STEL PAVLOU

CODUL ATLANTIDEI

Oraşul pierdut al Atlantidei tocmai a fost descoperit... şi o profeţie terifiantă e pe cale să se împlinească.

STEL PAVLOU

CODUL ATLANTIDEI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PAVLOU, STEL
Codul Atlantidei / Stel Pavlou; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion.– Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-888-5

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111-93-34=135.1

STEL PAVLOU
Decipher

Traducere din limba engleză:
Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion

2015

ISBN 978-606-609-888-5

Pentru Camille

TEP ZEPI

PRIMA DATĂ

ARIENII AVESTICI – IRANUL PREISLAMIC – ORIENTUL MIJLOCIU
Ahura Mazda a creat Airyana Vaejo, paradisul originar şi locul de naştere al rasei ariene. Pe atunci erau şapte luni de vară şi cinci de iarnă. Dar, după ce Angra Mainyu, Cel Rău, a fost isprăvit, au mai rămas doar două luni de vară şi zece de iarnă. Pe tărâmul acesta mai bântuie acum doar un şarpe atotputernic, un frig glaciar, gheaţa groasă şi zăpada. Este atât de frig, încât nimic nu poate supravieţui acolo. În loc să construiască o arcă, lui Yima i s-a poruncit să facă un *Var,* un adăpost subteran legat de cele patru colţuri, astfel încât să poată fi aduşi acolo şi salvaţi reprezentanţi ai fiecărei specii.

Fragment din: *Tales of the Deluge: A Global Report on Cultural Self-Replicating Genesis Myths*
de dr. Richard Scott, 2008[1]

DOVEZI PREZENTATE ÎN FAŢA SENATULUI STATELOR UNITE, WASHINGTON DC

14 iunie 1960
(Bazat pe transcrierile reale)

— Dacă acordul se aprobă, spuse senatorul Aiken scuturând scrumul din spatele unui văl dens de fum albăstrui de ţigară, Antarctica devine o ţară fără guvernare. Bineînţeles, nici acum nu este prea guvernată, dar, indiferent de situaţie, să nu i se asigure în viitor nicio formă de guvernare?

Herman Phleger îşi răsfoi documentele şi tuşi, sperând să expectoreze oricât de puţin. Nu reuşi. Era o zi toridă, umedă. Ventilatoarele din alamă şi lemn de arţar funcţionau fără oprire. O aromă de iarbă proaspăt cosită pluti în încăpere dinspre peluza de afară. Dichisită, cum şi-o dorea omenirea. Şi Herman Phleger fu nevoit să tuşească din nou.

— E vreo problemă, domnule Phleger?

— Ăăă… da, domnule, croncăni Phleger.

Căută cu privirea un funcţionar, apoi se ridică.

— Vă rog să folosiţi microfonul din faţa dumneavoastră, domnule Phleger. Parcă am convenit cu toţii că nu vă auzim prea bine.

Senatorul zâmbi strâmb către colegii lui. Dinspre restul comitetului se auzi un val de râs acid, care reverberă în lambriul din lemn şi străbătu sala de audieri, nu foarte plină, a Congresului.

Phleger se aplecă mai aproape de dispozitiv. Sunetul strident al feedbackului era dureros.

— Ăăă, aş dori puţină apă, domnule senator.

Îşi îndreptă cravata şi îşi reluă locul.

Aiken îi făcu semn unui funcţionar să-i aducă apă consilierului juridic al Departamentului de Stat. La urma urmelor, Herman Phleger era cel care condusese delegaţia Statelor Unite la Conferinţa despre Antarctica. Merita măcar un pahar cu apă.

Potrivindu-şi scaunul mai bine, Phleger se aplecă din nou spre microfon şi-i mulţumi senatorului. Aproape că auzea tocmai din partea cealaltă a sălii cum îi huruiau rotiţele ticălosului. Spaima roşie. Să înşfăcăm ceva din teritoriu câtă vreme mai putem. Din pricina lui Hruşciov, care încă mai fumega din cauza acelei afaceri cu avionul-spion U2 din mai, şi a lui Eisenhower, acum în defensivă, care trimisese 120 de avioane în Asia de

Sud-Est joia trecută. Mda, mă rog, China şi Rusia nu prea mai erau acum în relaţii bune, dar asta însemna să te joci cu focul. Bineînţeles, Francis Gary Powers lucra pentru armată: toată lumea din Departamentul de Stat ştia asta. Deşi nu fusese chiar o minciună atunci când guvernul încercase să susţină că pilota un avion „meteorologic". Voiau doar să ştie „dacă"[2] ruşii aveau torpile în zonă sau nu.

Funcţionarul puse o carafă cu apă cu gheaţă pe birou. Consilierul juridic ignoră sfârâitul şi pocniturile cuburilor de gheaţă care explodau în vas când îşi turnă apă într-un pahar, sorbind-o apoi pe nerăsuflate.

— Domnule senator, spuse el, oftând uşurat şi ştergându-şi sprâncenele, tratatul specifică foarte clar că nimeni nu renunţă la pretenţiile sale teritoriale. Există şapte cereri, care acoperă optzeci la sută din Antarctica: Marea Britanie, Franţa, Argentina, Chile, Noua Zeelandă, Australia şi Africa de Sud. Să zicem că luăm sectorul pe care îl ocupă Argentina şi Chile – ei l-au încorporat în teritoriile lor metropolitane şi au coduri penale care, susţin ei, se aplică acestui sector, observaţia fiind aplicabilă şi în cazul Noii Zeelande. Aşa că acele teritorii chiar sunt guvernate.

„Aşadar, ghinion, domnule senator, uite că n-am fost suficient de rapizi când a fost momentul să emitem pretenţii. Bucură-te că rusnacii nu deţin şi ei vreun petic de pământ." Phleger tuşi din nou.

— Aşa că, domnule senator, este posibil să fie numai cincizeci de oameni în zonă, dar chiar deţin controlul.

Era evident că Aiken nu agrea situaţia. Se mişca permanent în scaun, de parcă ar fi gândit cu fundul.

— Dar după adoptarea acestui tratat, se vor aplica legile a douăsprezece ţări în acelaşi timp?

Phleger nu avea nevoie să-şi verifice însemnările. Scutură din cap.

— Tratatul prevede că semnatarii principali nu renunţă la pretenţiile lor, însă ceilalţi semnatari, precum Statele Unite, care nu recunosc pretenţiile lor, nu admit în cadrul acestui tratat nici pretenţiile, nici poziţia lor de nerecunoaştere.

Uite-aşa, asta ar fi trebuit să-l bage în ceaţă pe ticălosul acela bătrân. Ceea ce se şi întâmplă. Îl urmări cum îşi mută din nou fundul în scaun.

Phleger se prefăcu a fi nerăbdător.

— De exemplu, adăugă el, dacă ar exista un om de afaceri… Tratatul reglementează chestiuni referitoare la oamenii de ştiinţă şi la problemele militare…

Era clar că Aiken voia o detaliere a subiectului. Phleger trase o gură de aer.

— În regulă, confirmă el, dacă trimitem un om de ştiinţă sau un inspector în secţiunea revendicată de Chile, acesta nu poate fi arestat de Chile. I se va aplica jurisdicţia noastră, indiferent unde s-ar afla în Antarctica – pentru că am luat decizia de a nu recunoaşte celelalte pretenţii la teritoriu şi pentru că toţi ceilalţi pretendenţi le-au acordat oamenilor

noştri de ştiinţă şi personalului nostru militar neînarmat dreptul să lucreze pe teritoriile lor din Antarctica. Dar, dacă vorbim de un inginer minier care pătrunde în sectorul reclamat de Chile şi intră într-o belea, Chile va pretinde că acolo se aplică legile sale.

Aiken se încruntă.

Fu rândul lui Phleger să se foiască. Oare să stea Aiken chiar atât de rău cu memoria pe termen scurt?

— Şi, în acest caz, domnule senator, explică el, am pretinde că legislaţia statului Chile nu se aplică acolo, pentru că noi nu recunoaştem pretenţia statului Chile, şi atunci s-ar ajunge la o dispută internaţională cu privire la cine ar avea jurisdicţie asupra persoanei respective.

Era neinteligibil. Phleger ştia că e neinteligibil. Aiken nu părea să ştie că era neinteligibil, dar nici nu părea că nu ştie. Ceea ce era foarte bine. Atâta vreme cât erau toţi de aceeaşi părere. Pentru că, în esenţă, nu făceau altceva decât să interpreteze ceea ce stipula tratatul, şi anume că, indiferent de pretenţiile pe care le-ar fi formulat o ţară asupra regiunii cunoscute sub numele Antarctica, acele pretenţii puteau fi ignorate după bunul plac de către toţi ceilalţi. Exceptând cazul – şi aceasta era o clauză importantă – unei concentrări de forţe militare, care, se convenise, era interzisă de către toată lumea. În totalitate. Bineînţeles, cu excepţia cazului în care cineva încălca drepturile celorlalţi aşa cum erau ele stipulate în tratat, situaţie în care…

— Nu recunoaştem nici măcar pretenţiile noastre, nu-i aşa? reiteră Aiken.

Phleger aproape că încuviinţă din cap. Îşi frecă bărbia. Aceasta era motivaţia lor „legală“.

— Recunoscând că nu există suveranitate asupra Antarcticii, păstrăm jurisdicţia asupra cetăţenilor noştri care se duc acolo şi negăm dreptul celorlalţi pretendenţi de a-i judeca pe cetăţenii americani. Da.

Aiken se lăsă pe spate, cu un rânjet strâmb pe faţa lui aspră. Asta îi plăcea la nebunie. Îşi stinse ţigara şi se întinse imediat după alta.

— Băieţi, cred că tocmai am descoperit încă o virtute a bombei!

Urmă încă un val de râsete. Avea dreptate. În afara Uniunii Sovietice, cine naiba avea să li se opună? Nu trebuia să fii primul. Trebuia doar să fii cel mai dur.

Aiken aprinse încă o ţigară şi trase fumul în plămâni. Pe faţă i se citea o expresie ciudată. Sobră.

— Să presupunem, domnule Phleger, spuse el pe un ton meditativ, că s-ar manifesta brusc o cerere extraordinară pentru pinguinii imperiali…

— Domnule? Nu sunt sigur că înţeleg…

— Pinguini, domnule Phleger. Sunt în discuţie probleme serioase legate de conservarea speciilor. Ce-ar fi dacă oamenii s-ar duce acolo şi ar începe să omoare toţi pinguinii imperiali? Cine ar putea împiedica asta?

— Persoanele din fiecare dintre zonele geografice acoperite de cele şapte naţiuni pretendente ar susţine că au dreptul de a proteja pinguinii.

— Atunci, să presupunem că unul dintre băieţii noştri ar merge în zona chiliană şi ar fura un râs de munte. Ce lege ar încălca?

Un râs de munte? Ce tot vorbea hrăpăreţul acesta bătrân? Râşii de munte nu proveneau din Antarctica. Phleger înfruntă stoic situaţia.

— Chilienii vor aplica legea chiliană, spuse el.

— Şi noi ne-am opune?

— Noi am aplica legea americană şi am ajunge la o dispută internaţională.

— Înţeleg…

— Domnule senator, nu contează motivul infracţiunii. Da, acolo mediul este o chestiune inclusă în tratat, dar situaţiile pe care le descrieţi dumneavoastră nu sunt prevăzute. Ar trebui să ajungem la mediere pentru o astfel de problemă, dacă s-ar ivi vreodată. Avem de-a face cu o regiune unde nu avem revendicări teritoriale şi acest tratat se ocupă exclusiv cu probleme din domeniul internaţional. De aceea este important ca Antarctica să rămână demilitarizată.

Faţa lui Aiken adoptă o nouă grimasă.

— Toate bune şi frumoase, domnule Phleger, dar să presupunem că în Antarctica se descoperă resurse naturale de mare valoare, de o valoare suficient de mare cât să justifice un cost imens al exploatării. Poate un filon de diamante gros de treizeci de centimetri.

Phleger lăsă un rânjet să-i cuprindă chipul. Nu era un fan al lui Aiken, dar era patriot.

— Nu există prevederi în acest tratat care să reglementeze o astfel de situaţie, domnule senator. Dacă ar fi vorba despre o descoperire de valoare într-un sector care a fost revendicat de una dintre ţările solicitante, aceasta ar reclama, cum e şi normal, suveranitatea şi dreptul de a hotărî asupra modului de exploatare. Pe de altă parte, Statele Unite, pentru că nu au recunoscut niciodată validitatea acelei pretenţii, se află în poziţia de a declara că are drepturi în această privinţă. Şi, bineînţeles, dacă un semnatar ar încălca tratatul în privinţa demilitarizării pentru a-şi proteja pretenţia asupra sectorului, Statele Unite ar fi îndrituite să folosească orice forţă necesară pentru a proteja tratatul.

Aiken zâmbi.

— Sau, cel puţin, asta putem susţine.

— Da, domnule senator. Putem susţine.

Tratatul Antarcticii a fost ratificat de Senatul Statelor Unite cu 66 de voturi pentru şi 21 împotrivă la data de 10 august 1960. Şi a rămas în această formă până în 1993, când s-a convenit că toată lumea ar trebui să revizuiască încă o dată această chestiune spinoasă. Şi, din nou, s-a convenit că, în afara interzicerii prezenţei forţelor armate şi a interzicerii

exploatării rezervelor minerale în vederea protejării mediului, nicio ţară nu putea emite pretenţii asupra Antarcticii.

Ceea ce a constituit o concluzie periculoasă, din diferite considerente, unul urmând a fi abordat ulterior. Căci s-a dovedit că discursul cu două înţelesuri şi vag al Tratatului Antarcticii obţinuse ceea ce fusese programat să obţină: pentru a deveni lege în faţa copleşitoarei schimbări sociale, doctrina sa fundamentală trebuia conservată – dacă în Antarctica s-ar fi descoperit ceva de valoare, anarhia avea să devină suverană.

Tratatul Antarcticii garanta că, şi în cazul în care omenirea ar fi manifestat dorinţa de a se elibera de cele Şapte Păcate Capitale, Lăcomiei i se asigurase un loc în inimile noastre, în virtutea trecerii timpului. Prin notarea ei pe o bucată de hârtie şi ridicarea la rang de lege şi credinţă, Lăcomia putea fi reînviată într-o clipită.

Aceasta era frumuseţea cuvântului scris. Era invariabil asumată şi i se permitea să devină adevăr. Avea o viaţă mai lungă decât cea a omului.

Şi, pe parcurs, făcea ravagii.

ANTARCTICA

Simbolurile sacre ale elementelor cosmice – secretele lui Osiris – fuseseră ascunse cu grijă. Înainte de a se întoarce în ceruri, Hermes invocase o vrajă asupra lor, spunând: „O, cărţi sfinte, care aţi fost create de mâinile mele nemuritoare, prin vraja magică a perenităţii, să nu vă atingă degradarea eternităţii şi putreziciunea timpului. Să deveniţi invizibile, nedefinibile, pentru orice om al cărui picior va călca pe câmpiile acestui tărâm, până când străvechiul Paradis va aduce instrumentele necesare ţie, pe care Creatorul le va numi sufletele lui". Aşa vorbise el şi, punând vraja asupra lor prin lucrările lui, le închisese în siguranţă în camerele lor. Şi mult timp trecu de când erau ascunse…

Fecioara Lumii
Preluată din *Corpus Hermeticum,*
circa 100 d.Hr.

* REUTERS NEWS SERVICE, 8 MARTIE 2012 *

Return-Path: latest@reuters.newsserv.com
Received: mirage. rola.com (dispatch. Services)
205.174.222.1001.407839.70])
byemin08. mail. col.com
(8.6.12/8.6.12/4.9078.96) with ESMTP id SAA8933 for:
>ralph.matheson@rola.com<; RCINS March 8,2012
09:53:38-0400 / PAGE 7 of 32

Washington DC, ora 13.00, EST
Referitor la apariţia rapoartelor cu privire la o activitate neobişnuită în regiunea *Jung Chang,* o staţie de cercetare chinezească situată la 130 de kilometri la vest de muntele McKelvey din Antarctica, secretarul de stat Irwin Washler a refuzat să confirme sau să nege informaţia că, în această dimineaţă, Statele Unite au trimis o forţă de intervenţie contraofensivă în Pacificul de Sud. Şi aceasta în pofida observării confirmate a şase nave de război americane care se îndreptau spre Marea Ross. Rapoartele indică şi faptul că peste 6 000 de militari americani sunt staţionaţi în insulele Falkland, o colonie britanică din Atlanticul de Sud.

Activitatea chinezilor a fost urmărită cu mare atenţie de când NASA a confirmat, luna trecută, existenţa unor depozite minerale de înaltă calitate în bazinul superior antarctic şi de la anunţul lor de săptămâna aceasta privitor la emisiile de radiaţii din vecinătatea bazei chinezeşti.

„În zona respectivă, este generată foarte multă căldură, a declarat doctorul Charles Taylor, şeful Comitetului Ştiinţific Antarctic. Ştim că activitatea vulcanică în Antarctica este intensă, dar acest fenomen este diferit de oricare altă manifestare geologică de care să fi auzit.“

Pentru a genera o astfel de căldură, ar fi nevoie de o centrală nucleară, ceea ce Tratatul Antarcticii interzice cu desăvârşire. După cum remarca o sursă, „potrivit datelor, fie au reuşit o fuziune nucleară, fie au descoperit o sursă de energie de magnitudine şi mai mare“.

Pentru că au jurat să apere principiile Tratatului Antarcticii în privinţa interzicerii staţionării forţelor armate, Statele Unite au fost ofensate de publicarea recentă a unor fotografii prin satelit, care arată în mod clar un convoi militar chinezesc aterizând la

Belgrano II, baza Argentinei din Marea Weddell. Însă, cu industria sa petrolieră care face lobby pentru construirea platformelor maritime în regiune, poziţia Statelor Unite este cât se poate de fragilă. Partea chineză a refuzat să comenteze.

< URMEAZĂ ŞTIRI SPORTIVE ŞI METEO… >>>

TITLURI METEO:
VREMEA URÂTĂ FACE RAVAGII PE TOATE CONTINENTELE
ISLANDA – ORA 14.00 GMT
S-au primit rapoarte cu privire la un iminent potop în regiunea sudică de coastă. Gheaţa se topeşte continuu de câteva săptămâni şi s-au format adevărate rezervoare de apă ale căror niveluri sunt îngrijorătoare. Informaţiile preliminare arată şi că temperaturile apei mării au crescut cu cinci grade în ultimele trei săptămâni şi continuă să crească. Există temeri cum că apa de mare caldă va eroda rapid pereţii gheţarilor, care constituie singura protecţie împotriva apei provenite din gheaţa topită. Rapoarte similare, referitoare la o creştere bruscă a temperaturii apelor oceanelor, sunt primite de pe întregul mapamond, singura explicaţie furnizată de oamenii de ştiinţă fiind încălzirea globală.
[faceţi click pentru mai multe informaţii privind aceste puncte fierbinţi legate de mediu]
Madras, India – Taifunurile continuă. 1 500 de morţi.
Tokio, Japonia – S-au emis avertizări multiple de tsunami. California, Statele Unite – 200 de morţi într-un cutremur de proporţii.
Londra, Marea Britanie – S-au detectat vibraţii premergătoare unui cutremur.
Vestul Mijlociu, Statele Unite – Furtunile şi vremea urâtă îngheaţă culturile de cartofi.
Transferul de date, întrerupt!<<<
Eroare de comunicare 343571<<<

RECOMANDARE PENTRU UTILIZATORI. Dacă apare mesajul de eroare 343571 – NU VĂ AJUSTAŢI SISTEMUL. Înseamnă că a apărut o eroare în sistemul de comunicaţii. Un satelit nu mai răspunde la mesaje şi este posibil să nu mai transmită informaţii. Acest fenomen este determinat de obicei de activitatea de erupţie solară şi nu e nimic alarmant. Serviciul normal va fi reluat în scurt timp. Ne cerem scuze pentru orice neplăceri cauzate…

LAT. 67” 20S, LONG. 180” 16V

MAREA ROSS, DINCOLO DE PLATOUL DE GHEAŢĂ ROSS NOUA ZEELANDĂ, COLONIA ROSS

Lui Ralph Matheson îi era rău. Atât de rău, încât tocmai îşi vărsase micul dejun, care era acum doar o dungă galbenă strălucitoare şi îngheţată de pe blana unui tigru, pe carena vopsită cu oxid de fier a lui *Red Osprey*[3].

Tremura tot. Întotdeauna păţea astfel când se simţea rău. Se şterse repede la gură cu mâneca, înainte de a apuca strâns balustrada pentru a voma din nou. Bucăţi îngheţate izbiră valul de dedesubt, dar sunetul fu acoperit de urletul furtunii.

— Hei, idiotule! comentă o voce arţăgoasă. Se dă o amendă de 10 000 de dolari pentru poluare dacă vomiţi în ocean.

Jack Bulger era un ticălos bătrân şi aspru. Cincizeci de ani şi o constituţie solidă. Vocea îi suna de parcă îl pândea un cancer de gât, iar părul cărunt şi-l purta întotdeauna într-o tunsoare de marinar. Un contrast puternic cu smocul castaniu şi cârlionţat al lui Matheson, pe care acesta şi-l ţinea bine strâns sub glugă. Matheson era sigur că Bulger îşi rădea părul de pe ţeastă doar dintr-o atitudine de macho. Nu că lui Matheson i-ar fi păsat. Nu voia decât să-i fie cald. De aceea îşi lăsase şi barbă.

La dracu’ cu Bulger. Oricum Matheson nu voia să fie acolo, verificând principalele conexiuni ale macaralelor. Evitase asta toată dimineaţa. Se ascunsese în cambuză jumătate de oră, citind un print cu rapoartele de ştiri Reuters de pe web şi delectându-se cu o cafea şi gogoşi.

Din câte îşi dădea el seama, senzorii ataşaţi bazei turnului de foraj, uriaş şi uzat, funcţionau corect. Pierderea intermitentă a semnalului avea drept cauză o conexiune defectă pe care o reparase în câteva secunde. Nici vorbă ca echipamentul lui să pună în pericol procesul de foraj. Pe de altă parte însă, asupra vremii nu avea niciun control.

Aruncă o privire conductei uriaşe din oţel, groasă de aproape trei metri, care se înălţa şi cobora, prinsă în cuşca turlei sondei. O idee proastă. Strânse din nou balustrada şi se prinse de stomac.

Bulger îşi trecu mâna peste spinarea colegului lui de muncă. Pentru cei din afară părea un gest jucăuş, dar Matheson ştia mai bine. Bulger încerca să-l facă să-şi verse maţele din nou.

Matheson urmări fumul ţigării lui Bulger, care, amestecându-se cu respiraţia, plutea către el. Se cutremură. Încercând să vorbească lent şi să-şi păstreze calmul împreună cu ce-i rămăsese din micul dejun, spuse:

— S-au adunat *şapte* „joase“[4] – toate pe o rază de cincizeci de mile. Asta *nu* e o vreme arctică tipică. Mi s-a spus să mă aştept la patru, poate chiar la cinci joase – condiţii de vreme feroce, după standardele oricui. Dar şapte, de asta nu s-a mai auzit! Şi nu mă bucură în mod deosebit ideea de a face parte din istoria meteorologiei!

Bulger trase din ţigară.

— Înviorător, nu?

— Înviorător nu e chiar cuvântul pe care l-aş folosi! rosti Matheson cu o notă stridentă. Iadul pe pământ, poate. Sau ultimul Cânt din *Infernul* lui Dante, dacă ştii ce e aia! Dacă ai citit şi altceva decât *Penthouse*[5]*!*

Fronturile meteo se deplasau rapid şi letal. Apărând de nicăieri. Matheson era cât se poate de conştient de faptul că exista o bună şansă să-l omoare. Şi nu ajuta nici faptul că stătea să asculte vorbăria ştiinţifică de la Staţia McMurdo. Iar savanţii n-aveau nicio explicaţie pentru o vreme atât de rea.

Vremea antarctică. Singura certitudine era că urma să fie năprasnică. La aproximativ 60 de grade latitudine sudică, vânturile se năpusteau pe continent dinspre toate oceanele, iar între ele şi pământ nu era nimic care să le oprească. Nicio insulă. Niciun munte. Dacă vreo navă îşi fixa cursul cu exactitate pe latitudinea de 58°S, putea să facă şi ocolul Pământului fără să dea vreodată de uscat. Antarctica era cel mai neprimitor loc de pe planetă şi Matheson era sigur de un lucru: voia să se întoarcă acasă.

— În fond, ce vrei? îl întrebă el tremurând pe Bulger şi ştergându-se din nou la gură.

Bulger nici nu se sinchisi să-i răspundă. Se mulţumi să-şi încrucişeze braţele pe piept atunci când un val de apă se prăbuşi peste provă şi împroşcă echipajul. Remarcă satisfăcut că-l luase pe nepregătite pe Matheson.

Matheson îşi şterse faţa.

Amândoi erau ingineri. Matheson era, de obicei, om de birou – proiecta organizarea staţiilor şi nu se apropia de teren. Bulger era exact opusul. Un tip implicat, care îşi petrecea mai tot timpul cu mâinile până la coate în unsoare, rezolvând problemele cu bun simţ, cu viclenie şi cu o cheie de piuliţe. Fireşte că amândoi îşi cunoşteau meseria. Presiuni pe milimetru pătrat, pe centimetru pătrat. Cum să determine o fisură sub tensiune şi cum să o evite. Amândoi cunoşteau manualele şi multe altele pe deasupra. Dar Bulger îi cunoştea pe muncitorii din construcţii şi pe huligani. Ştia cum le funcţionează mintea şi cum le plăcea să lucreze. În ceea ce-l privea, Matheson habar n-avea de toate astea. Şi o ştia şi el.

Bulger urcă pe puntea superioară anunţând:

— E o problemă cu nodul tău.

Lui Matheson îi căzu faţa.

— Ce fel de problemă?

Nava de sondaj se clătină, luând în piept încă un val. Erau din ce în ce mai mari, se gândi Matheson. Cel de acum trebuie că avea cel puţin 10 metri. Simţi cum îi tremură genunchii privind cum se repede să-l întâmpine oceanul de turcoaz, pentru ca apoi să se retragă imediat. O explozie asurzitoare de apă albastră şi rece şi de gheaţă se prăbuşi peste prova şi mătură puntea ca o maree. Cât îi luă ca să-şi întoarcă faţa pentru a privi efectul, uriaşa turlă galbenă şi imensul turn de foraj suferiseră deja impactul şi vânturile de 50 de noduri biciuiau apa înapoi în ocean, cu o furie dezlănţuită. Înainte de a şti ce l-a lovit, Matheson fu trântit în fund şi împins în spate.

Se opri brusc, iar frânghia de siguranţă din nailon scârţâi de cât de întinsă era. Nu prea avea ce să facă în afară de a sta liniştit până când apa amărui-sărată avea să se scurgă de pe el. Când în sfârşit reuşi să tragă o gură de aer, se înecă şi se cutremură de răceala apei, în pofida protecţiei costumului de salvare din cauciuc portocaliu Day-Glo şi a straturilor de lenjerie cu protecţie termică.

Slavă Domnului că-şi amintise să se asigure. Nu era obişnuit cu rutina aceasta. La urma urmelor, nu erau atât de multe şanse să fii măturat peste bord pe drumul către locul tău de muncă din San Francisco. Asta se întâmpla cu tramvaiele.

Clătinându-se pe picioare, Matheson încercă să-şi pună la loc cagula rece şi umedă, dar – cum aceasta mirosea a bilă – o îndepărtă cu totul, în pofida faptului că erau minus 80°C, cu un factor de răcire adus de vânt. Drept rezultat, simţi imediat cum îi îngheaţă până şi firele de păr din nas. Iar respiraţia pe gură îl făcea să tuşească. Nici dacă ar fi respirat pe nas nu-i era mai bine, dar era vital. Trebuia să încălzească puţin aerul, indiferent ce părere aveau sinusurile lui. Mai muriseră şi alţii din cauza şocului produs de inspirarea aerului prea rece.

Trebuia să scape de frig. Simţea cum îi îngheaţă apa de mare pe faţă. Ce fel de bun venit ar căpăta dacă s-ar întoarce acasă la Wendy şi ar cere-o de soţie cu pielea atârnându-i pe faţă?

Bulger îl privea de pe puntea superioară.

— Ce fel de problemă? vru Matheson să ştie, cât se poate de conştient că vocea îi era dogită şi slabă. Ce nu-i în regulă cu nodul?

— Verifică singur, sări Bulger. N-ai putea să proiectezi nici măcar un automat pentru o parcare.

Matheson ar fi vrut să strige după el, dar Bulger dispăruse deja. Ralph era în Antarctica numai pentru că Bulger insistase să vină acolo şi să testeze pe teren dispozitivele. Omul avea să-i agraveze ulcerul dacă avea să continue să-l muncească în felul acesta.

Încercă să apuce scara, apoi schimbă direcţia. Întoarse din nou capul spre scara

laterală şi se aplecă peste ea. Simţea răceala îngheţată a metalului umed prin mănuşile termice. Apa de mare începea deja să-i îngheţe în jurul mâinii şi avea probleme încercând să-şi desprindă degetele. Stomacul i se strânse iar, dar nu mai avea ce arunca.

Muncitorii îl urmăreau. Şi asta era partea cea mai stânjenitoare. Matheson încercă să se adune; avea şi el mândria lui. Şi-ar fi dorit să-i poată privi în ochi şi să-şi facă o ieşire graţioasă, dar, desigur, ştia că în momentul în care avea să-şi ia ochii de pe linia orizontului, va vomita din nou. Aşa că se mulţumi să se agaţe de orice găsea suficient de solid şi să-şi facă drum centimetru cu centimetru spre scară.

Îşi prinse cablul de siguranţă de o treaptă şi tocmai se pregătea să adune suficient curaj ca să urce, când o mână delicată şi fără mănuşă îi împinse în palmă o sticluţă plată, argintie. Privi surprins în jur şi descoperi ochii albaştri şi reci ai Ilanei Petrova, care făcea parte dintre muncitorii ruşi. Nu-i putea vedea părul galben ca paiul. Ca şi el, îşi ţinea părul ascuns în căldura glugii costumului de supravieţuire. Pe punte, le purtau cu toţii. Îi vedea însă zâmbetul subţire. Buzele roz, delicate.

— Mulţumesc, îi spuse el cu sfială. Ce e?

— E bun, spuse ea, cu accentul ei puternic moscovit. Rom. Şi mănâncă pâine uscată. Când vei vomita din nou, vei avea nevoie de ceva să… să…

— Vomit, zâmbi Matheson stânjenit.

— Mda, încuviinţă Ilana, indicând încurajator spre sticluţă.

Matheson luă o înghiţitură, apoi şterse gâtul sticlei şi i-o întinse înapoi.

— Mulţumesc, spuse el.

Ea ascunse sticla, îşi puse mănuşa înapoi şi dădu din cap, în felul acela ciudat, tipic rusesc. Se uitară unul la celălalt şi, doar pentru o clipă, Matheson reuşi să nu se mai simtă atât de rău. Dar nu dură prea mult.

— Care-i problema cu nodul? întrebă el prudent.

Ilana se încruntă.

— Niciuna, spuse ea.

— Niciuna? întrebă Matheson mirat.

O urmări cum se îndepărtează, cu legănatul familiar al şoldurilor, deplasându-se cu grijă pe plăcile din metal ruginit ale punţii. O privi urcându-se pe macara, primind o palmă peste fund şi pocnindu-l în faţă pe tip, tocmai când un alt val lovea prova. Picături de cristal îi zgâriară pielea. Stomacul i se contorsionă din nou, dar reuşi să urce, adăpostindu-se de frigul năprasnic. Gândurile i se învârteau în minte ca o tornadă. De ce nu funcţionau pastilele contra răului de mare? Ce sens avea să porţi un costum de supravieţuire într-un loc în care şansele de supravieţuire erau minime?

Şi ce joc juca Bulger?

Camera de control era întunecată, scăldată într-o lumină roşie profundă. Linii întregi

de monitoare clipeau continuu, înşirând mormane de date în faţa inginerilor aplecaţi pe tastaturi. Camera duhnea a fum de ţigară şi, uneori, simţea mirosul ţigării lui Bulger. Acesta pândea undeva în întuneric. Murmurul era însoţit de forfotă, iar informaţia trecea dintr-o mână în alta, urmărind progresul forezei. Aruncă o privire spre un banc de monitoare care arăta platforma de afară şi urmări un moment ţeava care părea să se zbată în turn ca un piston, în sus şi în jos, odată cu clătinatul navei pe valuri. Era impresionant.

Existaseră, bineînţeles, câteva încercări în Alaska, dar aceasta era prima sondare exploratorie dintr-o regiune polară. Problema era că se aflau în Antarctica. Unde sondajul era ilegal.

Dar, la urma urmei, ilegalitatea nu era un concept străin marilor companii petroliere. Matheson n-avea să uite niciodată zilele sale din colegiu, când o navă numită *Exxon Valdez* turnase zece milioane de galoane de petrol direct în ecosistem. Poate că fusese un accident, însă palida tentativă a lui *Exxon* de a scăpa de curăţarea propriei mizerii cu siguranţă nu fusese.

Însă în Antarctica nu exista o Administraţie Naţională Oceanică şi Atmosferică, pentru a trage la răspundere Rola Corp. dacă ceva nu mergea cum trebuia. Compania putea să facă efectiv orice dorea. Da, era necesar un permis pentru a fi acolo, dar, neoficial, dacă *Red Osprey* dădea de petrol între timp, compania era sigură că toate aveau să se rezolve. Asta era problema – Rola Corp. avea planuri legate de petrolul antarctic, cu sau fără Ralph Matheson. Aşa că îşi dăduse seama că, dacă n-ar fi fost el, cu siguranţă putea fi altcineva care să aibă grijă ca acolo să nu se întâmple niciun incident de tipul celui de pe *Exxon Valdez*.

Necazul era că îi trăseseră preşul de sub picioare. Nu se aşteptaseră să trebuiască să stea acolo încă şase luni. Nu erau pregătiţi pentru asta.

— Ce se petrece? Bulger a spus ceva despre o problemă cu un nod.

Matheson trase fermoarul hanoracului căptuşit care făcea parte din costumul lui şi o porni în linie dreaptă spre Charlie Harper, un specialist IT afroamerican din Wisconsin. Erau prieteni şi mai lucraseră împreună în Arabia Saudită, în urmă cu câţiva ani. Era cam singura persoană de pe navă în care Matheson avea încredere. Îşi simţea dinţii clănţănind când se aşeză într-un scaun confortabil.

Charlie îi răspunse aproape letargic:

— Nu mare lucru. Aceleaşi probleme.

Ceea ce însemna, în limbajul lui Charlie: beleaua e maximă.

Charlie era concentrat asupra monitoarelor lui, apăsând mouse-ul cu rapiditate. Când întâlni privirea lui Matheson, în ochi i se citea îngrijorarea.

— Avem o navă de război. Una chinezească.

Charlie consulta online Global Positioning System[6] – sau GPS-ul –, fiind ocupat să monitorizeze traficul aerian şi maritim. GPS-ul urmărea poziţia fiecărui vehicul legat la

reţeaua sa de sateliţi. Vehiculele respective aveau posibilitatea de a accesa tot felul de date de navigaţie, putând inclusiv să indice toate celelalte vehicule conectate, de oriunde de pe Pământ, la orice moment. Fusese elaborat de armata Statelor Unite cândva în ultimul secol. Acum făcea parte din viaţa de zi cu zi a civililor.

În mod clar, o navă de război chinezească era o veste foarte proastă. Existau toate şansele să fie obligaţi să abandoneze conductele şi să fugă cât mai repede. *Red Osprey* avea un avantaj clar faţă de nava de război, constând în aceea că, mulţumită unui tânăr şi strălucit programator, nu apărea pe niciun sistem GPS. De la distanţă, *Red Osprey* era – din toate punctele de vedere – cu totul invizibilă. Dar dacă ar fi fost observaţi, cu siguranţă aveau să fie şi abordaţi.

Matheson văzuse ştirile. Ştia ce se petrecea şi nu era de bine. *Red Osprey* naviga sub pavilion american. Pentru chinezi era precum o pânză roşie pentru un taur.

— De aceea a venit să mă vadă Bulger? izbucni Matheson agitat.

N-avea nevoie de aşa ceva acum.

— Mda… Credea că e posibil ca ei să audă ce facem în apă.

— Şi pot? Charlie, trebuie să ştiu. Fundul meu e la bătaie aici!

— Nu, omule! Sub nicio formă nu ne pot auzi. Ai făcut o treabă bună.

— Am făcut treabă bună? Bună? Am făcut un miracol, Charlie. Aproape ca acela cu pâinea şi cu peştii[7]… Să finalizez proiectul ăsta cu şase luni mai devreme a fost un adevărat miracol. De unde *ştii* că nu ne pot auzi?

Sudoarea începu să curgă pe faţa lui Matheson.

— Ştiu că nu ne pot auzi pentru că *i*-am ascultat pe frecvenţa radio timp de jumătate de oră. Omule, sunt prea ocupaţi să serbeze ca să mai spioneze ce facem. Au stat degeaba toată dimineaţa, urmărindu-i pe oamenii noştri de la McMurdo pregătind o nouă pistă de aterizare. Sunt prea distraşi. Drace, aud pe cineva de acolo cântând Abba – în chineză.

Surprins, Matheson se încruntă.

— Ce pot să spun, ridică din umeri Charlie, nodul are urechi bune.

— Ce cântec?

— *Supertrooper.*

Dacă *Red Osprey* ar fi fost descoperită, toată situaţia ar fi luat foc. Avuseseră deja o întâlnire de gradul trei cu un eşalon de luptători chinezi aflaţi în patrulare. Nu fuseseră descoperiţi, însă cu forţele chineze şi cu cele americane într-o dispută cu privire la drepturile asupra resurselor minerale, într-o lume în care combustibilii fosili pe terminate ridicau preţurile până în cer, forajul clandestin al lui *Red Osprey* aflat în căutare de petrol putea declanşa un război.

Bulger îl bătea la cap de săptămâni întregi cu vibraţia de fricţiune. Asta îi preocupase cel mai mult. Nu conta dacă sistemul funcţiona sau nu. Tot ce conta era ca drăcovenia să

nu facă zgomot.

„Drăcovenia“ era inima proiectului lui Matheson, un dispozitiv numit „nodul de adâncime“. Fusese transportat în Marea Ross sub acoperirea întunericului cu o iarnă în urmă şi scufundat direct sub ei. Apoi, prin control de la distanţă, acesta săpase pe fundul mării. Era principalul dispozitiv pentru acoperirea puţului şi încălzirea reţelei de conducte îngropate. Nodul era cel care făcea posibilă explorarea petrolului polar, iar compania intenţiona să monteze noduri pretutindeni pe coasta antarctică. Să foreze, să dea de petrol, să etanşeze, urmând apoi să se întoarcă la un nod numai atunci când ar fi dorit să umple un tanc petrolier. Rafinarea se realiza la bordul navei. Nodul urma să se ocupe de toate celelalte. Unitatea sa electrică funcţiona pe bază de hidrogen şi oxigen – în esenţă, apă – şi era proiectată să reziste douăzeci de ani. Însă prototipul nu se afla în pământ decât de nouă luni. Se presupunea că e silenţios. Dar dacă *eşuase?*

Electricitatea pe bază de apă era o tehnologie nouă, pentru care Rola Corp. obţinuse patentul cu cincisprezece ani în urmă şi pe care o păstrase la rece. Până acum, generatoarele concurente acţionate de apă care apăruseră pe piaţă erau atât de costisitoare, încât numai naţiunile apusene şi le puteau permite. Ceea ce era bine, pentru că asta însemna că aveau să treacă decenii până când Lumea a Treia avea să poată să strângă suficienţi bani ca să cumpere tehnologia. Până atunci, aveau nevoie de petrol. Problema era că noua tehnologie nu fusese testată în masă. Dar dacă apăruse o problemă cu secţiunea de alimentare pe bază de apă a nodului, ceva dincolo de capacităţile de previziune ale lui Matheson, iar chinezii depistaseră problema? Erau lipsiţi de orice putere.

Charlie îi întinse lui Matheson o cană de cafea, neluându-şi ochii de la monitoare. Absorbit, de parcă ar fi jucat un joc.

— Ce-i asta? întrebă Matheson arătând spre o serie de luminiţe.

— Cea roşie e submarinul chinezesc. Cealaltă este un portavion american. Şi acolo… o vezi pe cea albastră? E un avion aflat pe drum dinspre Chile spre Pirrit Hills, în sectorul chilian. Şi pot să-ţi spun de pe acum că sunt pe cale s-o încurce zdravăn.

— Ce se întâmplă?

— E un avion micuţ, explică Charlie. Furtuna prin care ne deplasăm şi noi le-a cam stricat ziua. Au trecut de punctul de unde se puteau întoarce. Trebuie să găsească un loc în care să aterizeze şi să alimenteze dacă vor să se întoarcă. Şi, între noi fie vorba, nu cred că vor ajunge la pompa de alimentare.

— Noi ce putem face? Charlie, nu-i putem lăsa să se prăbuşească! Dacă am fi fost noi acolo?

— Nu putem să luăm legătura cu ei prin radio, Ralph. Nici n-ar trebui să fim aici.

— Ştiu, dar… uite, vezi? Cele mai apropiate staţii de cercetare de Pirrit Hills sunt ambele americane. Siple şi Sky-Hi – ştii tu, Eights Station. Amândouă au personal uman.

Charlie, trebuie să trimiţi un mesaj de urgenţă – măcar pe internet. Doar să te asiguri că e anonim.

— Dacă trimit *orice* soi de mesaj, vor şti că e cineva pe aici, spuse defensiv Charlie.

— Trebuie să faci ceva, susţinu Matheson, evident tulburat.

— Îmi pare rău, dar sunt pe cont propriu.

Matheson urmări monitorul, pe care vedea avionul îndreptându-se spre veşnicie.

— Aia ce e?

Arătă cu mâna spre un punct luminos roşu, aflat la aproape douăzeci de kilometri de prova lor, şi sorbi din cafea. Era amară. Cea mai proastă cafea pe care o gustase vreodată.

— E portavionul despre care îţi spuneam. Face manevre sau ceva de genul. Sunt prea ocupaţi să se pândească unii pe alţii ca să ne mai acorde vreo atenţie. Dar, la dracu', cui îi pasă? Frankie a făcut o simulare pe un depozit. Putem să ajungem acolo înainte să se apropie suficient de mult încât să ne adulmece.

Matheson încuviinţă şi sorbi din nou din cafea. Pe monitorul lui, o imagine grafică separată arăta progresul forezei. Un şir de conducte din aliaj de oţel se întindeau de la *Red Osprey* la nod. Acesta avea o conductă separată, care cobora pe verticală încă cinci sute de metri. Conducta îşi schimba apoi spectaculos direcţia şi se învârtea în jurul dificilului strat de rocă, apropiindu-se de amplasamentul estimat al câmpului de petrol într-un unghi uşor descendent.

Forajul direcţionat fusese introdus de Compania Naţională Petrolieră Norvegiană la începutul anilor 1990, când un puţ fusese săpat pe o distanţă orizontală de aproape 7 300 de metri, pornind de la un punct aflat la 2 700 de metri sub Marea Nordului. Şi se bucurase de atât de mult succes, încât toată lumea dăduse năvală pentru a folosi respectiva tehnologie, întrucât permitea un volum mai mare de drenaj al ţiţeiului decât mijloacele convenţionale.

— Thorne era pe satelit din nou, lăsă Charlie să-i scape ca din întâmplare.

Ceea ce îl făcu pe Matheson să se înece cu cafeaua.

— Ce voia?

— Rezultatele testului. Las-o-ncolo, Ralph, voia să ştie cum rezistă bebeluşul tău. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că nu e în vreun avion, survolând zona.

Matheson sorbi cu nesaţ din cafea. Încercă să nu-i simtă gustul, ci doar să se bucure de faptul că era caldă. Însă mâinile îi tremurau şi, de data aceasta, nu avea nimic de-a face cu răul de mare.

Rip Thorne, preşedintele Rola Corp. Exploration… Ticălosul. Era suficient să-i audă numele şi pe Matheson îl străbăteau fiorii. Thorne era cel care-i provocase ulcerul. Rip Thorne şi Bulger. De fapt, ei erau cei responsabili fiindcă se ajunsese acolo. Şase luni. Cum dracu' se aştepta Thorne să termine proiectul cu şase luni mai devreme şi să şi funcţioneze? Şi care era treaba cu acest Bulger? Micuţul rottweiler al lui Thorne.

Respinsese deja primul loc pentru forajul de testare, spunând că vrea să foreze în altă parte. Într-un loc ales chiar de el.

Matheson verifică datele.

— Charlie, spune-mi te rog că nu i-ai dat un răspuns.

Charlie se uită chiorâş la prietenul său.

— Fără să discut cu tine înainte? Mă iei în râs? Bineînţeles că nu! I-am spus că va trebui să aştepte raportul tău blestemat!

Matheson încuviinţă. Încercă să scape de proasta dispoziţie. Începu să verifice datele.

— Trepanul cu telecomandă funcţionează bine, relată el cu precauţie. Senzorul de geodirecţie… Hmm… Interesantă compoziţie de rocă… cristalină? Ah… MWD, MWD, unde eşti? Aha, uite-o.

Apăsă iconiţa Measurement-While-Drilling şi analiză cuplul de torsiune şi forţa de propulsie de pe trepan. Era mare. În limite de operare, dar mare.

Mai devreme în aceeaşi zi atinseseră un strat de rocă dur, pe care încercau să-l străpungă ca să se poată da ordinul de viteză maximă. Avea să uzeze trepanul cu o viteză de două ori mai mare, dar pentru că trepanul funcţiona de o zi întreagă şi nu era ceva neobişnuit să fie schimbat câte unul la fiecare douăzeci şi patru până la patruzeci şi opt de ore, l-ar fi putut lăsa foarte bine să se distrugă de la sine.

Totuşi, geologia era o afacere ciudată. Nimeni nu era foarte sigur în legătură cu tipul de rocă pe care îl întâlniseră. Aşa că, în ultimele şase ore, nu avansaseră decât atât cât să ataşeze o secţiune de încă aproape trei metri la conducta de foraj. Deci, pentru situaţia în care freza ar fi pătruns într-o cavernă subterană sau în pulberi sedimentabile, moi, cum ar fi nisipul, conductei i se ataşase, la capătul său, un ham cu bridă, cu rolul de a opri trepanul să parcurgă întreaga lungime a conductei, dacă avea loc o propulsare bruscă în faţă. Dacă s-ar fi întâmplat asta, toată treaba ar fi fost distrusă şi nimeni nu-şi dorea asta, întrucât recuperarea a kilometri întregi de conductă din bazinul oceanului nu era o opţiune. Ar fi fost forţaţi să o ia de la capăt.

Aruncând o privire către cel de-al doilea monitor, Matheson ezită văzând cele trei iconiţe de date. Una însemna un depozit de date îndepărtat, via satelit, către staţia sa de lucru de acasă. Cea de a doua însemna o descărcare digitală imediată în nucleul sistemului navei. Iar a treia – era galbenă. *Galbenă?* Ce însemna asta?

— E nava mea! Ce credeai că faci?

Se întoarse de la monitor când uşa se izbi în lături şi căpitanul navei *Red Osprey* năvăli înăuntru. Jaffna era un om mărunţel, cu trăsături de indian şi un temperament apusean. Aprinse toate luminile şi, preţ de o clipă, mijiră ochii cu toţii. Se azvârliră imediat diverse invective, dar lui nu părea să-i pese. Se fixă pe Bulger.

Bulger era în picioare.

— Bulger, eşti un idiot! Am dat ordine precise şi tu le-ai încălcat. Mai încearcă tu asta o

dată şi rămâi fără cap!

— Eşti nebun, Jaffna? Asta să fie?

Bulger îl întâmpină la jumătatea scenei. Toţi ceilalţi erau mai prudenţi şi se ţineau la distanţă de cei doi protagonişti.

— Ce idiot lansează semnalul acesta? Până şi un ochelarist ar putea să-l vadă, la naiba!

Matheson se aplecă repede în faţă şi murmură:

— Ce semnal?

— Jaffna a aprins luminile, explică repede şi cu voce joasă Charlie. I-a anunţat pe cei aflaţi în trecere prin zonă că avem lucrări subacvatice. Bulger i-a spus unui marinar de pe punte să le închidă.

Matheson clătină surprins din cap.

— Ei bine, conform legilor internaţionale, aşa şi trebuia să facă.

Se strâmbă şi se lăsă pe spate. Îi urmări pe cei doi în plină ceartă şi chiar se distră copios până când îşi dădu seama brusc.

Galbenul însemna rezistenţă în bloc. Forţe de recul şi presiune interioară la pompare.

Matheson se învârti rapid în loc.

— Rahat!

Înşfacă mouse-ul şi dădu click pe iconiţa galbenă, accesând datele.

— Rahat! Rahat! Rahat!

Se învârti la loc. Reculul era masiv. Până la urmă, nu dăduseră de petrol.

— Cine se ocupă de rezistenţa la înaintare?

Cât timp Bulger şi Jaffna se ocupau de problemă, Jaffna strigând ceva despre lipsa lui de dorinţă de a-şi pierde licenţa şi despre planurile de a lua în comandă altă navă, Matheson se ridică în picioare. Să-i ia naiba. Să-i ia naiba pe toţi din marina chinezească. Asta era o treabă mult mai gravă. Erau cu toţii în rahat şi niciunul dintre ei nu ştia încă.

Scană rapid încăperea. Arătă cu degetul spre Frankie, un tinerel gras şi nervos.

— Tu! mârâi el. Tu monitorizai rezistenţa la înaintare. De ce n-ai observat la timp?

— Am fost… am fost la baie, se bâlbâi Frankie.

Matheson îl mătură din calea lui şi se aruncă spre monitorul tânărului.

— Trepanul a pătruns prin strat. Pompează apă de mare sub presiune!

Asta nu se mai întâmplase până atunci. Se învârti cu scaunul şi urlă la toţi cei aflaţi în încăpere.

— Abandonaţi conducta acum! Avem Cod Zero!

Toată lumea ştia ce însemna acest lucru. Se lăsă o tăcere îngrozită. Codul Zero era o situaţie teoretică pe care o simulaseră pe calculator în Statele Unite. Pătrunseseră într-o dolină[8] subacvatică. La temperatura aceea, apa ar fi trebuit să fie gheaţă, însă presiunile exercitate de greutatea platformelor glaciare de deasupra făceau ca apa să fie sub o presiune imensă şi astfel rămăsese lichidă. Oferindu-i o cale de evadare, bineînţeles că

avea să o urmeze pe cea de minimă rezistenţă. Efectele de recul ar fi încovoiat conducta. Şi, pe frigul acela, conducta ar fi trebuit să sară din blocaje, însă – fiind realizată dintr-un aliaj de oţel menit să rămână elastic – acest lucru era imposibil. Pentru ca nodul să funcţioneze, conducta era asamblată dintr-o conductă într-o conductă. Conducta miezului central era cea care o lua razna, iar conducta-miez era conectată direct la *Red Osprey*.

Reculul avea să împingă cu viteză conducta printre valuri. La un moment dat, avea să ajungă la navă. Pe o vreme calmă, ar fi putut părăsi punţile până când se termina distracţia. Dar furtuna aceea îi putea scufunda.

Toată lumea se azvârli asupra comenzilor de control. Bulger apăsă butonul de alarmă şi deschise interfonul în aceeaşi clipă. Claxoanele începură să sune. Luminile de pericol se aprinseră.

— Este o urgenţă! Toată lumea sub punte, acum! Părăsiţi puntea! Lăsaţi baltă totul! Acesta nu e un exerciţiu! Plecaţi! Plecaţi! *Plecaţi!*

Nimeni nu se opri ca să pună întrebări. Dar era deja prea târziu. Prima cuplă lovi *Red Osprey* pe când se chinuia deja într-un val îngheţat de nouă metri. Mateloţii se strecurară cu toţii în aceeaşi direcţie, începând să elibereze liniile de siguranţă şi transferându-le peste balustradele punţii principale, însă conducta se zbătea cu o aşa violenţă, încât îndreptă bava pe creasta valului, iar când *Red Osprey* se aplecă în coborâre, trei mateloţi fură azvârliţi în ocean. Într-un minut, muriră.

Matheson urmărea monitoarele în loc să se concentreze asupra citirii datelor. O urmări pe Ilana coborând de pe macara, apoi văzu cum o clamă de la bigă se desprinde şi-i străpunge abdomenul ca un glonţ. Aceasta îi spulberă spinarea şi îi luă cu ea măruntaiele. Sângele înflori roşu pe cer ca un fulger şi dispăru în prăbuşirea altui val. Trupul îi rămase atârnat de scară încă o clipă, după care se desprinse. Nu avusese timp nici măcar să-şi schimbe expresia.

Matheson îl auzi pe Charlie ţinându-şi respiraţia. Aruncându-i o privire rapidă, îl văzu pe prietenul lui lipit la rândul său de monitor. Avea expresia unui om care tocmai îşi pierduse iubita. Când se cuplaseră ăştia doi? Nava se avântă în sus şi căzu imediat înapoi. S-o ia naiba de viaţă amoroasă a lui Charlie! Matheson se avântă în cealaltă parte a camerei. Toată lumea intrase în panică. Ridică protecţia din plexiglas de pe consola principală şi izbi cu pumnul întrerupătorul de anulare de un roşu strident.

Alte sirene se alăturară zgomotului deja infernal. Calculatorul confirmă că nodul se deschisese şi că expulzase punctul ombilical al navei. Însă citirile de presiune interioară nu se modificaseră. Ceva era pompat şi se avânta spre suprafaţă prin conductă. Dacă nu aruncau punctul ombilical imediat, riscau ca acesta să se înfigă în patul oceanului şi

atunci n-ar mai fi reuşit niciodată să plece de acolo.

Matheson se învârti pe loc, căutând comenzile de expulzare. Îl descoperi pe căpitanul Jaffna deja în faţa sistemului de intercomunicaţie, urlând spre cei de pe punte să demareze cu toată viteza înainte. Degetele îi zburau pe tastatură. În câteva secunde, punctul ombilical avea să fie eliminat.

Matheson verifică din nou monitorul, apoi se uită la Jaffna. Văzu cum conducta începe să cadă prin orificiul din punte în apa de dedesubt.

Mateloţii supravieţuitori se târau spre adăpost. Unii reuşiră, alţii nu.

Devenise imposibil să fie aruncat ombilicalul. Alunecând în ocean, acesta prinse din mers cuplele de ambardee. Atârnând pasivi de macaraua uriaşă, peste nouă sute de metri de conductă inertă scăpaseră de sub control, fiind acum în voia curenţilor submarini.

Scârţâitul deveni mai puternic. Apoi macaraua se aplecă, se prăbuşi şi zdrobi câţiva mateloţi. Matheson văzu mustaţa stufoasă a unuia dintre ei. Numele lui era Pete. Trăia încă, dar era prins sub o conductă care era acum îndreptată direct spre punte şi spre spaţiile de dormit. Direct către ei. Ca un tun.

Matheson se încordă, urmărindu-l pe Pete zbătându-se sub tonele de oţel contorsionat; apoi, inevitabil, duza explodă. Noroiul îngheţat ţâşni, zdrobind totul în calea sa. Pumni de rocă străpungeau hublourile asemenea gloanţelor. Mirosul de sulf era copleşitor. La fel şi frigul…

Jaffna nu se pierdu nicio clipă. Gândind mereu, căuta permanent o soluţie. Mai apăsă câteva comenzi şi nava ţâşni înainte concomitent cu explozia ce invadă imediat orificiul punţii. Jaffna declanşase dislocarea de urgenţă. Conducta dispăruse, iar ei erau liberi. Însă devastarea era imensă.

Red Osprey se aplecă înainte şi înapoi de câteva ori, până când ordinele lui Jaffna se făcură auzite şi, într-un nor de aburi, nava ţâşni înainte cu toată viteza. Dar se poticnea puternic, iar din sala motoarelor ieşea fum.

Bulger închise claxoanele. Toată lumea rămase nemişcată o clipă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Charlie, cu pielea întunecată pătată de lacrimi, îşi frecă obrajii furios şi încercă să se concentreze asupra sistemelor GPS.

— Submarinul? întrebă poruncitor Matheson.

Charlie scutură din cap şi-i aruncă o privire lui Jaffna.

— Un distrugător se îndreaptă spre noi. Nord-nord-vest. La viteză maximă. Expediez registrul *USS Ingersoll DD-900*… sunt puşcaşii marini.

Jaffna încuviinţă dând din cap. Era timpul să o şteargă de acolo. Deschise uşa şi lăsă un şuvoi de noroi şi de piatră să se scurgă în încăpere, în timp ce el îşi croia retragerea către punte. Giganticul orificiu din punte era distrus, iar vântul şi gheaţa se năpusteau pe acolo, târând resturile pe toată suprafaţa podelei.

Un ghem de stâncă noroioasă alunecă la picioarele lui Matheson.

Acesta se întoarse spre Charlie. Se uitară o clipă unul la altul, după care păşi prudent pe puntea superioară, ignorând vijelia care îi împroşca faţa cu gheaţă. Turnul de foraj era prăbuşit pe toată lungimea punţii. Trupurile zăceau abandonate pretutindeni. Cutii imense cu echipamente se spărseseră şi erau acum împrăştiate de la pupă la prova.

— Ancorează-te, îi ordonă Bulger cu voce joasă, privind cu dezgust spre ţigara dintre degete. O aruncă peste bord, după care îşi prinse propria linie de siguranţă de balustrada principală, făcându-și drum în josul scării. Matheson îl auzea spunând continuu:

— Iisuse, ce dezastru! Oh, Iisuse, e îngrozitor!

Încă în stare de şoc, Matheson coborî pe puntea principală pentru a da o mână de ajutor la curăţenie. Ar fi preferat să se bage în pat şi să privească ziua aceea dintr-o altă perspectivă. Chiar şi un asfinţit i-ar fi oferit sentimentul de finalitate pe care şi-l dorea. Dar se aflau în Antarctica, iar asfinţitul urma să vină abia peste şase săptămâni.

Începu să noteze victimele. Erau treisprezece morţi în total. Pe când îi bifa pe un clipboard, făcând tot posibilul să nu vomite din nou, un matelot pe nume Pico îl întrerupse. Ţinea în mână un obiect mare, care părea greu.

— Ei, cred că asta îţi aparţine. Ce fel de lucruri aveaţi pe punte? Obiectul ăsta pare scump, zise el înmânându-i-l.

— Nu-mi amintesc să fi lăsat ceva pe punte, comentă Matheson.

Se încruntă şi examină obiectul, învârtindu-l în mâini. Părea să nu fie singurul. Bulger avea şi el o bucată în mână şi Frankie înşfacă şi el una. Dacă priveai în jur, puntea era plină de bucăţi similare.

— Astea nu-s din echipamentul nostru.

Matheson duse obiectul cu aspect de rocă lângă o băltoacă şi începu să spele noroiul. Arăta precum un cristal şi prelua lumina atât de eficient, încât părea să scânteieze albastru-deschis. Aproape transparent. Schimbă o privire îngrijorată cu Bulger şi, pentru o secundă, uitară de divergenţele dintre ei.

— E o bucată de rocă.

— Ce fel de rocă? întrebă Frankie cu o voce prudentă.

Pielea i se descuama. Nu-şi folosise nici el cagula şi arăta îngrozitor.

Matheson răsuci piatra în mâini.

— Seamănă cu diamantul.

— Nu arată ca diamantele pe care le-am văzut eu, medită Frankie. Este greu, dar nu suficient de greu. A venit prin conductă?

Charlie se apropie de ei. Schimbară o privire complice.

— Trebuie să fi venit pe acolo, spuse el.

Bulger zâmbi încet, arătându-şi dinţii ca un rechin. Spuse doar atât:

— Ştiam eu.

Brusc, Matheson ridică roca în lumină.

— Ei bine, să fiu al dracului!

Se aşeză astfel încât să poată fi văzut de toată lumea.

— Uitaţi-vă, spuse el, nevenindu-i să creadă. Este ceva scris pe ea.

Scânteind în lumină, se vedeau nişte hieroglife gravate, perfect conturate. Simboluri cu un aspect antic, al căror înţeles le era necunoscut. Hieroglifele erau atât de clare, încât părea că diamantul încorporase scrisul în structura sa naturală.

Era uluitor.

— Mă întreb ce scrie, zise cineva.

— Pare egipteană.

— Egipteană?

Matheson arătă cu mâna spre un aisberg aflat la distanţă.

— De acolo? Fii serios, omule!

Frankie începu să culeagă toate fragmentele pe care le găsea.

— Trebuie să strângem cât mai multe din astea, spuse el. Cineva trebuie să le analizeze. O să fim bogaţi!

Însă mâna îi fu zdrobită imediat de bocancul masiv şi greu al lui Bulger.

— Tâmpenia asta de aici este proprietatea companiei, grăsanule. O aduni pentru companie.

Matheson îşi plimbă prudent degetele peste gravurile din piatră. Treisprezece oameni tocmai muriseră din cauza acelei pietre. Strânse puternic bucata. Urmau să devină bogaţi? Cumva, se îndoia de asta. Ridică din nou piatra în lumină şi se mai uită o dată cu atenţie. Şi abia atunci observă pata neagră de la orizont care se apropia de ei cu viteză. O pată neagră formată de norii de furtună pe un cer verde… un cer *verde?*

Claxoanele explodară pe punte din nou înainte să apuce să spună un cuvânt. Când valurile cât munţii se prăbuşiră peste prova, iar distrugătorul se apropie dinspre nord, Matheson urmări un elicopter Sea-Hawk militar de culoare cenuşie coborând din cer, cu motoarele urlând abia auzindu-se în zgomotul furtunii. Se lăsă foarte aproape de puntea centrală, unde *Red Osprey* se balansa cel mai puţin şi unde macaraua zăcea făcută fărâme, iar uşile se glisară rapid. Din elicopter fură aruncate câteva frânghii. Iar când o duzină de puşcaşi marini coborâră pe ele, un megafon fixat exact lângă torpilele de pe aripile scurte ale elicopterului se trezi brusc la viaţă.

— Suntem trupele de puşcaşi marini ale Statelor Unite! Rămâneţi pe punte exact unde sunteţi! Veţi fi abordaţi!

Mitralierele erau ridicate. Mâinile ţinute sus. Un ofiţer cu trese ocupă mijlocul punţii. Cu o expresie mânioasă, încremenită pe faţa lui tânără, evaluă echipajul cu o privire generală, înainte de a-şi fixa privirea asupra lui Matheson şi de a se îndrepta spre el.

Ţinând încă roca în mână, Ralph Matheson avea întipărit pe faţă un rânjet de nebun.

Veniseră puşcaşii marini.
Fuseseră prinşi în cele din urmă. Slavă Domnului, se gândi el.

A OPTA ZI

Este ciudat că, atunci când Dumnezeu s-a hotărât să devină autor, a învăţat greaca – şi nu a învăţat-o mai bine.

Friedrich Nietzsche,
filosof, 1844-1900

CENTRUL DE CONFERINŢE FULTON

UNIVERSITATEA MAGNOLIA, MISSISSIPPI DE NORD

16 martie 2012

— La început a fost cuvântul, anunţă doctorul Richard Scott, bâjbâind după comutator şi apăsându-l de două ori din greşeală.

Proiectorul digital derulă în viteză o secvenţă de imagini, atât de rapid încât era imposibil să vezi vreun detaliu. Scott îşi înăbuşi un geamăt şi încercă în zadar să pornească diapozitivele de la capăt, dar nu reuşi să găsească numărul pe care să-l introducă. Privi publicul. Umerii îi căzură.

— Şi acel cuvânt nu poate fi reprodus în public, spuse el.

Publicul răspunse cu o notă de amuzament mai puternică decât era de aşteptat, dar cumva Scott nu avea încredere în motivele lor. În cea mai mare parte erau academicieni, iar pe ici-colo câte un student. Veniseră să-l asculte pe cel al cărui mic tur provocase o oarecare agitaţie în anumite cercuri. Chiar şi preşedintele, un baptist cucernic şi remarcabil, simţise nevoia să vină şi să-i pună în discuţie opera. Un profesor anonim de la U-Dub. Era ridicol. Unde era libertatea religioasă în ţara asta? Oare să fi fost de la bun început doar un mit?

Scott aruncă o privire exasperată spre echipament şi-şi surprinse propria reflexie. Părul tuns ordonat. Maxilarul puternic. Se jucă iar la comutatoare, dar tot fără folos. Pierdut, aruncă o privire asistentei de cercetare pe care i-o desemnaseră exact pentru acest tip de urgenţă.

— Ăăă, ai putea… ăăă? Alo?

Un tip de la *Federal Express* tocmai o ruga să-i semneze pentru un colet. Scott era uluit.

— Ăăă, scuzaţi-mă, domnule. Încerc să ţin o conferinţă aici.

— Când promitem zece şi treizeci, domnule, chiar vorbim serios.

Scott nu se putu abţine. Zâmbi şi apoi pufni într-un râs urmat de un schelălăit venit dinspre sistemul de amplificare. Publicul râse şi el.

— Aplauze pentru prietenii noştri de la *FedEx,* chicoti Scott.

Curierul îşi dădu jos şapca şi făcu o plecăciune în drumul său către ieşire, spre deliciul publicului. Între timp, asistenta lui Scott lăsase baltă coletul şi se repezise pe scenă.

Scott puse mâna pe microfon.

— Mulţumesc.

November Dryden era o fată foarte inteligentă. Foarte atrăgătoare. Dar, mai important, era foarte răbdătoare.

— Daţi-i pe spate, spuse ea, întorcându-se la locul ei cu un zâmbet.

Cu conferinţa din nou pornită, Scott schimbă un zâmbet de înţelegere cu publicul.

— Cred că, în ansamblu, manuscrisele antice sunt mult mai uşor de manevrat, spuse el.

Un alt val de râsete răsună în sală, apoi publicul se linişti şi pe ecran apăru primul diapozitiv.

Scott era de profesie antropolog cultural şi lingvist. Studiase structurile sociale, legislaţia, politica, religia şi tehnologia, dar specialitatea lui era limbajul. Era un epigrafist care petrecuse ani întregi descifrând inscripţiile antice. Şi totuşi, în pofida încrederii pe care o avea în propria operă, îşi făcuse mai multe griji pentru această conferinţă decât pentru altele. Putea să fie periculoasă pentru sănătatea lui, pentru că se afla în Bible Belt[9]. O prelegere despre manuscrisele antice proaspăt descoperite, care puneau sub semnul întrebării însăşi Biblia, nu avea să provoace o discuţie aprinsă, ci mai curând un dezacord exploziv. Şi era şi cealaltă problemă…

— Să reluăm, continuă Scott. La început a fost cuvântul. Şi acel cuvânt este „necredincios“. Permiteţi-mi să încep prelegerea de astăzi prin a fi foarte sincer faţă de credinţele mele. Inspiră profund şi zise: Nu cred în Iisus.

Unii dintre membrii publicului afişară o expresie de uluială. Scott îşi răsfoi hârtiile.

— Evangheliile, explică el, au fost scrise în greacă. Unde noi avem „cuvântul“, grecii au *logos*. Dar *logos* înseamnă mai mult decât „cuvânt“. Înseamnă „gândire, faptă, acţiune“. Înseamnă „cuvântul în acţiune“. Este acelaşi şi în ebraică, şi în arameică. Unii au recunoscut această dilemă şi au optat pentru cuvântul „faptă“. La început a fost fapta. Dar nici asta nu transmite întregul înţeles al *logosului*. Creştinii voiau să-i atragă pe evrei la credinţa lor; la urma urmelor, Iisus a fost evreu. Aşadar creştinismul – ca toate marile religii – a împrumutat de la predecesorii săi atât limbajul, cât şi imagistica a ceea ce se petrecuse în istorie. Prin urmare, la început a fost *logosul*, pentru că, pentru evrei, asta nu era ceva nou. În *Proverbe*, acesta este motivul înţelepciunii. Pentru a-i fermeca pe păgâni, tot ce le trebuia era să se mute în câteva biserici vechi, fără măcar a le redecora. Toate acele mozaicuri vaste ale lui Hristos, Mântuitorul bărbos – toate sunt portrete ale lui Zeus şi Jupiter. Acele biserici sunt greco-romane. Deci, creştinismul este cel mai vechi exemplu cunoscut de reciclare religioasă. Totuşi, *cât de mult* a împrumutat a constituit întotdeauna o sursă de controverse. Dar astăzi am adus cu mine răspunsul. Şi, dacă îmi permiteţi, aş vrea să vi-l împărtăşesc.

Scott sorbi o gură de apă. Parţial pentru a-şi astâmpăra setea, dar în special pentru a-şi estima publicul.

Textele antice. Puseseră sub semnul întrebării creştinismul decenii la rând. Primul apăruse în 1947. Un păstor, cu numele de Muhammad adh-Dhib – sau Mohamed Lupul din tribul Taamireh al beduinilor, trecuse pe lângă aşezământul străvechi al Qumranului, de lângă Marea Moartă, şi dăduse peste nişte pergamente vechi, din nişte vechi urcioare aflate într-o peşteră. Cel mai recent, *Genezah*[10] *din Istanbul*, fusese descoperit într-un cufăr din podul unei moschei. O *genezah* reprezenta o colecţie de rugăciuni depozitate, care nu mai erau folosite, de obicei pentru că erau prea uzate. Aceste volume nu văzuseră lumina zilei de peste 1 500 de ani.

În toată această perioadă, Biserica creştină suprimase orice informaţie care ar fi pus sub semnul întrebării religia sa. Dar, începând cu mijlocul anilor 1980, câţiva disidenţi universitari consideraseră că e de datoria lor să releve faptul că Hristos a fost doar un om. Era un punct de vedere pe care Scott nu-l împărtăşise la început, însă de atunci lucrurile se schimbaseră.

— Aşadar, continuă el, dacă am avut probleme cu un singur cuvânt, gândiţi-vă ce probleme întâmpinăm când avem în vedere faptul că Biblia conţine sute de mii de cuvinte, toate provenind din limbi în majoritatea lor moarte. Trebuie să recunoaştem că interpretările noastre, din orice punct de vedere, sunt deschise erorilor. Spre exemplu, câţi dintre dumneavoastră cunoaşteţi pe cineva care este fluent în arameică sau care o utilizează în vorbirea curentă?

Lăsă să-i scape un zâmbet. Momentul pentru o anecdotă.

— În regulă, câţi dintre dumneavoastră vorbiţi germana?

Urmă o conversaţie şoptită în rândul grupului de academicieni neliniştiţi.

— Nu vă faceţi griji, n-o să vă chem pe scenă să vă tai în două cu fierăstrăul. Daţi-mi o cifră rotundă. Unu, doi? Şase?

Văzu câteva mâini ridicându-se ezitant. Încuviinţă.

— Şase. Aşa. Bine – dintr-un public de poate două sute de persoane. În Europa, circa o sută de milioane de oameni vorbesc germana. Poate mai mulţi, nu ştiu. Ca să vă spun adevărul, nici nu-mi pasă. Ideea este că, dacă vrei să ştii cum să vorbeşti germana, vei ruga un german să te înveţe, nu? E normal, ei o folosesc zi de zi.

Sunete de încuviinţare.

— Ceea ce e ironic, pentru că oamenii tot greşit vor înţelege. Chiar şi când vorbim de simplul mod de exprimare. Precum preşedintele Kennedy, care s-a dus la Berlin la mijlocul secolului trecut. Şi ce a făcut? S-a ridicat şi s-a adresat miilor de germani, încercând să le spună că dorea să îmbrăţişeze Germania, în ciuda tuturor relelor celui de-al Doilea Război Mondial. Intenţiona să le spună că el era unul dintre ei. Voia să le spună că îi înţelegea. Că şi el era berlinez, ştiţi dumneavoastră, spre deosebire de un newyorkez sau un londonez. Voia să le spună: „Sunt un berlinez". Aşadar, chiar de la început, a anunţat: *Ich bin ein Berliner*! Făcu o pauză, apoi continuă: Pentru aceia dintre

dumneavoastră care nu ştiu ce înseamnă, *ich* înseamnă „eu“. *Bin* înseamnă „sunt“. Ştiţi dumneavoastră, *ein, zwei, drei* – unu, doi, trei. Ei bine, *ein* înseamnă şi „un“. Iar *Berliner* înseamnă într-adevăr „provin din Berlin“. Deci, privit la suprafaţă, Kennedy a spus exact ceea ce voia să spună, nu?

Se auziră murmure, mai cu seamă venind din rândul academicienilor. Ştiau foarte bine că picaseră în capcană. Şi unii dintre ei erau suficient de bătrâni încât să-şi amintească de prima întâlnire cu acea capcană. Dar pentru cei creduli din public, Scott continuă, cu faţa brusc îmbătrânită şi cu o voce joasă:

— Doar că nu ţinea cont întru totul de nuanţa gramaticii germane. Punând un *ein* în faţa lui *Berliner,* preşedintele Kennedy transformase cuvântul într-un substantiv, în loc ca acesta să fie adjectiv. Spusese deja „un berlinez“, pentru că utilizase *bin.* Dar utilizând şi *ein,* transformase *Berliner* într-un lucru, nu un loc. Şi un berlinez e un „lucru“ foarte diferit de capitala Germaniei. Ceea ce a susţinut de fapt preşedintele Kennedy, când s-a prezentat în faţa presei mondiale în ziua aceea, a fost: *Sunt o gogoaşă.* Las la latitudinea dumneavoastră să decideţi care dintre cele două declaraţii era mai adecvată.

Diapozitivul de pe ecran prezenta mici fragmente dintr-un papirus.

— Aceste fragmente au fost descoperite în 1920, în Nag Hammadi, Egipt, anunţă Scott. Datează din 100-150 era comună – sau EC. Utilizez EC în loc de d.Hr. Şi ÎEC în loc de î.Hr. Nu cred că datele ar trebui să se bazeze pe naşterea lui Hristos.

Publicului, cu certitudine, nu-i plăcu asta.

— Deci, ce ne spune acest papirus? Pe scurt, faptul că Evanghelia lui Ioan a fost scrisă cu cel puţin cincizeci de ani *după* moartea lui Iisus. Ca atare, nefiind relatarea unui martor, nu poate fi luată ad litteram. Gândiţi-vă… toate acestea. Dintr-o bucăţică mică de papirus.

Pentru Scott, acesta confirma şi faptul că Ioan scria la un moment în care Imperiul Roman se gândea serios să adopte creştinismul pentru a-şi păstra puterea ca reprezentant al maselor. Prin urmare, probabil că Evanghelia lui Ioan fusese scrisă de fapt de un roman, pentru că era fundamentală în descrierea rolului lui Iisus şi a regulilor care guvernau catolicismul – o instituţie orientată spre Roma. Ca religie, lui Scott i se părea că avea prea puţin de-a face cu Dumnezeu şi prea mult de-a face cu politica.

— *Pergamentele de la Nag Hammadi* sunt interesante întrucât printre ele s-a găsit o Evanghelie completă a lui Toma, constând din o sută de ziceri ale lui Iisus – un text gnostic care precedă Evangheliile şi pe care totuşi Biserica Catolică l-a declarat eretic. Evenimentele istorice sunt *eretice?* Bine, pentru că astăzi din public fac parte şi începători, mă veţi ierta dacă voi insista pe explicarea terminologiei. „Gnostic“ este un cuvânt grecesc, care înseamnă „cunoaştere ascunsă“ – de obicei, cunoaştere ascunsă despre divinitate. De unde ştim că este vorba despre o cunoaştere ascunsă? Întrucât

limbajul textului a fost în mod evident manipulat. Iar arma sa este imagistica. La urma urmelor, vorbim despre o nouă religie. Pentru a atrage noi adoratori, trebuia să le transmită acestora o stare de bine. Prin urmare, atunci când, de exemplu, Iisus Hristos – Hristos, care e pur şi simplu termenul grecesc pentru „Mesia“, Iisus fiind grecescul numelui „Iosua“ –, când *Iosua* umblă prin sălbăticie sau merge pe apă… mai este un singur tip care a făcut chestii de acest fel şi era şi el profet. Dar nu a fost considerat niciodată supranatural, deşi *a fost* interpretat de Charlton Heston. Mă refer, bineînţeles, la Moise. Deci, ce mod mai bun de a-ţi spori puterile există decât prin asocierea cu cei mai buni – cu cei care te-au *precedat?*

Scott mai luă o gură de apă şi privi spre public. Câţiva se pregăteau să plece. Nu era surprins. Ce îl surprindea era că nu plecau mai mulţi. Aşteptă să se închidă uşa uşor în urma celor care deciseseră să se retragă. Oamenii aveau obiceiul ciudat de a uita – atunci când le convenea – până şi faptele cele mai general acceptate. La urma urmelor, nu promisese zeiţa Isis o viaţă de apoi mai bună decât cea de aici, şi asta cu mii de ani înainte de Hristos?

Scott zâmbi cu căldură. Şi acum începea distracţia.

— *Pergamentele de la Nag Hammadi* sunt interesante şi pentru că sunt copte – scrise în forma ulterioară a limbii egiptene, cea care folosea un alfabet grec. Dar Iosua şi contemporanii săi vorbeau arameica, deci era, oare, neobişnuit pentru oamenii care vorbeau arameica să scrie totul în greacă? Ei bine, nu, nu era neobişnuit. Dacă ne gândim la Belgia modernă, acolo nimeni nu scrie în daneză sau în flamandă – toată lumea scrie în germană sau franceză şi chiar, mai frecvent, în engleză. Deşi niciuna dintre Evanghelii nu este scrisă în arameică, ştim că autorii lor vorbeau această limbă, pentru că structurile limbii arameice sunt ascunse în text. Vă amintiţi ce am spus despre gramatica limbii germane?

Apăsă o tastă şi pe ecran apăru un nou diapozitiv – un pergament vechi acoperit de o scriere ordonată şi maronie.

— Aceasta, spuse el, este prima pagină dintr-o carte pierdută. Una care cred că vi se va părea fascinantă. Ani de zile s-au făcut speculaţii pe marginea cărţii pierdute a lui Q, sau Quelle, care a fost cercetată extensiv de John Kloppenborg pe la mijlocul anilor 1980. Kloppenborg credea că undeva ar trebui să existe şi relatarea originală, la prima mână, a lui Iisus, înainte ca scriitorii Evangheliilor să-şi creeze operele. Consensul era că această *Carte a lui Q*, care ne-a modelat cultura, este o istorie *verbală*, care e posibil să fi fost scrisă iniţial în arameică. Însă această pagină, zise el indicând spre ecran, demonstrează ceva cu totul diferit. Nu este – şi subliniez – *nu este Cartea lui Q.* Este mult mai veche, după cum indică testele cu izotopul 36 al clorului. Deteriorarea genetică indică faptul că a fost scrisă pe pielea unei capre foarte bătrâne. Şi demonstrează pentru prima dată că Hristos şi-a împrumutat ideile din *cultul lui Mithra.* Această carte datează dintr-un

moment situat cu patru până la cinci sute de ani înaintea naşterii lui Iisus Hristos. Şi totuşi, Noul Testament îi împărtăşeşte imagistica şi simbolismul aproape până la identitatea totală, aproape cuvânt cu cuvânt. *Nu* este un text mithraic şi *nu* este niciunul creştin. Este o combinaţie a celor două. Este proverbiala verigă lipsă. Şi a fost scrisă în arameică.

Scott rânji, mimând orgoliul. Îşi termină prelegerea cu o întrebare simplă, adresată întregii audienţe pe un ton jos:

— Mai vrea cineva de aici să fie creştin?

La ceva timp după aceea, Scott descoperi că se afla într-o cutie din lemn. Curată şi albă, cu o atmosferă aproape eterică, în locul confesionalelor întunecate şi impenetrabile ale bătrânei Europe. Abia mascându-şi un chicotit şcolăresc, anunţă:

— Binecuvântează-mă, Fergus, căci am păcătuit.

Zăvorul din spatele grilajului alunecă în lături cu un pocnet răutăcios.

— Da, da, las-o baltă.

Urmă un oftat, însoţit de o bătaie înfundată. După ce se opri un moment, continuă în acelaşi fel. Scott se aplecă înainte şi se uită prin grilaj la preotul de dincolo. Îl putea vedea cum îşi dă ochii peste cap, căutând prin sutană o brichetă Zippo. Scoţând o ţigară, începu să murmure ceva ce semăna cu o rugăciune de iertare către ceruri.

— Ce faci? îl întrebă Scott.

Primul fum al ţigării pluti înspre el. Îşi dădea seama după miros că era o marcă bună de ţigări. Mai mult ca sigur europene.

— Îmi calmează nervii. N-ai idee ce cuib de viespi ai reuşit să stârneşti, Richie, băiatul meu.

Preotul încercă să scuipe un fir de tutun, dar acesta i se lipise de vârful limbii, aşa că şi-o şterse de sutană.

— O imensă nebunie, zise el apoi.

Se uitară unul la altul.

— Hai să mâncăm, spuse Scott.

Parcurseră agale poiana bine întreţinută din mijlocul Dumbrăvii, îndreptându-se spre clădirea Corpului Studenţilor Asociaţi, unde cantinele erau mai bune şi atmosfera era mai veselă.

Dumbrava era un parc magnific din centrul Universităţii Magnolia. Deşi era martie, în Mississippi parcă era vară. Soarele strălucea puternic printre copaci şi lăsa pe pământ câteva locaşuri de umbră minunat presărate. Cei mai mulţi dintre studenţi purtau tricouri şi pantaloni scurţi. În hainele lui de preot, Fergus părea să mascheze totul cu aerul senin al unui bun gentleman catolic. Ceea ce şi era în cea mai mare parte.

Însă Scott îl cunoştea mai bine de atât; la urma urmelor, crescuseră împreună. Scott ştia data, momentul şi numărul de telefon al fetei care îi răpise fecioria lui Fergus. Iar după cincisprezece ani, Scott încă nu putea accepta ideea că prietenul său cel mai bun devenise om al Bisericii. Cât despre tânăra care alerga prin faţa clădirilor studentelor, oare purta ceva pe dedesubt?

— Eşti om însurat, Richard, te faci de râs.

— Separat, mârâi Scott, călcând iarba cu paşi leneşi şi îngropându-şi mâinile în pantalonii săi kaki. Ce s-a întâmplat cu noi, Fergus?

— Cu mine şi cu tine? Sau cu tine şi cu Jessica?

Scott se încruntă la auzul numelui soţiei sale, de care se înstrăinase. Prietenul lui – îşi dădea el seama – avea cu adevărat darul de a transforma preoţia într-o artă. Fergus venise cu avionul de la Vatican special pentru prelegerea lui şi urma să se întoarcă în Italia a doua zi de dimineaţă, însă Scott avea cumva impresia că prietenia lor nu avea nimic de-a face cu decizia lui Fergus de a veni în State.

Fergus se pregăti să-şi scoată încă o ţigară şi se scărpină în cap.

— Uite ce e, Richie, ai susţinut o prelegere foarte interesantă, dar chiar încerci să dovedeşti că Biserica Catolică este implicată într-o conspiraţie veche de şaizeci de ani, menită să suprime *Manuscrisele de la Marea Moartă?*

— Şi altele.

— Absurd. Nu ne putem ţine nici preoţii la locul lor, prin urmare cine ar fi acela în care să ai suficientă încredere încât să-l laşi să se ocupe de o aşa bombă cu ceas? Guvernul Irlandei a căzut în 1994 pentru că unii preoţi erau pedofili. *Ştiu* că Biserica are vicii… Făcu o pauză, apoi continuă: Da, există o conspiraţie, dar una academică. Recunosc, este una care nu poate fi apărată. O bandă de moşnegi pompoşi care refuză să elibereze documentele până când nu li se traduc. Dar ce ai prezentat tu astăzi… ei bine, nu cred c-o să se prăbuşească Biserica din cauza asta. Tu ştii prea bine cum sunt oamenii atunci când aud despre o teorie excentrică – se vor mulţumi s-o ignore. Cum au făcut şi cu cea despre Iisus care a mers în insulele Britanice şi a pus bazele unei şcoli sau cu cea în care s-a căsătorit cu Maria Magdalena şi s-a mutat în Franţa…

— Mie-mi place aia.

— Şi apoi, cu teoria aia de-a dreptul hazardată potrivit căreia era instruit în artele mistice ale magiei egiptene… Oamenii cred ce vor să creadă. Iar ei cred în Iisus Hristos, Domnul nostru. *Eu* cred. Richie, îţi arunci la gunoi cariera pentru o tâmpenie!

— De fapt, vrei să schimbi subiectul.

— Este evident că Biserica înseamnă mult pentru tine, altfel n-ai depune un asemenea efort.

Se opriră unul în faţa celuilalt pe peluză. Scott îşi ţinea pumnii adânc băgaţi în buzunare. În adierea vântului, cravata îi fâlfâia pe deasupra cămăşii apretate, de un

albastru-deschis. Spuse cu un zâmbet compătimitor:

— Religia, Fergus, e ca o boală a minții umane. Este ca rabia. Te trezeşti muşcat şi dintr-odată începi să faci spume la gură şi-ţi pierzi uzul raţiunii. Urli mult şi apoi muşti pe altul în nebunia ta, iar boala se transmite din generaţie în generaţie, traversând graniţele. Ce SIDA? Chestia asta e cu adevărat periculoasă, căci omoară milioane de oameni.

Fergus se mulţumi să tragă adânc din ţigară.

Scott continuă:

— Ai auzit vreodată de biserica lui Simon Kimbangu?

Preotul scutură din cap.

— Este undeva pe coasta de vest a Africii. Simon Kimbangu a fost un militant care credea în democraţie. Guvernul l-a considerat revoluţionar şi l-a arestat, însă discipolii lui, crezând că a urcat la ceruri, au pus bazele unei biserici în onoarea lui. I se rugau lui pentru mântuire. Au făcut toate tâmpeniile posibile, în afară de a porni într-o plimbare de douăzeci de minute de mers pe jos până la închisoarea din localitate, unde Kimbangu murea de foame. Iar o şi mai mare nebunie este că biserica există şi astăzi! Gândeşte-te puţin! De ce au asediat cruciaţii un castel aflat la Hosen Al Akre timp de trei zile, ca să-şi dea seama că nu era populat decât de oi? întrebă brusc Scott cu nevinovăţie. Din cauza religiei, iată de ce!

Fergus se întunecă la faţă.

— Religia, îşi corectă el prietenul, ne apropie cel mai mult de începuturi. Datorită ei, ştim şi noi de unde provenim ca specie. Şi de ce suntem aici.

— Şi de ce eşti *tu* aici?

O întrebare cu un subînţeles funest. Aşa că starea de spirit a lui Fergus se modifică pe măsură.

— Am venit să te anunţ că, începând din această dimineaţă, Vaticanul este principalul sponsor al Departamentului de Antropologie de la Universitatea de Stat din Washington. Pentru a încheia contractul, s-a solicitat îndeplinirea anumitor cerinţe. Una dintre acestea a fost şi redistribuirea personalului din Departamentul de Epigrafie.

Scott păli.

Fergus înghiţi în sec.

— Te-au concediat. În camera de hotel te aşteaptă scrisoarea. Îmi pare rău.

Mai trase un fum din ţigară, apoi o strivi cu piciorul.

Îl concediaseră. Nu era cu totul surprins, însă maniera în care îi transmiseseră mesajul era deosebită. Fusese o lovitură de geniu să-l trimită pe Fergus.

— Domnule doctor Scott! Domnule doctor Scott!

Scott se răsuci pe călcâie şi o văzu pe November Dryden alergând peste peluză spre ei.

Soarele îi făcea pielea să arate precum porţelanul fin, iar trupul i se mişca într-un ritm propriu. Încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea şi să-şi schimbe starea de spirit, însă nu reuşi.

— November, spuse Scott ca dintr-un nor. Cu ce te pot ajuta?

Pieptul îi tresălta odată cu respiraţia. Se uită emoţionată spre Fergus, care se prefăcu ocupat să admire priveliştea, şi încercă să zâmbească, dar rămânea totuşi o sudistă tipică. Fergus era un om în sutană şi i se cuvenea tot respectul. Scott încercă să reţină că November era o tânără foarte deşteaptă. Trebuia să se asigure că, după ce avea să termine seria de prelegeri, va pune deoparte ceva bani pentru a o sponsoriza să obţină un loc la un colegiu din afara statului. Menţionase la un moment dat că ar dori să încerce să obţină o bursă de cercetare. Poate că ar fi putut să tragă nişte sfori.

— V-aţi uitat pachetul, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ştiţi, cel din timpul prelegerii…

November îi înmână un colet mare învelit în hârtie maronie, pe care Scott îl deschise pe loc. Conţinea un set de documente, fotografii şi articole – un întreg raport geologic despre inundaţiile mondiale, realizat de o femeie numită Sarah Kelsey. Dar când găsi scrisoarea explicativă, totul se schimbă.

— Ce e? întrebă preocupat Fergus când văzu expresia de pe faţa lui Scott.

Însă Scott n-avea intenţia să-i spună. Mintea îi funcţiona în cea mai mare viteză. Scoase bucata de hârtie din colet – era un itinerar. Detalii legate de hoteluri şi zboruri. Însă obiectul de maximă importanţă era notiţa scrisă de mână de pe spate. Pentru omul obişnuit, n-ar fi însemnat nimic, însă pentru Richard Scott însemna cel mai important lucru de pe lume. Şi faptul că lumea însăşi avea să fie trezită într-un mod foarte brutal.

Porni să traverseze peluza pierdut în gânduri, uitând că îl lăsase pe Fergus fără un cuvânt. Se întoarse şi întâlni privirea preotului.

— Spune comitetului că nu ei mă concediază, strigă el cu voce hotărâtă, eu sunt cel care demisionează.

Apoi îşi reluă pasul recitind notiţa.

Se spunea că civilizaţia începuse în al treilea mileniu înaintea Erei Comune – sau înainte de Hristos –, odată cu apariţia unui sistem de scriere numit cuneiform. Înainte de acest eveniment, scrierea consta în zgârieturi grosolane şi în simboluri pictografice nu foarte bine gândite. Orice dovadă a unui sistem de limbaj şi de scriere complex care să *pre-dateze* cuneiforma ar fi însemnat deci o reevaluare fundamentală a începuturilor civilizaţiei. Toate cărţile de istorie ar fi trebuit aruncate pe fereastră.

RÂUL BERESOVKA

REPUBLICA FEDERALĂ A SIBERIEI
7.32 DIMINEAŢA

Era încă întuneric când primi telefonul. Sări din pat cincisprezece minute mai târziu şi făcu un duş fierbinte. Dădu pe gât o duşcă de cvas[11] în loc de mic dejun şi îşi trase pe ea două rânduri de lenjerie de corp. Puloverul era gros şi greu, iar hanoracul se întinse când încheie fermoarul.

Dădu cu ochii de propria-i imagine în oglindă. Păr lung şi negru. Ochi întunecaţi. Urme de bronz şi o gropiţă în bărbie. Se simţea secătuită – misiunea asta o omora.

— Dumnezeule, arăţi ca naiba, Sarah, mormăi ea.

Încercă să-şi netezească haina ca să nu mai arate atât de umflată. Ceva mai puţin plină. O prostie, ştia foarte bine. Sub toate acele haine, nu era prea mare. Dar ajuta să se dea puţin în spectacol.

— Hai, Sarah. Zâmbeşte, scorpie.

Se forţă să rânjească. O durea. Cum naiba ajunsese în Siberia? Asta nu făcuse parte din măreţul plan al tinereţii ei.

Trânti uşa din lemn plină de fisuri a hotelului şi se îndepărtă.

Maşina 4x4 pe care i-o împrumutaseră ca să-şi facă treaba văzuse şi zile mai bune, însă farurile erau bune, iar suspensia rezista pe drumurile noroioase. Îi luă patruzeci de minute ca să ajungă de la hotel în amonte, la amplasament. Când ajunse acolo, remarcă imediat inactivitatea din zonă. În tot perimetrul, camioanele încă erau încărcate cu resturi şi apoi expediate. Însă în centrul zonei munca se oprise. Macaralele stăteau degeaba. Reflectoarele luminau echipamentul, însă lucrătorii nu erau de zărit nicăieri. Coborând din maşină, auzi voci strigând instrucţiuni în dialecte ruseşti şi fluierături ce-i zgâriau urechea, în timp ce echipa încerca să-şi coordoneze eforturile.

Fu nevoită să urce pe jos povârnişul noroios, până dincolo de semnul *Rola Corp.*, şi apoi să coboare spre şantierul de construcţie principal. În pripă, mai fuseseră înălţate câteva lumini. De la distanţă, părea să fi aterizat acolo un OZN – dar Sarah spera, de dragul marţienilor, că nu era vorba de ei. Proiectul era atât de întârziat, încât ar fi fost capabilă să se îndrepte spre ei şi să le facă feţele zob. Nu mai voia să audă de alte amânări. Nu dorea decât să-şi termine treaba şi să se întoarcă în State.

În groapă se afla un buldozer, dincolo de fundaţiile de oţel şi beton. Se oprise, dar

motorul încă funcţiona. Punându-şi pe cap o cască galbenă din plastic dur, îşi făcu loc pe lângă doi muncitori şi se îndreptă spre partea din faţă, spre care se concentrase toată atenţia generală. Când ajunse în cele din urmă acolo, rămase cu gura căscată.

— Bună, Sarah. Ce mai faci? auzi întâmpinarea plină de zâmbete a maistrului Steve Lustgarten.

Se chinuia să încolăcească un cablu din oţel în jurul unei trompe masive de blană îngheţată.

Întreaga scenă începea să capete calităţi atavice, în vreme ce respiraţia tuturor atârna inertă în aer. Erau cu toţii adunaţi în jurul unei creaturi uriaşe şi magnifice, ce străbătuse tundra cu mult timp în urmă. Animalul, înalt de cel puţin patru metri, privea fix la ea cu ochii săi negri şi sticloşi, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Stătea în poziţie şezândă, cu labele anterioare ridicate. Pe faţă avea o expresie de o demnitate elegantă. Blana murdară era lungă şi neîngrijită. Avea un aer aproape regal, în ciuda faptului că părea îngheţată. Colţii din fildeş îi ieşeau în afară, precum ultimele vestigii ale unui strigăt de ajutor. Trompa era încolăcită şi din gură îi atârnau tulpini putrezite de piciorul-cocoşului. Murise mâncând piciorul-cocoşului.

— E un mamut, anunţă surprinsă Sarah.

Se deplasă spre stânga şi de acolo văzu că o parte din trup lipsea. Părea să fi fost smulsă mai curând decât putrezită. Acum mai era doar carcasa, cu excepţia rămăşiţelor unui fetus. Fusese gestantă. Nu mirosea a nimic, doar a noroi şi a apă de râu.

Steve rânji din nou, dând din cap.

— Mda… Nu-i aşa că e frumoasă?

Sarah era furioasă. Nu înţelegea nimic. Îşi înfundă pumnii în buzunare şi-i strânse cu forţă.

— Nu. Nu e absolut nimic frumos la un elefant îngheţat de douăsprezece mii de ani! M-aţi chemat aici, în toiul nopţii ăsteia blestemate, ca să văd un nenorocit de mamut lânos? Cred că-ţi baţi joc de mine! Tocmai de aia n-am vrut să vin în afurisita asta de Siberie. Urăsc Siberia! Urăsc Alaska! Urăsc şi nordul Canadei! Nu poţi să sapi o gaură ca să faci pipi, că dai peste o mie de animale dispărute de multă vreme şi îngheţate. Dacă nu-s mamuţi, sunt smilodoni[12]. Ştii că anul trecut am găsit un mastodont? M-am săturat de toată preistoria asta!

Muncitorii ruşi nu vorbeau engleza, dar îşi dădeau seama că era supărată. Murmuratul încetă brusc şi acum se zgâiau cu toţii la americanca pe jumătate nebună. Steve lăsă bucla să atârne şi se îndreptă. Iritat, se încruntă.

— Nu eu te-am chemat, Sarah. Altcineva a făcut-o. Scoate-i *pe ei* din sărite. Eu nu apuc să văd prea multe chestii din astea.

Scotoci în buzunar după un aparat foto şi i-l dădu unui rus.

— Acum, dacă nu te superi, aş vrea să fac o poză pentru copilul meu, înainte ca tipii de

la muzeu să-l ia de aici.

Adoptă apoi o postură de mare vânător lângă masiva creatură.

Dintr-odată, lui Sarah îi păru extrem de rău pentru mamut. Se întoarse cu spatele.

Îşi auzi numele strigat, dar nu-şi dădea seama de unde. Câteva secunde mai târziu, doi tipi cu căşti şi cizme mari, verzi, din cauciuc începură să îşi fluture braţele, încercând să rămână pe picioare în timp ce alunecau şi se rostogoleau pe taluzul negru de noroi. Pe când se apropiau, Sarah văzu că bărbatul mai mic şi mai subţirel este îmbrăcat într-un costum şi o haină Crombie cenuşie. Celălalt purta haine obişnuite pentru o astfel de vreme.

— Sarah Kelsey? Domnişoară Kelsey, dumneavoastră sunteţi? striga bărbatul în costum, încercând să-şi păstreze casca pe cap.

— Da, eu sunt, spuse cu răceală Sarah.

— Geologa, da?

— Mda…

Se răsuci când auzi un fierăstrău electric prinzând viaţă. Se uită la doi dintre ruşii care tăiau carcasa elefantului, apoi se întoarse din nou spre cei doi bărbaţi.

— Voi sunteţi cei care au sunat?

— Da, spuse el zâmbind. Da, noi suntem.

Întinse mâna, dar ea se uită spre el cu dezgust.

— Jay Houghton.

Bărbatul îşi şterse absent mâna de haină. Poate că fusese murdară… Ochii lui surprinseră apoi ceva ciudat. Era ca un copil.

— Uau, e chiar un mamut? zise el.

— Habar n-am. Tu ce crezi? îl întrebă ea sarcastic.

— Cu certitudine arată ca un mamut.

— Ei, atunci înseamnă că asta şi este.

Urmară apoi alte strigăte când încă un grup de ruşi coborî în fugă dealul, cu un bidon pentru petrol pe roţi în care focul ardea cu furie. Cineva căra ketchupul şi sosul pentru grătar. Tipul cu fierăstrăul electric începu să taie bucăţi de carne pentru friptură şi să le lovească de grătarul pe care îl fixaseră pe bidon. Lustgarten era oripilat.

— Ce fac?

Houghton arăta de parcă mai avea puţin şi i se făcea rău. Îşi puse o mână înmănuşată pe nas, pentru că mirosul şi fumul începeau să se apropie de ei.

— Doamne Dumnezeule!

— Am crezut că sunt muzeografi! strigă Lustgarten. Nu-l pot mânca!

— Oh, las-o baltă, se repezi Sarah la el privindu-l mânioasă. Acolo e mai multă friptură decât au văzut oamenii ăştia în toată viaţa lor. Bineînţeles că au intenţia s-o mănânce!

Tipul de lângă Houghton râdea. Trăgea din trabuc şi urmărea scena cu un amuzament

sincer. Lustgarten încercă să-i oprească pe ruşi, însă aceştia îşi făcură loc cu coatele pe lângă el. Îi oferiră apoi din friptura de mamut, dar el îi refuză. Aşa că, după aceea, ceilalţi se mulţumiră să-l ignore. O fi fost el şeful lor, dar era evident că tipul nu ştia să aprecieze delicatesele deosebite.

Houghton începu să tuşească din cauza fumului.

— De cât timp stă făptura asta acolo?

Sarah deja escalada dâmbul. Se întoarse spre el şi spuse:

— Douăsprezece, poate paisprezece mii de ani. Cel puţin.

— Şi au de gând să o mănânce? Cred c-au înnebunit! O să-i omoare.

Sarah se mulţumi să scuture din cap. Tipul acesta, Houghton, era un idiot; deja îşi dăduse seama de asta.

— Mă îndoiesc, spuse ea.

Mai urcă un pas, dar nimeni n-o urma. Oare nu citiseră raportul despre acel sit? În acea regiune, mamuţii apăreau peste tot. În 1902, existase chiar un caz faimos cu un mamut descoperit într-un banc din avalul râului. Al aceluiaşi râu.

— Era superîngheţat, explică ea.

— Ce? Era cum?

— Arcticul nu este suficient de rece cât să îngheţe ceva de mărimea unui mamut fără să se formeze cristale de gheaţă în sânge şi să distrugă carnea. Acel mamut era super-răcit. Temperatura trebuie să fi fost în jur de minus 100°C. A murit în cel mult treizeci de minute şi a rămas încapsulat în permafrost. O conservare perfectă. Carnea este foarte bună, doar că e… foarte bătrână.

Houghton era uluit.

— Cum e posibil aşa ceva? Ce ar fi putut provoca tipul acesta de distrugere?

— Şi înainte de apariţia frigiderului, se strecură în conversaţie tipul cu trabucul.

— De unde dracu să ştiu eu? dădu din umeri Sarah.

— Păi, ăăă… eşti geolog, trebuie să ai vreo idee.

Sarah încetase să mai asculte, continuând să escaladeze bancul. Houghton măsură mamutul din ochi.

— Mă întreb ce gust are, medită el.

— De pui, zâmbi afectat celălalt tip, trăgând din nou din trabuc.

Houghton îi aruncă o privire scurtă, încercând să-şi dea seama dacă era luat în râs sau nu. Se uită după Sarah, care se îndepărta de ei, îndreptându-se spre maşina 4x4. Ieşiră din groapă în urma ei. Dar Houghton nu se putu abţine să nu se oprească o clipă şi să privească insistent mamutul. Demn chiar şi în moarte.

— Uau…

Lustgarten îşi ridică pumnul, dirijându-l pe mecanicul din cabina buldozerului să dea în marşarier. Când începură să târască animalul din fundaţii, se auzi un urlet mecanic.

Reacţionând cu întârziere, Houghton îşi dădu seama că aveau să o piardă pe Sarah. Alergă după ea.

— Domnişoară Kelsey! Aşteaptă puţin, te rog! Este important. Este o problemă a companiei.

Alunecă în noroi şi încercă să nu aterizeze în fund.

— Domnişoară Kelsey!

Deschizând violent portiera dinspre şofer, ea spuse:

— Vreau doar să-mi iau geanta, îmi dai voie?

Trânti portiera la loc, apoi scoase o ţigară. Celălalt tip îi oferi un foc. Ea îl privi suspicioasă. Nu era de mirare că nu-l recunoscuse – purta o mască de schi şi nu-i putea vedea faţa.

— Da' tu cine eşti? întrebă ea pe un ton poruncitor.

— Bulger, spuse el. Jack Bulger. Inginer-şef de teren la Rola Corp. Practic, facem parte din aceeaşi familie.

Ea trase adânc fumul în piept, apoi dădu din cap.

— Aham.

— Ei, domnişoară Kelsey, chiar aş aprecia dacă aţi putea să ne explicaţi mai multe despre chestia asta cu superîngheţul, spuse Houghton.

Se comporta ca un adevărat pasionat, deşi era departe de a fi unul. Era mult prea alunecos, începea ea să-şi dea seama. El o privi cu ochi neîndurători.

— Chiar aş aprecia. La urma urmelor, se presupune că eşti steaua companiei! Dar, mă întreb, câtă geologie ştii de fapt? Compania se gândeşte să-şi reducă personalul şi am venit aici cu ordine de la eşalonul superior.

Ea suflă fumul. Cuvintele îi reţinuseră atenţia.

— Cât de superior? întrebă ea.

— Cel mai de sus.

Ce test de duzină! Poate că, până la urmă, nu era chiar atât de prost. Ce dracu?!

— Bine, spuse ea, sprijinindu-se de maşină. În toată tundra arctică, din Siberia până în Alaska, oamenii au găsit sute de mii de animale îngheţate, toate părând a fi fost surprinse de ceva necunoscut. Fie fugeau, fie mâncau, fie altceva. Oricum, n-au murit încet. Ci repede, în doar câteva minute. Apoi au rămas încapsulate în aluviuni, nu în gheaţă. Nu au fost purtate de râuri, ci au rămas prinse în mase de copaci, vegetaţie, pământ. O adevărată mânie a lui Dumnezeu, ceva de genul acesta. Ai citit vreodată Biblia?

Houghton dădu afirmativ din cap, iar ea continuă:

— Ei bine, singurul lucru care ar fi putut face asta şi singurul lucru care se potriveşte descrierii este potopul lui Noe. Dar trebuie să fi fost mai mult decât un simplu potop, pentru că majoritatea mamuţilor din regiunea aceasta au fost descoperiţi mâncând

piciorul-cocoşului, iarbă – chestii pe care le găseşti doar în zonele temperate. Nu tundra arctică – şi asta sugerează că Siberia a deviat, că şi-a modificat poziţia. Dar ştim că asta e imposibil. Şi mai ştim că în aluviune era cenuşă, deci ceva ardea. Poate că vulcani, ceea ce ar explica frigul extrem, dacă în stratul superior al atmosferei ar fi ajuns suficient praf care să fi obturat soarele la scară globală. Şi asta, domnule Houghton, e ceea ce-mi spune geologia mea.

Trase din nou din ţigară, apoi adăugă:

— Toate detaliile sunt în raportul meu. Ar trebui să suni la sediul central şi să ceri să-ţi trimită o copie.

Îi luase şase ani, dar cu intermitenţe. Colectarea statisticilor şi obţinerea unei sinteze coerente.

În 1940, în râul Tanana, în Yukon, Alaska, sute de mii de mamuţi, mastodonţi şi bizoni fuseseră descoperiţi în grămezi contorsionate şi dezmembrate. Între straturi de copaci rupţi şi patru straturi groase de cenuşă vulcanică. Dar nicio explozie vulcanică, prin ea însăşi, n-ar fi putut cauza o aşa distrugere masivă.

Într-un anumit secol, cu 120 000 de ani în urmă, descoperirile săpate în calcarul de dincolo de coastele Bahamasului relevau faptul că oceanul se ridicase cu şase metri peste nivelurile de astăzi ale mărilor. La scurt timp după aceea, coborâse cu nouă metri. Considerând că nivelurile medii ale mării cresc, în medie, cu unu până la cinci milimetri anual, fluctuaţia înregistrată era imensă. Şi singura soluţie – avansată de Universitatea A&M Texas – fusese un proces brusc de topire şi reîngheţare a polilor. Dar care să fi fost mecanismul?

Jacques Cousteau descoperise o serie de peşteri subacvatice în aceeaşi zonă în care se găseau stalagmite şi stalactite de dimensiuni gigantice – dovadă că acestea se aflaseră odinioară deasupra apei. Structura neobişnuită a stalactitelor demonstrase că în jurul anului 10 000 î.Hr. avusese loc o revoluţie geologică. Rezultatul acesteia fusese acela că scoarţa Pământului în acea regiune se înclinase la un unghi de cincisprezece grade. Cavernele erau acum la sute de metri sub apă, iar una avea o formă aproape sferică – ceea ce indica una din două: fie o activitate vulcanică, fie explozii subterane declanşate de om.

Alte statistici demonstrau faptul că nivelul mării şi climatul oscilaseră, istoric vorbind, odată cu radiaţia solară. Un vârf al radiaţiei solare, în anul 15 000 î.Hr., coincisese direct cu o creştere a nivelurilor mondiale ale oceanului de o sută cincisprezece metri. Ultimul vârf în fluctuaţia constantă se înregistrase în 4 000 î.Hr. — ceea ce coincisese cu momentul în care culturile babiloniană, egipteană şi iudaică îşi ţesuseră pentru prima dată legendele despre potop. Sarah nu ştia foarte multe despre scriptura antică, dar ştia că ultima inundaţie fusese provocată de o creştere a nivelului mării cu 9,5 metri în 250 de ani; 9,5 metri erau egali cu 30 de picioare, iar 30 de picioare, în sistemul antic de măsurare, reprezentau 15 coţi[13]. Exact adâncimea potopului menţionată în *Geneză*, când

Noe se îmbarcase în Arcă.

Într-adevăr, alte dovezi geologice relevaseră faptul că, în urmă cu aproximativ 5 000 de ani, vaste sectoare ale Pământului fuseseră brusc inundate, atunci când uriaşa fractură vulcanică din centrul Atlanticului cedase şi aruncase miliarde de tone de apă în atmosferă.

Iar în 1996, oamenii de ştiinţă de la Observatorul Terestru Lamont-Doherty din Palisades, New York, foraseră carote în stânca de pe fundul Oceanului Atlantic de Nord, numai pentru a descoperi că, practic, clima Pământului se schimbă brusc la fiecare 1 000 până la 3 000 de ani.

Pe scurt, Sarah îşi făcuse temele. Şi o ştiau şi ei, altfel n-ar mai fi fost acolo. Dar de ce ar fi fost interesaţi de aşa ceva? Era o noutate, e adevărat. Interesantă, dar nu foarte utilă.

Houghton îi aruncă o privire lui Bulger şi dădu din umeri.

— O să se descurce, îi spuse el. Hai să intrăm. Adu-ţi echipamentul.

Se îndreptă apoi spre baraca temporară de pe latura îndepărtată a sitului de construcţie.

Bulger făcu o plecăciune uşoară şi îi indică drumul.

— După tine, spuse el.

În baracă existau un arzător cu gaz îmbuteliat şi câteva lumini. Houghton aprinse arzătorul şi luminile, frecându-şi mâinile în căldura creată. Pe pereţi erau prinse hărţi şi planuri, iar pe mese erau împrăştiate peste tot teancuri de documente. E drept că era secolul douăzeci şi unu, dar acolo nu se schimbaseră prea multe. Rola Corp. se afla în mijlocul construcţiei unei rafinării, iar mamutul fusese descoperit exact în calea conductei de preaplin. Întregul proiect se demonstrase până atunci a fi o teribilă durere de cap geologică.

Sarah îşi puse geanta pe unul dintre birouri şi rămase în picioare în cealaltă parte a încăperii. Poate că lucrau cu toţii pentru aceeaşi companie, însă ei rămâneau doi străini şi ea era tot o femeie singură. De ce naiba ar fi avut încredere în ei?

— Îmi pare rău, spuse Sarah. Nu prea-mi amintesc ce spuneai că faci pentru companie…

— Nici n-am spus, ripostă Houghton. Dar, ca să ştii, sunt avocat.

— *Avocat?* Şi atunci, ce dracu' cauţi aici?

Houghton îi aruncă o privire lui Bulger, apoi îşi înclină capul spre Sarah. Bulger căută în buzunar, scoase o pungă din plastic transparentă şi răsturnă în mână un cristal mic. I-l aruncă lui Sarah. Ea îl prinse cu o mână şi îl răsuci în lumină. Pe el apăreau nişte inscripţii.

— Ce e asta? întrebă ea.

Houghton ţâţâi, părând cu totul dezamăgit.

Sarah oftă şi se aşeză la birou.

— Bine, mormăi ea.

Îşi deschise geanta şi se puse pe lucru. În secţiunea superioară avea un laptop încorporat, câteva sonde electronice de mici dimensiuni, care măsurau rezistenţa şi alte proprietăţi, un set de cântare electronice şi instrumentele obişnuite, ca de pildă o mică pensetă pentru pietre preţioase, o pilă şi cleşti. Un microscop era întotdeauna împachetat în cutia lui. Optând pentru metoda veche, ea îşi puse la ochi ocularul şi analiză cu atenţie piatra.

Cei doi bărbaţi păreau cu minţile distrase, fiind mai interesaţi de alte lucruri în timp ce discutau cu aprindere. Probabil că ştiau deja ce este. Ceea ce o enerva şi mai tare.

Suci şi răsuci piatra; pe când se pregătea să-şi anunţe concluziile, se răzgândi brusc. Ce tip de structură reticulară era aceea? Deschise calculatorul şi accesă câteva fişiere. Trecu în revistă toate tipurile de structură pe care le considera apropiate de cea a pietrei şi ajunse apoi într-un punct mort. Aşa că mai făcu rapid câteva teste cu celălalt echipament, înainte de a apela la modelele teoretice. Mai văzuse undeva structura aceea.

— E un tip de diamant, anunţă ea.

Houghton inspiră profund, îndreptându-şi spatele.

— Ştim, replică el simplu, de parcă ar fi spus: „Doar de atât eşti capabilă?“

— Dar nu am mai văzut un astfel de diamant, continuă ea. Nu este natural. Este realizat de om. Structura lui moleculară este o fulerenă[14]. Ştii ce e o fulerenă, nu?

Vestea era cutremurătoare. Sarah nu-şi luă ochii nicio clipă de pe ceafa lui Houghton. În cele din urmă el se întoarse spre Sarah, cu faţa întunecată.

— Da, spuse el, ştiu ce este o fulerenă. Oamenii noştri de la Centrul de Cercetări din Dallas au fost suficient de drăguţi să-mi explice. Este un aranjament molecular teoretic al atomilor de carbon. Avem trei în natură – carbonul primar, care ne dă cărbunele şi căruia îi datorăm viaţa. Celelalte două sunt grafitul şi diamantul. Buckminsterfulerena lui Buckminster Fuller – sau bucky-ball-ul – nu ar trebui să existe. Este mai puternică, mai rezistentă; dacă ar fi de găsit, s-ar putea construi din ea un lift până la lună.

— Aşa e, spuse ea. Dar e doar… ei bine, Kroto şi Smalley au câştigat Premiul Nobel pentru că au reuşit să obţină o cantitate cât un vârf de gămălie. În afară de asta, se presupune că există doar teoretic.

— Nu şi de-acum înainte.

— Înţeleg că nu voi aţi creat-o, altfel n-aţi fi venit la mine. Îi aruncă o privire lui Bulger, apoi îl întrebă direct: Unde aţi găsit asta?

— În Antarctica.

Nu era ceea ce se aşteptase să audă. Rămase perplexă.

— Poftim?

Houghton băgă mâna în buzunar şi scoase încă o piatră, pe care i-o aruncă lui Sarah.

— Următoarea surpriză, spuse el.

Ea compară cele două pietre. Acelaşi tip de scriere. Aceeaşi structură.

— Şi asta e din Antarctica? întrebă ea.

Houghton scutură din cap.

— Nu, spuse el. E din alt loc. Ai două ore să-ţi strângi lucrurile.

— Alt loc? Există un al doilea amplasament? Ce loc? Unde?

— Undeva unde e mai cald decât aici.

Sarah era deja în picioare, închizându-şi geanta. Bărbaţii ieşiseră deja dincolo de uşă. Medită câteva clipe. Mai cald decât acolo? Asta era bine. Oriunde era mai bine decât acolo dacă era mai cald.

Privi piatra. Era Carbon 60. Şi, din câte putuse stabili, era integrat cu un alt tip de diamant, care era chiar şi mai dur, conceput teoretic pe la mijlocul anilor 1990 de nişte profesori de la Harvard şi botezat diamonit. Era un compus format din atomi de carbon şi azot. Bucata de fulerenă de diamant era compusă din molecule care constau în şaizeci de atomi de carbon într-o formaţie geodezică sferică. Cunoscut sub denumirea de Carbon 60, acesta era deosebit de rezistent. Şi diamonitul era, teoretic, chiar şi mai rezistent. Împreună făceau un compus formidabil – de zece, poate de o sută de ori mai puternic decât diamantul obişnuit. Cu certitudine nu era o incidenţă naturală. Încă de la mijlocul anilor 1950, când General Electric făcuse o probă, oamenii încercaseră continuu să sintetizeze diamantul. Cel mai bun realizat vreodată fusese un film de calitate inferioară ce putea fi turnat pe vârful instrumentelor. Dar ceea ce văzuse ea era dovada unei tehnologii de departe mult mai avansate.

— Ca să tai aşa ceva, îţi trebuie lasere puternice, spuse Sarah, tremurând de emoţie. Diamonit *şi* C60?

Nu numai că era descoperirea secolului, dar era şi biletul ei de scăpare de acolo. În sfârşit, avea şansa cercetării pure, poate chiar a unor explorări.

— Trebuie făcute mai multe teste, declară ea înapoindu-le mostrele.

— Facem mai multe teste, replică Houghton. În Geneva.

— Acolo mergeţi?

Houghton se mulţumi să încuviinţeze, deschizând uşa şi lăsând vântul să fluiere prin cameră în timp ce Bulger expunea planul.

— Cele mai puternice lasere din lume se află la Geneva. Începând cu chestia aia întâmplată în Marea Ross, Rola Corp. a fost permanent sub anchetă. Thorne a fost săptămâna aceasta la Casa Albă mai des decât vicepreşedintele. Avem sprijinul total al guvernului şi al armatei, cu condiţia ca testele de la Geneva să iasă bine. Vom sfârşi prin a fi singurii furnizori de Carbon 60 pentru întreaga lume occidentală.

Houghton îşi strânse gulerul hainei în jurul gâtului.

— Nu trebuie să vă amintim, domnişoară Kelsey, că totuşi chinezii e posibil să ne-o fi luat înainte în această cursă. Vrem să conduci cercetările geologice de la al doilea

amplasament. Să afli tot ce poţi. După ce terminăm la Geneva, pe drumul de întoarcere te vom lua cu noi. Ai câteva zile – nu săptămâni – în care să-ţi duci la bun sfârşit misiunea.

Sarah era uluită. Tremura sub vântul năprasnic.

— Drumul de întoarcere spre unde? întrebă ea îngrijorată.

— Ne întoarcem în Antarctica, adăugă el.

Dar uşa se trântise deja în urma lui.

CONEXIUNI

Universul nu e doar mai straniu decât îl bănuim, ci şi mai straniu decât îl *putem* bănui.

J.B.S. Haldane,
genetician şi biometrician,
1892-1964

13 800 DE METRI

UNDEVA DEASUPRA ATLANTICULUI DE NORD
CLUBUL CLASS

Furtuna de dedesubt era feroce. Ploaia puternică se transforma în vijelie. Foi imense de apă îngheţată străluceau cu o lumină albă pe cerul de un negru sinistru, în timp ce fulgerul străbătea norul uriaş şi furios.

De data aceasta, când avionul se cutremură, o surprinse pe November Dryden – care se împleticea pe culoar – cu garda jos. Se prinse de cea mai apropiată tetieră, ceea ce îl forţă pe Richard Scott să-şi smulgă băutura de pe tavă înainte să ajungă în capătul celălalt al avionului.

Ridică privirea spre studentă.

— Eşti bine? o întrebă el cu o voce gravă.

November se şterse la gură. Faţa îi era palidă; transpiraţia i se aduna în picături pe frunte.

— Domnule profesor, vi se pare că sunt bine? bolborosi ea.

— Nu, arăţi ca dracu'.

— Atunci, nu mai puneţi întrebări stupide, mârâi ea, reluându-şi lupta pentru a ajunge la cea mai apropiată baie.

Bărbatul de lângă Scott îşi arătă aprobarea dând din cap.

— Îmi place de ea.

Scott îi răspunse politicos cu un zâmbet scurt şi se întoarse la extraordinarul raport geologic al lui Sarah Kelsey. Lectura era deconcertantă şi, un timp, Scott nici măcar nu reuşi să înţeleagă de ce-i fusese trimis. Dar după aceea îşi aminti că cea mai veche operă literară cunoscută era *Epopeea lui Ghilgameş,* poemul epic din Mesopotamia antică. Era practic povestea care stătea la baza biblicei naraţiuni despre Arca lui Noe şi era scrisă în cuneiformă. Poate că tipul acesta, Ralph Matheson, anticipa că acest text precuneiform era o variantă chiar şi mai timpurie a aceleiaşi povestiri. Poate că i se trimisese raportul lui Sarah ca să îl pună în formă. *Asta* chiar ar fi fost ceva deosebit…

— Spuneţi-mi, domnule doctor Scott, ce părere aveţi despre posibilitatea de a face arheologie în Antarctica?

Scott îşi ridică brusc ochii de pe lucrare.

— Pardon?

Avionul se cutremură din nou, iar individul indică un set identic de documente aflat pe tava lui, inclusiv raportul geologic al lui Sarah.

— E totul acolo, replică el.

Scott îl privi pe bărbatul de lângă el cu o oarecare suspiciune. Avea trăsături hispanice, o piele bronzată, păr bogat şi negru şi se sprijinea de fereastră cu un aer plictisit, în timp ce pe buze îi plutea o nuanţă enigmatică de amuzament.

— Eu… ăăă… n-am ajuns încă la partea aceasta. Îmi pare rău. De unde ştiţi cine sunt? întrebă Scott.

Bărbatul ridică un exemplar al cărţii pe care o citea: *Tales of the Deluge: A Global Report on Cultural Self-Replicating Genesis Myths,* Dr. Richard Scott. Avea chiar şi poza lui pe spate.

— Sunt atent la detalii, dumneavoastră nu? răspunse bărbatul. Eu vă citesc teza, dumneavoastră o citiţi pe a ei. Apoi adăugă oftând: Dar se pare că pe-a mea n-o citeşte nimeni… Oricum, cred că totul este o nebunie. Aţi văzut cât de frig este acolo, în Antarctica? Mai întâi de toate, trebuie să-mi pun întrebarea cine dracu ar fi putut trăi acolo? Şi, în al doilea rând, mă întreb cine are curajul necesar ca să facă arheologie la temperaturile acelea.

Tipul zâmbi. În tăcere, apăsă un buton de pe spătar, închise ochii şi-şi coborî scaunul.

— Trebuie să fie o greşeală. N-am fost de acord să merg în niciun sit. Cineva are nevoie de părerea mea despre nişte texte, asta-i tot. Dar cine sunteţi, până la urmă? insistă Scott.

Tipul îşi deschise brusc ochii, odată cu picajul sălbatic al avionului. Întinse mâna, dar Scott n-avea chef să i-o strângă.

— Îmi pare rău, spuse el. Cât de nepoliticos sunt! Suntem aproape să ne prăbuşim în ocean şi n-am făcut cunoştinţă aşa cum se cuvine. Numele meu e Jon Hackett. Cred că vom lucra împreună la Geneva.

Scott era nedumerit.

— În ce calitate? Şi ce vă face să credeţi că suntem pe cale să ne prăbuşim în ocean?

Luminile principale ale cabinei se micşorară brusc. Întregul avion se scutură, iar luminile începură să se aprindă şi să se stingă brusc. De undeva din spate se auzeau ţipete. Semnale acustice de avertizare vuiau în toată cabina, iar semnalele de la centurile de siguranţă luminau puternic.

Scott şi Hackett se mişcară în scaune, grăbindu-se să urmeze instrucţiunile. Cei care stăteau în picioare se repeziseră deja spre cele mai apropiate scaune libere. Hackett îşi privi dispreţuitor centura şi şi-o închise.

— De parcă asta ar ajuta, spuse el sec.

Scott îl privi atent, încercând să ignore faptul că zguduiturile deveneau din ce în ce

mai aprige.

— Aşa că, spuneţi-mi: de unde aţi ştiut că se va întâmpla asta? Nu cred în întâmplare.

Hackett nu răspunse imediat. Iar când răspunse, nu se uită la el. Ochii îi erau concentraţi asupra celorlalte persoane din avion, care se panicau în jurul lui. Cu zâmbetul său straniu lipit pe buze, răspunse:

— O presupunere bazată pe o oarecare informaţie.

Scott cunoştea expresia aceea. Aşa arăta un interes academic pur: cineva care descoperise o şansă de a-şi observa propria operă pusă în practică. Hackett îi studia pe cei din jur de parcă ar fi fost subiecţi de cercetare pentru teza sa. Asta îl înfurie pe Scott.

— Nu prea cred că e momentul pentru experimente.

— Dimpotrivă, ceea ce se întâmplă face parte dintr-un experiment măreţ, replică Hackett. Vedeţi dumneavoastră, am cunoscut o fată care studia pe ce parte va cădea o felie de pâine unsă cu unt. A făcut exerciţiul acesta timp de o lună întreagă. Şi a descoperit în final că e vorba de şansă pură. Jumătate-jumătate. Se lăsă pe spate pe scaun, apoi continuă: Bineînţeles că metodologia era eronată. Nu luase suficiente variabile în calcul. Să laşi să cadă o felie de pâine cu unt nu e un eveniment aleatoriu. Toată lumea ştie că va cădea pe partea unsă cu unt.

— Nu cred că e timpul pentru statistici!

— Sunt fizician, explică Hackett, de parcă asta ar fi scuzat orice. I-am avertizat pe cei de la sol că nu ar trebui să zburăm în aceste condiţii, dar n-au vrut să asculte. Practic, m-au acuzat de aerofobie.

— Vă e frică să zburaţi cu avionul?

Hackett optă de această dată pentru contactul vizual.

— Nu, vai de mine, sigur că nu! Nu zborul e o problemă, spuse el hotărât. Prăbuşirea însă… Medită un moment, apoi adăugă: *Asta* chiar e o problemă.

— Ei bine, dacă ştiaţi că vor fi probleme, de ce aţi luat această cursă?

Scott simţi cum i se scufundă stomacul. Încercă să-şi păstreze calmul, dar era dificil să-şi controleze afluxul de adrenalină care îl inunda la fiecare salt al avionului.

Hackett se întoarse spre el.

— Era singurul zbor de legătură cu Geneva. Şi trebuie să ajung la Geneva.

— Ce *este* în Geneva? vru Scott să ştie.

— Elveţianul? îi făcu Hackett cu ochiul. Se numeşte CERN, îi explică el apoi. Cea mai mare instituţie de cercetări nucleare din Europa. Acolo ne-au trimis.

— Nu pricep, replică Scott absent.

În acel moment era mai preocupat de siguranţa lui November. Spera că se simţea bine în baie.

— Nu trebuie „să pricepeţi". Haideţi, care ar fi fost şansele? Doi profesori de calibru greu, din domenii diferite, stând unul lângă celălalt, într-un avion care merge la CERN.

Ai spus-o chiar dumneata – nu crezi în întâmplare. Amândoi ştim că lumea e mult mai complexă de atât. Complexitatea… aceasta e cheia pentru orice. Suntem oamenii de spectacol ai armatei, doctore Scott. Scuza guvernului de a intra în marş în acea bază chinezească din Antarctica şi de a descoperi ce se întâmplă acolo. Conform termenilor Tratatului Antarcticii, trebuie să fie o echipă ştiinţifică. Şi aceştia suntem noi. Am lucrat la CERN, aşa că am sunat un vechi prieten. Armata americană bântuie peste tot. Biletele ne-au fost cumpărate de un colonel în persoană.

— Armata? N-am auzit nimic de nicio armată. Ce tot spui acolo? Am fost invitat la Geneva ca să lucrez pe un text antic. Nu să…

— O, ce-au făcut? Au apelat la natura dumneavoastră mai bună? Drăguţ. Eu nu am o natură mai bună, aşa că m-au plătit cu o groază de bani. Nu urmăriţi ştirile? Nu ştiţi ce se întâmplă? Oamenii de ştiinţă chinezi fac plajă în Antarctica. Nu aprinzi fitilul unei surse de energie la fel de puternice precum un minisoare decât dacă l-ai inventat sau l-ai descoperit tu însuţi. Dacă l-ai inventat – cară-te naibii din Antarctica! Dacă l-ai găsit, atunci îl vrem noi. Cu orice preţ. Noi suntem scuza pentru a începe un război.

Richard Scott avu brusc sentimentul premonitoriu că, în toată euforia renghiului jucat lui Fergus şi universităţii, nu luase în considerare în ce situaţie se băgase. Cât de rău putea fi?

Luminile din cabină clipiră deconcertant.

— Ce se întâmplă cu avionul acesta? exclamă Scott.

Hackett scria nişte ecuaţii complexe pe o pagină zdrenţuită din carneţelul său.

— Cam la fiecare douăzeci şi doi de ani, soarele o ia razna, din punctul de vedere al activităţii solare. Explozii solare.

Flutură melodramatic din mâini.

— Radiaţia – *asta* se întâmplă cu avionul acesta.

Când avionul se cutremură furios, Scott închise ochii.

— Suntem prinşi într-o furtună, spuse el cu voce joasă.

— Da, dar ce anume a iscat furtuna?

— Puţin îmi pasă, îi spuse Scott.

— Soarele, doctore Scott, soarele iscă furtuna. Soarele determină toate acestea. Nu suntem, de fapt, într-o furtună, suntem la mii de metri deasupra ei. Dar soarele destabilizează calculatorul care pilotează avionul. Magnetosfera Pământului trage toate aceste particule puternic încărcate în atmosferă. Ai văzut fotografii cu aurora boreală, cu luminile Nordului… Toate acele fâşii de culori traversând cerul sunt liniile de forţă magnetice ale Pământului, care sunt aprinse pentru că au toată „chestia“ asta solară captată în ele, iar aceasta arde.

— Şi ce vrei să spui?

— Vreau *să spun că* tocmai au ajuns în atmosferă. Iar dacă rezultatele mele sunt corecte, reprezintă un preludiu pentru ceva mai mare. Mult mai mare.

Scott încercă să-şi menţină ritmul respiraţiei calm şi superficial.

— Nu pari să conştientizezi grozăvia situaţiei, insistă Hackett.

Scott nu-i răspunse.

— Vrei să ştii ce pot face ciclurile solare? Când televizorul ţi-o ia razna, e din cauza soarelui. Când radioul nu vrea să se fixeze pe un post, e din cauza soarelui. În martie 1989, activitatea solară a fost atât de violentă, încât voltajul reţelei electrice a Quebecului a fluctuat puternic. S-au stins luminile. Cuptoarele cu microunde au refuzat să funcţioneze. *Şase milioane* de oameni au fost lăsaţi fără electricitate timp de *nouă* ore. NASA a pierdut traiectoria navelor. A fost observată aurora boreală în Key West. Telecomunicaţiile şi calculatoarele au înnebunit. Avioane sofisticate cădeau din cer ca pietrele. Ţi se pare cunoscut?

Scott se mulţumea să privească fix când uşa de la baie se deschise brusc şi November ieşi având pe faţă cea mai neplăcută expresie.

— Să nu intre nimeni acolo, anunţă ea, lăsându-se apoi să cadă pe locul ei.

În acel moment, orice stabilitate fu distrusă subit în jurul lor. Auzeau vaietul motoarelor şi le simţeau vibrând în timp ce se luptau să dea suficientă propulsie avionului. Hackett îşi înşfacă băutura înainte să i se verse în poală. Sistemul principal de intercomunicaţie lumina intermitent, în timp ce căpitanul încerca să le explice pasagerilor situaţia: dar nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce se întâmpla – coborau vertiginos.

În cabină erupseră rugăciunile. În fundal se auzeau lovituri continue. O doamnă masivă din partea opusă a culoarului închisese ochii şi-şi făcea cruce. În fundal se auzeau lovituri continue. Femeia îşi făcea crucea invers şi Scott trase concluzia că nu-şi mai făcuse cruce de mult timp, asta dacă-şi mai făcuse vreodată până atunci. Alţii îşi adunau puterile în aşteptarea impactului. În fundal se auzeau lovituri continue.

Hackett se aplecă în faţă plin de curiozitate.

— De unde se aude zgomotul acesta?

Un tip tânăr stătea în picioare, lovind în compartimentul de deasupra capului în încercarea de a ajunge la masca de oxigen.

Hackett se aplecă spre Scott şi arătă cu paharul cu băutură înainte de a sorbi încă o înghiţitură.

— Asta e o prostie.

Un însoţitor de bord veni imediat şi încercă să-l convingă pe pasager să se aşeze pe scaun.

— Nu-mi amintesc să se fi anunţat că pierdem aer, nu? Pentru ce, Doamne iartă-mă, îi trebuie oxigenul?

— Are o criză de panică, zise Scott. Nu ştie ce face.

Hackett se uită pe fereastră, apoi la ceas.

— Aş spune că mai avem trei, poate patru minute.

Scott îşi pierdu răbdarea.

— Taci odată din gură! urlă el.

Hackett nu păru dispus să-l asculte.

— Problema cu societatea de astăzi, continuă el placid, este lipsa de comunicare. Trăim într-o epocă a informaţiei. Vorbim tot timpul unii cu alţii – pe net, la telefon. Avem TV, HV[{15}], VR[{16}]. Dar *nu* comunicăm. Colectăm atâta mizerie, dar nu ne transmitem ceea ce este cu adevărat important.

Scott privi în faţa lui şi încercă să-l ignore pe Hackett. Ar fi preferat să asculte muzică sau să se uite la televizor, dar echipamentul fusese închis şi oricum n-ar fi funcţionat. Când avionul primi din nou o răpăială, capul îi sări de pe tetieră. Simţea că aparatul de zbor se înclinase şi mai tare.

— Iar problema e şi mai acută în mediul academic.

Hackett îşi terminase băutura, întrebându-se cum se scape acum de paharul gol, apoi se hotărî să-l ţină în mână.

— Tu eşti profesor de ceva, iar eu sunt profesor de fizică. Pe cât pariezi că departamentele noastre nu au comunicat niciodată?

Hackett nu părea să observe că Scott avea alte griji.

— Exact! dădu din cap Hackett, de parcă Scott i-ar fi răspuns. Niciodată. Ca în proverbul acela chinezesc străvechi, în care trei înţelepţi sunt legaţi la ochi şi li se spune să identifice misteriosul oaspete prin pipăit. Primul insistă că e un şarpe, pentru că e lung şi musculos. Cel de-al doilea spune că e un trunchi de copac. Al treilea tip spune că e o pasăre. Trebuie să fie o pasăre – i se zbat aripile.

Băgă paharul în buzunarul scaunului din faţă, apoi îşi linse buzele.

— Ei bine, s-au simţit ca nişte proşti când şi-au dat jos măştile şi au văzut că e un elefant, zise el zâmbind pragmatic. Ideea este că asta înseamnă să lucrezi în ştiinţa modernă în ziua de astăzi. Totul este compartimentat. Nimeni nu împărtăşeşte informaţiile. Trei ştiinţe diferite ar putea studia acelaşi lucru şi să nu ştie niciodată una de alta. Din câte ştim noi, anticii aveau dreptate – Pământul este transportat prin univers pe spinarea unei uriaşe broaşte ţestoase. Dar broasca e atât de mare, iar noi studiem părţi atât de mici din ea, încât nici n-am observat-o.

Foarte lent, Scott îşi întoarse capul spre Hackett. Transpira puternic şi făcea eforturi uriaşe să nu vomite pe fizician.

— Ce… tot… spui?

Brusc, scaunul din faţă se aplecă în spate, lăsând la vedere un cuplu care se pipăia. Scott nu-şi amintea să-i fi văzut dând semne că s-ar cunoaşte dinainte.

Hackett insistă asupra ideii indicându-i pe cei doi cu mâna.

— Pune *asta* într-un film şi n-o să te creadă nimeni. Aruncă o privire la Rolexul din aur de la încheietură şi anunţă: Treizeci de secunde.

— Treizeci de secunde până când?

— O să murim! O, Dumnezeule, o să murim! începu să ţipe bărbatul aşezat în dreapta lui November.

Respiraţia îi era greoaie. Chinuită.

November înşfacă punga din buzunarul din faţa ei şi i-o băgă sub nas.

— Eşti în hiperventilaţie, mârâi ea. Respiră în punga asta şi taci!

Hackett numără metodic secundele – vocea devenindu-i cu fiecare secundă tot mai puternică –, până când anunţă sigur pe sine:

— Şi ar trebui să virăm la stânga, cam… acum.

Avionul începu să vireze la stânga.

Tremuratul dispăru. Motoarele sunau acum puţin mai bine. După câteva momente, Scott simţi cum cabina se aliniază. Oftatul de uşurare era aproape palpabil şi, pentru cei mai mulţi pasageri, acesta era momentul în care puteau să-şi dea frâu liber lacrimilor.

Hackett se lăsă pe spate, cu o expresie de automulţumire.

— Piloţilor, începu el ca-ntr-o predică, le place cu adevărat să discute între ei. Când cineva dintr-un domeniu neînrudit îi spune pilotului că un fenomen dintr-o sursă neînrudită urmează să-i nenorocească minunatul sistem integrat de transport, şansele să-i acorde atenţie sunt nule. Până când, bineînţeles, izbucneşte iadul. În care caz pilotul se asigură că a explorat toate opţiunile disponibile. Inclusiv să citească mesajul pe care cineva fără vreo legătură cu domeniul lui a insistat ca el să-l ţină în buzunarul de la haină. Vedeţi dumneavoastră, ceea ce am experimentat acum este un sistem complex de adaptare în acţiune. Complexitatea. Ordinea, într-un haos aparent infinit.

În pofida chicotitului amuzat al lui Hackett, Scott păstra tăcerea. Avea faţa încremenită.

— Cu alte cuvinte, doctore Scott, nu e activitatea solară o scârbă? Cine ştia că o să avem parte de aşa o vreme?

Hackett se ridică, netezindu-şi inconştient cutele pantalonilor.

— Scuzaţi-mă, trebuie să merg la baie.

Păşi pe culoar, spre iritarea lui November.

— Am spus să nu intre nimeni…

Scott îi aruncă o privire şi scutură din mână, de parcă ar fi zis: „Lasă-l pe idiot să afle singur".

Hackett deschise larg uşa cabinei de toaletă, iar Scott reuşi să arunce o privire scurtă

înăuntru. O mâzgă galbenă oribilă era împrăştiată peste tot. Bucăţi de mucoasă stomacală atârnau pe peretele despărțitor din aluminiu, în movile comasate. În pofida eforturilor sale, Hackett regurgită imediat din cauza mirosului. Şi lent, foarte lent, Scott zâmbi.

— Era Buddha, că tot veni vorba, spuse el ca din întâmplare.

Hackett păru nedumerit.

— Ce era Buddha? se repezi el să întrebe, obligat să tragă mirosul în piept şi înecându-se în acest timp.

— Cel care a spus parabola înțelepţilor şi a elefantului. Şi erau *patru* înțelepţi.

— O… mulţumesc, replică el distant, păşind în cabină.

Scott frunzări neatent calculele ilizibile de pe carnetul lui Hackett, dar îşi dori imediat să n-o fi făcut, pentru că, pentru a-şi ilustra punctele de vedere, Hackett desenase lângă calcule câteva mici imagini. Soarele explodând. Pământul la ananghie. Şi, subliniat în josul paginii, Hackett scrisese: *A început.*

Scott puse jos carnetul.

— Nu mai spune, zise el.

CERN

MUNŢII ANZI-AZTECI – AMERICA CENTRALĂ

În timpul Celui de-al Patrulea Soare (Epoca), pentru a salva un bărbat, Coxcoxtli, şi o femeie, Xochiquetzal, de la potopurile care se prăvăleau din ceruri, zeul Tezcatilpoca i-a învăţat să-şi construiască o barcă. Au ajuns astfel în vârful unui munte, unde s-au stabilit şi au făcut copii. Însă copiii lor au rămas muţi până când o porumbiţă dintr-un pom le-a dat darul limbilor. Totuşi limbile erau atât de diferite, că nu se puteau înţelege unul cu altul.

Fragment din: *Tales of the Deluge: A Global Report on Cultural Self-Replicating Genesis Myths,* de dr. Richard Scott, 2008

PERMIS DE ACCES NIVELUL 3

În Elveţia, în luna martie, era frig. Acesta fu primul lucru pe care îl observă November Dryden. Şi se vorbea în toate limbile – franceză, italiană, germană, dar şi engleză. Iar Elveţia era extrem de mică, făcută sandvici între Franţa, Italia, Liechtenstein, Germania şi Austria. Mississippi nu era.

CERN era situat exact la ieşirea din Geneva, pe malurile lacului Léman şi la graniţa cu Franţa, în apropiere de Mont Blanc. Era un oraş dedicat ştiinţei de ultimă generaţie, fără pereţi şi fără porţi – doar drumuri principale şi autostrăzi. Colindau locul deja de zece minute până să-şi dea seama că de fapt ajunseseră.

Pătrunzând în zona principală de recepţie, November citi semnele albastre descurajatoare care îi întâmpinau:

SUBGRUPURI:

ANALIZĂ FIZICĂ

SMD

TEC

ECAL & HCAL

LEP 11 FIZICĂ:

SCINTILATORI

CAMERE MUON

— Bine aţi venit la marele accelerator Hadron, anunţă Hackett cu mândrie, ghidându-i pe Scott şi pe November prin punctul de verificare şi în hol. Inelul principal are douăzeci şi şapte de kilometri în diametru, la o sută de metri sub pământ. Fiecare electromagnet are de două ori mărimea unui tir şi accelerează o particulă la o viteză aproape egală cu viteza luminii. Adică *cincizeci de mii* de rotaţii în jurul lungimii inelului – *pe* secundă. Bine aţi venit la cea mai mare minune a lumii moderne.

— Parcă făceau unul şi mai mare în Arizona, remarcă November.

Hackett o privi de sus în jos, aplecându-se spre ea.

— Invidie de particulă, spuse el sec, insistând asupra sunetului „p“ ca să sublinieze efectul.

— Nu înţeleg semnificaţia. Fizica particulei? întrebă Scott.

— Semnificaţia? Particule subatomice, mecanică cuantică, blocurile din care se construieşte universul… Este o chestie periculoasă, captivantă. Nu e ca şi cum ai studia botanica: particulele elementare nu sunt normale.

— Cam ca tine, observă November.

Hackett mimă un zâmbet.

— Nostim, spuse el. Apoi deveni alarmant de serios: Când loveşti particulele elementare una de alta, nu le distrugi, ci creezi şi mai multe particule. Nu seamănă cu nimic cunoscut. Imaginează-ţi că ai o căpşună şi decizi să o loveşti de o altă căpşună. Nu obţii căpşuni strivite, ci o salată de fructe, iar uneori bucăţile de fructe sunt *mai mari* decât căpşuna cu care ai pornit. Fructe precum electronii, fără nicio dimensiune, dar care pot fi percepute. Mănunchiuri întregi de particule adimensionale. Gluoni, mesoni, quarkuri anti-up, quarkuri anti-down, quarkuri Beauty[17]. Realitatea este *de departe* mai stranie decât ficţiunea.

November îl măsură din ochi şi zise:

— Cauţi ceva anume? Cum ar fi un măr?

— Gravitonul, explică el. Dacă găseşti gravitonul, devii stăpânul gravităţii. Iar dacă eşti stăpânul gravităţii, eşti stăpânul universului. Şi dacă eşti stăpânul universului…

— Devii Dumnezeu, termină Scott.

Hackett dădu din umeri.

— E singurul mare domeniu rămas de explorat. Cred că *asta* e destul de relevant.

— Relevant pentru motivul pentru care suntem aici.

Scott se uită la ceas.

— N-au spus că ne întâlnim aici la ora şapte?

— Doctorii Scott şi Hackett, presupun.

Se întoarseră cu toţii şi văzură trei bărbaţi care se îndreptau spre ei. Doi dintre ei erau îmbrăcaţi în civil, dar ultimul nu. Cu certitudine era implicată şi armata, aşa cum îi avertizase Hackett. Într-adevăr, acesta nu putu rezista să nu se apropie de Scott şi să-i şoptească:

— Ţi-am spus eu.

Unul dintre cei doi civili avea barbă, iar celălalt avea părul lung, castaniu, neregulat tuns, şi ochelari mici, rotunzi, cu ramă din aur. Puloverul cenuşiu era cu două mărimi mai mare şi arăta de parcă ar fi gândit atât de mult, încât ar fi putut să uite de lucruri elementare precum tunsoarea şi viaţa socială. Ţâşni spre ei cu mâna întinsă, zâmbind de la o ureche la alta, şi le strânse mâinile, reuşind să le scuture mult mai mult decât era necesar. Când ajunse la Scott folosi cealaltă mână, ca să-şi consolideze mulţumirile, şi uită să-i dea drumul la mână.

— Bob Pearce. Sunt *atât de* fericit să vă cunosc, doctor Scott. Vă urmăresc activitatea de mult timp.

— Mulţumesc, răspunse Scott, descoperind că era destul de greu să-şi recapete mâna. Îmi permiteţi?

Şi, literalmente, îşi smuci mâna ca s-o poată elibera din strânsoare.

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Pearce şi într-o clipită îi dădu drumul la mână.

— O, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău… Poftim, ăăă, daţi-mi voie, ăăă…

Ceilalţi făcură un pas înainte.

— Maior Lawrence Gant, Corpul Expediţionar al Marinei, anunţă ofiţerul galonat drept introducere, şi Ralph Matheson, de la Rola Corp.

Scott ciuli urechile când auzi numele lor.

— V-am primit notificarea, spuse el redundant.

Gant le făcu semn să-şi continue drumul cu toţii.

— Mergem? Pe aici, vă rog.

Se îndreptară spre stânga. Pereţii erau albi şi aseptici, ferestrele puţine şi cu distanţe mari între ele, iluminatul puternic şi constant. Putea fi zi sau noapte şi nimeni nu şi-ar fi dat seama. Probabil că oamenilor de ştiinţă care lucrau acolo le plăcea aşa, se gândi November, urmărindu-i pe unii dintre ei cum îşi vedeau de ale lor fără grabă, cu feţele aproape lipite de datele listate. Coridoarele erau largi şi mai lungi decât văzuse ea vreodată.

Remarcând fiecare detaliu în linişte, încerca să reţină orice ar fi putut fi important, inclusiv fundul perfect al maiorului Gant, mărşăluind în faţa ei într-o uniformă bleumarin impecabil călcată.

Matheson decise să deschidă conversaţia primul şi se întoarse spre Hackett.

— Am auzit că le-ai salvat fundurile tuturor noaptea trecută, zise el.

— O, n-a fost mare lucru, serios. Doar o mică observaţie din fizică, replică Hackett cu modestie, iar November se întrebă dacă era sinceră sau nu.

Hackett… Acum, că avea timp să se gândească la asta, numele i se părea cunoscut.

— Activitatea solară deteriora echipamentul electric al avionului, continuă el. Furtuna a funcţionat ca o zonă-tampon în care ne-am fi putut refugia.

Şi atunci, ea îşi dădu seama.

— Hackett? Doctor Jon Hackett? De la Institutul Santa Fe?

— Sunt profesor invitat la Santa Fe. Actualmente, după cum poţi vedea – neinvitat.

Scott era surprins.

— Îl cunoşti? o întrebă el pe November.

— Cunosc lucruri *despre* el. Este genial – una dintre cele mai importante minţi în teoria complexităţii din fizica modernă. Am citit despre el la orele de ştiinţă.

— Eşti prea drăguţă.

Hackett ridică din umeri cu o modestie prefăcută.

— Cum ai ştiut să întorci înspre furtună? întrebă ea curioasă, conştientă că Scott îl analiza cu atenţie pe Hackett.

Sclipirea inevitabilă din ochii acestuia se concentră cu totul asupra lui November.

Scott păru să se simtă imediat obligat să regleze situaţia.

— Nu are decât nouăsprezece ani, explică el.

Hackett zâmbi privind-o pe November din cap până-n picioare, fără ca măcar să-şi dea seama de asta.

— Da, da, zise el.

Ea îi răspunse la zâmbet, iar el continuă:

— De fapt, e destul de complex. Are de-a face cu particulele încărcate, potenţiale electrice traversând un corp în mişcare… Ionizare. Vânturi solare, fricţiune şi… Şi mai multă fricţiune.

Scott ridică vocea.

— Alo?

Hackett privi în jur cu asprime.

— Are nouăsprezece ani, insistă Scott.

Hackett aruncă o privire spre tânăra cu ochii mari şi spuse cu tot farmecul de care era capabil:

— Cred că mă consideră surd.

November se uită la el, apoi întrebă cu nevinovăţie:

— Te droghezi cumva?

Râsul care urmă fu puternic, iar expresia lui Hackett arăta că se simţea rănit. Dar rânjetul maiorului Gant, care îi făcu lui November cu ochiul, demonstra că meritase osteneala. Ce era oare cu bărbaţii în uniformă?

În cele din urmă ajunseră la destinaţie, unde pe plăcuţa de pe uşă scria: FIZICĂ MOLECULARĂ. EFECTUL DE TUNEL CUANTUM, JFOT 8c NMRS.

Încăperea servea ca o punte de observaţie de unde putea fi urmărit laboratorul principal, aflat dedesubt. În faţa ferestrelor largi, din sticlă groasă, înclinate la patruzeci şi cinci de grade, se afla o masă din onix. Prin ferestre se vedeau savanţii aflaţi la treizeci de metri sub ei, lucrând cu echipamente atât de mari, încât tehnicienii erau nevoiţi să se urce pe scări ca să ajusteze şi să calibreze componentele lustruite din oţel.

La capătul camerei, Matheson, cu o eficienţă ucigătoare, aranjă câteva teancuri de documente pe masă şi întinse nişte hărţi, de parcă exersase acest moment timp de săptămâni întregi. Pe perete se afla un monitor, cu imaginile digitale deja afişate.

Pearce îi conduse la masă şi trase scaunele pentru ei, ca un chelner zelos. Apoi se aplecă spre Scott.

— Îmi pare rău pentru mâna ta, zise el. Eu, ăăă… vocea i se pierdu, odată cu migrarea minţii către alt subiect.

Privirea îi ţâşnea în dreapta şi în stânga, dar nu se concentră deloc asupra lui Scott. Apoi se răsuci şi se îndreptă spre hârtiile lui.

Scott se întoarse pentru a-i vorbi lui November, ca să descopere că tânăra era atât de aproape de el, încât ar fi putut să o sărute de la distanţa aceea. Se lăsă pe spate stânjenit

şi încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău, murmură el.

Ea îi răspunse cu un zâmbet, iar el nu fu prea sigur în legătură cu semnificaţia acestuia.

Pe masă se aflau teancuri întregi de hârtii. Şi probabil că multe altele mai erau încă necesare. Pearce îi aruncă un zâmbet lui Scott.

— E atât de captivant…

Privirea lui Hackett era fixată însă asupra lui Matheson. Se uită spre imaginea unor aisberguri de pe ecran. Apoi din nou la Matheson. După care avu revelaţia.

— Erai pe nava aceea, spuse Hackett – şi modul în care o spuse îi făcu pe ceilalţi să se îndrepte şi să asculte.

Scott şi November ştiau la ce se referea. Toată săptămâna fuseseră bombardaţi de ştiri. America era pe punctul de a începe un război cu China din cauza drepturilor de exploatare din Antarctica. Poziţia lor fusese slăbită atunci când un petrolier american fusese surprins încercând să părăsească pe furiş zona.

Guvernul susţinuse că nu ştia nimic. Sediul central al Rola Corp. din New York se afla sub bombardamentul constant al mediei încă de când ştirea explodase, cu o săptămână în urmă.

De aceea îl recunoscuseră. Ralph Matheson fusese suficient de ghinionist încât să fie surprins de cameră debarcând la docuri. Fusese pe nava aceea.

Matheson încuviinţă în tăcere.

— Ce făceai acolo? îl întrebă Scott fără ocolişuri.

Pearce interveni ca să-şi salveze colegul.

— Mă interesează lucrările dumneavoastră, domnule doctor Scott, exclamă el. Eu însumi am făcut ceva cercetări extinse asupra zoroastrismului. Dacă îmi amintesc corect studiile, nu gândirea lui Zoroastru a fost cea care l-a format pe Pitagora?

— Ba da, fu Scott de acord. Zoroastru a avut o mare influenţă asupra Greciei antice.

— Îmi pare rău, interveni November, dar ce amestec are acest… Zoroastru? Am reţinut corect? Ce are de-a face cu activitatea doctorului Scott?

— Mithra, explică Pearce nerăbdător, dar plin de veselie.

Gant şi Hackett schimbară o privire – nu păreau să fi devenit mai înţelepţi.

— Vreţi să vă explic? se oferi Scott.

Pearce zâmbi larg din nou şi ridică sfios din umeri.

— O, da. Sigur. Continuaţi.

Apoi îşi trecu degetele prin păr şi se lăsă pe spate în scaun. Încercă să pară interesat, ţinând un pix între degetul mare şi cel arătător şi încuviinţând la fiecare cuvânt rostit de Scott.

— Zoroastru provenea din ceea ce noi numim acum Iran.

— Deci, era musulman?

— Nu. Asta se petrecea cu mult înainte de islamism. Cu cel puţin o mie de ani. Întreaga regiune a Orientului Mijlociu avea miriade de culturi. Babilonul. Caldeenii. Prima cultură care s-a stabilit acolo – de fapt prima civilizaţie cunoscută din lume – a fost cea a sumerienilor…

— Care scriau într-un limbaj pe care îl numim cuneiform, interveni pe un ton plăcut Pearce.

— Corect. Grecii antici considerau că nucleul cunoaşterii îşi are originea în Babilon şi Egipt. Faptul că grecii au inventat matematica nu e decât un mit. Babilonienii şi egiptenii sunt cei care *i-au învăţat* pe greci. Şi, pe lângă matematică, i-au învăţat filosofie, astrologie, alchimie. Chiar Platon recunoaşte acest lucru, însă unii academicieni, din pură aroganţă, preferă să ignore adevărul.

— Învăţăturile lui Zoroastru gravitau în jurul unui zeu numit Ormazd, adăugă Pearce. Şi numai după exodul evreilor din Egipt au început să se manifeste în religia lor toate tipurile de tradiţii zoroastriene, în deplasarea lor spre răsărit, pe drumul de întoarcere spre Israel. Probabil că asta l-a scos din fire pe Moise. Ideea îngerilor păzitori era de sorginte zoroastriană.

Scott îl privi aspru.

— Da. Ca şi învierea, în care credeau cu sute de ani înaintea evreilor *sau* a creştinilor.

Hackett dori să ştie:

— Cine era acest Mithra?

— Mithra era o ramură a zoroastrismului. Ştiţi dumneavoastră, aşa cum baptismul este o ramură a creştinismului. Dar Mithra era şi principalul zeu pe care îl adorau. Era strâns legat de soare. Asfinţitul şi răsăritul soarelui aveau legătură cu moartea şi cu învierea. Iar simbolul utilizat pentru soare era o cruce. De fapt, în scrierile lor era un halo. Dar din motive de simplitate arhitectonică, se transformase într-o cruce.

— Şi nici nu erau singurii, adăugă Pearce. Multe culturi de pe glob utilizează simbolul unei cruci pentru a reprezenta soarele.

Hackett ridică din sprâncene.

— Soarele?

November aruncă o privire acuzatoare.

— E adevărat?

Pearce era nedumerit de reacţia lor. Se foi în scaun.

— Da, spuse el defensiv.

— Un adevărat eşafod al crucificării, adăugă Scott, nu are forma unei cruci. Este chiar un eşafod. O mulţime de bârne în formă de cruce. Nu exista nicio cruce. Cel puţin, până când artiştii din vechime au prins ideea şi au adăugat un halo ca un soare strălucitor în jurul capului lui Iisus…

— Care provine direct de la statuile zeului grec al soarelui, Helios, dădu din cap Pearce.

— Ceea ce ne conduce înapoi la sumerieni, conchise Scott.

Remarca lui fu întâmpinată de tăcerea care devenea tot mai apăsătoare în încăpere, pe măsură ce toţi înţelegeau implicaţiile.

— Am citit raportul geologic, spuse Scott încântat. Cultul lui Mithra furniza imaginea raiului şi a iadului, a Cinei celei de Taină, a sacrificiului şi a înălţării. Mithra îşi are rădăcinile în tradiţia sumeriană. Pentru ei, şoaptele antice spuneau poveşti despre un popor întreg care s-a sacrificat pentru a salva lumea. Prima poveste despre un potop global şi despre Noe provenea din Sumer. Asta credeţi că aveţi aici? O *Epopee a lui Ghilgameş* mai veche?

— Ăăă, nu tocmai, doctore Scott, replică Gant.

— Îmi pare rău că sunt pisălog, dar…

November fusese educată creştineşte şi era evident că avea dificultăţi să asimileze aceste concepte, deşi, spre meritul ei, nu părea să le refuze fără o analiză.

— Doctore Scott, aţi spus că toate marile religii din istorie au împrumutat din ceea ce a circulat înaintea lor. Ei bine, dacă este adevărat, de unde şi-au luat sumerienii ideile *lor*? Şi de unde veneau ei?

Scott ezită, dar Pearce fu mai mult decât bucuros să intervină. Se aplecă în faţă şi, rotindu-şi pixul, spuse:

— Nimeni nu ştie! rânji el, iar faţa îi deveni apoi serioasă. Până acum!

Orientă telecomanda spre ecran, asigurându-se că sonorul este scăzut.

— Mda, şi aici intru eu în scenă, le spuse Matheson. Poate recunoaşteţi imaginile de pe canalele de ştiri. Ceea ce vedeţi este petrolierul de foraj *Red Osprey.* Eu sunt inginer de profesie. Ne aflam undeva în Atlantic, făcând o sondare exploratorie, când am dat de o problemă…

Ecranul arătă iadul în desfăşurare. Conducta sărind din suporturi. Morţii şi explozia de mâl de pe punte. Toată lumea din încăpere se cutremură. După care imaginea se schimbă brusc, arătând savanţi în halate albe care curăţau şi analizau diamante de dimensiuni mari într-un laborator. Apoi apăru un prim-plan cu un diamant, moment în care Matheson puse filmul pe pauză. În mod evident, diamantul era neobişnuit. În primul rând pentru că pe el apăreau nişte inscripţii.

Scott se aplecă în faţă brusc.

— La prima vedere, remarcă Gant, ce limbă aţi spune că este, doctore Scott?

Scott se întoarse spre ofiţer.

— Pare… ei bine, la prima vedere pare cuneiformă. Dar e imposibil!

— De ce e imposibil?

— Păi, are simboluri pe care nu le-am mai văzut niciodată. Şi semnele sunt prea

precise. Pare a fi un limbaj mai complex, o limbă modernă. Cel puţin aşa pare din fotografie.

Cuneiforma din latinescul *cuneus*, însemnând cui. Scrierea cuneiformă însemna pur şi simplu că stilul era în formă de cuie. Era utilizată de perşii, asirienii, caldeenii, acadienii, babilonienii şi, bineînţeles, sumerienii antici. Data aproximativ din 3 000–3 500 î.Hr. Limba era dificil de interpretat, pentru că simbolurile reprezentau cuvinte întregi, dar şi silabe, iar fiecare simbol era realizat din colecţii de cuie, uneori ajungând până la treizeci.

— Este posibil să arunc o privire la original? se aventură Scott.

Era puţin spus că murea să arunce o privire.

— Aş avea o percepţie mai clară, înţelegeţi? adăugă el.

Pearce şi Gant se priviră atent.

— Puteţi să citiţi?

— Nu mi-ar plăcea să susţin asta, spuse sincer Scott. Poate doar fragmente din ea. Dar tipul acesta de sarcină cere multă muncă şi mult timp.

Maiorul rămase pe gânduri.

— Tocmai asta e problema. Nu avem timp.

— Ce vreţi să spuneţi?

Pearce interveni:

— Presupun că marea întrebare e următoarea: sunteţi de acord că e *pre*cuneiformă, şi nu posfcuneiformă?

Scott înţelegea unde voia să ajungă Pearce şi, sincer, asta îl făcea să nu se simtă în largul său. Cuneiforma era primul exemplu de cuvânt uman scris, dar lucrul curios era că formele timpurii erau cele mai complexe. Alfabetul sumerian şi cel babilonian începuseră cu cel puţin 600 de caractere. Cele ulterioare scăzuseră la circa 100, iar pe vremea egiptenilor cuvântul scris se schimbase în pictograme hieroglifice, înainte ca scrierea să evolueze în litere din nou şi să ia forma pe care o are acum. Teoria spunea că scrierea sumeriană evoluase din pictograme, dar erau puţine dovezi în acest sens. Existau tăbliţele din argilă şi toate celelalte, dar erau mai curând cuvinte timpurii inventate.

De fapt, erau mai numeroase dovezile care susţineau opusul – cum că scrierea cuneiformă pornise complexă şi se simplificase în timp printr-un proces de amnezie culturală. Ceea ce sugera existenţa unei civilizaţii presumeriene avansate. Iar Scott era mai înclinat să ţină partea acestei ipoteze. Altfel spus, nimeni nu ştia de unde veneau sumerienii. Existau toate motivele pentru a se presupune că-şi aduseseră scrierea cu ei.

Scott dădu aprobator din cap. Era cutremurător. În sfârşit, un text precuneiform. Pearce părea mulţumit cu răspunsul, dar marea întrebare încă rămânea. Ce Dumnezeu căuta acel text în Antarctica? Sfida orice logică. Probabil că era o şarlatanie. Existau teorii care afirmau că numeroase civilizaţii antice avuseseră flote care erau de departe mai puternice decât se presupusese iniţial. Existau din ce în ce mai multe dovezi că mulţi

dintre ei – precum fenicienii, minoanii şi egiptenii – navigaseră până în zona Americilor.

În Brazilia exista un golf numit Golful Amforelor, numit astfel pentru că din când în când acolo apăreau amfore romane şi obiecte din ceramică, despre care se presupunea că provin dintr-o navă romană scufundată. Tot în Brazilia, pe tăbliţe din argilă se descoperiseră inscripţii într-o limbă mediteraneană necunoscută. O imagine a unui ananas, fruct american, fusese descoperită în Pompei. În Mexic fuseseră descoperite figurine cu barbă, într-un moment în care părul facial şi de pe corp le era necunoscut amerindienilor. În China fuseseră dezgropaţi cartofi dulci şi alune vechi de peste 2 000 de ani – din nou, alimente americane. Iar în India fuseseră descoperite desene ale unor femei care ţineau în mână ştiuleţi de porumb.

Testele realizate pe părul mumiilor egiptene demonstraseră că persoanele fumaseră canabis, tutun şi cocaină. Problema era că tutunul şi cocaina nu puteau proveni decât dintr-un singur loc – America de Sud. Tot în părul mumiilor se descoperise mătase chinezească datând cam din 1 000 î.Hr., ceea ce însemna că se făcea comerţ cu China. La acest aspect se adăuga faptul că în Pacific, pe coasta statului Chile, se descoperiseră capete de dragon realizate din pietre de minereu, pietre utilizate pentru a ţine pe linia de plutire corăbiile antice. Culturile sud-americane antice foloseau dragonii în mitologia lor, deci era mai mult decât probabil că făceau comerţ cu China.

Ciudat este că, înainte de Columb, legenda europeană spune că la vest de Atlantic exista un tărâm cunoscut ca Hy-Brasil. Prin urmare, când coloniştii au ajuns în America de Sud, au denumit pământul Brazilia, conform legendei. Curiozitatea consta în faptul că *brzl* era un cuvânt iudaic şi arameic, însemnând „fier“. Ulterior, s-a descoperit că Brazilia avea unul dintre cele mai mari zăcăminte de fier din lume.

Dar, din punctul de vedere al lui Scott, toate aceste dovezi indicau un sistem global de blocuri comerciale. Ingeniozitatea antică însemna că aceste blocuri tranzacţionau bunuri la o distanţă de multe mii de mile. Era posibil ca populaţia chineză să fi cumpărat cocaină din America de Sud, pe care o vindea apoi Egiptului sau unui intermediar, fără să fi folosit vreodată produsul. Asta nu însemna neapărat că egiptenii merseseră vreodată în America de Sud. Dar să fi călătorit totuşi cineva atât de departe spre sud încât să ajungă în Antarctica? El nu era atât de sigur.

Pearce şi Matheson începură să-şi întindă documentele. Era o sarcină importantă, iar Scott, November şi Hackett nu aveau de ales decât să urmărească. Pe masă erau întinse hărţi – în principal hărţi ale Antarcticii – şi studii geologice ale companiei Rola Corp. Unele erau copii ale surselor antice, altele erau observaţii militare din satelit.

Scott simţea nevoia să înţeleagă cum stăteau de fapt lucrurile. Îi privi pe toţi cei din jurul mesei. Era ceva mai mult decât o problemă de traducere. Mult mai mult.

— Scuzaţi-mă, întrebă el cu voce joasă, dar ce credeţi că aţi descoperit?

Gant răspunse cu nevinovăţie:

— Atlantida.

HĂRŢI

Scott îşi încordă umerii. Privi la Hackett şi la November. Da, *auzise* bine.

Blestemata aia de Atlantida! Teorii aiurite despre existenţa Atlantidei pluteau în aer încă de când Platon povestise pentru prima dată despre întâlnirea lui Solon cu înalţii preoţi egipteni. Fusese făcută bucăţi în Oceanul Atlantic. Era în Bahamas. Sau în Mediterana. Era în America de Sud. Era peste tot şi nimeni nu putea demonstra că e acolo sau în altă parte. Atlantida era de competenţa nebunilor, astrologilor şi a celor care se holbau în sfere de cristal. Dar bărbaţii aceştia erau militari. Nu erau idioţi. Ce ştiau ei şi el nu ştia?

Matheson arătă spre masă.

— Antarctica a fost descoperită în 1818, corect, nu-i aşa?

Scott avu nevoie de un moment ca să-şi amintească, dar când reuşi, dădu aprobator din cap.

— Da.

— Avem o copie a unei hărţi trasate pentru un amiral turc, numit Piri Reis, în 1513. El precizează în mod clar pe hartă că se bazează pe un original care era ţinut în altă parte. Spunea, de asemenea, că marinarii lui nu autentificaseră niciodată harta, pentru că toate celelalte hărţi pe care le foloseau se bazau pe aceleaşi surse vechi ce se demonstraseră a fi întotdeauna precise. Această hartă arată liniile de coastă ale Africii de Vest, ale Americii de Sud *şi*, mai important, ale Queen Maud Land şi ale altor părţi din Antarctica. Sunt atât de precise, încât USAF[18] a autentificat detaliile utilizând imagistica de satelit, pentru că harta arată linia reală a coastei Antarcticii – nu banchizele. Aţi fost vreodată în Antarctica, domnule doctor Scott?

— Nu.

— Nu? Ei bine, pentru că tocmai m-am întors de acolo, o să vă spun de ce este incredibil. Pentru că nu avem la dispoziţie tehnologia necesară ca să vedem prin gheaţă şi să aruncăm o privire la linia de coastă reală, cu excepţia uneia de şaizeci de ani. Iar acea întindere de plajă nu a mai fost lipsită de gheaţă de cel puţin şase mii de ani. Şi atunci, cum să deseneze cineva o hartă a acelei zone? Doar dacă au avut o navă capabilă să-i ducă până acolo – ceea ce automat înseamnă civilizaţie şi, având în vedere precizia, înseamnă implicit o civilizaţie avansată…

Pearce dădu din cap vehement.

— Hărţile lui Piri Reis se bazau pe originale care au fost furate din marea Bibliotecă

din Alexandria, din Egipt, şi duse apoi la Constantinopol, spuse el. Dar el nu a fost singurul. Oronteus Finaeus a desenat o hartă în 1531, bazându-se pe hărţi maritime antice care indicau întreaga Antarctică, cu munţi şi cu râuri. Ceea ce înseamnă că trebuia să cunoşti interiorul, nu doar coasta, şi că zona trebuia să fie lipsită de gheaţă.

— Ştiţi cât de mare e Antarctica, doctore Scott? întrebă Matheson.

Scott scutură din cap.

— Este mare. Are de două ori mărimea Statelor Unite. Nu poţi să mergi pur şi simplu să cartografiezi râuri şi munţi şi să-i desenezi exact, în două zile, pe o plută. Meseria mea e să proiectez tot felul de chestii, astfel ca oamenii să poată merge în locuri îndepărtate şi să lucreze, să mineze şi să sondeze după petrol. Fără o hartă şi un raport geologic, sunt terminat. Dar aceste hărţi străvechi… au toate detaliile! La mijlocul anilor 1500, continuă Pearce, aveam un tip pe care îl chema Mercator, pe numele lui adevărat Gerhard Kremer. Cartograful suprem, care a desenat o hartă exactă a Antarcticii pe baza unor surse antice şi care a simţit deodată nevoia bruscă de a fugi şi a vizita Marea Piramidă din Cairo. Şi apoi, în 1737, geograful francez Philippe Buache a apărut cu o hartă care este atât de precisă, încât pare să prezinte Antarctica aşa cum arăta probabil fără stratul de gheaţă – *fără gheaţă deloc.* Ceea ce ar fi fost cam acum cincisprezece mii de ani! Şi asta cu o sută de ani înainte de data la care se presupune că a fost descoperită, doctore Scott! Apoi urmează harta lumii a lui Hadji Ahmed, din 1559. Şi el era tot turc, iar harta lui arăta şi ea o punte de uscat între Siberia şi Alaska. Am vorbit la telefon cu Sarah Kelsey, cel mai bun geolog al companiei noastre. I-aţi citit raportul. Ea spune acolo că, odată, cu circa douăsprezece până la paisprezece mii de ani în urmă, exista într-adevăr o punte de uscat. Au fost descoperite tone de dovezi care demonstrează asta. Găsiţi pe masă copii după toate aceste hărţi.

Scott rămase tare pe poziţie – nu se lăsa atât de uşor copleşit.

— Am auzit de majoritatea acestor hărţi, domnule Matheson. Nu e ceva nou pentru mine. Dar – şi este un foarte mare „dar" – ele nu demonstrează existenţa Atlantidei. Ele demonstrează doar că strămoşii noştri erau cartografi foarte buni şi că noi, ca specie, suntem foarte uituci. N-o să ne contrazicem pe subiectul acesta. Însă gândiţi-vă ce-mi cereţi să fac. Îmi cereţi să am o credinţă oarbă, care sfidează raţiunea. Scott îl privi cu tristeţe, apoi adăugă: Îmi pare rău.

Pearce clătină din cap.

— Oare nu sunteţi aceeaşi persoană care a colectat mituri şi legende din peste cinci sute de culturi de pe tot globul, care vorbesc despre un potop antic – mitul potopului? Nu sunteţi dumneavoastră acela? *Sunteţi* doctorul Richard Scott, nu?

— Poveştile potopului. Da. Dar acestea sunt *mituri.* Legende. Poveşti care constituie o foarte bună lectură la ceas de seară. *Epopeea lui Ghilgameş* datează cam din anul 5 000 î.Hr. Este aceeaşi poveste a potopului ca cea din Biblie – corespunde perfect poveştii lui

Noe. Dar asta e doar literatură… O poveste.

— Schliemann a urmărit o poveste şi a descoperit cetatea pierdută a Troiei.

Pearce ocoli biroul. Înşfacă din nou telecomanda şi apăsă butonul de redare. Imaginea era puţin difuză şi era de o calitate mult mai proastă decât cele dinainte, dar se vedea clar ce se întâmpla. O cameră de mici dimensiuni cobora în interiorul unei conducte lungi şi întunecate. De-a lungul axului conductei mari se întindea o conductă mai mică, cu un diametru de aproximativ treisprezece centimetri, prin care urma a fi extras petrolul. Era clar că aparatul video filma în spaţiul dintre cele două conducte.

— E o cameră de serviciu, explică Matheson, destinată a verifica starea conductei dinspre nodul forezei de pe fundul oceanului, descendent, spre locul de forare. Din punct de vedere vizual era irelevantă, dar era un prototip, aşa că am fixat o cameră pe conductă. N-am crezut că vom avea vreodată nevoie de ea.

Camera cobora tot mai mult. O parte din conducta afectată era vizibilă, cu fisurile din aliajul de oţel. În cele din urmă, printr-un nor de resturi din apă, deveni vizibilă destinaţia.

— Acestea nu erau roci pe care le găseam de obicei pe fundul oceanului, doctore Scott. Nu dădusem peste o epavă îngropată. Ne aflam la o adâncime de peste trei kilometri. Opt sute de metri în fundul oceanului. Am dat de un perete. Un adevărat perete. Din cele cu care construieşti case. *Un perete.* Mă urmăreşti?

— Da, veni răspunsul sec.

— Numai că acest perete nu era realizat din cărămizi şi mortar, ci din diamant. O bucată uriaşă, solidă, de diamant. Şi nu pot să-ţi spun cât de mare era cu adevărat.

În întuneric, luminat doar de razele becului camerei, era vizibil un câmp de cristal albastru. În partea de jos a imaginii se vedea trepanul distrus. În perete era un crater de impact, de unde fuseseră împrăştiate bucăţi mari de diamant. În zid se vedea o gaură. Era evident că dincolo de zid se afla probabil apă, sub o presiune enormă din cauza greutăţii stratului de gheaţă de deasupra, care aruncase în aer conducta atunci când aceasta se rupsese. Oricum, una peste alta, părea că zidul se comportase mult mai bine decât utilajul.

Din alte puncte de vedere peretele era fără defect, fiind acoperit cu o reţea delicată de litere. Şi aceasta era dovada de care mai era nevoie.

— Şi acum, vă rog, doctore Scott, spuneţi-mi: cine dracu s-a dus acolo şi a construit un zid la o adâncime de peste trei kilometri, la temperaturi de sub zero grade, într-o peşteră subterană? În cariera mea ca inginer, am forat după petrol în toată lumea şi n-am văzut niciodată aşa ceva. Nu ştiu nicio ţară – şi vreau să spun *chiar niciuna*– care să posede tehnologia necesară pentru a realiza aşa ceva. Şi cantitatea aceea de diamant? Doamne, ai putea distruge jumătate din baza financiară a întregii lumi peste noapte. Regele Angliei ar putea foarte bine să-şi pună ghinde în coroană în loc de diamante, căci probabil ar

valora mai mult.

Lui Scott nu-i venea să-şi creadă ochilor şi urechilor.

— Şi vreţi să traduc tot ce e acolo?

November se uită rapid peste hărţi, încercând să-şi dea seama ce înseamnă.

— Doctore Scott, spuse ea înăbuşit, cred că e pe bune.

Hackett părea impenetrabil.

— Ştiţi cât durează să traduci nişte texte arhaice? sări Scott.

— Da.

— Ba nu, nu cred că ştiţi. A fost nevoie de minţile unui grup mare de cercetători, timp de o sută de ani, ca să fie tradus codicele mayaş, şi acea limbă încă se vorbea în peninsula Yucatan din estul Mexicului. Precuneiforma este o limbă moartă. Este uitată. Nici n-aş şti de unde să încep.

— Atunci, ar fi bine să găsiţi o cale cât mai repede, doctore Scott, anunţă contraamiralul, pătrunzând pe uşa din capătul îndepărtat. Pentru că multe vieţi depind de asta.

Pe ecuson era scris numele Dower. Iar expresia de pe faţa lui spunea: *Citeşte-mi ecusonul*. Contraamiralul Dower era o figură impozantă. Înalt, zvelt şi negru. Sub chipiu, avea craniul ras.

Orice persoană cu oarecare noţiuni militare ar fi observat imediat că pe piept avea prinsă Legion of Merit[19], cu o stea din aur. Ar fi observat Defense Meritous Service Medal[20], Meritous Service Medal[21], Strikeflight Air Medal[22] (cu opt distincţii), Navy Commendation Medal – Combat I[23], The Presidential Unit Citation[24] şi Gulf War Cross of Gallantry[25], iar acestea erau doar câteva dintre numeroasele sale medalii de campanie. Contraamiralul Thomas C. Dower, USN[26], avusese parte de ceva acţiune la timpul său. Avea dreptul să trăiască după faima de care se bucura.

Era urmat îndeaproape de un civil şi de un grup de militari. Dar numai Dower şi civilul se aşezară. Matheson îl prezentă pe celălalt bărbat ca fiind Jay Houghton de la Rola Corp., departamentul juridic.

Houghton îşi trecu în fugă ochii peste hârtiile galbene şi nu-şi putu reţine un mârâit, probabil un soi de truc de tribunal pe care-l deprinsese la Facultatea de Drept. Asta făcea ca lucrurile să apară într-o lumină şi mai întunecată, aşa că – atunci când scoteai iepurele din joben – lumea te considera un geniu. Deşi Scott se îndoia că omul se apropiase prea mult de un tribunal în ultimul timp. Avocaţii marilor corporaţii nu prea o făceau, în schimb, în fiecare zi de luni, înainte de prânz, îşi puneau secretarele să trimită prin mail ameninţări cu moartea.

— Tocmai ne-am întâlnit cu oficialii chinezi la sediul UN[27], Palais des Nations, explică el. Chinezii nu vor permite sub nicio formă ca altcineva să intre în baza lor din

Antarctica.

— Din păcate, murmură Gant.

— Ne aşteptam la asta, îi aminti Dower.

— Totuşi, e păcat, replică dur Gant. Nu vreau să iau parte la o cercetare civilă. Civilii n-au fost pregătiţi pentru asta, nici intelectual, nici fizic, domnule.

— În principiu, chinezii nu au obiecţiuni cu privire la inspecţia unei echipe a Naţiunilor Unite, adăugă vesel Houghton. Dar se opun cu străşnicie oricărui tip de asociere militară.

— Pun pariu că da, spuse Gant scuipând cuvintele şi adăugând la sfârşit, în ultimul moment, un „domnule“, din respect pentru contraamiral.

Scott şi November schimbară priviri neliniştite. Echipe de inspecţie? Ce plănuiau?

— A ajuns echipamentul spectroscopic? întrebă Hackett meditativ.

Când Dower intrase, Hackett se ridicase în picioare şi acum stătea la fereastră evaluând împrejurimile. Privi grupul cu zâmbetul lui slab, deja familiar.

— Rezonanţă magnetică nucleară, dacă nu greşesc. Amirale, sunt sigur că băieţii cu fizica apreciază că le este adusă o jucărie nouă pentru teste în preţiosul lor laborator.

— S-au plâns, ca de obicei. Bună, Jon. Cum a fost călătoria?

— Cu poticneli.

Dower făcu gura pungă înainte de a răspunde:

— Devine din ce în ce mai rău, nu-i aşa?

Hackett nu părea să dorească să răspundă, dar Pearce răspunse în locul lui.

— Mult mai rău, interveni el. Cred că planeta asta e supusă la niveluri de radiaţie solară care n-au mai fost văzute de peste douăsprezece mii de ani. Douăsprezece mii şi doisprezece ani – ca să fim precişi.

Se auzi foşnetul documentelor răsfoite în apropiere. Doi ofiţeri discutară cu Dower, apoi distribuiră nişte însemnări, în timp ce Hackett comenta:

— Ei bine, a fost puţin melodramatic poate. Dar exagerat? Nu.

Scott stătea anxios pe scaunul său încercând să prindă un moment privirea lui Hackett.

Încă un zâmbet iritant de enigmatic trecu peste buzele fizicianului. Lipindu-se de fereastră, îşi ronţăi o clipă unghia degetului mare.

— Îi aveţi în faţă pe şefii Centrului de Comandă Spaţială al Statelor Unite, doctore Scott, spuse el blând. I-am prezentat pe scurt lui Tom Dower diverse probleme de fizică de mult mai multe ori decât am chef să-mi amintesc. La Los Alamos, pe când era student, atunci a fost prima dată, nu, Tom?

Scott avea un aer nedumerit.

— Spaţială? zise el.

— Centrul de Comandă Spaţială, răspunse morocănos Dower. Consiliem guvernul în probleme de politică, în timp ce ei negociază cu chinezii. Noi suntem ultima linie de

apărare între pace şi cel de-al Treilea Război Mondial.

Îngropată sub şase mii de metri de granit, în adâncul munţilor Cheyenne din Colorado, le spuse Dower, exista o uşă lată de şase metri şi groasă de peste un metru, proiectată să reziste unui atac nuclear. În spatele acesteia se afla cartierul general al serviciului secret de spionaj militar, numit NORAD. Iar o parte din acest cartier general îi era atribuită Centrului de Comandă Spaţială al Statelor Unite, a cărui competenţă era dublă.

— Urmărim deşeurile spaţiale, doctore Scott. Estimăm că pe orbita Pământului se află concomitent peste nouăsprezece mii de obiecte, de la aşchii de vopsea la sateliţi morţi. Peste opt mii dintre aceste obiecte sunt mai mari decât o minge de baseball şi sunt urmărite non-stop. Dar când soarele începe să aibă spasme şi aruncă plasmă în timpul unei furtuni solare, ne poate bruia sistemul de urmărire chiar şi nouăzeci şi şase de ore – adică patru zile şi patru nopţi.

— Şi asta e rău?

— Oh, e destul de rău, interveni Hackett. Când plasma din furtuna solară loveşte Pământul, determină dilatarea atmosferei. Tracţiunea sporită încetineşte obiectele care orbitează. Unele reintră în atmosferă. Iar semnătura acelei reintrări tinde să imite manifestarea unui focos nuclear.

Veni din nou rândul lui Gant, care spuse:

— În orice caz, o furtună solară este un moment potrivit pentru a lansa un atac nedetectat. Soarele este pe cale să zvâcnească din nou, iar chinezii o ştiu.

— Îmi pare rău, dar se pare că soarele a făcut asta deja, zise Scott scuturând din cap. Şi cum puteţi fi atât de siguri că soarele urmează să ia foc din nou? Este haotic, nu? Imprevizibil…

— Este complex, nu haotic, spuse iritat Hackett.

— Putem prezice comportamentul soarelui, adăugă Pearce. Pentru că se derulează în minicicluri la fiecare unsprezece ani.

Hackett luă un marker de la tablă şi schiţă un cer pe tabla de la capătul celălalt al încăperii.

— N-o să vă insult inteligenţa ţinându-vă un curs despre fizica solară şi magnetică, dar vă prezint câteva puncte importante pe care trebuie să le reţineţi. Soarele nu este, contrar credinţei populare, asemănător, în mare parte, cu Pământul. Este masiv. Este atât de mare, încât dimensiunea medie a unei pete de pe suprafaţa sa ar îmbrăca Pământul de două-trei ori. Este o masă continuă de explozii nucleare migratoare, ţinute împreună într-un glob datorită masei sale. Este mare. Este greu. Este violent. Şi are – şi aici e cel mai important amănunt –, are mai mult de doi poli magnetici. Noi avem nordul şi sudul. Soarele are *şase* poli. Numiţi-i cum doriţi – nord, sud, Tim şi Clarence. Nu are importanţă. Ceea ce contează este că posedă structuri magnetice foarte complicate, pe

care abia începem să le înţelegem. Are Polul Sud şi Polul Nord, aşa cum le înţelegem noi, dar pentru că este o minge de plasmă supraîncălzită, are încă patru poli, dispuşi la distanţe egale în jurul ecuatorului său. Şi *pentru că* este o minge din plasmă, nu se roteşte uniform. La ecuator avem o zi mai scurtă decât avem mai spre nord sau sud.

Scott realiză că de faţă erau, de fapt, trei amirali. Nu, doi amirali şi un general. Şi un maior, Gant. Cinci locotenenţi care funcţionau ca asistenţi. Doi bărbaţi mult mai în vârstă decât ceilalţi şi, evident, importanţi. Nu se prezentaseră. Aveau minţi ascuţite şi păreau să înţeleagă destul de uşor ce le spunea Hackett, ceea ce era cel puţin deconcertant. Dacă nu de-a binelea stânjenitor. Oricum, întrebările care-i umpleau capul probabil că aveau să rămână acolo ceva timp. Hackett nu terminase.

Fizicianul bătu cu markerul în tablă.

— În fracţiunea sa cea mai redusă, ciclul se repetă pe o scară mică la fiecare optzeci şi şapte de zile şi jumătate. Un ciclu de eveniment – timpul dintre evenimente de intensitate similară – este de douăzeci şi doi de ani. Ceea ce descrii tu, Bob, îmi pare rău că trebuie să te contrazic, e numai o jumătate dintr-un ciclu, dar, din punct de vedere statistic, evenimente similare au apărut la punctul de unsprezece ani. Un ciclu complet al unei pete solare – când activitatea petei solare pare să o ia din nou de la capăt – are loc în realitate o dată la fiecare o sută optzeci şi şapte de ani. Iar ciclul la care se referea Bob, deşi teoretic, se bazează pe mişcările a ceea ce noi numim învelişul neutru deformat al soarelui. Care, teoretic, face un ciclu o dată la trei mii de ani sau cam aşa ceva.

— Ce se întâmplă când învelişul neutru îşi completează ciclul? întrebă Scott.

— Conform teoriei, este atât de devastator, încât ţi-ai dori să fii oriunde în altă parte.

— Ceea ce înseamnă că? interveni November. Nu deţin o diplomă în fizică.

Scott îşi încrucişă braţele şi spuse:

— Uite, nici eu n-am terminat fizica. Sunt lingvist. Ce dracu' au toate acestea de-a face cu mine? Am venit să vizionez nişte roci. Rocile *există*, nu-i aşa?

— Tot ce trebuie să ştiţi este că, la fiecare unsprezece ani, la suprafaţa soarelui se întâmplă lucruri neplăcute, spuse succint Pearce, aruncându-i o privire lui Hackett, care mâzgăli pe tablă numărul 22 şi îl sublinie energic. Continuaţi să adunaţi unsprezece cu unsprezece cu unsprezece, până ajungeţi la trei mii. Înregistrările geologice arată clar că la fiecare trei mii de ani clima Pământului se modifică drastic. Cu şase mii de ani în urmă, perioada de schimbare climaterică a fost atât de severă, încât multe civilizaţii antice şi-au fixat calendarul în funcţie de ea. Mayaşii l-au numit Anul Unu; în cuvintele noastre, era anul 3 113 î.Hr., în 12 august, ca să fim mai precişi, când un bărbat cu barbă albă a coborât din soare. Anul Unu al egiptenilor a fost în jur de 3 141 î.Hr. și s-a numit Epoca lui Horus. Horus era fiul lui Ra – care, la rândul său, era soarele. Calendarul evreiesc spune că Pământul a fost creat în luna septembrie a anului 3 761 î.Hr. Ei au fost atât de influenţaţi de ciclurile lunare şi solare, încât şi-au pus un soare pe steag, în forma

unei stele cu şase colţuri. Realitatea este că, la fiecare al patrulea ciclu, se întâmplă ceva *cu adevărat* rău. Prin urmare, aveţi motive întemeiate să intraţi în panică. Înregistrările geologice arată că în urmă cu patru cicluri – sau acum douăsprezece mii de ani – a avut loc un potop. Şi ia ghiciţi? A venit iar timpul.

— Noi credem că soarele urmează să-şi inverseze polii, doctore Scott, spuse solemn contraamiralul Dower. Credem că a atins apogeul ciclului de douăsprezece mii de ani şi că este pe cale să declanşeze o reacţie în lanţ de evenimente, care va pune planeta noastră într-un adevărat pericol.

— Aşteptaţi o clipă! strigă Scott. Aici vorbim despre sfârşitul lumii?

Hackett ridică din umeri.

— Nu, nu, nu, nu, spuse el.

Ceilalţi respirară uşuraţi.

— Doar al vieţii pe Pământ. Spune-mi, amirale, cum va fi sfârşitul lumii?

Gant se deplasă spre capătul opus al încăperii şi rămase în picioare lângă un ecran digital de dimensiuni mari, amplasat pe perete.

— Amirale, cu permisiunea dumneavoastră.

Dower aprobă cu o scurtă mişcare a capului.

Luminile scăzură în intensitate. Pe ecran apăru o reprezentare fotografică reală a Pământului, învârtindu-se fără efort în spaţiu. Orbita din jurul soarelui era descrisă cu o perspectivă în continuă schimbare, urmată de planuri apropiate ale ţărilor care erau cel mai bine amplasate pentru a servi pe post de monitoare.

— Există şase observatoare principale pe pământ care sunt dedicate exclusiv monitorizării activităţii solare douăzeci şi patru de ore pe zi, explică Gant cu voce calmă. Procedura normală este ca, odată ce evenimentul a avut loc, să fim înştiinţaţi imediat; iar efectele vor fi resimţite aici după aproximativ patruzeci şi opt până la şaptezeci şi două de ore.

Scott şi November se uitară instinctiv la Hackett pentru confirmare. Acesta dădu din cap spunând;

— Soarele este alcătuit în principal din hidrogen, care este într-o continuă stare de fuziune nucleară, menţinând temperatura de la suprafaţa soarelui la peste un milion de grade Celsius. La aruncarea unei mase coronale, particulele puternic încărcate care sunt expulzate se adună, formând o minge cu propriul câmp magnetic – numită plasmă. Având aproximativ dimensiunea planetei Jupiter, acest nor de plasmă conţine suficientă energie încât să fiarbă Marea Mediterană până la dispariţia totală. Călătoreşte cu circa două milioane de mile pe oră, aşa că…

Hackett tăcu repede câteva calcule.

— Mda, aş spune că îi ia cam trei zile ca să ajungă aici.

November înghiţi în sec.

— Şi asta urmează să se întâmple?

Hackett zâmbi caustic.

— O, asta se întâmplă în fiecare săptămână. Ce urmează să ne explice maiorul Gant, presupun, este cu mult mai rău.

— Pe opt martie, cu exact nouă zile în urmă, pe suprafaţa soarelui s-a observat un număr neobişnuit de mare de pete. Activitatea furtunilor solare a fost intensă, iar eliberarea de plasmă a fost atât rapidă, cât şi masivă. Agitaţia magnetică din masa soarelui a fost atât de puternică, încât în acea dimineaţă, la şapte şi nouă minute fix, la exact opt minute după ce un număr de evenimente eruptive s-au manifestat simultan pe ecuatorul soarelui, efectele au fost detectate aici, la CERN.

Brusc, Hackett deveni foarte atent.

— Cum? întrebă el simplu. Vorbiţi despre un efect pe care l-am putea simţi, care călătoreşte la fel de repede precum lumina. Pe glob se desfăşoară actualmente cinci experimente care se ocupă de genul acesta de fizică. Unul are loc în Japonia, la ISAS. Unul în Rusia. Două în Statele Unite, la Caltech şi la Stanford. Şi unul aici, în Elveţia. Celelalte patru erau în perioada de calibrări şi în afara timpului real, în vreme ce acesta de aici, de la CERN, era singurul care opera la acel moment, fiind şi singurul care a detectat *o undă gravitaţională*.

Acum era într-adevăr momentul să stea jos, decise Hackett. Îşi trecu degetele peste faţa rece din onix negru a mesei.

— Doamne Dumnezeule… l-au făcut în cele din urmă.

Nimeni nu păru să aibă vreo reacţie.

— Gravitonul, spuse Hackett, infatuat în propria certitudine, este cheia pentru orice.

Scott se foi pe scaun şi murmură:

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu asta a fost cheia distrugerii căsniciei mele.

— Cât a durat?

Scott fu nevoit să se gândească o clipă înainte de a-şi da seama că Hackett nu vorbea despre căsătoria lui, apoi Gant anunţă:

— Patru virgulă trei microsecunde. Felicitări, doctore Hackett. Fizica a mai demonstrat o teorie.

Hackett se scărpină pe gât.

— Nu sunt sigur că ar trebui să mă bucure asta.

Gant inspiră profund.

— Echipamentul interferometru cu lumină laser utilizat la ELIGO nu a fost singurul lucru care să reacţioneze la unda gravitaţională.

Scott scutură din cap ca să-şi aducă aminte.

— ELIGO?

— Explicaţiile mai târziu, insistă morocănos contraamiralul Dower, nerăbdător să

ajungă la ceea ce era important.

Gant apăsă un alt buton. Pe ecran apărură brusc imagini cu banchize de gheaţă şi ale bazinului antarctic. Detaliile curgeau pe o latură a ecranului. Complexe şi fără sens pentru profani.

IMAGISTICĂ RADAR AERIANĂ – BANDĂ C/X –
DESCHIDERE SINTETICĂ RADAR (SIR-C/X-SAR)
RADAR PENETRARE ÎN SUBTERAN (GPR)
CONJUNCŢIE
EXTRAPOLARE DE LA NEMESIS
LUNGIMI DE MICROUNDE:
BANDA L (24 CM)
BANDA C (6 CM)
BANDA X (3 CM)
AMPLIFICAREA MULTIFRECVENŢĂ: ON
FILTRE DE CURĂŢARE DIGITALĂ GPR: ON
CARACTERISTICI ALE LUNGIMII DE UNDĂ GPR:
[REŢINUTE – AUTORIZAŢIE ERONATĂ. **ACCESUL INTERZIS**]

Brusc, în prim-plan apărură imagini ale unor coloane chinezeşti blindate, care se deplasau lent pe gheaţă. Pete negre pe albul pur, precum furnicile pe o îngheţată. Apărură apoi câteva clădiri. Se ridicau fortificaţii. Baza chinezească, *Jung Chang,* era bine echipată.

— Este inutil să mai spun, doamnelor şi domnilor, că acestea sunt informaţii clasificate…

— Dar nu foarte secrete, îl întrerupse November cu un aer ştrengăresc.

Gant o fulgeră cu privirea.

— Aţi urmărit de curând CNN? zise maiorul. Crede-mă, domnişoară Dryden, intonă el apoi, CNN nu a pus mâinile pe banda aceasta. Se întoarse spre ceilalţi şi adăugă: îi urmărim de ceva vreme pe chinezi. Cercetările lor recente în căutare de combustibili fosili şi de zăcăminte minerale au fost neobosite, aşa cum au fost şi experimentele lor legate de armamentul high-tech. Cu aproximativ trei luni în urmă, la baza lor din Antarctica, au scufundat un puţ şi au început proceduri complexe de foraj. Cu două săptămâni în urmă, am detectat un semnal care indica faptul că o enormă sursă de energie a fost activată. Când puterea emanată de sursa ascunsă a început să se amplifice, la fel s-a întâmplat şi cu activitatea petelor solare şi a erupţiilor solare, care s-a amplificat la rândul său. Natural, am vrut să ştim ce au descoperit. Dacă trecem la radarul de penetrare în subteran sau georadarul – continuă el în timp ce imaginea de pe ecran

devenea psihedelică –, ceea ce vedeţi este o imagine fals colorată a ceva ce ochiul uman nu poate vedea.

Scott miji ochii.

— Ce anume vedem *acum*?

Hackett se apropie pentru a vedea mai bine.

— Am făcut scanarea aşa cum ne-ai cerut să o facem, Don, explică Dower.

— Şi?

— Şi ai avut dreptate.

— Rahat…

— Dreptate? Dreptate în legătură cu ce? întrebă Scott curios.

Gant arătă spre ecran.

— Aşteptaţi.

Imediat apăru imaginea unui ceas care marca trecerea timpului. Data era 8 martie 2012. Brusc, unde purpurii explodară în valuri cutremurătoare, disipându-se la o anumită depărtare.

Deşi văzuse deja montajul, Pearce era cu totul impresionat.

— Extraordinar! zise el.

Hackett se apleca în faţă.

— Putem să mai vedem o dată, cu o perspectivă mai largă?

Gant introduse în calculator noii parametri. Din nou, valuri uriaşe de culoare falsă se răspândiră pe gheaţă, ca o piatră aruncată într-un lac.

— Zona de pământ pe care o vedeţi are cam aceeaşi dimensiune ca Manhattanul.

Scott era confuz.

— Ce dracu' a fost asta?

— Ceea ce vedeţi este un tip de undă de energie, explică Dower. Care se deplasează mai mult de trei kilometri sub gheaţă, deşi pare să aibă aceeaşi semnătură geologică precum cea a unui material numit Carbon 60.

Hackett îşi sprijinise bărbia pe degete, studiind cu interes imaginea. Apoi întrebă cu o voce scăzută:

— Puteţi să reduceţi viteza filmului… ceva mai mult?

Gant şi Dower schimbară o privire de cunoscători. Dower părea mulțumit.

— Ne-am gândit noi c-o să observaţi.

— Să observe ce? vru Matheson să ştie.

Era clar că nu înțelegea.

Hackett nu-şi luase nicio secundă ochii de la ecran.

— Avem o structură într-un tipar de undă.

— Despre ce vorbeşti? Structură? Nu înţeleg.

— Domnule maior Gant, puteţi separa fiecare cadru în punctul în care undele de

energie au început să se îndepărteze de epicentru? zise Hackett. Şi apoi, suprapuneţi-le.

Gant încuviinţă şi trecu apoi la lucru. Între timp, Hackett se adresă celorlalţi:

— De fiecare dată când unda se amplifică, îl rog să realizeze un instantaneu. Apoi, suprapunând toate instantaneele, ca pe o stivă de clătite, imaginea globală a ceea ce cred eu că vom vedea ar trebui… ăăă… ar trebui să vorbească de la sine.

Asemenea unui puzzle de cercuri concentrice purpurii, imaginea se construia încet-încet, în timp ce ecranul devenea din ce în ce mai intens colorat la fiecare suprapunere. Şi ceea ce apărea tot mai clar pentru fiecare era că în interiorul undelor de energie se dezvăluia o structură. Cu excepţia militarilor, camera se umplu de neastâmpăr şi de uluire. Cuburi. Paralelipipede. Suprafeţe curbe. Toate caracteristicile domeniului construcţiilor apăreau precum imperfecţiunile în oceanul de purpuriu. Era complex. Vast şi dens. Ca planul unui…

— Acesta este un oraş, murmură Scott. Sub afurisita de gheaţă… Un oraş dispărut!

— Şi cumva, spuse grav Dower, pare să aibă legătură cu soarele.

Pearce era uluit.

— Nu e un oraş dispărut. E *oraşul* dispărut. Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit în Atlantida!

— Dumnezeule… vorbim despre un sistem de adaptare complex, pe o scală care există doar în teorie, murmură sumbru Hackett.

Gant derulă textul de pe ecran într-o casetă subtext separată. *Poveştile potopului: raport internaţional asupra miturilor culturale automultiplicative ale Genezei*, de doctor Richard Scott. În mână avea un exemplar tipărit. Îşi scărpină obrazul în timp ce frunzărea documentul impunător.

— Doctore Scott, spuse el, conform cercetărilor dumneavoastră, desfăşurate în Columbia Centrală, America de Sud şi… citez: „Bochica, un bărbat cu barbă din altă rasă, a adus legea, agricultura şi religia sălbaticilor Chibcas. Dar într-o zi a apărut soţia lui cea rea, Chia, care, dorind să-i distrugă planurile, a inundat pământurile omorând totul. Bochica şi-a exilat soţia în ceruri, iar acum ea e pe lună şi a coborât supravieţuitorii din munţi ca să o ia de la capăt".

Scott era emoţionat. Simţea explozia de adrenalină traversându-i venele. Ştia unde voia să ajungă maiorul în timp ce acesta trecea la altă pagină.

— Sau ce spuneţi de asta? În China, zeul apelor, Gong Gong, a provocat un potop care a durat doi ani. Oamenii au reuşit să supravieţuiască urcându-se în copaci şi fugind în munţi. Potrivit indienilor Chickasaw, lumea a fost distrusă de apă şi nu au supravieţuit decât o familie şi câte două animale din fiecare specie.

— Nu vrei să încerci şi cu o altă literă? sugeră agitat Scott. De exemplu, cu „I"? Incaşii au relatat că au căzut ploi torenţiale şi au erupt vulcanii, care au inundat pământul şi l-au

ars. Când cerul a intrat în război cu Pământul, incaşii credeau că s-au despărţit Anzii. Iar inuiţii au crezut că a avut loc un potop îngrozitor urmat de un cutremur şi că totul s-a desfăşurat atât de repede, încât numai cei cu mintea ageră au avut timp să fugă în munţi sau să se refugieze în bărci. Există peste cinci sute de legende despre potop în lume, rezumă Scott. Am pornit de la lucrările lui Richard Abdree, care a studiat optzeci şi şase de legende pe la mijlocul anilor 1980. Trei erau europene, şapte africane, douăzeci asiatice, patruzeci şi şase americane şi zece din Australia sau din zona Barierei de Corali din Pacific. El a descoperit că şaizeci şi două dintre aceste culturi nu intraseră în contact cu legenda iudaică sau cu cea mesopotamiană – cea din care noi l-am preluat pe Noe. Ceea ce înseamnă că au luat naştere independent. Sunt distincte şi separate.

Când începuse să lucreze la acest proiect, Scott descoperise o bogăţie de informaţii la care, sincer, nu se aşteptase. Găsise poveşti despre potop romane, scandinave, germane, dar şi asiriene, iudaice, creştine şi islamice. Existau, de asemenea, povestiri sumeriene şi babiloniene despre potop. Caldeene, zoroastriene, pigmee, ale culturilor Kikuyu şi Yoruba. Poveşti despre un potop antic veneau şi de la Basonge, Mandingo, de pe Coasta de Fildeş, Bakongo, Zairul de Vest şi Camerun. Populaţia Kwaya de pe malurile lacului Victoria împărtăşea o poveste similară, la fel ca şi hinduşii şi chinezii. În Thailanda fusese Kamnu, iar în Filipine Ifugaos. Neamul Batak din Sumatra credea că Pământul se sprijină pe un şarpe gigantic. Un aspect curios – simbolul şarpelui reapărea pe neaşteptate în multe legende. Lista miturilor despre potop continua. Din Noua Zeelandă până în Arkansas.

Oriunde se uitase, Scott descoperise o civilizaţie străveche care credea că Pământul fusese, într-un moment sau altul, devastat de un torent uriaş de apă.

Dar exista o problemă şi Scott începea deja să intuiască o conexiune între Atlantida şi soare. Şovăind, spuse:

— Multe dintre aceste mituri antice identice se referă şi la natura ciclică a distrugerii Pământului.

— Despre câte astfel de mituri vorbim, doctore Scott? întrebă amiralul.

— Dacă ar fi să îndrăznesc o estimare, replică Scott, frecându-şi emoţionat mâinile, aş spune că sunt peste o sută. Credinţele noastre creştine consideră că trecerea de la un mileniu la altul este ceva de temut. Era Vărsătorului a început în 2010 – simbolul apei. Mayaşii au prevestit că un cataclism va distruge Pământul pe 24 decembrie 2011. Asta a fost cu trei sau patru luni în urmă.

Antropologul lingvist îi privi pe toţi din jurul mesei cu o profundă îngrijorare, apoi continuă:

— Cei din tribul Dusan din Borneo de Vest – sau Kalimantan – credeau că cerul s-a retras atunci când şase dintre cei şapte sori iniţiali au fost ucişi, explică el. Mexicanii prehispanici credeau că erele anterioare au sfârşit toate prin schimbări violente. În

vechea lucrare mayaşă *Analele lui Cuauhtitlan*, scrisă în 1570, care se bazează pe texte vechi de mii de ani, aceste ere trecute erau numite „sori". Se refereau la epoci, în mayaşă: Chicon-Tonatiuh. Chiar şi amerindienii şi triburile îndepărtate ale Amazonului credeau că Pământul a fost distrus de multe ori prin foc, întuneric prelungit şi potop. Vogulii[28] din Siberia erau de părere că devastarea ciclică era însoţită de tunete îngrozitoare. Triadele galeze se refereau la trei cataclisme având denumirea de potop, foc şi secetă. Anaximene şi Anaximandru din secolul al şaselea î.Hr., împreună cu Diogene din Allollonia, în secolul cinci î.Hr, vorbesc despre distrugerea şi renaşterea periodică a lumii. Aristarh din Samos, două sute de ani mai târziu, susţinea că Pământul a fost distrus prin foc şi apă la fiecare două mii patru sute optzeci şi nouă de ani. Populaţia din Hawaii, din golful Bengal, primii locuitori ai Islandei şi tradiţiile iudaice împărtăşesc toate mituri similare. *Visuddi-Magga*, cartea antică a budiştilor, menţionează o carte mai veche, numită *Discurs despre cei Şapte Sori,* şi vorbeşte despre aceeaşi distrugere periodică. Populaţia Chwong din Malaezia susţinea că acest Pământ este Pământul Şapte şi că, la intervale regulate, totul este răsturnat cu susul în jos şi apoi distrus. Egiptenii credeau în Tep Zepi, prima dată, adică în epoca de dinainte de epoca noastră, când zeii mergeau pe Pământ. Grecii şi romanii aveau şi ei acest concept. La hinduşi, a devenit mai specific. Credinţa lor era că existau patru epoci, care se întindeau pe cinci mii de ani. Epoca de Aur, care era necontaminată. Epoca de Argint, în care oamenii răspândiţi peste tot nu-şi mai aminteau rădăcinile sau descendenţa lor şi erau percepuţi ca făcând parte din triburi şi familii diferite. Ei susţineau că această epocă a fost urmată de Epoca de Bronz, moment în care a început comerţul. Aceasta a fost urmată de epoca noastră, Epoca Fierului – Epoca lui Kali, când a luat amploare păcatul. Bogaţii au devenit şi mai bogaţi, căsătoriile s-au destrămat, oamenii au început să fure. Războiul, tehnologia şi ştiinţa au devenit răul cotidian, până când a avut loc o reînnoire cosmică, cunoscută drept Epoca de Confluenţă, care a distrus rapid Pământul prin foc şi potop.

— Sună minunat, medită Hackett.

Scott adăugă:

— Hinduşii spun că momentul a venit.

— Ştiai, adăugă Pearce, că poporul chinez a fost primul popor care a urmărit şi a cartografiat activitatea erupţiilor solare?

— Nu, nu ştiam asta.

— O, da. Ei fac acest lucru de peste două mii de ani. Au fost primii care au recunoscut pe baze ştiinţifice ciclul. Ei au doisprezece ani astrologici. Ştiţi dumneavoastră, Anul Cocoşului şi aşa mai departe… Asta se apropie foarte mult de ciclurile solare.

Tăcerea se lăsă apăsătoare, iar Gant schimbă imaginea de pe ecran. Dramatic, una lângă alta, începură să se perinde imagini din ştirile difuzate de canalele internaţionale. Imagini teribile. Imagini înspăimântătoare.

În acelaşi timp, unda gravitaţională a lovit Malaezia. O mie cinci sute de morţi într-o serie de taifunuri. Tokio a fost lovit de un tsunami. Două sute de morţi în cutremurele din California. Şi furtuni de zăpadă în Vestul Mijlociu. În Londra s-au simţit preseisme…

— Londra? întrebă Scott. Londra nu e pe o falie, nu?

— Studiul Geologic Britanic spune că este. Şi abia au început să măsoare activitatea din nişte linii de falie neobişnuit de adânci care se întind până în Franţa. Cutremurele au lovit Londra o dată la fiecare două sau trei sute de ani. Ultimul cutremur a fost în 1776. Deci, a venit timpul pentru un altul, spuse Gant. Iar Londra, precum cea mai mare parte a Europei, nu este construită luând în calcul cutremurele. Aşa că, atunci când va lovi cel mare…

Nu mai fu necesar să dezvolte ideea.

— Am urmărit ceva timp o activitate a ciclului solar care este asociată lui *El Niño* şi indicaţiile nu sunt bune, zise el.

El Niño era un fenomen meteorologic care se referea la o zonă a Oceanului Pacific de dimensiunea Europei, ce se încălzea la o temperatură mai mare decât cea normală. Fenomenul avea loc o dată la fiecare zece ani. Rezultatul era că alizeele îşi schimbau direcţia şi începeau să bată spre est. Căldura purtată de alizee ridica şi mai mult temperaturile. Ceea ce însemna inundaţii în cele două Americi şi secetă în Pacificul de Vest şi în Africa. 1983 fusese un an *El Niño.* Produsese furtuni de nisip care loviseră oraşul Melbourne cu zece mii de tone de praf, la o viteză de 80 de kilometri pe oră, creând un zid de praf de opt kilometri. În oraş erau patruzeci de grade Celsius, iar în deşert, cincizeci şi cinci. Până în momentul următorului *El Niño,* din 1998, cea mai mare parte a Bazinului Pacific ardea, din cauza masivelor secete, în timp ce America şi China erau lovite de cele mai violente inundaţii înregistrate vreodată. În unele locuri căzuseră ploi în şase ore cât în trei luni. Luna iulie 1998 fusese înregistrată ca fiind cea mai călduroasă lună la nivel mondial. După câţiva ani, 2012 părea a fi cel mai nefericit an înregistrat în istorie din perspectiva schimbărilor climaterice şi a dezastrelor naturale.

Hackett stătea pe marginea scaunului. Ridică un deget ca un şcolar şi întrebă:

— Şi toate acestea au legătură cu oraşul de sub gheaţă… Dar în ce fel?

Gant schimbă o privire ezitantă şi stânjenită cu Dower înainte de a răspunde. Amiralul îi făcu semn din cap să continue. Gant apăsă butonul şi imaginile de pe ecran fură înlocuite cu imagini video din zona arctică. Pe ecran prinse viaţă o masă de gaze roz unduindu-se în şiruri uriaşe pe un cer întunecat şi dispărând dincolo de orizont.

— Aceasta este aurora boreală de la Polul Nord – luminile Nordului, create de plasma propulsată de soare –, care loveşte atmosfera Pământului. Rozul e bun. Rozul înseamnă că activitatea este redusă. Rozul indică faptul că plasma este respinsă de câmpul energetic al Pământului. Verdele… Verdele e rău. Verdele înseamnă că plasma pătrunde prin câmpul energetic al Pământului şi bombardează atmosfera. Dar noi *ştim* că

activitatea este rea – atât de rea, încât trebuie să rămânem în alertă maximă. Deci, unde a dispărut tot verdele?

Hackett avea un aer prudent.

— Sugeraţi Antarctica? întrebă el.

— Nu sugerez, îl corectă Gant. Vă spun. Priviţi.

Panglici imense de energie verde se învolburau deasupra unui oraş strălucitor aflat în întunericul de dedesubt.

— Melbourne, Australia. Până acolo se întinde nordul, spuse el.

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou. La lumina zilei, într-o zonă cu gheaţă. Subtitlul spunea: *Imagini live de la Staţia McMurdo.* În pofida luminii de zi, cerul ardea încă în culoarea verde specifică fenomenului.

— Asta nu e ceva neobişnuit, interveni Hackett. Se întâmplă din când în când. Norul de plasmă are propriul său câmp magnetic. Va reacţiona la câmpul magnetic al Pământului. Când furtuna de plasmă este pozitivă, va fi atrasă de negativul pământului. Va fi „absorbită" în el şi se va *deplasa* spre Polul Sud. Contrariile se atrag.

— Doar că *acest* nor de plasmă este şi el negativ, spuse Gant.

Hackett aproape că se înecă.

— Asta… asta *e* într-adevăr neobişnuit.

— Neobişnuit? Ştiţi bine că e imposibil, profesore. Sarcinile de acelaşi semn *nu* se atrag.

Cifrele şi diagramele se răspândiră imediat pe ecran.

— După calculele noastre, nu e nevoie decât de trei furtuni succesive de plasmă care să lovească şi să fie absorbite de atmosferă pentru ca un dezastru ecologic să aibă loc la scară mondială. Vorbim despre furtuni de o amplitudine atât de mare, încât continente întregi pot fi înghiţite de ape. Mările deja fierb. Presiunea atmosferică sporită şi ionizarea vor declanşa cutremure, care – la rândul lor – vor crea maree uriaşe în oceane. Dar pentru ca un nor de plasmă să fie absorbit, este necesară o sursă de energie de proporţii inimaginabile. Ceva care, la acest moment, este dincolo de capacităţile noastre tehnice. Undeva, ceva – iar noi credem că este Atlantida – este singurul responsabil pentru ceea ce se întâmplă. Un fel de dispozitiv pe care este posibil să-l fi descoperit chinezii şi pe care acum îl manipulează.

— Legenda spune, interveni Dower, că Atlantida se va ridica din nou atunci când va veni momentul. În ultimii cincizeci de ani, în pofida măsurilor de protecţie a mediului, stratul de ozon din Antarctica s-a subţiat şi astfel s-a creat o gaură care a permis razelor cosmice şi altor tipuri de radiaţii să o bombardeze ca nicăieri în lume. Gheaţa a început să se retragă. Aşa că nu putem exclude posibilitatea ca în Atlantida ceva să *se trezească* la viaţă – să reacţioneze la ceea ce se întâmplă în jur. Londra nu s-a trezit. New Yorkul sigur nu a reacţionat la unda gravitaţională. Dar Atlantida… da. Nu putem preveni ceea ce i se

întâmplă soarelui. Ar fi ridicol chiar să şi sugerăm aşa ceva. Dar nu vă lăsaţi înşelaţi: omenirea este iar cu spatele la zid. Un dispozitiv care a aprins reţeaua de securitate a unei întregi superenergii este ceva ce trebuie luat în serios. Există toate indicaţiile că acest lucru grăbeşte modificările care au loc în atmosferă. Ajută – în mod voit sau din greşeală – la distrugerea noastră.

Matheson părea neîncrezător.

— Ne uităm la o maşină dată dracului, remarcă el, ca să vedem dacă se arată pe satelit şi face ce face. Vorbim despre un dispozitiv de dimensiunea întregii Atlantide.

— Nu ştim asta. Dar nici n-o să stăm nepăsători în timp ce planeta ne este distrusă din punct de vedere climateric. Indiferent ce este sub gheaţă, nu pare să ne fie prieten. Vrem să o oprim. Acum.

— Şi cum propui să facem asta? întrebă cu nevinovăţie Scott.

Toţi ochii se întoarseră spre el.

— Scrisul de pe pereţi, comentă Dower.

— Poftim?

— Pe pereţii aceştia apare o scriere antică, doctore Scott. Faptul că Atlantida există reprezintă o dovadă pentru toate miturile şi legendele acelea străvechi cu care eşti atât de familiarizat. Cine a construit Atlantida a lăsat mesaje de neînţeles scrise peste tot. Probabil că a făcut asta cu un scop. Ipoteza noastră este că ne-au lăsat indicii şi indicaţii despre ce încercau să realizeze. Indicaţii despre cum să oprim nenorocitul acela de aparat.

— Amirale, cu tot respectul cuvenit, începu Scott uluit, dar dacă e adevărat ceea ce spuneţi, mi-e greu să cred că ar fi ca şi cum ai programa un amărât de VCR[29].

Dower trase aer în piept.

— Dacă ceea ce se petrece ţine de Mama Natură, atunci ne predăm. Pentru că nu există nimic ce noi, ca specie, am putea face pentru a o opri. Întocmai ca şi dinozaurii, putem să ne luăm adio, pentru că Dumnezeu are de gând să şteargă totul cu buretele şi să o ia de la capăt. Dar… şi este un „dar“ incert… dar dacă există *măcar* o şansă ca structura respectivă din Atlantida să fie cauza acestui coşmar de mediu, atunci singura noastră opţiune este să pătrundem în oraş şi să oprim aparatul. Şi putem face asta în două moduri: fie dumneavoastră vă daţi seama ce au scris pe ziduri, fie instalăm un dispozitiv termonuclear cu care să aruncăm în aer totul. Doamnelor şi domnilor, Dumnezeu poate arunca zarurile, dar noi nu. Noi intenţionăm să încercăm prin toate mijloacele să ne sporim şansele de supravieţuire. Şi dacă omenirea depinde de asta, *vom distruge Atlantida.*

Pe feţele oamenilor de ştiinţă din jurul mesei se citea consternarea. Nimeni nu ştia cum să reacţioneze. Să duci un focos termonuclear în Antarctica era problematic din cel puţin două motive. Primul: era ilegal, conform Tratatului Antarcticii. Al doilea: chinezii

aveau o bază exact deasupra locului unde pe hartă apărea Atlantida.

Dower răpăi cu degetele în masă.

— Mai este ceva, adăugă el cu voce joasă. Poate că vom fi capabili să realizăm asta. Există o posibilitate minimă să putem descoperi un al doilea dispozitiv de o magnitudine similară.

Scott ciuli urechile.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Utilizând parametrii sugeraţi de doctorul Hackett, am descoperit Atlantida. Şi, cu ajutorul aptitudinilor lui Bob Pearce şi ale altora de la Rola Crop., am detectat un al doilea loc de pe această planetă care pare să determine aceleaşi înregistrări ca şi Atlantida. Dacă am putea obţine accesul, am fi capabili să învăţăm mai multe despre ceea ce ne aşteaptă în Atlantida.

Scott întrebă precipitat:

— Unde este?

EL-QAHIRA

Istoria este un set de minciuni asupra cărora s-a căzut de acord.

Napoleon Bonaparte,
împărat european, 1769-1821

PLATOUL GIZA

CAIRO

— Pentru mine? Vai, cât de drăguţ! Sper că totuşi chestia aia are cafea în ea! strigă Sarah Kelsey, ţinându-şi cu mâna şapca de baseball de culoare albastră.

Vechiul elicopter EH-101 îşi luă zborul, stârnind în spatele ei o furtună de nisip.

Tipul de la companie, îmbrăcat într-o salopetă cenuşie şi cu şapca roşie a firmei pe cap, ţinea strâns în mână un urcior din piatră gri, cu gâtul lung.

— Mă tem că nu! zise el. Dar e pentru dumneavoastră şi trebuie să aruncaţi o privire. Ce părere aveţi?

Tuşind din cauza nisipului, îi înmână artefactul. Părea rezervat dacă să se îndrepte de spate după ce se încovoiase ca să se ferească de paletele rotoarelor. Se prezentă.

— Numele meu este Eric. Eric Clemmens.

Încercă să-i strângă mâna şi să-şi ţină în acelaşi timp şi şapca. Faţa îi era îmbâcsită de praf.

— A trebuit să mergem pe jos, explică el. Nu ne-au lăsat să aterizăm cu elicopterele lângă monumente. Defecţiuni din cauza nisipului, înţelegeţi?

Sarah înţelese, după ce Clemmens îi indică direcţia bună.

— Deci, ce credeţi?

— Granit, spuse ea, învârtind urciorul în mână. Diametrul gâtului în partea superioară e de un centimetru şi trei milimetri, deschizându-se în partea inferioară până la cincisprezece centimetri. Fără însemne striate, cum ar fi fost de aşteptat. Este piatră, nu lut, aşa că vasul n-a fost realizat pe o roată de olar. A fost fasonat pe un strung, iar volumul interior a fost frezat.

Clemmens era în culmea fericirii.

— *Exact* la fel a zis şi J!

— Orice geolog sau inginer îţi poate spune asta. De ce? Care-i problema?

— Problema? Nu cred că egiptologii de aici au pus vreun geolog sau vreun inginer să analizeze atent artefactele şi monumentele de aici.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că au fost extrem de ocupaţi să respingă orice le-ar fi pus sub semnul întrebării viziunea pe care o au despre Egiptul antic. Precum urciorul acesta.

— Noi nu suntem arheologi, Eric.

— Însă ei sunt de părere că noi nu avem dreptate, întrucât nu există nicio dovadă cum că Egiptul antic poseda tehnologia prelucrării prin strunjire.

Sarah avea un aer preocupat.

— Nu poţi face un astfel de urcior fără un strung.

— Întocmai, dar bănuiesc că dovezile clare nu sunt suficiente pentru ei. Au traversat un complex exterior minor şi au pornit pe o pistă lungă din pietriş. Dacă ar fi fost un singur urcior, poate că le-ar fi dat dreptate. Dar nu e doar unul. Avem unsprezece urcioare de felul acesta. Plus şaisprezece vase din diorit, opt vase din cuarţ şi feldspat. Şi toate prezintă aceleaşi semne. Şi vreţi să ştiţi ce-i ciudat?

Sarah încuviinţă, uitându-se în jur prin tabără şi încercând să se familiarizeze cu amplasamentul. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se rătăcească.

— Cât de rapid lucrează un burghiu modern? întrebă Clemmens cu o ridicare din umeri. Cu carbid Tungsten.

Asta era o întrebare uşoară. La urma urmelor, lucrau pentru o companie petrolieră.

— Pentru lucrări delicate pe o piatră? Să spunem în jur de nouă sute de rotaţii pe minut. Taie în piatră circa o zecime de miime de milimetru la fiecare rotaţie.

— Pe-aproape. Numai că suprafaţa interioară a urciorului prezintă toate semnele cum că a fost frezat la o *zecime* de milimetru la fiecare rotaţie. Oricum, trebuie să fi avut un metru cub de presiune care să asigure avansul. Dar pe un urcior atât de mic? Tipul acesta de presiune l-ar fi făcut fărâme. După părerea mea, cine a făcut acest urcior a utilizat un burghiu care opera de cinci sute de ori mai rapid decât cele pe care le folosim noi în această companie.

— Vorbeşti serios?

— Sarah, lucrurile devin chiar şi mai ciudate cu vasul din feldspat şi cuarţ. Se pare că burghiul a tăiat prin porţiunea de cuarţ mai repede decât prin feldspat.

— Asta n-are sens, protestă ea. Cuarţul este mai dur decât feldspatul.

— Utilizăm foarte multă vibraţie în trepane ca să le facem să taie mai repede, spuse Clemmens. Iar egiptenii, ca să taie mai repede printr-un tip de rocă mai dens şi mai dur, bănuiesc că utilizau vibraţia ca o formă de artă. Un tip de tehnică de oscilaţie, bănuiesc. Poate chiar sonică.

— Unde acustice?

Clemmens ridică din umeri. Ştia că e doar o speculaţie.

— Am adus un specialist pentru a extrage câteva date preliminare despre vase. Tipul a studiat stratul de bază în care au fost găsite. Era un tunel de tipul celor folosite de jefuitorii de morminte. Şi a sfârşit prin a ne oferi o dată – undeva după 4 000 î.Hr.

— Şi de ce ar fi asta o problemă?

— Tunelul jefuitorului de morminte părea să se îndrepte spre piramide, deşi acum este astupat. Dar dacă în anul 4 000 î.Hr. au construit un tunel, ce intenţionau să

jefuiască? Piramidele n-au existat până în 2 500 î.Hr.

În unele zone, muncitorii arabi, purtând galebeya[30] albe şi lungi din bumbac, se ocupau deja de mutarea unor bucăţi mari de beton fără măcar să transpire. Utilaje greoaie se străduiau să cureţe reziduurile. Generatoarele şi luminile de noapte erau amplasate lângă gardurile din oţel şi magazii. Cabinele portabile şi trailerele marcau cartierul general. Şi apoi existau piramidele.

— Povesteşte-mi despre Carbon 60, îi ceru Sarah. Despre ce e vorba?

— Am găsit câteva bucăţi într-un sac mic din pânză, împreună cu oalele. Există dovezi că acolo jos a avut loc un incendiu şi un fel de bătălie corp la corp. Urme de foc. Foarte violente. Dar până acum – niciun trup.

— Poate că jefuitorii de morminte au fost prinşi…

— Incendiul pare să fi început undeva mai departe în tunel, îndepărtându-se de capătul piramidei. Oricine i-a prins, trebuie să se fi întâmplat într-unul dintre monumente, urmărindu-i când au ieşit.

Ajunseră aproape de poarta principală. Sarah se pregătea să-i răspundă, apoi îşi micşoră brusc pasul.

În apropiere se adunase o mulţime. Poliţia militară păzea intrarea pe teren şi nu părea deloc mulţumită de situaţie. Unul dintre poliţişti era nerăbdător să-şi ridice patul armei.

Când se apropiară, Sarah simţi că inima i se opreşte în loc.

— Ce se petrece?

— N-are importanţă, murmură Clemmens când intrară pe poartă.

Sarah auzea utilajul. Mare şi zgomotos, în spatele versanţilor golaşi de devastare care marcau zonele de demolare din interiorul şantierului. Nori de fum albastru, uleios erau azvârliţi spre cer, marcându-şi drumul în depărtare. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu strigătele mulţimii. Erau vreo sută de oameni, se gândi Sarah, majoritatea occidentali. Unii aveau chiar şi pancarte. Cam o treime erau reporteri, cu camere şi microfoane. Nu aveau de ales, trebuiau să-şi ia inima în dinţi şi să încerce să-şi facă loc.

— Hei, scuză-mă, încerc să ajung la muncă, spuse Sarah, împingând un tip masiv aflat în drumul ei.

Însă simpla menţionare a intenţiei de a ajunge la muncă făcu mulţimea să se zbată precum un banc de peşti. Sarah schimbă o privire scurtă cu Clemmens.

— Asta chiar c-a fost o mişcare proastă, spuse el.

— Cerem să avem acces! strigau protestatarii. Avem dreptul să ştim!

Sarah se mai luptă cu câteva trupuri care îi stăteau în cale. Era precum o bătaie eco cu un grup de studenţi, dar nu-şi putea da seama nici în ruptul capului de ce se plângeau. Reporterii îi aruncau întrebări despre Thorne. Când îl aşteptau să vină? Se confrunta Rola Corp. cu o comisie de anchetă în Senat? Dar Sarah n-avea habar despre ce vorbeau. Îi ignoră până când o femeie de vârstă mijlocie, cu părul lung şi argintiu prins în coadă,

făcu un pas în faţă, ieşind din mulţime şi înfruntând-o. Nu era un lider, dar cu certitudine părea să aibă o oarecare influenţă. Mulţimea se dădu înapoi, continuând să vocifereze. Ochii femeii erau adânci şi pătrunzători. Sarah nu mai văzuse niciodată astfel de ochi.

— Tu ne vei ajuta, spuse ea.

Vocea ei opri larma precum un cuţit.

Sarah încercă să o ignore, dar descoperi că nu putea.

Femeia adăugă:

— Cayce avea dreptate.

Sarah se încruntă. Încercă să răspundă, dar nu ştia ce-ar fi putut să zică.

— Vei vedea, conchise femeia.

Faţa îi era hotărâtă şi enigmatică.

Sarah rămase pe gânduri, dar într-o clipită se trezi împinsă în faţă. Soldaţii îşi croiseră drum prin mulţime şi Clemmens o împingea spre şantier.

— Veniţi! strigă el.

În câteva secunde, ajunseră dincolo de poartă.

Sarah continua să se uite în spate. Crezuse că reuşise să o zărească din nou pe femeie, însă Clemmens o prinse de braţ şi o conduse pe cărare, intrând pe teritoriul Rola Crop. Câteva momente mai târziu, îi eliberă braţul.

— Cine-i Cayce? îl întrebă ea.

Clemmens ridică din umeri.

— Ce vor?

— Nu ştiu, bombăni el. Ce îţi pasă? Toţi sunt nebuni. Teoreticienii conspiraţiilor. Obsedaţi de sfârşitul lumii. Sunt săriţi de pe fix. Numai belele…

Sarah îl privi atent.

— Şi au de ce să-şi facă griji, Eric?

Clemmens făcu o grimasă, apoi o dirijă înainte, indicându-i o serie de gropi şi de zone nivelate de pe cealaltă parte a Sfinxului. Erau fundaţiile unei serii de clădiri care fuseseră smulse din pământ. Din loc în loc, se mai vedeau conductele răsucite. Bucăţi mari de ciment erau stivuite pe margini.

— Acolo am descoperit tunelul jefuitorilor de morminte. Acum e gol, bineînţeles.

Şterse o carte poştală, pe care i-o dădu lui Sarah.

— Aici erau o groază de restaurante şi alte chestii pentru turişti. Le-am făcut una cu pământul. Cam pe aici vor să construiască muzeul. Hei, ai văzut imagini cu proiectul, ştii cum va arăta?

— Mda, e drăguţ. E aidoma celui pe care l-au construit la poalele Partenonului din Atena.

— Va fi mai mult decât drăguţ. Va fi grozav – scufundat în pământ, privind în sus spre

Sfinx şi spre piramide. Oricum, am derulat un studiu de geofizică în întreaga zonă, cum ai cerut când ai sunat noaptea trecută. Monumente şi toate celelalte.

Sarah privi în treacăt cartea poştală. Un arab oacheş stătea lângă un indicator ruginit, care arăta direcţia spre un automat de Cola şi Seven-up. Îi înapoie bărbatului cartea poştală.

— Bine. Ce ai găsit?

Clemmens luă o gură de aer şi zise:

— Granit sub Sfinx.

Sarah se opri. Privi mulţimea agăţată încă de poarta de la intrare, apoi se uită la Clemmens. Schimbară o privire şi atunci ştiură amândoi. Lăsând la o parte toate prostiile, ceva ciudat se petrecea acolo. Sarah lăsă ideea să-i pătrundă în creier. Era nevoie de o gândire concentrată, nu de vreo teorie stângace. Doi muncitori arabi trecură pe lângă ei. Pălăvrăgeau plini de veselie, apoi dădură cu ochii de Sarah. Părură vag şocaţi când o observară şi vorbiră apoi în şoaptă, cu privirile încruntate. Clemmens le făcu semn să-şi continue drumul, în timp ce Sarah încerca să scape de sentimentul neplăcut.

— Nu prea au viaţă socială prin zona asta, nu? zise ea.

Clemmens păstră tăcerea. Şi atunci auziră chemarea la rugăciune. Muezinii se tânguiau de sus, din minaretele lor.

— Bine ai venit la Cairo, interveni volubil Clemmens.

Sarah mai fusese în Egipt, pe când avea doisprezece ani. Era iarnă, îşi amintea ea, şi ajunsese la Alexandria la bordul unei nave de croazieră. Oamenii mânau oi şi capre în şi din blocuri de apartamente coloniale britanice, jegoase şi în ruină. Pentru ea fusese un şoc să afle că trăiau împreună cu animalele.

Şi cealaltă amintire a sa era legată de un animal şi era la fel de sordidă.

Urmărea câţiva copii jucând fotbal pe un petic de pământ cu vegetaţie joasă. Se aflau în apropierea unei moschei şi încă îşi mai amintea parfumul vag de apă de trandafiri care plutea spre ei dinspre căruţul unui vânzător bătrân. Se îndepărtase de părinţii ei. Aceştia negociau preţul unui papirus turistic, îşi aminti ea, când băieţii o observaseră. Rânjiseră şi începuseră să lovească mingea cu piciorul, în speranţa că li se va alătura. Fiind din Occident, probabil că îşi imaginaseră că ştie să joace fotbal. Bineînţeles, fiind americancă, nu ştia. Zâmbise şi ea larg drept răspuns şi aruncase o privire înspre minge, ca s-o lovească. Dar nu îi luase mult până să-şi dea seama la ce se uita de fapt. Jucau fotbal cu capul unui pui de labrador. Gingiile îi putreziseră, iar dinţii rămaşi erau albi. Prinşi într-un rânjet canin. Evident că urlase. Şi noroiul era gros, îşi amintea ea. Şi negru. Da, Sarah avea multe amintiri despre Egipt.

Simţea cum începe să i se adune transpiraţia pe ceafă. Erau deja 30°C şi nu era nici ora opt. Temperatura nu era normală. Erau abia în luna martie.

Traversară zona spre spaţiul deschis, trecură de alte suprafeţe aflate în demolare şi

ajunseră în arena piramidelor. Megaliţii uriaşi, cu muchii crestate, păreau să taie cerul. Deşertul de dincolo de ei se întindea spre infinit, în timp ce Sfinxul, enigmatic ca întotdeauna, aştepta pasiv într-o masă vastă şi neliniştită de nisipuri chihlimbarii în mişcare, fiecare grăunte purtând o adiere de istorie palpabilă.

Sarah fu nevoită să recunoască – era impresionată.

— E tare, zise ea.

Ajunseră la echipa geofizicienilor, care munceau deja din greu.

Doi operatori amplasau metodic un set de electrozi înalţi de un metru în perimetrul şantierului, la o distanţă de nouăzeci de centimetri. Sarah recunoscu imediat dispozitivele – făceau parte dintr-un studiu de rezistivitate electrică de tipul celui elaborat cu vreo doi ani în urmă, care putea penetra nisipul. Înainte de acest proiect, nisipul se prezenta ca orice rocă solidă şi trebuia umezit pentru ca sondele să funcţioneze corect. Principiul de funcţionare se baza pe transmiterea unui curent electric direct în pământ şi pe măsurarea potenţialelor electrice între electrozi. În acest mod se putea construi o imagine a geologiei subsuprafeţei, ce dădea naştere unei hărţi subterane a zonei fără să fie nevoie să se ridice nici măcar o lopată.

Sarah vedea operatorii luptându-se cu căldura şi cu praful.

— N-aţi optat pentru un studiu seismic? întrebă ea.

— Glumeşti?

Lui Clemmens îi trebuiră câteva momente până să-şi dea seama că Sarah îl lua peste picior. Scutură din cap.

— Mda, chiar aşa… Să arunci în aer solul ca să faci peste tot găuri cu dinamită şi să asculţi ecourile la geofoane… asta chiar funcţionează foarte bine pe-aici.

— Să înţeleg că arheologii de prin zonă vor acces la date. Înţeleg că le place să facă economii.

— Asta e, ăăă, ei bine… Clemmens se scărpină în cap, apoi adăugă: Despre asta vorbeşte mai bine cu Douglas.

Sarah îl privi cu răceală, fără a fi deloc surprinsă. Douglas era un soi de pierde-vară al companiei Rola Corp, care răspundea de departamentul de construcţii. Era un compartiment de dimensiuni reduse, înfiinţat pentru a face favoruri guvernelor din Lumea a Treia, pornind de la ideea că, dacă aveau să construiască anumite obiective, cum ar fi un palat sau un hotel, chestii imediat tangibile, vor avea apoi aprobarea de a săpa şi de a fora cât ar fi dorit.

Sarah îl găsi pe Douglas în cortul improvizat. La umbra unor prelate verzi şi prăfuite, înconjurat de miriade de cabluri şi de fire, era imaginea pură a organizării. Avea părul dat pe spate şi purta o cămaşă din bumbac subţire şi ochelari întunecaţi. Bea suc de portocale dintr-o cutie de carton şi mâzgălea notiţe pe un blocnotes galben. Lângă el, pe un birou fragil, se aflau teancuri întregi de documente, în stive ordonate. Stătea în

picioare, aplecat asupra notiţelor. Când ridică privirea, nu păru deloc mulţumit.

— Te rog, data viitoare să porţi mâneci mai lungi, o întâmpină el.

Sarah aruncă o privire superficială spre braţele ei. Purta pantaloni kaki şi o cămaşă albă, simplă, din bumbac. Umiditatea era scăzută. Briza care venea dinspre Sahara era plină de praf şi aspră pe pielea ei, dar era mai bine decât să simtă frigul arctic. Şi, în afară de asta, chiar nu avea de gând să se înfofolească din cap până în picioare pentru oamenii aceştia.

— Lasă dracului asta, spuse ea furioasă, aruncându-şi poşeta pe masă.

Clemmens se cutremură şi fugi din calea tirului, aşezându-se la unul dintre monitoare. Douglas privi dur în jur, pentru a vedea dacă vreun localnic era prin apropiere. Lăsă să-i scape un oftat de uşurare când se asigură că nu era niciunul.

— Ascultă, Doug. Chestia asta cu Islamul o să-mi afecteze întreaga perioadă de şedere? întrebă Sarah fulgerându-l cu privirea. Dumnezeule, bine că măcar am scăpat de Ramadan. Oameni care o iau razna, înfometându-se până la moarte de la răsărit până la apus, timp de o lună, şi căzând apoi ca muştele din cauza asta. Îmi vei cere să mă abţin şi de la sex? Asta urmează?

Douglas încercă să nu acorde importanţă tiradei ei. Dar nu reuşi. Trânti documentul la care lucra pe birou.

— Încearcă doar să nu intri în belea. Nu ţi-am rezolvat încă vizele.

— Poate că n-ai observat, dar nu sunt musulmană şi n-am intenţia să devin. Aşa că poţi să-ţi bagi codul vestimentar undeva…

— Am priceput. Eu doar îţi transmit o informaţie. Asta ar uşura mult munca pe aici. De când extremiştii au preluat puterea, ţara s-a schimbat, să ştii.

Sarah continuă să-l privească fix.

— Nu mă înnebuni, spuse ea. Strigă după sângele tău la poartă!

Douglas înclină capul şi o lăsă de data asta să câştige.

Clemmens îl privi ironic pe Douglas şi-i înmână lui Sarah un document de dimensiuni mari, cu un set de linii de tip grafic care coborau pe întreaga lungime a documentului. Ea îi mulţumi în şoaptă. Ţinând strâns documentul, citi rapid prima pagină de măsurători geofizice. Era un torent de cifre.

Clemmens spuse:

— E pentru un interval de adâncime de aproximativ cincisprezece metri.

— Au făcut citirile de substructură pentru întreaga zonă?

Clemmens confirmă, dar Sarah clătina din cap.

— Nu se poate.

Ridică copia, astfel încât toată lumea să o poată vedea.

— Acesta este un heptagon perfect. O structură cu şapte faţete – *direct sub Sfinx.*

Era clar că Douglas şi Clemmens erau la curent cu revelaţia ei.

Clemmens arătă cu degetul în direcţia celor doi operatori.

— Sally e pe teren, pentru al doilea baleiaj.

Sarah împinse deoparte hârtia şi merse la unul dintre calculatoare. Se uită la tipul grăsun şi bărbos care stătea în faţa terminalului şi îi făcu semn să plece. Dar acesta nu părea să aibă chef s-o facă.

— Frankie, dânsa este Sarah Kelsey. E de la departamentul de geologie…

— A, gagica geoloagă…

Sarah îi ignoră pe amândoi şi începu să tasteze de zor. Clemmens îşi scosese şapca şi se scărpina în cap, stânjenit.

— Mda, gagica…

— Eşti sigur de cifrele astea? întrebă Sarah.

Introduse apoi în calculator câteva puncte de referinţă şi analiză rezultatele testului.

Clemmens băgă mâna în buzunarul de la cămaşă şi îşi scoase carnetul de notiţe. Începu să-l frunzărească, apoi spuse:

— Da. Pe data de… ăăă… cinci, am prelevat o mostră de miez, autorizată de EDA[31] prin secţiunea G-unu-optzeci-şapte.

O mostră de miez se obţinea prin forare şi prin amplasarea unei conducte lungi şi goale pe dinăuntru, în teren, urmată de scoaterea ei în exterior. Conducta se umplea de sol şi rocă şi miezul rezultat reprezenta o secţiune transversală a terenului. Din această probă se putea măsura şi analiza fiecare strat. Puteau fi astfel cartografiate toate evenimentele din trecut ale întregii zone. Dacă găseau cenuşă, atunci şansele să fi fost acolo un foc erau mari. Dacă era multă cenuşă, existau şanse mari ca în apropiere să fi fost un vulcan. Orice materie organică descoperită putea fi datată cu carbon. Şi, chiar dacă era o metodă nesigură, tot oferea o vârstă aproximativă ce putea fi atribuită acelui strat, logica fiind următoarea: dacă o muscă avea cinci sute de ani şi se afla la un metru şi jumătate adâncime în miez, atunci un metru şi jumătate reprezenta cinci sute de ani în trecut. Orice muşte găsite în miez la adâncime mai mare erau chiar şi mai vechi.

Sarah derulă paginile cu spectrometria proiectului şi găsi informaţiile pe care le căuta.

— Ce a relevat miezul? vru ea să ştie, bătând în ecran şi notându-şi cifrele de care avea nevoie.

— O masă mare de granit de Aswan, răspunse Clemmens. Exact cum scrie în studiu că urma să găsim.

Sarah ridică ochii şi-i aruncă o privire tăioasă.

— Granit de Aswan?

Clemmens dădu din umeri şi zise:

— Mda, amândoi ştim, Aswan se află la opt sute de kilometri la sud de aici. Amândoi ştim că nu există granit natural nicăieri în Delta Nilului şi în niciun caz aici, la Giza. Este un afloriment de gresie.

Ea confirmă şi bătu cu degetul în studiul de geofizică.

— Şi este imposibil ca structura aceasta din granit cu şapte fațete… să fi fost creată de Mama Natură.

Privirea îi stărui asupra lui Douglas. Se priviră în ochi o clipă.

— Deci, ce crezi? insistă Clemmens.

Sarah era prudentă, în ciuda aerului ei ferm. Se uită apoi de la un bărbat la celălalt.

— Cred că cineva le-a oferit informațiile celor de afară.

— Sub nicio formă, mârâi Douglas. Nu te mai gândi la ei, nu ştiu nimic. Nu de aia se află aici.

— Atunci, de ce sunt aici?

Dar Douglas nu muşcă momeala.

— Ce părere ai de granit? zise el.

— Cred, spuse Sarah precaută, fără să-l slăbească pe bărbat din priviri, că un bun arheolog îți va spune că egiptenii antici au trimis granitul de care aveau nevoie cu corăbiile, în josul fluviului. Cine poate spune că nu au construit pur şi simplu ceva sub platoul Giza?

Clemens era uluit.

— Cum?

Sarah păru că meditează o clipă, apoi spuse:

— Cine ştie? Cui îi pasă? Nu e treaba noastră.

— Este o formațiune naturală, insistă Douglas.

— Hai, las-o moartă! spuse Sarah în zeflemea.

— E naturală.

— Cine e geologul aici?

Douglas se uită la ea urât, făcând-o să-şi înghită vorbele. Deci, asta era. Nu despre cooperarea cu Departamentul Egiptean pentru Antichități era vorba aici. Ca şi în celelalte călătorii ale ei în Egipt, Sarah observă că palmele unsuroase ale guvernului erau cele care contau. Pentru început, Rola Corp. proiectase o strategie prin care să scoată petrol din Deşertul de Nord, la vest de Nil, apoi evaluase potențialul rezervelor de apă de la granițele de sud cu Sudanul. Ambele resurse, descoperite la sfârşitul secolului douăzeci, erau vitale pentru Egipt. Fiind al doilea beneficiar de ajutoare internaționale şi americane din lume, o mare parte din populația sa de 70 de milioane avea nevoie de sprijin imediat. Şi, pentru că abia survolase oraşul Cairo în acea dimineață, Sarah tindea să fie de acord. Districtul Bulaq era un cartier sărăcăcios. Nilul se întindea în depărtare, o arteră vastă, lucitoare, întreruptă de podul Şase Octombrie şi de Insula lui Zamalek. Însă, chiar şi acum, în secolul douăzeci şi unu, cea mai bună locuință publică pe care o putea oferi Egiptul era făcută din chirpici. Oamenii erau disperați. Națiunea era pe punctul de a îmbrățişa fundamentalismul, iar guvernul era cu spatele la zid. Iar Rola Corp. știa cum să

manipuleze situaţia în avantajul ei.

Computerul scoase un sunet când o altă fereastră de date se deschise pe ecran.

— Te-am prins, spuse ea, când pe înregistrarea geologică apăru un flux constant de vârfuri.

Egiptul avea depozite minerale. Însă nimic atât de exotic precum rezultatele măsurătorilor pe care le vedea acum pe ecran. Aurul era mai curând preocuparea ei – acesta se găsea în cea mai mare parte spre est, în Valea Nilului şi în munţii Sinai. Granitul de sub Sfinx era interesant, însă cu totul irelevant pentru Rola Corp.

Ceea ce era de primă importanţă însă erau vârfurile mici de date care formau un tipar sub suprafaţă, pe toată harta sitului Giza. Cu siguranţă găsiseră din nou Carbon 60, aşa cum spusese Houghton.

Sarah îl privi din nou pe Douglas.

— Mai precis, ce tip de muzeu construim aici?

Douglas spuse:

— Rola Corp. este aici de zece ani, Sarah. A produs o grămadă de bani, pentru o groază de oameni. Şi-a câştigat mulţi prieteni. Sorbi ultima gură de suc, apoi adăugă: Guvernului îi place ce-ai făcut ultima dată când ai fost aici. Şi tu eşti cea care ştie cel mai bine cât le place să recompenseze loialitatea.

Lăsă cuvintele să pătrundă în mintea lui Sarah, apoi continuă:

— Însă, în această ţară, există doar două certitudini. Sărăcia şi insolaţia. Deci, ce poţi să faci? Sistemul de educaţie e la pământ. Industria – ei bine, nici nu există. Ai câteva platforme petroliere în Marea Roşie, dar cam atât. Jumătate din populaţie lucrează pentru alte ţări şi trimite acasă mai nimic. Dar ai zăcăminte şi ştii că zăcămintele înseamnă putere.

— Egiptul este ţinta reală a acestei companii, îl ironiză cu fals entuziasm Sarah.

— Gândeşte-te puţin. Găseşti brusc o soluţie. Carbon 60. Munţi întregi. Toţi experţii îţi spun că viitorul va fi în sfera computerelor, în ingineria de precizie. Ceea ce va schimba faţa lumii peste noapte. Problema e următoarea: cineva a făcut o statuie din asta. Deci, ce faci? Dacă moraliştii află de ea, vor începe să urle că trebuie expusă. Şi chiar cauţi să faci impresie, sperând că suficient de mulţi americani grăsani se vor împletici în pantalonii lor în carouri, fluturându-şi bancnotele de cinci dolari? Optezi pentru turism – din nou? Sau faci totul bucăţi şi vinzi fragmentele? Te îmbogăţeşti repede şi dai poporului tău o şansă la viaţă? Ce faci, Sarah? Ce faci?

Sarah făcu ceea ce făcea întotdeauna. Îşi luă poşeta şi înşfăcă un pachet de ţigări Camel lights. Inima îi galopa şi simţea că i se face rău. Fusese prinsă la înghesuială. Nu se aşteptase la asta. Nici nu sperase. Dorea puţină aventură, şansa să cerceteze şi să exploreze din nou. Dar aici nu era vorba de asta. Îşi construise o reputaţie de geolog de primă mână, chiar dacă era blocată într-o companie, dar ştia că asta nu era cercetare sau

explorare. Se simţea folosită. Pentru companie, ea era doar un bun, o justificare oficială pe care o puteau anexa proiectelor lor de suflet.

Suflă câteva inele de fum, având menirea să-l irite pe Douglas, dar acesta se comportă de parcă n-ar fi observat. Clemmens şi Frank o urmăreau fremătând în tăcere.

— Sunt emoţionată, spuse ea în cele din urmă, cu o urmă de zâmbet.

Făcea tot ce putea ca să-şi ascundă furia, însă avea sentimentul că nu-şi putea ascunde trădarea din ochi. Douglas nu răspunse.

— N-am fost niciodată la piramide, zise el apoi. Când am venit prima dată aici, copil fiind, autobuzul s-a stricat şi n-am mai ieşit din port.

Expresia lui Douglas era impenetrabilă.

— Ceea ce propui e cu totul lipsit de etică, zise Sarah. Să nu mai spunem că e şi ilegal, cel mai probabil. Nu pot fi asociată cu…

Douglas începu să-şi strângă documentele şi să le arunce într-o servietă din piele uzată. O privi atent din nou şi spuse:

— Nu ţi-a cerut nimeni să-ţi zici părerea. Lucrezi pentru companie – nu uita asta. Aşa că, spune-mi: de unde a apărut vinişoara asta de etică, Sarah? Devii preocupată la bătrâneţe? Vrei un viitor mai bun pentru prezumtivii tăi copii?

Brusc, tonul îi devenise puternic şi agresiv.

— Ei bine, uită de asta! continuă el. Compania nu ţi-a plătit facultatea degeaba! Probabil că au suficiente chestii nasoale despre tine ca să nu mai lucrezi niciodată nicăieri. Ai aprobat destule rahaturi pentru compania asta – ai fi terminată! Momentan însă, te bucuri de o reputaţie bună.

Faţa lui Sarah era pământie. Spuse:

— Deci, care-i planul?

Douglas păşi spre monitor şi arătă imaginile de pe ecran.

— E simplu. Sapi. Eric lucrează la strategia de bază care te va duce acolo. Când ajungi la locaţie, ai câteva ore în care să decizi: este sau nu Carbon 60? Dacă este, îl scoţi pe furiş de acolo – şi repede. Varianta oficială va fi că am găsit un mic depozit de minerale şi că decidem dacă merită să-l exploatăm. Dacă nu, mâine-dimineaţă, la CNN Live, voi anunţa că Rola Corp. este… citez: „… mândră să anunţe o descoperire arheologică de maximă importanţă". E simplu.

Sarah părea sceptică. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple.

Douglas se uită la ceas.

— Trebuie să ajung la Departamentul pentru Comerţ până la prânz.

Îi înmână lui Sarah un pix şi îi indică un birou.

— Dacă eşti drăguţă… Semnează permisul temporar de muncă şi ai scăpat.

Consternată, Sarah semnă. Dar când se uită la celelalte documente de pe birou, observă prima pagină a publicaţiei *Egyptian Gazette*. Luă ziarul şi citi titlurile, ceea ce-i

oferi încă un şoc. Acolo descoperi motivul pentru care se adunase mulţimea afară.

— Vine Thorne aici? zise ea, adresându-se sieşi.

— Da, răspunse îngrijorat Douglas. E vreo problemă?

— Nu.

Douglas ezită, apoi zise:

— L-ai cunoscut pe Thorne?

— Nu eşti decât figurantul companiei, nu? Cine îţi face temele?

Sarah pufai din ţigară şi zâmbi. Îşi aminti momentul când venise prima dată în Egipt, ca angajat al Rola Corp.

— Da, l-am cunoscut. Obişnuiam să i-o trag, zise ea suflând fumul. Cum dracu' crezi c-am obţinut postul acesta?

Douglas se răsuci pe călcâie şi îşi frecă bărbia. Un zâmbet trist dădea să-i înflorească pe buze.

Câteva chicoteli se auziră prin preajmă, apoi un râs înfundat. Clemmens se scărpina în cap din nou. Frankie afişa şi el un rânjet în colţul gurii.

— Începe să-mi placă gagica asta, spuse el.

Aproape imediat îşi dori să nu fi spus nimic, pentru că Sarah îl pocni peste cap.

— Încetează cu rahatul ăsta sexist, grăsane, îl certă ea, apoi se duse să supravegheze următorul set de măsurători.

Era o manevră bună, pentru că în realitate îi venea să plângă. Venea Thorne. În sfârşit, cercul era complet. Nu se putea mai rău de-atât.

Traversă zona de nisip. Urmărindu-i pe geofizicieni, îşi dădu seama că se opriseră din activitate şi se adunaseră în jurul unor înregistrări. Pentru geofizicieni, acest lucru era echivalentul unei răscoale. Pe când se pregătea să traverseze zona spre ei pentru a vedea ce era cu agitaţia, începură deodată cu toţii să strige şi să urle. Sarah o rupse la fugă, pe fundalul strigătelor care rezonau în tot şantierul.

— Am mai găsit un tunel! Încă un tunel!

Uluită, Sarah se uită pe înregistrări.

— Unde este? întrebă ea.

— Exact sub picioarele noastre!

— Dar aceste rezultate, remarcă Sarah confuză, sunt live? Încă sunteţi conectaţi?

— Îhî.

— Păi, ating maxime. Continuă să se schimbe. Ce se petrece acolo jos?

— Exact ce ne-au spus ei că e de aşteptat să se petreacă.

— Ei? Care ei?

— Oamenii de la Geneva. Pe rezultatele acelea vezi electricitate. Electricitate care circulă subteran. Dacă n-am fi ştiut ce să căutăm, n-am fi aflat niciodată că este acolo. E ca şi cum te-ai uita la un soi de maşinărie.

CERN

PLANURILE EXPEDIȚIEI

— Sunt… sunt şocat, spuse Hackett amorţit. Sunt uluit. Nu pot să cred că încă nu s-a înţeles complexitatea situaţiei.

— Ce ne scapă? întrebă Dower, în timp ce Scott şi Matheson analizau o hartă a piramidelor de la Giza.

— Gravitaţia. Nu e deloc ceva de neglijat. Este regula de bază pentru orice formă de viaţă. Înainte de a se reproduce, organismul trebuie să facă faţă gravitaţiei.

Hackett lovea cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Asta ne ţine lipiţi de planeta asta. Asta ne ţine pe orbită în jurul soarelui. Asta a trântit mărul în capul lui Newton. Putem, pentru scurt timp, să nu ţinem cont de ea. Putem să scăpăm de ea, dar numai pentru un moment. Însă nu ne putem ascunde niciodată de ea. Afectează totul, întregul univers. Şi e mare.

— Şi iată-ne aici, vorbind despre efectele unei unde gravitaţionale reale, fără să vă gândiţi însă la întreaga complexitate a implicaţiilor. În loc de asta, noi… noi stăm aici, discutând despre un oraş de care, până acum douăzeci sau treizeci de minute, nimeni nu ştia că a existat vreodată, iar primul vostru gând este să parcurgeţi în marş jumătate de continent îngheţat, ca să-l aruncaţi în aer. Tot ce spun este că ar putea fi alte căi pe care să ne punem minţile la treabă. Căi importante. Dar, în loc de asta, cu tot respectul pentru doctorul Scott, aveţi aici un lingvist care să traducă scrisul de pe un morman de pietre. Aveţi strategi care ne tot toacă la cap cu cele mai bune metode despre cum să evităm un război, putând totuşi să aruncăm în aer tot ce vrem. Cred că n-aş fi primul care să sugereze asta. Dar, chiar ca teoretician al complexităţii, a cărui treabă este să descopere conexiunile ascunse între lucruri care aparent n-au nicio legătură, tot nu văd legătura. Totul sună de parcă ar fi un nonsens alimentat de panică.

Toţi cei din jurul mesei păreau să se foiască stânjeniţi în scaunele lor.

— Jon, ce tot spui acolo? întrebă Dower.

— Spun că nu cred că e acum momentul să ne comportăm ca nişte struţi şi să ne îngropăm capul în zăpadă. Vă daţi seama ce poate face o undă gravitaţională? Ar putea să altereze orbita planetei ăsteia, să adauge câteva zile sau să ia câteva zile – asta dacă mai reuşim să rămânem pe orbită.

Jon Hackett privi chipurile celor din jurul mesei şi fu întâmpinat de câteva perechi de

ochi care nu clipeau. De parcă tocmai ar fi cerut o friptură în sânge la un prânz vegetarian – iar asta nu era bine. Oare chiar nu înţelegeau?

— Întrebarea mea este următoarea: ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu asta? insistă el. Intenţionaţi să construiţi o arcă şi să salvaţi omenirea? Aveţi ceva neprevăzut?

— Legat de soare, nu putem face nimic, spuse calm Dower.

— Putem contacta Egiptul acum? zise Scott precipitat.

Hackett îşi duse degetul la buze, cerând tăcere, de parcă ar fi vorbit unui copil.

— Doctore Scott… dacă îmi permiteţi. Domnule amiral, v-aţi gândit că învierea Atlantidei ar putea fi un lucru bun?

Dower se încruntă.

— În afară de tehnologia de ultimă generaţie de la CERN, singurul lucru care să reacţioneze la soare – şi încă pe o scară spectaculoasă – este Atlantida. V-aţi gândit măcar o clipă că s-ar putea să ştie mai multe decât noi despre ce se petrece?

— Vorbeşti de parcă ar fi vie, ripostă Pearce.

— A supravieţuit douăsprezece mii de ani sub gheaţă şi acum s-a trezit din hibernare. Poate că e un răspuns automat, dar este un răspuns. Da.

— Păi, nu s-a descurcat prea bine la ultimul potop, sublinie Scott. De aceea e sub gheaţă.

— Învierea Atlantidei să fie oare un lucru bun? medită Dower preţ de o clipă. Apoi zise: Cu siguranţă nu.

— Aici Staţia McMurdo. Raportează locotenent Roebuck.

Vocea era slabă. Dogită, de parcă ar fi venit din partea cealaltă a unui tub metalic foarte lung. O explozie de interferenţe străbătu ecranul. Locotenentul Roebuck nu era în uniformă. Cu o foaie de hârtie în mână, purta un tricou gri pe care se afla emblema unităţii sale. De pe umăr îi atârna un prosop, de parcă tocmai se întorsese de la sală. Iar în fundal, lângă hărţi şi monitoare, atârna însemnul Forţei Expediţionare a Marinei, Unitatea Antarctica. Pinguini care îmbrăţişau o ancoră.

Scott era nedumerit. Tricouri în Antarctica? Ei bine, măcar nu erau corturi din nailon subţire şi degerături. Dacă aceasta era o avanpremieră a ceea ce îl aştepta, putea să facă faţă.

Staţia americană de la McMurdo Sound era cea mai mare bază cu personal uman din Antarctica. Cu peste 1 200 de bărbaţi şi femei care locuiau acolo în acelaşi timp, Gant descrisese staţia ca un sat populat de oameni de ştiinţă, personal militar şi civili, toţi locuind şi lucrând împreună. După cum explicase Gant, existau spaţii de locuit şi laboratoare pentru cercetări, toate pregătite şi aşteptându-i pe ei.

Roebuck era gata de şedinţă. Gant se ridică şi se apropie de ecran, ajustând sistemul pentru a elimina paraziţii. Houghton alese acel moment ca să-şi facă apariţia în cameră,

băgându-şi fără grabă telefonul în husă şi apoi în buzunarul hainei.

— Erau cei de la ONU, spuse el, reluându-şi locul la masă fără să observe că Pearce îl priveşte cu atenţie.

— Şi? întrebă Dower.

— Totul este pregătit pentru mâine-dimineaţă la ora zece, spuse Houghton. Ne întâlnim cu comisia la Palais des Nations[32], pentru a discuta trimiterea unei echipe de inspecţie la baza chinezească.

— Le-a luat ceva timp, mârâi Dower.

— Am întreprins toate demersurile necesare, domnule amiral. Am urmat calea obişnuită şi procedura corectă – altfel ONU îşi va da seama că e ceva în neregulă.

Dower indică spre ecran, făcându-i semn soldatului să continue.

— Să trăiţi. Mulţumesc, domnule.

Roebuck îşi drese vocea, în timp ce Matheson continua să scotocească prin setul de scheme care îi fusese pus în faţă pe masă. Câţiva specialişti militari se adunară în jurul lui pentru a face schimb de observaţii, în timp ce Roebuck continua:

— La ora 14.00 GMT, i-am trimis flotei un semnal de avertisment, domnule amiral, explică el ezitant. British Antarctic Survey[33] a emis o declaraţie către toate navele din zona banchizei Larsen, ca să urmărească un aisberg de optzeci de kilometri lăţime, care s-a detaşat de continent şi se îndreaptă spre larg.

Houghton era speriat.

— Optzeci de kilometri! E posibil aşa ceva?

Întrebarea lui fu însă ignorată.

— Unde se află acum Al Şaptelea Grup de Portavioane? întrebă Dower.

Roebuck era neliniştit.

— *Nimitz* e departe. Dar *Sacramento* şi *Ingersoll* au urmărit un submarin chinezesc toată săptămâna.

Matheson ridică privirea şi-l văzu pe Gant tensionat. Ştia despre *Ingersoll*. Aceea era nava lui Gant, cea pe care fusese desemnat în calitate de comandant atunci când condusese echipa de asalt pe *Red Osprey*. Era un distrugător al Forţei Expediţionare a Marinei ataşat celui de-Al Şaptelea Grup de Portavioane din cadrul flotei din Pacific. O navă pe cât de frumoasă, pe atât de rapidă şi de periculoasă.

Dower ceru să ştie:

— Ce submarin?

— Credem că e vorba de *Qingdao*.

— *Qingdao?* Submarin de atac clasa Han. Tipul 92. E mare.

— Cât două terenuri de fotbal, domnule. Ar trebui să-i avertizăm pe chinezi?

Dower fu ferm.

— Nu, spuse el. Să-i ia dracu' pe chinezi.

— Chinezii, comentă Matheson, îndepărtându-se de diagrame cu un aer nedumerit, deţin aici un echipament de forare specializat. Dacă n-aş avea destulă experienţă, aş spune că ne-au luat-o înainte. Mă fac să mă gândesc că au aflat deja de Carbon 60.

Continuând să se uite la diagrame, nu văzu expresia ciudată de pe faţa lui Houghton.

— O ipoteză interesantă, se aventură Hackett. Dar de unde să ştie chinezii că acolo jos este un oraş?

— N-au de unde, explodă Dower.

Dar Houghton păstră tăcerea.

— Ba s-ar putea să ştie, domnule, îl contrazise Gant. Chinezii produc tehnologie performantă de un deceniu şi nu dau semne că ar încetini ritmul. Nu-ţi poţi da seama niciodată ce ştie un chinez… domnule.

— Atunci, e cursa vieţii noastre, domnule maior. Sunteţi pregătit pentru asta? întrebă amiralul.

— Da, domnule, *să trăiţi!* lătră Gant.

Matheson îşi frecă barba încurcat.

— O, vă rog…

Roebuck se juca nervos cu ecranul.

— Staţia Amundsen-Scott de la Polul Sud nu raportează intensificări ale activităţii la *Jung Chang,* spuse el, însă am trimis vreo două probe SaRGE, domnule. Cred că ar trebui să aruncaţi o privire la informaţiile pe care le-am obţinut.

— Vehiculele sunt online acum?

— Unul, da, domnule. Vă pot transfera controlul semnalului, dacă doriţi.

— Desigur, confirmă Dower. Dar înainte să ne despărţim, locotenente, aş vrea să arunci o privire spre feţele care stau în jurul mesei. Ei sunt echipa noastră de inspecţie. Domnii doctori Hackett şi Scott. Inginerul Ralph Matheson. Specialistul Robert Pearce…

— Am înţeles că veţi trimite şi un geolog, spuse Roebuck. Sarah Kelsey.

Houghton, aşezat pe scaun, se îndreptă de spate.

— Ăăă… da, vom trimite, confirmă el, în timp ce Hackett şi Scott schimbau priviri neliniştite.

— Acum e într-o altă misiune. Activităţi de pregătire. Roebuck spuse:

— Am înţeles, domnule amiral, doar că spaţiile de cazare sunt mici. Trebuie să cunosc toate detaliile referitoare la provizii. Există vreun membru al echipei cu cerinţe alimentare speciale?

În jurul mesei se schimbară priviri sfioase.

November se aplecă spre Scott.

— Vor avea burgeri, nu?

— Cred că poţi să ne transferi probele SaRGE acum. Mulţumesc, domnule locotenent.

— Doream doar să am în vedere toate aspectele, domnule.

Un flux constant de date parcurse ecranul. Gant introduse câteva comenzi şi imediat se desfăşură o grilă, urmată de un fişier video.

— Imaginea de pe SaRGE, anunţă el.

Matheson îi aruncă o privire.

— E acronimul pentru Surveillance and Reconnaissance Ground Equipment[34].

Matheson încercă să pară că a înţeles, dar nu reuşi.

— Ce înseamnă asta? întrebă el apoi.

— Ei bine, dacă ţi-am spune asta, comentă aspru Dower, ar trebui să te ducem afară şi să te împuşcăm.

— Şi atunci, cine e la capătul celălalt al camerei?

— Chiar acum? Doar maiorul Gant. Am lansat SaRGE în spatele liniilor inamice, ca să spunem aşa.

— Deci, e un robot?

— Un fel de…

Privi spre Gant.

— Poziţia?

— Elevaţie: o mie nouă sute de metri deasupra nivelului mării. Aproximativ patruzeci şi două de mile faţă de derivaţia Blue One şi de ţărmul lui Queen Maud Land.

Se uitau la o întindere de gheaţă şi de zăpadă prin care pătrundeau degete uriaşe de granit de culoare închisă, semănând cu falangele îngheţate ale unui uriaş mort de multă vreme. Fără obiecte familiare în imagine, era dificil să evaluezi perspectiva. Dower arătă spre una dintre formaţii.

— Ce e asta? Arată ca un imens zgârie-nori din granit.

Gant verifică mai întâi detaliile din caseta de lângă imagine.

Calitatea era bună, deşi semnalul se întrerupea intermitent, probabil din cauza faptului că nu venea direct din Antarctica, ci prin miriade de sateliţi militari de spionaj.

— Acesta e Rakenkniven, spuse el. Briciul. Este cu cel puţin o dată şi jumătate mai înalt decât Sears Tower. Primul punct de contact cu munţii Filchner; în plus, controlează accesul la două văi principale care duc direct în interiorul continentului: trecătoarea Kubusdalen şi trecătoarea Djupedalen.

— Cine a botezat drăcoveniile astea?

— Norvegienii, domnule.

Dower studie cu atenţie imaginea. Reticule mici şi roşii sclipeau pe ecran acolo unde SaRGE detectase activitatea inamică.

— Concentrează-te acolo, spuse el. La baza Briciului.

Amplificarea fu mărită de câteva ori, până când ţintele deveniră vizibile. Erau vehicule greoaie pe şenile. Transportoare blindate pentru personal. Trupe pe Skidoo[35] zvârlind nori de zăpadă în trecere şi nişte vehicule ce păreau că transportau provizii. Prezenţa lor

demonstra fără echivoc dimensiunea Briciului. Activitatea umană în Antarctica era evident nesemnificativă.

Gant scutură din cap şi spuse cu respect:

— Fir-ar să fie, domnule Pearce. Din nou ai avut dreptate.

— De aceea îl plătim, spuse cu voce joasă amiralul.

Nu era un comentariu care să poată fi trecut cu vederea de cei din cameră. Scott se uită ţintă la el, în timp ce Hackett ridică o sprânceană. Ce anume făcea Bob Pearce pentru aceşti oameni?

Pearce nu se sinchisi să răspundă.

În total erau treizeci de vehicule, toate vopsite în negru, cu însemne de un portocaliu aprins. Lui Gant nu îi luă mult să le inspecteze şi să prezinte un rezumat scurt, chiar dacă pe un ton rezervat.

— Avem trei, nu, aşteptaţi… patru UNIPOWER, alimentatoare militare pentru combustibil de 20 000 de litri capacitate, pe şasiuri clasice opt-ori-opt din seria M. Hmm… le-au pus pe şenile. Totul e pe şenile. Nu glumesc deloc. Au adaptat totul pentru utilizare pe termen lung la temperaturi scăzute.

Scott întrebă:

— Altminteri, ce s-ar întâmpla?

— La minus cincizeci de grade Celsius, explică Matheson, cauciucurile obişnuite s-ar sparge precum sticla. Un şasiu metalic neadaptat ar plesni ca o creangă. Când ajungi la astfel de temperaturi, toate regulile se schimbă. Materialele încep să se comporte foarte diferit. Un pistol obişnuit ar exploda dacă ai încerca să tragi. La minus cincizeci de grade Celsius, adăugă el posomorât, este imposibil să te întorci. Terenul este îngheţat până la o adâncime de doi metri şi jumătate. La minus şaizeci de grade Celsius, dacă nu-ţi acoperi faţa, nu poţi respira. Iar când respiraţia intră în contact cu aerul, se transformă instantaneu în cristale de gheaţă – e ceea ce siberienii numesc „şoapta stelelor“.

Scott îl privi neliniştit pe Dower.

— Aţi rezolvat problemele de genul acesta, nu?

— Corpul Expediţionar al Marinei are echipamentul necesar, domnule profesor. Cu sprijinul naval cu rază mare de acţiune şi cu superioritatea aeriană, n-ar trebui să fie vreo problemă.

Gant îşi trecu degetul peste vehiculele de pe ecran. Cerul era de un albastru de cobalt, iar soarele strălucea puternic.

Hackett îşi îndreptă spatele.

— Cerul este albastru. Ceea ce înseamnă că aurora este în perioada stabilă.

Dar Gant era interesat de altceva de pe ecran – ceva mult mai urgent.

— Vehicule de teren 4x4 BV 206 suedeze. Unul dintre ele, uitaţi-vă, este evident un radar. Restul sunt transportoare pentru trupe. Şi două vehicule DROPS, transportoare de

mobilitate medie Leyland, britanice.

Surprinse privirea ciudată a lui Matheson şi continuă:

— Sistem de pick-up şi descărcare cu rafturi demontabile. Adăugaţi două maşini de luptă pentru infanterie BMP-3, ruseşti, şi un vehicul de luptă CV9040 Bofors/Hägglunds. Hristoase, probabil că mai sunt şi altele pe drum. Cred că încă îşi adună forţele.

— Ce te face să spui asta? îl întrebă amiralul.

— Vehiculele sunt mult prea diverse. Dacă se defectează unul dintre ele, ai nevoie de piese de schimb. Dacă e o operaţiune minoră, optezi pentru uniformitate.

— Are sens ce spui.

Scott era năucit.

— Dumnezeule, spuse el. Acolo e o zonă de război.

— Da, cu asta te confrunţi când ajungi acolo, doctore Scott, confirmă amiralul.

Scott se mişcă nervos în scaun, iar pe ecran începu să pâlpâie o săgeată roşie, mică şi insistentă. Matheson fusese intrigat de aceasta de la bun început, însă nu spusese nimic, aşteptând ca Gant să poată răspunde la apelul ei.

Comandă SaRGE să se apropie de ţinta în discuţie, care se demonstră a fi la o înălţime de şase sute de metri. Chinezii amplasaseră o staţie de comandă pe vârful Briciului.

— Este evident că nu vor să-i urmeze nimeni prin trecătoare, comentă Matheson. Iisuse, au o vizibilitate de 360 de grade.

— Apropie-te, zise Dower. Să vedem ce tip de radar şi sisteme EW au.

Imaginea mai clară fu edificatoare: erau antene parabolice de satelit pentru telecomunicaţii; catarge radar; un şir de antene – mitraliere antiaeriene şi artilerie cu rază lungă de acţiune, toate ancorate cu cabluri din fibră de carbon şi ataşate la panouri solare. O cazemată. Paravânturi. Şi doi soldaţi chinezi, din comandouri sau vreun alt tip de forţe speciale, unul mânuind echipamentul cu mare precizie, pentru că ochii îi erau fixaţi asupra SaRGE şi el zâmbea, făcând din mână camerei.

Dower clipi furios.

— Ticălosul! spuse el frustrat.

Nimeni nu se aştepta să audă astfel de cuvinte de la un amiral.

ADMINISTRAREA ACTELOR

2.01 PM

Dower era în picioare. Toată lumea primise documente etichetate individual. Acestea purtau numele oamenilor care trebuiau să le semneze. Erau formulare de disponibilizare, prin care îşi declarau acordul de a-şi oferi temporar serviciile guvernului Statelor Unite şi arătau la fel de dezolant precum continentul alb.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă Dower, vă recomand să fiţi foarte siguri de ceea ce faceţi. Sunteţi pe cale să porniţi într-o călătorie care vă va duce în cel mai cumplit şi neospitalier decor de pe planeta Pământ. Nu va semăna cu nicio zonă de pe planetă pe care aţi văzut-o vreodată. N-o să existe niciun copac, niciun tufiş. Niciun fir de iarbă. Nu veţi găsi după colţ un Seven-Eleven[36] pentru că *nu există* colţuri. Se aşteaptă ca dumneavoastră să aderaţi la cele mai stricte linii directoare. Iar acţiunile dumneavoastră vor avea consecinţe profunde. Nu dorim să provocăm un război cu chinezii, în pofida a ceea ce aţi putea gândi, dar vom fi pregătiţi să ducem unul. Iar un război în Antarctica ar fi cel mai îngrozitor lucru imaginabil. Aţi fost selectaţi cu toţii datorită experienţei pe care o aveţi, datorită cunoştinţelor din domeniile dumneavoastră de activitate. Aşa că vă cer, ca om aflat în slujba Statelor Unite ale Americii, să vă gândiţi foarte bine înainte de a pune pixul pe hârtie. Pentru că sarcina care vă stă în faţă nu este una uşoară.

Nimeni nu ezită.

Semnară cu toţii.

PRIMUL PUNCT PE ORDINEA DE ZI

2.17 PM

Era un container din oţel lustruit. Pătrat, cu foarte puţine însemne sau ornamente. Când capacele fură desfăcute şi presiunea se egaliză în interior, începu să fâsâie. Punând containerul pe masă, Gant ridică prudent capacul şi expuse câteva fragmente atent aranjate de Carbon 60. Pietrele străluceau cu irizaţii ce păreau să absoarbă iluminatul ambiental din încăpere. Scott le privi atent şi observă scrisul gravat de pe suprafeţele lor.

— Acestea, explică Dower, sunt vinovate pentru toată agitaţia.

Scott chicoti precum un copil, ridicând delicat din container una dintre pietre.

— Degetele… mă gâdilă. Materialul acesta e ciudat la atingere.

— Cea mai mare invenţie a omenirii din ultimul deceniu a constat în producerea fulerenei Carbon 60. Este finanţată de Departamentul Apărării, însă minţile noastre cele mai valoroase o pot produce doar cu gramul. Bucata pe care o aveţi în mână valorează un sfert de milion de dolari americani. Atlantida reprezintă miliarde şi miliarde de tone de material.

— Aşadar, dacă va trebui să aruncaţi în aer cel mai căutat sit arheologic al omenirii, faptul că resturile vor valora milioane ar trebui să fie o consolare? interveni Hackett, cu totul lipsit de delicateţe.

Dower îl ignoră.

— Aşa că, vedeţi, doctore Scott, vă găsiţi într-o poziţie unică. Cunoştinţele dumneavoastră despre mitologia potopului şi capacitatea dumneavoastră de a descifra limbile antice sunt de neegalat. Combinate cu faptul că minţile cele mai bune ale secolului douăzeci şi unu au dificultăţi în a face ceea ce au putut face strămoşii noştri stând în capetele lor bătrâne de douăsprezece mii de ani – pentru a fabrica şi a manipula Carbonul 60 aţi putea spune că ne confruntăm cu o situaţie neobişnuită. Una în care ştiinţa, lingvistica şi istoria sunt obligate să conlucreze.

Sunetul unui interfon îl întrerupse. Gant apăsă un comutator de lângă ecran şi rosti abrupt:

— Ce e?

— Domnilor, suntem pregătiţi să repetăm testul, anunţă o voce seacă. Apropiaţi-vă, vă rog, de ferestre şi nu uitaţi să vă puneţi ochelarii.

Toată lumea primi ochelari de siguranţă cu protecţie şi se apropiară cu toţii de ferestre pentru a putea urmări experimentul de afară. Scott luă cu el bucata de Carbon 60 şi

Matheson îl urmări cum îşi trecea degetele peste inscripţii, aproape ca un orb care citeşte Braille.

— Ce se petrece? întrebă November cu voce joasă, apropiindu-se de maiorul Gant.

— Carbonul 60 în stare pură are o culoare galbenă-maronie. Chestia asta e de un albastru strălucitor, aşa că trebuie că mai are şi altceva în el, îi spuse Gant. Poate diamant pur – acesta este albastru.

— Ce au de gând să facă? întrebă Sarah, luptându-se cu ochelarii de protecţie.

Gant îi luă din mâinile ei, lărgi banda elastică şi-i potrivi pe capul ei.

— E bine? o întrebă el cu blândeţe.

November dădu afirmativ din cap.

Cu mâinile în buzunare şi descurcându-se perfect cu ochelarii, Hackett spuse:

— Vor pune o bucată de rocă într-o cameră, vor aprinde cel mai puternic laser din lume, vor transforma piatra în atomi şi vor studia reziduurile. Atunci vor şti din ce e făcută.

Luminile galbene de avertisment începură să strălucească brusc. Sirenele sunară şi începu numărătoarea inversă. Dar pe Scott nu-l interesa ce se petrecea în afara ferestrei. Era intrigat de ceea ce avea în mână. Să fi fost oare adevărat? Se întoarse spre ecran. Oraşul de sub gheaţă. Schiţa generală putea fi simplificată la două imagini distincte. O serie de cercuri concentrice tăiate în sferturi de o cruce mare. Era un simbol antic, pe care Scott îl cunoştea foarte bine. Ţinând cristalul în lumină ca să compare imaginile, nu putea nega că acelaşi simbol era gravat şi în cristal. Cercuri concentrice şi o cruce.

Intuiţia îi spunea că avea dreptate. Dar era oare posibil? Părea o limbă necunoscută. Să fi fost însă chiar atât de simplu? Îşi dădu seama că era urmărit şi îşi ridică ochii pentru a împărtăşi un zâmbet emoţionat cu Matheson, care se agita de parcă ar fi aşteptat rezultatele unui test de sânge.

— Acesta este simbolul pentru soare, spuse Scott.

Uluit, Ralph repetă:

— Simbolul pentru soare?

Sirenele bâzâiră din nou. Şi întreaga cameră fu inundată de lumină.

AMAZON

[Din] cele şase milioane de ani, numai 100 000 [de specii fosilizate] pot fi reprezentate prin studierea straturilor. Perioada neînregistrată, de 5,9 milioane de ani, constituie un timp suficient de îndelungat încât un număr de civilizaţii avansate să fi apărut şi să fi dispărut, fără a lăsa prea multe urme.

Arheologia interzisă,
Michael A. Cremo şi Richard L. Thompson, 1996

RÂUL PINI PINI

PERU

— Ce dracu' e asta?

Maple scuipă sărind de la prova şalandei rablagite cu fundul îngust pe care o închiriaseră în Iquitos, cu vopseaua albastră roasă şi decolorată. Se pomeni vârât până la glezne în apa noroioasă cu resturi plutitoare – frunze şi mizerie de pe fundul junglei, un strat atât de gros şi de încâlcit, încât – pentru un moment – nu reuşi să înţeleagă dacă nodurile răsucite ale conductelor din amonte erau şerpi sau lujeri de viţă. Parţial scufundate, se legănau în apă la baza unui copac uriaş.

Scutură o cizmă din piele de şopârlă şi îşi potrivi pălăria Panama. Coada unui ciucure din lână galben cu roşu şi albastru atârna şi se legăna înainte şi înapoi pe gâtul lui. Îşi scoase pistolul Beretta şi băgă un încărcător. Peste umăr, îl văzu pe Carver ieşind de sub prelata jegoasă care atârna pe cadrul din aluminiu şi trestie sub care ceilalţi păzeau proviziile.

Carver analiză harta de pe dispozitivul GPS şi îl flutură pe post de dovadă.

— După chestia asta, spuse el, ar trebui să fim cu peste trei kilometri în interiorul ţinutului.

Maple mestecă tutunul, scuipă un ghemotoc şi pescui încă o porţie.

— E inundată, atunci. Întregul bazin e inundat.

— Nu putem da înapoi acum. Am ordonat livrarea cu trei ore în urmă.

— Locul de livrare poate fi schimbat, spuse o voce din barcă.

Cocoţându-se afară şi suflând un fum gros şi albastru de trabuc, apăru Jack Bulger, purtând o geacă de camuflaj şi bătând cu palma într-o hartă de modă veche, din hârtie.

— Transmite o radiogramă avionului, îl instrui el. Spune-le să lanseze echipamentul cu trei kilometri mai la nord.

Carver nu schiţă nicio mişcare. Aşteptă OK-ul lui Maple, care, preţ de o clipă, mestecă gânditor.

— Mda, anunţă prin radio avionul, spuse el.

Carver făcu ce i se spusese fără alte comentarii, verificând densitatea acoperişului din frunziş verde înainte de a tasta pe transmiţător şi a emite mesajul. Se auziră diverse plângeri din partea piloţilor. Piloţii întotdeauna se plângeau, dar Carver nu se sinchisea de rezerva lor de combustibil. Puteau să aterizeze undeva pe drumul de întoarcere.

Maple îşi băgă degetele în gură şi scoase un fluierat asurzitor.

— Plecăm de aici!

Echipa lui număra opt membri. Şi nu erau prea tari în conversaţie – ceea ce era bine. Îi angajase dincolo de graniţă. Erau mercenari occidentali care lucrau în Columbia, fiecare cu o bună reputaţie şi cu puţine legături cu tipul stabil de slujbă. Şi, pentru prima dată, plata de la o companie petrolieră era mai mare decât cea de la cartelurile de droguri.

Da, Rola Corp. plătea frumos pentru această excursie scurtă.

Cei doi *madeireiros* – sau cherestegii – care le închiriaseră barca şi serveau drept ghizi în amonte şuşoteau între ei neliniştiţi. Arătând spre apă, arătând spre cer. Culoarea vegetaţiei. Din moment ce Maple nu ştia nici aymara[37] şi nici quechua[38], comentariile lor îi erau de neînţeles. Cu spaniola se descurca, dar ei vorbeau rareori spaniola.

— Sunt neliniştiţi, spuse Carver cu reţinere. Cred că spiritele ne sunt împotrivă. Cred că e posibil ca Jaguarul să se fi întors pentru a distruge Pământul.

— Jaguarul?

Carver ridică din umeri.

— Aşa spun ei.

— Nu e Jaguarul, îl ironiză Maple.

Madeireiros îi ajutară cu bagajele şi cu echipamentul, ceea ce era destul de stupid având în vedere că, la urma urmelor, instinctul le spunea că mişcarea cea mai bună ar fi fost să întoarcă barca şi să plece.

În loc de asta, Maple rânji ca un rechin. Îl bătu pe unul dintre ghizi pe ceafă într-o manieră prietenească şi mimă căutatul banilor în buzunar. Însă strânsoarea de pe gâtul omului deveni rapid fermă, iar banii fură de fapt pistolul său Beretta.

— Mulţumesc, Possuelo, spuse Maple cu oarecare afecţiune, după care puse ţeava între ochii omului şi-i zbură creierii în aer.

Expresia încremenită de pe faţa lui Possuelo dispăru în apa murdară.

Prietenul său urlă şi încercă să fugă spre junglă, dar fu doborât de al doilea glonţ.

— Nu trebuie să ne mai facem griji în legătură cu Jaguarul acela, adăugă Maple. Dar mă tem că nu ne permitem să fim urmăriţi.

— Nu sunt sigur dacă e înţelept ce faci, spuse Carver.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji dacă e înţelept sau nu.

— Indienii Machiguenga, insistă Carver. Ei vor şti că suntem aici.

— Bine, rânji arogant Maple. Urăsc surprizele. Storc toată distracţia dintr-un măcel.

Îi făcu semn cu degetul unui tinerel, ca să pornească pe cărare. Ridicându-şi gulerul, se uită spre cer prin crengile copacilor şi spuse:

— Se pare că va ploua.

Începură să înainteze tăind desişul cu macetele. În treizeci de minute, părul de pe ceafa fiecăruia dintre ei era ridicat.

Surprinseseră umbre, detectaseră mişcare. Vânătoarea începuse. Pentru o fracţiune de secundă, nu fu clar cine pe cine vâna. Dar aşezându-se într-un cerc defensiv şi împuşcându-şi primul atacator, direct în pieptul roşu fără păr, deveni foarte clar că Maple avea să câştige.

Scoase un dispozitiv GPS negru şi lunguieţ, ce semăna cu o carte. Ridică antena şi urmări ceva de pe linia orizontului, ce părea a fi mai important pentru el decât focul rapid dintre cele două tabere.

Când strigătele de luptă ale indienilor Machiguenga se dublară, iar săgeţile începură să vâjâie, Maple rămase neclintit, continuând să urmărească semnalul până când văzu ţinta.

Printre copaci, la o oarecare distanţă, ridicându-se de pe linia orizontului, era o excrescenţă acoperită de vegetaţia junglei. Părea un munte, însă cu o formă mult prea regulată. Triunghiular sau poate având forma unei piramide.

— Bingo.

Maple îi înmână dispozitivul lui Bulger, care se ghemuia şi tresărea ori de câte ori se trăgea vreun glonţ.

— Poftim, spuse el. Acum poţi suna acasă.

Bulger conectă telefonul prin satelit în laterala dispozitivului. Aşteptă să sune şi, când i se răspunse, puse pe difuzor.

— Alo?

— Rip, tu eşti?

— Nu, veni răspunsul măsurat. La telefon e Houghton. Rip a plecat la Cairo.

— Bună, Jay. Aici e Bulger. Am ajuns pe poziţie.

— E totul securizat?

Bulger îşi băgă un deget în ureche când Maple aţinti arma peste capul lui şi îşi alese o altă ţintă. Urmări cu oarecare satisfacţie cum intestinele indianului ţâşnesc prin spate.

— Da, cred că da, replică el. Dar la voi? Armata a crezut?

Pe fir se auzi un chicotit.

— Bineînţeles, au crezut tot. De fapt, chiar acum discutăm probleme de strategie. Trebuie să-i convingem să nu intervină cu arme nucleare. Idioţii! Carbonul 60 radioactiv nu valorează o para chioară.

— Fii atent, îl avertiză Bulger. Or fi ei obtuzi, dar nu sunt şi proşti.

— Nu-ţi face griji, spuse Houghton. O singură companie va controla rezerva mondială de Carbon 60. Şi, într-un mod sau altul, aceasta va fi Rola Corp.

PRECUM ÎN CER, AŞA ŞI PE PĂMÂNT

Şi Regele Keops cuvântă: „Se spune că ştii numărul camerelor secrete din sanctuarul lui Thot". Iar Djedi răspunse: „Ca să vă fac pe plac, o, domnul şi stăpânul meu, vă spun că nu ştiu numărul lor, dar ştiu locul unde se află".

Fragment din: *Regele Keops şi magicienii,* circa 1 700 î.Hr., dintr-un text anterior, aproximativ 2 500 î.Hr.
Tradus în: *Înţelepciunea Egiptului antic,* Joseph Kaster, 1968. Revizuit din *Literatura egiptenilor antici,* Adolf Erman, 1927.

SIMBOLURI

2.35 PM

— Crucea şi cercul reprezentând soarele sunt cel mai vechi simbol cunoscut omenirii, explică grăbit Scott, în timp ce echipa se îmbrăca cu salopete albe pentru călătoria spre locul în care se aflau cristalele de Carbon 60, înconjurate de echipament de cercetare foarte sensibil.

Apucă un pix şi începu să scrie.

— Apar peste tot în lume. Acestea sunt glifele din Epoca Pietrei din India: . Acesta este simbolul Rongorongo al soarelui, din Insula Paştelui: . Acest simbol apare în Venezuela: Acest simbol mayaş pentru soare reprezintă şi sunetul fonetic „kin“: . În America de Sud, quincunx sau crucea era şi simbolul care indica existenţa omenirii la intersecţia dintre lumea fizică, reprezentată de planul orizontal, şi lumea eternă, reprezentată de planul vertical. Dacă ne gândim, egipteanul ankh reprezintă viaţa eternă, având forma unei cruci şi a unui cerc într-o formă uşor diferită: ☥. În Templul Picturilor, la Bonampak, în apropiere de Palenque, în Mexic, există picturi ale unor pescari vizitatori care purtau cruci înscrise în cercuri.

November se încruntă.

— Pescari?

— Vizitatori străini cu bărbi şi peşti pe cap. Imaginaţi-vă.

— Deci, totul se rezumă la un joc cosmic de X şi 0. Cercuri şi cruci, hm?

Hackett zâmbi afectat.

Scott îl ignoră, indicând din nou desenele.

— Palenque este situl Templului Soarelui şi al Crucii înfrunzite.

Pronunţând apăsat aceste cuvinte, îi atrase atenţia brusc lui Gant.

— Hei, a orientat cineva vreun satelit spre acel sit pentru a căuta Carbon 60?

— Îhî, Rola Corp. A baleiat zona. Rezultatele au fost negative.

Scott păru descurajat.

— Oh, în regulă. Simbolismul crucii era o chestie importantă în cultura sud-americană. Quetzalcoatl, mântuitorul înalt cu barbă albă care a adus civilizaţia incaşilor, purta o robă tivită cu cruci albe. Ok, nu era mayaş, dar…

— Tot negativ a ieşit.

Pearce îşi închise fermoarul salopetei până la gât şi se apropie să inspecteze glifele desenate în grabă de Scott.

— Cred că-mi amintesc că am citit undeva că Scrierea Liniară B[39], o vară îndepărtată a vechii limbi eline, avea un simbol cu o cruce şi un cerc.

— Vrei să spui acesta? ⊕ Mda… Ce e interesant este că Scrierea Liniară B şi celălalt văr elen al său, Discul din Phaistos, care utilizau acest simbol: erau ambele fonetice. Aceste semne nu se refereau la soare, ci la sunetul „ka".

— Ka? întrebă Pearce. În Egiptul antic, Ka era esenţa divină. Atunci când te năşteai, dublul tău – sau Ka – era şi el creat şi rămânea în lumea divină. Ghidându-te şi protejându-te până mureai şi te uneai din nou cu el.

— Ei bine, nu mi-aş face prea mari speranţe, avertiză Scott. Acest simbol, ⊕ este utilizat şi în cuneiforma veche, în Sumer, şi înseamnă „oaie".

— Oaie…?

Acum, November era cea intrigată.

— Doctore Scott, aţi spus că Iisus a primit simbolul crucii şi aureola după ce a murit, de la alte religii. Ce-i cu oaia? L-au numit tot timpul miel. Credeam că asta are de-a face cu mielul pascal. Ştiţi… ca un simbol al sacrificiului…

În timp ce Scott medita, Hackett ripostă:

— Daţi-o încolo, vreţi să spuneţi că învierea Atlantidei este de fapt A Doua Venire?

— Nu, nu asta vreau să spun, se repezi November, defensivă şi mânioasă. Vorbim despre simboluri. Mitologia…

Scott ridică o mână.

— Taci! se răsti el. Vedeţi? Vedeţi ce face religia din oameni?

Îşi îndreptă din nou atenţia spre caietul de desen. Schiţă în grabă încă o glifă, apoi îi chemă pe toţi să i se alăture.

— Priviţi, le spuse el, acest simbol este şi el din Egiptul antic. Dar acesta nu înseamnă nimic din cele de mai sus.

— Acesta este cel mai apropiat simbol de configuraţia Atlantidei, comentă Matheson. Acesta şi cel indian. Ce înseamnă?

— Este o hieroglifă egipteană, explică Scott, şi înseamnă „oraş".

Toţi ochii se întoarseră spre ecran, unde erau afişate imaginile de sub gheaţă ale Atlantidei.

— Platon spune că povestea sa despre Atlantida îşi are originile în Egipt, le explică Scott. Descrierea făcută de el oraşului consta în cercuri concentrice de pământ şi apă, împărţite în sferturi prin poduri terestre. Din aer, ar arăta ca o serie de cercuri şi o cruce.

— Prin urmare, egiptenii ştiau despre Atlantida?

— Posibil. Fie asta, fie ştiau despre anticul oraş Mexico.

Pearce clipi.

— Ok, acum chiar că nu mai înţeleg. Care ar fi legătura?

— Legenda aztecă spune că, după potop, Coxcoxtli şi soţia sa au aterizat în Antlan şi au călătorit până în Mexic, unde au revendicat pământ şi au construit oraşul Tenochtitlan. Când au ajuns europenii, cetatea încă exista şi era mai mare şi mai impunătoare decât orice altceva din Europa. Avea temple, piramide, canale, apeducte, pieţe. Semăna cu planul realizat de Platon pentru Atlantida, însă aztecii susţineau că e o copie realizată în onoarea „Aztlanului" lor pierdut, locul de naştere al civilizaţiei lor, care fusese ştearsă de pe faţa pământului de un potop. Oraşul Mexico este amplasat pe acel loc.

— Au spus cumva şi unde era acest Aztlan?

— Undeva în sud.

Maiorul Gant termină să se echipeze şi, pe când se pregătea să-i conducă spre uşa care avea să-i ducă jos, în holul principal al laboratorului de cercetare, se răzgândi şi se întoarse.

— Doar din curiozitate, spuse el, se întâmplă să ştii simbolul chinezesc pentru soare?

— Este cel mai vechi care provine din timpul dinastiei Shang, spuse Scott desenându-l. În cele din urmă a evoluat într-o formă de pătrat, din motive pe care doar chinezii le cunosc. După cum poţi vedea, e o excepţie. Nu e o cruce.

Se uitară cu toţii la simbol.

— Curios, răspunse Hackett. Este singurul corect din punct de vedere ştiinţific.

Scott se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Pozitiv şi negativ, explică Hackett. Lucrurile elementare pe care le înveţi despre magnetism în şcoală. Nordul este pozitiv şi este reprezentat de o cruce. Sudul este negativ şi este reprezentat de semnul minus. Atlantida este situată la Polul Sud. Chinezii nu ne spun doar că soarele e important – ne spun şi unde să găsim răspunsurile.

Îmbrăcaţi cu toţii în salopetele albe, îl urmară pe Gant pe o rampă din metal care dădea spre vastele spaţii de cercetare aflate mai jos, unde mănunchiuri întregi de cabluri atârnau în bucle deasupra reţelei de conducte ale sistemelor de răcire cu gaz lichid, deasupra bancurilor de calculatoare, a cadranelor şi comutatoarelor.

Coborând însoţiţi de clinchetul paşilor pe treptele din metal, fură învăluiţi de mirosul de plastic şi de metal al cercetării ştiinţifice. Aroma clinică a tehnologiei. Când ajunseră la parter, văzură o masă care se întindea în faţa lor şi, stivuite pe întreaga ei lungime, erau nenumărate şiruri de cristale albastre. Aşchiile de Carbon 60 aduse din Antarctica.

— Aceasta este cercetarea dumneavoastră, doctore Scott, anunţă Gant, iar epigrafistul înghiţi cu putere şi cuprinse cu privirea lungimea impresionantă a prezentării.

Pe când Scott se pregătea să mai pună întrebări, un om de ştiinţă agitat, purtând un echipament similar, se năpusti spre grup şi-i întinse lui Houghton o bucată de hârtie.

— Tocmai a venit prin fax pentru dumneavoastră, spuse el. Este fantastic!

Houghton citi repede însemnarea înainte de a o transmite şi celorlalţi.

Zumzetul emoţiei pe care o generă notificarea era egalat numai de bâzâitul electricităţii de voltaj mare care curgea prin echipament şi învăluia sala.

ROLA CORP. ***PUNEM ENERGIA LA LUCRU***

FAX

CĂTRE: JAY HOUGHTON, CERN, GENEVA

DE LA: SARAH KELSEY, GEOLOG-ŞEF, EGIPT

DATA: 18 MARTIE 2012

REF & SPEC: 410B/C/24794AH-409

Recomandare. Astăzi, la ora 11.03 AM, Pământul s-a fisurat şi un puţ s-a scufundat într-o cavitate detectată la 9 metri sub pământ în regiunea Sfinxului. Mai multe cavităţi similare au fost detectate în şi în jurul amplasamentului piramidelor.

Vă rugăm să aveţi în vedere şi acest aspect: Carbonul 60 a fost identificat în mod cert. Vă vom ţine la curent.

Evenimentul interesant numărul 2: Daunele provocate de eroziune Sfinxului indică prezenţa unui număr de canale verticale prin straturile orizontale de piatră de nisip. Indicii ale daunelor clasice produse de un potop. Analiza alterării subsuprafeţei arată o eroziune de penetraţie adâncă la scară microscopică. Tensiuni determinate de căldură, frig şi umezeală, care avansează cu treizeci de centimetri la fiecare 2 000 de ani. Adâncime de un metru şi douăzeci în jumătatea posterioară, doi metri şi patruzeci în jumătatea anterioară, ceea ce sugerează că Sfinxul a fost construit în două etape, în fiecare etapă câte o jumătate, lucrări separate de 4 000 de ani. De aici rezultă că Sfinxul are cel puţin 8 000 de ani! Când am menţionat acest lucru arheologilor de aici, s-au supărat foarte tare. Au insistat că Sfinxul a fost construit în anul 2 500 î.Hr. De către faraonul Kafra. Dar eu cred serios că se înşală.

PENTRU UZ INTERN

DISTRIBUŢIE CĂTRE PERSOANELE AUTORIZATE

NUMAI NUMELE

SUNT INTERZISE COPIILE NEAUTORIZATE!

ACEST DOCUMENT **NU** SE DISTRIBUIE PUBLICULUI

ABUL-HOL

PĂRINTELE TERORII
ROSETAU

— *Yallah! Yallah!*[40] se auzeau chemările de pretutindeni. Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă!

— *Shuuftibi!*[41] *Bisuurah!*[42]

Fluieratul asurzitor care sfârtecă aerul uscat însoţind strigătele îi aparţinea unui muncitor. Fluieră din nou, băgându-şi degetele murdare în gura pergamentoasă.

Descoperiseră ceva.

Sarah şi Eric se priviră unul pe celălalt înainte de a o rupe la fugă.

La puţ, unde stâlpii din reţea de oţel fuseseră coborâţi în gaură pentru a împiedica pereţii din gresie sedimentabilă să se prăbuşească peste lucrători, erau semne că pe fund încă aveau loc săpături. Sarah îşi croi drum pe lângă cărucioarele încărcate cu artefacte sigilate în pungi, se aşeză pe o stinghie în apropierea marginii puţului şi se uită în jos.

Cupe şi obiecte de olărit erau trecute cu grijă din mână în mână, urmate de găleţi întregi de nisip însoţite de un muncitor arab agitat. Doi ofiţeri egipteni de la Departamentul pentru Antichităţi coborâseră şi ei. Pe umăr le atârnau puşti Kalaşnikov negre şi lucioase. Unul vorbea la staţia radio.

Profesorul De la Hoy scutură din cap. Era arheologul-şef al Departamentului Egiptean pentru Antichităţi. Era ocupat cu ceva lângă peretele puţului, utilizându-şi propriul set de dispozitive stomatologice asupra unui anumit vas. Era vizibil emoţionat. Continua să murmure ceva despre o săpătură arheologică din 1893, când marele Flinders Petrie făcuse săpături la Naqada, la aproape cinci sute de kilometri la sud de Cairo, şi descoperise exact acelaşi tip de urcioare pe care nu le putuse include în cronologia arheologică standard. Sfârşise prin a le atribui unei „rase noi" şi de atunci fuseseră ignorate în domeniul academic. De la Hoy mai adăugă că circa 30 000 de piese similare de ceramică fuseseră descoperite sub Piramida în trepte a lui Zoser din Saqqara. Dar, cumva, Sarah ştia că nu asta îl tulbura pe bărbat, ci faptul că îşi petrecuse treizeci de ani din viaţă mizând pe o ştiinţă defectuoasă.

Praful era gros şi stăruia în aer. Galabia murdară de pământ a singurului egiptean rămas pe fundul puţului era ruptă şi îmbibată de transpiraţie. Dar expresia emoţionată şi ochii mari ai omului puternic bronzat spuneau totul, ceea ce era util, pentru că Sarah nu înţelegea niciun cuvânt pe care îl rostea:

— *Hiya daraja! Ajid daraja!*[43]

Bărbatul se afla la aproximativ zece metri adâncime. O adâncime prea mică, totuşi, pentru Carbon 60. Privind feţele de deasupra şi văzând-o pe Sarah, bărbatul întinse mâna spre peria manuală simplă, făcută din grozamă de deşert. Se apucă apoi să măture nisipul de pe un pervaz de piatră ce traversa lăţimea puţului la o extremitate.

Lăsându-se în patru labe, ignorând pietrele ascuţite care îi tăiau genunchii, egipteanul ridică mândru marginea pietrei cu degetele goale. Dădu la o parte alte câteva pietre şi privi în sus, lovind pământul cu latul mâinii şi încercând să depăşească bariera limbii prin limbajul semnelor şi cel al trupului.

Una, părea să spună cu o bătaie a mâinii. O piatră. Iar aici, dedesubt, a doua. Apoi trei, patru, din ce în ce mai jos…

— A găsit o treaptă, îşi dădu seama Sarah. A găsit un şir de trepte.

Clemmens arătă spre fiecare margine a treptei descoperite.

— Coboară cu aproximativ jumătate de metru în peretele puţului, aş spune.

— Asta răspunde la o întrebare, adăugă Sarah încet, astfel încât s-o audă doar Clemmens. Acestea sunt tuneluri *ceremoniale* făcute de om. Sub nicio formă nu pot fi considerate naturale.

Clemmens rânji.

— Să vezi cum o să-şi iasă Douglas din fire dacă presa află de asta.

Sarah îi privi întrebătoare pe ceilalţi săpători.

— Putem să aducem aici mai mulţi oameni? întrebă ea. Ca să dezgropăm treptele astea?

Egiptenii prinseră viaţă, coborând în puţ un bărbat mai mic de statură, deşi era clar că lucrătorul cel superstiţios care tocmai ieşise din puţ nu dorea să se mai apropie vreodată de acesta. Lui Sarah îi amintea vag de excavaţiile faimoase ale lui Howard Carter, din 1922, de la mormântul lui Tutankamon. Se spunea că ar fi blestemat, la fel ca multe alte morminte egiptene. Iar pe şantierul lui Carter, *chiar muriseră* oameni.

Cu un deget într-o ureche şi o staţie radio lipită de buze, Clemmens supraveghea descoperirea cu ochi vigilenţi, punându-l în acelaşi timp la curent pe Douglas.

— Avem nevoie de o marchiză, ceva… Mare. Sigură, ca să putem duce echipamentul mai mare sub ea. Să oprească orice ochi sau camere indiscrete. Vom avea nevoie de generatoare. Lămpi electrice. Sprijin permanent. Da, domnule, cred că ne apropiem. Iar dacă le dublăm leafa oamenilor, vom fi şi mai aproape.

De la Hoy era furios. Cu accentul său cu lustru de clasă superioară britanică, întrebă glaciar:

— Ce *dracu* îţi închipui că faci?

Dar Clemmens îl ignoră.

— Oh, şi încă ceva, domnule! Ar putea cineva să-i alunge pe arheologii ăştia de pe sit? Sunt atât de enervanţi!

Apoi zâmbi relaxat.

— Profesore, crezi că poţi fi atât de amabil încât să-ţi mişti fundul? Ia uite ce tip cumsecade! Hai repede sus, bătrânelule!

În timp ce De la Hoy era escortat în afara şantierului, staţia radio care îi atârna lui Sarah la şold prinse viaţă.

— Da, Sarah, suntem în zona de testare, derulăm a doua trecere. Terminat.

Era echipa de geofizică, cu o unitate radar de penetrare în subteran ce era mai precisă decât unitatea de rezistivitate pe care o utilizaseră anterior.

Sarah deschise aparatul de emisie-recepţie de culoare neagră şi tastă ceva.

— Vânătoare plăcută! zise apoi. Terminat.

Ceva paraziţi, apoi se auzi un scurt „Mulţumesc".

Suna de parcă ar fi ascultat astronauţii de pe lună.

— Ce se întâmplă cu vremea asta? se plânse Clemmens, aruncând o privire spre cerul fără nori şi ştergându-şi fruntea cu o cârpă.

— Suntem în deşert, spuse Sarah. Aşa şi trebuie să fie, torid.

— În martie? Sunt cincizeci de grade Celsius la umbră, oftă Clemmens. Temperatura asta nu e normală decât dacă ar fi iulie.

Pe fundalul sunetelor de târnăcoape şi de lopeţi lovind în piatră într-un ritm constant dedesubtul lor, Sarah îi atrase atenţia lui Clemmens către harta ei, unde marcase douăsprezece X-uri roşii, corespunzând locurilor în care fuseseră detectate spaţii goale sub stratul de rocă. Şi unde fuseseră detectate şi urme de Carbon 60. Începea să se formeze un tipar.

— Îţi spun că e un cerc, i se adresă ea.

— Punem pariu? zise Clemmens.

— Să ştii că da.

— Pe cât?

— Cât ai?

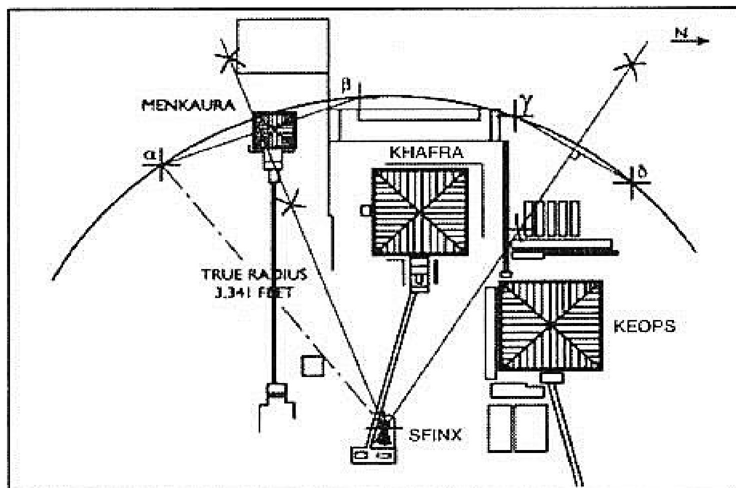
Clemmens se căută prin buzunare. Nu avea decât banii pentru prânz – o bancnotă de cincizeci de dolari.

Unind X-urile, Sarah trasă un arc. Era sigură că acel arc făcea parte dintr-un cerc, nu dintr-o elipsă sau dintr-o altă formă curbă. Pentru a-şi confirma ipoteza, trebuia să descopere unde ar fi putut fi centrul cercului. Matematica era inutilă, căci nu ar fi oferit decât o aproximare, însă un compas şi un truc inginerească ar fi putut rezolva situaţia. Uni două puncte ale arcului trăgând o linie dreaptă între ele şi utilizând compasul la fiecare capăt al liniei, ca să deseneze un arc deasupra şi unul dedesubtul liniei. Această construcţie crea încă două X-uri, unul deasupra şi unul sub linie. Unind cele două X-uri,

lua naştere o cruce, o linie perpendiculară care intersecta prima linie la 90° prin centrul său natural. Repetând procesul cu celelalte două puncte ale arcului şi prelungind ambele linii perpendiculare în jos, cele două ajungeau să se unească în cele din urmă, relevând centrul cercului, care – Sarah descoperi cu surprindere – era situat exact dedesubtul Sfinxului.

Clemmens îi aruncă o privire.

— Nu-i rău pentru un geolog, spuse el. Şi dacă te înşeli?

— Tata a fost inginer, explică ea. Nimeni nu ieşea din casă până când nu-i spunea cum a fost construită. Nu mă înşel.

— Vom vedea.

Pentru că desenul era la aceeaşi scară ca şi harta, iar distanţa din centrul cercului până la unul dintre punctele iniţiale de măsurare de-a lungul arcului era raza reală, Sarah putu să deseneze un cerc complet. Pe baza acestuia, le furniză geofizicienilor referinţe cartografice conform cărora – preconiza ea – aveau să găsească locurile cu înregistrări pozitive. Numiră zonele de testare Alfa, Beta şi Gamma.

— Eric către Zona de Testare Beta, anunţă Clemmens, butonându-şi staţia. Frankie, ce avem?

Urmă un şuierat prelung şi puternic, apoi se auzi gâfâitul greoi şi întretăiat al lui Frankie.

— Tocmai am făcut un baleiaj.

— Şi?

Tăcere. Eric şi Sarah schimbară o privire. Sarah îşi rodea o unghie şi bătea din picior – nu prea ştia să aştepte.

— Frankie? insistă nerăbdător Eric. Ce ai? Terminat.

Un şuierat, apoi se auzi:

— Avem un pozitiv, răspunse el în pripă. Puternic şi fix pe ţintă. Trebuie să facem un al doilea baleiaj, dar marcaţi-ne ca pozitiv. Terminat.

— Asta e, spuse Eric, învârtindu-se pe călcâie agitat. Asta e!

Dar Sarah începuse deja să lucreze la hartă. Staţia ei prinse viaţă.

— Zona de Testare Gamma. Terminat. Toate baleiajele finalizate. Avem un pozitiv. Repet, avem un pozitiv. Terminat.

— Zona de Testare Alfa raportează a doua confirmare a baleiajului. Şi noi avem un pozitiv… Voi ştiţi ce înseamnă asta?

Sarah ştia că doi ori pi ori raza cercului era formula care dădea circumferinţa cercului. Iar acum ştia că acolo era un cerc cu raza de o mie o sută de metri. Un calcul rapid, apoi Sarah ştiu exact ce însemna *asta*.

— Avem un tunel circular de aproape cinci kilometri, Eric. Iisuse!

— Cinci kilometri? E cât un blestemat de accelerator de particule! Iar puţul nostru atinge un tunel secundar care se conectează la cel principal!

Sarah era frenetică.

— Cine naiba putea face tuneluri cu aşa o precizie, cu mii de ani în urmă? Ar fi trebuit să cunoască numărul pi. Ar fi trebuit să ştie trigonometrie, geometrie…

Eric scutură din cap.

— Am o întrebare şi mai bună: de ce dracu' ar vrea cineva să facă un astfel de tunel?

— Nu ştiu, rânji ea. Dar ţi-am spus că e un cerc. Îmi datorezi cincizeci de dolari.

Şi Clemmens scoase banii din buzunar cu viteza melcului.

Marchiza fu adusă cu camionul ca parte a unui convoi de provizii, al cărui vârf de lance era alcătuit din auriul metalizat şi geamurile fumurii ale maşinilor Toyota Land Cruiser, emblematice pentru Poliţia de Securitate egipteană. Şi, brusc, pentru a ajunge în apropierea puţului, aveai nevoie de o autorizaţie care te purta prin două puncte de control şi câteva porţi spre două rânduri de garduri din lanţuri ridicate în grabă, care încercuiau marele cort albastru.

Le luase treizeci de minute ca să-l construiască. În timpul acesta, din ce în ce mai multe trepte fuseseră scoase la lumină şi Clemmens identificase direcţia în care cobora tunelul. Proiectase un portal. Trimisese sudorii jos pentru a suda un arc din oţel în acel spaţiu şi pentru a tăia pe sub acesta o uşă prin bridele reţelei. Reţeaua rămasă fusese reintrodusă în arc, pentru a nu ceda sub tensiunea produsă de efortul de a ţine pe loc pereţii puţului.

Sarah studie straturile expuse. De la nivelul solului până la nivelul aflat cu doi metri mai jos era pat de rocă solidă. Următorul metru era format din buzunare de umplutură şi din nou stâncă. Rocă solidă încă un metru. Apoi umplutură până la scări. Ceea ce însemna că cineva umpluse meticulos acel tunel până la maximum, cu mult timp în urmă. Pe acolo n-ar fi trebuit să treacă nimeni.

Cu arcul de suport metalic amplasat şi cu lampa de sudură cu oxiacetilenă asamblată

şi ştearsă de praf, Sarah fu coborâtă cu grijă ca să inspecteze peretele de umplutură. Arcada metalică de deasupra arăta ca un omagiu pentru o catedrală gotică realizat din resturi de metal.

Având încredere că instrucţiunile ei aveau să fie respectate pe măsură ce erau traduse într-o arabă-egipteană colocvială, Sarah spuse:

— Începeţi de sus. Coborâţi gradat. Creaţi o pantă. În felul acesta, dacă devine instabilă, n-o să se prăbuşească peste voi. Dar ceea ce vreau este să găsim acoperişul şi pereţii tunelului. Când vom avea aceste dimensiuni, vom şti cu ce avem de-a face.

Li se ordonă apoi să se întoarcă la lucru.

— *Emshi! Emshi*[44]

Târnăcoapele fură înfipte în pământ. Faptul că totul era umed îi ajuta dintr-un anumit punct de vedere – umezeala lega particulele, făcând săpatul mai uşor şi eliminând riscul unei prăbuşiri. Dar, pe de altă parte, munca devenea mai obositoare, pentru că la fiecare lopată de nisip îndepărtată se adăuga apa, constituentul ascuns în greutatea ei, iar asta îi epuiza pe săpători.

Le trebuiră câteva ore pentru a avansa trei metri. Dar când reuşiră, dimensiunile tunelului expuseră la scară reală construcţia subterană. Şi ceea ce fusese caracteristic pentru explorarea Marii Piramide se adeverea acum şi pentru tuneluri. În faţa lor se afla un dop gigantic din stâncă de o mărime atât de mare, încât cu greu le venea să creadă.

— Sfinxul a fost cunoscut sub numeroase nume. Abul-Hol era numele său arab, spuse Scott la telefon. Înseamnă Tatăl Terorii. Când în al doilea mileniu î.Hr. canaaniţii au pornit în călătorie din Harran, din sudul Turciei, pentru a se închina la Sfinx, îl numeau HWL. BW înseamnă „loc“, deci „Abul-Hol“ ar putea fi o formă coruptă a lui „BW-HWL“. Deci numele lui ar fi: „Locul lui HWL“. Dar ce înseamnă HWL, ei bine, asta nu ştiu. „Hor-em-Akhet“ era un alt nume, însemnând „Horus la orizont“. „Seshep-ankh Atum“ înseamnă „Imaginea vie a lui Atum“. Grecii au fost cei care au scurtat „Seshep-ankh“ şi i-au dat forma pe care o utilizăm şi astăzi: *Sfinxul*.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere prelungă. Scott lipi mai bine telefonul de ureche, ridicându-se de la masă. Nu era sigur dacă nu cumva conversaţia se întrerupsese.

— Alo…?

— Asta-i fantastic, doctore Scott, răspunse vocea abia reţinută a lui Sarah Kelsey, dar nu mă ajută deloc.

— Îmi pare rău. Doar că… ei bine, la dracu! Sapi sub Sfinx! exclamă entuziasmat Scott.

La începutul conversaţiei, schimbaseră câteva glume. Această Sarah Kelsey părea o femeie hotărâtă, neclintită. Pentru că era foarte ocupată şi probabil copleşită de căldura apăsătoare a deşertului, Scott o putea ierta pentru foarte multe lucruri. Dar firea ei abruptă făcea ca maniera de a vorbi la telefon să pară cam nepoliticoasă. Aşa că lui Scott i

se părea enervantă.

— De ce *ai* nevoie? o întrebă el repede.

— Pentru început, aş vrea să ştiu cum pot intra în tunel. Există vreun precedent pentru genul acesta de aventură? Ştii, să construieşti un tunel şi apoi să-l umpli fără niciun motiv aparent?

— O, sigur, spuse Scott cu căldură.

Îi privi pe cei din jurul mesei. Toţi stăteau ca pe ghimpi, ascultând în căşti. Matheson avea un caiet de notiţe şi un creion la îndemână şi nota tot ceea ce spunea Sarah despre sit, într-un efort curajos de a compensa lipsa unei imagini. Gant plecase pentru a încerca să convingă pe cineva să realizeze o legătură live pentru o videoconferinţă, dar nu avusese succes.

— În anul 820 d.Hr., când Abdullah Al-Mamun, califul Bagdadului, a explorat Marea Piramidă, şi-a făcut loc cu forţa printr-un cofraj de doi metri şi jumătate ca să vadă ce se află înăuntru, îşi aminti Scott. Ceea ce a descoperit a fost un pasaj, care era însă blocat de o succesiune de dopuri din granit cu o lungime de doi metri, ce fuseseră inserate în timpul construirii piramidei.

— Ai spus *în timpul* construirii piramidei?

— Da.

— De ce? sări Sarah iritată. Care e sensul?

— Habar n-am, replică Scott.

Fu asaltat imediat de privirile întrebătoare ale celor din jurul mesei, în special ale lui Hackett. De unde dracu să ştie? Doar nu le ştia el pe toate.

— Cum a făcut-o acest Al-Mamun?

— A construit un tunel care ocolea dopurile, prin calcarul mai moale din care e făcută piramida.

Sarah oftă. Auziră apoi un gen de zgomot, de parcă ar fi inspectat ceva, după care spuse:

— Oh, asta nu-i bine. Nu sunt sigură că terenul de deasupra ar putea susţine asta. Trebuie să încercăm să-l scoatem.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă repede Ralph.

— Cine e? întrebă defensivă Sarah.

— Ralph Matheson, inginer.

— Mai este cineva pe linia asta despre care ar trebui să ştiu? întrebă ea suspicioasă.

Cu reticenţă, cei din jurul mesei se prezentară pe rând cu voci terne şi descurajate. Precum copiii prinşi într-un joc de-a v-aţi ascunselea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu vorbeam porcării, spuse Sarah. În regulă, am un dop de granit. Cu grosimea de un metru. Trebuie să presupun, în baza detaliilor lui Richard despre piramidă, că are o lungime de aproape doi metri. Sper că e singurul. Şi în

jurul buzei dopului pare să fie un strat de ceva ce pot descrie doar ca fiind… sare.

— Sare?

Scott era intrigat.

— După ce Al-Mamun a reuşit să ajungă în cameră prin tunelul care ocolea dopul, a găsit-o acoperită de un strat de sare gros de un centimetru. Nimeni nu ştie de ce.

Sarah continuă:

— Bine, tunelul pare să fi fost iniţial scobit în stâncă, apoi tapisat cu inele uriaşe din calcar, fiecare cântărind în jur de, aş spune, o sută de tone. Lucrările sunt identice, ca în cazul celor două temple ale Sfinxului, numai că blocurile de acolo cântăresc cam două sute de tone fiecare.

— Este incredibil, spuse Matheson uluit.

Dar nimeni altcineva nu părea să aprecieze acest lucru.

— Chiar şi astăzi, preciză el, nu există decât patru macarale în lume capabile să ridice o aşa greutate.

— Şi asta *deasupra* pământului, interveni Sarah de la celălalt capăt al firului. Ceea ce mă face să mă întreb cum au fost deplasate aceste inele din piatră de o sută de tone pe sub pământ.

Era o întrebare corectă.

Scott se gândi la un răspuns în timp ce extrăgea un cristal de Carbon 60 din şirul aşezat pe masă în faţa sa. Acum, că îl ţinea în mână, un lucru era clar. Scrierea nu era cuneiformă. Avea cuie, asta era adevărat. Şi, cu certitudine, multe dintre forme puteau fi numite pictograme, iar acestea erau reminiscenţe ale hieroglifelor. Însă o mare parte a scrierii prezenta o subtilitate şi o rotunjire mlădioasă, ceea ce făcea să nu poată fi descrisă decât ca acinaciformă (în formă de ace) – scrierea era de formă scimitară (în formă de iatagan). De semilună. Ca nişte arce mari ce conduceau din punctul A în punctul B cu detalii minuţioase înghesuite sub stindarde, de parcă teme şi idei întregi ar fi fost exprimate în cel mai concis şi mai compact mod cu putinţă. Deşi, îşi dădu seama Scott, nu înţelegea pentru moment care ar fi putut fi acele idei.

Ceea ce Scott trebuia să facă era să catalogheze şi să grupeze caracterele, asamblând în acelaşi timp fragmentele şi încercând să transforme piesele într-un text coerent. Puse cristalul pe muchie şi atunci îi veni ideea.

— O piatră verticală, anunţă el.

Hackett era intrigat.

— O ce?

— Arheologii le numesc *stele* sau pietre care stau în picioare. Este una în faţa Sfinxului. În orice caz, au pe ele informaţii înscrise care se dovedesc uneori a fi utile într-o excavaţie. Multe monumente de la Giza sunt renumite pentru absenţa totală a scrisului. Acest tunel pare să nu fie o excepţie. Dar uneori, la intrarea monumentului se ridica o

astfel de piatră în picioare. Ridică vocea şi adăugă: Sarah, ai spus că încă mai curăţaţi resturile?

— Da.

— Aveţi grijă cu târnăcoapele. Ar putea fi o piatră căzută la pământ pe undeva…

— Cam de un metru şi jumătate înălţime? îl întrerupse ea. În formă de ac?

Scott ezită.

— Da…

— Oh, am găsit-o deja.

— Ei bine, probabil e scrisă peste tot.

— Este, într-o oarecare măsură…

Scott fu rapid.

— Poţi să-mi trimiţi o poză?

Brusc pe linie se auzi un bipăit.

— Am un apel pe cealaltă linie, zise Sarah. Poţi să aştepţi puţin? Mulţumesc.

Conversaţia se întrerupse. Scott se uită la restul echipei, învârtitul degetelor părea a fi unica opţiune a tuturor până când…

— Hei, mai sunteţi acolo?

— Da, Sarah, ai putea…

— Ascultă, trebuie să răspund, zise ea tulburată. Cred că e în legătură cu un scurt tur al şantierului. Pun pe cineva să facă o fotografie a inscripţiei şi v-o trimit prin fax. Mi-a făcut plăcere să vorbim. Pa.

Următorul sunet pe care îl auziră fu tonul. Hackett îşi puse receptorul jos, apoi se ridică şi-şi masă spinarea.

— Minunată femeie, observă el acru.

În timp ce cablurile şi firele erau târâte înăuntru împreună cu lămpile cu halogen, suporturile şi echipamentul asortat, Douglas se scărpină în cap frustrat şi urlă din punctul lui de observaţie de la buza puţului:

— Unde-i tâmpenia asta de Carbon 60, Sarah?

Sarah ridică din umeri.

— Scoate dopul şi vezi.

— Asta ar putea dura toată noaptea.

— Atunci, mai bine ai trece la treabă, spuse ea simplu. Sună-mă când terminaţi.

Se prinse de o funie de oţel şi urcă scara spre suprafaţă. Îşi recuperă telefonul şi încercă să se distanţeze de activitatea frenetică. Agitată, întrebă:

— Alo, Rip, mai eşti acolo?

— Sarah! veni răspunsul îndepărtat al bărbatului.

Era o voce puternică. Familiară, deşi lui Sarah îi trebui un moment ca să o recunoască.

Era profundă. Cumva alinătoare. Şi totuşi, experienţa o învăţase că era şi vocea unui bărbat periculos. În unele nopţi stăteau întinşi în pat şi vorbeau ore întregi după ce făceau dragoste. Urechea ei culcată pe pieptul lui. Ascultând reverberaţiile vocii lui în trup atunci când vorbea. Ascultându-i respiraţia. Se pregătise pentru imaginea lui. Pentru acel moment în care avea să-l revadă.

Nu se aşteptase să discute cu Rip Thorne la telefon.

— Ce mai faci? o întrebă el.

Stătea în mijlocul unei căldări. În spatele ei se afla o nouă descoperire arheologică. O uluitoare formă de carbon zăcea undeva sub picioarele ei. Un eminent antropolog lingvist îşi smulgea părul din cap în Geneva. Oameni manevrând arme. Proteste. Şi de toate acestea se agăţa ea ca să nu se mai gândească la el. Bărbatul care îi smulsese inima din piept şi dansase o gigă pe ea. Cum se aştepta să se simtă?

— Sunt bine, răspunse ea simplu.

„Ticălosule!“ mârâi în gând.

— De când eşti aici? sondă ea terenul. Eşti în Cairo, nu?

— Da, sunt aici, replică el moale. Sunt la cartierul general al AOI[45] – mediez o afacere.

Mediază? Asta însemna că altcineva era implicat. În afară de Rola Corp. Şi de guvernul egiptean… cine?

— Credeam că vii pe şantier.

Nu avusese intenţia ca în voce să i se simtă speranţa.

— Afaceri, iubito. Ştii cum sunt afacerile.

Da. Ştia cum sunt afacerile. În special când era vorba de Thorne. Şi chiar mai mult când era vorba de cei de la AOI, Organizaţia Arabă pentru Industrializare. Locul unde APC-uri[46] militare lucioase şi avioane de luptă erau ameninţător iluminate toată noaptea. Locul care dădea o formă fizică sintagmei „complex militar-industrial“.

— Hei, ascultă, Sarah, spuse Thorne. Ce-ar fi să recuperăm timpul pierdut?

— Nu cred că e o idee bună.

— Ba este. Eu am terminat aici. Ce părere ai să luăm cina împreună?

— Cina?

Se uită la ceas. Şase şi treizeci.

— Stai la Nile Hilton, nu? Vin să te iau pe la… să spunem, opt?

— Bine.

— Ne întâlnim în foaier.

— În regulă.

Nu era în regulă.

— Şi, Sarah… Mă bucur că eşti aici.

Simţea cum îi năvăleşte sângele în urechi. Senzaţia era atât de puternică, încât bloca efectiv toate celelalte zgomote. De ce nu putuse să-i spună nu? Se simţea atât de stupid…

Atât de neajutorată…

Închise telefonul. Ieşi de sub marchiza albastră ca să fie martora strălucirii de un roşu-arămiu a tăciunilor muribunzi ai zilei. Pe platoul antic de la Giza, cunoscut odată ca Rostau, Sfinxul era rege – şi străjer pentru ceva îngropat adânc sub pământ.

Sarah privi imobilă leul-om. Indicaţiile preliminare arătau că acest obiect era cu mii de ani mai vechi decât crezuseră iniţial. Uitându-se la faţa lui de piatră, Sarah parcă se uita la Thorne. Ce ascundeau oare amândoi?

Aşteptau lângă fax. Şi aşteptau…

Sfinxul avea o lungime de 80 de metri, o lărgime a umerilor de aproape 12 metri şi 20 de metri înălţime, le spuse Scott celor prezenţi, în încercarea de a umple golul aşteptării. Avea figura uzată şi deteriorată a unui om. Trupul unui leu. Văzuse multe la timpul lui. Nasul îi fusese zburat în urmă cu sute de ani de mameluci, care îl foloseau pentru antrenamente de tir. Pentru reconstruirea secţiunilor erodate ale monumentului se amplasase o îmbrăcăminte de piatră. Când fundamentaliştii islamişti porniseră războiul civil în 2005, structura căzuse şi mai mult în uitare. Cutremurul din 2007 nu ajutase deloc, dar rapoartele relatau cât de bine suportase Sfinxul cutremurele de-a lungul timpului. Părea să fi fost construit ca să dureze. Şi chiar dura de milenii.

Era un fapt istoric că, în 10 500 î.Hr., în zori, dacă ar fi existat oficial oricare dintre monumentele de la Giza, de acolo s-ar fi putut vedea ridicându-se la orizont Constelaţia Leului, direct între labele din faţă ale Sfinxului, el însuşi un leu uriaş. Orion s-ar fi aflat la cel mai înalt punct pe cer, apărând direct deasupra celor trei piramide. Era un eveniment ciclic care nu avea să se repete până în 2 500 d.Hr.

Şi în această privinţă misterul se adâncea.

Pentru că, din aer, cele trei piramide de la Giza erau dispuse în aceeaşi poziţie precum cele trei stele care formau „centura“ din Constelaţia Orion. Construcţia Marii Piramide, Piramida lui Keops, era atât de precisă, încât între blocurile din piatră nu puteai să vâri o foiţă de ţigară. Şi totul devenea cu atât mai confuz cu cât blocurile mai mari de 10-15 tone se aflau în vârf, iar blocurile mai uşor de manipulat, de 6 tone, erau la bază. Fiecare latură avea o lungime de 250 metri. Avea o înălţime de 150 de metri, ceea ce era egal cu raportul dintre circumferinţa unui cerc şi raza sa. Unii erau de părere că reprezenta modelul la scară al emisferei nordice a Pământului. Alţii nu erau de acord.

Dar când Abdullah Al-Mamun ajunsese pentru prima oară la piramide, descoperise monumente care erau acoperite cu pietre de căptuşire din calcar de un alb strălucitor, care erau atât de precis construite, încât punctele de articulaţie abia dacă erau vizibile. Căptuşeala era acoperită cu hieroglife, pe care Manetho, preotul egiptean care scrisese, în jurul anului 300 î.Hr., o istorie a Egiptului în greacă pentru Ptolemeu I, le declarase ca fiind opera lui Thot. Se spunea că Thot, zeul egiptean al scrierii, a inscripţionat printre

altele cele 36 525 de cărţi ale înţelepciunii pe Marea Piramidă. Un număr care se întâmpla să fie identic cu numărul de inci vechi corespunzător perimetrului proiectat al Marii Piramide. Şi, totodată, numărul egal cu lungimea anului: 365,25 zile.

— Numeroase civilizaţii antice au proclamat scrierea ca fiind un dar divin, adăugă Scott când faxul se trezi la viaţă în sfârşit. În tradiţia sumeriană, zeul Nabu, biblicul Nebo, este cel care a inventat scrierea – el credea în puterea creatoare a cuvântului divin. În legenda chinezească, zeul dragon cu patru ochi a adus scrierea. În ştiinţele mayaşe, chinezeşti şi egiptene existau caste elitiste de scribi. Dar în Egipt, limbajul hieroglifelor era gândit şi construit atât de bine, apărând practic de nicăieri, încât mulţi lingvişti au considerat că era probabil invenţia unei singure persoane.

La sfârşit, fu o singură persoană care să le vorbească, zeul egiptean Thot. De dincolo de mormânt – din imaginea alb-negru care era tipărită încet în hieroglife pe o rolă de hârtie de fax argintie. Lui Scott îi fu necesar un moment ca să o traducă. Şi, după ce o traduse, misterul spori:

Eu sunt Thot, stăpânul dreptăţii şi al adevărului,
Cel care judecă dreptatea şi adevărul în numele zeilor,
Judecătorul cuvintelor în esenţa lor,
Ale cărui cuvinte triumfă în faţa violenţei.

Să fi fost acesta locul pe care îl căutase faraonul Keops? Camera ascunsă care conţinea *Cărţile lui Thot?* Relicvariul cunoaşterii sacre şi cheia către limba zeilor?

Îngropate undeva adânc în spatele dopului din granit, se aflau răspunsuri, Scott era sigur de asta.

SPECTROSCOPIE PRIN REZONANŢĂ MAGNETICĂ NUCLEARĂ

PRIMELE REZULTATE
5.32 PM

Alchimia, din cuvântul grecesc „Kemi“, însemnând Egipt.

Ca antropolog lingvist, Richard Scott venise în contact cu o diversitate halucinantă de ramuri ale ştiinţei. Dar niciodată cu chimia. Aşa că aştepta acum cu nerăbdare în timp ce Hackett avansa cu greu printre rezultatele analizei chimice a cristalului de Carbon 60.

November montă un filtru nou în aparatul de cafea şi mâncă un sandvici în chicineta închisă ce se afla pe o latură, departe de puternicul echipament laser care încă tăia bucăţi din cristalul de Carbon 60, fragmentându-l, astfel încât să poată fi examinat la nivel atomic cu SRMN[47].

Un lucru era foarte clar – veritabilul Carbon 60 avea o culoare galbenă-maronie. Chestia din faţa lor era albastră. De ce?

— Nu e pur.

Hackett întoarse încă o pagină, studiind cifrele cu un ochi foarte atent.

— Nu e? întrebă Pearce, inspectând sandviciurile de pe tava de lângă November cu un ochi la fel de atent.

Le vedea prin uşa din sticlă a chicinetei.

Când trecu pe lângă ei, Hackett îl salută pe unul dintre ciudaţii chimişti: erau numiţi comunitatea „de funingine“: Hawkes, Liu, Ridley şi Morgan. Cei patru specialişti în chimia organică lucrau pentru Rola Corp. și publicau regulat în *The American Carbon Society*[48]. Oamenii aceia trăiau şi respirau carbon. Veneau de la MIT[49] şi de la Institutul de Cuantică al Universităţii Rice din Texas – acelaşi loc unde Kroto şi Smalley creaseră pentru prima dată Carbonul 60, în 1985.

Vorbeau cu toţii într-un limbaj ştiinţific. Însă carbonul marca punctul în care se întâlneau chimia şi fizica. Hackett rezumă problema.

— Nu vorbim aici despre simple impurităţi, spuse el. Vorbim despre anumiţi compuşi ai carbonului care au fost creaţi deliberat în structura cristalului. Vorbim despre o complexitate care este dincolo de capacităţile noastre actuale. Nervuri de grafit. Diamant. Fulerene din ribidium, un material superconductor, murmură el, pierdut în ştiinţa sa. Ribidiumul a fuzionat cu Carbon 60 – adică, stai să văd, Rb2CsC60. În mod normal, se

degradează în contact cu aerul. Lucrează la temperaturi în zona a 30 de grade Kelvin. Azotul este lichid la 18 grade Kelvin, ceea ce înseamnă minus 225 de grade Celsius.

— Cum de-a supravieţuit fulerena de ribidium? întrebă November, lăsându-şi în bucătărie farfuria goală.

— Este îmbrăcată în diamant. Nu este expusă la aer, aşa că este superconductivă.

— Şi asta explică de ce am o senzaţie de gâdilătură când ating chestia asta? întrebă Scott sec. Ori sunt doar bucuros fiindcă o văd?

— Carbonul 60, îi răspunse Hackett, este fotoconductiv. Conducător de electricitate atunci când este expus la lumină. Este perfect pentru întrerupătoarele de lumină din viitoarea generaţie de calculatoare optice. Reacţionează probabil la iluminatul din laborator şi, de vreme ce eşti legat la pământ, prin virtutea faptului că stai pe podea… Hei, poate că ar trebui să-ţi aducem un covor de siguranţă. Este incredibil. Flutură foaia de hârtie şi adăugă: Atomii din chestia asta sunt aranjaţi într-un model distinct în stările lor de energie.

— Şi asta ce înseamnă?

— Habar n-am, spuse fericit Hackett, dar are legătură cu calculatoarele optice. Carbonul 60 este aranjat în aşa fel încât le permite electronilor să ocolească toate colţurile.

— Şi asta e bine?

— E rapid.

Bătu cu degetul în hârtie, apoi spuse:

— Poate că ar trebui s-o sun pe Michela.

Scott n-avea habar cine era Michela. Privind în jur, întrebă:

— Unde e Ralph?

Pearce se scărpină pe spate, se îndreptă spre sandviciuri şi arătă spre cer.

— Sus, cu Dower. Planifică expediţia, spuse el, în timp ce Scott înşfăca o pânză şi un marker şi curăţa tabla albă de lângă filtrul de cafea.

Cifrele şi notiţele dispărură într-o clipită.

— Nu mai are nimeni nevoie de asta, nu-i aşa? murmură Scott fără să se adreseze cuiva anume.

— Acum, nu, îi spuse Hackett, întorcându-se din nou spre rezultatele de spectroscopie. Spectroscopia de rezonanţă magnetică nucleară lucrează la frecvenţe radio foarte mici. Nu întinde, nu deformează, nu roteşte şi nu rostogoleşte moleculele ca să obţină informaţia. Se raportează la atomi singulari *dintr-o moleculă* şi o face pentru că un atom este influenţat de ceea ce face vecinul său. Şi, fiind influenţat, îşi relevă adevărata identitate. SRMN poate determina cu exactitate ce atom este într-o moleculă şi ce alţi atomi sunt în relaţie cu acel atom.

— Înţeleg, răspunse November, deşi nu era foarte clar ce înţelegea.

— Cheia, adăugă Hackett, este proprietatea nucleelor atomice numită „spin“[50]. Spinul nucleelor are un număr de stări de energie. Fiecărei stări de energie i se alocă un număr cuantic de spin. NMRS detectează tranziţiile dintre stări prin menţinerea unei mostre într-un câmp magnetic. Dar problema cu carbonul este că numărul său de spin cuantic nuclear este zero. Nu prezintă tranziţii de energie.

— Şi atunci, cum îl poţi detecta?

— Ei bine, regula aceasta are şi o excepţie. Întotdeauna există o excepţie. Carbonul 13 este un izotop specific al carbonului, ca un unchi ciudat al carbonului obişnuit, şi acesta prezintă tranziţie între stările de energie. Are un NSQN de jumătate. Oricine ar încerca să realizeze Carbon 60 ar trebui să utilizeze forma sa de izotop Carbon 13 ca să poată controla procesul. Acest Carbon 60… *este* Carbon 13.

— Are sens, fu de acord Scott.

— Înţelegeţi ce descriu?

— Desigur, spuse Scott. Izotop – din greacă, însemnând „loc egal“. Carbonul 13 este ca orice alt tip de carbon. E tot carbon.

— Ideea este că, explică nerăbdător Hackett, oricine a făcut acest Carbon 60 a trebuit să producă tipul corect de carbon. Ceea ce înseamnă o instalaţie de fabricare sofisticată. Chestia asta nu apare natural. Ceea ce înseamnă că nu a fost niciodată extras, ci că a fost fabricat.

— Drăguţ, comentă November, deloc entuziasmată.

— Drăguţ…? *Drăguţ?* Ăsta nu-i un lucru drăguţ, e monumental! Faptul că aceste pietre sunt acoperite de scriere şi că au fost găsite la doi kilometri sub apă – fiind parte integrantă dintr-o structură – nu-mi spune numai că provin de la o civilizaţie avansată, zise Hackett emoţionat. Aici nu e vorba despre o civilizaţie dispărută aflată pe aceeaşi treaptă cu, să spunem, romanii sau egiptenii. Aici vorbim despre o civilizaţie care cunoştea fizica cuantică şi ingineria moleculară. Vorbim despre o civilizaţie care era mult mai avansată decât a noastră – şi care a fost distrusă. Este o ipoteză înspăimântătoare, extraordinară…

Aruncă o privire spre giganticul spectrometru RMN. Camera de eşantionare era de dimensiunea unui jeep, cu magneţi uriaşi şi foarte puternici care prezentau un câmp ajustabil. Serpentinele erau dispuse în aşa fel încât să expună Carbonul 60 la radiaţia de frecvenţă radio. Şi avea detectori ce semănau cu nişte pumni din metal compactat, care înregistrau rezultatele bombardamentului electromagnetic.

— Ca să putem înţelege chestia asta, anunţă Hackett, trebuie să utilizăm un echipament care să fie apogeul cuceririlor ştiinţifice ale omului. Acest Carbon 60 n-a fost creat din întâmplare.

— Şi Dumnezeu a spus: *Să se facă lumină*, anunţă Pearce într-o imitaţie destul de convingătoare a Creatorului.

Scott se gândi o clipă la cuvintele acestea.

— Limbajul, spuse el. Ca să poată spune *Să se facă lumină,* Dumnezeu a trebuit să inventeze limbajul. Şi abia *atunci* a venit lumina. La început a fost Cuvântul.

Hackett era cu totul nedumerit.

— Despre ce vorbeşti?

— Lumina – şi limbajul. Lumina este primul lucru despre care vorbeşte Biblia. Este primul lucru despre care vorbesc multe dintre miturile antice. Şi noi ce avem aici? Soarele – şi limbajul Atlantidei. Cel mai vechi limbaj cunoscut.

Scott oftă, mutându-şi atenţia către pietre, apoi spuse:

— Şi asta presupunând că cel care a creat limbajul dorea să fie înţeles de oamenii viitorului.

Ceilalţi nu păreau să înţeleagă.

Scott le explică:

— Thomas A. Sebeok a fost însărcinat în 1984 de către Biroul pentru Izolarea Deşeurilor Nucleare să răspundă la o întrebare adresată de Comisia de Reglementare Nucleară a Statelor Unite.

— Care era întrebarea?

— Mai multe zone-cheie din deşert au fost selectate pentru îngroparea deşeurilor nucleare care rămâneau radioactive în următorii zece mii de ani. Acesta este tipul de scară a timpului despre care vorbim aici, pentru că Platon a spus că Atlantida a fost distrusă în jurul anului 9 500 î.Hr. Aşadar, problema era următoarea: în ipoteza nefericită că aveam să ne întoarcem la barbarism, cum ne puteam avertiza viitoarele identităţi – sau extratereştrii vizitatori – în legătură cu zona de pericol? Sebeok a eliminat imediat benzile audio şi comunicarea verbală ca sisteme de avertisment – orice ar fi cerut electricitate ca să funcţioneze. A respins şi formele de ideograme bazate pe convenţiile actuale. Ştiţi dumneavoastră, vedem pe o uşă un bărbat micuţ sau o femeie şi *ştim* că acolo e o toaletă. Dar peste zece mii de ani? Probabil vom şti că e o persoană – dar ne vom întreba ce caută acolo.

— Deci el a inventat un limbaj mai bun? întrebă Pearce.

— Nici pe departe. Limbajul se schimbă în timp, iar un dezastru masiv ar putea distruge societatea actuală, aşa că a optat pentru adoptarea miturilor şi a tabuurilor în cultura umană.

— Poftim?

— Religia, spuse scurt Scott. Limbajul este inutil de unul singur, însă tabuurile sociale vor funcţiona şi într-un stat barbar al viitorului. Soluţia a fost să se creeze un fel de preoţime a savanţilor în fizica nucleară, a antropologilor, a lingviştilor şi a psihologilor, care să menţină vie cunoaşterea pericolului prin crearea miturilor şi a legendelor. Iar gruparea s-ar perpetua prin cooptarea de noi membri de-a lungul timpului…

— Îţi dai seama ce-ai spus? remarcă agitat Pearce.

— Am o idee, da, replică Scott.

— Cele mai vechi civilizaţii cunoscute care au inventat un limbaj au creat de fapt unele dintre cele mai complicate limbaje cunoscute vreodată. Şi fiecare limbă era controlată de preoţime. Chinezii, mayaşii, babilonienii… egiptenii. Preoţimea a fost întotdeauna responsabilă pentru cuvântul scris.

— Problema mea este stabilirea modului de a gândi al *acestor* oameni, le spuse Scott celor din grup. Dacă nu pot stabili acest lucru, limbajul va rămâne la fel de misterios şi de indescifrabil precum inscripţiile din Valea Indusului. Modul în care este structurat un limbaj spune multe despre modul de a gândi al unei civilizaţii. Spre exemplu, cum aranjează culorile? De la deschise la închise? De la roşu la violet? Noi utilizăm idei opuse semantic. Iubire versus ură. Sus versus jos. În swahili, itemii se grupează în caracteristici care reflectă proprietăţile obiectelor, cum ar fi lungimea. Ori poate exista un cu totul alt reper. Caracteristicile de aici ar putea fi o parte a unui limbaj holistic.

— Un ce?

— Să luăm în considerare limba noastră – cuvântul „dogs“[51], de exemplu. „S“-ul de la final arată că e la plural. Nimic mai mult. „S“, în sine şi prin el însuşi, nu este plural. „Sorrow“[52] nu înseamnă mai mulţi de „orrows“; „d“ nu este parte dintr-un câine, ca un picior. God[53] este complet diferit, dar utilizează aceleaşi litere. „Dog“ şi „God“ nu reprezintă două tipuri diferite de „dog“. „God“ este „dog“, dar aşezat invers. Însă „God“ nu este un „dog“ care stă cu spatele. Şi totuşi, *acest* limbaj ar putea utiliza o astfel de logică. Deci, întreaga idee de „dog“ este cuprinsă într-un singur simbol. Prin urmare, este o logogramă perfectă, explică el. Unele limbi sunt o reflectare precisă a vorbirii oamenilor.

Luă un pix şi hârtie şi continuă:

— Dar dacă limbajul de pe aceste pietre seamănă cu engleza, atunci va fi o nebuloasă. Ce vreau să spun e: cum explicaţi de ce „sh“ poate fi scris „ce“ ca în *ocean*[54], „ti“, ca în *nation*[55] şi „ss“ ca în *issue*[56]. Utilizăm logograme pentru cifre şi semne de funcţii. Scriem „şapte“ ca 7, nu ca ///////. Deşi îl scriem şi ca Ş-A-P-T-E. Dar dacă analizăm Scrierea Liniară B a Greciei Miceniene, o să observăm că ei utilizau semne pentru silabe – deci, fiecărei silabe îi corespundea un semn. Spre exemplu, „fa“, „mi“ şi „ly“ ar însemna „family“[57].

Se lăsă pe spate un moment, privind cristalele aranjate pe masă.

— Familie de limbi, spuse el după câteva clipe. Asta este. Poate că ar trebui să-mi dau seama cu ce familie de limbi este asociată.

— Ce faci? întrebă Hackett, urmărindu-l pe Scott cum desenează pe tablă diverse diagrame, cu markere colorate de data aceasta.

— Vânez sistemul complex de adaptare în acţiune.

Îşi urcă picioarele pe masă şi aruncă o bucată de piatră de parcă ar fi fost o minge de baseball, în timp ce epigrafistul se apuca de lucru.

Scott desenă o serie de dreptunghiuri, în care înscrise diverse nume, spre nedumerirea evidentă a lui November. Ultimul dreptunghi fu desenat cu ceva ce semăna bine cu o înfloritură artistică.

— Ch… Chukchi-ce? întrebă November, subliniind cu degetul unul dintre cele mai bizare nume de pe tablă.

— Chukchi-Kamchatkan, spuse Scott. E o familie de limbi. Anumite limbi prezintă similarităţi şi sunt grupate în ceea ce se numeşte familii de limbi. Ele tind să păstreze aceeaşi structură la rădăcină, dar – în timp – limbile se modifică, se dezvoltă şi se adaptează în diverse şi subtile moduri.

— Pe măsură ce limbile se perfecţionează şi se rafinează, presupuse November.

— Nu, nu-i chiar aşa, o contrazise Hackett, cu o voce joasă, dar autoritară.

Fu suficient ca să stârnească interesul lui Scott, care se opri din ce făcea la tablă şi se uită direct în ochii fizicianului.

— Ai dreptate. Dar de ce crezi că ai dreptate?

Hackett prinse bucata de cristal la jumătatea saltului şi o puse pe masă.

— Când eraţi copii, ce era mai bun: Betamax sau VHS?

— Betamax, răspunse Scott imediat.

— Despre ce vorbesc? se întrebă November îngrijorată.

— Formate de bandă video, explică Pearce la fel de nedumerit.

— Ce e o bandă video?

Pearce îi aruncă o privire ca o reacţie întârziată, apoi renunţă. La urma urmelor, încă mai deplângea dispariţia aparatelor DVD-recorder şi acestea erau la ani-lumină distanţă faţă de benzile video.

— Ok, spuse Hackett. De ce erau mai bune?

— Imagine superioară, sunet mai clar…

— Deci, ce tip de VCR aveai acasă?

— VHS, recunoscu Scott sumbru, conştient că picase într-o capcană.

— De ce?

— Pentru că era mai ieftin.

— Deci, ce format domina piaţa?

— VHS.

— Şi *exact* asta voiam să demonstrez, spuse Hackett cu un zâmbet superior. Mai bun nu înseamnă neapărat o certitudine evolutivă.

— Acelea sunt VCR-uri, mârâi Pearce. Ce dracu' au de-a face cu limba?

— Ambele exprimă esenţa sistemului adaptativ complex.

— Deci modul în care ne-am ales cu VHS-ul este complicat? Aşa să fie!

— Nu, nu, nu! insistă Hackett. Nu este complicat. Există o diferenţă între ceva complicat şi ceva complex şi adaptativ. Cheia este adaptabilitatea. Cum reacţionează un component într-o situaţie dată? Betamax versus VHS este o problemă de economie. Societatea s-a adaptat la preţ.

Hackett schimbă macazul.

— În regulă, spuse el. Un alt exemplu este următorul: de ce au avut succes maşinile pe bază de benzină într-o perioadă în care benzina era scumpă şi murdară, iar motoarele cu aburi trăgeau trenurile de cincizeci de ani şi funcţionau la fel de bine la maşini? Doar acum nu e vorba de preţ, nu? Răspuns: febra aftoasă. Maşinile cu aburi puteau face plinul doar la bazinele cu apă, dar din cauză că febra aftoasă decima populaţia cabalină, pentru a preveni răspândirea bolii, bazinele cu apă au fost îndepărtate din oraşe. Fără bazine, nu era nici apă. Şi fără apă, nu erau nici maşini pe aburi – sau cai. Şi de aici ideea că maşina e populară – aşa că oamenilor nu le-a rămas decât maşina pe bază de benzină. Deci, societatea s-a adaptat şi a ales benzina.

După câteva clipe, schimbă macazul din nou.

— Un fulg în sine este complicat. Frumos, dar complicat. Abia când interacţionează cu alţi fulgi devine însă complicat. Cum prezici avalanşele? Ce traseu va urma în coborârea de pe munte?

— Poţi prezice aşa ceva?

— Nicio şansă. Şi astfel, ajungi pe tărâmul haosului. Ce prezic eu este ordinea care ia naştere din haos, Bob. Pentru că în haos trebuie să fie o ordine, altfel niciunul dintre noi n-ar fi aici. Din acea supă primordială, doi aminoacizi au trebuit să decidă să rămână împreună. Când încălzeşti supă sau apă, în momentul precis al punctului de fierbere va exista întotdeauna un tipar hexagonal format din şase puncte în interiorul lichidului care se ridică şi coboară. Numim asta „a da în clocot". Dar, de fapt, e complexitatea în acţiune. Ordinea din haos.

Hackett se ridică.

— Bob, spuse el sever, ne aflăm acum o sută de mii de ani şi ai elaborat limbajul perfect. Vrei ca November, aici de faţă, să-l utilizeze. Şi ai decis că – zise el privind în jur după un obiect de folosit ca exemplu –, ai decis că scaunul trebuie să fie numit „scaun". Dar November nu-l numeşte scaun. Îl numeşte „Ug"… De ce?

— Pentru că n-o duce capul?

— Pardon? se răzvrăti November cu o furie prefăcută.

— Nu, nu e retardată. Este îndrăgostită.

— Sunt?

— Dar nu de tine.

— Nu e?

— November este îndrăgostită de o gorilă măreaţă, explică Hackett. Nu un şmecher de

tufiş. El e puternic. E arătos. Gorila are mai multe şanse să aibă grijă de ea şi de familie – şi ai *văzut* funduleţul acela drăguţ? Aşadar, decide să procreeze cu el. Vrea să comunice cu *el*. Şi el spune la scaun „Ug". Pentru că, în esenţă, *el* este cel prost.

— O, minunat!

— Şi e din ce în ce mai bine. Deci, acum, amândoi numesc scaunul „Ug". Doi la unul. Şi în curând pun bazele unei familii. Copiii lor numesc scaunul „Ug", iar după un timp toată lumea îl numeşte „Ug", ceea ce e o tâmpenie, pentru că oricine cu jumătate de creier ştie că de fapt cuvântul perfect pentru lucrul acela este „scaun".

Scott îşi termină însemnările de pe tablă şi îi aruncă lui Pearce o privire empatică.

— Şi asta numeşti tu progres? întrebă Hackett.

— Bravo, profesore, spuse Scott cu căldură.

— Mulţumesc, murmură Hackett fără cel mai mic semn de umilinţă. Complexitatea, zise el trecându-şi degetele prin păr, este cheia pentru orice.

Aruncă un ochi peste pietrele amestecate de pe masă, apoi adăugă:

— Ordine în haos, spuse el radiind.

Ordine în haos a fost ceea ce reuşise să obţină în 1786 Sir William Jones, judecător britanic care, pe când locuia în Calcutta şi studia limbile, observase că sanscrita, greaca, persana, gotica şi irlandeza veche posedau cuvinte şi gramatici similare. Grupate împreună, deveniseră ceea ce se cunoştea acum sub numele de familia de limbi indo-europene.

De atunci, antropologii lingvişti cartografiaseră evoluţia limbajului pe tot globul, făcând apel la o diversitate de ştiinţe.

Până în anul 1991, Luigi Luca Cavalli-Sforza, de la Stanford, comparase arborele mondial al datelor genetice moleculare cu arborele mondial al datelor lingvistice şi descoperise o similitudine incredibilă în dispersia modelelor. Frecvenţele genomice şi dispersia populaţiilor ajutaseră la cartografierea evoluţiei limbajului.

Din anumite puncte de vedere, poate că Hackett avea dreptate. Poate că Scott explora *într-adevăr* complexitatea. Şi poate că aceasta *era* într-adevăr cheia.

— Limbajul a evoluat datorită a patru factori, continuă Scott. În primul rând, migraţia iniţială a populaţiei umane în afara Africii, spre restul lumii, anterior anului 12 000 î.Hr. În al doilea rând, dispersia limbajului datorită agriculturii. Ştiţi voi, fermierul Bob are o fermă şi o familie. În timp, devine un om de succes. Ferma sa se măreşte. Ca şi familia. Două sute de ani mai târziu, ferma devine un sat şi este prea mare ca să se mai poată întreţine singur, aşa că jumătate din populaţie se mută şi pierde în timp contactul cu bunicul. Se numeşte şi fuziune demică. Limbile Bantu din Africa au luat naştere astfel. Ele aparţin familiei de limbi nigero-kordofaniene. Viaţa nomadă şi călăria au amplificat răspândirea în locuri precum Turcia şi au favorizat răspândirea limbii turce. Kurdistan şi aşa mai departe. În al treilea rând, avem limbi care s-au dezvoltat datorită schimbării

climatice din jurul anului 8 000 î.Hr. Şi a efectelor de după ultima Epocă Glaciară. Ele formează familia uralo-yukaghirică, eschimo-aleută şi na-dené a Americilor. Dar nu cred ca vreuna dintre acestea să ne privească pe noi, pentru că acestea sunt limitate la regiuni afectate de apa provenită din topirea glaciară de la poli. Sunt limbi cu răspândire nordică…

Gândea stând în picioare. Se îndepărtă de tablă şi tăie setul de limbi cu o linie neagră groasă.

— Bine, spuse el, hotărându-se. Avem apoi limbile dominaţiei elitiste, cum ar fi altaica în Asia Centrală medievală. Limbi care au devenit dominante datorită cuceririlor. Cum este engleza în Statele Unite sau chineza în China. Chineza a fost adoptată numai în momente istorice, prin expansiune militară. Observaţia e valabilă şi pentru latină în Europa. Înainte ca deţinuţii să se stabilească în Australia, familia de limbi pama-nyungană a aborigenilor a ajuns acolo datorită migraţiei şi răspândirii agriculturii.

— Deci, limbile s-au dezvoltat în momente diferite, din motive diferite, reiteră November.

— Mda, numai că ceea ce am aici este o limbă care vine din Antarctica, inscripţionată pe un set de pietre. Dintr-un loc în care nu trăieşte nimeni. Spre care nu a migrat nimeni. Un loc în care – lăsând deoparte imaginile din satelit – credeam că n-a construit nimeni nimic. Deci, fizic, trebuie să-mi dau seama cu ce limbi ar putea fi înrudită. Şi asta e problema. Prima sursă pentru povestea Atlantidei ne vine de la Platon, din Grecia. Din zona mediteraneană – adică departe de Antarctica. Deci, unde-i legătura în ceea ce priveşte limba? Măcar există vreo legătură?

Pearce dădu din cap cu nerăbdare.

— Deci, care este teoria ta?

— Nu am o teorie, recunoscu Scott supărat. Dar am o idee cum să ajung la o teorie.

— Ok, deci am eliminat chukchi-kamceatkiana ca familie de limbi. Şi limbile arctice. La fel au dispărut de pe listă şi limbile uralo-yukaghire, iar finlandeza şi maghiara împreună cu ele. Şi putem elimina şi eschimoso-aleuta şi na-dené. Adică toate familiile de limbi care s-au dezvoltat ca rezultat al ultimei dispersii asociate climatului ulterior anului 8000 î.Hr.

— După ultima Eră Glaciară şi potop? întrebă Pearce, reverificându-şi însemnările luate recent.

— Exact. Acum, am căzut de acord că Atlantida este un tip de civilizaţie pre-potop, de tipul Erei Glaciare. Da?

November era emoţionată.

— Aşa că acum putem elimina şi limbile de cucerire – latina şi toate celelalte.

— Într-adevăr, confirmă Scott, încuviinţând din cap şi tăind cu o linie caseta care

conţinea nume precum Ginghis Han şi Wilhelm Cuceritorul. Apoi spuse: Şi acum intrăm într-o zonă cenuşie.

Sublinie ultimele două grupuri. Limbile din prima migraţie umană dinainte de 12 000 î.Hr. și limbile de dispersie datorate agriculturii.

— Cele mai vechi limbi pe care le putem stabili sunt răspândite în zone mici pe tot globul, arătă el. Nu se potrivesc foarte bine cu tiparele migratorii ale ultimilor zece mii de ani. În consecinţă, pentru lingvişti sunt nepotrivite. Limbile kosiene şi cele nord- şi sud-caucaziene. Limbile australiene. Limbile Noii Guinee, cunoscute ca indo-pacifice, unde fiecare limbă individuală, prin ea însăşi, nu pare să aibă legătură cu vreuna dintre vecinele ei – de aceea au ajuns să fie grupate împreună. Şi apoi, avem amerindienele şi limbile nilo-sahariene care includ basca…

— Asta nu-i o regiune din Spania cu mulţi terorişti? interveni repede November.

Scott încuviinţă din cap, nedorind să fie distras şi atrăgând atenţia tuturor spre limbile cu răspândire agricolă.

— Limbile indo-europene acoperă Grecia clasică, iar aceasta acoperă epoca lui Platon. Aşa că bănuiesc că o putem păstra. Sino-tibetana… Ei bine, e departe de Grecia sau de Antarctica, aşa că poate dispărea şi ea. Nigeriano-kordofaniana, statele central-africane, ăăă… Ridică nesigur din umeri, apoi adăugă: Dacă nu renunţ la mai multe familii, voi avea o listă de limbi pentru comparaţie lungă cât braţul meu.

— Păi, scurteaz-o, zise Hackett cu o voce aspră, dar logică. Poţi reveni întotdeauna asupra ei, adăugă apoi.

Scott încuviinţă reticent.

— Ne rămân austronezienele… spuse Hackett.

— Dar societăţile care foloseau acele limbi nu erau cunoscute pentru construcţia de structuri megalitice. Sau a structurilor în general, spuse Scott. Şi, în afară de asta, miturile lor despre potop sunt cele mai vagi dintre toate.

— Vrei să-ţi bazezi alegerea şi pe o comparaţie inginerească?

— Are noimă. Acolo, sub gheaţă, avem un oraş întreg. Şi ceva sub Sfinx.

Hackett dădu din cap.

— Acum, elamo-dravidienele acoperă Asia Minor. Ar putea avea o legătură, dar nu cred. Şi, în sfârşit, avem bunele şi bătrânele afro-asiatice. Acoperă predominant limbile semitice. Ebraica, egipteana veche. Pot rămâne.

Scott tăie şi alte grupuri, pe care nu dorea să le includă.

— Şi astfel avem una, două… nouă familii de limbi diferite cu care să lucrăm.

— Asta nu e chiar rău, spuse November.

— Asta înseamnă circa treizeci sau patruzeci de limbi pe care să le urmărim, calculă Scott.

Hackett se ridică, băgându-şi cămaşa în pantaloni.

— E un început, spuse el. Dar dintre limbile de dinainte de 12 000 î.Hr., aş fi tentat să renunţ la limbile indo-pacifice. În esenţă pentru că, aşa cum spui tu, n-au construit nimic. Şi pe aceeaşi bază putem renunţa la limbile australiene, kosiene şi la cele nord- şi sud-caucaziene.

— Ceea ce mă lasă doar cu nilo-saharienele şi amerindienele, zise Scott.

— Nu cred că avem timp să fim mai sistematici de atât.

— Deci, am rămas cu patru familii de limbi în total. Nilo-sahariana, amerindiana, indo-europeana şi afro-asiatica. Scott făcu un pas în spate pentru a privi tabla şi adăugă: Mda… e un început.

Pe când se pregăteau să intre în a doua fază de analiză, unul dintre chimişti, Morgan, se apropie de ei.

— Domnule doctor Hackett?

— Da?

— Sunteţi chemat sus. Vor să vă fac legătura cu Reţeaua de Observatoare Solare. Tocmai au primit ultimele date solare… nu arată bine deloc.

IBIS CAFE

8.15 PM

Întârzia. Ei bine, nu era de mirare. Thorne întârzia întotdeauna. Până la urmă, Sarah nu mai făcuse duş în camera ei de la Nile Hilton. Făcuse o baie. Se relaxase în spumă. Spălase nisipul din fiecare por. Îşi epilase picioarele şi făcuse toate acele lucruri pe care îşi spusese că nu le va face. Sarah se pregătise pentru Rip Thorne şi se detesta pentru asta. Sorbind dintr-o limonadă la masa de lângă fereastra din apropierea barului, răcorindu-se sub omniprezentele ventilatoare de tavan, se întreba dacă mai era căsătorit. Limonadă? Fundamentaliştii naibii. Ce n-ar fi dat pentru o băutură adevărată!

În capătul celălalt al sălii era un tip cu o haină crem care zâmbea continuu şi încerca să-i prindă privirea, dar Sarah nu avea dispoziţia necesară. Tot ce putea face era să se pregătească psihologic pentru mica ei întâlnire. Cât trecuse? Cinci, şase ani? Poate mai mult. Având în vedere că lucrau amândoi pentru aceeaşi companie, era o realizare că fuseseră despărţiţi atât de mult timp.

— Domnişoara Kelsey?

O voce blândă. Liniştitoare.

Când Sarah ridică privirea, o recunoscu imediat pe femeia de dincolo de porţile principale ale şantierului Giza. Demonstraţia. Soldaţii înarmaţi. Femeia cu păr lung cenuşiu şi cu ochii aceia profunzi şi pătrunzători.

— Sunteţi Sarah Kelsey, nu?

Brusc, Sarah deveni conştientă de sunetul unui pian care cânta undeva în fundal. Scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea.

— Ăăă, da, răspunse ea.

După un moment, adăugă:

— Îmi pare rău, eu…

Se ridică şi scutură mâna femeii. Schimbară un râs stânjenitor.

— Ellen, anunţă femeia, Ellen Paris. Şi nu, *mie* îmi pare rău, insistă ea. Nu vă deranjez, nu?

Sarah se uită la locul liber din faţa ei.

— Ei bine, ăăă…

— Oh, oftă Ellen Paris. Sper că nu aţi luat plasă.

Sarah nu prea ştia cum să înţeleagă cuvintele. Luase plasă? Era foarte posibil ca Ellen

să aibă dreptate. Înclină capul, mijind ochii.

— Aţi vrea să beţi ceva? Nu vă faceţi griji, nimic alcoolic. Nu am chef să vină vreun mullah şi să-mi taie o mână.

Ellen părea preocupată. Sarah îi oferi un zâmbet liniştitor şi adăugă:

— În contul companiei.

Ellen se relaxă.

— Aş bea o limonadă, zise ea.

Sarah comandă încă două limonade, apoi se aşezară.

— A fost o demonstraţie pe cinste astăzi, Ellen.

Cealaltă femeie încă mai avea sub braţ poşeta sa ieftină, neagră. O puse pe masă şi ridică din umeri.

— De ce faci asta? o întrebă Sarah curioasă. Fiind o străină, pe deasupra. Îţi asumi un risc.

— Întotdeauna trebuie să lupţi pentru ceea ce crezi, zise Ellen, punându-şi mâinile în poală. Nu pari surprinsă să mă vezi.

— Mi-ai spus ceva mai devreme astăzi, spuse Sarah ca explicaţie, ceva ce mi-a rămas în memorie. Mi-ai spus „Cayce avea dreptate". Despre ce vorbeai? Cine este Cayce? Nu înţeleg. Face parte din grupul tău, cel care nu e de acord să facem săpături în jurul monumentelor?

— El este motivul pentru care sunt aici, recunoscu Ellen.

— El te-a trimis?

— Nu prea.

Ellen făcu o pauză, apoi adăugă:

— E mort.

Sarah se lăsă pe spate surprinsă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu-i nicio problemă. E mort din 1945.

Veniră limonadele – Sarah o luă repede pe a ei şi sorbi fără prea mare ceremonie. Pescui felia de lămâie acră şi muşcă din ea.

— Deci, *erai* profetică. Nu mi-aş fi imaginat.

— Cayce a fost cel profetic, explică Ellen.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Nu sunt atât de bătrână, o dojeni Ellen cu glas aspru, dar zâmbind. Mă aflu aici pentru că sunt de părere că trebuie să ştii în ce te bagi.

Sarah sorbi din limonadă.

— Povesteşte-mi despre Cayce, spuse ea.

Edgar Cayce cel cu ochi albaştri s-a născut la o fermă din Kentucky în 1877. Se spunea

că mergea la culcare cu capul pe o carte şi se trezea ştiindu-i conţinutul. Lăsând deoparte poveştile despre osmoză, a lăsat în urmă o moştenire ciudată – prezicere şi profeţie –, care a inspirat o fundaţie cu numele lui şi o bătaie de cap pentru academicienii serioşi.

Ca şi Nostradamus înaintea lui, Cayce se ocupa de previziuni. A prezis că Nilul curgea odată spre vest. Şi că odată se vărsa în lacul Ciad. În anii 1990, prezicerea lui s-a adeverit, când arheologii au utilizat radarul de penetrare în subteran sau georadarul şi au aruncat o privire sub nisipurile deşertului. Curând au descoperit albia uscată.

Cayce a prezis şi că un grup de activişti creştini de pe timpuri, numiţi esenieni, au trăit lângă Marea Moartă. A prezis că doi preşedinţi americani vor muri în timpul mandatului. În 1945, Cayce era mort, ca şi Roosevelt. Câteva luni mai târziu, au fost descoperite de către un păstor arab *Manuscrisele de la Marea Moartă* ale esenienilor şi n-a mai durat mult până când Kennedy a fost ucis şi el.

Edgar Cayce prezisese multe. Şi de multe ori o nimerise.

— A şi greşit de multe ori, continuă Ellen. Era doar un om. Dar înainte să-ţi manifeşti scepticismul, nu uita că CIA a derulat Operaţiunea Deep See[58] timp de peste douăzeci de ani.

„Ce fusese asta oare?“ se întrebă Sarah.

— N-am auzit niciodată de ea, zise ea.

— CIA a angajat clarvăzători ca să pătrundă în fortăreţele inamice secrete utilizând nimic mai mult decât puterea minţii. Ei penetrau fortăreţele şi le cartografiau utilizând o tehnică numită „vederea de la distanţă“. Vedeau cine opera în acele locuri şi ce era acolo. Toate informaţiile erau verificate de spioni pe teren. Au închis operaţiunea la începutul anilor 1990. Apoi, acum cinci ani, au redeschis-o.

— Vorbeşti serios?

Ellen nu păru să simtă nevoia de a răspunde la asta. În schimb, continuă:

— Ceea ce te interesează pe tine din prezicerile lui Cayce este convingerea că, la trecerea dintre milenii, se va descoperi o cameră ascunsă dedesubtul Sfinxului. El a numit-o „Sala înregistrărilor“, un loc în care s-a adunat istoria pierdută a omenirii împreună cu diverse instrumente de putere. A mai prezis şi că poporul Atlantidei antice poseda un tip de cristal care capta razele soarelui.

Precautã, Sarah mai sorbi din limonadă. Nu voia să se dea de gol, dar avea sentimentul că probabil era prea târziu.

— Înţeleg, fu tot ceea ce putu să rostească.

— V-au precedat mulţi aflaţi în căutarea acestei camere ascunse, adăugă Ellen. Papirusul Westcar din a patra dinastie vorbeşte despre Djedi, un magician de la curtea lui Khufu – sau Keops, cum mai este numit uneori. Djedi susţinea că ştie detalii despre camerele secrete care conţin *Cărţile lui Thot*. El a spus că toate cheile acelor camere sunt ascunse în oraşul Ani. Ani mai are un nume, Heliopolis, ceea ce literal se traduce prin

„Oraşul Soarelui".

— Heliopolis este astăzi o suburbie modernă, cu un aeroport, spuse Sarah.

— Da, iar o mare parte din anticul Heliopolis este încă ascunsă sub el. Inclusiv casa lui Septi, unde se spune că cel de-al cincilea faraon al primei dinastii, care a domnit în jurul anului 3 000 î.Hr., faraonul Septi, îşi ţinea sigiliile ipwt sau cheile la locul ascuns într-o cutie din silex sau gresie.

— Chiar crezi că aceste chei există?

— E posibil. Crezi că vei avea nevoie de ele?

Sarah rămase cu buzele pecetluite.

— Dacă te simţi inconfortabil să discutăm subiectul din cauza companiei pentru care lucrezi, zise Ellen cu blândeţe, aminteşte-ţi că secretele piramidelor au fost investigate de unele dintre cele mai mari minţi ale lumii – Sir Isaac Newton, spre exemplu. El şi-a dedicat o mare parte din viaţă descifrării tainei. Iar Thomas Young nu numai că a făcut o muncă extrem de novatoare în traducerea hieroglifelor egiptene, dar a fost şi fizician. El a descoperit teoria undei de lumină. Şi, dacă nu greşesc foarte tare, aceasta încă a rămas o piatră de temelie a fizicii moderne.

— Ai spus că trebuie să ştiu în ce mă bag, spuse Sarah cu asprime. Asta e? Ceva pentru care nici măcar nu am pregătirea necesară?

Ellen zâmbi, fiind pe punctul de a izbucni în râs.

— Asta? O, e mult mai mult de-atât. Investigaţia în care este implicată compania ta atacă nucleul religiei organizate şi baza de putere a lumii occidentale.

— Nu înţeleg.

— În timp, vei înţelege. Dar să nu uiţi aceste fapte. De ce oare, chiar acum când vorbim, Rola Corp. are o echipă de oameni de ştiinţă care investighează anumite cristale în Elveţia? De ce are o altă echipă implicată într-o activitate similară aici – şi avea o echipă şi în China înainte de deplasarea în Antarctica? Da, aşa e, Rola Corp. a fost în China. De ce a plecat o altă echipă în junglele din America de Sud? De ce este NASA brusc atât de interesată de depozitele de minerale de pe Pământ şi nu de spaţiul extraterestru? Şi de ce a organizat Vaticanul un simpozion despre geologia Pământului pentru săptămâna viitoare? Crezi că piramidele sunt singura structură făcută de om care să reproducă tiparele din stele? Sau că egiptenii antici erau singurii care credeau că fluviul lor, Nilul, este o oglindă a unui fluviu de stele din cer – Calea Lactee? În China, primul împărat, Chin sau Qin Xen Xuan Di, a poruncit ca palatele Xian Yang şi Erpoang să fie modelate după modelul stelelor, cu vârful muntelui Chungnan Shan ca poartă spre rai şi cu fluviul Wei ca oglindă a Căii Lactee. Exact ca aici, în Cairo. Chiar şi astăzi, preoţii taoişti fac dansul stelelor după modelul constelaţiei Ursa Mare. Ei cred în Chi sau Qi – energia forţei vitale, concept similar celui egiptean de Ka. Însă adevăratul argument hotărâtor este că împăratul Qin avea şi el cunoştinţă de un loc subteran sacru, deasupra

căruia îşi construise mausoleul-piramidă de formă pătrată. Deşi piramida sa a fost construită din pământ, este mai masivă decât oricare altă construcţie din Egipt. Până în ziua de azi, înăuntru au rămas arbalete încărcate şi poziţionate să tragă în intruşi şi lacuri de mercur otrăvitor care să reflecte lumina. În tavan sunt plasate perle şi jad. Dar chinezii nu vor să deschidă mormântul şi exact asta e ceea ce doreşte Rola Corp.

Elen bău din limonadă înainte de a continua:

— Chinezii cred că spiritele strămoşilor sunt maligne. Dacă le tulburi, te vor tulbura şi ele. Qin a fost un tiran care a omorât milioane de oameni. Dacă l-ar tulbura în moarte, s-ar putea întoarce să distrugă China, o ţară care, la urma urmelor, a fost numită după el. Acesta este conducătorul care a alimentat cuptoarele cu cinci sute de ani înaintea Europei. Care era capabil să manipuleze carbonul şi să-i micşoreze conţinutul de fier, făcându-l prelucrabil, astfel încât armatele lui să-şi poată placa armele cu bicromat de potasiu pentru a preveni coroziunea, ceva ce îi nedumereşte pe arheologi până şi astăzi. A pus să fie construit Marele Zid Chinezesc şi a înmormântat opt mii de soldaţi din teracotă, ca o armată pe care s-o comande în lumea de apoi. Ca o ironie, le-a încredinţat arme reale, pe care ţăranii aveau să le folosească mai târziu pentru a-i învinge fiul.

Ellen mai luă o gură de limonadă. Părea emoţionată, dar nu fanatică – ceea ce constituia factorul îngrijorător pentru Sarah.

— Dar punctul central al culturii chineze rezidă şi el într-o piatră preţioasă. Jadul. Se presupune că ajută la nemurire. Costumele de înmormântare erau făcute din jad. Taoiştii îl macină efectiv, făcând o pudră pe care o mănâncă. Iar acum două săptămâni, NASA a spus, printre altele, că a descoperit indicaţii cum că există jad în Antarctica. Comunicatul de presă spune simplu: „depozite minerale“, dar dacă vezi raportul oficial, îţi dai seama că e vorba de jad.

Ellen îşi termină băutura. Puse paharul pe masă şi refuză încă unul.

— Şi toate acestea din cauza a ceea ce au început să facă în deşertul Takla Makan.

— Am auzit de deşert, spuse Sarah, dar nu-i cunosc semnificaţia.

— Iniţial, Rola Corp. a plecat să caute petrol în deşertul Takla Makan din China de Vest. Dar cercetarea i-a dus tot mai aproape de siturile antice, precum Wupu.

Sarah încă nu pricepea.

— Toharienii erau indigeni din regiunea Takla Makan, responsabili pentru construirea Marelui Drum al Mătăsii, care a constituit primul drum comercial ce unea Răsăritul şi Apusul. Au dispărut acum aproape două mii cinci sute de ani. Exact înainte ca primul împărat, Qin, să ajungă la putere. Ei au construit oraşe întregi. Structuri dintre care unele sunt megalitice. Purtau stofe ecosez din lână, ţesute cu tehnici identice cu cele ale celţilor. Au adus agricultura în regiune – şi nimeni nu ştie nici astăzi de unde au venit. Au apărut pe harta istorică în acelaşi timp cu sumerienii şi nici despre ei nu se ştie de unde au venit. Limba lor era cât se poate de apropiată de italo-celtică şi de germanică, deci nu de

limbile indo-iraniene, mai apropiate. Şi, spre deosebire de toată lumea din China, erau înalţi, blonzi sau roşcaţi. După aspect, erau străini, dar predatau China. Credem că cei de la Rola Corp. au ajuns în posesia anumitor informaţii, care i-au condus la piramida lui Qin şi la Antarctica.

Ellen îi întinse lui Sarah un plic din hârtie groasă şi se ridică.

— Ce e asta?

— E un scurt raport despre ceea ce credem noi că se petrece, îi răspunse ea.

Îşi vârî din nou poşeta sub braţ şi spuse:

— Ce vreau să-ţi transmit, Sarah, este că nimic nu este ceea ce pare a fi. Fii foarte atentă. Eşti în linia întâi în cea mai mare parte din acţiune şi nici măcar nu ştii. Şi gândeşte-te la China, spuse ea. S-ar putea să nu fie duşmanul care s-a pretins că ar fi.

— Îmi pare rău că am întârziat, se auzi o voce profundă şi catifelată.

Sarah îndesă instinctiv plicul în poşetă, înainte de a se întoarce să se uite la el.

Nu se îngrăşase. Nu chelise. Încă avea toţi dinţii. Nu părea să fie mai bătrân. Rip Thorne era încă un bărbat impresionant de patruzeci şi cinci de ani. Nimic nu se schimbase. Încă avea ochii aceia pătrunzători, ca ai unui rechin care caută un loc slab. Sondând. Rămăsese un ticălos.

— Rip… O, bună, răspunse Sarah, regretându-şi ezitarea.

Gândurile îi dădeau în clocot, dar ştia cum să şi le ţină în frâu.

Thorne o sărută pe obraz şi o privi circumspect pe Ellen Paris.

— Cine e prietena ta?

— Tocmai plecam, explică Ellen cu graţie.

Schimbă o privire cu Sarah, una care îi spunea să-şi amintească tot ce discutaseră, apoi plecă.

Thorne o luă pe Sarah de braţ.

— Mergem? spuse el. Te-am căutat în foaier. Ar fi trebuit să ştiu că vei fi la bar.

Afară îi aştepta o maşină.

REŢEAUA CENTRALĂ DE OBSERVATOARE SOLARE

7.15 PM

— Ce dracu' e asta? întrebă Ralph Matheson, urmărind încremenit bancul de monitoare.

Se aflau cu două blocuri de cercetare mai departe – după o plimbare de cinci minute pe holul dinspre spectroscopul de rezonanţă magnetică nucleară. Observatoarele solare de pe toată planeta şi din spaţiu transmiteau date, unele dintre ele în totală necunoştinţă de cauză cu privire la caracterul imperios cu care erau aşteptate.

Hackett ajustă setările calculatorului. Acesta era centrul de relee de semnal. Nu existau cercetători cu care să se certe din cauza diverselor teorii, ci doar tehnicieni care priveau mânioşi.

— Ce vezi acum este spectaculosul fenomen al convecţiei termice din interiorul soarelui, explică el.

Pe ecranul staţiei, un grafic arăta cercuri de mişcare ridicându-se şi coborând între miezul şi suprafaţa soarelui. Mişcările erau numeroase, iar tiparul în ansamblu semăna cu o jumătate de portocală.

— Destul de simpatică, spuse Matheson.

— Cred că termenul pe care-l cauţi este „destul de importantă", îl corectă Hackett. Convecţia termică reglează circulaţia în atmosferă şi în oceane. Determină schimbarea pe termen scurt şi mediu a vremii pe Pământ. Contribuie la mişcarea plăcilor tectonice continentale prin inducerea unor mişcări pe scară largă a magmei în interiorul mantalei, miezul Pământului. Şi găteşte supa. Este procesul prin care ia naştere căldura.

— Frumos, zise Matheson.

— Cum merg pregătirile pentru micuţa noastră expediţie, că tot veni vorba?

— Minunat, pentru centrul unei zone de război. Astăzi trimit cu avionul jumătate din echipament. Restul, îl luăm cu noi. Ai tras vreodată cu arma?

— Intră în categoria asta şi pistolul cu fotoni dintr-un tub TV?

— Nu.

— Atunci, răspunsul e nu.

— Nici eu. Dar vor să fim înarmaţi. Pentru protecţia noastră, înţelegi. Nu-i aşa, domnule amiral?

Dower îl ignoră pe inginer.

— Nu, nu înţeleg. Dar la dracu'! Atât timp cât nu-mi zbor degetul de la picior, ce-mi pasă? replică Hackett, concentrându-se asupra datelor brute care se revărsau pe ecran.

Matheson se uită la ecran, apoi la fizician. Gant şi Dower se aflau lângă ei. Gant fu cel care întrebă cu voce scăzută:

— Ce cauţi?

— Evenimentul de perturbaţie.

Gant nu părea să fi înţeles.

— Cauza iniţială. Acel eveniment care afectează un sistem şi creează instabilitate. Dacă e de dată recentă şi perturbaţia dispare repede, spunem că sistemul este stabil asimptotic.

— Şi mai pe înţelesul meu?

— Înseamnă că mă uit în soare după dovezi care să sugereze că fluctuaţia e scurtă. Că se va disipa curând. Că aceste masive furtuni solare vor dispărea.

— Şi?

— Şi n-am găsit aşa ceva, recunoscu Hackett. Şi nu cred că *voi* găsi aşa ceva vreodată. Pentru că nu de asta este vorba aici.

— Ei bine, ceva probabil că provoacă asta. Nu se poate întâmpla de la sine.

— De fapt, îi avertiză Hackett, se poate.

— Soarele este clasificat ca subiect pentru fizica neechilibrului, din cauza fluctuaţiilor masive pe care le vedem. Petele din soare se manifestă în perechi legate de o polaritate magnetică diferită. Flăcări. Tornade de dimensiunea Pământului care călătoresc la mii de kilometri pe oră. Vibraţii solare seismice vaste cu unde având de 40 000 de ori puterea cutremurului din San Francisco din 1906, cu o ondulaţie înaltă de aproape doi kilometri, care călătoreşte spre exterior cu până la 250 000 de metri pe oră. Au o magnitudine obişnuită de 11,3 sau mai mare. Ceea ce nu se întâmplă niciodată aici pe Pământ. Cel mai puternic cutremur pe care l-am avut a fost de 8,6 în Gansu, China, în 1920. Acestea sunt evenimente impresionante. Dar sunt doar evenimente. Soarele este şi un sistem de regularităţi pe scară largă. Masa sa centrală este supusă acţiunii a sute de mii de unde acustice de frecvenţă variabilă, care o străbat la orice moment. Imaginaţi-vă o mie de baterişti bătând fiecare un alt ritm pe aceeaşi tobă din piele. Are un ciclu al petei solare de aproximativ unsprezece ani. Este un sistem ordonat.

— Este o masă de explozii nucleare, obiectă Matheson. Ai spus-o chiar tu. Nu e nimic ordonat în asta.

— Ba chiar asta e, replică Hackett. Priviţi-o aşa. Ce este şi ce nu este ordonat reprezintă o problemă de relativitate. O explozie nucleară aici pe Pământ este atât de extraordinară, încât nu poate fi decât distructivă. Dar pe soare, unde nu există altceva decât reacţii constante de fuziune nucleară, noi am fi cei extraordinari. Pe soare, un eveniment nuclear

este echivalent cu, să spunem, una dintre celulele care alcătuiesc corpul uman. Mediul lui nu seamănă deloc cu ceea ce suntem noi obişnuiţi şi are propriul tip de ordine. Ordine reală. La urma urmelor, ne trezim în fiecare dimineaţă şi el e tot acolo. Făcându-şi treaba de soare. Şi şi-o face de milioane de ani. Şi va continua să şi-o facă încă multe milioane de ani. Este ceea ce noi numim o stare stabilă. Aţi auzit de entropie? A doua lege a termodinamicii?

— Mda. E cantitatea de dezordine dintr-un sistem. Totul trebuie descompus. De aceea scapi o ceaşcă pe jos şi se sparge. N-o să se mai repare singură.

— Corect. Aşa că totul se descompune. Savanţii o numesc dezordine. Restul populaţiei spune că „s-a dus dracului".

— Mda…

— Deci, de ce suntem *noi* aici?

— Poftim?

— Viaţa. Copacii. Noi. La naiba, până şi norii. Dacă este atât de multă dezordine, şi asta e tendinţa naturală a lucrurilor, să se ducă la dracu, cum de noi am scăpat? Din haos trebuie să se nască ordine. Este o oscilaţie. Ordine-haos-ordine-haos.

— De aceea cristalele formează un lichid haotic. Ceva se schimbă şi se naşte ordinea? sugeră Matheson.

— În esenţă, da.

Matheson să dădu un pas în spate, realizând că Hackett nu era atât de extaziat de situaţie.

— Şi atunci, de ce arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă, Jon?

— Ce se întâmplă când un sistem violent, dar ordonat, devine dintr-odată haotic? Ce se întâmplă când violenţa întâlneşte haosul?

Matheson înghiţi în sec.

— Rahat, nu ştiu.

— Există o condiţie matematică – bifurcaţia Hopf –, numită astfel după Eberhard Hopf, matematicianul german care a descoperit-o. Aceasta garantează faptul că oscilaţiile vor apărea în stări stabile. Începe pe scară mică, apoi creşte şi creşte. În esenţă, nimic nu declanşează fenomenul, dar o stare stabilă este capabilă, fără niciun motiv, să devină instabilă şi să înceapă să oscileze.

— Apoi se întoarce la starea stabilă?

— În cele din urmă, da. Dar există şi un fenomen fizico-chimic, fenomenul Belousov-Zhabotinski sau fenomenul BZ, care apare în anumite lichide în anumite circumstanţe. După neregularitatea iniţială, imperceptibilă, la nivel atomic, care este declanşatorul, se transformă într-un ceas chimic. Lichidul devine din galben incolor, apoi galben din nou, cu o coordonare în timp perfect regulată. Oscilaţia este o dinamică internă.

Nu are nimic de-a face cu o forţă exterioară. Aceste evenimente sunt piatra de temelie

a teoriei complexităţii.

— Şi…?

— Anumite stele prezintă aceste proprietăţi. Sunt numite variabile cefeide. Pulsari, Ralph. Pulsari. Expulzează materie la viteze diferite, dar sunt stele violente. Unele pulsează la fiecare secundă. Altele, o dată la câteva săptămâni. Uită-te la cer într-o noapte şi vei găsi una. Ei bine, îşi muşcă el îngrijorat buza inferioară, cred că soarele nostru e un pulsar.

— Ce?

— Ce văd corespunde bifurcaţiei Hopf şi fenomenului BZ. Soarele ar putea fi mult mai bătrân decât credeam şi un pulsar cu ardere lentă. Atât de lentă, încât pulsează o dată la douăsprezece mii de ani. Aceste unde gravitaţionale ar putea fi preludiul pentru o masivă expulzare a unui înveliş coronal.

Dower voia să fie foarte clar în legătură cu acest aspect.

— Vorbim despre explozii solare mai mari decât cele proiectate anterior?

— Imaginaţi-vă, explică Hackett, întreaga suprafaţă a soarelui fierbând până se transformă într-un nor. Ca o coajă. Ar fi mama tuturor exploziilor solare, o explozie directă. Totul – din întregul sistem solar – ar fi lovit. Nimic nu i-ar scăpa. Se întoarse spre Matheson şi adăugă: Nu a spus Richard ceva despre ardere în acele mituri antice? Că n-au fost numai cutremure şi potopuri, ci şi că pământul a ars? Amirale, nu contează ce polaritate magnetică are un nor de plasmă de această magnitudine. Va lovi ambii poli în acelaşi timp. Şi unul dintre ei va aspira chestia asta. Indiferent că e nordul sau sudul.

— Asta nu e bine, spuse Matheson, conştient de implicaţiile problemei.

— E al dracului de rău.

Hackett se foi pe scaun, aplecându-se în faţă şi apăsând un buton de pe monitor.

— Asta va şterge de pe faţa pământului orice formă de viaţă.

Imaginea începu să coboare în haos.

— Oricum ar fi, ambele oscilaţii sunt predictibile matematic. Nu vă pot spune care dintre ele e vinovată, dar acum vă pot spune precis când va începe distracţia.

Dower era uluit.

— Poţi să faci… ce? Cât mai avem?

— „Evenimentul“ solar începe la şase după-amiaza, joia aceasta. Şi va ajunge la apogeu sâmbătă la miezul nopţii, arătă Hackett. Duminică… Dumnezeu se odihneşte.

— Iisuse Hristoase!

Hackett ridică privirea şi-l văzu pe Gant stând de cealaltă parte a monitorului său cu o cafea în mână.

— Mai sunt de aşteptat alte fluctuaţii? întrebă amiralul.

— Vreo două, spuse Hackett. Sincronizarea e puţin defazată, dar s-ar putea să aibă loc una chiar în noaptea aceasta. Una puternică. Una pe care o vom simţi de data aceasta.

7.49 PM

— Ce fel de maşină crezi că voiau să facă din cristal de carbon pur? medită Scott în timp ce analiza metodic fiecare bucată de pe masă.

Unde putea, potrivea pietrele împreună ca pe un mozaic. Schiţă glifele şi îşi notă caracteristicile lor, minunându-se de detaliile complexe.

— Ce tip de maşină n-are piese active?

— Nu ştim că nu are, observă November. Şi, în afară de asta, panourile solare nu au părţi active.

Ceva o preocupa, era evident pentru Scott. Tocmai îşi sunase tatăl acasă şi îl certase pentru că nu făcuse curat în casă. Şi nu părea să aibă legătură cu faptul că avea o întâlnire în seara aceea.

Scott spuse:

— Bună observaţie.

Apoi îşi concentră atenţia asupra unuia dintre numeroasele sale caiete boţite. Începu să alcătuiască liste de cuvinte. Ea îi aruncă o privire. Voia să ştie ce descoperise.

— Tocmai mă gândeam la cuvinte similare pe care le împărtăşesc câteva limbi, mărturisi el. Numitori comuni. Mă gândeam că dacă aş reuşi să discern un tipar în comparaţii, poate că aş vedea şi tiparul din pietre.

Ea îl rugă să continue.

— Aztecii antici vorbeau nahuatl, zise Scott. Iar când doreau să spună „Casa lui Dumnezeu“, spuneau „teocalli“. În greacă, de partea cealaltă a Atlanticului, spuneau „theou kalia“, „Casa Domnului“. În Quechua, spuneau „llake llake“ când voiau să spună „bâtlan“. Şi spuneau „llu llu“ la „minciună“. În timp ce sumerienii spuneau „lak lak“ la bâtlan. Şi „lul“ pentru „minciună“.

— Sunt virtual identice.

— Virtual. Din nefericire, nu e foarte ştiinţific. Ca lingvist, instinctul îmi spune să compar o limbă cu o altă limbă, nu un continent cu un alt continent. Similitudinile singulare nu sunt de încredere, dar câteva aspecte continuă să apară. Cum ar fi „atl“.

— „Atl“?

— Sau numai „tl“. Ca şi combinaţie de consoane, este destul de rară în limbile europene. O utilizăm în cuvinte precum Atlantic, Atlas, Atlantida. Dar în America de Sud şi America Centrală este destul de comună. „Atl“ este cuvântul nahuatl pentru apă. Atlaua este zeul şi stăpânul apei. Aztlan a fost tărâmul mitic de unde pretind aztecii că ar

fi venit. Înseamnă „Ţara Soarelui“, dar cu „tl“ în cuvântul „lume“ are o conotaţie de apă. Deşi, ce are a face cuvântul „atlatl“ cu apa, nu sunt prea sigur.

Începu să-şi roadă unghia degetului mare. November îşi trase un scaun.

— „Atlatl“ înseamnă „săgeată“.

— Săgeată? Asta e interesant. Pe hărţi sunt utilizate întotdeauna săgeţi pentru a indica nordul. Cu Atlantida la Polul Sud, s-ar putea să fie important, spuse ea.

Scott miji ochii.

— N-am idee de ce e important, spuse el, dar voi avea în vedere.

— Sigur, spuse November radioasă, mulţumită de ea însăşi. Deci, are legătură cuvântul „atlatl“ cu vreo limbă europeană?

— Ei bine, replică Scott ironic, avem „săgeată“, dar în afară de asta mai nimic. Poate cu excepţia germanei înalte vechi. „Tulli“ înseamnă „cap de săgeată“. Iar Thule era o insulă legendară din Atlanticul de Nord, menţionată pentru prima dată de Pytheas în secolul al patrulea î.Hr.

Bătu cu degetele în masă şi piciorul îi zvâcni la unison, în timp ce mintea îi lucra din greu.

— De fapt… De fapt…

Frunzărind printre hârtii, extrase un blocnotes, răsfoi prin el şi găsi pagina boţită pe care o căuta.

— Mda… Tlalocan era căminul sudic al lui Tlalocan, zeul ploii. Era cunoscut şi ca… aşteaptă… Tlahuizpantechutli, zeul gheţii. Şi prietena lui era Chalchiuitlicue, zeiţa apei.

— Aveau zei pentru fenomene meteo?

— O, bineînţeles. De exemplu, Ehacatl era zeul vântului. Un personaj interesant de altfel, pentru că era cunoscut şi sub numele de Quetzalcoatl, bărbatul despre care se spune că a adus civilizaţia în America Centrală şi de Nord. Şarpele cu pene. Zeul bun, inventatorul scrierii, al picturii şi al calendarului.

— Ca şi Thot.

— Da, şi în *pinturas* – sau picturile mexicane antice – Quetzalcoatl, cel despre care am spus că purta o robă lungă şi neagră tivită cu cruci albe… El era şi zeul Vestului, unul dintre cei patru Tezcatlipocas…

— Ceilalţi fiind Estul, Nordul şi Sudul, nu? întrebă November, luându-i-o înainte lui Scott. Avea cruci peste tot pe haine şi era asociat punctelor cardinale ale busolei?

— Aici avem cu certitudine un tipar. O logică.

Se uită atent la ea, apoi adăugă:

— S-a terminat cu distracţia.

Fu rândul lui November să zâmbească afectat.

— Este complex, nu-i aşa?

— Nici să nu îndrăzneşti…

— Şi totuşi, ce te-a făcut să începi să analizezi limbile sud-americane? Credeam că te uiţi după cuneiforme. Asta-i în Orientul Mijlociu.

— Mi-a trecut prin minte, îi explică Scott, că atunci când Antarctica a trecut printr-un potop, nu exista nici măcar o singură cale de scăpare. Masele continentale cele mai apropiate erau America de Sud, Africa de Sud şi Peninsula Indiană. Dar, pentru că vorbim despre un potop, presupunem că pământul de la aceeaşi altitudine ar fi fost acoperit cu apă. Aşa că trebuia să mergi şi mai departe spre nord ca să dai de munţi şi de pământ uscat. Anzii în Peru. Muntele Ararat în Turcia, în apropiere de Egipt. Şi Himalaya în nordul Indiei şi la graniţa cu China. Aceleaşi trei locuri în care s-au născut religia şi scrierea.

— O, Dumnezeule, este incredibil!

— Poate. Nu ştiu. Oricum, mi-am amintit ceva ce am citit despre o limbă numită aymara. Face parte din familia limbilor amerindiene. Una dintre familiile pe care le-am păstrat pentru analiză.

— Îmi amintesc.

— Chestia este că pare să fi fost inventată.

— Este posibil? Am crezut că limbile evoluează pur şi simplu.

— Trebuie să fie. Dar, în orice caz, nu este imposibil. Hangul, alfabetul utilizat în Coreea şi în China, a fost inventat de regele Sejong în 1446. El a proiectat douăzeci şi opt de litere noi pentru vocale şi consoane, pentru că o mie de ani de utilizare a chinezei fuseseră un dezastru pentru poporul său, spuse Scott. Dar aymara este diferită, pentru că nu ştim cât de veche este cu adevărat. Ce ştim este că utilizează o logică diferită de a noastră. Noi utilizăm perechi de contrarii. Sintaxa limbii noastre se bazează pe noţiunea de „da“ sau „nu“. Aymara are un al treilea tip, un fel de „poate“. Ceea ce, în limbajul calculatoarelor, se numeşte logică fuzzy.

November dădu să deschidă gura, dar Scott o opri.

— Nu ştiu, întreabă-l pe Hackett. Ideea e că Ivan Guzman de Rojas, un savant IT din Bolivia, a studiat limba în anii 1980 şi a descoperit că aymara funcţionează ca un algoritm. Dacă traduci o limbă străină în aymară, poţi traduce aymara în oricare altă limbă – mai precis, păstrând sensul original al mesajului pe care încearcă să-l transmită prima limbă, fără a pierde sau altera ceva în timpul traducerii. Este atât de util, încât îl folosesc până şi astăzi în tot felul de programe de traduceri.

— Aymara? Unde au utilizat asta?

Scott ridică o sprânceană.

— Tiahuanaco, spuse el. Şi unii oameni încă o utilizează.

— Unde e Tiahuanaco?

— În Anzi. În creierul munţilor, pe malurile lacului Titicaca.

November era uluită.

— Se pare că toate indiciile despre Atlantida au fost dintotdeauna acolo. Doar că nu am ascultat ce spun.

Scott privi rândul de cristale de pe masă şi îşi analiză cercetările.

— Ei, acum ştim că sunt acolo. Şi că încearcă să ne spună ceva.

Era un sentiment puternic. Atât de puternic, încât se simţea ca un copil. Tot ceea ce învăţase vreodată îşi găsea, în sfârşit, sensul. Simţea că există un tipar. O logică. Dar care?

November părea încordată. Ştiind că n-ar fi trebuit s-o facă, o întrebă totuşi precaut:

— Care e viaţa ta acasă? Le e dor de tine?

— Ţi-e frică deja? îl întrebă ea brusc.

— Bineînţeles.

— Ce te sperie cel mai mult în toate acestea?

— Că nu-mi voi mai vedea fetiţa vreodată. Dacă acest al doilea potop ne loveşte, n-o să pot face nimic şi ea va avea de suferit.

November era copleşită.

— Nu ştiam că ai o fată. Ce vârstă are?

— Şapte ani. Numele ei este Emily.

— E un nume frumos.

November ridică delicat o piatră. Simţea gâdilătura obişnuită pe piele, aproape ca o înţepătură. Emoţionată, spuse:

— Tatăl meu spune că Mississippi începe să se umfle. Au emis în deltă stare de urgenţă.

— Înţeleg.

— Începe…

— Cred că da, încuviinţă Scott, cu o uşoară urmă de incertitudine.

— Ce să fac cu asta? întrebă ea, bătând în piatră. Să o schiţez din nou?

— Te rog.

November se ridică.

— Mi-e foame. Şi m-am săturat de cafea. Vrei o Cola sau altceva?

— Nu, mulţumesc.

Chicineta din fundul încăperii era destul de bine aprovizionată. Curată şi albă, avea o chiuvetă şi un cuptor cu microunde. Totul era închis într-o unitate mobilă, ca să împiedice aburii şi radiaţia dispersată să pătrundă dinspre mediul de laborator.

Într-o parte se afla un radio. Absentă, November auzi o melodie pe care o recunoscu şi dădu mai tare. Punând Carbonul 60 în faţa ei, deschise frigiderul, înşfacă o sticlă de doi litri de Cola şi-şi turnă într-un pahar. Găsi un filtru nou şi se duse să pună de cafea. Indiferent ce spunea doctorul Scott, cu certitudine dorea cafea. Şi atunci, fu surprinsă de un sunet strident, aproape prea înalt pentru auzul uman. La început crezu că îi ţiuie urechile, apoi îşi dădu seama că venea dintr-o anume direcţie. Venea din paharul ei cu

Cola.

Se opri din ce făcea, atrasă de pahar precum o molie de foc. Sunetul devenise şi mai strident. Dincolo de intervalul audibil.

Se aplecă peste masă ca să se uite mai atent şi nu-i veni să creadă ce vedea. Bulele carbonatate care de obicei fierbeau la suprafaţă încetiniseră. De parcă lichidul devenise vâscos, ca melasa.

Dinspre pahar se auzi un sunet ca şi cum s-ar fi crăpat. Şi totuşi, nu se vedea nicio fisură.

Şi atunci, bulele se opriră. La mijlocul drumului spre suprafaţă.

November simţea vibrând întreaga chicinetă. Vedea slaba mişcare de oscilaţie. Ce dracu se întâmpla?

Ochii îi zburau de la un obiect la altul. Radio – difuzor – sunet – Carbon 60 – Cola în pahar.

Într-un dulap era o cutie cu diverse articole. Un suport de minge din metal.

Prudentă, ţinu bila de oţel deasupra paharului. Se opri, apoi o lăsă să cadă.

Cling!

Bila lovi Cola de parcă ar fi fost gheaţă şi rămase nemişcată la suprafaţă.

— Doamne Dumnezeule, murmură ea. Cineva trebuie să vină să vadă asta! Este incredibil!

Sări în picioare.

— Doctore Scott! strigă ea. Doctore Scott, trebuie să veniţi să vedeţi asta!

Instinctiv, se întinse şi apucă paharul cu Cola.

Când Scott ajunse în chicinetă, November Dryden ţipa.

DESCOPERIREA

În emisfera de sud, la apogeul ultimei glaciaţiuni majore, cu 18 000 de ani în urmă, un strat continental de gheaţă, groasă de câţiva centimetri, acoperise o mare parte din America de Nord, până la mijlocul Statelor Unite, precum şi o bună parte din Europa de Nord şi de Vest, până la latitudinea Parisului şi a Berlinului. În prezent, gheaţa continentală este limitată în esenţă la Groenlanda. Mai mult, se ştie că, în ceea ce priveşte extinderea gheţii continentale, situaţia din zilele noastre a fost statornicită cu 10 000 de ani în urmă. Cu alte cuvinte, suntem forţaţi să conchidem că planeta Pământ, un sistem fizic, a suferit în câţiva ani (o perioadă scurtă pe scala geologică) o tranziţie între două stări extraordinar de diferite, a căror diferenţiere se extinde dincolo de dimensiunile Pământului însuşi.

Remarcile de mai sus sugerează că orice model rezonabil al sistemului climateric ar trebui să poată explica posibilitatea unor astfel de tranziţii pe scară largă.

Exploring Complexity: An Introduction[59],
Gregoire Nicolis şi Ilya Prigogine, 989

UN BALCON AL UNUI APARTAMENT DIN CAIRO

9.30 PM

— Ce mai face soţia ta?

Era cel mai răutăcios lucru la care se putea gândi să-l spună, în timp ce se uita la homarul proaspăt, cu picioarele în sus şi desfăcut de pe farfuria ei. O sticlă de Dom Perignon de colecţie se răcea în găleata cu gheaţă.

Era uluitor ce puteau banii să cumpere într-o ţară în care băutura era interzisă. Dar egiptenii fuseseră întotdeauna iubitori de distracţie. Sarah era sigură că toată chestia aceea fundamentalistă nu avea să dureze prea mult. Egiptenii nu erau suficient de disciplinaţi pentru asta.

Thorne scoase fără ezitare o bucată de carne albă tremurândă din cleştele din mâna lui.

— Julia se simte minunat, spuse el vesel. Ştii că acum e obsedată de tenis.

Apoi îşi linse degetele.

— Tenis? zise Sarah.

Thorne trebuie că întâlnise pe cineva la club. În mod sigur.

— Nu ştiam că-ţi place tenisul.

— N-am spus că-mi place, replică el, servindu-se din nou cu homar.

Turnă şampanie şi toastă în sănătatea ei.

Ea îşi sorbi băutura dintr-o înghiţitură, apoi puse paharul din cristal cu picior lung pe masă cu prea multă forţă. Începu să se joace cu homarul din farfurie. Nu prea avea chef de asta. Simţea fluturii din stomacul ei dând din aripi fără încetare. La cât de multe relaţii renunţase pentru că nu şi-l putea scoate din cap pe bărbatul acesta?

Sarah aruncă o privire peste balcon, către toţi cei din cafenelele şi restaurantele de sub ei. Muzica şi râsul se înălţau spre ei. O adusese aici pentru un motiv. Nu se văzuseră de câţiva ani. Dar el ştia că aici, sus, o va face să se simtă mai singură, mai dependentă de el. Şi avea dreptate. Thorne avea întotdeauna dreptate.

— Cum a fost întâlnirea de la AOI? întrebă ea, după ce văzu teancul de documente depozitate pe o masă luminată de o lampă. Ai obţinut ce ai dorit?

Thorne zâmbi în acel fel al său care-i transmitea că, şi dacă lucrurile stăteau astfel, tot nu avea să-i spună.

— De ce ai cerut să vin la Cairo? continuă ea să sondeze.

— Mă întrebi dacă am făcut-o ca să te văd? zise el.

Ea îi aruncă un zâmbet – cât de sincer putu.

— Poţi cere să mă vezi oricând doreşti, sublinie ea. Întrebarea mea se referea la afaceri. Ce-i iese guvernului egiptean din asta? Oare îşi dau seama cu adevărat cu ce se confruntă?

— Nu, mă îndoiesc că îşi dau seama pe deplin de implicaţii, Sarah. De ce ar face-o? Ei nu văd decât semnul dolarului. Doar că nu la scara la care îi văd eu.

— Ştiu despre China?

Acum Thorne fu cel care ezită. Şi Sarah se bucură.

— Deci, începu el, cât se poate de precaut. Ştii despre China.

— Umblă vorba, spuse ea. La urma urmelor, aproape că aţi declanşat un război.

Thorne chemă ospătarul pentru a comanda încă o sticlă de şampanie. Bărbatul îi spuse că nu mai aveau decât Krüg de colecţie. Thorne consimţi, apoi o privi pe Sarah direct în ochi.

— Ai fost întotdeauna foarte deşteaptă, iubito. Foarte perspicace.

Doar norocoasă, se gândi Sarah. Aşadar, Ellen avusese dreptate. Nonşalant, el o apucă de mână şi păru surprins să vadă că degetele ei delicate erau reci. Le frecă uşor, iar din priviri le transmise celor din personal că se pot retrage. Aceştia dispărură în tăcere, lăsându-i singuri.

— Nu rămâi, nu? întrebă ea, dându-şi seama brusc.

— Nu, mărturisi Thorne. Trebuie să plec de dimineaţă. Voiam să te văd înainte de a pleca. A trecut atât de mult timp… Trebuia să te văd.

— Unde pleci?

— La Roma.

— La Roma?

În afară de spaghetti şi de Vatican, nu înţelegea ce îl aştepta acolo. Lăsă să-i scape un râs nervos.

— Vrei să-l pui la curent pe papă? Să-l anunţi că civilizaţia există de dinainte de Iisus Hristos?

Thorne nu râse.

— Ceva de genul acesta, zise el. Preşedintele este deja acolo.

— Poftim? Şi între timp stârniţi un război în Antarctica?

— Războaiele se poartă pe multe fronturi, Sarah, spuse el ridicându-se. Vrei desert?

Sarah îşi frecă fruntea. Se simţea ameţită.

— Uite, doar un pic de desert. Vrei?

O ridică de pe scaun şi o ţinu aproape. Aroma slabă a pielii lui, pe care o cunoştea atât de bine, făcea valuri în sufletul ei.

— Eu vreau desert, spuse el cu voce răguşită. Te vreau pe tine.

Era o replică atât de siropoasă… Şi realitatea era că, dacă n-ar fi fost atât de atrasă de el, ar fi apucat găleata cu gheaţă şi i-ar fi aruncat-o în faţă. Dar lucrurile stăteau aşa cum stăteau, astfel că îi răspunse la îmbrăţişare, cum ştia şi el că va face.

În cele din urmă, se îndepărtă de el şi îl întrebă:

— De fapt, de ce ai vrut să vin aici?

El o mângâie pe păr.

— Am crezut că ar fi o schimbare plăcută pentru tine, spuse el. Ştiu că îţi iubeşti trecutul. Trebuie să fi fost tare greu în Siberia.

Era suficient ca să-l lase să o sărute din nou. Apoi încă o dată. Iar după prima repriză fulminantă lipiţi de perete, conveniră amândoi că era mai confortabil intr-un pat. La urma urmelor, nu mai erau adolescenţi.

Ştia ce efect avea şampania. La dracu'. Ticălosul ştia.

8.03 PM

Se numeau cvasicristale.

Erau materiale care nu puteau fi numite cristale adevărate, pentru că nu erau făcute din serii de celule identice, ca un cub în cazul sodiului sau al sării simple. Unităţile din cvasicristale aveau o simetrie mult mai complexă. O simetrie în douăsprezece straturi. Formele semănau cu spiralele duble şi cu fagurii hexagonali. Unităţile cu aceste forme ciudate erau neregulate, însă rămâneau legate împreună pentru a forma structuri precum cristalul.

Însă observaţia era valabilă în cazul metalelor.

Totuşi, Cola din paharul lui November prezenta toate semnele că s-ar fi transformat într-un cvasicristal. Şi, pentru că era un lichid, însemna că aveau în faţă munca unui savant din alte timpuri.

Michael Faraday a fost cel care a descoperit în 1831 că undele staţionare, unde care par să fie imobile, pot fi produse în fluide. Asta însemna utilizarea vibraţiei, prin natura sa un element al sunetului. Iar *aceasta* era legătura pe care o căuta Hackett.

* * *

Doctorul tocmai îşi închidea geanta când fizicianul şi inginerul veniră în grabă pentru a vedea *ce* era cu toată acea agitaţie. Scott le explică ce se întâmplase, în timp ce November îşi ştergea lacrimile cu un şerveţel aproape distrus.

Doctorul de la centrul medical al CERN spuse:

— E bine. Nu are urme de arsuri. Nu are zgârieturi. Tensiunea arterială este mare, dar nu are probleme respiratorii. Are o sănătate perfectă.

— Ţi-am zis că nu m-a durut, spuse iritată November.

Corpul încă îi era zguduit de convulsii însoţite de lacrimi.

— Nu-mi puteam mişca mâna, explică ea, oricât aş fi încercat. De parcă braţul mi-ar fi fost complet îngheţat – dar nu mă durea.

— Şi atunci, de ce ai ţipat? o întrebă Scott îngrijorat.

— Pentru că m-am speriat, răspunse ea cu voce joasă. M-am speriat pentru că nu-mi puteam mişca mâna.

Hackett se ghemui în faţa blatului. Deşi circumstanţele se schimbaseră, decorul rămăsese la fel ca la început. Radio – Carbon 60 – pahar cu Cola. Pearce stătea deoparte, urmărindu-l. Nu voia să le stea în drum, dar nici nu voia să plece. Toată lumea era fermecată de un fenomen ce nu avea cum să fie normal. Iar Hackett parcă auzea rotiţele

minţilor lor de elită învârtindu-se întruna.

O bilă din metal stătea la suprafaţa unui lichid care, din toate punctele de vedere, se solidificase fără să îngheţe.

— Doamne Dumnezeule, murmură Matheson.

— S-ar putea ca Dumnezeu să nu aibă nicio legătură cu asta, ripostă Hackett, arătând cu un creion în direcţia fragmentului de Carbon 60.

Se uită la obiecte din nou, cu atenţie, apoi îi aruncă lui Pearce o privire şi îi ordonă cu voce joasă:

— În regulă, Bob, închide radioul.

Pearce localiză priza albă din plastic. Cablul. Puse degetul pe comutator. Apoi îl mută pe „închis".

Radioul îşi încetă transmisia.

Brusc, bila căzu la fundul paharului cu un asemenea zgomot, încât – pentru moment – păru gata să spargă recipientul. Făcu apoi câteva rotaţii pe fundul paharului, după care se opri.

Hackett ridică din sprâncene şi expiră lung, ceea ce era o surpriză pentru el, dacă nu şi pentru alţii. Nici nu-şi dăduse seama că-şi ţinea respiraţia.

Într-o parte văzu o vergea lungă din plastic, în mijlocul unei grămezi de mărunţişuri. Ţinând-o cu vârful degetelor, Hackett o introduse în paharul cu Cola şi începu să mestece cu ea. Bulele ţâşniră spre suprafaţă.

Apoi scoase vergeaua şi dădu din cap spre Pearce.

— Deschide din nou radioul.

În câteva secunde, fâsâitul şi sunetul înalt se întoarseră. De data aceasta, când încercă din nou să bage vergeaua în lichid, asigurându-se că mâna nu se afla în calea undei acustice, aceasta se îndoi de parcă lovise un solid.

Îi ceru lui Pearce să închidă din nou radioul şi apoi îndepărtă paharul de Cola. Îi făcu semn unuia dintre chimiştii adunaţi la uşă, iar acesta, la rândul său, îi spuse unui asistent să aducă şobolanul pe care-l ţineau într-o cuşcă.

Îl puse apoi în faţa pietrei.

Era un şobolan mare şi cafeniu. Alergând împrejurul cuştii, adulmeca aerul de parcă şi-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă. Zbughind-o spre partea din faţă a cuştii, chiţăi spre fragmentul de Carbon 60 şi sări spre el.

— Nu poţi face asta! E oribil! ţipă November.

Hackett nu se lăsă intimidat.

— Experimentul, explică el fără a o privi, este singura metodă de a obţine certitudinea.

Radioul fu din nou deschis. Iar şobolanul rămase încremenit în poziţia în care îl prinsese unda. Ochii îi erau sticloşi şi ficşi. November privi în lături, iar Hackett numără până la treizeci.

— Ce dracu' se întâmplă? vru Matheson să ştie.

Hackett purtă vergeaua de-a lungul instalaţiei improvizate şi le explică:

— Undele acustice sunt produse aici – în radio. Sunetul pătrunde în Carbon 60 şi este cumva „alterat". După care este proiectat înapoi în această direcţie. Până când loveşte şobolanul. Sau Cola. Un organism viu reprezintă aproximativ şaptezeci şi cinci la sută lichid, aşa că va reacţiona similar unui pahar cu Cola. Sunetul modificat este apoi acordat armonic pentru a produce undele imobile din fluid. Cu alte cuvinte, s-a aplicat tehnologia sonică pentru a cristaliza temporar şi artificial un obiect lichid.

Ceru apoi întreruperea sunetului. Şobolanul reveni la ale lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Hmm…

Hackett privi paharul cu Cola din mâna sa, în care bila continua să se rostogolească pe fund. Sorbi, aparent fără să-şi dea seama.

— Ciudat, murmură el.

Apoi făcu un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Îh…!

— Ce este?! ţipă November, apucându-l pe bărbat de umăr.

Hackett puse repede paharul jos şi se ridică.

— E fără zahăr, se plânse el. Nu pot să beau Cola fără zahăr. Nu aveţi Cola normală?

November îi dădu o palmă după ceafă – nimeni nu găsea că e comic. Îndepărtând Carbonul 60 şi aducând radioul mai aproape de şobolan, Hackett deschise din nou aparatul. Nu se întâmplă nimic.

— Ei bine, asta confirmă ceea ce credeam, anunţă el. Radioul nu are nimic special, şi nici postul pe care este fixat.

Faţa îi fu străbătută de un zâmbet amar.

— Armata ar fi în culmea fericirii dacă ar avea o aplicaţie pentru asta. Se uită posomorât la Scott şi adăugă: Sper că îţi dai seama că, atunci când vom ajunge în Antarctica, am fi norocoşi dacă va mai fi rămas ceva din Atlantida.

— Stai să înţeleg, spuse Pearce agitat. Avem un oraş construit dintr-o substanţă care reacţionează la undele gravitaţionale, lumină, electricitate… şi acum şi la… undele acustice.

— Corect.

— Drace! Asta-i colosal!

— Ei bine, spuse aspru November, m-am săturat. Vreau să mă întorc în camera mea de la hotel.

Scott dădu din cap cu înţelegere.

— Vin cu tine. Numai să-mi iau haina.

— Şi eu care credeam că descoperirea ştiinţifică este palpitantă, comentă Hackett,

urmărindu-i plecând.

— Şi cu traducerea cum rămâne? strigă Pearce neliniştit după ei.

— Poate aştepta! aruncă Scott peste umăr.

Hackett îşi băgă mâinile în buzunare, iar Pearce se apropie de el.

— Ai revizuit datele solare, da? *Nu* poate aştepta, nu-i aşa? Hackett se mulţumi să clatine din cap. Nu, nu putea aştepta.

Pearce se întoarse în laboratorul principal şi-i urmări pe Scott şi pe November urcând scara metalică spre ieşire. Şi atunci deveni conştient de sunetul transferului de electricitate şi strigă din cealaltă parte a laboratorului:

— Chestia asta e o tâmpenie!

— E un fel de a spune, comentă Hackett, dându-şi seama că se întâmpla ceva. Se întoarse spre Pearce şi îl întrebă: Ce s-a întâmplat, Bob?

Fu condus imediat la Hawkes, care înşfăcă nemulţumit din dispozitivul de tăiere laser bucata de Carbon 60 pe care o utilizase.

— Cristalul acesta, explică Hawkes, potrivindu-şi ochelarii. De fiecare dată când încercăm să tăiem materialul, primim un fel de feedback în fasciculul laser.

Deschise plăcile de protecţie de pe sertarul de acces şi extrase cu grijă carcasa de cristal din cameră.

— S-a întâmplat tot timpul lucrul ăsta sau doar acum? Ceilalţi chimişti decuplară rapid cablurile electrice, pregătindu-se pentru o recalibrare majoră.

— Chiar de la început, se plânse Hawkes fără să-şi ridice ochii.

— De ce n-ai spus mai dinainte?

— Nu părea important.

Matheson se apropie de tavă ca să vadă mai bine.

— Doar din curiozitate, ce fel de feedback primiţi? Un puls lung singular? Sau variabil?

Hawkes ridică ochii.

— Vrei să spui ondulat? Pulsuri?

Matheson încuviinţă.

— Pulsuri.

— Regulate?

— Ăăă… nu. Dacă ar fi fost regulate, am fi putut compensa. Dar de fiecare dată e altfel. De ce, ai mai văzut aşa ceva înainte?

Pearce era nedumerit, aşa că Matheson explică:

— Pare să fie reflexie intermitentă. De fiecare dată când încearcă să taie cristalul, acesta reflectă lumina laser înapoi spre emiţător…

— Şi aproape că ne face scrum şi pe noi.

— Sună de parcă n-ar prea vrea să-l tăiaţi, observă Pearce.

Chimistul nu păru prea convins, dar nu comentă.

— Sau încearcă să vă spună ceva, adăugă Hackett. Să vă transmită informaţii.

Aproape imediat, Matheson deveni interesat.

— Vrei să spui, ca un depozit de date pe un computer optic?

Hackett ridică din umeri.

— De pe ce? sări Pearce. Vorbeşti despre ceva teoretic…

Dar ochii lui Matheson nu se abătură de la faţa fizicianului în timp ce-i spunea:

— Pe şantierul ăsta *au* măcar un computer optic?

Thorne adormise.

Sarah ştia că nu avea să se trezească prea curând, pentru că îl epuizase dinadins. Ceea ce însemna că sezonul de vânătoare era deschis pentru calculatorul şi documentele lui…

Găsi o sticlă cu apă în frigiderul aflat într-un colţ şi se aşeză cu sticla în mână, aruncând o privire rapidă la documentele de pe masă. Şi atunci o văzu – revista cu colţurile paginilor îndoite, care ieşea dintr-un dosar îngropat într-una dintre stive.

O scoase. Era un exemplar al unui articol de cercetare semnat de Ellen Paris.

Sarah îşi aminti brusc de plicul pe care i-l dăduse Ellen. Îl deschise cu grijă şi atunci o văzu din nou.

Lucrarea lui Ellen documenta teoria deplasării scoarţei terestre a lui Charles Hapgood, profesor de istoria ştiinţei, care avansase noţiunea în 1950 şi câştigase sprijinul lui Albert Einstein. Era aceeaşi teorie despre care îi povestise Sarah lui Houghton în Siberia.

Ipoteza era simplă. O acumulare de gheaţă la poli avusese un efect de destabilizare catastrofal, al cărui rezultat fusese ruperea scoarţei planetei de pe miezul său lichid şi mişcarea acestuia precum pojghiţa de pe o şarlotă. Ceea ce ar fi explicat numeroasele anomalii geologice şi paleontologice, cum era de exemplu faptul că în Antarctica se descoperise materie din plante tropicale.

Teoria lui Hapgood dăduse naştere teoriei geologice standard a tectonicii plăcilor şi condusese la descoperirea faptului că anumite compoziţii de roci afişau citiri magnetice, indicând momentul la care fuseseră create. Pentru că se formaseră în câmpul magnetic al Pământului, ele reflectau poziţia anterioară a polilor Nord şi Sud.

Datele confirmaseră că Polul Nord se aflase la un moment dat în Hudson Bay, apoi în apropierea Insulelor Britanice, deci la 4 000 de kilometri spre vest, iar cu 60 de milioane de ani în urmă se aflase la o latitudine sudică de 55 grade, în Oceanul Pacific. Alte dovezi geologice demonstraseră că Africa şi India erau odinioară sub gheaţă şi că Antarctica se afla cu 4 000 de kilometri mai spre nord.

Înregistrările geologice dovediseră că polii magnetici nord şi sud îşi inversează complet poziţia în mod regulat. Dar mecanismul inversării polilor rămânea total necunoscut. Erau oare cele două fenomene – deriva scoarţei şi inversarea polilor –

asociate? Şi dacă da, de ce era Thorne interesat de aşa ceva?

Teoria deplasării scoarţei terestre presupunea că întreaga scoarţă terestră se află pe o mare de rocă topită. Unii geologi ar fi respins această noţiune, dar, pe la mijlocul anilor 1990, Jon Van Decas condusese o echipă în America de Sud spre provincia Parana Basalt din Brazilia, unde folosise o serie de monitoare, ca un gen de tomografie computerizată, pentru a cartografia trecerea undelor cutremurelor prin pământ. Fusese mai uşor decât crezuseră cei mai mulţi, pentru că era foarte puţin cunoscut faptul că în fiecare zi, undeva pe glob, avea loc un cutremur. Şi la fiecare patru zile atingea cel puţin o magnitudine de 6,4.

Ceea ce descoperise Van Decas fusese o pană semivâscoasă de rocă topită, cu o lăţime de 300 de kilometri, extinzându-se aproape 600 de kilometri în jos, de la placa Americii de Sud până la mantaua topită. Ceea ce explica de ce America de Sud se deplasase spre vest cu circa 2 900 de kilometri în 130 de milioane de ani. Asta însemna că America de Sud era direct legată de curenţii care afectau mantaua lichidă a Pământului. În următorii zece ani, se descoperiseră pene similare care conectau celelalte continente la manta. Aşa că, într-adevăr, se putea spune că scoarţa Pământului „pluteşte“ pe roca topită.

Când era pe punctul de a citi continuarea, Sarah îşi zări cu coada ochiului propria teză în muntele de hârtii al lui Thorne.

— Ce dracu'…?

Înşfăcă materialul şi-l frunzări. Marcaje cu pix roşu şi notiţe scrise în grabă: *referire la 15A.*

Exista o teorie conform căreia furtunile magnetice şi interacţiunile cu alte corpuri din spaţiu ar fi putut determina inversarea câmpului magnetic al Pământului prin influenţa asupra întregului miez. Pe la mijlocul anilor 1990, oamenii de ştiinţă măsuraseră mişcarea mult teoretizatului miez interior din fier solid şi descoperiseră că acesta se roteşte mai rapid decât Pământul. Era înconjurat de un miez exterior mai mare, din fier lichid. Luate împreună, formau un gigantic motor electric.

Recent, oamenii de ştiinţă speculaseră că, pentru a influenţa acest motor, ar fi fost necesar să aibă loc mai mult decât o furtună magnetică spaţială. Ar fi fost necesar un câmp gravitaţional care să-l devieze, poate să-l rotească în jurul axei sau să-i modifice starea, astfel încât rezultatul net să fie rotaţia în direcţia opusă, fără încetarea efectivă a rotaţiei.

Ellen era sigură că gravitaţia Pământului urma a fi afectată de ceva. Şi-ar fi pariat banii pe o cometă din materie neagră în trecerea sa prin apropierea Pământului. Efectele gravitaţiei produse de un astfel de eveniment periodic ar fi afectat întreaga planetă. Era o teorie drăguţă. Dar, pe măsură ce Sarah sorbea din apă şi răsfoia mai multe documente, bucăţi tot mai mari din puzzle începeau să se aşeze la locul lor.

Acceptând că existase un potop şi o deplasare a scoarţei terestre; acceptând că existase

o civilizaţie pre-potop, cu mare putere; acceptând că avusese loc o devastare pe o scară largă, *trebuia* să existe în consecinţă şi o acceptare a faptului că omenirea putea să îşi dorească instinctiv să-şi reconstruiască existenţa destrămată bucată cu bucată.

Pentru a face asta, omenirea avea nevoie de pământ uscat. Pământ sigur. Dacă Terra fusese inundată, atunci oamenii aveau nevoie de munţi şi de pământ fertil. Noe călătorise patruzeci de zile şi nopţi până să găsească ceea ce căuta. Cine spunea că nu procedaseră şi alţii la fel?

Să fi fost doar o coincidenţă faptul că, în urmă cu aproximativ 7 000 de ani î.Hr., în numai trei locuri de pe Pământ apăruse brusc agricultura, înflorind de nicăieri?

În China a fost zona din jurul lui Takla Makan. În America de Sud a fost zona din jurul Amazonului. În Africa au fost Nilul şi platoul Giza. Toate cele trei zone se aflau în apropierea lanţurilor muntoase înalte. Iar pe vârfurile din apropiere, în fotografiile din satelit, se pot vedea până şi astăzi rămăşiţele a două nave antice de mari dimensiuni, împlântate la 2 300 de metri înălţime, în versantele a doi munţi diferiţi, cu filoane şi toate celelalte. Toate cele trei zone ar fi putut scăpa de ceea ce a fost mai rău din potop. Toate trei ar fi rămas într-o regiune cu un climat relativ stabil, în pofida derivei. Şi, pe o rază de 1 600 de kilometri, toate cele trei zone aveau piramide.

La piramida din Egipt, Sarah fusese responsabilă pentru confirmarea descoperirii Carbonului 60. În China, o altă echipă făcuse acelaşi lucru. În Antarctica, exista un oraş întreg făcut din Carbon 60. Atlantida… Doamne Dumnezeule, nu conta cât de semnificativ era. Nu conta absolut nimic. Ce conta pentru Rola Corp. era resursa. Iar compania îşi dorea acea resursă cu orice preţ.

Sarah ştia precis ce căuta. Încurajată, răsfoi toate rapoartele geologice pe care le găsi. Comparând referinţele la depozitele minerale cu Carbonul 60, descoperi ceva important.

Cu exact o lună în urmă, Rola Corp. descoperise Carbonul 60 într-un loc numit Wupu, aflat în deşertul Takla Makan. Izbucnise imediat o controversă cu oficialii chinezi, dar nu înainte ca anumite informaţii să iasă la iveală la locul respectiv, ceea ce produsese un lanţ de evenimente de neoprit.

Pe 1 martie 2012, împotriva sfaturilor şi a avertismentului clar al inginerului proiectant-şef Ralph Matheson, Rip Thorne devansase cu mai bine de şase luni o operaţiune de sondare de testare în Antarctica, unde chinezii hotărâseră să acţioneze şi ei. Brusc, NASA pornise şi ea la vânătoare de minerale, iar ritmul şantierului companiei crescuse. Dar nava petrolieră de sondare nu era pregătită – nici nu avea cum să fie –, însă Rip Thorne nu căuta petrol.

Pe 8 martie 2012, în Antarctica se descoperise Carbonul 60, pe baza – după cum păruse la început – unor informaţii istorice colectate la Wupu. Şi vânătoarea pentru cantităţi mai mari de Carbon 60 fusese lansată. În pripă, se utilizase o echipă de cercetare internă, pentru a se detecta locaţia unui Carbon 60 mai accesibil.

În Egipt, ţinta fusese Cairo. În America de Sud, în bazinul Amazonului, se alesese un sit din apropiere de râul Pini Pini. Păzit de indienii Machiguenga, care se considerau gardienii „locurilor sacre“, imaginile din satelit arătau clar o serie de opt piramide mari, care rămăseseră netulburate vreme de milenii întregi, acoperite de vegetaţie şi mascate de jungla tropicală.

Ellen avea dreptate. În America de Sud *fusese* trimisă o echipă.

Dar ce anume declanşase vânătoarea de Carbon 60? Ce determinase compania Rola Corp. să caute Carbon 60 şi să sfârşească prin a cerceta migrarea scoarţei Pământului?

Răspunsul era Ellen Paris. Descoperirea de Carbon 60 în China – acelaşi incident care degenerase într-o confruntare – se datora parţial articolului scris de ea.

Se va întâmpla din nou, spusese Ellen. Potopul se va întâmpla din nou. Sarah citi atentă teoria lui Ellen şi descoperi rapid ce căuta – ce consideraseră important anumiţi savanţi fără chip. Indiferent care era mecanismul extern, ce declanşase deriva scoarţei terestre, evoluţia evenimentului putea fi calculată. Prin monitorizarea acumulării rezultante în activitatea seismică, putea fi preconizată o dată pentru dezastrul iminent, iar Ellen prezisese un astfel de eveniment.

Cutremurele erau preludiul potopului şi acumularea începuse în Peru. *În 1996.* În câteva secunde începu să răsfoiască statisticile, pagină după pagină.

DATA-(UTC)-

TIMP LAT
LON

CHEIE:
DEP MAG Q
COMENTARII
DEP = adâncimea în kilometri
anul/luna/ziua ora: minute: secunde deg. deg. km
96/11/12 11:34:47
25.31S64.47V 33,0
MAG = magnitudine
4.6Mb B PROVINCIA SALTA,
ARGENTINA
96/11/12 16:59:43
14.90S 75.49V 33.0
MI = Local
7,3 MS A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU
Citirea Richter originală
96/11/12 18:17:31
15.15S75.00W 33.0
14.96S 75.38W 33.0
5.1Mb B
ÎN APROPIEREA
COASTEI REPUBLICII PERU
96/11/12 20:07:46
14.96S 75.38W 33.0
magnitudine
5.1Mb C
ÎN APROPIEREA
Lg = mblg
COASTEI REPUBLICII PERU

96/11/12 21:43:57
15.31S 75.39W 33.0
5.2Mb
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU

96/11/12 23:35:14
Md = durata
14.85S 75.36W 33.0

5.5Mb A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU

96/11/13 00:28:19
Mb = undă de
15.01S 75.48W 33.0
adâncime
5.2Mb A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU
Ms = undă de
96/11/13 02:41:39
suprafață
14.70S 75.40W 33.0

5.7MS A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU
Mw = magnitudinea
96/11/13 02:47:33
momentului
15.33S 75.59W 33.0

5.1Mb A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU
Q = precizia localizării
96/11/13 12:32:09

15.38S 75.18W 33.0

5.7MS B
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU
Bună (A) până la
96/11/13 12:36:59

33.47N 116.45W 5.0

3.7MI A
SUDUL CALIFORNIEI
Cursul (D)
96/11/13 16:05:59

15.46S 75.45W 33.0

4.3Mb C
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU

Erau cifre din Studiul Geologic American, pe care Ellen le preluase pentru teza ei. Foarte importante, deşi cumva obscure. Nedumerirea lui Sarah era următoarea: cum puteau avea vreo legătură cutremurele din 1996 cu evenimentele din 2012? Dacă te uitai la tipar, vedeai că Peru suferise o activitate susţinută două zile la rând. Dar cum ajuta acest lucru la stabilirea unei date pentru un potop iminent?

Era ceea ce Ellen numea „Efectul Tesla“. Un nume surprinzător pentru un efect geologic, din moment ce răposatul Nikola Tesla nu fusese geolog, ci părintele fondator al radioului şi al curentului alternativ.

Totul avea legătură cu frecvenţa, vibraţia şi oscilaţia, într-un fenomen combinat numit *rezonanţă*. Într-o zi, pe când lucra în laboratorul său din New York, Tesla ataşase un dispozitiv mic oscilator la structura din oţel a clădirii pe care o utiliza şi îi dăduse drumul pentru a vedea ce se întâmplă. Rezultatul fusese un minicutremur în zona centrală a Manhattanului, care făcuse ca poliţia locală să se mobilizeze în masă pentru a pune capăt glumei. Experimentele ulterioare îl determinaseră să creadă că ar fi fost posibil să egalizezi podul Brooklyn printr-o astfel de metodă. Sau, mai ameninţător, să rupă planeta în două utilizând tone de dinamită.

Toate bune şi frumoase, dar unde se potriveau toate acestea în tiparele de frecvenţă ale cutremurelor?

Răspunsul era rezonanţa. Fiecare obiect, însufleţit sau neînsufleţit, atom sau animal, este caracterizat de o rezonanţă specifică – o frecvenţă la care vibrează. Dacă se influenţează rezonanţa prin intermediul undelor acustice, aceasta ar putea fi sporită până când obiectul ar începe să se cutremure la propriu, rupându-se în bucăţi. Sau, şi mai rău, spulberându-se. Era acelaşi principiu care funcţiona în capul unui cântăreţ de operă a cărui voce putea sparge un pahar doar atingând o notă foarte înaltă.

Ellen îl explica utilizând analogia cu un copil aflat într-un leagăn. De fiecare dată când mama decide să împingă leagănul, are nevoie de efort numai atunci când leagănul ajunge la înălţimea maximă şi îşi începe călătoria de întoarcere care îl îndepărtează de ea. Şi o face pentru că astfel este *necesar foarte puţin* efort pentru menţinerea leagănului în mişcare.

Totuşi, dacă mama ar folosi aceeaşi forţă pe care a utilizat-o la început ca să-l legene pe bebe, orice prost ar şti, instinctiv, că în timp leagănul ar sfârşi prin a se da peste cap.

La rezonanţă se aplica acelaşi principiu.

Tesla descoperise că era nevoie de o oră şi patruzeci şi nouă de minute pentru ca o undă de frecvenţă joasă să traverseze Pământul şi să se întoarcă. Teoria sa menţiona că, dacă detona o tonă de dinamită la fiecare o oră şi patruzeci şi nouă de minute, permanent, avea să seteze o stare de vibraţie care urma să determine scoarţa Pământului să se ridice şi să coboare cu sute de metri. Mările ar fi deviat. Civilizaţiile ar fi fost distruse. Şi care era scala de timp a lui Tesla pentru un astfel de eveniment? O chestiune de ani.

Sarah simţi că i se face frig.

Ellen stabilise punctul de pornire în 1996. Iar apogeul urma să aibă loc dintr-o lună în alta.

Defectul în toate acestea era că Ellen, oricât ar fi încercat, nu putea indica o cauză externă. Nu era astrofizician. Vorbea despre o cometă făcută din materie neagră, dar nu ştia de fapt prea multe despre asta. Dar ceea ce ştia depăşea probabilitatea statistică cu doi la unu. Cartografiase acumularea şi tensiunea în rezonanţa Pământului în timp. Iar

rezultatul vizibil publicului şi perceptibil totodată al acestei acumulări era activitatea seismică ridicată, care se amplificase conform predicţiilor ei.

Lui Sarah nu-i venea să creadă ce citeşte. Şi nu putea crede că şi ea făcea parte din puzzle. Să fi început undele gravitaţionale dinspre soare să pulseze încă de acum cincisprezece ani?

Chiar şi acele momente, milioane de unde de frecvenţă scăzută vibrau în interiorul miezului Pământului, ricoşând şi dezvoltându-se. Un fapt pe care Rola Corp. îl respinsese ca nonsens, spunându-i-o în faţă lui Ellen, după cum demonstra o copie a scrisorii lor către ea. Însă în material era ceva ce Rola Corp. decisese să urmărească. Pentru că exista un tipar în undele de frecvenţă joasă pe care Ellen nu-l observase şi pe care cele mai bune minţi de la Rola Corp. îl remarcaseră. Tiparul era o emisie focalizată. Undele de frecvenţă joasă oscilând în miezul Pământului se concentrau în cinci zone distincte de pe glob. Vibrând, aparent aleatoriu, şi totuşi disipându-se în cinci situri. La început, nimeni nu ştiuse de ce, dar era clar că nu din întâmplare.

Cele cinci situri erau Antarctica, Arctica, Pini Pini din Peru, Cairo din Egipt şi Wupu din China. Singurul loc disponibil pentru investigaţie fusese Wupu şi acolo se descoperise pentru prima dată Carbonul 60. Un cristal care, după cum sugerau rapoartele preliminare primite de la Geneva, răspundea direct undelor gravitaţionale.

Sarah se lăsă pe spate în scaun. Începu să mestece capătul pixului, concentrându-se asupra implicaţiilor. Erau cinci locuri pe glob care conţineau Carbon 60 şi care răspundeau la undele gravitaţionale, fiind punctul central al undelor seismice de joasă frecvenţă. Peste ce dracu' dăduse Rola Corp. acolo? Şi de ce nu spuseseră nimănui nimic despre asta?

Sarah se uită gânditoare la monitor şi atunci văzu. Stând inocentă într-un colţ al monitorului laptopului lui Thorne, Sarah remarcă o iconiţă de shortcut pentru videotelefon numită simplu: „Peru".

O analiză cu atenţie. O linie directă către echipa din America de Sud.

Aruncă o privire spre dormitor, după care decise să încerce.

Apăsă cu degetul pe ecran, activând legătura, apoi lipi o etichetă autoadezivă pe camera din laterala laptopului. Se lăsă pe spate şi aşteptă.

Şi urmări.

CĂUTARE CONEXIUNE…
GAZDĂ AGENT CONFIRMAT.
SUNĂ.
SE AŞTEAPTĂ RĂSPUNSUL…

Suna.

— Alo?

Tipul cu panamaua maronie uzată, purtând o cămaşă kaki şi o vestă din piele acoperită de buzunare şi umflată de scule şi echipament avea o voce răguşită. În jurul pălăriei avea o pană şi un şnur din lână colorată, ca un fel de bandă, şi nu se bărbierise de o

săptămână. În plus, era ud leoarcă.

Semnalul video clipi brusc când cerul din spatele lui fu aprins de un fulger. Ploaia îi curgea pe borul pălăriei. Cu greu putea distinge ceva prin ploaia torenţială care împroşca lentilele.

În spatele lui, Sarah îi văzu pe ceilalţi membri ai echipei, în ponchouri din nailon impermeabil, cu armele atârnate de umăr. Vedea utilajele pentru ridicat greutăţi mari din pădure. Paraşute rupte şi chingi de cargo se întindeau pe o suprafaţă vastă, protejând o mare parte din acesta. Avântate spre cer, dincolo de paravanul din frunze şi înfăşurate în ceaţa de ploaie, erau câteva piramide gigantice, acoperite de un strat de plante şi de viţă, gros de aproximativ un metru. Cicatrice uriaşe albe expuneau suprafeţele în locurile în care torenţii spălaseră vegetaţia mai săracă.

Sarah vedea şi locul în care indienii Machiguenga le ieşiseră în întâmpinare. Trupurile lor înroşite, în veşmântul ceremonial, erau expuse în faţa forţelor naturii. Utilizaseră arcuri şi săgeţi ca să se apere înainte de a fi măcelăriţi. Trupurile sfârtecate de gloanţe zăceau acum pe pământul din pădure.

Sarah simţi un ghem în stomac şi instinctiv icni.

Bărbatul de la celălalt capăt al liniei devenea nerăbdător.

— Alo? Rip, tu eşti? zise el.

Apoi bătu cu degetul în laterala videotelefonului, coborând calitatea imaginii cu o unitate. Un moment mai târziu, o altă faţă apăru pe ecran. Sarah recunoscu faţa lui Jack Bulger, unul dintre oamenii companiei care venise s-o vadă în Siberia cu două zile în urmă.

Acesta aruncă o privire la conexiune şi umblă la câteva butoane nevăzute.

Abia acum înţelegea Sarah pe deplin scala dolarilor pe care o vedea Rip Thorne. Dorea să monopolizeze Carbonul 60 pentru a-i controla distribuţia şi preţul. Explora orice cale. Şi, dacă asta însemna să trimită trupe înarmate în bazinul Amazonului, unde nu exista practic niciun guvern care să-i oprească, atunci asta făcea. Dacă însemna să ignore şi să refuze să transmită guvernului informaţiile pe care i le dădeau oamenii lui, informaţii potrivit cărora un tipar de frecvenţă a cutremurelor ameninţa grav supravieţuirea planetei, iar acest tipar de frecvenţă se concentra asupra celor cinci situri cu Carbon 60, atunci asta făcea. Tot ceea ce conta era deţinerea Carbonului 60. Acesta era ţelul, nu rezolvarea unei ghicitori care cuprindea întreaga planetă.

— Rip?! Iisuse Hristoase!

Bulger se întorsese.

Celălalt bărbat fluiera ascuţit, arătând spre cadavre.

— Acoperă-le!

Sarah întrerupse imediat conexiunea. Însă indiferent cine era celălalt bărbat de la capătul liniei, vorbise mai tare decât anticipase ea. Un Rip Thorne ameţit stătea gol în

pragul dormitorului. Se încruntă când văzu unde stătea Sarah. Ea îşi ţinu firea. Calmă, ridică sticla de apă la buze şi îi zâmbi dulce.

— Bună, spuse ea.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva strigându-mă, mormăi el, masându-şi ceafa.

— Mda, ai auzit. Eram eu, spuse ea calmă. Voiam să-ţi folosesc videotelefonul ca să sun la şantier. Ştii, azi am descoperit un dop.

Thorne nu părea prea fericit.

— M-ai ridicat din pat pentru asta?

— Nu, îl mustră Sarah. *Tu* te-ai ridicat din pat. Un mormăit ar fi fost suficient.

Thorne bolborosi ceva şi se grăbi înapoi sub pături; ea îl privi un timp, nevenindu-i să creadă că se uita la acelaşi om. De ce era capabil? Se încruntă, numai pentru a-şi simţi inima sărindu-i din piept când telefonul sună. Se uită nervoasă la aparat preţ de o clipă, convinsă că echipa din Amazon o depistase, apoi ridică telefonul la timp pentru a evita să-l trezească din nou pe Thorne.

— Alo? spuse ea agitată.

— Sarah? Eşti trează…

Sarah oftă uşurată.

— Eric, tu eşti… Ce s-a întâmplat?

— Mai bine vino aici, zise el. Am scos dopul.

Sarah nu uită plicul şi nici telefonul în timp ce se îmbrăca şi îşi strângea lucrurile. Puse documentele la loc, aşa cum le găsise, dar lăsă laptopul afară. Când dărâmă un dosar pe podea, văzu o listă cu numere de telefon care căzuse odată cu paginile. Era o foaie cu date de contact pentru echipa din Elveţia – echipa care se lăuda că are un ofiţer CIA activ ca membru.

DR. JON J. HACKETT – 555 3212
DR. RICHARD SCOTT – 555 4108
RALPH K. MATHESON – CERN: 555 8795
ROBERT PEARCE – [număr secret] Contact: Am. în R. T.
DOWER prin CIA.

Îndesă lista în poşetă şi puse restul dosarului acolo unde îl găsise. În drum spre ieşire, îşi aminti să-l sărute pe Thorne aşa cum obişnuia. Dar pur şi simplu n-o făcu.

ELIGO

LASERUL EUROPEAN INTERFEROMETRU OBSERVATORUL PENTRU UNDE GRAVITAŢIONALE

10.06 PM

— Soarele ca un pulsar? Sunteţi nebuni?

Staţia Corner – sediul central al ELIGO, locul în care erau găzduite toate laserele, separatoarele de fascicule şi unele dintre oglinzile pentru şase interferometre – era copleşită de frenezia savanţilor dintr-o diversitate de departamente, certându-se din cauza informaţiilor. Disperaţi şi şocaţi, mulţi dintre ei erau lipiţi de monitoare, fiind concentraţi asupra adunării de noi date. Toţi îşi purtau permisele pe şnururi în jurul gâtului, pentru ca numele să le fie uşor de identificat.

— Cam asta e, replică Hackett.

De la Centrul de Cercetare Ames venea un flux direct de date. MIT era on-line, în timp ce Observatorul Kitt Peak era la rândul său pe altă linie. Observatoarele Astronomice Optice Naţionale de la Tucson, Arizona, menţineau un canal deschis, la fel ca şi oamenii de ştiinţă de la Observatorul Astrofizic din Columbia Britanică, Canada. Comunitatea ştiinţifică intrase în panică. Vestea se răspândea rapid şi nu era bună. Se presupunea că undele gravitaţionale erau produse de obiecte de genul a două găuri negre aflate în coliziune, simpla mărime a masei lor determinând curbarea, înnodarea şi răsucirea spaţiului înconjurător.

Se presupunea că undele gravitaţionale sunt un fenomen îndepărtat, ceva ce nu s-ar putea întâmpla în curtea ta, despre care teoria spunea că nu e posibil să fie peste măsură de mare. *Pur şi simplu soarele nu ar fi trebuit să producă un astfel de fenomen.*

Nick Austin, şeful de echipă responsabil pentru ELIGO, era un tip cu păr rar şi ochelari cu lentile groase bifocale.

— Datele acestea ne spun că soarele a început să emită unde gravitaţionale cu aproape douăzeci de ani în urmă. Le înregistraserăm, Jon. V-aţi sinchisit măcar să verificaţi cifrele?

— Ştiu ce spun cifrele, confirmă Hackett, dar vorbim despre schimbări gravitaţionale produse la un nivel atât de scăzut, încât ţi-ar trebui un detector de dimensiunea unei planete ca să surprinzi tipul acesta de fluctuaţii. Câte astfel de unde aţi înregistrat până

acum? îl întrebă el pe Austin.

Defensiv, Austin îşi încrucişă braţele pe piept.

— Patru unde până acum. Pe ultimele trei, de două zile încoace.

— Şi ce era diferit la ultima undă?

— A durat cel mai mult. Şi am înregistrat date care sugerează că unda ar putea prezenta variaţii interne. Posibil în legătură cu ceea ce putem numi, destul de vag, forţa câmpului.

— Structura undei este precum undele radio? Sau mai curând ca forţa câmpului magnetic?

— Poate o combinaţie. Uite ce e, Jon. Nimeni n-a mai măsurat chestiile astea înainte. Lucrăm toţi pe presupuneri. La cel mai vag nivel.

— Scuză-mă. *Scuză-mă!* Dar mi-am pierdut satelitul *şi* cometa! Aveţi măcar cea mai vagă idee în legătură cu cât de mult mi-a deformat unda gravitaţională sectorul din spaţiu?

O femeie cu trăsături ascuţite începu să urle. Ţinea în mâini câteva hărţi astrale şi încercuia un sector de spaţiu cu un pix roşu.

— Nu ştiu! Încă încercăm să înţelegem ce ne spun datele lui Hackett!

— S-a pierdut legătura cu peste treizeci de sateliţi, doamnă doctor Weisner, spuse enervat unul dintre savanţi. Nimic nu vă face mai specială decât ceilalţi.

Pearce se scărpină în colţul buzelor, coborând vocea. Aplecându-se spre Matheson, împreună cu care aştepta, spuse:

— Au de gând ciudaţii ăştia să organizeze o petrecere?

Matheson nu-i răspunse, mişcându-şi îngrijorat piciorul.

— Pun pariu că voi sfârşi în bucătărie.

— Hackett e un dobitoc! ţipa acum femeia.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, Michela, comentă cu voce tare Hackett. A, pe ea o căutam! Să sperăm că ne va duce la calculatorul acela optic, explică Hackett cu voce scăzută. Este fosta mea prietenă.

— M-am prins eu, conchise cu blândeţe Matheson. Este evident că te urăşte din rărunchi.

— Iubito? o abordă Hackett mieros. Am nevoie de o favoare…

Hackett privi spre degetul lui Weisner. Era încă fără verighetă. Fără niciun fel de inel, de altfel.

— E distractiv, nu? medită el. O mare parte din viaţa noastră se reduce la câteva bucăţi de rocă.

— Ce tot spui acolo? sări ea iritată.

Cum putea uita oare felul în care se despărţiseră? Iar el îi luase inelul ca să-l arunce la

toaletă. O săptămână mai târziu, se împăcaseră. Dar ea se aşteptase să vadă inelul înapoi pe degetul ei la un moment dat. Iar el nu avea pe nimeni care să-l ajute să caute prin mizeria din conducta de evacuare. În cele din urmă, găsise inelul. Însă piatra lipsea. Şi cincizeci de dolari nu aveau să înlocuiască un smarald de colecţie.

— Uite, am pierdut Rosetta, satelitul meu, explică ea, încercând să-şi menţină calmul. Nu am timp de tâmpenii, Jon. Ajută-mă cu asta şi atunci mă voi gândi dacă să te ajut la rândul meu.

Rosetta era o sondă a Agenţiei Spaţiale Europene, menită să orbiteze în jurul cometei P/Wirtanen şi să instaleze două sonde de câte 5 kilograme, *Roland* şi *Champollion,* care puteau ateriza pe cometa periodică şi puteau săpa în miezul său de gheaţă în căutarea aminoacizilor, elementele vieţii. Lansată în 2003, de la bordul lui *Ariane 5* din Kourou, Guyana Franceză, îi luase nouă ani ca să ajungă pe poziţie. Dar în timpul ultimei orbitări eliptice, la o altitudine de 500 000 de kilometri şi la o viteză de 100 de metri pe secundă, la ora 9.18 după-amiaza, contactul cu sonda fusese pierdut.

Matheson se uită la câteva date de pe ecrane, fără să înţeleagă mare lucru.

— Şi… cum funcţionează asta? întrebă el un tehnician.

— Există şase interferometre sau detectori de unde gravitaţionale, explică nerăbdător tehnicianul, care circulă în canale de doi-patru kilometri lungime, etanşate prin vacuumare. Noi lansăm un fascicul laser în aceste canale, apoi divizăm lumina prin separatoare de fascicule. Reflectăm lumina în diferite unghiuri, prin utilizarea unui sistem de oglinzi, apoi recombinăm lumina şi o analizăm.

— Şi, mai precis, ce se obţine prin asta? întrebă Matheson, încă nu foarte lămurit.

— O undă gravitaţională modifică intensitatea luminii.

— Atâta tot?

— Atâta tot.

— Nu ai cum să măsori frecvenţa, viteza şi direcţia unei unde cu tipul acesta de montaj.

— Ştim, recunoscu posomorât tehnicianul. Dar spune-i asta lui Hackett.

Hackett era cufundat într-o hartă simulată a sistemului solar împreună cu Weisner şi cu Austin, la o staţie de lucru aflată într-un colţ slab iluminat. Pearce se apropie tăcut de ei.

— Fie că vă place, fie că nu, spuse Hackett, undele acestea trebuie să aibă legătură cu magnetismul. Sau cel puţin cu activitatea magnetică de pe soare. Nick, montajul acesta de cât timp este operaţional? De opt ani? Până săptămâna aceasta n-aţi avut nicio urmă de undă gravitaţională. Nimic. Iar acum, săptămâna aceasta – patru. Este doar o coincidenţă faptul că această săptămână este şi săptămâna în care soarele atinge cel mai înalt punct de pe ciclul lui de pete solare?

Weisner îşi trecu degetele prin părul ei lung şi negru.

— Jon, crezi că soarele îţi va oferi Marea Teorie Unificată[60]? îl ironiză ea.

— Ce anume? lăsă Pearce să-i scape.

Intenţia lui era să rămână tăcut şi era evident că Hackett şi-ar fi dorit să o facă.

— Marea Teorie Unificată sau Teoria Totului, spuse Austin, fericit să se lanseze în explicaţii. Teoria care leagă gravitatea, electromagnetismul şi forţele nucleare puternice şi slabe într-o simplă ecuaţie. Este Sfântul Graal al fizicii.

— Dar eu nu sugerez aşa ceva, spuse decis Hackett. Îţi sugerez doar unde ar trebui să-ţi cauţi satelitul.

Apoi îşi întoarse atenţia spre ecran, bătând cu pixul pe soare.

— Petele solare sunt polarizate ca perechi pe suprafaţă, ca un magnet de tip bară. Ştiţi voi, nord şi sud… Pata conducătoare are polaritatea zonei din soare în care apare. Deci, dacă acea zonă e pozitivă, pata va fi pozitivă. Pata din flancul posterior al perechii va fi automat negativă. Pe măsură ce se desfăşoară acest ciclu, petele solare încep să se adune în jurul ecuatorului, care, la rândul său, se roteşte mai încet decât restul soarelui. Mă urmăriţi?

— Da.

— Bine. Acum, asta e ceva important. În circumstanţe normale, legăturile magnetice dintre pete interacţionează cu alte fenomene magnetice. Iar rezultatul este o explozie de ejecţie de pe suprafaţă…

— O erupţie solară.

— Exact. Cel mai bun mod de a înţelege magnetismul petelor solare este prin a le concepe ca nişte bucle mici, invizibile, ca nişte fire trase dintr-un pulover, cusute în şi în afara suprafeţei soarelui. Dar curios este că, în ultima săptămână, activitatea de erupţie solară a scăzut, în timp ce petele solare s-au înzecit.

— Şi asta… la ce concluzie te conduce?

Hackett îşi frecă faţa şi pufni.

— Mă gândeam la parametrii iniţiali de cercetare pentru ELIGO. Austin, teoria ta a fost că un sistem astral neutronic binar ar fi cel mai bun candidat pentru producerea undelor gravitaţionale. Ca în cazul coliziunii a două stele care ar deveni o halteră uriaşă rotativă, răsturnându-se în plan vertical, la viteze apropiate de viteza luminii. Păstraţi în minte imaginea halterei şi transferaţi-o asupra soarelui.

— Este exagerat.

Hackett îl concedie scuturând din cap.

— Gândiţi-vă, spuse el. Dacă aveţi suficiente pete solare laolaltă şi acestea sfârşesc legate capăt la capăt, negativ la pozitiv, vor forma un lanţ – ca un lanţ împletit de margarete – de unităţi magnetice independente, iar acest lanţ s-ar întinde în jurul ecuatorului soarelui ca o centură. Şi nu e nevoie decât să îţi lipsească câteva pete solare pentru ca centura să se strângă, strângând şi ecuatorul. Volumul intern al soarelui se

dilată spre emisferele nordică şi sudică. Ar arăta… ca o halteră. Instinctul natural i-ar spune să se întoarcă la centru. Iar această acţiune, la nivelul ei cel mai rapid şi mai temporar, ar fi un bun candidat pentru undele gravitaţionale.

Hackett introduse un CD într-un computer, apoi tastă datele sale de contact.

— În regulă. Acum, când ne imaginăm efectele gravitaţionale ale planetelor, ale lunii, ale cometelor şi ale altor corpuri astrale cunoscute, precum asteroizii de pildă, obţinem… ei bine, ia uitaţi-vă.

O simulare a unei unde răbufnind din soare străluci traversând ecranul. Interacţiunea cu planetele rupea unda în câteva locuri, făcând ca părţi din ea să se prăbuşească în ea însăşi. Dar, în cele din urmă, un reticul mic şi verde se opri într-o secţiune.

Weisner se aplecă în faţă.

— Aici crezi că o voi găsi pe Rosetta?

— Plus sau minus două sute cinci zeci de mii de kilometri, confirmă Hackett. Şi, pentru că nu era programată să se aştepte la deformarea bruscă a texturii spaţiului, încearcă să restabilească acel contact cu pământul într-o cu totul altă zonă a cerului. Am deviat şi noi odată cu ea. Totul a deviat în sistemul solar. Dar, din punctul de vedere al lui Rosetta, este ca şi cum întregul univers s-a dezechilibrat cu o fracţiune dintr-un centimetru. Dar n-a fost programată să recunoască asta.

Atinse din nou ecranul.

— Acolo e satelitul tău. Chiar acolo.

Austin şi Weisner schimbară o privire în tăcere. Cu o mână la gură, Weisner se gândea la implicaţii.

— Merită o încercare, recunoscu Austin. Ce ai de pierdut? Câteva minute de timp de comunicare pentru repoziţionarea antenelor parabolice şi apoi putem să aruncăm o privire. Nu sună chiar atât de rău.

— Pentru mine sună rău, oftă Weisner.

Austin nu înţelegea, aşa că ea continuă:

— Pentru că asta ar însemna că Jon a avut dreptate. Şi atunci aş fi obligată să-i mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, interveni rapid Hackett. Fă doar ce te-am rugat.

Privirea ei stărui pe chipul lui într-un mod care putea însemna doar: „Ce vrei de la mine?“

— Te mai întâlneşti cu tipul acela care face diverse lucrări secrete pentru japonezi pe calculatoare optice? Care lucrează cu acele cristale ce pot stoca un terabyte de date pe o unitate de dimensiunea unui cub de supă?

— Ştii bine că da. Îl urăşti, de unde interesul acesta brusc?

Hackett zâmbi şi scoase bucata de Carbon 60 ca pe un iepure dintr-o pălărie. Austin încremeni ca lovit de trăsnet, în timp ce Pearce începu să se mute de pe un picior pe altul,

bătând în retragere. În opinia lui, nu era cea mai bună idee. Problema era că Hackett nu prea ţinea cont de părerea lui.

— Crezi că natura poate codifica accidental, la nivel molecular, informaţii utile unui computer?

— Vrei să scaneze roca şi să vadă ce informaţii poate obţine?

— Te rog. Probabil că e doar gunoi. Ce vreau să spun e că, statistic, ar trebui să fie gunoi, nu?

— Întâi restabileşte-mi contactul cu satelitul.

Lui Hackett îi luă doar zece minute.

PUŢUL DE ACCES

Sarah coborî din Land Cruiserul lucios al companiei, pentru a găsi marchiza albastră zumzăind de generatoare şi de lămpi cu halogen, strălucind printre monumentele prost iluminate. După ce i se verifică identitatea şi trecu prin toate punctele de verificare, ajunse la groapa puţului.

Doi muncitori din tura de noapte ieşiseră din puţ şi-şi scoteau hamurile. Din puţ pătrundea spre suprafaţă o lumină rece, ce începu să pâlpâie atunci când fu obturată de ultimul angajat Rola Corp. care se întorcea la suprafaţă.

Sarah îşi trase pe ea o salopetă cu două numere mai mare şi descoperi că trebuie să-şi suflece mânecile. Verifică încărcătorul staţiei de emisie-recepţie şi îl atârnă la centură, împreună cu o lanternă, cu carnetul de notiţe şi un creion.

Cineva actualiza o hartă pe o masă improvizată, iar Sarah îşi notă informaţiile înainte de a arunca o ultimă privire spre puţ, ca să se asigure că pe scară nu mai era nimeni.

Apoi coborî.

La baza scării se afla o capsulă de comunicaţii, cu un fir care urca spre suprafaţă. Cabluri negre şi groase ieşeau din dispozitiv şi se târau de-a lungul pereţilor tunelului, ceea ce era deosebit de util – îi permiteau lui Sarah să-şi utilizeze telefonul mobil chiar şi la adâncimi mari sub pământ.

Urmă culoarul străjuit de lumini şi de cabluri până ajunse în punctul în care fusese inserat dopul, într-o secţiune îngustată a tunelului. Lanţurile încă mai atârnau de un capăt. Se utilizase un ciocan pneumatic de înaltă presiune pentru a înfige ancore în stâncă, iar sistemul improvizat de scripeţi era încă înghesuit lângă un zid, în aşteptarea lăzii în care urma să fie dus la depozit. În tavan erau cârlige, ceea ce însemna că lanţurile fuseseră ataşate iniţial unui vinci de înaltă putere aflat la suprafaţă. Însă acesta dispăruse de mult.

Din fericire, dopul nu se spărsese atunci când fusese îndepărtat, iar acum zăcea lângă peretele tunelului, unde mai mult ca sigur avea să şi rămână. Pe suprafaţa sa cineva scrisese cu vopsea roşie o notă: *Lungime de 2,5 metri. Greutate aproximativă: 30 tone.*

Tunelul din faţa ei nu-i permitea decât să se târască în ceea *ce* părea a fi un tip de anticameră.

Mai întâi, Sarah se uită atent în faţă şi strigă:

— E cineva acolo?

Aşteptă un răspuns în timp ce vocea ei rezona din pereţii reci din piatră de nisip.

Dar nu primi niciun răspuns.

Se aşeză în genunchi şi începu să se târască.

Camera propriu-zisă era circulară şi foarte simplă. În faţă erau două ieşiri, câte una de fiecare parte. Fiecare ieşire ducea spre o scară ce cobora în spirală în adâncuri. Fiecare ieşire era păzită de o statuie.

Ambele statui aveau o siluetă umană. Cea din stânga era evident bărbătească, iar cea din dreapta era femeiască. Însă ambele aveau capete de animale, conform tradiţiei egiptene clasice. Cea din dreapta, femeia, avea cap de leoaică şi era dificil de identificat, în timp ce bărbatul avea ciocul lung şi curbat al păsării ibis şi putea fi imediat recunoscut. Era Thot, zeul egiptean a înţelepciunii.

Cât despre statuia feminină, erau mai mulţi zei şi zeiţe egiptene care aveau faţă de leu. Sarah trebuia să se consulte cu cineva pentru a afla pe cine se presupunea că reprezintă. Îşi scoase staţia de emisie-recepţie şi deschise canalul de comunicaţie.

— Eric? spuse ea. Eric, unde eşti?

— Sarah! veni răspunsul lui slab şi agitat. Sunt în tuneluri! Tu unde eşti?

— Tocmai am ajuns în anticameră, îi explică ea privind statuile. Sunt cu Thot.

— Ah, te-ai întors la începuturi, chicoti el.

Probabil că Eric Clemmens era deja supraostenit. Bărbatul părea exagerat de vesel.

— Hei, ţi-ai adus cizme de cauciuc? întrebă el apoi.

Sarah nu înţelegea.

— Eşti sigur că-mi trebuie?

— Suntem sub nivelul apei aici, explică el. Crede-mă, vei avea nevoie.

— Ăăă… pe ce scară să cobor ca să ajung la tine?

— Nu contează, confirmă Clemmens. Ambele ajung în acelaşi loc.

După ce Eric încheie convorbirea, Sarah anunţă prin radio la suprafaţă să-i fie trimise nişte cizme din cauciuc. În câteva secunde le auzi căzând cu zgomot pe pământ, după ce fuseseră coborâte fără prea multă ceremonie în puţ. După ce-şi trase cizmele până la coapse, cu prudenţă îşi croi drum pe treptele din piatră care coborau în spirală peste treisprezece metri. Luminile se terminau la şase metri, aşa că pentru restul călătoriei fu nevoită să se bazeze pe lanternă.

Traseul îi dădea o senzaţie de ameţeală şi de dezorientare. Mai ales că încă mai avea o cantitate semnificativă de şampanie în organism. Din cauza combinaţiei acestor factori, pe ultimele trepte se împiedică şi-şi scăpă lanterna din mână.

O urmări cum se rostogoleşte, sărind pe fiecare treaptă, până când dispăru după colţ şi ateriză cu o plescăitură.

— La dracu! răbufni ea furioasă pe sine. Toanto! Chiar eşti toantă!

Se lipi de perete şi mai înjură câteva clipe. Nu îndrăzni să-şi scoată staţia, de teamă să nu cumva să o scape şi pe aceasta. Preferă să urmărească relieful peretelui şi pipăi

drumul cu vârful picioarelor, sperând că lanterna va mai putea fi aprinsă atunci când va ajunge la capătul drumului. Descoperi că ultimele două trepte erau cu totul cufundate în apă. Îi mulţumi în gând lui Eric – cizmele de cauciuc chiar erau o idee bună.

Treptele se sfârşiră la o uşă care ducea într-o cameră cavernoasă. Şi, sub apa clipocind din faţa ei, Sarah îşi zări lanterna, cu fasciculul de lumină străpungând întunericul.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură ea, afundându-se în apă şi încercând să nu alunece. La dracu…

Terenul de sub picioare era neregulat. Şi, cu toate că simţea că respectă un model, nu-şi putea da seama care era acesta. Tot ce ştia era că terenul prezenta alternativ porţiuni înalte şi joase.

Când ajunse acolo unde zăcea lanterna, îşi suflecă mânecile ca s-o recupereze.

Şi atunci auzi. Un sunet care putea fi descris doar ca o respiraţie, dar la o scară gigantică. Urmat de linişte, apoi de un sunet precum un scrijelit, ca o goană furişată, ca o masă de şoapte afundate. O mie de târnăcoape bătând în stâncă. Sau de unghii pe o tablă.

Cu mâna încleştată pe lanternă, Sarah se îndreptă fulgerător.

— Ce naiba…? zise ea răsucindu-se.

Lumină pereţii cu lanterna şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Nu se afla într-o cameră. Era într-un tunel. Dar un tunel care nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Perfect circular pe lungime, părea să se întindă la infinit într-o direcţie, făcând o cotitură la celălalt capăt. Având dimensiunea unui camion în lăţime şi cam aceeaşi înălţime, tunelul era realizat din două spirale continue, precum ghinturile din ţeava unei puşti.

— Sfinte Dumnezeule, murmură Sarah. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva.

O spirală era din gresie, pură şi simplă. Constituia porţiunile elevate şi era acoperită de hieroglife egiptene.

Cealaltă spirală era indentată şi cu totul diferită.

Sarah se apropie mai mult de zid şi-şi trecu degetele pe deasupra materialului. Simţi că o înţeapă. Era precum electricitatea statică. Şi albastră. Totul era acoperit cu o scriere într-o limbă pe care n-o mai văzuse niciodată. Era Carbon 60. Brusc, sunetul de mai înainte, ce semăna cu furişatul, se auzi mai puternic. Mai ameninţător. Apoi, ceva mic şi sticlos se repezi spre mâna ei.

Sarah icni şi-şi retrase repede mâna. Se cutremură.

— Ce a fost asta? se întrebă ea. Ce dracu' a fost asta?

Lumină cu lanterna peretele de Carbon 60 şi văzu uluită cum lumina pulsează în nervurile cristalului, îndepărtându-se în spirală de ea, de parcă ar fi fost captată de material.

Şi atunci se auzi o a doua respiraţie, sonoră şi aspră. Nu de mumie antică ridicată din

morţi, dar la fel de ciudată. Mai lumină o dată peretele de cristal, şi atunci descoperi cuibul.

Simţi că îi venea ceva pe gât. Instinctul îi spunea să-şi oblige stomacul să vomite convulsiv. Dar rezistă impulsului, punându-şi o mână pe gură.

Sticloşi şi transparenţi, mii de păianjeni mici se târau şi alergau unul peste altul într-o masă de viaţă extraterestră efervescentă. Prinşi în lumină, unii fugiră. Alţii se mulţumiră să rămână imobili, lucind şi zvârcolindu-se. Palpitând înainte şi înapoi pe picioarele lor ca nişte tuburi minuscule, atunci când simţiră prezenţa vizitatorului.

Cum naiba reuşiseră să supravieţuiască acolo? Kinosinteza era cel mai sigur răspuns. Asemenea creveţilor, planctonului şi bacteriilor care se hrăneau direct din depozitele minerale aflate în gurile hidrotermale descoperite de-a lungul dorsalei Atlantice, la presiuni de patru sute de ori mai mari decât cea de la suprafaţă, aceste creaturi nu aveau nevoie deloc de lumina soarelui.

Sarah se relaxă puţin, cuprinsă de admiraţie. Nu se putea împiedica să nu zâmbească. Ce descoperire! Întinse mâna şi mângâie cu blândeţe unul dintre păianjenii sticloşi de pe marginea cuibului.

— Bună. Salut, micuţilor!

Şi, deşi intuiţia îi spunea să se abţină, mângâie cu degetul unul dintre piciorușele din grămadă. Mută lanterna o fracţiune spre stânga. Apoi urlă.

Decis să inspecteze situaţia în teren, un păianjen transparent, de dimensiunea unei farfurii, pornise în recunoaştere. Bătu insistent cu unul dintre picioarele din faţă pe suprafaţa dură şi rece a cristalului. Apoi îşi îndoi antenele extensibile. Ar fi trebuit ca fiinţele acelea să fie oarbe, dar Sarah era convinsă că se uitau la ea.

Se dădu înapoi încet, îndreptând lanterna spre apă, pentru situaţia în care mai erau acolo şi alte creaturi. Apoi auzi o plescăitură, se întoarse să vadă cuibul şi îngheţă de spaimă când păianjenul se îndreptă în zbor spre ea.

Simţi pala de vânt care însoţea mişcarea rapidă a acestuia şi aproape leşină când arahnida mare, asemenea cristalului, ateriză pe umărul ei stâng, folosind-o ca pe o trambulină pentru a ajunge în capătul celălalt al tunelului.

Ateriză apoi cu o ghemuire şi se îndepărtă grăbit în tunel.

Sarah se scutură şi inspiră profund.

Îşi scoase staţia, se uită spre negreala de cerneală a adâncimilor tunelului şi deschise canalul.

— Eric, spuse ea tremurând. Eric, răspunde!

Un val de aer rece şi umed se năpusti pe lângă ea şi se avântă ocolind prin spatele ei, iar Sarah fu nevoită să îşi dea părul de pe faţă la o parte.

Şi atunci o văzu. O strălucire vagă, ca un vârf de ac luminos în depărtare. Mărindu-se

treptat. Foarte repede.

— Ce naiba e aia? murmură ea. Eric, tu eşti? Eric, aici jos sunt nişte creaturi!

Acum auzea un sunet ca un fluierat, ca al unui tren apropiindu-se dintr-un sistem de metrouri urban. Un iureş. Şi sentimentul indescriptibil al inevitabilităţii.

— Eric! strigă ea. Ce dracu se întâmplă?

În acea clipă, simţi lovitura.

Urletul era feroce, iar lumina era atât de intensă, încât Sarah aproape că-şi vedea oasele mâinii prin piele. Pocniturile energiei nu semănau cu nimic din ce experimentase ea vreodată. Instinctiv, se îndepărtă cu un salt de perete, iar lumina care se apropia inundă întreaga secţiune de tunel în care se afla. Când energia pură parcurse spirala de Carbon 60 cu viteza luminii, i se făcu pielea de găină. Vârtejul de electricitate se revărsă din duşumea spre tavan şi înapoi. Iar şi iar, urmărind spirala nesfârşită.

Sarah făcu ochii mari când îşi dădu seama că stătea într-o baltă de apă! Dar până să se gândească la ce avea de făcut, energia ajunsese deja sub apă şi circula acum prin forma de Carbon 60, şerpuind pe sub picioarele ei. Respiraţia lui Sarah deveni greoaie şi fiecare atom din tunel prinse viaţă. Totul era încărcat electric.

Îşi acoperi ochii şi atunci deveni conştientă de o voce care urla în staţie:

— Sarah! striga Eric. Sarah, mă auzi?

Ea ciocăni în transmiţător.

— Eric! strigă ea sacadat. Ce e asta?

— E minunat, nu?

— Ce *e* asta?

De la celălalt capăt al liniei se auzi un râs, urmat de o replică de o sinceritate extremă.

— Nu am nici cea mai vagă idee! Dar îmi place la nebunie!

Şi, pe cât de repede apăruse, pe atât de repede dispăru. Ca şi cum cineva ar fi atins un întrerupător gigantic, iar pulsul de energie ricoşă pe după colţ, lăsând-o pe Sarah singură în întuneric, gâfâind ca să-şi recapete respiraţia.

În tăcerea clipei, încercă să înţeleagă ce se întâmplase – dar era imposibil. Dădu să butoneze din nou staţia, dar – uitând cu care mână o ţinea – sfârşi prin a-şi duce lanterna la faţă. Lumina o orbi şi o scăpă din nou.

— Fir-ar să fie! spuse ea, pescuind în jur ca să recupereze lanterna pentru a doua oară. Sarah Kelsey, revino-ţi!

De data aceasta, butonă aparatul.

— Eric! spuse ea. Cum pot ajunge la voi?

— Urmează cotitura, o instrui el. Ţine-te de ea şi mergi în continuare. E simplu, adăugă el.

După câteva minute de bălăceală prin apă, legănând lanterna în încercarea de a găsi un soi de ieşire, dădu din nou colţul. Era mult mai departe decât i se păruse. În faţă

vedea tunelul îngustându-se în sus într-o pâlnie, în care Carbonul 60 alcătuia doar o fâşie în podea. Tunelul mai mic o duse apoi într-o cameră aflată puţin mai în faţă.

Atentă să nu alunece, urcă panta. Ajunsă în vârf, se echilibră şi continuă prin a pune câte un picior pe fiecare latură a benzii de Carbon 60 din podea. Scăpase de pericol ca prin urechile acului, aşa că nu voia să rişte. Nu voia să fie electrocutată. În faţă vedea lumini şi mişcare. Iar la marginea tunelului, unde acesta se conecta cu noua cameră, observă gresia schimbându-şi brusc culoarea, cu una mult mai întunecată. Culoarea granitului.

— Bună dimineaţa, domnilor, zise Sarah intrând.

Arătă cu degetul înapoi spre tunel şi adăugă:

— Uluitor! A fost ceva incredibil! Ce mi s-a întâmplat?

Eric ridică lanterna spre ea.

— Dumnezeu ştie – literalmente. Ce vreau să spun e că acest lucru se petrece de mii de ani chiar sub picioarele noastre. Am fost acolo jos acum o oră şi s-a întâmplat de… de trei ori?

Se uită la Douglas.

— De trei? De patru ori? întrebă el.

Douglas ridică din umeri.

— De patru ori.

— Este incredibil. Până unde merge tunelul acesta?

— Ceea ce am măsurat noi – în mare – ajunge la optsprezece-nouăsprezece kilometri, înainte de a coborî şi mai adânc în subteran şi dincolo de raza radarului. Şi este într-o linie dreaptă, care duce direct spre est.

— Optsprezece-nouăsprezece kilometri?

— Cel puţin. Şi de partea cealaltă a inelului mai sunt două.

Camera era heptagonală. Înaltă de zece metri şi cu certitudine realizată de oameni. Avea câte o ieşire pe fiecare perete opus altuia, ceea ce, din perspectiva lui Sarah, însemna o cale de intrare şi alte trei de ieşire. Se uită la tavan, apoi la Clemmens.

— Ne aflăm undeva sub Sfinx, spuse ea.

— Deşteaptă fată, auzi comentariul lui Douglas de undeva din întuneric.

— Ce-aţi descoperit aici, Douglas? întrebă ea.

În acel moment, două lanterne îşi schimbară instantaneu direcţia fasciculelor luminoase ca să-i arate.

Exact în centrul camerei se afla o piramidă uriaşă, cu baza pătrată, realizată în întregime dintr-un singur cristal de Carbon 60. Având cel puţin trei metri înălţime şi poate patru metri şi jumătate lungimea bazei, monolitul trebuie să fi avut o greutate de aproape 200 de tone.

Suspendat de o armătură de piatră, nu atingea nici fâşia de Carbon 60 de pe podea, de

sub picioarele lui Sarah, nici benzile care se prelungeau de la tavanele celorlalte trei tuneluri.

— Ce e asta?

— Asta, explică mândru Douglas, reprezintă o sută de milioane de dolari în dividende.

— Uită-te, adăugă Clemmens, făcându-i semn să avanseze şi mai mult în cameră, uită-te la alcovurile acestea. Par a fi unelte.

În pereţi erau pretutindeni firide. Fiecare firidă conţinea câte un obiect, toate diferite de următoarele. Execuţia era complexă, dar, în acelaşi timp, simplă. Cu certitudine nu erau egiptene.

— Ce sunt astea? întrebă Sarah.

— Mă depăşeşte.

— Deci, care e planul?

Douglas lovi cu palma piramida din Carbon 60.

— Să scoatem de aici chestia asta afurisită de câteva tone.

— Cum? întrebă Sarah cu toată seriozitatea. Uitaţi-vă şi voi. Nu am avea cum s-o trecem de uşa aia. Şi, în afară de asta, nu ştim nimic în Egipt care să poată ridica o asemenea greutate.

Douglas bătu cu palma în setul de freze pneumatice rezemate alături de el. Mari, masive şi pline de unsoare.

— De ce crezi că am adus aici frumuseţile astea? zâmbi el cu ochii.

CALCULATORUL OPTIC
DIVIZIA DE ŞTIINŢĂ

CERN, GENEVA

Îl căutară pe tipul numit Harvey la centrul pentru calculatoare optice. Michela Weisner părea să aibă o înclinaţie pentru bărbaţii motivaţi care nu aveau nevoie de somn. Se prezentară scurt, cu puţine glume şi multă formalitate. Harvey se jucă puţin cu permisul electronic de acces înainte de a-l băga în cititor, deschizând astfel uşa neagră şi grea, ca de seif.

— Aici nu e vorba despre văzut şi povestit, anunţă el scurt. Dacă vreţi acces în camera asta, vă ţineţi gura, bine? Fac asta numai pentru că m-a rugat Mickey. Acum, spuneţi-mi: ce vreţi să pun în scaner?

Hackett scoase mostra de Carbon 60 şi, în câteva secunde, Harvey îi escorta înăuntru. Urmând pasul încrezător al lui Weisner, Pearce îl prinse brusc pe Hackett de cot.

— Eşti sigur că trebuia să scoţi aia?

— Pardon?

— Piatra. Eşti sigur că a fost o idee bună să o scoţi şi să o arăţi la toată lumea? Dower va fi furios. I-ai spus lui Dower? Nu ar fi aprobat niciodată aşa ceva.

— Nu, nu i-am spus lui Dower. Mi-am imaginat, Bob… că dacă *eşti tu* aici, e cam acelaşi lucru.

În încăpere existau cârlige pentru atârnat costume de protecţie biologică de culoare albă. Dulapuri în care puteau să-şi pună pantofii şi alte obiecte. Harvey îi instrui să se schimbe şi îi conduse apoi prin ecluza pneumatică.

— Echipamentul meu este foarte sensibil, le explică el. Nu suportă o contaminare mai mare de patru părţi la un miliard.

Hackett era surprins – probabil că încă se aflau într-un stadiu experimental.

— Aceasta este o cameră epurată Clasa 100 – deşi o ţinem mai curată de atât. Ca să înţelegeţi despre ce e vorba, o particulă cu diametrul având a treia milioana parte dintr-un centimetru poate distruge oglinzi de 75 000 de dolari aici. Ajunge o simplă zgârietură pe care nici măcar n-ai putea s-o vezi prin intermediul anumitor microscoape şi s-a terminat. E suficientă puţină grăsime pe vârful unui deget de-al vostru ca să strice un întreg lot de componente, aşa că vă rog… să fiţi atenţi.

Îi conduse în ecluză, închise uşa masivă din spatele lor şi trecu la rutina de circulare a

aerului.

— Costumele voastre au aer pentru două minute. După ce dau semnalul şi suntem purificaţi, vă legaţi la rezerva de oxigen din cealaltă cameră.

— Bănuiesc că nu se poate fuma aici, adăugă şmechereşte Matheson.

Nimeni nu consideră remarca lui amuzantă.

Laboratorul era o înghesuială de cabluri şi de unităţi, de conducte expuse şi de lumini. În deplasarea lor prin cameră, cu toţii trebuiau să fie foarte atenţi şi să se asigure că furtunurile pentru aer de deasupra nu se prind în toată acea învălmăşeală.

La fiecare doi ani din ultimii şaizeci, le explică mândru Harvey, computerele deveneau de două ori mai rapide, în timp ce componentele din care erau construite deveneau de două ori mai mici. Aşa că, la nivelul anului 2012, avuseseră loc două schimbări majore în ştiinţa computerelor. Prima: calculatoarele începuseră să opereze, chiar dacă la un nivel rudimentar, la nivel de cuantă. Sistemele erau construite în aşa fel încât să poată calcula un număr infinit de răspunsuri la o ipoteză. Dar, ca să poţi face asta, trebuia să utilizezi puteri de calcul care operau la viteze extraordinare. Aşa că vechea tehnică de tipărire litografică a circuitelor pe plăci era depăşită. Însă până atunci nimeni nu reuşise să răspundă cu succes la a doua întrebare: când aveau să ruleze calculatoarele la viteza luminii?

Harvey era unul dintre puţinii savanţi care se dedicaseră rezolvării uriaşei provocări de a stoca informaţiile la nivel atomic. Iar aceasta însemna că singurul mediu care putea citi acest tip de informaţie era un laser.

— Am început să lucrăm cu hidrogen, explică Harvey, din motive de simplitate – pentru că nu are decât un singur electron. Am decis că un atom în starea sa fundamentală, adică atunci când electronul atomului este în cea mai joasă stare posibilă, ar reprezenta nivelul „zero". Apoi am ales o stare de energie mai înaltă, care să reprezinte „unu". Determinând în ce stare este electronul, poţi obţine un unu sau un zero. Aşa am construit sistemul binar la nivel atomic. Vă puteţi schimba aici.

Tuburile cu aer ajunseseră la capăt. La o intersecţie dintre bancuri, atârna un set nou de tuburi cu aer. Le eliberară cu toţii din cârlige şi apoi se schimbară, unul câte unul.

— Dar atomii au diverse stări de energie, indică Harvey în timp ce treceau pe lângă alte bancuri pline de componente hardware. Multe nuanţe de gri. Nu suntem limitaţi la sistemul binar. Paşi mici, Jon, paşi mici! Echipamentul nu este limitat la sistemul binar, dar eu sunt. Când *eu* voi fi mai sigur pe mine, vom merge mai departe. Şi, în afară de asta, programele pe care le utilizăm deja pot citi majoritatea tipurilor de structuri matematice fundamentale. Eu n-am făcut altceva decât să aleg sistemul binar ca sistem de codificare.

— Poţi utiliza orice tip de atomi pentru codificare? întrebă Matheson.

— Teoretic, am putea codifica şi apa, dar suntem departe de asta. Pe moment, este mai

uşor să ne limităm la cristale. De fapt, am probat o versiune de Carbon 60 realizată în laborator, dar un gram ne costă peste o mie de dolari, aşa că am renunţat rapid la varianta respectivă.

— Şi acum ce utilizaţi?

— Asta nu-ţi pot spune, dar, pentru o perioadă, am utilizat sarea obişnuită. Am făcut-o să funcţioneze utilizând perechi de ioni vecini. În plus, am descoperit că utilizarea sistemului binar e bună pentru corectarea erorilor.

— Dar sarea se dizolvă, sări Matheson. Dacă vreun licean îţi toarnă Cola în unitate, sfârşeşti prin a-ţi pierde întregul sistem.

— Stai liniştit, ne-am dat seama şi noi de asta. Aşa că, Jon, hai să ne întoarcem la Carbonul 60. Un material destul de interesant. Şaizeci de atomi de carbon ţinuţi împreună în treizeci de legături duble. E o structură a naibii de stabilă.

Ajunseră apoi la un banc care găzduia un dispozitiv ce părea să fie un soi de microscop electronic recalibrat. Pe peretele din spatele lui, aşezat într-un cadru din sticlă vacuumat, se afla un poster cu faimosul model Niels Bohr al structurii interioare a unui atom. Semăna foarte mult cu sistemul solar, cu electroni încărcaţi negativ ce se învârteau în jurul unui „soare“ încărcat pozitiv, format din protoni şi neutroni. Era un concept incorect după standardele prezentului, dar încă arăta foarte bine.

Harvey eliberă carcasa de test şi îşi întinse mâna.

— Dă-mi-o.

Hackett îi înmână bucata de Carbon 60 şi-l urmări pe Harvey cum pune cu mare atenţie materialul în ham. Apoi apăsă tasta pentru retractarea sistemului.

— Ce căutaţi? Un model anume?

Hackett inspiră profund şi privi monitoarele cu date. *Sistemul, angajat. Căutătorul, activat. Notare la final.* Îşi dorea să nu fi avut gluga aceea pe cap şi să nu fi fost nevoit să poarte vizorul acela care îi bloca legătura cu dispozitivul. Urmări laserul reflectându-se de pe suprafaţa rocii, creând scântei, ca nişte licurici în noapte.

— Frumuseţea este adevărul. Adevăr, frumuseţe, murmură el.

Nimeni nu înţelese.

— Keats, le explică el. Entropia este dezordinea într-un sistem. Gheaţa se formează din apă pentru că scade temperatura. Dar Carbonul 60 dă peste cap legea entropiei.

Harvey părea că tot nu înţelege; în schimb, Weisner înţelesese. Încă îşi mai amintea că Harvey avea uneori momente de acest fel.

— Nu există un model anume, spuse el în cele din urmă. Ia uitaţi-vă.

Harvey apăsă tasta *Porneşte* şi sistemul prinse viaţă. Servo-mecanismele înclinară oglinzile, iar lumina laser începu să caute. Pe monitoare, structura moleculei de Carbon 60 începu să se rotească, într-o serie de faţete pentagonale şi hexagonale ce se asemănau straniu cu o minge de fotbal; faţetele pentagonale erau cheia pentru curbura moleculei.

Pearce urmărea uluit ecranul.

— În *Timaios*, spuse el, Platon a prezentat cosmologia făcând apel la solide. Pământul era un cub. Focul era un tetraedru. Aerul era un octaedru. Şi apa era un icosaedru. Platon asocia dodecaedrul cu „eterul“ care circumscria universul. *Timaios,* explică el, este dialogul în care vorbeşte despre Atlantida…

Weisner scoase din imprimantă primul set de rezultate.

RN9
Z03
QD
QS
QP
sc
0
1
0
0
1
FA
1
0
0
0
1
LA/2
ERROR
0
0
0
0
LA/1
1
1
1
ERROR
0
AH

1

0

0

0

0

BINARY PATTERN NOT DETECTED

— Gunoi, spuse ea. Pur şi simplu, gunoi. Nu e niciun cod binar. În regulă, ţi-ai plătit datoria. Acum pot pleca?

— Iubito, pledă Harvey cu o voce plângăreaţă care nu făcea decât să irite, *eu* nu am terminat, bine?

— Bine, replică Weisner supărată.

Dar era departe de a fi bine…

— Hai să trecem la zecimale…

— De fapt, interveni Hackett, trăgând de furtunul cu aer ca să-l extindă puţin, putem să încercăm cu baza şase?

Harvey îl întrebă motivul.

— Păi, fiindcă în carbon sunt şase electroni. Atât. Am o bănuială.

Harvey introduse comenzile pentru ca scanerul să caute un model în baza şase gravat în cristal.

RN9
Z03
QD
QS
SC
ERROR
ERROR
ERROR
ERROR
FA
0

3
1
ERROR
LA/2
3
0
1
4
LA/1
6
6
5
6
AH
ERROR
ERROR
ERROR
ERROR
SEXENNIAL PATTERN NOT DETECTED

— Ghinion, Jon.

Căutară apoi o altă bază numerică. Nimeni nu puse întrebarea de ce nu fusese încercată de la bun început o bază zecimală. Abia în ultimii 100 de ani începuse baza zecimală să fie utilizată pe scară largă ca bază de numărare în majoritatea culturilor. Matematic, nici măcar nu era eficientă. Cu numai trei factori sau numere la care se dividea exact – 1, 2 şi 5 – era limitată. Baza duodecimală – sau baza 12 utilizată la un moment dat în sistemul imperial britanic, avea cinci factori – 1, 2, 3, 4 şi 6. Era atât de eficientă, încât o parte din sistem supravieţuise şi în secolul al douăzeci şi unulea: ouăle încă erau cumpărate cu duzina, la fel şi şuruburile, în cantităţi de douăsprezece duzini. Totuşi, şi sistemul zecimal, şi sistemul duodecimal se dovediră inutile.

Ca şi sistemul hexazecimal – baza 16, şi vigesimal – baza 20, un sistem de numeraţie utilizat odată de mayaşii antici. Cu 1, 2, 4, 5 şi 10 ca factori, 20 era şi numărul minim de atomi de carbon care puteau forma o structură de tip cuşcă închisă – o versiune mai mică a Carbonului 60, numită C20.

Continuară încercările până când rezultatele tipărite de imprimantă anunţară, linie cu linie: *Fără eroare.*

****DETECTAT****
****DETECTAT****

Hackett vru să verifice din nou. Harvey se întoarse de la monitor.

— Confirmat, spuse el. Nu e nicio greşeală.

MODEL SEXAGESIMAL
DETECTAT

— Baza 60, explică Hackett, conştientizând pe deplin implicaţiile. O, Dumnezeule!
— Setez sistemul să decodeze în baza 60, spuse Harvey, continuând să tasteze.
— Ştiai, îl acuză Weisner.
— Am ghicit, replică Hackett. N-am ştiut.
Pearce verifică din nou înregistrările şi brusc îşi dădu seama.
— Baza 60. Este cea mai veche bază numerică utilizată vreodată, explodă el. Sumerienii au utilizat-o pentru prima dată cu şase mii de ani în urmă, în Mesopotamia.
— Încă o utilizăm, adăugă Matheson, pentru măsurarea timpului. Ore, minute, secunde. Baza 60 dă sistemul perfect pentru măsurarea fracţiunilor şi a proporţiilor. Are unsprezece factori: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 10, 12, 15, 20 şi 30.
— De ce nu m-am gândit şi eu la asta? sări Hackett. Trebuie să-l sun pe Richard.
Harvey tresări.
— Rahat!
Toată lumea se adună în jurul lui. Cifrele se acumulau frenetic pe ecran.
— Ce dracu' e asta?!
— Habar n-am… dar e în cristalul vostru, Jon. Scris la nivel atomic.
— Iisuse Hristoase, trebuie să-l sun pe Scott, spuse el cu respiraţia tăiată.
Dar linia era ocupată.

HOTELUL BERTIE'S

CAMERA 101

— Cine este Thot?

Scott îşi frecă faţa, încercând să se trezească. La capătul celălalt al liniei se auzi o ţigară aprinzându-se. Apoi un pufăit.

— Vin imediat! spuse el, apoi îşi scoase picioarele de sub pilota caldă şi păşi pe covorul rece.

Îşi trase pe el un tricou alb din bumbac. Îşi linse palma, apoi îşi netezi părul. Înlătură urmele somnului de pe un ochi şi apăsă tasta video a telefonului ca să pornească terminalul de lângă pat.

Scott nu ştia la ce să se aştepte, dar sigur nu era pe lista lui să găsească la capătul celălalt al liniei o brunetă absolut senzaţională, cu un zâmbet pentru care puteai muri şi cu o atitudine care spunea: *Nu contează ce fac, tot te vei îndrăgosti de mine.* Putea să jure că inima i se oprise în loc. Se simţea penibil. Intuia ea oare prin telefon ce impresie făcuse asupra lui? Tuşi şi pufni, încercând să trezească în el puţină demnitate.

Ea aşteptă să se linişească, apoi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule doctor Scott. Sunt Sarah Kelsey.

— Bună dimineaţa, domnişoară Kelsey.

Ei bine, cu certitudine părea mai caldă decât la ultima lor conversaţie.

Ea zâmbi şi păru să se relaxeze puţin.

— Cred c-aş prefera să-mi spuneţi Sarah.

— Bine, Sarah, spuse el, încercând să se concentreze. Care era întrebarea?

Ea trase din ţigară, cu un aer prudent.

— Am primit faxul dumneavoastră – traducerea inscripţiei. Cine este Thot, mai precis? Ştiu că este un zeu egiptean, dar nu am avut timp să citesc vreo carte despre asta.

Scott clătină din cap. Mai viu acum decât înainte.

— Aţi scos dopul, nu?

— Printre altele.

Scott aprinse veioza de lângă pat. Îşi adună gândurile şi se avântă în explicaţii:

— Thot, îi spuse el, este numele grecesc pentru zeul egiptean Tehuti sau Djewty. Avea înfăţişarea unei păsări ibis sau, alteori, a unui babuin. Thot era zeul înţelepciunii şi al învăţăturii, păstrătorul arhivelor sacre şi deţinătorul cunoaşterii şi al inteligenţei

creatoare. Era custodele adevărului. Legenda spune că preda arta, ştiinţele, aritmetica, geometria, cartografia, chirurgia, medicina, muzica şi scrisul.

— Deştept tip.

— Păi, era zeu, ripostă Scott în glumă. Era cel mai mare dintre fiii lui Ra, zeul soarelui, şi era asociat cu luna şi cu timpul. Putea vindeca boala prin puterea vorbirii, ceea ce a şi folosit pe când Horus, copil fiind, a fost muşcat de un scorpion. Se spune că avea cunoaşterea vorbirii divine şi cunoştea „hekau“.

Sarah se încruntă.

— Cuvintele puterii, explică Scott repede. Reuşea să facă oul lumii să eclozeze doar prin sunetul vocii.

Sarah trase din nou din ţigară.

— Înţeleg, zise ea.

El se aşeză pe pat.

— Unele dintre legende s-ar putea să-ţi sune cunoscut, pentru că multe dintre aceste detalii au fost introduse în Biblie de oameni care cunoşteau Egiptul antic mai bine decât noi. Cele Zece Porunci vin direct din *Cartea morţilor,* din *Purificarea păcatului.* Acolo găsim o serie de confesiuni: „N-am comis crima… sunt curat“. Dar în Vechiul Testament avem o serie de porunci: „Nu vei ucide“. În esenţă, e cam acelaşi lucru.

În spatele lui Sarah, fasciculele de lanternă decupau întunericul, făcându-l pe Scott să se apropie de ecran ca să vadă mai bine.

— Thot este un tip solitar? întrebă Sarah. Sau a fost văzut formând pereche cu cineva?

Scott rămase pe gânduri o clipă, încă intrigat de ce se petrecea în fundal.

— Ei bine… ăăă, uneori apare cu soţia sa, Seshat sau Seshata, zeiţa scrierii şi a istoriei. Alte texte spun că o avea drept consoartă pe Maat, zeiţa adevărului. Unde eşti?

— Şi cum arătau?

— Maat apare ca o femeie şezând, cu o pană de struţ. Sau doar o pană.

— Dar cealaltă?

— Seshat? O femeie cu o piele de panteră, cu o coroană cu şapte stele şi un arc. Era implicată în ritualul de fondare numit „Întinderea corzii“.

— Adică?

— Mă depăşeşte. Un ritual astronomic, nu ştiu exact.

Atenţia sa fusese acum cu totul distrasă. Luminile erau într-o continuă mişcare. Vedea străfulgerări albastre şi bucăţi de gresie. Tuneluri şi cifre.

— Uite, nu-mi place să…

— Atunci e ceva ciudat, zise Sarah. N-a fost văzut niciodată cu o femeie-leu?

— Niciodată.

— Atunci cine naiba e asta?

Mută camera web, centrând-o pe statuia impunătoare a unei femei cu cap de leu, cu un

uriaş disc solar deasupra capului.

Scott recunoscu imediat ceea ce văzu, chiar dacă zeiţa nu era aşezată. Ţinea o pană într-o mână şi un arc în cealaltă. O amintire a adevăratelor legături romantice ale lui Thot. Părea că în viaţa lui mai existase o femeie. Şi aceasta era Sekhemet.

— Cine e? întrebă Sarah.

— E Sekhemet, spuse clar Scott. Numele ei înseamnă „Cea care este puternică“. Reprezintă tot ceea ce este agresiv într-o femeie. Era fiica lui Ra, zeul soarelui. Sora lui Thot. Reprezenta războiul. Violenţa. Distrugerea. Zeiţa demolării şi a reînnoirii.

— Cred că era distractiv când se aduna toată familia.

— În scenele de pe morminte, Sekhemet este văzută scuipând foc, cu o aură terifiantă în jurul trupului. Ca fiică a lui Ra, ea este „udjaut“ – literalmente, înseamnă „Ochiul lui Ra“. Ea reprezintă practic puterea distructivă a soarelui, spuse el. Dar n-am văzut-o niciodată descrisă astfel. Sarah, unde eşti?

— M-ai crede? Sub Sfinx.

— De fapt, spuse Scott frecându-şi ceafa, da, e perfect credibil.

Din ecran izbucni un urlet, venind de undeva din spatele lui Sarah. Pentru un moment, lui Scott i se păru a fi un fierăstrău electric.

— Ce naiba e asta?

— Motociclete, spuse ea simplu.

* * *

Farurile coborâră luminând apa vălurită. Se auzeau motoarele turate şi combustibilul pompat odată cu mişcarea câte unei încheieturi de mână, iar trei motociclete pline de noroi păreau gata să pornească. Clemmens îşi asigură ultimele legături ale căştii negre, apoi scoase motocicleta din suport. Aşteptând lângă cutia mare cu articole pe care urma să o ancoreze în spatele motocicletei sale, nimic nu-i putea ascunde nerăbdarea, în special familiarul gest al fiecărui om care aşteaptă la semafor de a apăsa necontenit clapeta de acceleraţie.

Sarah se apropie de el cu o oarecare agitaţie, atentă să nu alunece pe suprafaţa neregulată. În faţă, angajaţii Rola Corp. îşi vedeau de treburile lor, într-o stare de uluire tacită. Cu toţii montau prioritar cabluri şi lumini, ceea ce o ajuta pe Sarah să-şi croiască uşor drumul.

— Eric! strigă ea, încercând să se facă auzită dincolo de zgomotul motocicletelor cu motoarele turate. Sunteţi gata?

Eric îşi puse mănuşile, încuviinţând din cap.

— Am primit un semnal. Se pare că la capătul zonei există un depozit uriaş de Carbon 60.

— Ce faci?

Eric privi confuz în jur.

— Cine întreabă? zise el.

Sarah indică videotelefonul pe care îl avea montat pe cap, ca o pereche de ochelari cu braţele ieşind de după urechi, dar fără lentile. Doi bulbi micuţi aflaţi la fiecare capăt al braţelor făceau toată treaba. Unul proiecta imaginea lui Scott direct pe retina ochiului stâng al lui Sarah, în timp ce al doilea slujea ca microfon şi cameră, urmărind-o pe Sarah prin mişcările globilor ei oculari şi, în acelaşi timp, fixându-se pe ceea ce vedea ea.

— Salută-l pe domnul doctor Scott! spuse Sarah. Lucrează cu echipa din Elveţia.

Eric se apropie de faţa lui Sarah şi făcu din mână.

— Bună! strigă el.

Sarah îşi îndepărtă imediat capul.

— Eric, mă surzeşti!

— Oh, scuze!

— Eşti sigur că o plimbare cu motocicletele prin tunelurile acelea e o idee bună? întrebă Scott. Sunt structuri antice. Ar putea fi slăbite. Nu e nevoie decât ca o singură dală de gresie să-ţi cadă în cap şi asta ar putea pune capăt rapid excursiei tale.

— Va fi atent, spuse Sarah, privind ochii înroşiţi de oboseală ai lui Clemmens şi ştiind că entuziasmul natural are totuşi limitele sale. Vei avea grijă, nu-i aşa?

Clemmens îşi prezentă planul, strigând ca să acopere zgomotul motorului.

— Am aruncat încă o privire la date. Tunelul acesta urmează curbura naturală a Pământului. Orizontul nostru natural pe teren plan este de 18-18,5 kilometri.

— Crezi că tunelul continuă dincolo de datele radar?

— Cam asta cred. Dacă ajungem la reperul de optsprezece kilometri şi dăm de o indicaţie de încă optsprezece kilometri exact în faţă, atunci ştim că avem de-a face cu un tunel dat dracului!

— Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, zise Scott, terenul se va ridica de sub tunel. Există dealuri şi văi. La un moment dat, ar trebui să daţi peste deschiderea tunelului la suprafaţă.

— Aşa ne-am gândit şi noi, fu de acord Clemmens.

Îşi verifică echipamentul, apoi îşi coborî vizorul. Dădu din cap spre Sarah şi eliberă acceleraţia. Cu motorul urlând, deschise drumul prin întuneric pentru celelalte două motociclete, sărind neceremonios peste creste din piatră de nisip şi împroşcând în jur apa.

Sarah îi urmări îndepărtându-se, devenind din ce în ce mai mici. Cât timp vedea luminile acelea, ştia că sunt bine. Apoi îşi întoarse atenţia spre Scott, care părea nerăbdător să afle ce se punea la cale.

— Aveţi hârtie şi un creion?

Epigrafistul privi întrebător, ca un băieţel rătăcit. Richard Scott era, din multe puncte de vedere, un idealist nevinovat, dar în acelaşi timp avea o oarecare masculinitate. Era

tipul de bărbat de care te îndrăgosteai în colegiu, pentru a-l abandona apoi în favoarea vreunei nulităţi. Era genul de bărbat din pricina căruia Sarah regreta întotdeauna că nu-i putuse dedica mai mult timp şi efort.

— Vei avea nevoie să-ţi iei notiţe, sugeră ea gânditoare.

— Stop, stop! Înapoi! Înapoi! strigă Scott, constatând puţin prea târziu că asta îi va sparge urechea lui Sarah.

Sarah îşi croia drum pe marginea unui zid al tunelului, unde spiralele interconectate de calcar şi de Carbon 60 erau acoperite de hieroglife. Urmări glifele cu camera cât de lent putu, dar chiar şi aşa fu uneori prea rapid pentru Scott.

— Este incredibil, gâfâi el. Mă simt de parcă aş găsi din nou peste tot Piatra Rosetta!

— Ce scrie? îl întrebă Sarah.

El continua să scrie frenetic cu creionul.

— Habar n-am, recunoscu el. Nu e ca atunci când îmi cumperi un ziar. În ultimii doi ani m-am ocupat de arameică, aşa că va trebui să reverific unele fraze. Partea de egipteană, cel puţin.

— E o traducere a ceva scris în altă limbă?

— S-ar putea. Hei, hei, opreşte-te, opreşte-te! Chiar acolo!

— Unde?

— Acolo – acolo unde eşti acum. În regulă. Asta-i bine. Lasă-mă puţin să-mi notez…

Uşa de la dormitor se deschise brusc şi November Dryden intră hotărâtă, având un aer nemulţumit. Îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lungă, din bumbac, avea cu ea un videotelefon ca al lui Scott. Se îndreptă spre masă şi îl puse lângă celălalt.

— Te-am trezit? o întrebă el mieros.

— Nu, mârâi November. *El* m-a trezit.

Deschise videotelefonul şi pe ecran apăru faţa îngrijorată a lui Jon Hackett. Expresia bărbatului se lumină când îl văzu pe Scott.

— Richard, Richard! Am tot încercat să te sun, zise el.

— Am fost ocupat.

— Văd. Îmi dau seama. Toţi am fost foarte… ocupaţi.

— Alo? se auzi apoi o voce.

Scott îşi dădu seama că era Sarah, aflată la celălalt videotelefon. Se mişcase. La naiba!

— Încercam să notez ceva! zise el nemulţumit.

— Lasă c-o faci mai târziu, spuse nerăbdătoare Sarah. Am înregistrat totul. Îţi transfer fişierul mai târziu. Pe cealaltă linie e echipa din Amazon? întrebă ea cu nevinovăţie.

Preţ de o clipă, Scott păru surprins şi sincer nedumerit, în timp ce Hackett încerca să discute cu cei aflaţi la capătul lui de linie. Nedumerirea era reală.

— Sarah, îmi pare rău, zise Scott. Ai menţionat cumva că avem o echipă în Amazon?

Sarah zâmbi afectat, de parcă ar fi vrut să spună: „trucul acela vechi".

— Îmi pare rău, spuse Scott cu sinceritate, habar n-am despre ce vorbeşti. Este prima dată când aud despre aşa ceva şi, sincer, mă deranjează.

Sarah auzi pe cineva în fundal cerând să ştie cine se află de cealaltă parte a liniei.

Scott nici nu tresări şi nici nu încercă să se scuze, cum era obişnuită de la bărbaţi precum Thorne.

Nefiind sigură ce trebuia să facă mai departe, Sarah se puse în mişcare.

— Trebuie să vorbim, murmură ea.

Hackett bătu în cameră pentru a se face observat. Scott o privi pe November – ea era întotdeauna bună în astfel de situaţii.

— Ai idee cum să conectăm pe toată lumea într-o conferinţă?

November îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi fost cel mai prostesc lucru pe care-l auzise vreodată.

— Bineînţeles, spuse ea, apoi începu să-şi facă de lucru cu echipamentul.

Sarah se opri brusc. Când imaginea de pe retină se schimbă, îi trebui o clipă ca să-şi revină.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. La dracu', aş prefera să fiu şi eu avertizată.

Exact în faţa ei, două imagini transparente pluteau la nivelul ochiului: Richard Scott într-un dormitor de hotel şi un tip mai brunet, cu buzele strânse.

— Ei bine, bună din nou, spuse mieros tipul brunet, cu tot farmecul de care era în stare. Ce surpriză plăcută!

Vocea reverbera puţin – un efect secundar al videoconferinţelor.

— Poate pentru tine, replică Sarah, verificându-şi poziţia la câţiva paşi distanţă de camera care găzduia instrumentele şi cristalul megalitic.

Dar încă n-avea nici cea mai mică intenţie de a se îndrepta într-acolo. Cu atenţie, cu răbdare, întotdeauna atentă la posibilitatea de a cădea într-o capcană, Sarah explică tot ceea ce ştia despre Amazon, despre China şi despre activitatea seismică.

Dar nu se aştepta la acordul fizicianului în legătură cu ipoteza ei.

— Deci, este posibil, reiteră Sarah, ca soarele să pulseze unde gravitaţionale de ani de zile?

— Nu numai că este posibil, confirmă Hackett, ci chiar este cel mai probabil scenariu. Detectarea undelor gravitaţionale este o ştiinţă cu totul nouă. Necesită rafinament. Sunt sigur că detectoarele de unde gravitaţionale de peste o sută de ani vor fi aşa cum sunt comunicaţiile noastre faţă de aparatele fără fir operate cu valve de acum o sută de ani.

— Dacă va mai *exista* acest moment, respectiv o sută de ani de-acum încolo.

Hackett nu comentă.

— Cât de mare ar trebui să fie un detector ca să poată măsura unde gravitaţionale

mici? Ar putea fi, să spunem, cam de mărimea unei planete?

— Cel puţin. Pământul este cel mai mare instrument de măsurare pe care îl avem pentru studierea efectelor sale.

— Aţi auzit de un fenomen oscilatoriu cunoscut ca Efectul Tesla?

Hackett se gândi un moment. Da, auzise.

— Am date seismice care ne-ar putea spune de cât timp se acumulează acest efect aici, pe Pământ, spuse Sarah, explicând cu solemnitate ceea ce ştia despre cele cinci situri antice considerate ca fiind centrul pentru undele seismice de frecvenţă joasă. Cred că ne oferă un cadru destul de exact, spuse ea.

— Pentru ce? întrebă Scott, reuşind în cele din urmă să intervină în conversaţie.

— Pentru cât timp ne-a mai rămas, răspunse Sarah, fără nicio inflexiune în voce.

Hackett revenise în laboratorul NMRS din CERN. Matheson şi Pearce se aflau prin apropiere, analizând datele neprelucrate ce erau furnizate la staţia de lucru direct de la centrul de calculatoare optice. Ceilalţi chimişti se adunaseră în jur ca să privească, iar Hackett se mişca pe scaun încercând să le facă loc, făcând în acelaşi timp tot posibilul să nu se holbeze la Sarah.

Matheson schiţă toate informaţiile primite pe o bucată de hârtie – părea să nu-i placă ceea ce vedea. Privi apoi în jur, pocnind din degete.

— Poate să-mi aducă cineva un glob?

Niciun răspuns.

— O portocală?

Cineva îi împrumută o lămâie. Lui Matheson nu-i plăcea să roage pe nimeni. Se apucă să lucreze cu un marker, schiţând harta lumii pe suprafaţa lămâii. Apoi marcă cele cinci situri cu puncte negre, groase. Modelul era cu certitudine geodezic. I-l arătă lui Pearce.

— Richard, m-ai întrebat mai înainte la ce *serveşte* mecanica cuantică. Ei bine, la asta, îi spuse Hackett lui Scott. Asta a făcut pentru noi mecanica cuantică. Ne-a deschis uşa criptografiei *cuantice.* Cod. Limbă. Informaţie. Codificate la scală atomică. Este totul acolo. Am descoperit! Scrisă în matematică în baza 60, în cristalele de Carbon 60.

— Vrei să spui că există un cod de calculator? Gravat în cristale?

Matheson se aplecă şi atrase atenţia asupra lui.

— O mulţime, spuse el, ţinând în sus fructul ca să poată vedea toată lumea. Chiar îmi trebuie un glob, se plânse el.

Scott îşi ridică brusc ochii de la ecran. Ce era asta, o glumă proastă? Era singurul lingvist din echipă şi când tocmai apăruseră două piese din puzzle, era privat de posibilitatea de a le studia?

— Sarah, ai auzit asta?

— Mda… Aşteaptă puţin, te rog.

Scott privi spre November, de parcă ar fi avut nevoie de un fel de ancorare la realitate. Oare se derulau toate cu o viteză ameţitoare? Se întoarse din nou la telefoane.

— Jon, poţi să-mi dai mai multe… Jon?

Însă Hackett privea spre ceva aflat în afara ecranului – asta însemnând pe celălalt ecran. Sarah. Urca într-un soi de cameră şi…

Hackett văzu primul.

— Ăsta da prespapier.

În toată camera erau împrăştiate lăzi de ambalaj confecţionate dintr-un lemn foarte rezistent. Pe laterale erau inscripţionate numere de referinţă cu markere şi cu vopsea neagră. Fiecare container era umplut cu paie, ceea ce le făcea să pară rustice şi cumva nelalocul lor. În fiecare se găseau artefacte care odinioară erau expuse în alcovurile lor de-a lungul pereţilor. Capacele fuseseră închise cu lovituri dure de ciocan.

Sarah verifică unul dintre containere, apoi ridică un artefact ce semăna cu o unealtă. Nefolosită şi netestată. Verifică documentaţia însoţitoare, încercând să facă abstracţie de savanţii agitaţi de la celălalt capăt al liniei.

— Ce e aia? întrebă precipitat Hackett.

— Nu ştiu… Nu văd… Se tot uită la lucrurile acelea… Ce sunt, de fapt?

— Nu contează, murmură Sarah.

Verifică eticheta din punga de plastic sigilată, ataşată pe un perete al cutiei. Era prevăzută cu un cod de bare, ca o pungă de la Federal Express. Totul trebuia expediat în Texas.

Smulse punga. O băgă în buzunar şi introduse în locul acesteia propria documentaţie. *Destinaţia: Antarctica.* Judecând după planul pus la cale de Thorne, decise că mai curând ar studia acele obiecte singură decât să le lase să dispară în vasta şi anonima divizie de cercetare de la Rola Corp. Ea descoperise aceste artefacte, aşa că îi aparţineau. Se îndepărtă de cutie şi doi lucrători arabi o luară imediat de acolo.

Procedă la fel şi cu următoarele două, până când fu chemată de Douglas.

— Ah! exclamă Scott, apucând în sfârşit să vadă mai bine obeliscul piramidal din cristal.

— Sarah, vom încerca să mutăm asta, o anunţă Douglas.

Instalaseră lanţuri şi troliuri, elevatoare şi un batiu pentru cristal – dacă aveau să reuşească să-l scoată din armătura sa de piatră –, dar în apropiere de perete se afla şi o poliţă din piatră. Era însă imposibil să ajungi la locul în care era fixată. Ceea ce însemna că trebuia mutată mai aproape de cele trei grinzi din cristal, care se întâlneau pe tavan venind dinspre cele trei tuneluri mai mici.

Douglas împinse armătura.

— Chestia asta ne permite să o împingem prin alunecare până în centru, demonstră el. E destul de uşor. Ne trebuie doi oameni, atât. Probabil că, dincolo de acest perete, există o contragreutate dată naibii. Oricum, după ce o împingem în centru, credem că, dacă forăm sau săpăm în ea câte o gaură în fiecare suprafaţă, am putea compensa lipsa laserului şi să extragem totodată câteva bucăţi. După ce o slăbim, putem să o distrugem şi să cărăm piesele acasă.

— Ba nu, chiar avem o problemă, spuse Sarah. Aceste grinzi din cristal se înclină într-un anumit unghi. Cred că se conectează cumva cu piramida. Nu prea ne lasă spaţiu de manevră.

— Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru asta, fu răspunsul lui Douglas.

— Ce s-a întâmplat cu prototipul nostru de laser de câmp? Ar fi trebuit să-l aducem cu noi.

— Habar n-am, replică Douglas. Mi-au spus că au treabă cu el în altă parte.

Scott se simţi ofensat.

— Vreţi să-l distrugeţi? întrebă el.

— Nu mi-aş face griji, adăugă Pearce de pe cealaltă linie. Nu va funcţiona niciodată. Nici măcar o adâncitură nu-i vor face.

Pe sub piramida de Carbon 60, banda de cristal a tunelului în spirală intra în cameră, urma linia podelei şi sfârşea prin a dispărea în podea. Sarah inspectă decorul cât de bine reuşi, astfel încât să le lase timp tuturor participanţilor la videoconferinţă să digere ceea ce vedeau – dar nu era nevoie să fii fizician ca să înţelegi.

— Ai dreptate, oftă Scott uşurat. N-ar funcţiona niciodată. Nu e suficient spaţiu.

— Ştiu, se mulţumi Sarah să spună.

În cele din urmă înţelese şi Douglas.

— Oh, eşti la telefon. Thorne?

— Ceva de genul acesta.

Douglas făcu din mână în apropiere de faţa ei.

— Bună, Rip!

Imaginile retiniene ale lui Scott şi Hackett îşi aruncară reciproc câte o ocheadă de pe o parte în cealaltă a suprafeţei interiorului globului ei ocular.

— Cine dracu' e Rip? întrebă Hackett.

Matheson înjura în fundal.

— Ştii ce este cristalul, nu? spuse Scott agitat. Este piatra benben. Oamenii o caută de milenii.

November se urcă în pat până aproape de el şi îi întinse o cafea. Scott îi simţea căldura prin cămaşa de noapte din bumbac subţire.

— Ce e piatra benben?

Cu cafeaua în mână, Scott îşi purtă degetul peste relieful cristalului.

— Asta.

Sorbi din cafea, apoi adăugă:

— Piatra benben se afla în Heliopolis, Oraşul Soarelui. Unii spun că reprezenta „Movila primordială“, unde a început de fapt viaţa. Primul loc, spun unii, în care s-a stabilit civilizaţia după potop. Alţii spun că piatra benben era sămânţa pietrificată a lui Ra, zeul soarelui. Se presupunea că are puteri mistice.

Hackett se pregăti să deschidă gura, dar Scott interveni rapid.

— Nu ştiu ce tip de puteri. Locul în care stătea piatra în Heliopolis se considera a fi locul în care ajungeau razele soarelui pentru prima dată în fiecare dimineaţă. Pentru a onora momentul, în vârful fiecărei piramide s-a amplasat o cheie de boltă aurită. Dar piatra benben originală, cea din Heliopolis, care a fost ulterior amplasată în vârful Piramidei lui Keops… ei bine, această piatră a dispărut.

— Benben provine din cuvântul „weben“, care înseamnă „a se înălţa“. Din acest cuvânt provine şi egipteanul „pasăre benu“, originala Phoenix – pasărea care renaşte din propria cenuşă. Pasărea benu reprezintă literalmente soarele – distrugerea şi renaşterea.

Hackett medita aplecat deasupra celui de-al doilea ecran.

— Să se înalţe… spuse el încet. Mă întreb dacă asta are vreo legătură cu gaura din tavan de deasupra pietrei…

Sarah îşi scoase brusc lanterna şi o plimbă pe tavanul camerei. Nu observase asta prima dată.

— Ei bine, să fiu a naibii, spuse ea.

Bob Pearce nu ştia ce să facă. Avea mai multe monitoare şi pe fiecare dintre ele se desfăşura ceva nou şi minunat. Însă şirul de date de calculator pălea în faţa imaginilor tangibile ale catacombelor de sub Sfinx. Iar piatra benben era mai presus de orice.

Emoţionat, Pearce începu să murmure ca pentru sine. Din ce în ce mai tare, atrăgând treptat atenţia; dar asta nu însemna nimic comparativ cu descoperirile pe care le făceau.

— În secolul al nouălea, Ibn Abd Ahokim, un istoric arab, şi ulterior un copt egiptean numit Al Masudi au vorbit amândoi despre înţelepciunea antică potrivit căreia Marea Piramidă a fost construită de un rege egiptean numit Surid sau Salhouk, care a trăit cu trei sute de ani înaintea Marelui Potop. Se spune că exista o legătură cu Leo şi că acest rege a dispus ca toate cunoştinţele ştiinţifice să fie depozitate într-un loc sigur, unde preoţii au pus ca paznici nişte fiinţe ciudate, care să nu permită ca aceste cunoştinţe să ajungă pe mâinile cui nu trebuia.

Matheson se apropie preocupat.

— Ce fel de fiinţe?

Pearce ridică din umeri.

— Nu ştiu, zise el.

Matheson se uită încruntat la el.

— Bob, ce tot spui acolo?

— Spun că istoria a avut dreptate încă o dată. Vorbesc despre… viziune.

Vocea începu să îi tremure.

— Viziunea pe care am avut-o, adăugă apoi. Acea cameră. Este exact aşa cum am văzut-o…

Dar nimeni nu-l mai asculta. Matheson era preocupat de altceva – se ghemuise lângă Hackett şi urmărea spectacolul în care Douglas şi echipa lui împingeau uriaşa piramidă din cristal spre centrul camerei.

— Ce crezi? întrebă Hackett îngrijorat.

— Cred, spuse Matheson cu voce joasă, urmărind mişcarea cristalului, că e o idee foarte proastă.

Hackett îi aruncă o privire.

— Uită-te cum e dispusă camera, spuse Matheson. Uită-te cum se conectează grinzile din cristal cu piatra piramidei şi cu grinda din podea. Ştim ce poate face chestia asta, Jon. Un satelit a văzut-o sub trei kilometri de gheaţă. Ce-ar fi dacă asta este ceea ce au făcut de fapt chinezii? Uită-te la ei – creează un circuit. Dacă vor să scoată chestia aia de acolo, ar fi mai bine să găsească o altă modalitate de a o face, pentru că toată camera seamănă cu un utilaj.

Hackett îşi frecă mâna de bărbie, tulburat. Era atât de evident…

— Mda, încuviinţă el, cred că ai dreptate.

Şi atunci, alarma de la încheietură se porni. Se uită posomorât la Matheson.

— Soarele… fu tot ce spuse.

Sarah păstră tăcerea, ascultând cum se succedau replicile dintr-o parte în alta. Un utilaj gigantic? Despre ce vorbeau? Şi ce erau „păzitorii“? Nu-i plăcea cum suna asta.

— Ce fel de păzitori? sări ea. Vreţi să spuneţi că există nişte creaturi aici, jos?

Pearce dădu să-i răspundă, însă pocniturile şi şuierăturile interferenţelor îl întrerupseră. Staţia ei de emisie intervenea în circuitul comunicaţiilor.

— Sarah. Recepţie. Sunt Eric. Terminat.

Vocea se auzea slab. Bărbatul părea perplex. Chiar zăpăcit.

Sarah duse radioul la buze.

— Da, Sarah sunt, continuă.

O pauză, apoi auzi:

— Suntem la marcajul de optsprezece kilometri.

Din nou sâsâitul perturbaţiilor. Un zgomot înfundat.

— Doamne, e tare ciudat!

Sarah îşi simţi firele de păr de la ceafa ridicându-se. Nu se simţise niciodată în largul ei acolo jos, nu voia să se afle acolo. Şovăind, întrebă:

— Ce e ciudat?

Un moment mai târziu, parţial întrerupt, auzi:

— Ăăă… scrierea de pe zid s-a oprit cu vreo trei kilometri în urmă.

— Acum ce aveţi?

— Ceva ce seamănă cu o schemă electrică.

Sarah fu nevoită să se gândească timp de un minut.

— Vrei, te rog, să mai repeţi?

— Schemă electrică, zise Clemmens din nou. Şi structurile astea masive din Carbon 60… Sunt de mărimea caselor. Dar… Doamne!

— Eric?

Dar Eric nu mai răspunse. Nu se mai auzea nimic. Legătura părea că murise.

MARCAJUL DE LA OPTSPREZECE KILOMETRI

Te simţeai ca într-un pumn strâns, decise Clemmens. Cu toate degetele înlănţuite. Fiecare deget, o prelungire masivă de Carbon 60. Şi pumnul acesta ţinea în el un fulger. Energia curgea prin Carbonul 60 de parcă ar fi fost prinsă într-o sticlă.

Exact în locul în care trebuiau să ajungă, tunelul se deschidea într-un soi de cameră făcută din serii înlănţuite de Carbon 60, întrerupte la joncţiuni de megaliţi alungiţi, înalţi cât două etaje şi alcătuiţi din straturi orizontale de carbon strălucitor şi de granit întunecat.

De cealaltă parte a camerei, ceilalţi doi motociclişti îşi montaseră dispozitivele radar cu vedere laser. Unul dintre ei, Rinoli, avusese chiar oportunitatea de a sări înapoi pe motocicletă pentru a face o tură de cameră şi pentru a se întrece cu unda care pulsa înconjurând pereţii camerei. Unda se mişca din ce în ce mai repede, însă nu devia niciodată în tunelul spiralat spre Sfinx.

— Parcă ar fi prinsă într-o capcană, explică Clemmens înainte de a constata că staţia de emisie nu mai funcţionează şi că nu mai poate obţine semnal pentru a transmite.

O atârnă la centură, concentrat să-şi deschidă dispozitivul cu releu pentru a-şi transmite datele la calculatorul instalat la intrare. Se rugă ca datele să fi ajuns la destinaţie.

Cu toate puse la punct, se deplasă spre celălalt motociclist, care stătea ca o pată la intrarea într-unul dintre cele două tuneluri masive şi întunecate. Aerul era umed, iar împrejurimile cavernoase erau reci şi stranii. Se simţea o adiere venind de undeva, însoţită de un sunet aspru ca o respiraţie gâfâită.

Lui Clemmens nu-i plăcea acolo, asta era sigur. Trase motocicleta lângă Christian şi coborî de pe Beta Trials. Era o motocicletă de 250 de centimetri cubi, monocilindru. Bună pe terenuri accidentate şi mai puţin înclinată să o ia razna comparativ cu alte motociclete.

Christian butonă cu dexteritate unitatea radar. Îşi folosi lanterna ca să arate la ce se referă atunci când spuse:

— Tunelurile acestea două sunt la fel. Amândouă coboară la circa şapte grade în linie dreaptă.

— Ai idee ce lungime au?

— Da. Dar nu poate fi adevărat.

— Încearcă.

— Patru sute optzeci de kilometri. Unul merge spre nord-est. Celălalt, spre sud-est.

— Poftim?

— Fiecare e umplut cu apă. Şi, uită-te, vezi?

Îşi plimbă lanterna de-a lungul pereţilor tunelului.

— Fără spirale, zise el. Nimic. Şi cu certitudine fără Carbon 60.

— Chestiile astea sunt puţuri? Sau doar coboară până se închid?

— Întocmai. Îşi schimbă direcţia. Am un profil pentru acesta. Dar unde dracu se duce n-am de unde să ştiu.

Bâzâitul motocicletei care făcea cercuri în spatele lor începu să-l enerveze pe Clemmens. Se răsuci pe călcâie, urlând:

— Rinoli! Pentru numele lui Dumnezeu, vezi-ţi de echipamentul tău! Nu te mai prosti!

Iritat, Rinoli se îndreptă spre celălalt tunel inundat, înjurând în italiană. Clemmens îşi umezi buzele şi încercă din nou aparatul, dar tot nu reuşi să prindă semnal.

— Notează toate acestea, te rog.

Christian încuviinţă din cap, în timp ce Clemmens continua să butoneze radioul.

— Cred că acesta este locul, spuse Eric. Ceva creează interferenţele. Mă întorc la marginea camerei, acolo părea să funcţioneze mai bine.

Christian îl urmări cum îşi ambalează motocicleta şi traversează tunelul spiralat, conştient tot timpul de misteriosul puls de energie ce îşi croia drum în jurul pereţilor camerei.

Rinoli îşi calibră unitatea radar. Mai luă o citire şi o trimise spre unitatea lui Clemmens.

Şi atunci auzi.

Un bubuit profund, aproape de neperceput. Se aplecă în faţă şi se uită atent în întunericul din faţa lui, încercând să-şi dea seama de unde vine zgomotul.

Urmă un sâsâit. Apoi o pocnitură. La suprafaţa apei începură să se ridice bule. Mirosul sulfului, ca de ou stricat, umplu aerul şi apoi urmă lumina: un punct mic. Difuz. Slab. În centrul apei. Departe, dar mărindu-se treptat.

Rinoli zâmbi văzând licuricii de apă. Ce era asta? Încă unul dintre spectacolele acelea cu artificii în vârtej? Îi plăceau la nebunie. Se întoarse şi, în agitaţia lui, strigă în italiană pentru a avertiza pe toată lumea. Ceea ce, după cum se demonstră ulterior, nu era limba pe care trebuia să o foloseşti dacă voiai să te faci înţeles.

Clemmens, cu motorul huruind, auzi strigătele lui Rinoli, dar nu-i acordă nicio atenţie. Încă butona aparatul de radiorecepţie, hotărât să restabilească legătura.

— Sarah? Sarah, răspunde!

Dar singurul lucru care devenea din ce în ce mai sonor era Rinoli.

Clemmens îşi trase capul într-o parte, mârâind:

— Ce tot vrea broscarul acela acum?

De obicei, nu avea prejudecăţi. Şi era păcat să manifeste un astfel de sentiment când exista o şansă atât de mare să fie ultimele lui cuvinte.

— Ion, de la grecescul „călătorie". Apa în mişcare, în principal apa supraîncălzită, care poartă o sarcină electrică şi cedează această sarcină cu foarte mare uşurinţă.

Fără niciun avertisment, apa din spatele lui Rinoli se înălţă ca un gheizer, dezintegrându-se într-o tornadă clocotind de vapori şi de stropi; torentul explodă din tunel şi-l mătură pe italian în partea cealaltă a camerei. Energia care îl însoţea – laolaltă cu toată lumina şi electricitatea din adâncuri – ţâşni ca nişte pumnale, intrând în contact cu pereţii şi învârtindu-se prin cameră cu viteza luminii.

Întregul loc se aprinse pentru un moment, de parcă Dumnezeu ar fi făcut o poză la minut. Şi, pe când Rinoli se prăjea zbătându-se în centrul camerei, Clemmens nu putu face nimic altceva decât să se lase pradă unei uimiri îngrozite, în timp ce apa supraîncălzită se învârtea în jurul camerei de parcă ar fi fost vie. Apoi se adună de pe tavan şi de pe pereţi cu o viteză colosală, formând o minge uriaşă şi goală care umplu camera şi începu să se zvârcolească. Zgomotul era asurzitor, de parcă ar fi fost prinşi în interiorul unui motor cu jet.

Şi atunci, se mişcă. Îndreptându-se spre Clemmens şi motocicleta lui bubuitoare.

Erau gata să foreze în piatra benben când veni apelul. Un tehnician de la suprafaţă urmărea monitoarele în momentul în care se înregistrară semnele unei alte unde de energie. Staţia lui Douglas reveni la viaţă pârâind:

— Pregătiţi-vă. Vine una în direct.

Dar înainte ca Scott sau Hackett să aibă timp să pună vreo întrebare, energia vălurită traversase deja spirala din cristal în tunel şi ricoşa de jur împrejur în camera benben.

Douglas simţi imediat că aceasta era diferită. Nu se disipa precum celelalte. Nu intra în podea cum se întâmplase cu ultima.

Piatra benben se afla la câţiva centimetri distanţă de grinzile de Carbon 60, arcuindu-se în jos din tavan. Instinctiv, Douglas îşi luă mâinile de pe cristal şi le făcu semn şi celorlalţi să se dea la o parte.

Aerul deveni încărcat de electricitate, cu un miros pătrunzător de praf arzând. Sarah simţea sarcina statică luând amploare şi târându-se pe pielea ei, apoi îşi simţi părul ridicându-se.

După câteva momente Douglas se răzgândi, pentru că lumina din cameră scosese la iveală ceva ce nu observase până atunci. Ceva vital. O fisură în piatra de benben. Făcu ochii mari şi scrâşni din dinţi.

— Asta e! urlă el. Hai s-o facem!

Îşi ridică maşina de găurit, punând-o pe poziţie, şi trase declanşatorul.

— Ce se întâmplă, Sarah? întrebă Scott, fermecat de magia undei de energie.

— Ah, ceva ce se întâmplă tot timpul, explică ea nervoasă, uitându-se spre Douglas ca să îi vină în ajutor.

Dar era clar că *asta* nu se mai întâmplase niciodată.

Un bâzâit scăzut vibră prin granit, urmat de un vaiet ascuţit. Apoi un altul. Şi încă unul. Artefactele din lăzile din lemn păreau să se trezească la viaţă. Doi lucrători arabi care cărau o ladă o lăsară brusc să cadă, de frică. Ţipară şi fugiră apoi în întuneric, în timp ce lada se făcea ţăndări şi obiectul vibrant se răsturna pe podea, rostogolindu-se de-a lungul tunelului. Ceilalţi trei operatori ai maşinilor de găurit se opriră brusc din ceea ce făceau, pietrificaţi, lăsându-l pe Douglas să continue singur.

Sarah se lipi cu spatele de perete. Dar asta nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile pentru ea, căci constată că peretele vibra, aşa cum n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată în cazul unei roci solide.

— Nu-i prea bine, spuse Matheson apropiindu-se de ecran. Cristalul n-ar trebui să fie atât de aproape de cele trei grinzi.

Schimbă o privire cu Hackett, care inspiră profund şi îşi lipi gura de microfonul videotelefonului.

— Sarah, o instrui el, cred că ar trebui să încerci să îndepărtezi piatra de conectorii aceia.

— Ce?!

— Împinge piatra departe de grinzile de cristal.

November îşi ţinea mâna la gură în timp ce-o urmărea pe Sarah apropiindu-se de Douglas, care încerca să învingă cristalul. Dar Douglas se aplecă în faţă, încordându-se asupra găuritului său şi nevrând să asculte nimic din ce-i spunea Sarah. Şi atunci, Sarah simţi.

La început se simţi ameţită. Apoi capul îi deveni incredibil de greu, de parcă s-ar fi aflat într-un montagne russe.

Douglas era şi el la fel de năucit. Faţa păru să i se micşoreze pentru un moment, întinzându-se şi adunându-se la loc de parcă într-o clipă realitatea hotărâse să se îndepărteze. Stomacul lui Sarah se răzvrăti. Ştia c-o să i se facă rău.

— Ai simţit asta? şopti ea.

În Geneva, Scott încuviinţă dând din cap. Se năpusti asupra legăturii telefonice cu Hackett. Pe ecran, îi văzu pe Hackett, pe Matheson şi pe Pearce palizi de moarte.

— Ştiu, spuse Hackett. Am simţit-o şi noi.

— Să fi fost un cutremur? întrebă Matheson.

Ochii lui Hackett priveau spre tavan. Construcţia începea să se cutremure.

— Nu, explică el, dar acesta este.

Echipamentul începu să cadă la pământ în spatele lui.

— O undă gravitaţională? întrebă Scott.

Hackett consimţi.

— Cea mai mare, ca s-o putem percepe.

Scott îşi concentră atenţia asupra lui Sarah. Dar situaţia ei era deja în schimbare.

Fulgerele săreau din banda de Carbon 60 aflată în podea, se arcuiau spre piatra benben, apoi ţâşneau prin gaura de sub ea. Câteva secunde mai târziu, o vergea de un negru perfect se ridică din gaură în locul pietrei şi se fixă într-o firidă ce rămăsese neobservată, de pe latura inferioară a pietrei benben.

Douglas se luptă cu ea, dar niciun efort uman n-ar fi avut cum să învingă o asemenea forţă. Îşi scăpă maşina de găurit atunci când o aşchie uriaşă de Carbon 60 se rupse din piatra benben şi alunecă pe podea, acoperită de valuri de energie. Douglas întinse o mână în încercarea de a o atinge.

Înspăimântată, Sarah încercă să-şi reţină lacrimile de panică şi ţipă:

— Las-o! Las-o!

Dar Douglas fie n-o auzi, fie se prefăcu să n-o audă.

Întreaga cameră se distorsionă pentru o clipă, ca o imagine pe o folie de cauciuc. Sarah îşi simţi intestinele răsucindu-i-se atunci când fulgerele fierbinţi şi albe de electricitate ţâşniră din stâncă şi se uniră cu grinzile de deasupra capului.

Mirosea a carne arsă, pârjolită, şi auzea sfârâitul şi pocnetele grăsimii de sub pielea cuiva. Îl văzu pe Douglas propulsat în partea opusă a camerei, în timp ce dispozitivul din centru, piatra, se asambla şi se activa singură.

Era conştientă de imaginile care îi erau proiectate pe retină. Şi de vocea din ureche, stăruind:

— Pleacă de acolo! îi spunea. Pleacă acum!

Sarah îşi ascultă instinctele fără să ezite. Şi fugi ca să-şi salveze viaţa.

A CINCEA UNDĂ

Căci în cer stelele şi Orion nu-şi vor mai revărsa lumina, soarele va fi întunecat la răsărit, iar luna nu va mai da lumină… Voi face… ca viaţa umană să fie mai rară decât aurul din Ophir[61]… Voi zgudui cerurile [şi] Pământul se va clătina pe fundaţii, sub mânia lui Iehova[62] Savaot, în ziua când mânia lui se va aprinde.

Isaia 13:5

GIZA

Apocalipsa, din sensul grecesc „a descoperi“, „a revela“.

Ei bine, fusese revelat şi, la drept vorbind, Eric Clemmens şi-ar fi dorit să n-o fi aflat. Ud până la piele, îşi simţea trupul fierbând sub salopetă. Se surprinse într-o oglindă laterală. Pielea însângerată, plină de băşici, îi atârna pe faţă în fâşii umflate. Asta era mai mult decât o arsură de gradul al treilea. Trebuia să iasă de acolo. Cu sau fără durere, nu avea timp să ţipe.

Trecu într-o treaptă de viteză mai mică, în efortul de a spori viteza motocicletei, însă torentul de apă fierbinte care îl dărâmase de pe motocicletă inundase atât de tare tunelul din faţa sa, încât mersul devenea dificil. Din când în când, simţea spatele sau faţa motocicletei alunecându-i de sub corp, ceea ce-l obliga să încetinească.

În spatele lui, Christian era într-o stare chiar şi mai proastă. Fără un ochi, respira greu şi se străduia din răsputeri să scape, însă atunci când tunelul păru să se deformeze şi să se răsucească, niciunul dintre bărbaţi nu mai putu fi sigur de simţurile sale. Se clătinară, rămânând totuşi în picioare.

Însă stabilitatea era ultima lor grijă, pentru că în oglinzile retrovizoare ale motocicletelor, impresionant, lucind ca o limbă feroce, înspăimântătoare a unui dragon, văzură năpustindu-se un al doilea val, împrăştiind haotic foc, electricitate şi apă clocotită.

Pulsând pe lângă ei în explozii violente de energie, lumina trecea în fâşii prin spirala de Carbon 60, învârtindu-se într-un tipar haotic ce nu făcea decât să-i dezorienteze şi mai mult.

Şi atunci Christian intră în panică. Forţând motocicleta pentru a ajunge la o viteză şi mai mare, în încercarea disperată de a scăpa de iminenta erupţie, blocă frâna şi răsuci roata din faţă – şi se trezi că se înclină. Prins într-unul dintre făgaşele spiralate, dar temându-se să reducă viteza, se pomeni urcând peretele tunelului cu peste 160 de kilometri pe oră.

Trase de ghidon, încercând cu disperare să ridice roata din faţă peste buza din calcar, dar fără folos. Deja se afla prea sus. Simţea greutatea motocicletei deasupra lui şi senzaţia aceea neputincioasă de cădere.

Clemmens îşi continuă drumul, sărind peste brazdele de piatră ondulată. Respiraţia fierbinte a furiei îi atinse gâtul. O lumină orbitoare se vedea în oglinzi, un furnal de căldură simţea în spate.

Ştia că se apropie. Că-l va prinde. Răspunzând la fiecare mişcare a lui cu una a sa.

Vedea cu coada ochiului că se mai petrecea ceva, că ceva prindea înălţime. Abrupt.

Privi în sus. Îl văzu pe Christian prăbuşindu-se peste el şi închise ochii.

Când toate se terminară, nu rămăsese din tot decât o grămadă contorsionată de metal. Cu două rezervoare pe jumătate pline de benzină, explodând în torentul urlător al distrugerii care îi înghiţise şi erupsese prin tunel.

În faţă, balta de apă care se adunase pe podeaua tunelului se separă în două, de parcă Moise însuşi ar fi venit în vizită. Urca târâş pereţii ca o gardă de onoare, utilizând spiralele drept piste şi formând un tub de apă prin care haosul putea traversa cu mult mai repede.

Sarah se împiedică, apoi se redresă. Sări din camera de benben şi îşi pierdu din nou echilibrul. Alunecând pe pantă, se prăbuşi în apă, ceea ce până la urmă se demonstră a fi un mare noroc, pentru că deasupra capului ei ţâşneau continuu suliţe de energie. Arzând şi prăjind totul în cale.

Apa colectată pe podeaua tunelului era caldă şi se încălzea tot mai tare. Se ridică şi începu să fugă, însă alergatul prin apă era cu mult mai dificil decât îşi amintea. Nivelul apei creştea rapid. Rămase în lateral, unde adâncimea era mai mică, şi alergă cât de repede putu, dând colţul câteva secunde mai târziu şi îndreptându-se spre ieşire.

Luminile portabile licăriră, pocnind, când sursa de alimentare căzu, interferând cu sarcina electrică din ce în ce mai mare. Vedea ieşirea exact în faţă, la doar câţiva paşi, ce păreau acum chinuitori. Se urcă pe curbura peretelui tunelului şi atunci îşi dădu seama: apa urca odată cu ea.

Nu se înălţa, precum o maree, ci urca. Ridicându-se de pe podea şi şerpuind pe ambele părţi ale tunelului, având sunetul sfârâitor, pocnitor al gheţii într-un pahar cu limonadă rece.

— Sarah!

Întoarse capul. Era Douglas. Nu avea idee cum reuşise să scape. Părul îi era sticlos, lipit de cap. El se împletici spre ea, ţinând strâns în mână pateticul premiu: aşchia de Carbon 60. Dar sunetul huruit din ce în ce mai puternic ce venea din direcţia opusă le solicita întreaga atenţie. Sarah nu ştia încotro să pornească.

Întinse mâna spre Douglas.

— Ai să reuşeşti! ţipă ea. Ai să reuşeşti!

Însă peretele de apă trecea deja dincolo de nivelul taliei.

„Acum sau niciodată“, se gândi ea.

Sări prin casa scărilor de la ieşire, ateriză greoi de partea cealaltă, dar avu prevederea de a transforma căderea într-o rostogolire, atenuând o parte din impact.

Ridicându-se în picioare, se răsuci ca să se uite la tunel şi urmări, împietrită, cum apa se ridică trecând de uşă, pentru a se uni cu ea însăşi de partea cealaltă.

Şi totuşi, nu curgea. Nu vărsă nici măcar o picătură în direcţia ei.

Alergă spre pasaj şi se uită afară. Douglas era la doar câţiva paşi în spate. Însă tunelul devenea mai luminos, mult mai luminos.

Sarah urlă:

— Douglas! Mişcă-ţi fundul încoace!

Asta păru să-l trezească puţin, dar nu suficient.

Împiedicându-se în propriile picioare, era fie prea şocat, fie prea distras încât să conştientizeze că de fapt mergea pe apă. Poticnindu-se în prag, cu căldura arzătoare a mingii de foc ce se apropia crescând cu o viteză furioasă, Douglas îşi puse un braţ la ochi, în timp ce Sarah întindea mâna ca să-l apuce – şi aproape că îşi rupse degetele făcând-o.

Apa era dură precum cristalul.

Expresia neputincioasă de pe chipul lui Sarah fu suficientă ca să-l arunce pe Douglas într-o panică profundă. Lansându-se spre ieşire, se trezi că se loveşte de un perete din sticlă. Lovi cu pumnii în el, dar abia dacă se auzi un bufnet.

— Ajută-mă! veniră strigătele lui estompate. Pentru numele lui Dumnezeu! Ajută-mă!

Şi atunci, Sarah văzu. Deşi fu nevoită să se uite de două ori, pentru că pur şi simplu nu-i venea să creadă.

Din apă ieşea o mână. Perfect formată, cu cinci degete. Cu o formă umană. Se strânse în jurul gleznei lui Douglas şi începu să-l tragă dedesubt. Transparentă şi scânteind, părea să fie din cristal, şi totuşi se mişca cu o dexteritate tipic umană.

Douglas se zbătu, însă puterea brutală a mâinii era copleşitoare. Se clătină şi căzu în genunchi şi atunci o a doua mână apăru şi se ridică deasupra apei, la capătul unui braţ nesfârşit, fără articulaţii. Şi smulse ciobul de Carbon 60 dintre degetele lacome ale bărbatului.

Lui Sarah nu-i rămase decât să privească neputincioasă cum molohul inevitabil al focului lovi. Într-o clipită, totul se terminase.

Când pâlnia uriaşă de furie trecu ca fulgerul pe lângă el, peretele de apă crăpă şi se cutremură.

Nu ştia dacă peretele va rezista. Dar nici nu voia să stea pe loc ca să afle.

Se răsuci pe călcâie şi urcă în fugă scările din piatră, de parcă acestea nici nu ar fi existat.

La suprafaţă, fu întâmpinată de expresii încremenite. Expresii *tăcute,* împietrite. Nimeni nu voia să ştie ce văzuse Sarah. Aveau propriile probleme cu care se confruntau şi nu erau puţine.

Sarah simţea o apăsare în piept şi îi era greu să respire. Aerul se transformase în sirop. Şi o făcea să vrea să tuşească.

Auzea strigăte şi plânsete şi un vâjâit sinistru. Ieşi împleticindu-se de sub marchiză, croindu-şi drum spre tabăra principală. Luminile cu arc se aprindeau şi se stingeau,

făcând-o să se oprească din când în când pe drum. De câteva ori fu nevoită să se oprească brusc, ca să nu dea peste ceva – un generator, o grămadă de moloz, un gard. Luminozitatea schimbătoare nu lăsa ochii să se adapteze, aşa că se simţi uşurată când luminile explodară în cele din urmă, împroşcând trecătorii cu sticlă.

Se auziră şoapte slabe. Suspine. Pământul se cutremură şi sunetul ca un vâjâit omniprezent se amplifică până când deveni un bubuit.

Mai întâi observă un reper geofizic care se deplasa, apoi un stâlp din aluminiu care era bătut în pământ, indicând unde era amplasat tunelul circular de cinci kilometri. Îl văzu tremurând înainte de a se lansa în aer la peste 16 metri, apoi prăbuşindu-se la pământ, lovind la ureche un suflet nevinovat. Îl văzu şi pe următorul ridicându-se. Şi pe următorul. Tot ceea ce nu îi aparţinea acelui pământ sacru era brusc şi violent expulzat cu o viteză uluitoare. Garduri. Stâlpi. Toate erau aruncate în aer.

Şi apoi veni lumina. Un albastru ameninţător care tăia prin nisip de parcă ea nu ar fi fost acolo, urmărind tunelul în pulsuri deliberate, perfect sincronizate. Rapid. Constant. Aşteptând.

Sarah îşi auzea respiraţia – un gâfâit îndelung care i se oprea în gât. Avea o senzaţie de gâdilătură. O scânteiere. Genul de trăire care însoţeşte o furtună gigantică cu trăsnete. Şi atunci constată că era prinsă în nisip, înconjurată din toate părţile de particule de nisip care rămâneau suspendate în aer, de parcă atârnau într-o soluţie de laborator.

Pământul se zgudui. Un cutremur căruia nu-i păsa de nimic din ce se afla la suprafaţă. Precum tacâmurile de pe o faţă de masă smulsă brusc, Sarah căzu în genunchi. Se auzeau materialele desprinse căzând de pe piramide, sărind din treaptă în treaptă în rostogolirea lor haotică.

Verificând dacă avea tăieturi şi zgârieturi, ridică o piatră ca să o arunce. Numai pentru a descoperi că aspectul fizic i se schimba. Pentru că, deşi arăta ca o stâncă, la atingere părea a fi mai mult din plastic.

Acum se auzea un sunet ca de armă. Un tremur însoţit de un sunet strident, de parcă ceva ar fi sfârtecat pământul. Şi atunci auzi chemarea. Cineva văzuse ceva. Se răsuci şi văzu un strat vălurit de fulgere erupând pe suprafaţa celor trei piramide, ca nişte ţipari electrici albaştri înnebuniţi în jurul hranei, curgând prin vastele blocuri de calcar, răsucindu-se şi zvârcolindu-se. Înnegrind suprafeţele şi croindu-şi drum în sus, pentru a se aduna în valuri pe vârful fiecărui monument.

Acumularea era constantă. Globurile de fulgere de pe vârfuri iluminau întregul platou Giza. Sunetul care însoţea fenomenul era pătrunzător, asurzitor. Şi totul culmină cu ceva la fel de copleşitor.

Pentru că, dintr-odată, trei coloane imense şi formidabile de energie, perfect drepte şi imaculat formate, ţâşniră spre cer. Câte una din fiecare dintre cele trei vârfuri.

Asemenea tunurilor aţintite spre ceruri, cele trei piramide îşi eliberară arsenalul

distructiv şi urlară ca într-o victorie primordială. Se treziseră după milenii de amorţeală. Şi furia lor era considerabilă.

PĂMÂNTUL

Când veni, se întâmplă brusc.

12/03/20 04:02:48 36.3SN 71.00E

252.5 5.0Mb B GRANIȚA AFGANISTAN-TADJIKISTAN

Nu există niciun avertisment.

18/03/18 11:08:49 38.84N 26.64V

10.0. 4.6mb B INSULELE AZORE

În pofida Observatorului Heliosferic Solar, SOHO I11, ACE şi sateliţilor pentru observaţii solare CLUSTER II; în pofida numeroaselor observatoare solare de pe Pământ şi a multitudinii de amplasamente seismometrice din puncte strategice aflate de-a lungul faliilor tectonice; în pofida senzorilor pentru tsunami amplasaţi la adâncime mare, care măsurau coloane de apă de 4 000-5 000 de metri deasupra poziţiilor lor, detectând schimbări în nivelul apei până la milimetru:

12/03/20 03:03:12 57.33N 119.81E

10.0 4.7Mb B ÎN ESTUL LACULUI BAIKAL, RUSIA

În pofida tuturor acestora, unda care a erupt din soare, călătorind cu viteza luminii, deformând şi răsucind textura spaţiului de parcă ar fi fost o folie de plastic, nu a putut fi măsurată decât retrospectiv. Prin acumularea datelor distrugerilor. Prin însumarea rezultatelor unui carnagiu devastator.

12/03/20 13:04:33 54.038 138.18V

10.0 5.6Mb c CREASTA PACIFIC-ANTARCTICA

12/03/20 10:06:43 39.57N 140.31E

118.8 5.4Mb A HONSHU DE EST, JAPONIA

12/03/20 18:06:12 31. ION 87.30V

10.0 3.7Lg ALABAMA

12/03/20 01:07:33 57.78N 15S.33V

30.0 3.7Mi B REGIUNEA INSULEI KODIAK

În golful Bengal, vânturile deveniră biciuitoare. Şi, deşi rareori durau un minut, aveau o viteză atât de mare – de peste 1100 de kilometri pe oră –, încât măturară regiuni întregi din India, distrugând oraşe şi sate, chiar înainte de a fi auzite venind.

În Urali, undele seismice răscoliră tundra la viteze de peste 21 000 de kilometri pe oră.

Totuşi, pământul era ud în acest moment al anului, datorită dezgheţului. Iar fermierii îşi vedeau brazdele vălurindu-se precum păturile mototolite pe o trambulină.

În Canada, în Alaska şi pe coastele din Chile, Japonia, Hawaii şi Africa de Sud, se declanşară alunecări masive de versanţi, atât de puternice încât, pe alocuri, masele de rocă aveau viteze mai mari de cincizeci de kilometri pe oră, acţionând precum fluidele în procesul numit lichefiere. Reziduurile urcau pe pante şi ocoleau cotiturile, aşa cum doar lichidele ar trebui s-o facă. Cu excepţia cazului insulei Hawaii, unde scurgerea de reziduuri a inclus bolovani de 20 de tone, aruncaţi la distanţe de peste 800 de kilometri. Acest fenomen, alături de cutremurul asociat – a declanşat un tsunami: un val uriaş şi atât de puternic, încât a determinat un vacuum de-a lungul fundului mării şi a implodat roci cu o asemenea amplitudine, încât acestea au săpat jgheaburi de dimensiunea submarinelor în doar o clipă.

De partea cealaltă a Pacificului tsunamiul urla, urcând de pe fundul oceanului până la suprafaţă, lat de sute de kilometri şi adânc de zeci de mii de metri. Traversa oceanul mai rapid decât un avion cu reacţie. Când a ajuns la punctul de 300 de kilometri în largul mării, un cutremur de subducţie atipic a sporit puterea valului şi i-a dublat lungimea.

În largul coastei Californiei de Nord, un supertanc a supravieţuit măcelului, nu se ştie cum, în pofida atacului intens şi a faptului că a fost dus cu 150 de kilometri mai aproape de ţărm. Când valul s-a spart în cele din urmă peste bordul navei, căpitanul a avut prevederea de a trimite un avertisment prin radio Gărzii de Coastă. Echipajul său s-a adunat înspăimântat pe punte, pentru că vedeau cu toţii strălucind luminile străzilor şi ale caselor de pe ţărm, prin valul de apă care gonea spre coastă.

Pe ţărm, oamenii nu mai văzuseră un tsunami din 1964. Peste 2 000 de persoane împrăştiate pe plaje s-au ridicat de pe nisip şi au urmărit cum apa este suptă de ocean în câteva secunde, lăsând în urmă bancuri de peşti şi alte vietăţi marine eşuate. În momentul în care au observat zidul de apă ridicându-se ameninţător la orizont, a fost prea târziu. În legătură cu tsunamiurile există o regulă de bun-simţ: dacă eşti suficient de aproape încât să-l vezi venind, n-ai să reuşeşti niciodată să fugi din calea lui.

În pofida faptului că munţii subacvatici îşi schimbau direcţia şi a faptului că platforma continentală crea frecare şi încetinea unda, una după alta undele secundare se ataşară primei, ca un covor adunat lângă perete. Înălţimea valului rezultant crescu cu încă trei metri, lovi plaja şi distruse totul în cale. Eliberă 100 000 de tone de apă pe fiecare metru şi jumătate de plajă. Provocă explozia clădirilor din beton. Dezmembră bărbaţi, femei şi copii membru cu membru şi îi depuse grămadă în interiorul continentului, pe o distanţă de şaizeci şi patru de kilometri.

În Filipine, muntele Pinatubo erupse, revărsând noroi vulcanic în văile lovite de panică de mai jos. În Alaska, un avion de pasageri Boeing 757, aflat în coborâre spre Aeroportul Internaţional Anchorage, îşi pierdu motoarele pe când intra în ceea ce părea a fi o zonă

de ceaţă. Se demonstră a fi de fapt cenuşa vulcanică expulzată de vulcanul Redoubt, parte din Lanţul Vulcanic Aleutin, aflat în plină activitate seismică.

Avionul se prăbuşi. Nu existară supravieţuitori.

În fiecare an existau rapoarte despre circa cincizeci de erupţii vulcanice ce aveau loc în întreaga lume. Zece dintre acestea provocau moartea şi mutilarea unui număr mare de persoane. În noaptea aceasta, erupseseră treizeci şi şapte de vulcani de pe toată planeta în acelaşi timp, dintre care doisprezece pe pământ american. Din cei doisprezece, cinci se aflau pe fosa Aleutinelor. Şi, împreună, puteau fi văzuţi din spaţiu. Căci, în această noapte, Inelul de Foc – o serie de arcade vulcanice şi de fose oceanice care înconjurau Bazinul Pacific – era în flăcări.

Începuse totul în Noua Zeelandă. Apoi se propagase spre nord, via fosele Tonga şi Kermadec. Urmă Ecuatorul, cu fosele Bougainville şi Java-Sunda. Faptul că vulcanii se găsesc mai frecvent în lanţuri şi rareori sunt un fenomen singular constituie un lucru puţin cunoscut. Dar în noaptea respectivă, acest lucru s-a impus conştiinţei umane. Unul câte unul, cei mai instabili vulcani au erupt în lanţ. Fosele Ryukyu şi Izu Bonin, care ajungeau la fosa Aleutină din Alaska, au scos fum şi s-au zguduit. Pe fosa Peru-Chile, unde se termina Inelul de Foc, satele au fost evacuate odată cu avansarea râurilor de lavă.

Cu forţa răzbunării lui Dumnezeu, Mama Natură îşi adună armatele şi începu distrugerea sistematică a civilizaţiei omeneşti pe Pământ.

SCOTT

Nu pereţii care crăpau îi atraseră atenţia lui Scott sau modul în care ceaşca de cafea sălta pe noptieră. Ci patul. Căci aşa cum stătea întins, încercând să se decidă ce să facă, devenise cât se poate de evident că patul aluneca de sub el.

Sări din pat, instinctiv, exact când sunetul betonului care se cutremura deveni mai puternic. Auzea strigătele de panică din camerele învecinate. Veioza standard din partea cealaltă a patului se prăbuşi la podea, iar becul explodă într-o ploaie de sticlă.

November ţipă şi se aruncă în mijlocul patului lui Scott. Şi atunci o văzu. O fisură, adâncă şi neagră, căscându-se în podeaua dormitorului. Covorul păru că murmură din pricina întinderii, în timp ce ultimele fâşii de fibre cedară, nereuşind să împiedice lărgirea crevasei. Firele începură să cedeze unul după altul, odată cu pardoseala care se rupse în două.

— November! ţipă Scott, întinzând mâna spre ea – dar ea doar se uita în jur uluită, în timp ce patul îşi continua alunecarea, lovindu-se imediat de perete, sub fereastră.

— Doctore Scott! urlă ea.

Imediat, lustra din tavan se prăbuşi. Privind în videofoane, Scott surprinse pe unul dintre ecrane imaginea piramidelor, aruncând fulgere spre cer. Pe celălalt ecran îi văzu pe Hackett şi pe ceilalţi bărbaţi şi femei de la CERN ferindu-se de echipamentele care cădeau peste ei şi de arcurile de tensiune. În cele din urmă, ambele linii muriră. Videofoanele alunecară şi ele, lovindu-se de suprafeţele mai dure.

Se porni apoi alarma de incendiu. Puternică şi metalică. Fereastra din spatele capului lui November cedă presiunii şi se sparse, explodând spre interior, iar vânturile aspre şi îngheţate aruncară fragmentele de sticlă în cameră. Numai draperiile grele de la fereastră îi salvară fetei viaţa, preluând întreaga forţă de explozie şi împiedicând să fie sfâşiată de pumnalele ascuţite de sticlă.

Ea coborî din pat ieşind de sub păturile groase şi grele, în timp ce tavanul din ipsos căzu şi se fărâmiţă. Ameţită, se întrebă cu ce viteză se desfăşurau evenimentele. Scott se aruncă spre pat. O prinse şi se îndepărtară amândoi de pat în viteză, exact înainte ca podeaua să se prăbuşească, luând cu ea şi patul în camera de dedesubt şi apoi tot mai departe.

— O, Dumnezeule, ce ne facem?

— Plecăm de aici! strigă Scott, strângând-o de mână şi târând-o spre uşă.

Problema fu însă că uşa era înţepenită.

— Putem ieşi prin camera mea! spuse November, gândind rapid şi luând-o înainte.

În acea parte a lumii, oamenii nu erau pregătiţi pentru cutremure. Sau, cel puţin, nu pentru unul de o asemenea intensitate. Acest aspect fu dureros de evident pentru perechea care încerca cu disperare să se ferească de bucăţile de tencuială care cădeau. Dar nici din camera lui November nu se putea ieşi, aşa că rămâneau fără alte opţiuni.

— Scoate tot din dulap, ordonă Scott. Eu aduc salteaua.

În câteva minute stăteau ghemuiţi împreună sub o saltea, în siguranţă atât cât o permitea situaţia. Aşteptând să fie salvaţi.

CERN

Hackett îşi băgă din nou capul sub masă când al doilea component din oţel de jumătate de tonă trecu fluierând pe lângă el şi lăsă un crater în podeaua de beton. Privi spre ceilalţi, ghemuiţi împreună cu el, şi încercă o jumătate de zâmbet. Doar o jumătate.

— Ei bine, spuse el, e distractiv.

Matheson îşi strânse picioarele.

— Asta e repetiţia generală? Drace, dacă asta li se întâmplă în Egipt, atunci la ce dracu' ne putem aştepta în Antarctica?

— Mai rău, zise Hackett – era sigur de asta. Mult mai rău.

— Nu prea avem opţiuni în faţa unui astfel de fenomen, nu? mormăi întunecat Matheson.

— Ba da, sigur că avem, spuse Pearce, târându-se lângă el ca să-i lase spaţiu şi lui Hawkes să intre sub masă. Nu există atei pe timp de război[63].

— Poftim?

— Ne putem ruga.

Savanţilor poate că nu le plăcu asta. Dar măcar era o opţiune.

LOCURILE SACRE

Bulger îşi imagină că apusul în Amazon nu era, de obicei, atât de interesant. Dar era prima lui vizită acolo – aşa că ce ştia el? Cu excepţia faptului că arborii, unii cu diametre de până la trei metri, intercalaţi cu palmieri Acetic şi Corozo, cocotieri de Monas şi Divedives, nu ar fi trebuit să se clatine precum stuful. Pământul n-ar fi trebuit să se cutremure incontrolabil. Apa de pe solul pădurii nu ar fi trebuit să se scurgă în fisurile subterane, iar vegetaţia de pe suprafeţele piramidelor, groasă şi umedă, nu ar fi trebuit să izbucnească în flăcări. Însă asta era ce se întâmpla.

Lumina soarelui părea să pâlpâie vizibil, precum o lumânare în calea curentului – atunci când nu era obturat de un nor dens şi furios, care azvârlea picături aidoma gloanţelor.

Tocmai îşi instalau tabăra şi echipamentul când se pornise haosul. Ultimii Machiguenga rămaşi, loviţi de panică, ieşiseră din ascunzători şi fugiseră în junglă. Alţii aleseseră să rămână şi să lupte şi, pentru prima dată, Bulger îl văzuse de aproape pe unul dintre temuţii luptători vopsiţi, când acesta sărise de după un copac, dezgolindu-şi incredibilul şirag de dinţi ascuţiţi ca lamele, pe care şi-i pilise chiar el.

Se luptaseră un moment – indianul Machiguenga îl muşcase pe Bulger de antebraţ, după care Carver vârâse un glonţ în ceafa indianului.

Cât despre Maple, acesta rămăsese în luminiş, uitându-se cu ochii mari la cer în încercarea de a-l face pe Dumnezeu să-şi plece ochii. Deşi întâmpina la fel de multe greutăţi în a rămâne în picioare ca şi ceilalţi, părea hotărât să călărească pământul care se cutremura precum un star de rodeo pe un cal nărăvaş.

Poate că ar fi trebuit să-şi dea seama că se pregăteşte ceva atunci când jungla fusese cuprinsă de o tăcere stranie cu câteva clipe mai înainte. Apoi ţipetele animalelor deveniseră asurzitoare şi, când copacii morţi se prăbuşiseră în luminişul din jurul taberei, cea mai mare surpriză a serii li se dezvăluise în faţa ochilor.

Găuri în pământ.

Masive şi adânci, străpungând noroiul din jurul bazelor piramidelor. La început, nimeni nu fusese sigur dacă erau capcane antice sau intrări abia descoperite, însă Carver fusese primul care se repezise să-şi pună în acţiune priceperea, poticnindu-se spre una dintre găuri şi instalându-şi echipamentul.

Când noroiul începuse să alunece în groapă, îi luase un moment să calibreze aparatura, în timp ce ploaia continua să curgă şuvoaie. Dar când reuşise, iar rezultatele

clipiseră pe minimonitor, faţa i se luminase.

— Carbon 60! ţipă el. Chiar dedesubt! Şi se întinde până la piramide.

— Magnific! îi răspunse Maple, îndesându-şi ceva tutun în gură. Va fi mai uşor decât credeam!

Îi dirijă rapid pe ceilalţi spre utilajul ambalat sub prelatele ude. Cutremur sau nu, aveau o treabă de făcut.

— Ia legătura prin radio cu elicopterele! ordonă Maple. Spune-le să vină încoace. Trebuie să ducem chestiile astea de aici până mâine-dimineaţă.

După ce-şi îngriji braţul, Bulger montă liniile de comunicaţii, iar oamenii lui Maple ataşară un gen de tun hi-tech la un tripod cu logoul *Rola Corp. Research* pe o latură. Întinseră câteva cabluri de la dispozitiv până la un generator, aşa cum îi învăţase Bulger, şi aşteptară semnalul.

— În regulă! ordonă Maple. Daţi-i drumul!

Deschiseră alimentarea. Ţintiră spre un copac şi apăsară trăgaciul. Mai întâi se auzi un şuierat ascuţit. Apoi apăru o flacără orbitoare. Iar cel mai puternic fascicul de particule creat vreodată pentru utilizarea mobilă se răsuci şi-şi croi drumul prin aer, evaporând ploaia din calea sa într-un nor de abur şuierător şi transformând în aşchii trunchiul copacului. Strigăte de bucurie se auziră din toată tabăra.

Maple ridică degetul în semn de victorie.

— Rahat, da! ţipă el. Acum să dărâmăm gaura aia blestemată şi să începem să scobim nişte Carbon 60! Suntem plătiţi la kilogram. Şi am intenţia să mă pensionez!

Îşi atinseseră obiectivul stabilit. Descoperiseră anticele piramide peruviene dispărute, le identificaseră conţinutul şi acum puteau prăda în voie.

Dar pe când porneau să coboare unul după altul în gropile alunecoase şi noroioase cu ajutorul frânghiilor, începând imediat să taie structurile antice de cristal – spirale ascendente în canale lungi –, n-aveau de unde să ştie că, încuviinţând să dezmembreze monumentele din Carbon 60 de la Pini Pini, luaseră una dintre cele mai proaste decizii ale vieţii lor. Cu certitudine avea să se demonstreze a fi cea mai devastatoare decizie.

EXPEDIŢIA

Trăsătura esenţială a comportamentului complex este capacitatea de a realiza *tranziţii* între diverse stări… Complexitatea se referă la sisteme în care evoluţia – deci şi istoria – joacă sau a jucat un rol important în comportamentul observat.

Exploring Complexity: An Introduction,
Gregoire Nicolis şi Ilya Prigogine, 1989

LA DRUM

— Era o mână! Îţi spun eu, am văzut o afurisită de mână!

— Când a izbucnit electricitatea aceea, semnalul s-a degradat foarte mult, obiectă cu răceală Houghton. N-ai cum să ştii ce ai văzut.

— Am văzut ceva viu, spuse Pearce. Crede-mă.

Avocatul ridică din umeri – nu avea chef să se certe. Se întoarse apoi la caietul lui de notiţe.

Se aflau în spatele maşinii Ford People Carrier, tresărind atunci când valuri după valuri de grindină având mărimea mingilor de golf loveau într-un asalt feroce plafonul maşinii, însoţite de pocnituri şi de lovituri pe măsură ce gheaţa exploda la impact, împrăştiindu-se pe caroserie, sau era aruncată pe drumul asfaltat. Era ca şi cum s-ar fi aflat la capătul unui baraj constant de foc de mitralieră.

Sprijinindu-se de geam şi urmărind lumea curgând pe lângă ei, Hackett îşi îngriji tăietura adâncă pe care o avea pe obraz, în timp ce Scott se tot foia pe scaun.

— Mă întreb ce face Sarah, murmură el. A reuşit cineva să reia legătura cu Cairo?

Houghton nu-şi ridică privirea de pe documente.

— Ne ocupăm de asta, se mulţumi el să spună.

— Sper că e bine. Sper că toată lumea e bine.

— De patru ori pe planeta asta, mormăi Hackett tremurând, de patru ori viaţa a fost virtual eradicată. Aproape ştearsă de pe faţa pământului. La sfârşitul Erei Cretacice, al Erei Jurasice, Triasice şi Permiene. Iar acum, fiţi atenţi, băieţi! Vine sfârşitul Erei Spaţiale. Teribil.

Bob Pearce, care stătea în faţă, se întoarse spre el.

— Nu-i nimic de glumă în asta. Chiar este sfârşitul vieţii pe Pământ.

— N-am spus sfârşitul vieţii, zâmbi afectat Hackett. Am spus eradicare virtuală. E o diferenţă.

În faţa lor, Dower şi Gant mergeau în maşini separate în convoiul militar cu ferestre opacizate. Hackett îi urmări ocolind ceva şi dispărând din vedere, pentru a apărea apoi din nou.

Traversară Port du Mont-Blanc cu prudenţă, conştienţi că lacul Léman era încă într-o dispoziţie necruţătoare. De cealaltă parte a lacului pe malurile căruia se afla Geneva, faimosul Jet d'Eau, un gheizer artificial care arunca de obicei o coloană de apă la 50 de metri înălţime, scăzuse până la o şuviţă de trei metri. Între timp, grindina împroşcase

bucăţi de gheaţă în apă, făcând-o să spumege.

Trecând pe lângă Église Anglaise[64], acum crăpată şi contorsionată, şi principala staţie de tren, Gare de Cornavin, profund zguduită, o luară la dreapta, mărind viteza pe Rue de Lausanne şi făcând mişcări bruşte în lateral pentru a evita cărămizile şi dalele căzute de pe acoperişuri.

Toate clădirile păreau să fi fost afectate structural. Geneva fusese lovită puternic.

— La sfârşitul Erei Permiene, cu 286 până la 245 de milioane de ani în urmă, îşi aminti Scott, optzeci la sută din totalitatea formelor de viaţă au fost distruse. *Optzeci la sută.* Trilobiţii, dispăruţi. Fusulinidele, creaturi uriaşe asemănătoare iguanelor, dispărute. Cele trei tipuri principale şi dominante de reptile – cotilozaurii, pelicozaurii şi therapsidele – dispărute. A fost cel mai distructiv sfârşit al perioadelor de evoluţie cunoscute de Pământ. Şi totuşi, iată-ne aici…

— Poate că evenimentele distructive sunt modul lui Dumnezeu de a nega că există evoluţia, comentă calm Hackett.

— Moartea a optzeci de procente din viaţa pe Pământ chiar *este* sfârşitul vieţii, se lamentă Pearce.

Hackett căută în jur ceva care să-l ajute în explicaţii şi luă de la November Etch-A-Sketch-ul[65] pe care desena aceasta.

— Pot să împrumut asta puţin? zise el. Mulţumesc.

Apoi ridică jucăria ca să vadă toată lumea.

— Acesta e Pământul, da? spuse el indicând un desen stângaci. Iar pe Pământ e viaţă.

Pearce încuviinţă.

— O undă gravitaţională loveşte…

Brusc, Hackett scutură violent jucăria, ştergând totul de pe ea, spre surpriza şi enervarea lui November.

— În regulă. Ce a mai rămas?

— Nimic, spuse iritată November. Nimic. Totul a dispărut.

— Exact asta spuneam şi eu, exclamă Pearce.

— Nu chiar, îl dojeni Hackett, bătând ferm în plasticul jucăriei. Încă mai avem asta, Pământul însuşi. Cu toate elementele sale constituente şi capacitatea lui de a hrăni. Şi în timp…

Răsuci apoi un buton şi începu un nou desen minuscul.

— În timp, viaţa va înflori din nou. Doar că de data aceasta va fi altfel. O combinaţie nouă. Cărţile vor fi din nou făcute şi cărămizile de construcţie vor fi reasamblate. Dar de data aceasta totul are loc fără noi.

Îi puse lui November Etch-A-Sketch-ul în poală.

— Mulţumesc, îi zise, fără a se osteni să pară sincer.

Ea se uită în jos spre capodopera pierdută. Îşi mângâie zgârietura de la braţ din

noaptea precedentă şi spuse pe un ton scăzut:

— Minunat.

— Ba nu, nu de sfârşitul vieţii ar trebui să ne temem, declară Hackett. Ci de sfârşitul nostru. De sfârşitul rasei umane. Viaţa va continua să aibă grijă de ea însăşi. De ce credeţi că sunt atât de importanţi activiştii ecologişti? Ok, deci ei se înşală crezând că protejarea unor creaturi pufoase şi simpatice din Amazon va crea un tip de relaţie emoţională cu Pământul. Dar, de fapt, ceea ce fac ei este să păstreze lanţul trofic. Prin conservarea lanţului trofic, evoluţia rămâne stabilă; mediul ajunge la echilibru. Şi de ce e important acest lucru? Pentru că mediul actual este singurul mediu în care noi, ca specie, putem exista. Cu trei milioane de ani în urmă, noi nu eram prin preajmă şi mediul era diferit. Vrei să salvezi ceva pentru că e drăguţ? Ce rost are? Niciunul. Nu, conservi mediul pentru că el ne conservă pe noi. Şi ca să facem asta, trebuie să mergem împotriva legilor naturii. Trebuie să devenim… nenaturali, chicoti Hackett. Natura înseamnă infertilitate. Natura înseamnă boală genetică. Natura înseamnă foamete şi epidemii. Natura înseamnă tipare meteorologice mai severe decât ne putem imagina. Natura este schimbare.

— În *Cartea lui Isaia,* interveni Scott, Dumnezeu declară că el este atât bun, cât şi rău.

Hackett şi Scott se priviră neliniştiţi – chiar începeau să fie de acord cu ceva?

În faţă, pe locul pasagerului, Houghton se foia în scaun. Îşi puse un braţ pe spătar şi se întoarse să le vorbească tovarăşilor săi de drum.

— Cifrele sunt corecte?

— Da, confirmă Hackett, referindu-se la masa de ecuaţii diferenţiale pe care le primise. Soarele va atinge nivelul maxim de nebunie sâmbătă, exact la apogeul a două zile sfinte. Ce sabat ţineţi voi?

Houghton le aruncă o privire sfioasă.

— De fapt, eu nu prea le am cu religia.

Hackett îi căută privirea. Pe buze îi juca un zâmbet, care însă nu se regăsea şi în ochi.

— Poate că a venit momentul să începi, îl sfătui el.

Houghton tuşi, masându-şi tâmplele.

— Asta e destul de… ăăă… înspăimântător. Habar n-aveam că poate fi atât de real, mărturisi el.

— Am rulat datele de o sută de ori.

Hackett părea îngrijorat.

— Şi cifrele ne parvin din interiorul cristalului?

— Nu, răspunse Hackett indiferent. Nu asta. N-am idee ce este asta. Nu, am rulat cifrele pe care mi le-a dat Sarah pe o propagare de undă seismică – Efectul Tesla. După calculele mele, apogeul undelor gravitaţionale solare ar trebui să apară cu o oră şi cincizeci şi şapte de minute înainte de momentul la care a preconizat Sarah că evenimentul geologic final va lovi pământul şi ne va smulge covorul de sub picioare. Cu

alte cuvinte, undei gravitaţionale îi va lua aproximativ opt minute ca să ajungă de la soare la Pământ cu viteza luminii. Şi ne va lovi, determinând o rezonanţă deja amplificată în miezul lichid al acestei planete, care va fi şi mai greu de controlat. Unda va străbate planeta şi se va întoarce spre soare într-o oră şi patruzeci şi cinci de minute, după calculele lui Sarah. Dar, până atunci, daunele vor fi devenit ireversibile.

Scott încercă să-şi umezească gura uscată.

— Când va avea loc evenimentul final?

— La trei dimineaţa, spuse Hackett. Duminica aceasta.

— Peste două zile…

Hackett încuviinţă dând din cap.

— Puţin după miezul nopţii, soarele va pulsa pentru ultima dată. Până la ora trei a dimineţii de duminică, deriva scoarţei terestre va fi deviat continente întregi cu până la douăzeci de grade. Pentru rasa umană, va fi un carnagiu – adică sfârşitul jocului.

Scott îşi frecă faţa şi zise:

— Ce dracu ne facem?

— Mă gândeam că ne-am putea aduna când ajungem la McMurdo.

Pearce se întoarse spre antropolog şi spuse:

— McMurdo are o capelă.

Houghton tuşi în încercarea de a-şi drege vocea. Sorbi cafea dintr-o ceaşcă ieftină din polistiren şi zise:

— Ca să te pun rapid la curent, trebuie să ştii că nu am pierdut doar contactul cu alţi şaptesprezece sateliţi noaptea trecută. Am pierdut contactul şi cu baza din China.

Ralph Matheson ridică privirea. Nu era un fan al avocaţilor, iar acesta nu făcea excepţie. Nu numai că se purta ca o nevăstuică, dar şi semăna cu una. Avea un corp care putea fi numit în cel mai bun caz deşirat. Asta însemna că, atunci când făcea vreun gest ca să enerveze pe cineva, persoana respectivă simţea o nevoie copleşitoare de a-i trage una în burtă. Era ceva instinctiv, aproape primitiv. Houghton era perfect conştient de asta şi se folosea din plin de impresia pe care o făcea.

Dar, pentru prima dată, Hackett nu părea bucuros de întorsătura pe care o luau evenimentele.

— Vrei, te rog, să mai spui asta o dată?

— Baza chineză nu a mai răspuns. Nu ştim de ce.

— O, minunat! Deci ce se întâmplă când vom porni spre ei? Din punct de vedere legal, va trebui să-i anunţăm că venim. Dacă îi luăm prin surprindere, ar putea deschide focul.

— Da, este o posibilitate, încuviinţă reticent avocatul.

Maşina făcu dreapta pe Avenue de France şi se apropie de punctul de sosire de la Pare de l’Ariane, unde Palais des Nations se înfăţişa privirilor în toată splendoarea sa. Însă, în ziua aceea, exteriorul său de un alb strălucitor era plin de pete. Şirul de steaguri

naționale care fluturau pe peluza din față erau strâmbe şi curbate. Statuia din bronz cu fiarele mitice din interiorul globului se prăbuşise de pe piedestal în piscina circulară şi zăcea spartă pe o parte. Vehiculele erau parcate aiurea, până la marginea peluzelor, împrăştiate şi abandonate acolo unde se sinchisiseră diplomații să le lase.

Ca şi entropia, a doua lege a termodinamicii, ordinea se destrăma.

Însă duba Ford People Carrier nu se apropie de ONU, aşa cum anticipase toată lumea, ci continuă să meargă înainte, urmând semnele spre aeroport.

— Credeam că intrăm! spuse Matheson intrigat.

— Schimbare de plan, răspunse scurt Houghton. După evenimentul atât de interesant de aici, din Elveția, delegația chineză a plecat de dimineață. Ca urmare, nu avem la ce negocieri să mai participăm.

— Nu sunt sigur că e un lucru bun, medită Hackett.

— Consiliul pentru Securitate din New York a aprobat o hotărâre care le acordă Statelor Unite permisiunea de a-şi organiza propria echipă de inspecție, sub propria jurisdicție. Atât timp cât respectăm liniile tratatului şi avertizăm China cu privire la intențiile noastre, anunțându-i totodată de sosirea voastră iminentă, va fi suficient. Apoi adăugă: Pe câteva continente s-a declarat stare de urgență. În esență, putem face tot ce vrem. O ceartă între China şi America e ultima lor grijă acum.

— Dar ai spus că ai pierdut legătura cu baza chinezească, îi aminti Scott. Dacă nu-i poți avertiza şi nu avem o delegație chineză pe care s-o informăm, cum vor şti că venim? Vom fi o țintă sigură.

Alarmat, Matheson îşi dădu ochii peste cap.

— Oh, Hristoase! Asta e rău. Al dracului de rău!

Houghton inspiră profund şi zise:

— Putem doar presupune că de fapt chinezii folosesc criza actuală ca să respingă regula legii internaționale. Caz în care va trebui să pătrundeți în China sub escortă înarmată. Cealaltă opțiune ar fi ca baza lor să nu se mai afle acolo.

Matheson era confuz.

— Nu înțeleg. Cu certitudine poți verifica aşa ceva.

— Sateliții principali de spionaj – toți trei – au fost scoşi din uz noaptea trecută, explică Houghton. Nu avem cum să ne asigurăm. Preşedintele mi-a cerut să mă alătur lui în Roma pentru o şedință de evaluare.

Pearce se foia nervos pe locul său. Respirând greoi, întâlni privirea lui Houghton şi îi atrase astfel atenția asupra lui.

— Eu pot afla, spuse el încet. De ce nu mă întreabă?

Cei din spatele dubei schimbară priviri curioase. Despre ce naiba vorbea? Numai Houghton părea să înțeleagă.

— Ei ştiu, Bob, răspunse grav avocatul. Ştiu. Şi te vor întreba.

Nimeni nu mai puse întrebări. Nimeni nu-l abordă pe Pearce în legătură cu conversaţia lui ciudată. Nimeni nu părea să vrea să ştie. Ar fi trebuit să fie agitaţi. Ar fi trebuit să fie neliniştiţi. Dar oboseala este ceva curios. Îşi înclinară scaunele din avionul masiv şi verde – un avion militar pentru transport Hercules C-130 –, se înveliră în pături şi îşi petrecură următoarele unsprezece ore de zbor spre Cape Town, Africa de Sud, dormind tun. Nici când avionul ateriză în Cairo ca să mai ia un pasager nu se clintiră.

DOCURILE DIN CAPE TOWN

DANA 19

— Fii atent cu aia! Fii atent!

Scott se trezi brusc. De cât timp aterizase avionul? Era un Hercules C-130 modificat, cu o cabină presurizată pentru ofiţerii superiori în faţă şi cu un compartiment mic depresurizat de unde se aruncau încărcături când avionul zbura jos.

Dar uşa cabinei era larg deschisă. Aerul fierbinte şi lipicios pătrundea în interior, însoţit de o lumină incisivă, izbitoare. Şi, constată Scott, fusese lăsat singur.

Se auzea un radio cântând pe undeva. Se concentră şi îşi dădu seama că era o voce familiară. Era preşedintele, adresându-se naţiunii. Încercând să-i asigure pe cei de acasă, în timp ce el îşi continua turul la Vatican, că nu aveau motive să se îngrijoreze. Ticălos mincinos! Scott se ridică, se gândi la Ferguson pentru un moment, apoi auzi o zdrăngăneală, un bufnet puternic, de parcă cineva scăpase pe jos ceva greu.

— Fir-ar să fie! Am spus să fii atent!

Cunoştea vocea. Puternică. Fermă. Enervată. Şi totuşi, cumva atrăgătoare.

— Sarah?

Înlătură rapid ultimele vestigii ale somnului şi se ridică împleticindu-se de pe scaun. Păşind pe coridorul de pe latura cabinei, se opri pentru a lăsa un membru al echipajului să treacă spre carlingă, apoi îşi continuă drumul spre uşa de încărcare, coborâtă ca să formeze o rampă.

Lăzi care în Elveţia nu se aflau la bord erau acum stivuite sub plase şi curele. Aviatorii cărau jos întregul echipament, spre o serie de camioane cu platformă aliniate pe pista toridă.

O femeie suplă şi bronzată stătea pe buza pantei; avea nişte picioare incredibile şi purta o pereche de pantaloni scurţi uzaţi. Ţinea un braţ în şold, în timp ce cu celălalt indica diverse direcţii.

Scott tuşi.

— Bună, Sarah. Sunt Richard.

Sarah se întoarse încet şi se relaxă brusc.

— Bună, spuse ea luminându-se la faţă. În sfârşit, ne întâlnim.

Scott clipi surprins.

— Mă bucur că eşti bine. Că ai scăpat cu bine. Cu linia care nu mai funcţiona – se

gândi un moment, alegându-şi cu grijă cuvintele –, chiar nu ştiam ce să cred.

— Ţi-a fost dor de mine?

Scott chicoti.

— Nici nu te cunosc, zise el.

— Nu, nu mă cunoşti, spuse ea cu căldură.

El zâmbi, surprinzător de relaxat.

— Au fost ciudate aceste două zile, nu?

Ea încercă să-i răspundă la zâmbet, dar îi era dificil.

— Îmi pare rău pentru Eric şi Douglas, zise el.

Ea îi mulţumi.

— M-au abandonat aici, zise Scott apoi, arătându-i cu degetul peste umăr.

Privirile li se întâlniră, zăbovind una asupra alteia poate pentru mai mult timp decât ar fi trebuit. Scott îşi vârî mâinile în buzunare şi coborî doi paşi pe rampă.

— Vorbeşti în somn, zise Sarah, iar Scott privi în spate. M-am aşezat pe locul de lângă tine.

— Mă bucur că eşti bine, zise el din nou, făcând cuvintele să sune ca o invitaţie.

Sarah i se alătură pe rampă şi coborî câţiva paşi, indicând cu degetul unui muncitor să fie mai atent. Scott îşi frecă bărbia cu palma – barba îi crescuse în ultimele două zile. Trebuia să găsească un aparat de bărbierit.

Afară se simţea miros de ars. Soarele era strălucitor, poate mult prea strălucitor. Fără nici cea mai slabă urmă de ceaţă, muntele Table se vedea perfect în zare. Se aflau pe un aeroport privat, o parte a docurilor. Clădiri uriaşe mărgineau dana. Macaralele încărcau cargoboturi.

Scott îşi protejă ochii cu mâna şi privi spre soare.

— E greu de crezut, spuse el. Ne dă zile calde şi însorite, dar şi cancer de piele în acelaşi timp. Şi totuşi, refuzăm să credem că ne-ar putea face mai mult rău de-atât.

Sarah îi înmână lingvistului o foaie de hârtie ce conţinea o listă de numere care se înşirau până jos.

— Ce e asta? o întrebă el.

— Cifre DEOS. Cifre obţinute de la Senzorul de Observaţii la Adâncime. Date seismice pentru ultimele douăzeci şi patru de ore.

Scott încercă să citească lista.

— Am pus pe toată lumea la curent. Tu erai ultimul.

DEOS fusese conceput în 1998 de către o echipă de la Universitatea Cambridge, îi explică Sarah. De partea cealaltă a planetei, o operaţiune care durase zece ani ataşase sonde DEOS pe fundul oceanului, măsurând activitatea seismică din manta. În timp, se putuse construi un model al miezului Pământului. Toate sondele erau conectate, iar datele erau transmise spre reţelele de comunicaţii de pe tot globul prin satelit, astfel că

oricine avea acces la internet le putea vedea.

Se apropie apoi de Scott şi zise:

— Ştii spectacolul de lumini din tunel?

Scott îi aruncă o privire care spunea: cum aş putea uita?

— Ei bine, înainte de aceea, au mai fost alte cinci explozii energetice separate, care au fost cu totul inofensive. Am fost prinsă în mijlocul uneia dintre ele. Avem date despre celelalte patru. Lumina s-a învârtit prin tunel şi a ieşit.

Îi întinse apoi o altă foaie.

— Aici e o hartă a sistemului de tuneluri de la situl Giza…

— Acolo jos e un inel?

— Da. Şi vezi aici, aici şi aici? Trei tuneluri principale se unesc cu inelul la intervale de 120 de grade. Cel dinspre est, în care mă aflam eu, intră direct în Camera Sfinxului, unde este găzduită piatra benben. Celelalte două, cele care vin dinspre sud-vest şi nord-vest, sunt legate de inel. Şi inelul, din câte îmi pot da seama, se uneşte cu Camera Sfinxului prin tunelul de est.

— Ce vrei să spui? o întrebă grav Scott. Exagerez dacă voi presupune că ceea ce sugerezi este că aceste date seismice sunt legate de exploziile de energie din tunel?

— Deloc, chiar aşa e, confirmă Sarah. Aceştia sunt timpii la care exploziile de energie au trecut prin Camera Sfinxului. Şi acestea sunt cele mai strâns asociate cutremure.

— Dar timpii nu corespund.

— Trebuie să avem în vedere şi timpul necesar undei seismice pentru a se propaga. În medie, se deplasează prin pământ cu 13 000 de metri pe oră. Mai repede sau mai încet, în funcţie de magnitudine şi de adâncime. Cea de aici, explozia de energie de la 11.37 seara… Un cutremur cu magnitudinea şase a lovit Ciadul cu câteva minute înainte. Ciad nu se află pe o falie, dar are o activitate vulcanică într-o zonă de tulburări, care a pătruns prin scoarţă prin ardere, ca în cazul Hawaii. E cam la 1 600 de kilometri distanţă. Un simplu calcul aritmetic ne spune că parcurge 1 600 de kilometri în circa patru minute şi jumătate. Cutremurul din Ciad s-a declanşat la 11.32 seara, cu *cinci* minute înainte, cu un epicentru care se află aproape sigur la sud-vest de Cairo, în linie directă cu tunelul de sud-vest.

Sarah urmări cu degetul informaţia. Scott se concentră asupra explicaţiilor, în timp ce Sarah continua:

— Toate aceste cutremure sunt într-un fel de linie directă cu unul dintre cele trei tuneluri care duc la Giza. Iar întârzierile dintre evenimentele seismice şi exploziile de energie corespund perfect. Ciad, Italia, Grecia, Liban. Mijlocul Oceanului Atlantic. Toate corespund.

— Nu-ţi face griji, o asigură Scott. Te cred. Nu pot să nu te cred. Ar putea deveni situaţia şi mai complexă de atât? Vorbim de un dispozitiv colosal. Ce au spus ceilalţi?

— Încearcă să înţeleagă cum a fost convertită unda seismică în căldură şi lumină.

— Sunt sigur că-şi vor da seama, spuse Scott, dornic să continue.

Se uită în jur, dar nu recunoscu marcajele, persoanele sau direcţiile.

— Unde mergem, că tot veni vorba?

— Ar trebui să alimentăm şi să ne îndreptăm direct spre McMurdo, dar vremea e prea rea pentru aterizare. Ne-au pus la bordul unui spărgător de gheaţă al Pazei de Coastă, împreună cu o echipă ştiinţifică aflată oricum în drum. Sunt cei în roşu-aprins de acolo.

Săriră în remorca unuia dintre camioane şi porniră spre navă împreună cu unele dintre lăzi. Scott începu să înţeleagă ceea ce vedea abia când observă cicatricele uriaşe de pe versanţii muntelui Table, având pe alocuri o lăţime de peste treizeci de kilometri.

— Alunecări de teren, explică Sarah. Au luat-o cumva la vale. Au omorât trei mii de oameni. Au oprit electricitatea în jumătate din Cape Town.

Se gândi puţin, apoi continuă:

— Au avut ceva probleme. Furturi. Răzmeriţe. Panică şi chestii de astea. De aceea am aterizat aici. Principalul aeroport este acum o mlaştină.

— Din cauza alunecărilor de teren?

— Da. Oamenii încă încearcă să scape de acolo.

— Şi unde să se ducă? întrebă Scott cât se poate de serios. Dacă nu pleci din sistemul solar, nu ai unde să te ascunzi.

— Exact asta a spus şi omul tău de la CIA, zise Sarah.

Scott o privi intrigat.

— Bob Pearce, tipul tău de la CIA…? repetă ea.

— Bob Pearce e de la CIA? Şi cu ce se ocupă el acolo?

Muncitorii cărau echipamentul prin gang, în timp ce articolele mai mari sau mai masive, echipamentul de supravieţuire, proviziile, alimentele şi altele erau urcate la bord cu macaraua.

Polar Star USCGC WAGB-10 nu era cel mai mare spărgător de gheaţă din câte existau, pentru că avea o lungime de doar 130 de metri şi puţin peste 13 000 de tone. Coca era de un roşu strălucitor, cu o dungă albă şi groasă care cobora în diagonală spre capătul frontal al fiecărei laturi a prorei. Puntea albă strălucea, iar pe catargul negru erau amplasate radare, antene de comunicaţii şi instrumente de măsurare. Avea două coşuri de culoarea muştarului, care duceau spre cele două motoare diesel electrice.

Nu, nu era cea mai mare navă, dar era puternică şi gata să-şi asume provocarea de a-şi duce pasagerii la McMurdo Sound. Alături de nava ei soră, *Polar Sea*, se întâmpla să fie cel mai puternic spărgător de gheaţă nenuclear din lume. Lui Scott i se părea straniu de familiară.

Şi atunci, îşi aminti. *Steaua polară.* Portul ei de pornire era dana 36 din Seattle. Văzuse

această navă venind şi plecând de nenumărate ori. Chiar şi în luna aceea o luase pe Emily în port ca să o vadă, când Paza de Coastă avusese o zi a porţilor deschise. Fiica lui adora navele.

Plăcile de pe punte bâzâiau în aşteptare, iar Scott şi Sarah coborâră sub punte ca să-şi caute cabinele şi să-şi aranjeze lucrurile. Îl întâlniră pe Ralph Matheson ieşind dintr-una dintre cabine, scărpinându-şi barba şi părând nervos.

— Parc-am fi în tabără, se plânse el. Au spaţiu pentru cel mult douăzeci de pasageri. Îţi vine să crezi că trebuie să stăm împreună? Băieţii într-o cameră, iar fetele în cealaltă.

Pe când Matheson făcea acest comentariu, November îşi scoase capul dintr-o cabină.

— Sarah! exclamă ea bucuroasă. Stai cu mine aici! Avem o cabină numai pentru noi. Cred că nu au prea multe femei care să meargă în Antarctica.

Sarah se strâmbă spre Scott şi zise:

— Ne mai vedem.

Când ea ajunse la uşă, Scott schimbă o privire rapidă cu Matheson, care indică spre una dintre mâinile lui, scuturând-o cu emfază. Scott oftă, apoi strigă după Sarah:

— Ăăă… Sarah?

Ea se uită spre el.

— Am tot vrut să te întreb… Ezită puţin, apoi zise: În tunel… pe Douglas chiar l-a apucat o *mână?*

Sarah încuviinţă din cap cu un aer gânditor, înainte de a intra în cabină şi de a închide uşa în spatele ei.

Matheson scutură din cap.

— Ah, ce porcărie!

Se căută prin buzunare, apoi zise:

— Unde mi-am pus oare pastilele?

Privi dezgustat la Scott, apoi adăugă:

— Am rău de mare.

Scott inspiră profund, ridicându-şi sacul.

— O, perfect.

Puse sacul pe o cuşetă, apoi zise:

— Ei bine, să sperăm că n-o să stăm prea mult pe mare. Care e al meu?

— Prea mult? remarcă Ralph. Chestia asta face treizeci de noduri[{66}], cel mult… Ah, cuşeta de sus. Avem peste două mii de mile de parcurs. Asta înseamnă cel puţin trei zile de navigat.

Scott îşi aruncă lucrurile în cuşeta de sus. Cabina avea şase cuşete, aşa că era destul de înghesuită. Avea o lumină de citit şi o perdea, dar în afară de astea nu prea multe. Şi atunci, îşi dădu seama: oare acesta avea să fie ultimul lucru pe care-l va vedea? Hackett

spusese că soarele va ajunge în *două* zile la apogeul ciclului. Se întoarse spre Matheson şi spuse:

— În trei zile, am putea fi morţi cu toţii.

— *USS Harry S. Truman* cheamă nava Gărzii de Coastă Americane *Polar Star.* Confirmăm sosirea în siguranţă a contraamiralului T. W. Dower la bordul vasului. Directorul portului Cape Town ne-a dat permisiunea de a pleca imediat. Grupul de luptă *Truman* este bucuros să vă fie escortă. Terminat.

— Da, confirm, *Truman.* Echipajul de pe *Polar Star* vă mulţumeşte. Vom porni în scurt timp. Terminat.

Ofiţerul superior, căpitanul Chris Rafferty, atârnă staţia de emisie înapoi pe consolă şi îi făcu semn pilotului portului să-i ghideze nava afară din port. Urmau să navigheze o bună bucată de vreme prin golful Table, după care aveau să cârmească spre marea deschisă. La acelaşi nivel, după cum părea, cu un mic oraş sud-african numit Atlantida. Aşa mergeau lucrurile.

Dintre cei douăzeci de ofiţeri, doi se aflau pe punte. Dintre cei o sută patruzeci şi trei de oameni înmatriculaţi, şase aveau grijă de alte staţii. Dar principala preocupare a lui Rafferty era maiorul Gant, care stătea lângă el la biroul de comandă.

Rafferty îşi încrucişă braţele la piept şi zise, coborându-şi vocea:

— Ei bine, asta spun şi eu schimbare. De obicei nu suntem atât de populari.

Gant nu răspunse.

— Aţi avut noroc, adăugă Rafferty. În mod normal, nu mergem până la Cape Town; de obicei, ne îndreptăm direct spre Sydney. Dar biologii pe care îi avem cu noi au ceva de ridicat de acolo.

— Vă mulţumim că ne-aţi luat şi pe noi, zise Pearce, intervenind cu amabilitate.

El şi Hackett erau prezenţi pe punte, lângă ferestre, urmărind coloanele de fum de la focurile din zare – rezultatele jafurilor şi ale panicii.

Dar Gant se simţea mai puţin recunoscător – era mult mai preocupat de călătoria care îi aştepta.

— Am vorbit cu *Truman* şi *Ingersoll.* Vremea se înrăutăţeşte acolo. Trebuie să fim gata să ne pregătim de furtună în orice moment.

— Vremea? pufni Rafferty cu răceală. Avem încă una din alea… unde gravitaţionale, aşa le-aţi numit?

Hackett confirmă cu o mişcare din cap.

— Dacă mai vine una, avem cincizeci la sută şanse să ne scufundăm. Nu avem dimensiunea unui portavion. Nu putem trece de un val de şaptesprezece metri. Patru ani a durat construcţia acestei nave şi îşi poate croi drum prin gheaţă ca nici o alta. Dar în condiţii neprielnice, se duce la fund în patru minute.

Îşi puse mâinile în şolduri, apoi îşi îndreptă şapca de baseball şi adăugă:

— Asta aşa, ca să ştiţi. Antarctica nu se compară cu nimic altceva de pe Pământ, nici măcar cu Polul Nord. Cu sau fără unde gravitaţionale.

Ensign Varez era un hispanic solid din cel de-al cincizeci şi unulea stat, Puerto Rico. Râse fericit de unul singur când tabloul de comunicaţii se lumină ca un pom de Crăciun. Se adresă apoi superiorului lui:

— Domnule căpitan! Comunicaţiile prin satelit sunt din nou online, domnule.

— Ce avem?

— Ăăă… totul. GPS. Linii directe cu DC. Seattle. NORAD. Elveţia. Toate.

— Bine.

Îi aruncă o privire lui Gant, apoi adăugă:

— Lucraţi repede, băieţi.

— Ba bine că nu, îl dojeni ţâfnos Gant. Acum avem acolo două grupuri de purtătoare.

— Excelent, spuse repezit Hackett. Acum poate că descărcăm şi noi datele mele de la CERN pentru laboratoarele de jos…

— De sub punte, îl corectă Rafferty.

Hackett ridică din umeri.

— Mă rog…

Însă atmosfera nu deveni mai plăcută pentru maiorul Gant. Verificând legătura cu muntele Cheyenne, NORAD raportă cu dezamăgire că toate eforturile de a localiza prin satelit baza chinezească eşuaseră. Şi, dintre puţinii sateliţi pe care reuşiseră să-i pună pe poziţie, cel mai apropiat, *VX-17,* nu avea să fie în poziţia corespunzătoare decât peste treizeci şi două de ore.

Hackett şi Pearce schimbară câteva priviri, în timp ce omul de la CIA tremura nervos, umezindu-şi buzele. Extrem de tensionat.

— Ai o cameră pregătită pentru asta?

Gant îi răspunse că are şi îl conduse apoi în intestinele navei.

La 13.06 GMT, *Polar Star* intră în apele internaţionale, devenind principala responsabilitate a grupului de luptă *Harry S. Truman,* alcătuit din al cincilea portavion de clasă Nimitz *USS Harry S. Truman CVN 75,* cu optzeci şi şapte de avioane la bord, aparţinând Aripii a Cincea a Aeropurtatelor. Lângă Nimitz se aflau *USS Bunker Hill CG 52* şi *USS Mobile Bay CG 53.* Puţin mai departe pe mare, cu unele vase dincolo de linia de vizibilitate şi ascunse după orizont, se aflau navele Escadronului 15 de Distrugătoare: *Vincennes, Thach, Curtis Wilbur, Rodney M. Davis, O'Brien, John S. McCain* şi *Fife.* În total, zece nave. Şi o formidabilă ramură a grupului de luptă Truman.

Iar acesta era cel de-al doilea grup de luptă. *Nimitz* însăşi, prima din clasa Nimitz, era deja pe poziţie împreună cu propria flotă, patrulând apele Antarcticii. Era la fel de mare

şi la fel de decisă să-şi îndeplinească sarcinile.

— Ca să vă faceţi o idee în legătură cu scara la care se ridică situaţia la Polul Sud, explică Gant. Antarctica, cu o suprafaţă de două ori mai mare decât cea a Statelor Unite, avea în jur de cinci mii de locuitori care lucrau pe ţărmurile ei în acelaşi timp. Comparativ, compania navei de pe *USS Nimitz* numără 3 350 de cadre, în timp ce Aripa Aeropurtată de la bord numără 2 480 de bărbaţi şi femei. Un total de 5 830 de oameni. Doar simpla sosire a lui *Nimitz* a dus la dublarea peste noapte a populaţiei Antarcticii. *Truman* a avut aceeaşi grupare la bord. Şi, dacă numărăm oamenii combinaţi de la bordul celorlalte optsprezece nave, populaţia Antarcticii a crescut de zece ori.

Şi asta era doar marina. Puşcaşii marini îşi trimiseseră oamenii lor, la fel şi Armata şi Forţele Aeriene, toate prin decret prezidenţial. La Polul Sud urma să fie ceva agitaţie, dacă nu altceva.

Dar, în pofida tuturor vrăjitoriilor tehnice şi a experienţei lor, în pofida tuturor dispozitivelor şi jucăriilor, pe ţărmul Antarcticii erau orbi. Nu puteau nici măcar confirma dacă baza chinezească mai exista. Astfel, până la urmă, totul se reducea la un element. La un om. Robert Ellington Pearce, din Phoenix, Arizona. Număr de serie A170044938-W9, din cadrul Central Intelligence Agency[67]. Criptoistoric prin vocaţie, clarvăzător prin profesie, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Şi posesorul unui extraordinar talent.

Având capacitatea de a vedea de la distanţă instalaţii şi de a raporta asupra amplasamentului lor, a conţinutului şi a stării lor, cu o precizie uluitoare.

Doar prin puterea minţii.

4.16 PM

Bob Pearce stătea cu picioarele goale în zăpadă. Şi privea în jur.

— Ce vezi?

Cu el nu mai era nimeni. Aşa că, pentru a păstra un soi de raţiune în această situaţie, avea un telefon celular lipit de ureche. Când raportă, îşi privi picioarele. Apoi mişcă din degetele de la picioare.

— Zăpadă, spuse el. Gheaţă. E foarte frig aici.

— Ce vezi din bază? insistă Gant, la capătul celălalt al liniei.

Pearce ridică brusc capul.

Exact în faţa lui, la câţiva centimetri, rămăşiţele carbonizate ale soldatului chinez zăceau prăbuşite peste cuibul de mitralieră. În spatele lui avusese loc un soi de explozie, care îi luase şi partea posterioară a capului cu ea. Faţa îi era îngheţată, strâmbă. Însă restul trupului era o grămadă înnegrită, contorsionată.

Din spatele epavei sfâşiate fumul se ridica în vălătuci. Un stâlp pentru foraj se prăbuşise peste o cabină mobilă, ajunsă acum, la rândul ei, o masă de fragmente. Atât mai rămăsese din *Jung Chang*.

— E distrusă, raportă Pearce. E pustiită.

O mulţime de rămăşiţe carbonizate erau împrăştiate în zăpadă asemenea piperului râşnit pe o farfurie cu piure de cartofi. Câţiva metri mai încolo, văzu o mână care încă mai ţinea o revistă. Jumătate dintr-un tors. Şi o felicitare fluturând în vânt.

— Vremea e plăcută aici, constată Pearce.

— Poţi pătrunde mai mult în bază?

— Doar un moment. Trebuie să trec de chestia asta, spuse el, evitând o altă grămadă de carne îngheţată acoperită de cărbune.

Pearce simţea că stomacul i se răzvrăteşte. Apropiindu-se, mirosul de carne arsă şi de moarte deveni mai puternic şi mai strident, înţepându-i nările şi făcându-l să icnească involuntar.

— Ştiu ce e în Atlantida. Ştiu, pentru că am mai fost acolo, anunţă Hackett, cu picioarele ridicate pe masă.

Scott privi spre el.

Hackett răsfoi documentele, iar Scott întrebă:

— Ce sunt acelea?

— Transcrieri ale micuţelor vizite ale lui Bob, explică el.

Se aflau în Laboratorul de Cercetări de pe Puntea 2 a lui *Polar Star*, unde echipa se adunase pentru a-l urmări pe Bob prin legătura video. Scott trase un scaun lângă Matheson. Hackett, care stătea în faţa lor, le întinse documentaţia. Îl urmări pe Scott frunzărind-o, înşirând paginile pe masă.

Ochii lui Sarah erau fixaţi asupra lui Matheson, urmărindu-l cum ataşează cu cea mai mare atenţie un cablu conector la priza dintr-o unitate aflată într-o cutie din plastic de mici dimensiuni, apoi cum îl prinde la calculatorul fixat pe biroul din spatele lui, atent să nu disloce mai multe circuite arse decât trebuia.

— Crezi că-l poţi face să funcţioneze?

— Bineînţeles că-l pot face să funcţioneze, răspunse Matheson cu dispreţ. Doar eu l-am proiectat.

Curăţă scârbit particulele exfoliate.

— Ce e chestia asta de peste tot?

— Sânge, îl lămuri Sarah abrupt. Sângele carbonizat al lui Eric Clemmens. Au trebuit să-l smulgă din epavă.

— Oh, murmură Matheson îngreţoşat.

Tocmai se pregătea să-şi roadă unghiile, ceea ce nu mai părea acum o idee atât de bună.

— Este de necrezut, gemu Scott, întorcând pagina.

— De ce? Pentru că nu se potriveşte cu perspectiva ta asupra vieţii? îl provocă Hackett.

Matheson se aplecă în spatele scaunului lui şi deschise un comutator.

Se auzi un bâzâit uşor, urmat de un ţârâit electric, apoi un LED verde începu să clipească insistent pentru a le arăta că trăieşte. Matheson se întoarse pentru a tasta comanda în calculator. Apăsă tasta UPLOAD şi zise:

— Bingo!

Pufni, satisfăcut de sine.

— Transfer toate datele de la Giza către terminalul principal. Şi petrecerea va continua.

— Nu poţi pretinde, insistă Scott, că ştii ce se petrece într-un loc doar pentru că te gândeşti la el.

— El canalizează energiile, îi reaminti Hackett. Îl putem vedea cum canalizează energiile.

— Jon, ripostă Scott, eşti om de ştiinţă. Cum poţi accepta asta, tocmai tu dintre toţi oamenii?

— Richard, încă nu înţelegem pe deplin mecanica cuantică, dar ştim că acest monitor tv n-ar lucra fără ea. Nimeni nu ştie ce efect va avea teoria supercorzilor asupra vieţii noastre de toate zilele, dar ştim că, pentru existenţa universului, sunt necesare cel puţin douăzeci şi şapte de dimensiuni. Ştim că nu există ceva numit „nimic“. Dacă extragi aerul

dintr-o cutie neagră, închizi lumina, extragi totul – încă vor rămâne treizeci şi şapte de câmpuri de potenţial. Treizeci şi şapte! La ultima numărătoare! Particulele vor continua să apară sporadic de nicăieri, ceea ce este important, pentru că se leagă de o altă teorie. Spaţial, ştiu că stai acolo. Ştiu că fundul tău e pe scaunul acela. Şi mai ştiu că navigăm pe ocean. Dar, gândeşte-te puţin – iar asta e important pentru tine: din perspectivă spaţială, unde e trecutul?

— Unde e trecutul?

Sarah era cuprinsă de neastâmpăr.

— Uau! Asta e o întrebare bună, zise ea.

— *Unde* e trecutul?

Hackett dădu din cap.

— În metri şi centimetri, Richard, dacă eşti drăguţ.

Scott medită la întrebare.

— Trecutul, răspunse el ezitant, este la peste trei kilometri sub gheaţă – în Antarctica.

Se aşeză mai bine pe scaun, cu un aer de afectare înfumurată. Dar ştia că nu dăduse cine ştie ce răspuns.

— În regulă, atacă Hackett din nou. Aşadar, care este distanţa dintre bine şi rău în kilometri?

Iar asta îl lăsă fără replică.

— Nu utilizăm optzeci la sută din creier, spuse Hackett. Iar din partea pe care *o utilizăm*, optzeci la sută e dedicată procesării stimulilor vizuali. Ideea este că noi, ca specie, am existat mai mult timp decât le-a luat capacităţilor noastre cognitive să proceseze ceea ce percepem. Este posibil ca trupurile noastre să poată detecta lucruri pe care nu suntem capabili să le recunoaştem – încă. Poate că nu am evoluat suficient ca să putem procesa tipul acesta de date. Poate că trebuie să ne dezvoltăm un alt tip de simţ. Eşti nedumerit când te întreb „unde e trecutul" pentru că este un tip diferit de întrebare, una cu care nu eşti obişnuit. Şi totuşi, lingvistic, nu poţi nega că e o întrebare corectă gramatical. Reticent, Scott aprobă, iar Hackett continuă: Ceea ce face Bob s-ar reduce practic la ridicarea unor tipuri diferite de întrebări.

— Vrei să spui că e mai evoluat decât noi? îl provocă Scott.

Hackett refuză să răspundă.

— Şşt! îi certă November. Mă lăsaţi să aud ce are Bob de spus? Lăsaţi-l în pace şi aveţi puţină credinţă.

Scott se întoarse spre locul în care November analiza pe calculator înregistrarea din tunelul Giza. Îi întâlni privirea.

— S-ar putea să aibă dreptate sau s-ar putea să greşească, spuse ea. Dar acum nu putem avea nici măcar un satelit care să ne spună ceva util. Aşa că nu-i nimic rău în a avea puţină credinţă.

— Suntem oameni de ştiinţă, explică sec Scott. Nu ne *ocupăm* de credinţă.

November se mulţumi să se concentreze asupra calculatorului; Bob Pearce avea o cameră cu o masă şi scaune, o hartă a Antarcticii şi un set întreg de referinţe. Fără sfere de cristal, beţe aromate sau clopoţei pentru vânt. Totul era clinic. Şi strălucitor: îşi amplasase un set de lumini, la care se uita cu ochii închişi. Totul forma o imagine bizară.

Vizavi de el stătea Gant, cu un pix, o hârtie şi o foaie de date de recunoaştere.

Pearce tresări.

— Sunt… ăăă… sunt în secţiunea cealaltă. Trec printre multe rămăşiţe.

Îşi duse mâna la gură, de parcă ar fi fost pe punctul de a vomita.

— Ăăă, ăăă, asta e… Parc-a explodat o bombă. Sunt morţi. Sunt morţi cu toţii.

— Bine, Bob, sunt convins că e oribil. Dar ne trebuie detalii despre sistemele automate. Arme cu încărcare. Mine terestre…

November era îngrijorată.

— Credeam că minele terestre sunt interzise, şopti ea.

— Mda, te pomeneşti, pufni Matheson. Pe hârtie, poate.

— Nord-vestul complexului, în perimetru, anunţă Pearce, stativ cu arme automate. Operaţionale. Şi… aşteptaţi puţin… da, o altă armă. Dar nu mai are muniţie. Corecţie: arată de parcă n-a fost încărcată niciodată.

Scott îşi frecă bărbia uluit.

— Ce vede?

— Baza chinezilor, comentă Hackett. Şi, după cum sună lucrurile, vede destul de bine.

Scott îl urmări pe Pearce pe monitor şi atunci observă că în propriul lor mediu se petrecea ceva la fel de ciudat. Un strat subţire şi cenuşiu de praf acoperea totul în apropierea unui hublou deschis. Brusc, nava săltă de parcă dăduse de ape tulburi şi Bob Pearce, la capătul celălalt al legăturii video, dădu glas preocupării lui Scott.

— Ceva e în neregulă, spuse el.

Nori de aburi picurau din găurile aflate în jurul lui Bob Pearce, de parcă ar fi fost orificiile de presiune dintr-o oală cu orez supraîncălzit. Aburul se ridică numai vreun metru, apoi se transformă rapid în zăpadă şi se îndepărtă dansând în vânt.

Crăpături uriaşe se încrucişau prin gheaţă. Şi, în timp ce încerca să-şi facă loc printre resturi, Pearce îşi dădu seama că pământul îi fugea de sub picioare. De parcă s-ar fi aflat pe marginea unui crater de impact. Găurile deveneau tot mai mari, iar pământul începea să semene din ce în ce mai mult cu brânza elveţiană. Tunelurile de gheaţă expuse se contorsionau în interior, fiind suficient de mari încât să încapă în ele echipe întregi de oameni.

Pearce vedea ceva dincolo de masa contorsionată, fragmentată a maşinii blindate din faţa lui, care zăcea pe o parte, zdrobită şi într-un echilibru precar. Ceva întunecat. Şi mare. Întinzându-se pe pământ. Dacă ar fi putut ajunge acolo…

Se auzise un ţipăt? Înăbuşit. Distant. Pearce se uită în jur, încercând să-şi dea seama de unde venea sunetul.

— Ce se întâmplă? vru să ştie Gant.

Dar Pearce nu avea timp să răspundă. Cu prudenţă, coborî într-o gaură şi se uită în tunelul abrupt din gheaţă lucioasă. Iar când ceaţa îngheţată trecu pe lângă el, spre suprafaţă, văzu ceva în mişcare. Ceva negru şi dezordonat. Se târa folosindu-şi ghearele ca să avanseze.

Pearce se apropie rapid ca să inspecteze mai îndeaproape şi fu şocat să descopere un soldat chinez, în echipament de vânător de munte. Pielea îi era plină de pete negre. Nu de la arsuri, ci de la degerături.

— Dumnezeule! Avem un supravieţuitor aici! exclamă el.

Se ghemui lângă tânărul care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

— Doamne, e doar un copil, adăugă dezgustat Pearce. Trimiteţi un echipaj SaRGE! Acum!

— Nu te pierde cu firea, Bob, îl avertiză Gant. Nici măcar nu ştim dacă putem aduce un SaRGE atât de adânc în teritoriul inamic.

— Sunt cu toţii morţi, în afara copilului ăstuia, insistă Pearce. Trimiteţi un SaRGE aici. Scoateţi-l de aici, pentru numele lui Dumnezeu! Aduceţi un chirurg!

Din gura tânărului care delira ieşeau aburi. O respiraţie ca o pudră, cristalizată. Deschise un ochi şi păru să…

— Cred că mă vede, icni Pearce.

— Asta nu se poate, replică Gant cu asprime. Nu eşti acolo cu adevărat, Bob. Ţi-ai proiectat mintea în zona respectivă. Verifică în jurul tău. Vezi pe ce se concentrează.

Dar Bob nu-l asculta, pentru că tânărul soldat chinez încerca să vorbească. Întinzând degetul ca să indice tunelul din spatele lui, încerca, cu fiecare fibră a trupului său, să articuleze sunete. Bob Pearce se aplecă în faţă şi, deşi nu-l înţelegea pe chinez, încercă să repete sunetele auzite.

Scott îşi trecu un deget peste echipamentul din laborator şi studie reziduul, în timp ce November încerca să-şi reţină un reflux stomacal.

— Ce e cu mirosul acesta? se plânse ea.

— Închide hublourile, ordonă Scott, acoperindu-şi gura şi întinzându-se spre cel mai apropiat hublou.

Nava se înclină încă o dată. Dar de data aceasta mai rău, de parcă ar fi lovit un perete de vreme rea. Sarah veni şi ea să studieze praful. Afară părea să plouă cu o vâltoare de pudră cenuşie, oribilă, mirosind a sulf.

— E cenuşă vulcanică, zise ea. Probabil că urmează o activitate vulcanică puternică.

— Muntele Erebus este activ, spuse Matheson. Exact în curtea Staţiei McMurdo.

— Minunat, gemu Sarah, va fi distractiv.

I se alătură lui Scott lângă hublou, dar el nu părea într-o dispoziţie prea bună. Îşi şterse cenuşa de pe vârful degetelor, spunând:

— Pucioasă. N-am crezut că voi trăi ziua asta…

— Hei, Richard, îl întrerupse Hackett. Vorbeşti chineza?

Scott se întoarse spre fizician.

— Puţin. De ce?

Hackett arătă spre monitor.

— Pentru că Bob începe să vorbească în chineză.

Scott se apropie de Hackett şi mări volumul, străduindu-se să audă bolboroseala agentului CIA.

— *Yao ye heikodo!* părea să spună. *Yao ye heikodo!*

Ceea ce-l lăsă rece pe Scott.

— E cantoneză, explică el. Repetă întruna: „E ceva jos acolo. E ceva jos acolo… Şi e viu“.

LOCURILE SACRE

Popol Vuh nu se mai lasă văzut… Cartea originală, scrisă cu mult timp în urmă, există, dar vederea ei e ascunsă şi cercetătorului, şi gânditorului.

Popol Vuh: Sacred Book of the Quiche Tribe of Maya[68],
ediţia Editurii Universităţii Oklahoma

TUNELURILE PINI PINI

NOAPTEA

Ploua. Din nou.

Îi spuseseră că în pădurea tropicală nu ploua chiar atât de mult, poate doar în sezonul ploios. Minţiseră. Jack Bulger trase canavaua peste baldachin ca să împiedice ploaia să curgă pe calculator.

În faţa lui se aflau stivuite nouăsprezece cuburi de cristal de Carbon 60, cu suprafaţa de şaizeci de centimetri pătraţi, tăiate şi scoase din tunelurile subterane printr-un proces sistematic care le ocupase cea mai mare parte a ultimelor douăsprezece ore. Fuseseră amplasate sub prelată direct pe pământ, unde se adunase acum o băltoacă noroioasă, ca o supă maronie ce devenea rapid căminul unei colecţii de insecte purulente.

Un fulger brăzdă cerul, iar Bulger trase prelata înapoi şi îşi aşeză microscopul pe blocul cel mai de sus. Îi îndepărtase baza, astfel încât unitatea optică să poată pătrunde direct în blocul de dedesubt. La urma urmelor, mostra de Carbon 60 era prea mare ca să încapă sub o lamelă.

Analizase blocurile sub luminile de campanie şi devenise tot mai evident că vinişoarele întunecate păreau să fi fost introduse cu icul în blocurile de cristal, precum defectele într-o piatră preţioasă. Nu observase aceste caracteristici atunci când examinase Carbonul 60 în starea sa originală, înfăşurat într-o spirală în interiorul tunelului. Dacă acest cristal ar fi fost un animal, ar fi spus că e pe moarte.

Îşi conectă microscopul la laptop şi-l porni. Nu era ceea ce şi-ar fi dorit să facă. Ar fi preferat să se afle în centrul acţiunii, decupând carbon, însă ceilalţi nu îi permiseseră. S-ar fi contrazis cu ei, dar aveau arme. Jack Bulger era oricum, dar prost nu.

Eddie, operatorul de la troliu, era ocupat să întindă lanţul şi să-l ancoreze pentru următoarea livrare de Carbon 60, trecându-l apoi prin verigile de metal spre gaura din pământ care ducea jos, în tunel, timp în care Bulger aplica un efect de transfocator asupra specimenului de cristal.

— Asigură-te că nu se încurcă în ceva chestia aia! spuse Bulger peste umăr, fără să-i pese dacă Eddie cel de la troliu îi răspunde sau nu, atât timp cât făcea ce i se spunea.

Bulger se concentră asupra ecranului. Existau trei câmpuri de amplificare, pe un spectru de bandă largă. Primul câmp era amplificarea optică maximă. Nefiltrată. Nediluată. Date vizuale pure. Cel de al doilea câmp era amplificat optic. Imaginea era

filtrată printr-un program patchwork, ca să curețe artificial caracteristici-cheie în diverse părți ale spectrului. Al treilea câmp era amplificarea artificială. Prin extrapolarea datelor-cheie din primele două câmpuri, calculatorul utiliza datele optice ca linie de referință și amplifica detaliile detectate pe baza unui set de algoritmi. Rezultatul era că aparatul putea să sporească artificial o amplificare optică aparentă cu un factor de 1 000 la o precizie de 98 de procente.

Foarte bine. Atâta vreme cât chestia aia afurisită îi oferea un prim-plan, lui Bulger nu-i păsa cât de imprecisă era. O fisură avea să arate tot ca o fisură, într-o imagine cețoasă sau nu. Important era că dacă procesul de extracție afecta în vreun fel cristalul – la asta chiar nu putea rămâne indiferent. Un cristal stricat era o marfă stricată.

Își aprinse țigara și suflă câteva inele de fum. Apăsă pe amplificare și inspectă suprafața.

Apoi văzu mișcare.

Bulger își îndepărtă ochii de la monitor. Își privi microscopul de pe blocul de cristal cu suspiciune. Era el obosit sau greșise ceva?

Primul lui gând fu legat de contaminare. Blestemata asta de ploaie! Se ridică în picioare și trase canavaua mai bine peste microscop. Ridică dispozitivul, șterse suprafața în caz că era udă și puse microscopul la loc. Apăsă RECALIBREAZĂ și așteptă.

Din nou, mișcare.

— Doamne Dumnezeule… ticăloși afurisiți!

— Frumos, Jack, comentă Eddie, așezat lângă generator ca să fumeze o țigară. Foarte frumos.

Bulger surprinse vârful țigării bărbatului lucind în întuneric.

— Taci, idiotule.

— Da, să trăiți.

Bulger studie din nou ecranul cu atenție. Să reacționeze oare amplificarea artificială la ceva cum ar fi o sursă externă de lumină? Ceea ce să ducă, eventual, la interpretarea eronată a jocului de lumini și umbre de pe structura subsuprafeței?

— Care e problema? întrebă Eddie.

— Nu e treaba ta, replică Bulger, mișcându-se instinctiv în scaun ca să protejeze ecranul de ochii curioși ai celuilalt.

Eddie ridică din umeri și se întoarse la troliul lui.

Imaginea de pe ecran arăta niște filamente minuscule, precum tuburile de carbon, întrețesute complex în structura cristalului. În aceste filamente părea să existe mișcare, asemănătoare mișcării unui lichid. Să aibă oare acest Carbon 60 printre proprietăți un soi de acțiune capilară superrapidă? Capacitatea de a absorbi un lichid, dacă acesta intra în contact cu el? Majoritatea rocilor aveau această proprietate, dar nu la această viteză.

Apăsă tasta AMPLIFICĂ, mărind imaginea mult dincolo de nivelurile recomandate

ale sistemului. Rezultatul fu o imprecizie şi mai mare, dar Bulger n-avea să moară din asta. Trecuse de nivelul micronilor şi acum era în zona nanometrilor – măsurători care acopereau a miliarda parte dintr-un metru. Un loc în care materialele începeau să se comporte cu totul diferit.

Iat-o din nou. Ceva trecu cu viteză pe sub lentile. O vâltoare, o explozie întunecată. Apoi încă una, şi încă una.

Precum umbrele pe o sticlă. N-avea cum să mişte lentilele suficient de precis încât să le urmărească sau să ţină pasul cu orice gonea prin tuburi. Nicio problemă. Acela era un laptop. Avea capacităţi de fotografiere la viteze mari. Apăsă tasta ÎNREGISTRARE şi realiză un film digital la 10 000 de cadre pe secundă. Expunerea de trei secunde era teoretic suficientă ca să-i ofere informaţiile necesare.

Şi chiar fu suficientă.

Apăru mai întâi în cadrul 1 037 şi dispăru până la cadrul 1 104. Curând după aceea, în succesiune, mai apărură câteva imagini scurte, dar prima fu cea care îi stârni interesul lui Bulger. Era izolată şi mai uşor de analizat. Mări din nou amplificarea. Şi nu-i veni să creadă ceea ce văzu.

Braţe mici. Un trup în formă de ţeavă. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci. Parte maşină, parte organic. Nu se baza pe nicio ştiinţă modernă, convenţională. Se baza pe ceva superior.

Lui Bulger îi căzu ţigara din gură, fără să observe, în timp ce urmărea spectacolul care se desfăşura pe monitorul lui. O maşinărie minusculă, nu mai mare decât unele celule din organismul uman, se învârtea prin substructura cristalului.

Bulger prinse ţigara înainte de a-i face o arsură în tastatură. Nu exista decât o singură explicaţie.

— Naniţi, spuse el.

Carver îşi ajustă ochelarii de vedere nocturnă, pregătindu-se pentru explozia de praf, când fasciculul de particule controlat de el tăie în spirala de Carbon 60 ce era înfăşurată în pasajul subteran, întinzându-se în ambele direcţii.

Cristalul era acoperit de un soi de scriere pe care n-o mai văzuseră niciodată, în timp ce porţiunile de piatră obişnuită erau inscripţionate cu glife care semănau cu vechea scriere mayaşă. Care, dacă-şi amintea corect, era cu totul nelalocul ei. Mayaşii proveneau din America Centrală, nu de Sud. Nu ajunseseră niciodată în Peru sau pe Amazon. Dar, la urma urmelor, ce ştia el?

Fasciculul de particule termină de tăiat un cub preprogramat de Carbon 60 şi se închise singur. Cubul se clătină şi alunecă. Prinzând viteză, se prăbuşi pe podea. Garrison era cu el. Aplecă repede găleata cu apă de la picioarele lui şi introduse cristalul în apă. Acesta sfârâi împrăştiind un nor de aburi, tocmai când doi membri ai echipei lui Maple

treceau pe lângă ei în drum spre celălalt capăt al tunelului. Aceştia îşi ajustară lanternele prinse de pălăriile tari.

— Maple vrea să ştie cât mai putem scoate înainte de a se prăbuşi cu totul tunelul, spuse concis cel mai masiv dintre ei.

Cuburi de Carbon 60 lipseau din tot tunelul din spirală. În unele zone ale tavanului începuseră deja să apară fracturi de stres. Devalizarea fusese masivă.

Dar Carver nu păru prea îngrijorat.

— Bănuiesc că mult mai mult, spuse el, iar oamenii îşi continuară treburile.

Pe pământ era instalat un ham, ancorat la două lanţuri de uzură. Carver şi Garrison lucrau împreună, pe vine, încercând să asigure batiul în jurul cubului de Carbon 60; tocmai legaseră ultima dintre bride, când auziră staţia de emisie-recepţie a lui Carver.

— Strânge-ţi trusa, îl instrui Maple. Scoatem tunul.

— Ce se întâmplă?

— Fii gata să te mişti, insistă Maple.

Vocea părea rezonantă, de parcă s-ar fi aflat într-un spaţiu cavernos.

— Am găsit ceva care face cristalul din tunel să pară doar un mizilic.

Garrison îşi privi şeful în timp ce rula lanţurile prin mâinile înmănuşate, verificând dacă drumul este liber, pentru ca Eddie să ambreieze troliul şi să scoată cristalul.

— Ce facem? întrebă el.

— Du-te şi află ce vrea, replică morocănos Carver. O să strâng blestemăţia asta după ce termin.

Garrison ridică din umeri, aprobând.

Carver îl urmări pe Garrison dispărând în întuneric, iar furtuna de lumină devenită familiară pulsă prin tunel şi lumină decorul pe o distanţă de peste un kilometru. Când ajunse lângă el, în locul de unde fuseseră înlăturate blocurile de Carbon 60, păru să staţioneze. Pâlpâind, ca un tub de neon pe moarte. După care trecu prin ceea ce mai rămăsese din legătura de carbon şi îşi continuă deplasarea.

— Cu-cu! strigă Eddie aplecat peste gaura de acces, când pulsul de energie lumină tunelul de dedesubt.

Coborî în hohote de râs.

— Uau, băiete, da’ ştiu că asta e ceva aparte! zise el.

— Mda, murmură Bulger printre dinţii încleştaţi, evident cu mintea în altă parte.

Naniţi. Microroboţi construiţi la nivel atomic, operând la nivel molecular, măsuraţi la scală nanometrică. Roboţi care erau atât de mici încât, cu instrucţiuni corecte, puteau literalmente să se caţere într-o inimă prin cea mai mică arteră şi să deruleze o operaţie din interior spre exterior. Fără îndoială, nu era vorba de nanotehnologie din accepţiunea modernă. Conceptul curent de naniţi spunea că aceşti mici roboţi erau submicroscopici,

vizibili doar sub microscopul electronic, părţile lor active fiind de dimensiunile moleculelor de proteine. Conceptul actual de naniţi susţinea că, dacă s-ar fi putut fabrica, aceşti naniţi nu ar fi fost mai lungi de 100 de nanometri.

Dar nu fuseseră încă realizaţi. Cel mai apropiat lucru de manipularea structurală la nivel atomic era vechi de douăzeci de ani, de când oamenii de ştiinţă japonezi reuşiseră să scrie cuvântul „atom" în japoneză – şi *în* atomi.

În mod clar, ceea ce vedea Bulger era o maşinărie cu un diametru de sute de mii de nanometri. Mult mai mare decât în teorie. Dar teoria era inutilă fără experimente, aplicaţii şi colectarea faptelor. Iar un fapt era că un nano se uita la el. Primul dispozitiv microscopic funcţional văzut vreodată.

Şi valora mult mai mult decât tot Carbonul 60 de pe planetă.

Jack Bulger tremura de nerăbdare. Dumnezeule, nu le putea spune asta oamenilor cu care lucra. Nici n-ar fi înțeles – ar fi vrut numai să se capete cu partea lor de profit. Ceea ce nu era inclus în ofertă. În afară de asta, aveau să se îmbogăţească din cristal oricum. La dracu' cu ei. Deci singura problemă era acum ce să facă el cu informaţia.

N-o putea păstra acolo. Ceilalţi ar fi putut da din întâmplare peste ea, i-ar fi putut umbla prin lucruri sau ar fi putut descoperi notițele făcute de el. Cu certitudine, filmul acela digital trebuia să fie şters.

Oare să trimită informaţiile undeva? Putea să-şi trimită un e-mail? Mai mult ca sigur să-i spună lui Houghton era o sabie cu două tăişuri. Dacă păstra tăcerea şi nu-i spunea nimic avocatului companiei, orice zi care trecea sporea şansele savanţilor de a da peste descoperire în cristalul pe care intenţionau să-l aducă din Antarctica – asta dacă nu cumva aflaseră deja. Şi nu voia să capete ei gloria *sau* banii.

Dar dacă îi spunea lui Houghton şi era cu adevărat o mare descoperire, e drept că şi-ar fi asigurat veniturile, dar la un nivel mult mai redus decât dacă ar fi vândut-o celui care licita cel mai bine.

Şi mai exista, bineînţeles, o a treia posibilitate. Putea face alegerea deşteaptă de a opta pentru ambele căi. Să-i spună lui Houghton. Să fie plătit. Apoi să vândă informaţia.

Mda, asta suna mai bine.

Şi, în timp ce deschidea linia pentru Houghton şi aştepta ca sistemul să-l localizeze pe avocat, se ocupă de colectarea şi mai multor date. Şi astfel făcu cea mai curioasă descoperire.

Naniţii, în funcţie de ce încercau să obţină, lucrau fie individual, fie colectiv, utilizând legături chimice pentru a se lega conştient unii de alţii. Pentru a forma un dispozitiv mai mare.

Incredibil! Urma să fie *înspăimântător de* bogat!

Carver îşi ridică gulerul. Începu să fluiere, apoi strânse lanţul în jurul sistemului uleios de scripeţi care se legăna deasupra lui. Se afla exact sub gaura de acces care se

deschisese în timpul cutremurului iniţial. Noroiul continua să alunece pe versanţi, odată cu ploaia torenţială care inunda groapa. Carver privi în sus şi văzu luminile fulgerelor. Se bucura chiar şi să se afle în subteran – chiar dacă era sinistru.

Rădăcini lucioase de copaci, toate răsucite în noduri sticloase, se repezeau spre el. Creaturi despre care nu crezuse că pot exista se târau şi se zvârcoleau în jurul lui. Nişte vieţuitoare mai mici, ca nişte insecte, roiau şi băteau din aripile lor ca borangicul. Fu nevoit să alunge un păianjen supradimensionat şi transparent ca sticla. Simţea cum i se încreţeşte pielea. Însă măcar în tunel era mai uscat.

Trase de lanţuri, îşi duse staţia la buze şi anunţă:

— Bine, ridicaţi-o!

Auzi huruitul îndepărtat al motoarelor mecanice băgate în viteză. Simţi tensiunea care se acumula în lanţuri. Şi se îndepărtă când blocul de Carbon 60 începu să se mişte pe pământ.

Îi monitoriză avansul vesel, asigurându-se că premiul lui reuşeşte să treacă peste toate făgașurile pe care le întâlnea. Acest bloc valora singur peste un sfert de milion de dolari. Când avea să vină timpul pentru ziua plăţii, singura certitudine rămânea că prostituatele din Mexico City aveau să aibă parte de acţiune din plin, aşa că trebuiau să se drogheze cu ceva mai tare decât Pro-Plus. Şi n-avea să se oprească până la Crăciun.

Când blocul ajunse acolo unde trebuia, Carver le transmise celor de la suprafaţă să se oprească. Era timpul să elibereze cârligul din scripeţi, pentru ca blocul să fie ridicat direct la suprafaţă.

Nu acordă importanţă gândacului transparent de pe umărul lui. Sau rădăcinilor ca nişte tuburi de sticlă care se repeziră la gâtul lui când înşfacă lanţurile şi le eliberă din scripeţi. Tocmai se pregătea să discute din nou cu cei de sus când auzi ceva ciudat. Se opri brusc din ceea ce făcea.

Şi se auzi din nou. Ca o cădere. Un gen de ţipăt atenuat. Foarte slab. Însă venea din direcţia înspre care tocmai se îndreptaseră cei doi colegi de echipă.

Miji ochii în întuneric. Îşi înclină lanterna şi o orientă spre tunel.

— Hinkely? Gerome? strigă el.

Nimic. Niciun răspuns.

Carver trase de lanţuri, semnal clar că puteau începe să ridice din nou blocul. Pe când ducea staţia la gură ca să confirme ordinul, auzi ceva ce putea fi descris numai ca un ţipăt. Gutural. Exploziv. Ca atunci când ţi se smulg intestinele din abdomen.

Carver îşi duse staţia la gură şi întinse cealaltă mână spre puşca semiautomată atârnată de umăr. N-avea să spună asta decât o dată.

— Băieţi, nu vă mai prostiţi. Acum, ce se mai întâmplă?

Dar nu auzi decât paraziţi. Îşi puse staţia deoparte, ridică puşca şi trase tare de lanţuri. De două ori. Ca să le semnalizeze că era o problemă.

Blocul se opri şi rămase clătindu-se la nivelul ochilor.
Carver încercă din nou să penetreze întunericul din tunel. Fiecare fulger care biciuia cerul îşi reflecta lumina în tunel. Şi astfel, Carver reuşi să observe ceva îngrijorător. De el se apropia o siluetă.

DEFAZAREA

Uşa laboratorului zbură în lături, exact spre locul în care Ralph tasta la calculator şi vizavi de locul unde November cataloga glifele din Atlantida. O ciocănitură întârziată acompanie intruziunea. O roşcată purtând blugi şi un tricou îşi băgă capul pe după uşă.

— Este cineva aici numit Jon Hackett?

Hackett tresări.

— Da. Eu sunt, zise el.

— Bună. Rebecca Devon – microbiolog. Cred că am făcut o poznă la etaj. Din partea cealaltă a coridorului ne transmit o tonă de date. Fluxuri de cifre. Îţi spune ceva asta?

Hackett sări în picioare.

— De cât timp se întâmplă asta?

— Cam de o oră.

— Sunt datele complete de la CERN despre cristal, spuse el preocupat, îndreptându-se spre uşă. Aşteptam datele acestea. De ce n-aţi observat până acum?

— Păi… ăăă, zâmbi ea temătoare, e o greşeală uşor de făcut. Par să fie date biologice.

Hackett se opri brusc, uitându-se la colegii lui. Auzise corect?

— Complexitatea, făcu Scott cu ochiul, este cheia.

— Ce? Mda, cred că ai dreptate, încuviinţă Hackett.

Matheson îşi scoase lămâia şi începu să unească punctele de pe suprafaţa ei neregulată. Pe monitor avea un glob rotativ şi începuse să copieze modelul.

— E un dispozitiv straniu, murmură el.

Hackett îi aruncă o privire.

— Crezi că toate siturile astea sunt interconectate, ca un soi de reţea, nu, Ralph? Ca un internet antic?

— Îhî, sunt absolut convins.

— Ştii ce e asta? Un puzzle pentru maimuţe, prietene – la scară globală.

— Straşnic, o faci să sune de parcă strămoşii noştri ar fi construit toate acestea ca să avem noi ceva de făcut în ultimele noastre zile de viaţă, comentă acru Bob Pearce.

Părea extenuat.

Aflat în pragul uşii, se scuză şi se strecură pe lângă Rebecca, care continua să aştepte răbdătoare. Ea îi zâmbi larg, într-o manieră condescendentă, prietenoasă.

— Bună, spuse ea.

Dar Pearce nu-i răspunse.

— Siturile sunt conectate, nu încap dubii, spuse Pearce. V-aţi întrebat ce rol aveau liniile ley[69]? Canale de forţă antice. Poate că, de fapt, asta detectăm acum – un întreg sistem antic de tuneluri.

Hackett spuse pe un ton glumeţ:

— Am lipsit de la întrunire? Iar ai făcut descoperiri fără mine? Bob, ştii că urăsc asta!

Pearce ridică din umeri şi înşfacă lămâia lui Matheson, cea pe care marcase liniile de reţea ce uneau cele cinci situri antice, şi le urmări cu degetul.

— Hei, n-am terminat cu asta, se plânse Matheson. Tocmai mă pregăteam să desenez sistemul de tuneluri de la Giza.

Scott clătină din cap.

— Nu sunt convins, spuse el. Sub nicio formă nu se putea întinde un sistem de tuneluri din Egipt până în America de Sud şi în Antarctica. Fizic, e imposibil.

— În afară de asta, adăugă Sarah, plăcile tectonice se deplasează. Continentele continuă să devieze. Acele tuneluri n-ar fi rezistat mult – ar fi fost distruse. Făcute bucăţi sau inundate.

Pearce ridică lămâia.

— Comparativ cu acest puzzle, spuse el, cu cele cinci situri şi Pământul, nu suntem decât o muscă pe fundul unui elefant. Comparativ cu soarele, suntem un punct pe fundul unei muşte de pe fundul unui elefant. Nu suntem nimic. Aşa că, până nu dăm înapoi şi ne îndepărtăm suficient de mult, eventual pe orbită, nu putem vedea imaginea de ansamblu. Imaginea *mai mare.*

— Problema e, adăugă Rebecca fără să se gândească prea mult, că dacă dai înapoi prea tare, te poţi trezi căzând de pe stâncă.

Toţi ochii se opriră asupra femeii care vorbise fără să-i fi venit rândul.

— Era doar o observaţie, adăugă ea cu sfială. Despre ce vorbiţi de fapt, băieţi?

Hackett îşi înclină capul spre ea şi spuse calm:

— Ce-ar fi s-o iei tu înainte, hm? Vin şi eu într-o secundă.

Rebecca se scuză şi plecă. Hackett ridică defensiv o mână.

— Bob, calmează-te! Suntem de partea ta. Nimeni nu este mai convins de evaluarea ta decât mine. Dar se întâmplă să consider că trebuie să fiu de acord şi cu Ralph. Nu ştiu dacă sunt conectate fizic sau altfel, dar dacă nu se demonstrează asta, vom sfârşi prin a ne învârti în gol şi niciunuia dintre noi nu-i va fi de folos. Trebuie să ne expunem foarte clar concluziile şi aparatul ştiinţific care ne-a condus la ele.

Pearce îşi trecu nervos mâna prin păr şi păru să fie scuturat de frisoane.

— Îmi pare rău, spuse el. Sunt doar… foarte obosit.

— Nu mă surprinde. Presupune mult efort să faci ceea ce faci.

Pearce se clătină pe picioare şi îi permise lui November să-l conducă la locul lui.

— Din câte ştim noi, murmură el, soarele este o creatură vie. Doar că îi trebuie patru

milioane de ani ca să spună un cuvânt. Darămite să construiască o propoziţie întreagă… Iar noi dispărem cât ai clipi din ochi pe o scară cosmică. Nu trăim pe aceeaşi scală a timpului cu soarele, aşa că nu am recunoaşte un astfel de tip de viaţă. Nu recunoaştem decât viaţa care trăieşte în acelaşi ritm cu noi…

Îndreptându-se spre uşă pe vârfuri, Hackett se uită la November.

— Aduceţi-i lui Pearce o cafea, le recomandă el. Cu foarte mult zahăr.

— Bună. El este Ted, anunţă Rebecca, prezentând pe toată lumea. Ted, Jon şi Sarah. Ted e biolog marin. Studiază meduzele.

— O, comentă Sarah cu vioiciune. Trebuie să fie nişte animale foarte interesante.

— Nu sunt propriu-zis animale, răspunse Ted rece. Sunt creaturi marine planctonice. Protoplasmă.

Ted purta sandale şi avea un păr lung şi murdar, ca un surfer care avea probleme cu igiena personală. Nu ştia nici când să întrerupă contactul vizual, ceea ce făcea ca o conversaţie cu el să fie stânjenitoare şi inconfortabilă.

— Unele dintre ele nu sunt creaturi individuale, ci un colectiv de creaturi mici, care aleg să lucreze, să trăiască şi să vâneze împreună, într-o formă pe care noi o numim meduză.

— O, făcu Sarah, cu un aer prin care spera să sugereze că îşi asumă eroarea.

— Ted e puţin nervos acum, nu-i aşa, Ted? se scuză Rebecca.

Ceilalţi biologi rămăseseră deoparte de mica lor adunare. Şi ei aveau părul lung şi îşi lăsaseră barbă, fiind mai interesaţi de sporii pe care îi cultivau în farfurii din sticlă decât de intruşii din laboratorul aflat în cealaltă parte a holului.

— Am studiat Carbonul 60 înainte, anunţă repede Rebecca, bătând în ecranul calculatorului ei şi semnalându-le colegilor că totul e în ordine. Gata. A început transferul. N-ar trebui să dureze mult.

— Mulţumesc, replică Hackett nepăsător, conştient că Sarah zăboveşte lângă el.

— Ce… ăăă, ce voiai să spui prin „am studiat Carbonul 60 înainte“? Pentru ce, Doamne iartă-mă, aţi fi făcut voi, biologii, una ca asta?

— Fulerenele, explică Rebecca, sunt un bun candidat pentru răspândirea vieţii în spaţiu. Nu ştiai?

Sarah îşi încrucişă braţele la piept.

— Evident că nu, spuse ea, gândindu-se la mâna din tunelul din Egipt şi cutremurându-se.

— O, exclamă Rebecca visătoare, uitându-se la datele de pe ecran. Carbonul este un element cu totul special. Iar Carbonul 60 este o moleculă cu adevărat inteligentă.

— Carbonul este foarte adaptabil, încuviinţă Hackett. Este în cerneala cu care scriem. Este în carnea cu care trăim. Poate fi gaz sau poate fi parte din creierul uman, capabil să-

şi contemple propria existenţă.

— Ceea ce este incredibil, dacă ne gândim că, în postura de element, este atât de mediocru, adăugă Rebecca. Face o groază de lucruri, dar nu e un extremist, cum e, să spunem, potasiul, care sare în aer şi dacă îţi cade pălăria. Carbonul nu constituie decât 0,2 la sută din elementele Pământului, dar face parte din mai mulţi compuşi decât oricare alt element. Sute de mii de compuşi.

— Dar de ce este molecula de Carbon 60 un candidat pentru răspândirea vieţii? insistă Sarah.

— Pentru că este goală, răspunse Rebecca, ca şi cum Sarah, ştiind atât de multe despre carbon, ar fi trebuit deja să ştie răspunsul la propria întrebare. Are forma unei mingi de fotbal.

— Molecula Carbon 60, obiectă Hackett, are un diametru de doar trei angstromi. Spaţiul nu ajunge decât pentru un atom.

— Da, dar gândeşte-te la asta. Ce atom? ripostă imediat Rebecca. Dacă alegi atomul corect, sfârşeşti prin a crea cel mai puternic magnet nonmetalic din lume. Faci Carbon 900, pe care l-au realizat deja în laborator. Aceeaşi structură închisă ca cea a Carbonului 60, dar cu 900 de atomi de carbon. Şi nu mai este o minge – este o capsulă. Pui o combinaţie a celor douăzeci de aminoacizi standard în inima unei astfel de structuri şi aceasta va sfârşi prin a avea picioare şi a o lua din loc.

— Nu pricep, interveni Sarah.

— Există trei forme de carbon pe Pământ – dar din care tip am evoluat noi? zise Rebecca. Grafitul are contaminanţi marginali. Diamantul are un monostrat de hidrogen la suprafaţă. Iar funinginea, care este pură şi cea mai apropiată de structura noastră, este informă. Viaţa trebuia să evolueze din ceva. Dar nu poate fi niciuna dintre acestea trei. Diamantul nu numai că este prea rigid, dar hidrogenul îl face şi inutil. Grafitul este prea maleabil, iar funinginea este atât de informă, încât este inutilă. Bănuiesc că a existat un al patrulea tip de carbon, care era pur şi avea formă… Aşa este Carbonul 60. Pur. Şi are formă.

— Şi poţi dovedi asta? o întrebă bănuitoare Sarah.

Bănuitoare pentru că se temea de răspuns. Se temea pentru că *văzuse* răspunsul.

— Acum douăzeci de ani, Buseck şi Tsipursky au descoperit Carbonul 60 şi Carbonul 70 în şungit, explică Rebecca.

Hackett părea nedumerit.

— O rocă precambriană rară, carboniferă, îi explică Sarah. Ştiu. Au fost detectate urme în jurul siturilor de cratere şi la graniţa CT – graniţa care marchează sfârşitul Erei Cretacice şi începutul Erei Terţiare, cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă, când au fost ucişi dinozaurii.

— Absolut. Şi pe această bază i-am pus pe băieţii noştri de la Institutul Max Planck să

proiecteze molecule de Carbon 60 pe o suprafaţă dură, la o viteză de peste 27 000 de kilometri pe oră. Cam aceleaşi tipuri de forţe la care te-ai aştepta dacă te-ai prăbuşi pe Pământ în spinarea unui asteroid. Moleculele au ricoşat. N-au fost distruse – au supravieţuit! Acum, ideea doctorului Frankenstein de a deschide un comutator şi a-şi distruge monstrul mi se pare puţin extremă, dar căldura şi vechiul fulger sunt condiţiile ideale pentru a da startul vieţii. Sau, cel puţin, pentru a produce o mutaţie. Iar Carbonul 60, ca formă pură de carbon, fără contaminanţi *şi* fără structură, este activ biologic.

— Ce a fost mai întâi? medită Hackett. Găina sau oul de Carbon 60, hmm?

Rebecca îl privi de sus în jos, de parcă l-ar fi văzut pe fizician într-o nouă lumină.

— Asta-i foarte comic, zâmbi ea ironic. Îmi place.

Apăsă pe ecran, aducând la viaţă câteva imagini.

— Motivul pentru care aceste date par a fi biologice, explică ea, este acela că numerele şi unele dintre date indică o simetrie foarte similară cu cea a formelor de viaţă. Când mi-am dat seama că e Carbon 60, totul a căpătat sens.

— Simetrie? întrebă Sarah.

— Viaţa, aşa cum o ştim, are două forme fundamentale, spuse Rebecca. Elicea dublă – ştiţi voi, spirala – pe care o respectă ADN-ul nostru şi pe care se bazează numeroase forme mai mari de viaţă. Şi apoi, avem simetria mingii de fotbal, care aparţine virusurilor. Uneori, forma elicoidală de tip şurub se manifestă chiar în forma animalului, cum ar fi la unele gastropode. Precum forma răsucită a scoicii de mare Nautilus.

— Dar Carbonul 60 are numai formă de minge de fotbal, nu?

— Ba nu, deloc, îl corectă Rebecca.

Desfăşură o altă imagine şi adăugă:

— Dacă treceţi Carbonul 60 printr-un câmp electric în perioada creării sale, acesta formează un nanotub de carbon care se dezvoltă după o formă de şurub. O formă elicoidală. O spirală. Dar un *tub*-spirală – care este şi cerinţa de bază pentru toate formele mai mari de viaţă – pentru circulaţia sângelui.

Două forme fundamentale de Carbon 60. Două forme fundamentale de viaţă pe Pământ. Ambele evoluate din carbon. Dar oare din acelaşi *tip* de carbon?

— E precum Carbonul 60, adăugă Rebecca. Dacă l-am desena, ar fi punctul perfect de început al vieţii. Ştim că bacteriile adevărate, cloroplastele şi mitocondriile au evoluat din eubacterii. Metanogenele, halofilele, sulfolubusul şi rudele lor provin din archaea. Protistele, plantele, ciupercile şi animalele se trag din eucariote. Ştim că eubacteriile, archaea şi eucariotele se trag din prima ramură a arborelui vieţii. Dar virusurile sunt un mister: nu par să se potrivească nicăieri. Oricum, dacă ai un tip de structură de carbon care poate lua două forme distincte, atunci asta explică şi legătura. Carbonul 60 ar putea fi precursorul unui tip de protoviaţă. Aţi văzut asta? întrebă ea când imaginea unei molecule în formă de minge de fotbal apăru ca văzută printr-un microscop crioelectronic.

— Carbon 60, nu? zise Sarah.

— Nu, o corectă Rebecca. Acesta este un virus.

— Care?

— Virusul herpetic uman.

— Herpesul?

— Îhî! Şi prezintă exact aceeaşi simetrie precum Carbonul 60. Recunosc că nu e cel mai bun exemplu, dar totuşi ce virus poate fi un bun exemplu?

— Viaţa poartă cicatricele predecesorilor săi, medită Hackett. În acest caz, forma şi simetria. Să fi fost această proprietate emergentă cea care a marcat trecerea de la un simplu cristal la forma de viaţă inferioară? Complexitatea reală în acţiune?

— Tipul de carbon din care am evoluat noi rămâne un mister, explică Rebecca.

Bătu din nou în ecran pentru a indica o imagine a Carbonului 60 în forma sa de nanotub, rotindu-se alături de un lanţ ADN.

— Cărbunele şi diamantele încă mai există din abundenţă în jur, continuă ea. Teoretic, Carbonul 60 ar trebui să existe şi el din abundenţă. Dar unde a dispărut? Eşti fizician. Erwin Schrodinger a descris ADN-ul ca pe un cristal aperiodic.

Făcu o pauză, apoi privi în jur, către toată lumea.

— Teoria mea este că, de fapt, Carbonul 60 este încă în jur. Doar că a evoluat. Noi suntem Carbonul 60.

— Gerome, tu eşti? Hinkley? Unde dracu' sunteţi, javrelor?

Izbucni apoi încă un fulger. Încă o privire scurtă. Şi atunci, Carver constată că de el se apropia o formă umană, care nu era nici a lui Hinkey, nici a lui Gerome.

Se ridica din pământ, apropiindu-se de el. Mărindu-se într-un ritm extraordinar, ca un fluid care decisese să ia o formă solidă. Era o siluetă impunătoare. Şi înainta cu greutate, rămânând învăluit în întuneric.

Carver se poticni în timp ce se retrăgea. Apucă strâns puşca şi trase siguranţa. Apăsând trăgaciul, îndreptă o rafală de gloanţe spre atacator. Gloanţele ricoşară inofensive din pieptul acestuia.

Apoi începu din nou să avanseze.

Carver se deplasă şi el, disperat să menţină distanţa dintre ei, dar ieşirea îi era blocată de cubul de Carbon 60 care atârna în spatele lui.

Pe suprafaţa acestuia se vedea roind o masă efervescentă de păianjeni transparenţi, amestecaţi cu lujerii şi cu rădăcinile invadatoare. În masa vie se vedeau mişcându-se cu repeziciune centipede şi milipede uriaşe din sticlă. Terifiat, Carver îşi dădu seama brusc că întreaga masă furioasă se topea în ea însăşi. Totul fuziona ca să producă un singur bloc. Ca o sculptură din gheaţă asupra căreia se îndreptase un aruncător de flăcări şi acum se schimba, se contorsiona şi se reforma. Transformându-se într-un cap uman din

cristal. Capul *lui*.

Încet, efigia din cristal deschise ochii şi îşi îndreptă privirea spre Carver. Se analizară unul pe altul preţ de un moment, după care capul îşi distorsionă trăsăturile, deschizându-şi larg fălcile, îşi expuse dinţii ce arătau ca nişte pietre funerare şi sâsâi la el.

Apoi scoase limba spre Carver – şi pe limbă avea gravat un singur cuvânt.

Instinctul îi spuse lui Carver să o rupă la fugă urlând, dar înainte să aibă timp să ia o hotărâre, gâtul îi fu prins în strânsoarea rece ca gheaţa a mâinii din cristal a siluetei.

Faţa lui Carver se înroşi, apoi se umflă. Simţea că se sufocă.

Silueta se apropie şi mai mult. Când făptura lui de aproape trei metri se puse pe lucru, umerii largi şi transparenţi rămaseră aproape nemişcaţi.

Carver se avântă şi îi trase siluetei un pumn, dar lovi doar un perete solid de gheaţă.

Silueta nu ripostă. Cu un zâmbet dispreţuitor pe faţă, îl studie atent pe Carver. Metodic. La fel de încet, îl strânse.

La suprafaţă, Eddie, cel cu troliul, devenea neliniştit. Ce-şi găsise de făcut Carver? Trecuse aproape un sfert de oră.

Îşi târşâi picioarele spre deschizătura din pământ, strâmbându-se la mirosul mereu prezent de vegetaţie putrezită de fiecare dată când dădea cu piciorul într-un pâlc de tufe.

— Hei, tu de jos! strigă el. Ce s-a întâmplat?

Niciun răspuns.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Se uită la asociatul lui, care stătea la calculator pierdut în conversaţia lui, înainte de a se lăsa în genunchi şi de a examina lanţul. Acesta se mişcă. O dată.

— În sfârşit. În regulă!

Se întoarse apoi la troliul lui şi băgă în viteză.

Motorul urlă în timp ce lanţul se retrase, la o viteză care era pur şi simplu prea bună ca să fie adevărată. Neliniştit, opri din nou maşina zăngănind şi se grăbi să apuce capătul lanţului. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie un frumos bloc decupat de Carbon 60, se afla un ham gol.

Preocupat, aruncă hamul pe pământ şi se deplasă spre masa de comunicaţii, unde Bulger avea laptopuri, videofoane şi o legătură satelit, toate pregătite şi activate. Luă o staţie dintr-o grămadă de pe masă.

— Carver, ce se întâmplă acolo? Stăm degeaba aici.

Nimic.

— Carver?

Bătu cu degetul în staţie.

— La dracu', cred că se termină curentul pe releul de comunicaţii.

Se întoarse apoi spre Bulger.

— Jack?

Dar Bulger era adâncit în discuţii.

— Jack?

Se întinse şi puse o mână pe umărul omului, fiind surprins când bărbatul masiv sări într-o parte ca un copil speriat.

— Ce-i? mârâi inginerul, scoţând furios fum din ţigară.

Eddie arătă cu degetul în spate.

— Cobor în tunel. Carver are o problemă, cred.

— Bine, replică Bulger, întorcându-i spatele.

Împleticindu-se prin ploaie, Eddie se apropie de puţ şi coborî.

PALATUL APOSTOLIC PONTIFICAL

ETAJUL AL DOILEA
ORAŞUL VATICAN

— Roboţi mici, spui? Ce pot face aceşti mici roboţi? Şi din ce sunt făcuţi, dacă sunt atât de mici?

— Sunt făcuţi din carbon, explică Bulger peste zgomotul motorului troliului, la capătul lui de linie. Şi pot face tot ce vrei. Să repare traume tisulare în corp. Să extragă tumori canceroase. Să construiască microcipuri din atomi…

— Cei pe care-i ai acolo?

— Nu. Nu ştiu pentru ce sunt programaţi cei de aici, dar au potenţial. Tot ce trebuie să facem este să inversăm tehnologia în laborator.

— Nu înţeleg.

— Jay, găseşte o legătură video ca să-ţi arăt, îi ceru ţâfnos inginerul.

Avocatul păşi în faţa uşilor deschise care dădeau spre biroul papei Lucien Sfiorza şi ascultă fiecare cuvânt pe care reuşea să-l audă din interiorul pluşat. Deşi tot o desfăşurare de bogăţie şi opulenţă la fel ca oricare dintre palatele Vaticanului, acesta nu avea frescele lui Michelangelo, precum Capela Paulină, nici geniul arhitectural al lui Bernini. Dar Palatul Apostolic Pontifical era totuşi un palat, splendoarea sa fiind temperată doar de nevoia de utilitate. La urma urmelor, acolo lucrau oameni. Lucrarea Domnului se făcea la cealaltă uşă.

În biroul papei, preşedintele Statelor Unite lua ceaiul împreună cu preşedintele şi directorul executiv al companiei Rola Corp., Ripley Thorne, cu rabinul Malachai Stern, venit direct din Ierusalim, în timp ce papa însuşi, splendid în roba sa, stătea în spatele biroului.

Discutau probleme care mergeau mult dincolo de roboţii miniaturali. Discutau lucruri care, în cuvinte simple, puneau sub discuţie pietrele de temelie ale societăţii occidentale. Erau preocupaţi de sfârşitul status quo-ului. Pentru ei, asta reprezenta Atlantida. Şi nu le plăcea.

Nu le plăcea nici faptul că sunetul putea călători. Era clar că mişcarea continuă a lui Houghton, cu urechea lipită de celular, îi făcea acestuia puţini prieteni.

— Îmi pare rău, domnule Houghton, dar chiar trebuie să coborâţi vocea, îl avertiză cu voce joasă şi răbdătoare un preot eminent. Sunt părintele McRack, unul dintre ajutoarele

papei Sfiorza.

— Spune-i să mă ierte, răspunse Houghton grosolan.

Roger „Fergus“ McRack părea uluit.

— Păi, asta e datoria lui, adăugă avocatul cu o ridicare din umeri.

— Jay? Jay, mai eşti acolo? bombăni Bulger.

— Mda, mai sunt aici, confirmă Houghton, în timp ce Fergus îl conducea mai departe de uşă spre un birou liber, aflat la câţiva metri mai încolo.

— Când veţi fi pregătit să vă alăturaţi în linişte discuţiilor, puteţi s-o faceţi, îl avertiză Fergus.

Houghton îl ignoră. Pe birou era un videotelefon. Transferă apelul şi activă vizualul. Ecranul era împărţit: Bulger apăru într-o jumătate, iar nişte lucruri mici precum insectele, deplasându-se de jur împrejur, apărură în cealaltă.

— Bine, unde sunt roboţii? vru să ştie Houghton.

— Te uiţi la ei.

— Chestiile alea sunt roboţi? Arată ca nişte gândaci. Cât de mari sunt?

— Atât de mici încât pe vârful unui ac ţi-ar încăpea o sută de mii ca ei.

— Înţeleg, spuse Houghton impresionat.

Acum înţelesese.

— Doamne Dumnezeule! zise el apoi.

Din cealaltă parte a complexului de birouri, prin uşile duble de mahon, papa Lucien Sfiorza îi aruncă avocatului o privire plină de dezaprobare.

CAMERELE

Clifford Maple îşi îndesă ceva tutun proaspăt în gură, în timp ce unul dintre oamenii lui trecu pe lângă el ca să vadă mai bine deschiderea subterană ascunsă în inima Amazonului.

Precum o catacombă dintr-o catedrală europeană gotică, vasta întindere din faţa lor era posibilă numai pentru că arcadele incredibile din piatră roşie susţineau greutatea a opt piramide enorme deasupra pământului. Stâlpi pătraţi de piatră, cu laturi de treisprezece metri, susţineau arcadele. Dar, în ansamblu, catacomba era vizibilă dintr-un capăt în altul. Căi de acces suspendate şerpuiau în jurul ei, urcând din ce în ce mai sus, până la trei metri deasupra nivelului solului, îndreptându-se spre opt camere separate din cristal. Deasupra lor atârnau piramide uriaşe din cristal. Câte una pentru fiecare cameră.

În tavan, deasupra celor opt piramide din Carbon 60, se aflau tuburi răsucite din piatră ce dispăreau în întunericul de sus, fiecare pătrunzând adânc în interiorul piramidei de deasupra.

— De ce am senzaţia că parcă aş privi în interiorul unui motor V8? se minună Maple.

Sus, într-una dintre camere, oamenii lui erau ocupaţi să evalueze cel mai bun mod de a dezasambla structura din cristal. Era un loc nesigur, ţinând cont de faptul că pământul începuse să se cutremure din nou.

Maple scuipă pe podea o bilă de mâzgă neagră plină de catran.

— Am fi norocoşi dacă locul acesta nu se dezasamblează singur, spuse el.

Forma generală a catacombei era una alungită, iar în centrul fiecăruia dintre pereţii exteriori, la doar câţiva metri deasupra pământului, se aflau intrările în patru tuneluri mari, care duceau spre exterior. Ajunseseră acolo printr-unul dintre ele. Dar în toate patru picura acum apă noroioasă, ca un preludiu pentru inundarea întregii zone.

— Unde dracu' e Carver? se agită Maple, verificându-şi ceasul. Se uită la oamenii lui şi adăugă: Trecem la treabă sau ba?

— Chiar ne trebuie fasciculul acela de particule, domnule. Rahatul acesta e greu de tăiat.

Maple îşi scărpină frustrat capul. Nu era un om căruia să-i placă să aştepte.

— Tu şi tu! Mergeţi şi aduceţi tunul. Dacă vă face probleme Carver, daţi-i una la genunchi.

Şi nu fu nevoit să le spună de două ori. Însă trecând de intrarea unuia dintre tuneluri, în drumul spre ieşire, unul dintre oameni îngheţă brusc, în timp ce însoţitorul său se

întoarse spre şeful lui – ceva ce renegatul nu era obişnuit să facă.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem şi să încercăm mai târziu, spuse el cu voce dogită. Avem musafiri.

Maple se răsuci pe călcâie la timp ca să vadă licărind o figură de un albastru precum cristalul, care cobora din tunelul aflat în faţa oamenilor săi. Silueta avansă.

— Cine dracu' e clovnul acesta? mârâi el.

— Machiguenga, şuieră unul dintre complicii lui hispanici.

— Machiguenga sunt morţi cu toţii.

Îşi luă puşca şi le indică oamenilor să-l urmeze jos. Îşi înşfăcă apoi staţia radio şi rosti:

— Carver, răspunde!

Paraziţi.

— Carver, mişcă-ţi fundu-ncoace, avem nevoie de întăriri.

Dar Carver nu venea. Carver n-avea să mai vină niciodată.

Neînarmată, goală şi vag definită, silueta unui bărbat înalt se repezi spre ei. Ciudăţenia situaţiei nu fu înregistrată de minţile mercenarilor. Tot ce percepură fu o ameninţare, fie ea transparentă şi de natură cristalină, fie de alt fel.

Răspândindu-se în evantai, îşi ridicară puştile la unison şi traseră în voie, nediscriminatoriu. Unii în rafale scurte, alţii câte un cartuş pe rând, încercând să împiedice silueta să avanseze, ceea ce se dovedi a fi în cele din urmă motivul pentru care îşi neglijară flancurile.

Deodată, un braţ ţâşni din spatele unei arcade şi îl înşfacă brutal de umăr pe unul dintre mercenari, răsucindu-l. Urmă o luptă, dar numai din partea omului, care se uita în ochii şi prin ochii unui al doilea atacator. Văzu literele stranii gravate pe fruntea făpturii. Apoi deveni conştient de mărimea şi puterea acestuia. Şi atunci constată că în aripile structurii aştepta un al treilea gigant din piatră.

Pietrificat, din greacă, însemnând „transformat în piatră". Era extraordinar să descopere că piatra prinsese viaţă şi că se năpustea asupra lui. Când gigantul decise să acţioneze, o făcu cu viteză, smulgându-i mercenarului capul de pe umeri şi lăsând cele două părţi omeneşti să cadă la pământ fără prea multă ceremonie; apoi se îndreptă spre restul grupului. Şi cam atât îi fu de ajuns gloatei pentru a se convinge să întoarcă posteriorul şi s-o rupă la fugă.

— Chemaţi elicopterele! urlă Maple în staţie, pornind spre ieşire într-un sprint îmbibat de transpiraţie. Chemaţi afurisitele alea de elicoptere, acum!

Dar la capătul celălalt al liniei nu era nici urmă de panică. Nu se auzea agitaţia hiperventilată a vreunui camarad care să le vină în ajutor. Cu tunetul sângelui galopându-le în urechi, cu urletul adrenalinei fierbând şi cu bufnetul bocancilor de luptă pe duşumeaua umedă din stâncă, staţiile rămaseră alarmant de tăcute – confirmându-le că erau singuri.

Maple umblă la staţia de transmisie, în încercarea de a o convinge să trimită un semnal, dar norocul nu era de partea lui. Scuipând tutunul din gură, îşi smulse casca din plastic din ureche şi o aruncă. Apoi traseră câteva focuri de acoperire în tunelul spiralat din faţa lor şi se cocoţară înăuntru.

Ce nu făcu însă niciunul dintre mercenari fu să verifice dacă erau urmăriţi sau nu. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut trei siluete de cristal care se opriră la intrarea în tunel ezitând, după care se retraseră şi porniră pe căi separate, întorcându-se în locul de unde veniseră. Căci se părea că tunelul pe care îl aleseseră mercenarii nu era teritoriul lor, ci al unui alt tip de făptură.

Iar acel ceva îi aştepta.

Asemenea unui portret pictat încă ud, capul uman ieşind din peretele tunelului părea topit în spirala de Carbon 60, arătând de parcă fusese impregnat în masa cristalului, ca un vârtej de gem de căpşuni într-un borcan cu iaurt.

Era capul lui Carver.

Lui Maple i se făcu rău. Se luptă cu nodurile din stomac.

— Doamne Dumnezeule…

— La dracu', omule! La dracu'! urlă unul dintre oamenii lui, băgându-şi unghiile în propriul scalp, de parcă ar fi încercat să înţeleagă nebunia lucrurilor pe care le vedea.

Întreaga spirală se convulsionă, ca un şarpe care înghiţea un rozător. Capul lui Carver se întinse în cristal de parcă ar fi fost din cauciuc, începând lent să piardă din culoare, devenind apoi cenuşiu şi dizolvându-se.

Maple decise să nu mai rămână prin preajmă, de teama de a nu mai vedea şi alte atrocităţi.

— Veniţi, le ordonă el oamenilor, deschizând drumul.

Oamenii o luară la fugă, sărind prin apă de parcă nici nu ar fi existat. Sprintând dincolo de ciudatele proeminenţe de Carbon 60, care păreau să le vegheze călătoria, şi acordându-le prea puţină atenţie în graba lor. Dar proeminenţele creşteau. Avântându-se. Ascuţindu-se. Ca nişte suliţe.

Devenind suliţe.

Când suliţele se lansară, îi atacară mai întâi pe cei rătăciţi de grup, prinzându-i cu totul nepregătiţi. Aidoma ţepuşelor din bătăliile Evului Mediu, ţâşniră cu o viteză explozivă, străpunseră abdomenul a doi dintre oameni şi îi propulsară pe peretele opus. Fiind cuprinşi de agonie, urletele lor erau intense. Şi, deşi se zbăteau să nu fie traşi în ţeapă, acţiunile lor erau zadarnice, pentru că suliţele de cristal continuau să pătrundă în ei, cu cozile transformându-se într-o masă de ţepuşe curbe, menite să-i preschimbe în bucăţi.

Totul se termină în câteva secunde, iar Maple fu forţat să caşte ochii.

Duşmanul lui era mult prea puternic.

— Ideea cu Schrödinger şi pisica lui, explică Hackett, întors în laborator cu ceilalţi, este următoarea: pui o pisică într-o cutie şi închizi cutia, iar pisica – în acelaşi timp – este şi nu este în cutie.

Scott se roti cu scaunul său.

— Cum spui tu.

— Dar asta n-are importanţă, continuă Hackett. Important este că viaţa constituie o extensie a cristalului. Ordinea înseamnă viaţă. Cristalele şi celulele sunt unul şi acelaşi lucru, ambele făcând aceeaşi treabă. Se înmulţesc. Cresc stivuind unităţi identice una peste alta. Şi, la un moment dat, cristalele şi celulele devin aceeaşi entitate. Care este constanta fundamentală a vieţii? Ce fac toate lucrurile vii? Lucrurile vii se înmulţesc. Din haos, se naşte ordinea. Dumnezeu creează Big Bang[70]. Big Bangul creează cristale de carbon. Cristalele de carbon creează ADN-ul. ADN-ul creează celule vii. Celulele creează omenirea. Omenirea creează inteligenţă. Inteligenţa îl creează pe Dumnezeu…

— Omul îl distruge pe Dumnezeu.

— Dumnezeu îl distruge pe om, adăugă Sarah.

— Carbonul 60 începe viaţa de la capăt, conchise Hackett.

— Şi ai dedus toate acestea, întrebă Scott perplex, dintr-o simplă plimbare până la un laborator modern?

— A fost foarte stimulativ. Ironia este, spuse Hackett, că ştim de ce se întâmplă toate acestea. Şi nu putem face nimic.

— Aşteaptă un minut, îl întrerupse Matheson. Sugerezi cumva că, dacă viaţa pe Pământ ar fi distrusă, Atlantida ar putea reînsămânţa viaţa? Este posibil din punct de vedere biologic?

— Ce altceva e viaţa decât nişte miliarde de molecule care decid, după toane, să fie o vreme persoana ta? La fel de uşor ar putea decide să fie altceva.

November devenise curioasă.

— Viaţa a început ca un cristal de carbon?

Hackett încuviinţă.

— Dar în Biblie nu scrie că Dumnezeu l-a creat pe Adam din pământ? Şi că i-a insuflat viaţă? Ce cale mai bună de a insufla viaţă într-o structură de carbon decât să accesezi direct energia vântului solar?

— În Iranul preislamic, le explică Scott, arienii avestici credeau că Yima, versiunea lor pentru Noe, a primit poruncă în timpul potopului să facă un Var – un loc subteran care să lege cele patru colţuri ale Pământului, unde urma a fi ţinută şi depozitată sămânţa tuturor creaturilor vii. După potop, locul a fost acoperit cu zăpadă şi gheaţă. Şi a rămas aşa până astăzi.

Jack Bulger stătea aplecat în faţă, spre cameră, încercând să-şi ascundă bucuria, în vreme ce îi explica unele lucruri lui Houghton. În 1956, John Van Neumann, tatăl vieţii artificiale, propusese conceptul unor maşini care se puteau reproduce. În 1986, K. Eric Drexler dusese ideea un pas mai departe şi o botezase nanotehnologie. Acum, în 2012, numele lui Jack Bulger avea să fie pe buzele tuturor. Transformase această descoperire teoretică într-o realitate. Şi Bulger voia o înţelegere foarte avantajoasă.

— Explică-mi, spuse avocatul, cum funcţionează aceste dispozitive mai mari, atunci când se unesc roboţii mici ca să devină unităţi mai mari! Există vreo limită pentru mărimea lor?

Bulger răspunse sigur pe sine.

— Nu ştiu să existe vreuna. Depinde pur şi simplu de cât de puternice sunt legăturile lor chimice. Aş zice că cea mai mare dimensiune în care s-ar putea asambla ar fi cea a unui degetar, mai mare de atât ar întâmpina probleme. Dar nu sunt sigur.

— Şi se pot dezasambla oricând la starea lor iniţială?

— Aşa mi se pare. Sigur.

Houghton miji ochii contemplând implicaţiile.

— Extraordinar, zise el.

— Baza Îngerul, răspunde! Este Zâna Măseluţă! Bulger, ticălos ignorant, răspunde! strigă Maple în staţie, odată cu intensificarea asaltului. Bulger, dacă auzi, trimite elicopterele *acum!*

Trase un tir constant de gloanţe în întunericul din faţa sa, în timp ce sprinta spre deschiderea din tavan. În faţă se vedea lumina. În timp ce se apropia din ce în ce mai mult, ultimul lui om fu prins, ridicat şi aruncat în peretele tunelului într-o explozie de sânge şi durere.

Maple nici nu privi înapoi.

Avea să reuşească. Era sigur că avea să reuşească. Pentru că în faţă, încă legat în tripod şi conectat la alimentator, se afla fasciculul cu particule. Ceea ce pică tocmai bine, pentru că atunci când apăsă pe trăgaci arma i se blocă.

Îl petrecu peste umăr şi iuţi pasul. Îşi simţea inima bătând să-i sară din piept. Cu coada ochiului, vedea ţepuşele mărindu-se. Simţi valul inevitabil de distrugere – şi se calmă.

Sincronizarea, cum ar putea confirma orice profesionist, e totul.

Se aruncă în faţă, strângând picioarele şi coborându-şi capul, transformându-şi căderea într-o rostogolire. Suliţele de deasupra lui se avântară şi se loviră în peretele opus, iar Maple se opri lângă tripod şi îşi reveni în simţiri. Rămase ghemuit, atent la orice atac, şi apăsă comutatorul. Porni bateria şi trase.

Puterea de foc era formidabilă – o frânghie răsucită de energie pură se arcui dinspre

ţeavă şi sfărâmă suliţele de cristal, una după alta, în linii succesive, pe fiecare parte a peretelui tunelului. Auzi mişcare în spatele lui, roti tunul şi trase cu o furie necontrolată în suliţele de cristal care ieşeau din tunel în aceeaşi direcţie.

Însă furtuna de fulgere făcea lumină şi în alte moduri. Pentru că acolo unde înainte erau găuri mari în formă de cub în spirala de cristal, apăreau acum petice arse de culoare roşiatică de cristal nou, care îşi pulsau lent noua formă de energie. O formă de energie care purta urme de carne omenească.

Căci spirala se vindeca.

Urmă o zdrăngănitură, ca de cioburi de sticlă împrăştiate. Sunetul venea din direcţia camerei de cristal. Direcţia dinspre care tocmai venise el.

Maple se răsuci de la mijloc, îşi aduse tunul în faţă şi setă alimentarea cât de repede putu. Îşi activă din nou staţia, încercând să contacteze echipa de la suprafaţă.

Se auziră perturbaţii şi, în sfârşit, vocea greu de distins a cuiva de la celălalt capăt.

— Bulger! strigă Maple. La dracu, răspunde-mi! Aruncă-mi o frânghie, o scară, ceva! Bagă în viteză troliul. Trebuie să ies de aici!

Dar răspunsul fu trunchiat şi intermitent. Măcar îl auzise Bulger?

Se luptă cu setările de concentrare a fasciculului de pe aparat, ajustând focalizarea ca să obţină un fascicul mai larg. Ceva care să provoace cât mai multă moarte şi distrugere în calea sa.

Sunetul de sticlă zdrobită se apropie şi în faţa lui apăru unul dintre bărbaţii uriaşi, de aproape trei metri. Pentru o clipă, Maple se mulţumi să stea nemişcat, părând să analizeze situaţia şi să-şi planifice următoarea mişcare. Făcu un pas înainte, apoi trase direct în abdomenul creaturii, rupând-o în două. Jumătatea superioară a corpului alunecă şi se prăbuşi la pământ.

Maple savură momentul, însă doar pentru puţin timp, căci jumătatea superioară începu să-şi caute picioarele. Prinse mai întâi un picior şi-l dizolvă în restul corpului cu o viteză uluitoare. În câteva momente, jumătatea inferioară a trupului începea să capete formă din nou.

Riposta lui Maple nu se lăsă aşteptată. Când întoarse capul, văzu o frânghie care atârna peste marginea găurii noroioase. Sări. Prima dată, ratā. Însă a doua oară reuşi. Îşi folosi fiecare muşchi din partea superioară a corpului ca să-şi urce greutatea tot mai sus, până când, în cele din urmă, reuşi să-şi ancoreze piciorul în partea inferioară a frânghiei şi îşi începu dificila ascensiune spre suprafaţă, precum o maimuţă.

Se uită în jos şi îl văzu pe omul de cristal stând dedesubt, părând să nu mai ştie ce să facă. Şi decise că ar fi un bun moment să ia legătura din nou cu cei de afară.

Scoase staţia şi o duse la gură.

Din nou zgomote. Nu de la videotelefon, ci de la una dintre staţiile împrăştiate pe

masă. Bulger încercă să o ignore. Emitea intermitent. Enervant. Dar, până la urmă, avea să înceteze.

Bulger îi ceru scuze avocatului, care se mulţumi să zâmbească, şi verifică fiecare dispozitiv până îl găsi pe cel care emitea. Deschise staţia şi mârâi:

— Ok, sper să fie important, sunt prins într-o discuţie.

Vocea înnebunită se auzea şi dispărea după cum reuşea semnalul să pătrundă.

— Repetă. Terminat.

— Scoate-mă – >*interferenţe*< – de – aici!

Bulger clipi. Era Maple.

— Sunt pe frânghie.

Bulger se roti. În spatele lui, singura frânghie care încă mai atârna în tunel zvâcnea.

— Rahat!

Alergă spre frânghie. Nu era prinsă de troliu, ci doar legată în jurul unui băţ înfipt în pământ. Îşi puse repede mănuşile, dând din cap spre Houghton.

— Rămâi conectat, strigă el. Mă întorc într-un minut.

Îşi trecu degetele peste frânghie până găsi un loc în care putea să-şi fixeze degetele dedesubt pentru a avea o prindere bună, apoi se aplecă şi trase. Trase cu toată puterea, gemând printre dinţii încleştaţi. Dar era inutil – Maple era prea greu.

Se apropie de gaura din pământ, atent să nu alunece în noroi şi să cadă şi el. Scoase o lanternă şi îndreptă fasciculul spre interiorul tunelului. Văzu picăturile de ploaie dispărând dincolo de fasciculul de lumină şi avântându-se în întuneric. Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Maple, tu eşti? Maple, mă auzi? Ce se întâmplă?

Urmă un răspuns înăbuşit. Puternic, dar de neînţeles.

— Maple, eşti prea greu. Nu pot trage frânghia. Trebuie să te caţeri afară!

Însă aveau o scară din frânghie. Da! Acum îşi amintea. În cort, avea o stivă de echipament de susţinere. Nu foarte multe, dar îşi aminti că văzuse o scară de siguranţă din nailon. Întinse o mână spre întunericul de jos şi făcu un semn.

— Mă întorc într-o secundă! Mă duc să aduc scara!

O găsi într-o ladă neagră din plastic, sub o prelată de rezervă. O scoase şi se grăbi spre gaura de acces. Nu era suficient de lungă. Ce să facă? Avea un singur etrier în partea de sus, dar n-avea timp să încerce să o prindă la troliu. Decise să arunce etrierul peste stâlpul din metal, apoi aruncă scara în gaură. O auzi lovindu-se cu o plescăitură de noroiul umed; îşi cobori lanterna şi văzu mişcare. Mda, era panamaua lui Maple clătinându-se în sus şi în jos, cu şnurul colorat fluturând în ritmul paşilor lui pe scară.

— Băiete, pufăi Bulger, da' chiar m-ai speriat.

Se îndepărtă imediat de margine – până la urmă, avea de terminat o conversaţie. Bulger se răsuci pe călcâie şi se întoarse la laptop, fără să se mai deranjeze să verifice ce

se întâmplă cu nefericitul Maple.

Se aşeză greoi pe scaun.

— Cred că ar fi de preferat să terminăm cât mai repede, îi spuse el lui Houghton.

— Cine-i ăla? întrebă apoi Houghton, referindu-se la omul care ieşea din tunelul din spatele lui Bulger.

— E Maple. Cel mai nebun individ pe care l-au putut cumpăra banii companiei.

Houghton păru impresionat, urmărindu-l cu privirea pe bărbat în timp ce se apropia, până când vântul care sufla cu putere îi dădu jos pălăria de pe cap.

— Iisuse, dar chiar e mare!

Bulger se încruntă. Se întoarse să vadă ce tot spunea avocatul şi regretă imediat. Pentru că în faţa lui se afla un gigant. Iar când fulgerul străbătu cerul, observă că prin el se vedea totul. Involuntar, icni.

Şi singurul lucru pe care se mai gândi să-l spună fu:

— E mai mare decât un degetar.

BIROUL LUI SFIORZA

Fergus stătea stoic la biroul său din partea îndepărtată a camerei. Mâzgălea de zor într-un carneţel în încercarea de a lăsa impresia că munceşte, chiar dacă toată lumea ştia de ce se află acolo. El era monitorul şi monitoriza totul cu eficienţă.

Îşi ajustă casca din ureche, concentrându-se asupra conversaţiei dintre Houghton şi Bulger, care se desfăşura pe ecranul său de calculator. Ceva mai interesantă decât conversaţia care se desfăşura exact sub ochii lui.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebase papa.

— Vreau un al treilea mandat, spusese preşedintele. Vreau un al treilea mandat şi controlul asupra armelor. Asta îi face pe oameni mai ascultători. Şi apoi adăugase: Ce pot face *eu* pentru dumneavoastră?

— Trebuie să faci tot ce poţi ca să salvezi omenirea şi Pământul, bineînţeles. Dar după aceea, dacă Atlantida va mai fi în picioare, vreau să o distrugi, răspunsese papa. Vreau să fie distrusă orice dovadă despre această năpastă destabilizatoare. Trecutul omenirii trebuie să rămână un loc secret, unde numai puţinilor aleşi să le fie permis să păşească. Informaţia este o ameninţare pentru noi. Altminteri, de ce am fi ţinut departe de ochii lumii *Cartea Sfântă* mai mult de un mileniu? Existenţa Atlantidei şi a tuturor informaţiilor furnizate de aceasta ar transforma religia modernă într-o bătaie de joc. O societate fără religie e o societate fără credinţă în sine şi fără stimă de sine. Pe termen lung, pentru menţinerea controlului social, pierderea unor informaţii nu e chiar un lucru rău. Bineînţeles, totul va rămâne la nivel teoretic dacă oamenii de ştiinţă nu vor putea salva planeta.

Rabinul păstrase tăcerea în privinţa subiectului.

Să recunoaştem, niciunul dintre partenerii de discuţie nu se exprimase în termeni atât de grosolani. Însă aceasta era esenţa discuţiei lor, transformată de limbajul diplomaţiei.

Guvernul Statelor Unite se gândise deja la asta. De aceea iniţiaseră Operaţiunea Wrecking Ball[{71}]. În timp ce discutau, o echipă care acţiona sub auspiciile Naţiunilor Unite se pregătea să pătrundă în Atlantida. Se pregăteau să-i dezvăluie secretele. Şi, după ce aveau să-şi fi îndeplinit misiunea, urmau să o distrugă, întrucât ameninţa minţile bunilor cetăţeni ai Pământului. Însăşi existenţa sa punea sub semnul întrebării religiile lumii.

Religia organizată era o afacere ciudată, dar – să nu ne lăsăm înşelaţi – rămânea o afacere. Afacerea făcea tranzacţii. Afacerea înţelegea când era timpul să coopereze.

Meditând la cele discutate, Fergus văzu că pe ecran evenimentele începuseră să se desfăşoare cu o viteză extraordinară.

Un gigant care părea din cristal stătea aplecat deasupra lui Jack Bulger. Privea la blocurile de Carbon 60 înnegrit de sub prelată şi apoi din nou la Bulger.

La capătul său de linie, avocatul se aplecase mai aproape de monitor, ca vrăjit.

— Mulţumesc, Jack. Mă bucur că mi-ai prezentat aşa ceva.

Jack Bulger îşi înălţă capul. Ştia ce însemna asta. Houghton presupusese – legat de situaţie – ceva ce sugera că avea să devină cel mai mare fraier din toată afacerea.

Brusc, silueta din cristal îl înşfacă pe Bulger. Se luptă puţin cu el înainte de a-l pune pe genunchi şi de a-i rupe coloana vertebrală. Se uită lung la faţa lui Houghton de pe monitor, arătându-şi misterioasele litere gravate pe frunte în glife din Atlantida, apoi îl înşfăcă pe Bulger de craniu şi îl târî spre gaura de acces.

Aruncă trupul peste margine, apoi sări şi el.

Fergus înlemnise.

Îşi acoperi gura, îngrozit. Un om neînsufleţit îşi apăra teritoriul. Un automat care îndeplinea poruncile stăpânului său. Imaginea unui om dăruit cu viaţă. O singură creatură se potrivea acestei descrieri. Menţionată în treacăt în Psalmi 139:16, îşi avea rădăcinile în literatura ebraică veche – şi în unele texte literare ebraice nu la fel de vechi.

Pe la sfârşitul anilor 1500, un preot cunoscut sub numele de Maharal – acronimul pentru Moreinu Ha-Rav Loew ben B'zalel, Învăţătorul nostru, rabinul Loew, fiul lui B'zalel – era rabinul-şef al Pragăi la sinagoga Altneuschul. Legenda spune că acesta a creat o efigie a unui bărbat şi i-a dat viaţă. Menit să păzească ghetoul, ca toate efigiile de acest fel, bărbatul a înţeles ordinele ad litteram şi a luat-o razna. De aceea rabinul Loew a fost obligat să omoare creatura şi să o transforme în praf şi pulbere.

Cam în aceeaşi perioadă, scrierile spun că rabinul Loew a fost invitat să discute pe teme de alchimie cu împăratul Rudolf al II-lea[72]. Nu se ştie dacă au discutat sau nu despre creatură. Dar *se ştie* cum se numea creatura. Se numea…

— Golemul, murmură Fergus în şoaptă. Dumnezeu să aibă milă de noi, adăugă el, poposind o clipă cu privirea asupra rabinului Stern.

Golemul. Slujitorul mecanic perfect, care fusese adus la viaţă prin introducerea în mintea sa a unui cuvânt sacru sau a unuia dintre numele lui Dumnezeu. Iar singurul mod de a-l opri era înlăturarea acelui cuvânt.

Fergus se ridică, închise calculatorul şi plecă, scuzându-se sumar. Nu-i plăcuse tonul discuţiei cu papa. Şi nu-i plăcuse nici conversaţia pe care o monitorizase. Ambele îi lăsaseră un gust amar. Pentru că în ambele cazuri concluzia era că, prin îndeplinirea ordinelor papalităţii şi îndepărtarea lui Richard Scott din postul academic, îşi pusese fără să vrea prietenul într-o situaţie în care viaţa îi era ameninţată, fie de forţele Omului, fie

de forţele lui Dumnezeu. Şi responsabil era Fergus. Plimbându-se pe coridoarele camerelor lui Dumnezeu, îşi dădu seama că singurul lucru pe care îl putea face – măcar atât – era să-şi avertizeze prietenul. Pentru că Richard era probabil singura persoană de pe planetă care putea să descifreze ce era scris pe capul Golemului. Şi să înlăture acel cuvânt.

— Ştiu ce văd, Ralph, admise Scott. Dar la ce mă uit?

Adunaţi în jurul calculatorului lângă Matheson, echipa îl urmărea manevrând comenzile sistemului, în timp ce un model tridimensional al reţelei de tuneluri de la Giza se rotea în jurul axei.

— Am rulat modelul în trei moduri diferite, spuse Matheson, şi asta obţin de fiecare dată. E conform datelor pe care le-a adus Sarah.

Bătu delicat cu palma într-unul dintre micile suporturi pentru date.

— Acesta este sistemul de tuneluri. O parte din el este cu adevărat adâncă – coboară şaisprezece kilometri. Acolo poţi săpa după orice – cărbune, cupru, diamante – şi nicicând nu poţi ajunge suficient de departe pentru a nu-ţi da seama că acolo se află şi creaturile acelea.

Scott era nedumerit.

— Sunt multe detalii. Toate provin de la datele de radar?

— Nu.

Matheson apăsă un buton. Apărură apoi şi alte imagini ale sistemului de tuneluri, în diverse nuanţe de portocaliu. Îşi cunoştea programul şi naviga prin sistem cu viteza fulgerului.

— Despre chestiile acestea nu avem doar date radar, spuse el. Am măsurat rezistenţa curentului electric din Carbonul 60.

— Nu ştiam că se poate face asta. Cum ai făcut-o?

— Eu am proiectat unităţile acestea mici, răspunse modest Matheson. Ştiu ce pot face. Curentul nu numai că mi-a oferit o estimare aproximativă a lungimii tunelului, ci mi-a şi spus dacă este vorba de un curent singular. Dacă se divide, este divergent sau convergent cu ceilalţi curenţi electrici.

— Descrii o reţea energetică, comentă Hackett.

— Asta şi este, confirmă Matheson. Toate datele combinate – radar, electricitate, seismice – îmi oferă suficiente informaţii cât să construiesc o imagine primară a dispunerii reale a sistemului de tuneluri *de dincolo* de Giza. Ştiţi locul în care s-a făcut scrum tipul acela, Eric? Locul acela a acţionat ca un transformator pe o reţea energetică, însă diferit. Cea mai apropiată analogie pe care o pot face este cu o bobină Tesla. Oricum, ideea este că atrage curent. Şi Sarah are dreptate – converteşte energia din cutremure, apoi amplifică acest curent electric până la un nivel unde este capabil să călătorească pe

distanţe foarte mari. Un nivel modern…

— Ce vrei să spui cu „modern“? întrebă November.

— Vorbim despre curentul alternativ obişnuit, care circulă la şaizeci de cicluri pe secundă, îi spuse Matheson. Îţi poţi duce televizorul acolo şi îl poţi conecta. Modern, November, modern.

— Şaizeci, se minună Pearce. Din nou numărul acesta magic.

— Nu pricep, spuse Sarah. De ce aveau nevoie să şunteze atât de multă energie doar ca s-o arunce în spaţiu?

— Pentru că, aruncând-o în spaţiu, piramidele acţionează ca o valvă de presiune pe o oală sub presiune, deviind energia de la noi. În fapt, salvându-ne blestematele de vieţi. Cutremurul din Ciad a fost cu adevărat puternic. Ar fi trebuit să facă mult mai multe pagube decât a făcut.

— Şi crezi că asta se întâmplă şi în Atlantida? întrebă November.

— De ce nu? replică Matheson. Nu putem contacta baza chineză, nu? Dacă se aflau instalaţi pe ceva care acţiona în acelaşi fel cu ce *avem* aici?

Pearce dădea aprobator din cap.

— Şi a lansat un fascicul direct prin gheaţă şi i-a distrus. Asta am văzut. Da!

— Am văzut că Atlantida absoarbe energia exploziilor solare. Acum, trebuie să credem şi că trimite energie înapoi în spaţiu. De ce? E o contradicţie. De ce ar face asta? vru să ştie Hackett.

— Au fost înregistrate astfel de explozii de energie şi în celelalte amplasamente? întrebă Sarah.

— După ştiinţa mea, nu, replică Matheson, dar Giza şi Atlantida sunt singurele situri unde putem fi siguri că omul a intervenit masiv. Poate că, fără să vreţi, aţi activat ceva.

— Dar totuşi *cum* sunt conectate aceste situri? întrebă Hackett.

Matheson privi spre Pearce cu înţelegere.

— Ştiinţific vorbind…? Încă lucrez la asta.

— Ei bine, eu am terminat aici, interveni November.

Lucrase la imaginile video toată după-amiaza. Strângând toate datele despre limbajul scris pe Carbonul 60 în sistemul de tuneluri de la Giza, dar şi de pe filmul pe care Sarah îl înregistrase special pentru Scott. Comparase glifele cu cele pe care le studiaseră în Geneva şi compilase rezultatele cât de bine putuse. Scott sări în picioare.

— Ce am obţinut? întrebă el agitat.

Cu mândrie, ea anunţă:

— Avem un alfabet.

PRIMUL PROTOCOL

[În cultura chineză antică], un om absorbit de scriere nu este absorbit doar de cuvinte, ci şi de simboluri şi, prin arta scrierii cu pensonul, de o formă de pictură şi, astfel, de lumea însăşi. Pentru iubitorul culturii superioare, modul în care este scris ceva poate fi la fel de important ca şi conţinutul scrierii înseşi.

David N. Keightley, *The Origins ofwriting în China*[73]
Un eseu publicat în: *The Origins of Writing*[74],
editat de Wayne M. Senner, 1989

RECUPERAREA – STADIUL 1

Hieroglifele, din cuvântul grecesc „hierolyphika“, însemnând „litere divine sculptate“.

Pe ecranul lui November erau afişate o serie de glife ce păreau să desfidă înţelegerea. Acesta era cel mai vechi sistem de scriere cunoscut şi descoperit: primul protocol. Data dinaintea Turnului Babel, când discursul divin al lui Adam fusese destrămat într-o mie de limbi de către Dumnezeu, devenind totul cu atât mai ambiguu cu cât nu existau decât şaisprezece simboluri.

— Asta e tot? zise Sarah uluită. Nu e un alfabet prea bogat! Este suficient să acopere toate sunetele dintr-o limbă?

— Nu din limba noastră, încuviinţă Scott, dar din alte limbi? Cu certitudine. Runele scandinave aveau numai şaisprezece simboluri. Era suficient pentru ei. Runele germanice vechi utilizau douăzeci şi patru. Runa, că tot veni vorba, nu înseamnă „mister“ sau „secret“, cum cred misticii. Înseamnă „a zgâria“, „a săpa“ sau „a face găuri“.

— Cât de prozaic! remarcă Hackett.

— Crezi că limbajul acesta ar putea fi înrudit cu runele? întrebă November.

— Nu, răspunse el sigur pe sine. Runele au evoluat din literele latine – aceleaşi litere pe care le utilizăm astăzi.

— Runele sunt prea moderne. Am înţeles.

— Aşa e. Şi motivul pentru care par diferite se datorează mediului pe care l-au utilizat. Uitaţi-vă.

Luă un pix şi caietul de notiţe, apoi desenă câteva litere. Vedeţi, acestea sunt rune. E scrierea futharkă[75].

— Nu seamănă cu ce vedem noi pe ecran. Runele sunt formate din linii drepte, pentru că totul era gravat în lemn sau în piatră. Este prea anevoios să încerci să faci curbe. Ogham, vechiul limbaj irlandez de acum circa două mii de ani, este la fel. Constă în linii şi puncte, majoritatea sculptate în colţurile pietrelor în picioare.

Trasă câteva dintre acele simboluri.

— Linia aceea verticală pe care o vedeţi este trasată prima de obicei şi toate liniile laterale sunt trasate mergând vertical în jos, pe o linie mediană continuă. Este formată în

general din grupuri de cinci linii pe fiecare latură, pentru că a evoluat dintr-un limbaj al degetului. Latura liniei care denota mâna stângă sau mâna dreaptă. A fost adoptat şi de picţii din Insulele Britanice. Dar limba lor este total necunoscută, aşa că textele lor Ogham, chiar dacă putem discerne unele dintre litere, rămân nedescifrate.

— Dar acest Carbon 60 este cristal. Este dur. Ca atare, de ce prezintă această scriere linii curbe, dacă sunt atât de dificil de realizat? întrebă, pe bună dreptate, November.

Hackett făcu tot posibilul să nu pară prea aspru.

— Exact asta spuneam în laborator! Această scriere nu prezintă semne care să demonstreze că ar fi fost gravată în cristal. De fapt, pare să fie un efect secundar natural al modului în care a fost fabricat cristalul. De parcă ar face parte din proiect.

— Dar este posibil, întrebă ea, să cultivi un cristal care să aibă, prin proiect, o anumită formă?

— Bineînţeles, interveni Sarah. Fabricanţii de avioane o fac tot timpul. Lama rotativă a unui motor cu reacţie este construită dintr-un singur cristal de metal. Este proiectată astfel pentru că este mai puternică. Are o capacitate mai mare de a prelua presiunea…

Sarah tăcu, conştientizând ceea ce auzea.

— Hei, nu este posibil ca aceste structuri de Carbon 60 pe care le-am descoperit să fie cristale unitare?

— Asta ar explica destul de bine cum de-au supravieţuit mii de ani unele dintre ele, la kilometri întregi sub gheaţă, încuviinţă Hackett.

Dar Scott se gândea la altceva, complet absorbit de scrierea lui.

— Aşa că sunt de părere că, dacă vrei curbe, trebuie să le pictezi pe suport, îi incită November.

— Hmm? O, da! Asta au făcut chinezii. Demotica – versiunea prescurtată a hieroglifelor – a fost pictată. Când pictezi, poţi face curbe, desene, orice.

— Hei, au utilizat curbe şi desene în Egipt, pe monumente, preciză Sarah. Vă amintiţi? Abia am venit de-acolo.

— Da. Dar sunt ornamentale. Sunt mari. După acelaşi tipar, dacă ai vrea să citeşti ultimul roman, ar trebui, practic, să aştepţi să citeşti toţi pereţii din bibliotecă. În viaţa de zi cu zi, n-ai scrie la o astfel de dimensiune. Orice scriere egipteană de dimensiunea scrierii *tale* de mână este pictată, fie pe perete, fie pe pergament. Este prea complexă ca să fie inscripţionată în piatră. Şi, în realitate, în chineză, cea mai veche scriere de mână cunoscută nu este pictată. Este zgâriată în lut şi constă în întregime din linii drepte.

— Câte caractere avea?

— Treizeci. Scrise în cea mai mare parte pe obiecte din lut din satul Pan-p'o, Sian, Shens, în jurul anului 5 000 î.Hr. Unii epigrafişti le-au respins, pentru că nu sunt pictograme. Sunt abstracte.

— Voiau să spună că oamenii de demult nu erau capabili de o gândire abstractă?

întrebă Sarah pe un ton acuzator. Dacă nu sunt pictograme, atunci nu e scriere. Nu e puţin arogant? S-au gândit măcar o secundă că poate teoria lor e greşită, şi nu faptele?

Scott încuviinţă cu căldură.

— Doctore Scott, spuse November, nu ai spus mai înainte că forma cuneiformă veche era mai complicată şi mai abstractă decât formele ulterioare? Ca şi cum oamenii evoluau, dar păreau să-şi uite baza de cunoştinţe?

— Ba da. Şi acelaşi lucru se petrece în China. Problema este că există puţine dovezi cum că scrierea chinezească ar fi fost *vreodată* pictografică, aşa că nu poate fi respinsă din acest punct de vedere. Cu excepţia a ceea ce s-a găsit în regiunea Shantung, aparţinând unui grup cunoscut sub numele de Yi, care s-a stabilit în zona Yangtze-ului Inferior, explică el. Totemism. Desene picturale vechi de mii de ani – ale soarelui şi ale unei păsări, împreună. Citit ca: *yeng niao.* Păsările-soare.

— Phoenix, din nou, remarcă November.

Scott încuviinţă.

— Oricum, spuse el, chineza este logografică. A debutat într-o manieră similară hieroglifelor. Utilizau şi ei imagini bazate pe sunete, care denotau ceea ce doreau să transmită. Spre exemplu, ca atunci când desenezi o pară pentru cuvântul „pereche“[76], chiar dacă are un înţeles cu totul diferit. Sunetul este cel care contează.

Ochii lui Scott nu părăsiseră ecranul cât timp vorbise. Nu se abătuseră de la simboluri în goana lui după înţelesul acestora. Revărsarea de informaţii era de fapt un răspuns automat, o ocupaţie pentru gură câtă vreme mintea lui lucra în suprasarcină.

— Se numeşte şi principiul rebusului, continuă el, când pictogramele indică un cuvânt într-o manieră similară literelor. La fel era şi în cazul hieroglifelor egiptene, dar aici ajungea la înălţimi nebănuite. Puteai pronunţa acelaşi cuvânt într-o infinitate de moduri.

— Probabil că asta le cauza probleme, sugeră Hackett.

— Nu lor. Doar nouă. Noi am sfârşit prin a construi o întreagă lume mistică în jurul hieroglifelor pentru că nu le puteam citi. Chestii în genul presupunerii că egiptenii utilizau simbolul unei gâşte atunci când voiau să spună „fiu“, pentru că ei credeau că gâsca era singura pasăre care îşi iubea şi îşi creştea progeniturile. Când, de fapt, totul se reducea la fonetica lor. Cele două cuvinte sună la fel.

Sarah se apropie de lingvist, intrigată şi de scriere în egală măsură. Întrebă blând:

— Aşadar, te apropii de descifrarea înţelesului hieroglifelor din tunelul meu?

Scott încuviinţă şi ridică blocnotesul pe care îl lăsase lângă calculatorul lui November. Deschise la pagina dorită şi anunţă: *Priviţi! Limbajul lui Thot! Cărţile înţelepciunii Marelui Ennead…*

— Marele Ennead?

— Toţi zeii luaţi împreună. Un fel de congres. *Priviţi!* continuă Scott. *Ce secrete zac aici! Disperaţi, pentru că nu trebuie cunoscute de oameni!*

Hackett era tulburat.

— Asta e?

— Asta e. Oh, şi apoi se repetă – cale de vreo trei kilometri. Intercalată cu poveşti eroice despre regii care au încercat să decodeze mesajul şi au eşuat.

— Minunat, se lamentă Hackett. Nu asta mă aşteptam să aud.

Brusc, epigrafistul se îndreptă ca fulgerat.

— Asta e! proclamă el. Sau, mai bine spus, asta sigur *nu* e.

Îşi trecu degetul peste sticla monitorului, amintindu-şi studiile sale de pe vremea când era student.

— Cum a spus Sol Worth în 1975: „Imaginile nu pot spune că nu sunt!“

— Despre ce vorbeşti?

— Pictograme şi iconograme. Imagini. Nu pot reprezenta efectiv timpuri verbale, adverbe sau prepoziţii. Şi ceea ce sigur nu pot face este să evalueze nonexistenţa a ceea ce descriu.

Dacă doreai să comunici cu oamenii din viitor, n-ai fi utilizat pictograme.

Puse degetul pe simbolul cercului cu cruce şi continuă:

— Uitaţi-l pe acesta. El este excepţia. Însă priviţi-le pe toate celelalte. De ce vă amintesc? O masă? Un scaun? Un sac de cartofi?

November scutură din cap.

— Nimic. Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut eu vreodată, zise ea.

— Întocmai! exclamă Scott. Sunt abstracte. Ceea ce înseamnă că sunt fie litere – A, B, C fie silabe – ch, th, ph.

Hackett se aplecă spre ecran.

— Sau ar putea fi numere, sugeră el.

— Nu sunt numere, replică Scott sigur pe el.

— De unde ştii?

— Ştiu.

— Punând întrebările corecte, nu?

Scott ignoră replica şi se întoarse spre November.

— Poate chestia asta să-mi dea procentaje? Să-mi spună de câte ori este utilizat fiecare dintre aceste simboluri în text?

— Bineînţeles, spuse November, punându-se pe lucru. Vrei să spui ca o diagramă de frecvenţă? Ce vrei să realizezi prin asta?

— În limba noastră, unele litere sunt utilizate mai des decât altele. Litera E este utilizată mult mai des decât, să spunem, litera Z.

Schimbă o privire cu Sarah. Preţ de o clipă, i se păru că ar vrea să-l sărute.

În loc de sărut, ea puse o mână pe umărul lui.

— Eşti un tip deştept, Richard Scott.

— Mulţumesc, replică mândru Scott.

Dar întorcându-şi atenţia spre monitorul calculatorului, o surprinse pe November strâmbându-se la el.

— Ce-i? întrebă el cu nevinovăţie.

November se întoarse la treaba ei.

— N-are importanţă, mormăi ea.

— ***Ce?*** insistă Scott.

Dar November refuză să răspundă.

Scott îşi îndepărtă scaunul de calculator şi se uită la Hackett, sperând să-l sprijine. Însă fizicianul, cu un aer amuzat, se mulţumi să scuture din cap.

— Te joci cu focul, murmură el. Te joci cu focul…

Auziră un sunet insistent. Enervant. Calculatorul lui November îşi finalizase calculele de distribuţie a frecvenţei.

— Aha, se entuziasmă Scott, urmărind fiecare mişcare a tinerei studente în timp ce aceasta continua să introducă date.

Pe ecran se înşirau cifre, de la 6,17 procente la capătul inferior pentru o glifă, la 6,36 procente la capătul superior. Media era de 6,25 procente. Ceea ce se întâmpla să fie exact produsul lui 100 împărţit la 16. Cu alte cuvinte, frecvenţa apariţiei fiecărei glife în textele combinate era egală. Nicio glifă nu domina mai mult decât următoarea. Aşa că era imposibil să se decidă pe baza dispersiei cifrelor care glifă ar fi putut fi o consoană şi care ar fi putut fi o vocală.

— Fir-ar să fie! izbucni Scott frustrat. Ce blestemăţie!

Sarah îi aruncă o privire înţelegătoare. Deşi o aprecie, nu reuşi să-i răspundă.

— Dacă te face să te simţi mai bine, interveni Hackett, asta demonstrează că limbajul a fost creat aşa cum ai spus tu.

Scott îi aruncă o privire nedumerită.

— Sugerezi că acest limbaj este unul construit? Care nu a evoluat natural, precum Amara?

— În mod evident, răspunse Hackett. Dacă glifele ar fi aleatorii, ai obţine o distribuţie de frecvenţă inegală. Nu cum ai obţine de la distribuţia literelor într-un limbaj dezvoltat natural – altfel ai detecta un tipar şi ai sparge codul. Dar ai obţine totuşi o dispersie inegală. Pentru ca literele aleatorii să aibă o dispersie uniformă, ai avea nevoie de un număr infinit de litere. În mod clar, oricine a proiectat limbajul a intenţionat ca el să fie uniform dispersat.

— Întrebarea e, spuse Scott, ce tip de limbaj foloseşte litere pe o bază total uniformă, cu la fel de mulţi „Z“ şi la fel de mulţi „A“ sau „E“? Niciunul pe care să-l cunosc eu.

MĂRI: FURTUNĂ

VREME: FORŢA GALE 4, ÎN CREŞTERE ABRUPTĂ

Se despărţiră pentru a lua cina la 7.30 seara, dar mişcarea vasului îi făcea pe oamenii de uscat să nu prea aibă chef să mănânce, în pofida medicamentelor luate.

Hackett lucra la fluxul de cifre în baza 60 pe care îl găsiseră codificat în cristal, însă, oricât încerca, nu reuşea să-l înţeleagă. Literalmente, nu era decât un şir de numere – păreau să nu aibă niciun tipar. Adevărat, pi fusese calculat cu 8 miliarde de zecimale şi tot nu avea sens, dar ca număr era esenţial pentru măsurători şi construcţii. Să fi fost acest flux de cifre pi în baza 60? O conversie rapidă efectuată de calculator demonstră că nu era. Şi nici alt număr matematic special care să poată fi recunoscut în sistemul zecimal standard.

Problema cu numerele era că nu depindeau de oameni. Extratereştrii ar fi fost capabili să numere la fel. Numerele erau încorporate în textura spaţiu-timp. Doi avea să fie întotdeauna doi, chiar dacă altă cultură l-ar fi numit altfel. Hackett îşi dădu seama că era doar o problemă de analiză cât se poate de atentă şi suficient de îndelungată ca să înţeleagă ce reprezentau aceste numere.

Însă erau şi alte probleme care trebuiau rezolvate. Îşi canaliză atenţia spre undele gravitaţionale şi descoperi, tulburat, că prezisese un orar destul de exact pentru evenimentele următoarelor două zile.

Îl informă pe Gant, avertizându-l că cifrele trebuiau totuşi confirmate. Apoi merse pe punte să ia aer şi-l găsi pe Scott într-o geacă groasă, galbenă, pentru iahting, urmărind prora navei trecând prin valuri incredibil de mari. Lingvistul era extrem de descumpănit din cauza dificultăţilor pe care le întâmpina.

— Mayaşii măsurau timpul cu numere speciale, îi spuse Scott. O sută patruzeci şi patru de mii, şapte mii două sute, trei sute şaizeci, două sute şaizeci şi douăzeci. Dar cel mai important număr al lor era nouă. Scriptura vorbeşte despre ciclurile celor „nouă lorzi ai nopţii".

— Planetele?

— Poate. Dar nu m-aş duce să strig asta în gura mare, pentru că oamenii vor dori dovezi, spuse sec Scott. Numărul o sută patruzeci şi patru de mii apare în *Cartea Apocalipsei* în asociere cu timpul. Şapte este unul dintre acele numere care apar mai peste tot. Şapte Sigilii. Şapte Păcate Capitale. Şapte Trâmbiţe care sună de şapte ori. Pereţii se

prăbuşesc, lumea este creată. Opt este asociat cu reîncarnarea, în timp ce doisprezece are tot soiul de asocieri – cele Douăsprezece Triburi ale Israelului, cei Doisprezece Apostoli, numărul „anilor" chinezeşti. O sută cincizeci şi trei apare în legătură cu „iluminaţii". Discipolii au prins o sută cincizeci şi trei de peşti, care, în numerologie, reprezintă suma numerelor aflate între unu şi şaptesprezece. De asemenea, unu plus cinci plus trei egal nouă.

— Numerologia, repetă Hackett în timp ce nava se înclina stângaci. Ce e asta de fapt? Să asociezi litere cu numere, să jonglezi cu ele şi apoi să vii cu vreun răspuns tainic – asta e?

— Oamenii vor fi întotdeauna atraşi de ceea ce este ascuns.

— Natura are şi ea numerele ei speciale, spuse fizicianul. Trei, cinci, opt, treisprezece, douăzeci şi unu, treizeci şi patru, cincizeci şi cinci şi optzeci şi nouă, spre exemplu. Crinii au trei, piciorul-cocoşului cinci, nemţişorul opt şi gălbenelele treisprezece. Ochiul-boului are, bineînţeles, douăzeci şi una.

— Despre ce vorbeşti?

— Petale în flori.

— Există un tipar în toate aceste numere?

— Bineînţeles. Adună precedentele două numere şi îl obţii pe următorul din serie. Trei plus cinci egal opt şi aşa mai departe. Se numeşte Şirul lui Fibonacci, după Leonardo Fibonacci, care a descoperit-o în secolul al treisprezecelea, pe când studia populaţii de iepuri. Şirul îl dezvăluie pe „phi", a nu se confunda cu *pi.* „Phi" te ajută să calculezi proporţii, de la proporţia trupului uman la spiralele seminţelor din floarea-soarelui.

O explozie năucitor de feroce de apă îi bombardă brusc pe cei doi bărbaţi, când *Polar Star* despică un alt val puternic.

— Iisuse Hristoase! ţipă Scott, încercând să-şi recapete suflul.

Îşi şterse faţa.

Hackett se cutremură, arătând spre orizont.

— Priveşte, spuse el. Primul nostru aisberg.

Urmăriră un timp muntele impozant de apă îngheţată, alb şi zimţat, până când Hackett spuse:

— Cred că ar trebui să intrăm.

Scott încuviinţă, încă scuipând apă de mare.

— Nu ştiu, spuse el. Tu ce crezi? Crezi c-o să lămurim toate astea la timp? Sincer?

Hackett îşi vârî mâinile în buzunare.

— Sincer? Nu ştiu.

Scott dădu din cap, acceptând stoic răspunsul.

— Trebuie să mărturisesc, adăugă el blând, că începe să-mi placă de tine, profesore Hackett. Eşti un om interesant.

Hackett părea sincer surprins.

— Ei bine… ăăă, şi mie începe să-mi placă de tine, profesore Scott. Ce spui, când se vor termina toate astea, să ne mai întâlnim la o discuţie?

— Nicio şansă.

Când cei doi bărbaţi se întoarseră în laborator, o găsiră pe Sarah stând la un calculator cu November. Studiau glifele din Atlantida şi păreau stânjenite că fuseseră prinse.

November o înghionti pe Sarah.

— Ai de gând să-i spui?

— Ce să-mi spună?

Sarah aruncă o privire pe furiş spre cafeaua ei, înainte de a lua o gură.

— Au… la naiba!

După un moment ridică privirea şi îi înfruntă direct pe bărbaţi.

— Veţi asmuţi toţi bărbaţii pe mine şi vă veţi simţi ofensaţi că o femeie s-a oferit să vă ajute aici?

Scott zâmbi superior.

— Nu e ca şi cum te-ai opri să ceri lămuriri ca să ajungi undeva. Fireşte, dă-i înainte.

Matheson se întoarse de la calculatorul lui ca să asculte. Chiar şi Pearce, care părea extenuat şi răvăşit, se înveli în pătură şi, stând într-un colţ, păru să se învioreze.

Bine, păru a spune Sarah, ridicându-se de pe scaun.

Trecu cu degetul peste ecran şi zise:

— Ralph, ai putea introduce schema aeriană a sitului Giza la care lucrezi?

Matheson făcu ce i se ceru. Înclină monitorul astfel încât să vadă toată lumea. Sarah se întoarse la ecran.

— Bine, vedeţi aici, glifa asta? Simplificată şi stilizată, este similară cu dispunerea Giza. Nu i-am acordat prea mare importanţă până când November nu a menţionat că această glifă nu reprezintă doar soarele, ci se aseamănă şi cu Atlantida.

Hackett ridică din umeri.

— Coincidenţă?

Dar era clar că nici el nu credea.

Sarah inspiră profund şi continuă:

— Aş fi spus şi eu la fel, dar această glifă seamănă cu dispunerea seriei de piramide din Peru.

Scott miji ochii gânditor.

— Interesant.

— N-am vizitat niciodată Peru, comentă inexpresiv Pearce.

— Spune-mi ceva, zise Scott cu voce joasă, suflând aburii dintr-o ceaşcă de cafea proaspătă şi privindu-l în faţă pe Pearce. Cum o faci?

Pearce trase pătura mai strâns în jurul umerilor. Părea foarte obosit. Secătuit, atât emoţional, cât şi fizic.

— Vedere la distanţă? Nu ştiu, mărturisi el. Eu doar merg acolo.

— Trebuie să te concentrezi, nu?

— Trebuie să mă focalizez, nu să mă concentrez cu adevărat. Nu în sensul pe care-l dai tu. Eu doar simt totul în jurul meu, totul deodată. Şi trebuie să-mi găsesc drumul. Unii o numesc pătrundere în planul spiritual – un tip de scurtătură dimensională –, dar am găsit întotdeauna lucrul ăsta puţin caraghios. Vreau să zic, cine poate spune că nu e totul în capul meu, nu-i aşa? Ideea este că… ăăă, cum s-o descriu?

Se gândi un moment, apoi continuă:

— Bine. Sunt două moduri prin care poţi citi o pagină dintr-o carte. Poţi să citeşti câte un cuvânt pe rând şi să urmăreşti naraţiunea de la început la sfârşit într-o manieră liniară. Sau poţi să rupi toate paginile, să le pui una lângă alta şi să pozezi toată chestia. Vezi unde începe. Vezi unde se termină. Te poţi întoarce la ea. Sau poţi să te scufunzi şi să te retragi de câte ori vrei…

— Înţeleg, spuse Hackett convins. Descrii o memorie fotografică.

— Mda, încuviinţă Pearce, devenind mai încrezător cu acest concept. Mda, cred că da. Bine spus. Este doar un alt fel de a gândi, atâta tot. Un mod diferit de a accesa informaţia. Sistemul nostru de cunoaştere modern este fragmentar. Ne împiedică activ să vedem întreaga carte. Suntem învăţaţi să gândim prin prisma cuvintelor şi a conceptelor, să ne specializăm în anumite domenii. Să ne limităm la domenii în loc să acordăm atenţie întregii ştiinţe sau întregii arte. Cred că civilizaţiile antice gândeau foarte diferit de felul în care gândim noi acum.

— Ar putea fi adevărat, încuviinţă Scott. Chiar şi astăzi, lingviştii nu pot cădea de acord nici măcar asupra naturii unui cuvânt. E un sunet? E un şir de sunete? E o combinaţie din amândouă? Sau e cu totul altceva? Sună poate patetic, dar are consecinţe reale şi practice. De exemplu, când epigrafiştii au decodat alfabetul silabic cipriot, anticul limbaj scris al grecilor, bazat pe silabe, au descoperit că nu se puteau baza pe noţiunea modernă a sufixelor şi prefixelor ca să explice tiparele detectate în textele cu glife. Cu alte cuvinte, blocurile de litere de la începutul cuvintelor, precum „in“, ca în „inaction“[77], sau de la sfârşitul cuvintelor, precum „less“, ca în „motionless“[78], sunt prefixe, respectiv sufixe. „Less“ este un determinant. Când un obiect este lipsit de mişcare, este motion*less*. Acest determinant ar putea fi aplicat, la rândul lui, oricărui alt cuvânt. Chiar şi unui pronume. Dacă Peter nu merge la biserică, se poate spune că biserica este Peter*less*[79]. În orice caz, continuă Scott, adăugarea determinantului nu creează două cuvinte, ci se alipeşte la primul cuvânt, creând un nou cuvânt, singular. Dar în alfabetul silabic cipriot, prefixele şi sufixele nu erau determinanţi. Erau articole. Cuvinte precum „a“[80] şi „the“[81]. Aşa că lingviştii au descoperit cuvinte precum „theking“[82], „thetown“[83] şi „agift“[84] –

marca unui mod foarte diferit de gândire. Singurul lingvist care a reuşit să descifreze două documente antice, documentul Ronorongo de pe Insula Paştelui şi Discul din Phaistos din Creta, a fost doctorul Steven Roger. El a indicat că strămoşii noştri gândeau în termeni de „unităţi de enunţ". Că abordarea lor faţă de limbaj era foarte diferită de a noastră.

Pentru Scott, totul era clar.

— Cu cât ne întoarcem mai departe în timp, cu atât mai holistică devine abordarea limbajului, zise el.

— Gândire holistică? Întreaga idee intr-un simbol? Să însemne asta că ideea mea nu e chiar inutilă? întrebă Sarah, atrăgându-i din nou atenţia lui Scott asupra glifelor.

— Este posibil, spuse el. Atunci când Sir Arthur Evans a încercat – şi n-a reuşit – să descifreze Alfabetul liniar B şi Discul din Phaistos, la începutul anilor 1900, a presupus că glifele au un înţeles dublu. Că fiecare glifă este fonetică, dar are, în ea şi prin ea însăşi, o semnificaţie religioasă.

— Şi a avut dreptate?

— În ceea ce priveşte prima parte a teoriei sale, da. Dar a doua? Nu. Asta nu înseamnă totuşi că te-ai înşelat complet. Doar că, de ce ar vrea inventatorii acestui limbaj să ne atragă atenţia asupra anumitor oraşe? Ar trebui să fie ceva evident pentru noi. Dar problema este… ce? Dacă am desena o imagine a Moscovei, la ce te-ai gândi imediat?

— Vodcă.

— Cartofi, interveni Matheson.

Fu întâmpinat cu câteva priviri nedumerite. Sfios, inginerul ridică din umeri.

— Lenin, spuse November.

— Stalin. Comunismul. Anastasia. Piaţa Roşie. Vedeţi voi, lista e foarte lungă. Dar este întru totul asociată social şi cultural. Este în conştiinţa noastră, alimentată de mass-media. Reprezintă o idee care umple, la propriu, volume întregi. Aşa că, pentru noi, are un context. Dar într-o mie de ani, ce s-a construit în jurul acelei imagini va fi uitat. Aşa că, dacă astfel încearcă să comunice cu noi, este inutil. Şi sper că nu e cazul.

Sarah era nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— În modul meu academic ocolit, spun că eu cred că ai dat peste ceva. Că aceste oraşe *sunt* într-adevăr legate, ca părţi dintr-un aparat global. Dar la ce? Cel mai probabil, ai dreptate. Această glifă ar putea reprezenta Peru, aşa cum cea de aici reprezintă Atlantida. Dar am nevoie de mai mult. Am nevoie de „de ce".

— Ce e Discul din Phaistos?

— O tabletă rotundă, plată, din lut, de dimensiunea unei farfurii, descoperită de arheologul italian de treizeci şi nouă de ani Luigi Pernier, în templul Phaistos din Creta, Clădirea 40/101, la nord-vest de Marea Curte Centrală, la 3 iulie 1908, anunţă Pearce într-o

litanie monotonă.

Scott fu surprins.

— Mulţumesc, zise el clipind.

— Memorie fotografică, glumi Pearce, luând o gură de cafea.

Încă arăta deprimat.

— Erau patruzeci şi cinci de pictograme individuale, presate în lut de două sute patruzeci şi unu de ori, ceea ce ducea la şaizeci şi una de grupări sau „cuvinte". O sută douăzeci şi două de glife pe partea A. O sută nouăsprezece glife pe partea B. Aspectul interesant este că scrierea era realizată în spirală, începând din marginea exterioară şi până în centru, spuse Scott.

— O spirală? se încordă Hackett. Urăsc să atrag atenţia asupra lucrurilor evidente, dar în Egipt scrierea era realizată în spirală. Fie ea şi de dimensiune mare.

— Adevărat, căzu Scot de acord. Dar glifele de pe Discul din Phaistos aveau linii de demarcaţie care subîmpărţeau unităţile de exprimare. Glifele din Atlantida sunt într-un şir continuu, fără o structură. E ca engleza, dacă scoatem toate spaţiile şi punctuaţia şi printăm cuvintele în majuscule sau minuscule.

— Trebuie să existe un limbaj care să împărtăşească şi această caracteristică, nu? zise Matheson.

— Chiar există, răspunse Pearce, în locul lingvistului care tocmai îşi sorbea ultima înghiţitură de cafea.

— Se numeşte ebraică, spuse Scott. În ebraică, în Tora tradiţională, evanghelia era scrisă fără punctuaţie. Şi fără spaţii care să indice cuvintele. Doar un şir de litere. Iar în ebraică, fiecare literă reprezintă şi un număr.

Se uită la Hackett, conştientizând importanţa a ceea ce tocmai spusese. Lingvistul îl urmă pe fizician într-un unison perfect, amândoi întorcându-se în aceeaşi clipă ca să-şi studieze din nou monitoarele. Matheson era în picioare, urmat de November.

Numere. Litere. Spirale. Tipare… oraşe.

— Tot nu ştii ce este şirul de numere? întrebă cu voce joasă Scott.

— Ăăă… am crezut că ar putea fi un algoritm. Dar nu pot fi sigur.

— Cele două sunt probabil legate.

Hackett îşi încrucişă braţele la piept.

— Cum?

Scott inspiră adânc.

— Lui Fischer i-au trebuit şapte ani ca să descifreze Rongorongo, documentul de pe Insula Paştelui. Lui Michael Ventris i-au fost necesari cinci sau şase ani pentru a descifra Alfabetul liniar B. David Stuart a tradus pentru prima dată mayaşa la vârsta de zece ani, dar şi-a petrecut întreaga viaţă devotându-se acestui limbaj. A descoperit că mayaşa modernă este similară glifelor mayaşe antice şi că acestea sunt fonetice. A tradus ce era

scris în Templul Soarelui din Palenque într-o singură zi, iar savanţilor dinaintea lui le trebuiseră o viaţă întreagă numai să încerce. Este un limbaj complex. Şi merită să-i dedici o viaţă. Dar eu mă ocup de asta de două zile şi mai am… cât? Două zile, maximum. Ei aveau un punct de referinţă la care să se ancoreze. Un limbaj modern deformat sau un document similar care fusese deja tradus – şi aveau un secol de cercetări de la care să pornească. Dar eu, ce dracu' am aici?

November suportă totul în tăcere, după care răspunse:

— Ai cuvintele.

— Poftim?

— De ce nu încerci să priveşti altfel problema? îi sugeră ea.

Scott nu păru impresionat de această abordare.

— Doctore Scott, în prelegerea ta ai spus că la început a fost *logosul* – cuvântul.

— Mda, ei bine, am suprasimplificat. *Logos* înseamnă şi raport, raţiune, discurs – chiar şi relatare.

— Richard, ştii că eşti aproape. Cu toţii simţim asta, insistă Sarah. Ai spus tu însuţi – cuvântul în acţiune. Ai cuvintele. Şi, pentru a le citi, care este acţiunea?

Scott studie gânditor monitorul.

— În Elveţia nu aveam suficiente informaţii, spuse el. Bucăţile acelea de stâncă nu formau un text suficient de mare. Trebuie să văd cum arată materialul acela dispus pe o suprafaţă plană.

Hackett îi urmărea raţionamentul cu mare atenţie.

— Nodul, sugeră el.

— Exact. Hei, Ralph, nodul de petrol pe care l-ai introdus în bazinul oceanic. Nu e prea departe de aici, nu? Îl poţi manevra de la distanţă?

— Pentru asta a fost proiectat.

— Deci ai putea să îl porneşti? Parcă avea o cameră instalată, nu?

— Bineînţeles.

— Sună puntea, spuse Scott. Spune-le că trebuie să alimentăm un soi de transmiţător – sau orice altceva poate accesa utilajul. Şi spune-le că e absolut necesar să arunc o privire. Trebuie să văd ce e acolo jos.

USS HARRY S. TRUMAN

LA 1 524 DE MILE MARINE LA NORD DE STAŢIA MCMURDO

Pe puntea pentru aterizare se auziră motoarele avionului F-24 care se apropia, luptând din greu să învingă cenuşa vulcanică şi înecându-şi motoarele. În camera de gardă tocmai se pregătea o întrunire a grupului operativ când se primi ordinul. Pe punte, în timp ce contraamiralul Dower stătea lângă căpitanul Henderson numărând escadronul, un marinar tânăr raportă:

— E căpitanul Ryman, domnule. Vulturul lui tocmai şi-a pierdut un motor!

Toţi ofiţerii superiori alergară imediat la ferestre, pentru a vedea o coadă groasă de fum negru învolburându-se în spatele avionului F-24. Un locotenent tresări când văzu prin binoclu sursa fumului şi o explozie puternică străbătu cerul. Geamătul celui de-al doilea motor care se zbătea să compenseze pierderea era terifiant, dar fiind înconjurat din toate părţile de cenuşă vulcanică, era clar că avionul pierdea putere.

— Cenuşa e prea groasă, căpitane, comentă cu voce scăzută locotenentul. Recomand să nu mai lansăm patrule un timp.

Henderson consimţi cu o faţă întunecată, continuând să emită diverse ordine.

— Să trăiţi, căpitane! Trecem la elicoptere.

În timp ce toată lumea urmărea avionul apropiindu-se, pilotul, căpitanul Jeff Ryman din Iowa, cu doi copii mici şi o soţie care îl aşteptau acasă, se lupta vitejeşte cu comenzile şi, pe când ei rosteau o rugăciune, reuşi chiar să întoarcă botul avionului spre navă. Însă oprirea motorului nu putea avea loc într-un moment mai nepotrivit. Era prea jos ca să sară, iar paraşuta nu ar fi avut timp să se deschidă. Şi era prea departe ca să ajungă pe puntea de aterizare. În cele din urmă Ryman se transformă într-o minge de foc, rostogolindu-se la suprafaţa oceanului.

Henderson îşi întoarse privirea.

— N-am pierdut niciodată un avion, spuse el. Niciodată. Bietul de el… Ce mod de a muri! Vremea asta ticăloasă o să ne omoare pe toţi.

Un alt ofiţer tânăr şi subţirel se apropie de căpitan şi îl salută vioi:

— Domnule căpitan Henderson, să trăiţi!

I se răspunse cu un salut lipsit de energie.

— Maiorul Gant, de la bordul lui *Polar Star,* este pe linia de comunicaţii, cerând

permisiunea să activeze rețeaua de transmițătoare sonar.

— Pentru ce dracu'? întrebă nervos căpitanul, umblând prin buzunare ca să găsească o bomboană cu mentă.

Marinarul îi explică despre camera de pe nodul de foraj la adâncime al companiei Rola Corp. Dar Dower se ocupa deja de asta. Întors la pupitrul de comunicații, duse stația la gură.

— Larry, ce se întâmplă?

— Echipa vrea să arunce o privire la peretele Atlantidei, domnule amiral. Dintr-o groază de motive. Inginerești. Geologice. Există activitate inamică în zonă? întrebă Gant cu o voce inexpresivă.

— Nu, domnule maior. Și… domnule…? Spuneți-i domnului Pearce că-i mulțumesc foarte mult. Informațiile pe care le-a furnizat au fost precise, cum ne și așteptam. Acum avem două unități SaRGE pe o rază de șaptezeci și cinci de kilometri față de *Jung Chang*. Unitățile de recunoaștere raportează că baza este abandonată. Posibil distrusă.

— Îi voi transmite, domnule…

Brusc, un val de activitate se abătu peste pupitrul de comunicații. Ofițerii de serviciu comutară pe comunicațiile terestre.

— Avem McMurdo pe linie!

— Așteptați puțin, vă rog, domnule maior.

Dower le aruncă o privire interogativă ofițerilor, cerând informații. Un ofițer tânăr nota în grabă într-un carnet tot ceea ce auzea și sublinia secțiunile-cheie cu mina groasă a creionului.

— Domnule! Avem o fereastră! McMurdo raportează o îmbunătățire a vremii. Avem patru ore ca să ducem echipa acolo cu avionul. McMurdo cere indicații dacă să aștepte un transfer aerian.

Apoi se roti în scaun ca să-și privească în față căpitanul.

— Ce facem, domnule? Cu cât stăm mai mult pe linie, cu atât cresc șansele să fim surprinși de chinezi.

Dower se întoarse spre Henderson.

— Căpitane, ce ai la o distanță de 1 500 de mile?

Henderson își privi oamenii.

— V-TOL, răspunse îngrijorat un locotenent.

Henderson nu părea convins.

— La distanța asta?

— I-am agățat două rezervoare suplimentare, vor reuși să facă drumul, domnule căpitan. Garantez personal.

V-TOL-urile erau vehicule de decolare și aterizare verticală. Avioane care decolau ca elicopterele, dar zburau cu viteza și configurația unui avion cu aripi fixe. Erau niște

avioane excepţionale, însă Dower îşi păstră aerul preocupat.

— Nu pot acoperi aşa o distanţă, zise el în final.

— Dacă echipajul meu spune că pot, atunci aşa e.

Ofiţerul de comunicaţii se agita la postul său. În cele din urmă, decise să-şi asume riscul şi interveni.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule, dar McMurdo aşteaptă un răspuns.

Dower ceru să ştie:

— Cât le ia ca să se pregătească?

— De câte aveţi nevoie?

— De două. Unul pentru echipaj, unul pentru bagaje.

— Patruzeci şi cinci de minute.

— Ai o jumătate de oră, ordonă Dower, întorcându-se apoi la staţie. Domnule maior, aţi auzit?

— Cea mai mare parte, domnule. Da.

— Aduceţi bagajele echipei pe punte. *Polar Star* are un elicopter Dolphin – aşa e?

— Afirmativ, domnule amiral.

— Bine. Transferaţi totul pe *Truman.*

— Şi cu accesul la nod prin sonar cum rămâne, domnule?

— Spune-i lui Hackett că are cincisprezece minute. Îşi poate băga nasul cât doreşte, dar mă aştept să văd întreaga echipă pe puntea de zbor în jumătate de oră sau o să fie dandana mare.

— Am înţeles, să trăiţi!

Când Dower traversă puntea, unul dintre ofiţerii de comunicaţii îl abordă delicat:

— Ăăă, domnule? Este un tip pe celălalt canal. Spune că sună de la Vatican. Spune că e important să discute cu profesorul Scott.

— Spune-i că acum e pe drum. Şi recomandă-i să ia legătura cu el la Staţia McMurdo în…

Se uită la ceas, apoi zise:

— În patru ore.

Dower îşi atinse borul chipiului, salutându-l pe Henderson, după care părăsi puntea.

CALA

— Ce faci acolo?

— Îmi iau lucrurile.

— Au spus că le vom lua cu noi.

— Chestiile astea nu pleacă de lângă mine. Şi, în afară de asta, n-am încredere în ei, spuse Sarah printre dinţii încleştaţi, apăsând pe rangă şi deschizând capacul lăzii.

Împinse deoparte capacul crăpat şi scoase dispozitivul pe care îl adusese cu ea din Egipt.

Pearce păru surprins. Sarah îndesă obiectul în rucsac şi se îndreptă spre următoarea ladă.

— Ei, ai de gând să stai acolo sau îmi dai o mână de ajutor? zise ea, aruncând ambalajul gol şi luptându-se să poziţioneze următoarea ladă.

— Eşti plină de surprize, nu, Sarah Kelsey?

— Încerc, gâfâi ea, străduindu-se să deschidă capacul.

— Asta ce e?

— Habar n-am. M-am gândit că ar putea fi utilă. M-am gândit că toate ar putea fi utile. Voiam să verific împreună cu toţi de sus, dar nu mai avem timp.

— Dar ce fac aparatele astea?

— După câte ştiu eu, răspund la sunet. Uite, Bob, lucrurile sunt cam agitate. Ai de gând să stai acolo cu degetul în nas sau intenţionezi să mă ajuţi?

Pearce înşfacă încă o rangă şi începu să forţeze plăcile de lemn de pe lăzi, înjurând când se tăie la un deget.

Toată lumea lucra la împachetarea lucrurilor din laborator. Puneau în cutii benzi înregistrate şi caiete de notiţe cu date. Înfășurau hărţi şi transferau informaţii de pe calculatoare pe discurile terabyte pentru a le transporta la Staţia McMurdo. Parcă se închisese o facultate întreagă, iar profesorii refuzau să plece acasă.

Înghesuit lângă Matheson, care regla protocoalele de comunicaţii şi trezea nodul de foraj la adâncime din somn, Richard Scott sărea într-un picior, încercând să-şi pună pe el costumul de supravieţuire de un portocaliu-aprins, absolut necesar pentru o călătorie pe uscatul Antarcticii.

Părea că Ralph o mai făcuse de o mie de ori înainte – rezolvase problema în doar câteva secunde. November se asigura că nu uitase nimic, în timp ce Hackett se mulţumea

să privească atent ecranul şi să urmărească cu un interes tacit exploziile de zgomot alb[85], de parcă ar fi vrut să stabilească transmisia prin pură voinţă.

— Suntem conectaţi, declară Matheson încordat. Aşteptaţi o secundă.

Scott se uită la ceas.

— Avem şase minute, Ralph, ca să ajungem pe punte.

— Şi ce vei vrea să fac atunci când ne vom afla în faţa zidului, doctore?

— Fă poze, îi ordonă Scott. Cât de multe poţi. La cea mai înaltă rezoluţie posibilă. Le vom analiza după aceea.

Ideea primului limbaj al omenirii era un concept foarte interesant. La ultima numărătoare, existaseră 6 000 de limbi separate de la începuturile timpurilor. Dar de ce se separaseră? Nimeni nu ştia. Coranul spunea că limbile oamenilor s-au separat prin procese naturale. Biblia vorbea despre Babel şi Dumnezeu pedepsind omenirea cu confuzia, pentru că încercase să construiască un turn infinit până la ceruri. Dar nimeni nu ştia cu adevărat de ce.

Limbajul Genezei.

Să fi fost oare acesta?

— Ţine-te bine, doctore Scott. Avem energie, anunţă agitat Matheson.

Degetele îi săltau pe tastatură, luptându-se cu datele de pe monitor. Introduse comenzi şi trimise ordine.

— Camera este operaţională. Aprindem luminile… bingo!

Instinctiv, întreaga echipă se apropie ca să vadă mai bine. Şi nimeni din cameră nu văzu ceea ce se aşteptau să vadă.

În primul rând, nimic nu se potrivea cu filmul.

Filmul neprelucrat pe care Matheson i-l arătase lui Scott dezvăluise distrugeri pe scară largă. Un perete antic de cristal fusese aruncat în aer, lăsând la vedere vasta întindere de apă şi un semn că dincolo de el mai existau şi alte structuri.

Dar pe ecran era cu totul altceva. Se vedea un zid de cristal. Dar era în stare perfectă. Fără găuri. Fără urme de distrugere. Fără măcar o crăpătură.

— Unde sunt urmele de explozie? întrebă Scott nedumerit. Eşti sigur că acesta e? Nu am ajuns cumva în altă parte?

Din politeţe, Matheson îşi reverifică citirile, dar opinia lui era de neclintit.

— Nu există alt nod, acesta este singurul. Acesta e. Dar să fiu al dracului dacă ştiu ce se petrece.

November miji ochii, încercând să discearnă scrisul. Apa era puţin tulbure şi prin faţa lentilelor pluteau particule.

— Ce soi de perete, întrebă ea, se repară singur?

— Bob a spus că acolo jos este ceva viu, remarcă Hackett ştrengăreşte.

Matheson îşi privi neîncrezător colegul.

— Crezi că a coborât cineva acolo şi a reparat asta? Nu poţi repara un zid de cristal.

— Nu cineva. *Ceva.* După cum a spus soldatul chinez, acolo jos trăieşte ceva. Nu cineva. Nu o persoană ca tine sau ca mine. Ci ceva nenatural.

— Jon, spuse îngrijorat Matheson, câteodată chiar ştii cum să mă scoţi din minţi.

— Să te scot din minţi? aruncă Hackett din mers, îndreptându-se spre uşă. Cel care a reparat chestia asta ar trebui să fie cel care te scoate din minţi. Voi fi pe punte, spuse el. Aveţi două minute. Dacă aş fi în locul vostru, aş începe să fac poze.

Matheson făcu treizeci şi cinci de poze în total, unele mai din apropiere decât altele. Le copie pe toate pe un disc şi amplasă discul în buzunarul de sus al costumului de supravieţuire. Printă o copie a fiecărei poze pe hârtie fotografică lucioasă, pentru a le studia cu grupul în avion, şi îi înmână una lui Scott în timp ce urcau scările spre puntea pentru elicoptere.

Glifele de pe suprafaţa netedă a zidului erau dispuse într-un tipar. Păreau să fie aranjate într-o ţesătură de spirale care se încrucişau constant.

De fapt, semăna foarte mult cu modelul pe care toţi îl văzuseră în multe forme din natură – cel mai notabil exemplu, aranjamentele seminţelor de floarea-soarelui. Pe scurt, era o expoziţie ameţitoare.

Scott îi arătă lui Hackett o poză pe când urcau împreună la bordul lui *Dolphin*, pentru călătoria scurtă spre *Truman.* Fizicianul reacţionă cu uluire. Tiparul, explică el, era o proprietate fundamentală a înseşi teoriei complexităţii.

Tiparul se conforma într-adevăr seriei de numere numite Şirul lui Fibonacci. Şi asta, în sine, ar fi putut reprezenta cheia pentru descifrarea mesajului.

V-TOL

— Datele astea! strigă Hackett, coborând din elicopter pe fundalul urletului aeronavei. Acestea sunt predicţii!

Traversă puntea de zbor spre locul în care se afla Tom Dower, într-un hanorac pe care i-l umfla vântul.

— Arată exact momentul în care vor fi eliberate următoarele unde gravitaţionale ale soarelui!

Dower înşfăcă bucata de hârtie de la fizician şi o studie, în timp ce vântul urla atât de fioros şi de aspru, încât pătrundea precum cuţitul în unt prin cele mai groase straturi termoizolante. Le reducea conversaţia la o serie de răcnete.

— Adaugă opt minute de fiecare dată pentru timpii de impact ai Pământului! completă Hackett.

— Aici scrie că următorul puls gravitaţional aşteptat va avea loc peste cinci ore! ţipă Dower la rândul său.

— Întocmai.

Hackett îşi ridică încheietura la care avea ceasul şi îi arătă amiralului.

— De fapt, eu mi-am pus ceasul să sune. Aşa că, avertizează flota! Avertizează guvernul!

Membrii echipajului se dădeau la o parte din calea lor, în timp ce mergeau grăbiţi spre secţiunea anterioară a punţii, unde îi aşteptau cele două aeronave V-TOL. Din rezervoarele suplimentare de combustibil, de culoare cenuşie, ieşeau conducte negre pentru combustibil. Echipajul încărca la bord lăzile cu echipamente.

— Un cuvânt de avertisment, domnule amiral, adăugă Hackett. Sarah a pus punctul pe i – există un risc serios de derivă a scoarţei terestre. Sunteţi pregătiţi pentru o astfel de eventualitate? Aveţi un plan de rezervă? Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă. Faceţi aranjamente ca să asiguraţi viitorul rasei umane?

— Am analizat şi noi posibilitatea unui eveniment ECD, Jon, confirmă Dower, dar am respins ideea. Cele mai bune minţi ale noastre spun că e o invenţie a unei raţiuni morbide. Nu se poate întâmpla aşa ceva. Scoarţa terestră nu pluteşte pe o mare de lavă topită. Nu avem pe ce *aluneca.* Este o teorie fără susţinători.

Amiralul puse mâna pe umărul lui Hackett, ghidându-l spre treptele de îmbarcare.

— Şi planul de rezervă? Pentru salvarea omenirii?

— Tu eşti planul, spuse Dower bătându-l pe spate. Aşa că… să nu cumva să dai greş!

Chinezii sunt cei care ar trebui să ne îngrijoreze, doctore Hackett. Chinezii şi oraşul acela de acolo. Şi indiferent ce sursă de energie au găsit, încă mai luminează pe ecranele noastre de securitate ca un brad de Crăciun.

Hackett îşi feri capul în timp ce urca în aparatul HV-22A Osprey V-TOL, de un gri-deschis, iar în capul scărilor se întoarse să-i arunce o ultimă privire amiralului.

— Albert Einstein era un susţinător al derivei scoarţei terestre, să ştii. Albert Einstein!

Dower îi făcu semn să plece şi se îndreptă apoi spre intrarea de la baza blocului impunător de comandă, înalt de cinci etaje, aflat pe latura punţii de zbor a lui *Truman;* era un vas mare, de lungimea lui Empire State Building.

După ce Hackett îşi ocupă locul, trăgându-şi pe el vesta de salvare şi lăsând-o pe November să-l ajute să o închidă, se apucă să murmure în barbă.

— Ştii, cred că nu au nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă. Puterile mondiale sunt atât de preocupate de propria distrugere politică, încât sunt capabile să facă orice ca să şi-o asigure, în loc să-şi petreacă timpul acesta căutând o soluţie.

November făcu o grimasă, fixând cureaua.

— Şi asta te surprinde? întrebă ea cu cinism.

Hackett se uită dur la fată şi zise:

— Niciodată să nu renunţi la surpriză şi la încântare! Să nu fii niciodată blazată. Pentru că, într-o zi, când se întâmplă cu adevărat lucruri mari, importante, vei putea să le apreciezi.

— Am să ţin minte.

Se lăsă pe spate, iar Hackett îşi lipi faţa de fereastră, privind elicele cu reacţie ce arătau direct spre cer şi începuseră să se învârtă.

November aruncă o privire spre Scott şi Sarah, care stăteau împreună în cealaltă parte a cabinei, în timp ce vizavi Matheson strângea mânerele scaunului.

— Şi o luăm de la capăt, psalmodia el. Antarctica, venim…

SUNETUL McMURDO

Odată cu prima geană de lumină din zori, dinspre orizont se apropie un nor negru; tuna în interior, acolo unde călătorea Adad, stăpânul furtunilor. În faţă, peste dealuri şi câmpii, Shullat şi Hanish, heralzii furtunii, conduceau cavalcada. Apoi se ridicară zeii abisului; Nergal scoase zăgazurile apelor de jos, Ninurta, zeul războiului, aruncă stăvilarele, iar cei şapte judecători ai iadului, Annunaki, îşi ridicară torţele, luminând Pământul cu flacăra lor lividă. O împietrire de disperare ajunse la ceruri când zeul furtunii transformă lumina zilei în întuneric şi zdrobi Pământul ca pe o cupă. O zi întreagă furtuna se dezlănţui, iar furia i se mărea cu fiecare clipă; cădea peste oameni asemenea valurilor bătăliei; omul nu-şi putea vedea fratele, iar din ceruri oamenii nu puteau fi văzuţi. Chiar şi zeii erau îngroziţi de potop, aşa că zburară cu toţii în cele mai înalte ceruri, pe firmamentul lui Anu; se ghemuiră lângă pereţi, umilindu-se ca nişte potăi.

Epopeea lui Ghilgameş, aproximativ 3 000 î.Hr.,
tradusă de N.K. Sanders, 1987

MIEZUL NOPŢII

Zburau la joasă înălţime peste Marea Ross, cu soarele stăruind pe cer. Cum soarele urma să apună în patru săptămâni, lumina începea deja să scadă, devenind un fel de crepuscul etern. Iarna se apropia rapid, iar oceanul începea să îngheţe, cu viteza colosală de 22 de kilometri pătraţi pe minut. Dar gheaţa era subţire – de doar jumătate de metru în majoritatea locurilor ceea ce avea ca rezultat fragmentarea şi deplasarea sloiurilor şi o ceaţă atotcuprinzătoare, numită ceaţă de evaporaţie[86]. Căldura de la curenţii submarini de adâncime care coborau dinspre tropice se ridica la suprafaţă şi răbufnea prin spărturile din gheaţă în vapori mari, emanând suficientă căldură cât să aprindă un bec de 100 de waţi pentru fiecare metru pătrat de ceaţă de evaporaţie.

V-TOL-urile străpunseră bariera de aburi, lăsând vârtejuri în urma lor. În avionul din faţă, Sarah îşi înălţă gâtul pentru a privi pe lângă Scott spre staţia care se apropia – o serie de clădiri viu colorate, amplasate la întâmplare pe malurile insulei Ross.

În timp ce se pregăteau să aterizeze, Sarah văzu două piste separate. Dar când ceaţa oceanică se risipi, văzu altceva, mult mai important. Peste zăpadă şi gheaţă, o panoramă care se întindea pe sute de kilometri – petice negre şi dense ce semănau cu vânătăile sau cu petele de pe un dalmaţian. Şi, evident, vinovatul era…

— Erebus, spuse Sarah. Uite, fumegă!

Vulcanul activ se ridica la 3 794 de metri deasupra insulei Ross, cu munţii transantarctici în spatele lui; la nivelul craterului, temperatura era de 600 de grade Celsius şi se cunoştea faptul că adăpostea bacterii şi alge care se hrăneau cu vaporii pe care îi producea.

În jurul vulcanului gheaţa se dilata, deformată acolo unde stratul de dedesubt se topea, acumulându-se ca un rezervor, ca o băşică gigantică ce aştepta să se spargă. În zare se vedeau petice similare la fel de ciudat deformate, dovadă a unei activităţi vulcanice care nici nu ajunsese încă la suprafaţă. Era clar că Antarctica avea probleme. Şi totuşi, nu asta o deranja pe Sarah cel mai mult.

— Albedoul este modificat, se agită ea.

Scott nu părea să fi înţeles.

— Coeficientul de reflexie al gheţii, explică ea. De obicei este extrem de ridicat. Reflectă lumina direct în spaţiu, răcind planeta. Dar cenuşa asta vulcanică se aşază pe vârf, absorbind razele solare, încurajând căldura să se acumuleze. Adică încurajează un potop. Ştii, dacă ar fi să se topească toată gheaţa din Antarctica, nivelul mediu al

oceanului ar creşte cu circa şaizeci de metri, aproape două sute de picioare. Calota polară are o grosime de cinci kilometri în unele locuri. Să sperăm că deriva scoarţei terestre este un mit.

Vânturile nesănătoase care măturau McMurdo Sound le pricinuiră greutăţi la aterizare, obligând V-TOL-urile să se învârtă în loc, în timp ce echipamentul de aterizare aluneca pe gheaţă.

La sol fură întâmpinaţi de o echipă a personalului de sprijin de la ASA, The Antarctic Support Associates[87], o companie care opera în Denver, Colorado, şi reprezenta un fel de departament local al şerifilor. Dacă unul ieşea din rând, ASA îl alunga din oraş.

Un camion pe şenile aştepta să-i ducă la blocul de locuinţe. Cineva pictase *Ivan the Terror Bus*[88] pe portiera de la cabină. Acesta pufai ameninţător, cu motorul la ralanti.

— Dumnezeule Atotputernic! îngăimă Scott.

Coborând din avion, fu izbit în faţă de un frig devastator, care îl făcu să se dea în spate.

— Urcaţi repede în autobuz! Repede! spuse unul dintre bărbaţii de la ASA. Hei, avem doamne aici… Minunat.

Îi verifică pe toţi cei de pe listă.

— Ce e mirosul acesta? întrebă Hackett, acoperindu-şi faţa.

— Motorină, explică nonşalant un alt membru ASA, aplecându-se peste unul dintre sutele de butoaie negre şi cenuşii stivuite pe marginea pistei de aterizare. Te obişnuieşti până la urmă.

— Nu puteaţi să depozitaţi butoaiele în altă parte?

— Acestea? Nu, pentru că înăuntru nu e combustibil. Înăuntru avem urină şi fecale.

November se înecă.

— Pardon?

— Sunt butoaie cu urină şi fecale îngheţate, spuse din nou tipul de la ASA. Nu le putem lăsa oriunde. Conform legii, suntem obligaţi să trimitem totul acasă.

November arăta de parcă era gata să vomite. Se urcă rapid în autobuz.

— Combustibilul e în altă parte, la poalele dealului, strigă bărbatul.

Un al treilea membru ASA îşi iţi capul de după uşă în spatele vehiculului.

— Doamnelor şi domnilor, regulile locului. Dacă vă îmbătaţi, zburaţi acasă. Dacă vă bateţi, zburaţi acasă. Dacă sunteţi în posesia unor medicamente prescrise fără să informaţi personalul, zburaţi acasă. Dacă plecaţi la plimbare pe marea de gheaţă fără să anunţaţi, zburaţi acasă. Dacă vă vine să cultivaţi plante care nu sunt specifice Antarcticii – ia ghiciţi? Zburaţi acasă. Nivelul infracţionalităţii este scăzut şi intenţionăm să-l menţinem aşa. Singurul lucru cu care se pare că avem probleme este furtul bicicletelor şi al hainelor care nu sunt din seria oficială, roşie. Aşa că, ascundeţi-le bine, dacă aveţi aşa ceva. Nu avem judecător, nu avem poliţie şi nici închisoare. Orice problemă ar apărea –

zburaţi acasă. Altfel, rânji el, bun venit la McMurdo!

Scott ridică două degete, precum un şcolar.

— De fapt, spuse el, a avut loc o schimbare de planuri. Avem o limită de timp. Nu cred c-o să stăm foarte mult aici.

— Dacă faceţi vreo tâmpenie, cu siguranţă n-o să mai fiţi pe aici, replică tipul de la ASA.

Hackett nu înţelegea.

— Cel puţin ştiţi cine suntem?

— Bineînţeles, sări acesta. La fel ca toţi ceilalţi activişti ecologişti din blocul şase, aţi venit ca să salvaţi planeta. Noroc bun! zise el, trântind uşa în spatele lui.

Afară, celălalt V-TOL era descărcat. Primul tip de la ASA urcă în cabina CB.

— În regulă, se apropie şase „clonţoşi“. Dave, ai ceva fierbinte de mâncare pentru băieţii ăştia simpatici?

Se auzi un răspuns afirmativ distorsionat.

— Scuzaţi-mă, ce sunt „clonţoşii“?

Omul de la ASA se întoarse şi se găsi faţă în faţă cu maiorul Gant. Puşcaşul marin călătorise în celălalt avion, spre surpriza tuturor. Omul de la ASA zâmbi ironic.

— „Clonţoşi“… ştii tu. Jargon pentru oamenii de ştiinţă[89]. Tot personalul îl utilizează.

Gant era furios.

— Sunt ofiţer în Trupele de Marină ale Statelor Unite, domnule!

Tipul de la ASA ridică din umeri şi se întoarse la staţia sa.

— Mda, taie aia, David.

Se uită liniştit la Gant.

— Venim cu şase clonţoşi şi… un dobitoc, zise el apoi.

Gant trecu pe lângă el şi urcă la bord. November se aplecă.

— Ce faci aici?

— Doar nu credeai c-o să vă trimită singuri acolo, fără apărare, nu?

Hackett vorbi din spatele maiorului:

— Ba chiar asta credeam.

Gant lăsă remarca fără răspuns. Al treilea om de la ASA urcă pe locul şoferului, îl băgă pe *Ivan* în viteză şi porniră spre periferia oraşului McMurdo. Pe când virară, November observă nava profilată la orizont, departe în marea îngheţată.

— Ce navă e aceea? întrebă ea, nevinovat.

— Nu-i ştiu numele, zise Gant. E chinezească. A stat acolo toată ziua.

— Nu ne pot ajunge, nu-i aşa?

— Draga mea, îi explică maiorul, am putea pluti deasupra bazei lor, la patru ore de zbor de aici, şi tot ne-ar putea ajunge. Atât de departe bat torpilele lor.

November se lăsă pe spate brusc, lăsându-l pe maior cu gândurile lui. Urină şi fecale.

— Unu, Versantul de Nord. Cortul „Himalayan Hotel“. Portocaliu.

— Verificat.

— Un sac de dormit izolat Quallofil.

Matheson nota şi verifica articolele de pe listă de îndată ce-i erau înmânate peste tejghea.

— Un BAD. Sac de marinar. O pereche de ochelari de soare Vuarnet. Un compas Silva. Un ceas Yema. Un pat de campanie pentru dormit. Un pulover de lână. O pereche de pantaloni de lână. O căciulă de lână, bandană pentru cap şi bandană pentru gât. Albastre. Un hanorac roşu, Gore-tex, şi o pereche de pantaloni. Un costum de paraşutism dintr-o piesă Gore-Tex. Roşu. O geacă termoizolantă Thermolie and Thermoloft.

— Verificat.

— Două perechi de indispensabili termici Duofold Thermax. Două perechi de şosete Duofold Thermax. Două perechi de indispensabili termici Damart Thermax. Două perechi de şosete Fox River Hollofil. O pereche de branţuri Surefoot Insulator. O mască de faţă din neopren The Masque. O pereche de mănuşi Gramdoe Gore-Tex. O pereche de mănuşi cu un deget Steiger Design. O pereche de cizme Gore-Tex. O pereche de cizme mukluk[90].

— Verificat.

— Semnaţi aici, domnule, şi suntem gata, îi spuse funcţionarul ASA.

Matheson semnă hârtia şi-şi adună lucrurile, uitându-se îngrijorat la Gant. Acesta îşi luă doar câteva lucruri.

— Nu le iei pe toate astea?

— Am echipamentul meu, e suficient, replică el. Ale mele sunt mai bune decât astea.

Matheson devenise curios.

— Unele făcute manual… Piele de focă şi căptuşeală de karibu, explică Gant. Aşa cum folosesc inuiţii. Sunt cele mai bune.

Apoi Gant se îndreptă spre blocul lor, lăsându-l pe Matheson să se zgâiască la funcţionarul ASA.

— Aveţi piele de karibu?

PERIODICITATEA

Scott lovi fotografiile supradimensionate ale nodului, aflate pe masă, cu o expresie de triumf.

— Nu sunt şaisprezece litere, anunţă el. Sunt şaizeci.

În timp ce toţi ceilalţi se adunară agitaţi în jurul suprafeţei de lucru a laboratorului improvizat, Hackett părea mai puţin entuziasmat. Îşi privi ceasul, apoi privi pe fereastră.

— Mai avem douăzeci şi trei de minute, spuse el, până la următorul puls gravitaţional.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, îi spuse November. Fă-ţi griji pentru asta.

Scott scoase un marker roşu şi încercui ceea ce ajunsese să numească glifa din Atlantida – cercul cu o cruce în interior.

— Această glifă nu-şi schimbă niciodată poziţia, indiferent de suprafaţa pe care o amplasez ca s-o studiez. Nici celelalte patru.

— Aceasta e glifa Giza, observă Pearce. Şi aceasta e cea din America de Sud.

— Aşa e. Şi bănuiesc că celelalte două sunt şi ele situri importante.

— Dar unde?

Scott se întoarse spre Gant, care stătea posomorât într-un colţ.

— Maiorule, crezi că marile puteri s-ar putea dispensa ceva timp de satelit ca să urmărească două structuri megalitice cu depozite de Carbon 60 sub ele?

Gant ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată, insistă Scott. Poate că vor salva planeta.

Gant se ridică în picioare şi se apropie agale de masă.

— Cum arată siturile astea?

Scott arătă spre cele două glife, iar Sarah adăugă:

— Vânătoarea de Carbon 60 a început în China. Bănuiesc că una dintre acele glife ar corespunde schiţei lui Wupu, din China.

— Bine, dar cum rămâne cu a cincea?

— Polul Nord, murmură Hackett mohorât.

Matheson era intrigat.

— Eşti sigur de asta?

Hackett părea amuzat.

— Nu pot fi sigur, nu… e doar o bănuială. Dar dacă aş avea de gând să construiesc o reţea globală de structuri megalitice care să răspundă la electromagnetism şi aş fi amplasat deja una la Polul Sud, iar trei dintre ele s-ar afla pe linia Ecuatorului – sau

aproape de ea –, logica îmi spune că a cincea este probabil la Polul Nord.

Scott se întoarse spre Gant.

— Îţi ajung informaţiile?

— E un început, fu de acord Gant.

În capătul îndepărtat al laboratorului se afla un videotelefon conectat la un calculator. Gant îl sună imediat pe Dower.

Scott îşi luă pixul şi bătu cu el în birou.

— Oricum, spuse el, cele cinci simboluri nu-şi schimbă poziţia. Dar am constatat că pe această fotografie a nodului celelalte unsprezece simboluri par să se rotească la întâmplare, fără vreun motiv evident.

— Ce vrei să spui? întrebă Sarah.

— Ei bine, e precum scrierea literei „a". Un moment e drept în sus, apoi o scrii înclinată. O propoziţie sau două mai târziu, e răsturnată. Unele limbaje timpurii aşa procedează şi asta nu afectează modul în care le citeşti. Dar acele limbi nu se potrivesc cu ceea ce avem noi aici. Bineînţeles, unele limbi procedau aşa din cauza modului în care trebuiau citite. Engleza este de la stânga la dreapta. Araba este de la dreapta la stânga. Dar limbajele vechi erau *boustrophedon* – însemnând, ad litteram, „cum ară boul". Prima linie se citea de la dreapta la stânga, a doua de la stânga la dreapta, apoi din nou de la dreapta la stânga. Ochiul trebuia să parcurgă pagina în zigzag.

— Acestea sunt spirale.

— Da. Aşa că bănuiesc că este o linie dreaptă. Alegem o spirală şi o urmărim. Dar de la care capăt să încep?

— Dar ce înseamnă? dori să ştie Hackett. Unsprezece litere care se rotesc în cinci moduri diferite, deci cincizeci şi cinci de litere în total, plus cinci vocale. Este fascinant, sunt sigur, dar ce înseamnă?

Scott era uluit.

— Ai spus vocale?

— Bineînţeles.

— De ce? Ce te-a făcut să spui vocale?

— Pentru că sunt cinci.

Scott se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu ştiu, poate că sunt vocale. În numeroase limbi antice, precum egipteana, vocalele erau omise. Ele constituiau ceva ce cititorul completa automat. Poate că asta reprezintă cele cinci simboluri. Spaţiile pe care trebuie să le umpli cu vocale.

— Dar ce vocale? insistă Hackett. Şi şaizeci de litere… Aveţi idee cât de mare e limba care are şaizeci de litere în alfabet? Permutările posibile de secvenţe de litere sunt aproape infinite.

— Despre ce vorbeşte? întrebă November.

— Cineva să-mi dea un limbaj.

— Italiana, spuse rece Gant, întorcându-se de la videotelefonul din colţul camerei în care sunetul reverbera.

— Câte litere are?

— Douăzeci şi una.

— În regulă. Aşadar, pentru a afla numărul posibil de permutări ale unei secvenţe de douăzeci şi una de litere, fiecare diferită de următoarea, trebuie să ştii factorialul lui douăzeci şi unu. Care este unu ori doi ori trei ori patru ori cinci… până la douăzeci şi unu.

Calculă în minte, apoi continuă:

— Aproximativ cincizeci şi unu de miliarde de *miliarde* de secvenţe de douăzeci şi una de litere. Şi vrei să luăm în calcul şi literele repetate. Asta ne duce la cinci miliarde de miliarde… de *miliarde.*

— Ceea ce descrii tu, interveni Scott, este Temura.

Sarah părea nedumerită.

— Temura este utilizată în cabală pentru calculul numărului posibil de anagrame ale unui cuvânt într-un anumit număr de litere.

— Şi ce este cabala?

— Cabala înseamnă „tradiţie". Se bazează pe ideea că Biblia ascunde mesaje secrete. Temura este arta anagramelor şi presupune că aceste secrete se pot decodifica anagramând cuvântul Domnului.

— Ideea este, adăugă Hackett, ei bine, drace… vede cineva vreun calculator pe aici, pe undeva?

Matheson îi aruncă un Casio mic şi negru. Hackett introduse numerele.

— Factorial de douăzeci este 2.432.902.008.176.640.000. Acesta este numărul de permutări pe care le suportă secvenţele de douăzeci de litere într-un alfabet care are douăzeci de litere, în şaizeci, este… un mister total… ăăă, acest micuţ dispozitiv nici nu poate calcula aşa de mult.

Azvârli calculatorul pe masă şi toată lumea văzu mesajul de EROARE.

— De unde ai începe, Richard, să stabileşti ce înseamnă fiecare literă într-un alfabet cu şaizeci de litere?

Scott pur şi simplu ridică din umeri.

— După cum încercam să vă spun tuturor încă de la început, habar n-am. De unde panica asta, profesore?

Hackett se foi stânjenit, privind pe fereastră spre imensitatea de gheaţă şi zăpadă.

— Nu mi-am imaginat că locul acesta este aşa de pustiu.

November era confuză.

— Oamenii cred că există mesaje ascunse în Biblie?

Scott încuviinţă.

— Dar cum rămâne cu mesajele care sunt deja acolo? zise ea. Nu i-a trecut nimănui prin minte să le citească, pur şi simplu? Bănuiesc că nu. O, şi lucrurile nu se opresc aici. Notarikonul este o artă pe care o utilizează cabaliştii pentru a căuta mesaje ascunse în literele de la începutul şi de la sfârşitul cuvintelor, în timp ce Gematria se baza doar pe textele ebraice, pentru că, după cum ştiţi, toate literele ebraice sunt numere. Aşa că au pornit de la premisa că toate cuvintele care dădeau acelaşi număr erau cumva legate.

Scott păru indiferent faţă de această teorie.

— Au conchis că există şaptezeci şi două de nume pentru Dumnezeu.

— Ce vrei să dovedeşti, de fapt?

Scott încercă să explice:

— În secolul al şaisprezecelea, Bruno a utilizat un set de roţi concentrice cu o sută cincizeci de sectoare pe ele. Fiecare roată conţinea treizeci de litere, realizate din cele douăzeci şi trei de litere latine, apoi o combinaţie de litere greceşti şi ebraice, care reprezentau sunetele care nu existau în latină. Ceea ce a făcut a fost să rotească aceste roţi şi să formeze combinaţii triple, în încercarea de a înţelege primul limbaj perfect al omenirii. S-a ales cu o groază de nonsensuri antice, dar aparatul a devenit util în noua artă a criptografiei.

— Şi de atunci ne scriem mesaje secrete unul altuia, remarcă Pearce.

— În cele din urmă, au început să înfăşoare o panglică în jurul unui cilindru într-un soi de spirală. Apoi să scrie un mesaj vertical în jos pe latura tubului, astfel încât – atunci când panglica era întinsă – să rămână o serie de litere la întâmplare pe lungimea panglicii. Apoi doar se umplea spaţiul din jur cu un mesaj.

— Un cilindru şi o panglică? întrebă Sarah intrigată.

Părea că acest lucru îi adusese aminte de o descriere.

— Era un geolog, un francez, numit… cum îl chema? Béguyer. Da. Béguyer de Chancourtois, în anii 1800. El a aranjat elemente într-o spirală, în jurul unui tub – douăzeci şi patru de elemente, dacă-mi aduc bine aminte. Apoi îşi nota periodicitatea proprietăţilor lor – vă imaginaţi, care elemente erau similare intrinsec. A descoperit că elementele similare apăreau după fiecare al şaptelea element. A fost una dintre primele tentative de a construi un tabel periodic.

Lui Hackett asta păru să-i aducă aminte de ceva, dar Matheson îşi prezenta deja ideea.

— Poate că ar trebui să tăiem spiralele din fotografii şi să le lipim în jurul unui tub.

— N-au făcut deja asta în Giza? le atrase atenţia Pearce.

— John Newlands, îi întrerupse Hackett. Un chimist englez din secolul al nouăsprezecelea; el a făcut cam aceleaşi lucruri cu elementele şi a fost de acord că exista un tipar numeric. Doar că el a folosit muzica pentru analogie. Pe scala muzicală sunt şapte note, iar la a opta notă urci cu o octavă. Dar în ritm exista o structură mai complexă,

pe care Meyer a descoperit-o în acelaşi an. Hackett zâmbi convingător, apoi continuă: La al optulea şi la al şaisprezecelea element se observa un vârf. Apoi ritmul trecea la optsprezece elemente separate, în loc de şapte. Era ca un val care trecea prin tabelul periodic… Şaisprezece minute, că tot veni vorba.

— Un val care trecea prin tabelul periodic?

— O, da, încuviinţă Sarah. În teoria chimică, înseamnă că poţi prezice unde vor apărea noile elemente stabile. În teorie, există un tip de Atlantidă, un element care rulează paralel cu tabelul periodic convenţional şi care rămâne a fi descoperit. Undeva în jurul numărului atomic o sută cincisprezece sau o sută optzeci.

— Oricalcul, comentă Pearce.

— Poftim?

— Platon. Când a descris pentru prima dată Atlantida, a descris ziduri acoperite cu metale preţioase. Aur, argint… Iar cel mai preţuit dintre toate era un metal misterios, lucios, de un auriu-roşcat, pe care l-a numit oricalc. Se spune că licărea ca focul.

— Carbonul 60, în forma sa pură, este auriu-roşcat, indică Sarah.

— Oricalcul nu e o rocă, e un metal.

— În America de Sud, medită Scott, conform legendei locale, când cei patru zei fondatori şi-au finalizat misiunea, înainte de a pleca, şi-au strâns toată puterea şi cunoaşterea într-un dar care era temut şi respectat. Darul era o piatră. Piatra Naczitului.

— Moise, când a urcat pe munte ca să primească Cele Zece Porunci, a văzut piatra pe care erau scrise acestea, fiind inscripţionată de însuşi degetul lui Dumnezeu. Pietrele licăreau într-o nuanţă albastră, le aminti November cu calm. Iar radiaţia emanată de pietre era atât de puternică, încât i-a ars faţa lui Moise şi astfel a fost obligat pentru tot restul vieţii să poarte un văl ca să-şi ascundă cicatricele.

— Pietre antice şi metale antice, remarcă Scott, uitându-se din nou la fotografii. Îşi trecu mâna peste gură şi adăugă: Periodicitate. Secvenţe etapizate. Ce îmi scapă?

Gant era în picioare. Se simţea depăşit şi, sincer, discuţia îl irita la maximum.

— Se redirecţionează un satelit pentru voi, spuse el. Mă duc să mă asigur că avioanele sunt realimentate aşa cum trebuie. Şi să încerc să fac din nou legătura cu chinezii, ca să îi anunţ că venim.

— Care chinezi? dori să ştie Sarah.

— Oricare ne ascultă. De pe nava aceea, pentru început.

— Şi dacă nu răspunde niciunul?

— Atunci ar fi bine să ne rugăm să nu tragă în noi. Pentru că de mers, tot vom merge…

Ajungând la uşă, Hackett se uită pe fereastră şi văzu un vehicul american cu aterizare amfibie, imens, de culoare gri, ţâşnind din valuri spre ţărm şi oprind pe banchiză, la mică distanţă. Partea din faţă ateriză dur.

— Ce dracu' e asta? întrebă fizicianul speriat.

O echipă de puşcaşi marini scoase din vehicul o cutie neagră, plată, de dimensiunea unui sicriu, apoi porni în pas rapid spre bază.

— Ah, e focosul nostru nuclear tactic, le explică Gant.

Îşi închise fermoarul de la hanorac şi se duse să-i întâmpine pe puşcaşi, în timp ce Hackett se îndrepta spre Pearce şi November.

— Pentru binele nostru, le spuse el, sper că oricalcul nu se demonstrează a fi uraniu, că atunci nu mai ieşim vii din Atlantida.

— Ce credeţi că faceţi? întrebă November furioasă.

— Depozităm bomba, replică Gant glaciar, indicându-le puşcaşilor să pătrundă în clădire.

— În capelă?

— Ai o idee mai bună? Chinezii nu ar supravieţui unei controverse internaţionale născute din faptul că au tras asupra unor simpatici cetăţeni americani în timp ce se rugau.

Înăuntru, stând într-o strană din apropiere de altar şi într-o parte a vitraliului cu pinguin, Hackett şi Scott se întoarseră la timp ca să-i vadă pe soldaţi luptându-se cu dispozitivul, înainte de a-l lăsa să cadă pe pământ fără prea multă ceremonie.

— N-am văzut asta cândva în *Planeta maimuţelor?* se întrebă Hackett.

Sarah se aşeză într-o strană alături de Scott. Epigrafistul îşi mesteca creionul şi analiza o altă fotografie, apoi întrebă:

— Cât mai avem?

Scott se uită la Hackett, care îşi verifică ceasul.

— Trei minute.

Scott plescăi îngrijorat din buze, apoi ridică ochii spre crucea din spatele altarului. Genunchiul i se mişca în sus şi în jos cu furie.

— Băiete, spuse el, ceea ce ni se întâmplă pune lucrurile într-o cu totul altă lumină.

Sarah îi luă mâna şi i-o strânse blând.

— De unde eşti, Richard?

— Din Seattle, oftă el. Ştii, e un oraş frumos, spuse el cu pasiune. Este condensat. Nu prea există suburbii, aşa că nu eşti departe de zona rurală. Poţi face excursii, pe jos sau cu bicicleta, poţi naviga. Păduri… totul este de un verde întunecat, ştii?

Sarah încuviinţă, de parcă ar fi ştiut într-adevăr cum este în Seattle.

— Brad Douglas, arţar cu frunza lată, scoruş, anin roşu, lemn câinesc… Mergi la ţară, apoi te întorci, bei o cafea la Starbucks şi ai sentimentul că ai vizitat alte locuri. Avem două sute cincizeci şi opt de poduri în Seattle – toate tipurile de poduri la care te-ai putea gândi –, din cauza lacurilor. Avem chiar şi două poduri plutitoare. Unele persoane spun că e din cauză că oraşul este plin de găuri, din punct de vedere social şi topografic, dar eu

cred că sunt atâtea poduri pentru că oraşul este plin de oameni care merg peste tot. Şi nu lasă nimic să le stea în cale.

Se gândi la asta un moment, apoi adăugă:

— O să-mi lipsească asta, dacă lumea dispare.

Matheson gemu, lăsându-se pe scaunul de lângă ei.

— Am fost la Seattle o dată, zise el. A plouat toată săptămâna.

— Tu de unde eşti? întrebă Sarah.

— Din San Francisco. Tu?

— Still Water, Wisconsin.

Sarah se uită cu atenţie la Hackett. Fizicianul părea să fie adâncit în gânduri.

— Dar tu, Jon?

— Eu?

Ea dădu din cap încurajator.

— M-am născut într-o bază militară din Germania, spuse el. Mi-am petrecut doi ani în Hawaii, apoi am plecat în Japonia. Ne mutam foarte des. Trăiesc în New York de jumătate de an şi petrec trei luni pe an în Santa Fe, la institut. Călătoresc… Călătoresc foarte mult. Îmi va fi dor de avioane.

— Dar nu şi de mâncarea lor, glumi Sarah.

— Nu, nu şi de mâncarea lor, încuviinţă Hackett. Mâncarea din avion este… ăăă, altceva. Dar se străduiesc, Dumnezeu să-i binecuvânteze.

Îşi verifică din nou ceasul, dar nu mai spuse nimic.

Pearce veni şi el în spatele lor, lângă November.

— Când aveam paisprezece ani, am jurat că am văzut un OZN aterizând în curtea din spate. Am spus asta tuturor la şcoală şi am luat o bătaie soră cu moartea. Dar spuneam adevărul. *Zbura* şi, la nivelul meu de cunoştinţe, *era* neidentificat. De unde dracu’ era să ştiu eu cum arată un balon meteorologic? Când aveam şaisprezece ani, am sărutat-o pe Regina Întoarcerii Acasă. Şi, din nou, am luat o bătaie soră cu moartea. Pentru că am minţit. Dar nu minţisem.

November era confuză.

— Ce tot spui? Că o să-ţi lipsească bătăile?

— Nu, explică Bob. Îmi vor lipsi necredincioşii.

Gant alergă spre ei.

— O, nu pleacă nicăieri, spuse el. Negarea nu este doar un râu în Egipt.[91]

Asistenta tânără şi frumuşică zâmbi la auzul acestui joc de cuvinte. Îi văzu pe Scott şi pe Sarah ţinându-se de mână, dar îşi păstră comentariile pentru ea. Brusc, pe o uşă laterală intră un grup de savanţi şi de tehnicieni, majoritatea bărbaţi, palizi şi încercănaţi, cu bărbi cu vechime; grupul era urmat de un preot. Acesta ducea în mâini un videotelefon pe care îl puse în centrul altarului, de parcă ar fi fost o icoană venerată. Se

adresă nervos congregaţiei, iar când ceilalţi luară loc, echipa recepţionă prima indicaţie clară cum că se aflau în mijlocul unui oraş de frontieră.

— Primim veşti din toată lumea, anunţă preotul. Semnalul de alarmă a fost dat. Au început să evacueze oraşele cu ceva timp în urmă… Vocea îi tremură când adăugă: însă nu există niciun loc sigur în care să ne putem retrage.

Matheson se aplecă în spatele lui Hackett, ca să poată ajunge la urechea lui Scott.

— Mă gândeam că nu crezi în Iisus, şopti el.

Scott se foi stânjenit.

— Dată fiind această stare de lucruri, sunt dispus să accept o discuţie.

Preotul umblă la videotelefon şi stabili conexiunea.

— La slujbă participă astăzi părintele McRack, care ne vorbeşte în direct de la Vatican.

Scott îşi dădu capul pe spate.

— Fergus? rosti el buimac.

Dar era prea departe de telefon ca să fie auzit.

Pe ecran, cu capul şi umerii bine luminaţi, Fergus se uită solemn spre congregaţie.

— Doamnelor şi domnilor, începu el. Daţi-mi voie să vă salut pe toţi cei care sunteţi prezenţi în capela McMurdo, o capelă cu mai mult confesiuni, şi să le mulţumesc autorităţilor pentru că au permis Bisericii Catolice să participe la slujba de astăzi. Într-o clipă ne vom lăsa capetele în rugăciune şi-l vom ruga pe Dumnezeu…

Sarah se aplecă spre Scott, murmurând:

— Tocmai mi-a trecut ceva prin minte. Ce zi e astăzi?

Scott nu-şi aduse aminte imediat.

— Vineri, spuse el într-un sfârşit.

November se aplecă şi ea.

— Este Vinerea Mare, îl corectă ea. Este ziua în care a murit Iisus. Duminică avem Învierea.

Scott nu-şi putu masca surpriza. Fusese o săptămână atât de nebună, încât uitase cu totul de Paşte. Brusc, toată lumea se ridică în picioare, deschizându-şi cărţile de imnuri şi urmând instrucţiunile lui Fergus. Un CD cu muzică de orgă prinse viaţă, plutind spre congregaţie, şi în acel moment ceasul lui Hackett începu să sune.

— A sosit momentul, spuse el, înainte de a se alătura celorlalţi şi de a începe să cânte cu voce puternică. Îndură-te de mine…

SOARELE

Heliu, numit după zeul grec al soarelui, *Helios.* În centrul miezului cu diametrul de 320 000 de kilometri al soarelui, sub presiuni de neimaginat, cantităţi mari, de-a dreptul zeieşti de hidrogen erau încălzite la 14 milioane de grade Celsius, fuzionând într-o reacţie nucleară aproape eternă pentru a forma heliu.

Înconjurând miezul într-un strat radioactiv care căuta să-l alimenteze la temperaturi similare, se afla o mare de hidrogen care abia aştepta să fie capturată. Iar aici, în adâncimile miezului soarelui, problemele începuseră deja. Un lanţ de evenimente fusese pus în mişcare.

Căci miezul soarelui se rotea în jurul propriei axe la o viteză cu totul diferită de cea a stratului de hidrogen. Iar prelungirile forţei magnetice care încapsula corpul masiv începuseră deja să tragă şi să răsucească, să deformeze şi să comprime.

Deasupra stratului radioactiv de hidrogen, curenţii ascendenţi şi descendenţi ai zonei de convecţie începuseră deja să cedeze, ca răspuns la interferenţa magnetică de dedesubt. Protuberanţele imense de pe suprafaţa miezului, ca nişte negi, având de două-trei ori dimensiunea planetei Pământ, se formau şi se roteau odată cu rotaţia necontenită a miezului. Iar în acest parcurs, protuberanţele începură să acţioneze precum lamele unui malaxor, amestecând masa interioară a soarelui. Tulburându-i echilibrul.

Şirurile vaste ale zonei de convecţie, ale căror temperaturi ar fi trebuit să scadă în jurul reperului de 1,5 milioane de grade Celsius, păstrau temperaturi anormal de ridicate, în timp ce alte zone se răceau prea repede. Banda transportoare de convecţie se rupea şi se dezintegra. Iar în fotosferă şi în coroană ajungeau pungi intermitente de plasmă răcită, care era centrifugată într-o masă nedesluşită de flux magnetic.

Începuseră să apară, pentru prima dată la 40 de grade latitudine, peticele reci şi întunecate, cunoscute ca umbră, şi peticele exterioare mai deschise la culoare, cunoscute ca penumbră: împreună, cunoscute ca pete solare. Se adunau precum pojarul pe suprafaţa soarelui, unde temperaturile scăzuseră la un nivel comparativ minuscul, de doar 7 200 de grade Celsius. Iar petele solare erau şi mai reci, având cu până la 2 000 de grade mai puţin.

Unele erau mici, având poate 1 500 de kilometri în diametru. Altele aveau un diametru de până la 5 000 de kilometri – dimensiunea părţii continentale a Statelor Unite. Şi totuşi, comparativ cu neînsemnata forţă a câmpului magnetic de 0,5 gauşi, aceste pete solare aveau măsurători cuprinse între 100 şi 4 000 de gauşi. O forţă a câmpului atât de mare,

încât – dacă acel tip de magnetism ar fi fost încastrat în tavanul apartamentului cuiva, iar gravitaţia Pământului ar fi fost de trei ori mai mare – nimeni n-ar fi reuşit să-l desprindă pe proprietar de pe tavan. Fierul din sânge ar fi fost suficient ca să-l ţină acolo.

Petele solare se adunau acum. Se apropiau din ce în ce mai mult de ecuatorul soarelui. Un efect întunecat, eterogen, care distorsiona activ lumina ce exploda din soare şi o făcea să pâlpâie.

Magnetism, gravitaţie, lumină vizibilă şi forţe nucleare – şi cele slabe, şi cele puternice aveau acum o discuţie în contradictoriu. Erau toate înrudite, precum verii. Şi toate se luptau între ele pe o scară gigantică, şi la nivelul vizibil, şi la cel invizibil. Precum regii colosali ai naturii, îşi contorsionau căminul şi îl azvârleau unul în celălalt. Tulburau spaţiul cu furia lor.

SOHO III

În orbita „halo“, la 1,5 milioane de kilometri deasupra Pământului, în punctul precis în care soarele şi gravitaţia Pământului se anulau reciproc, bateriile a douăzeci şi unu de telescoape şi de senzori de la bordul satelitului de observaţie *Solar Heliospheric III* prinseră viteză când surprinseră activitatea de la 148 de milioane de kilometri depărtare de suprafaţa problematicei stele.

Devenite vizibile în jurul marginii estice, o serie de pete solare păreau atât de întunecate şi de ameninţătoare, şi atât de masive totodată, încât ar fi putut înghiţi Pământul de 300 de ori. Şerpuind printre ele, tubuleţele de plasmă supraîncălzită ieşeau şi penetrau întreaga suprafaţă, încapsulate precum fluturii de expoziţie în limitele buclelor magnetice care se contorsionau şi se răsuceau, cusute în textura soarelui. Pentru o clipă, steaua furioasă semănă cu un ghem terifiant de sfoară la scară galactică.

Semnele erau clare, precum trâmbiţa heralzilor anunţând o cursă de care de luptă.

Soarele era pe punctul de a exploda.

Pe măsură ce se rotea, devenea vizibil că nu numai una, ci opt erupţii solare separate fuseseră expulzate în spaţiu. Iniţial, fuseseră petele luminoase din grupul de pete solare, care se răspândiseră ca focul scăpat de sub control, emanând strălucirea magneziului, alb pe galbenul mai tern al soarelui, pe suprafeţe de zeci de mii de kilometri pătraţi. Dilatându-se exponenţial până când, într-o secundă, miliarde şi miliarde de tone de radiaţie şi de materie explodară pe suprafaţa soarelui; iar în acelaşi timp, soarele păru să se clatine uşor, prins nepregătit de pierderea bruscă de masă – cauzată de îndepărtarea materiei ejectate –, care îi destabiliză densitatea.

De fapt, soarele tocmai pulsase încă o undă gravitaţională.

— INIŢIERE
PROTOCOL
DE SECURITATE
UNU

În ultimele zile, în programul satelitului fuseseră încărcate mai multe comenzi – de exemplu, controlul independent al propulsoarelor ionice de la bord de către *Soho III*, pentru ca acesta să încerce să rămână pe orbita haloului de fiecare dată când se manifesta o nouă undă gravitaţională.

Faptul că *Soho III* tocmai fusese martor la ejectarea de materie din soare însemna că unda gravitaţională, care călătorea cu viteza luminii, deja măturase spaţiul în care se afla

naveta.

Satelitul ieşise deja din aliniament. Iar acum trebuia să se întoarcă pe poziţie şi asta cât mai repede posibil. Trebuia să-şi restabilească sistemul de comunicaţii. Trebuia să emită un avertisment.

Cele mai rapide explozii solare măsurate vreodată călătoreau cu o viteză de până la două milioane de metri pe oră.

Iar acestea călătoreau cu zece milioane de metri pe oră.

Una urma să ajungă pe Pământ peste circa nouă ore.

Şi era imensă.

PROPAGAREA

Se numeau unde P. Undele rapide de presiune, primele unde detectate vreodată de seismografe la începutul unui cutremur.

Pe întreaga planetă, monitoarele COSY – Comparison and Verification of Synthetic Seismogram[92] – intrau în acţiune, dând alarma pentru a anunţa că scenariul cel mai rău posibil cu privire la propagarea globală a undelor seismice tocmai avea loc. Că datele reale corespundeau datelor teoretice.

Că planeta Pământ era într-o mare încurcătură. Iar răsucitul de pe o parte pe alta nu avea să ajute.

În secolul douăzeci, statisticile arătaseră – atunci când se făcuse totalul cutremurelor care loviseră vreodată Pământul într-un singur eveniment – că se ajunsese la cifra de două milioane de oameni ucişi într-un cutremur care durase mai puţin de o oră.

În ultimele trei zile, activitatea seismică totală durase deja cincisprezece minute, iar numărul deceselor trecuse de 500 000.

Acum, 21 de procente din întreaga suprafaţă a Pământului se zbuciuma violent, cuprinsă de seisme, preseisme şi replici. Şapte la sută din aceste cutremure aveau loc în zone suprapopulate. Şi din 8 miliarde de oameni de pe planeta Pământ, 900 de milioane locuiau în oraşe aşezate în mijlocul zonelor predispuse la cutremure.

În San Francisco, linia de fractură provocă, în urma mişcărilor tectonice, o fisură care se propagă ca un glonţ. Pământul se deschise cu un *bum,* prăbuşindu-se în lateral cu 15 metri.

În nici 30 de secunde, magistralele de apă explodară, conductele de gaz le urmară, sticla se făcu ţăndări şi îi sfâşie pe trecătorii îngroziţi. Pompierii descoperiră că maşinile lor nu aveau suficientă apă ca să lupte cu flăcările năprasnice care mistuiau oraşul. Şoselele suspendate se prăbuşiră şi toate clădirile de o anumită înălţime fură zguduite până se făcură fărâme, când unda de la sol rezonă în structura lor.

În încă 30 de secunde, o mare parte din zona inferioară a golfului fu redusă la o amintire. Izbucniră vânturi de o ferocitate extraordinară, măturând flăcările şi transformându-le într-o furtună de foc dezlănţuită.

La Laboratorul Naţional pentru Furtuni Severe din Norman, Oklahoma, se urmărea Tornado Alley[93] când pupitrele se aprinseră brusc ca nişte automate, de parcă un jucător ar fi luat potul cel mare. Dar nu anunţau dolari de argint, ci mai curând tornade cu

magnitudinea 4 şi 5, unele dintre ele late de 1,6 kilometri, afectând totul în zona Vestului Mijlociu.

În Noua Zeelandă, calota muntelui Ruapehu explodă, vulcanul adăugându-se astfel pe lista din ce în ce mai lungă a vulcanilor care deveniseră brusc activi. Dar Ruapehu era diferit – făcuse mai mult decât să declanşeze câteva avalanşe. Ca şi în cazul evenimentului Krakatoa din 1883, când explozia vulcanului cu acelaşi nume scufundase o insulă întreagă, explozia fu auzită de la o distanţă de aproape 5 000 de kilometri. Cantitatea de praf aruncată în aer transformă ziua în noapte pe o rază de 250 de kilometri.

La McMurdo se pregătiră să fie măturaţi de masivele rezervoare de apă ţinute în loc de gheţarii fisuraţi de la baza muntelui Erebus.

Dar, din fericire, potopul nu veni.

Era de parcă o rugăciune ar fi fost ascultată – şi asta îi oferi lui Scott şansa de a vorbi din nou cu vechiul său prieten, Fergus.

24 DE ORE

Trăim într-un univers de tipare. În fiecare noapte, stelele se deplasează în cercuri pe firmament. Anotimpurile se succedă ciclic la intervale anuale. Doi fulgi nu sunt niciodată la fel, dar au o simetrie pe şase direcţii. Tigrii şi zebrele sunt acoperiţi de tipare cu dungi; leoparzii şi hienele sunt acoperiţi de tipare cu pete. Traiectorii complexe de unde traversează oceanele; traiectorii foarte asemănătoare de dune de nisip traversează deşerturile. Utilizând matematicile… am descoperit un mare secret: tiparele naturii nu sunt doar de admirat, ci constituie totodată indicii vitale pentru legile care guvernează procesele naturale.

Natures Numbers[94],
Ian Stewart, 1995

REÎNTÂLNIREA

— N-am crezut c-o să te mai văd vreodată într-o biserică.

— Lucrurile se mai schimbă, replică inexpresiv Scott, cu vocea rezonându-i în capela acum goală. De ce mă urmăreşti, Fergus? Vrea universitatea să-mi dea postul înapoi?

Fergus păru stânjenit la capătul lui de linie. Scott se apropie de videotelefonul de pe altar, împingându-şi scaunul de bar mai aproape.

— Nu îmi primesc postul, aşadar, spuse el. Atunci, despre ce e vorba?

Chipul preotului se înnegură.

— Ştii despre Atlantida, nu-i aşa? zise Scott.

— Da, admise Fergus. Da, ştiu. Privi nervos peste umăr, apoi adăugă: Şeful meu vrea ca Atlantida să fie distrusă orice-ar fi. Consideră că va avea un efect nedorit asupra structurii societăţii. I-ar destabiliza fundamentul de putere.

— Dumnezeu vrea să fie distrusă Atlantida? zâmbi ironic Scott. Ţi-a spus asta personal, nu?

— Nu Dumnezeu, ci papa, îi aruncă Fergus o privire aspră. Nu e momentul pentru glume. Viaţa îţi este în pericol, Richard. Un mare pericol. Papalitatea a încheiat o înţelegere cu Statele Unite pentru a distruge Atlantida.

Scott râse.

— Fergus, eşti paranoic.

— Este de părere că descoperirea unei societăţi antice avansate ar fi o ironie la adresa creştinismului. Şi nu este singurul care crede asta, s-a întâlnit şi cu alţi lideri religioşi.

Scott se încruntă.

— Atunci, am avut dreptate. Şi tu ştii asta.

— Richard, ceea ce contează acum este că viaţa îţi este pericol. N-ai idee ce te aşteaptă în Atlantida. N-ai idee.

Scott îşi încrucişă braţele la piept, defensiv.

— Luminează-mă.

Pe ecran apăru o imagine.

— Ai auzit de miticul Golem, nu?

3.14 PM

Este uluitor cum lipsa timpului ajută la concentrarea minţii.

Nanotehnologia era singurul lucru care explica într-un mod plauzibil apariţia mâinii din tunelul Giza, acea mână care îl ţinuse nemişcat pe Douglas exact înainte de a muri.

Implicaţiile filmului din Pini Pini pe care îl prezentase Fergus erau descurajatoare. În Atlantida aveau să se confrunte cu automate care sfidau capacităţile moderne, şi totuşi fuseseră construite de mâna unui om antic. Nu că omul modern ar fi avut multe de învăţat – mai degrabă avea multe de *reînvăţat.*

Întors în laborator, Scott studie glifele gravate pe „faţa" Golemului. Erau glife din Atlantida. Iar să le găseşti gravate pe faţa unui Nemesis mânios nu inspira mai multă siguranţă.

— Cum funcţionează dispozitivele nano? dori să ştie Sarah. Sunt ca nişte roboţi mititei, nu? Care e sursa lor de energie? Îşi leagă pe spinare baterii micuţe sau cum?

— Când Drexler şi-a dezvoltat pentru prima dată teoria, explică Matheson, a propus ca unităţile nano să fie alimentate cu energie sonică. Undele acustice urmau să treacă printre unităţile nano, transferându-le energie, ca un fel de reţea acustică fără cablaje, doar cu transmiţători şi receptori sonici.

Scott era nedumerit.

— Totuşi, cum se face că devin o singură creatură? Un singur lucru?

— Tocmai asta e, nu e un *lucru.* E un *roi* de nano.

— Adică foarte multe unităţi?

— Mii de unităţi mici, toate lucrând împreună pentru a forma o singură creatură solidă. Sute de mii, poate chiar milioane, roind şi acţionând ca o singură entitate.

— E posibil aşa ceva?

— Bineînţeles că e posibil! exclamă Hackett emoţionat. Ce crezi că sunt meduzele?

— Meduzele sunt unităţi separate? întrebă November.

— Meduzele sunt o armată care, uneori, decide să meargă la război.

— Cum? vru să ştie Sarah. Timpul nu e suficient pentru ca atât de mulţi indivizi să-şi transmită informaţia şi să lucreze ca unul. Ar trebui să se destrame.

— Meduzele nu se destramă, spuse ferm Hackett. Procesul e cunoscut ca sincronizare biologică. Ca şi calculele tale seismice, Sarah, care sunt o proprietate a rezonanţei. Când fizicianul olandez Christian Huygens, inventatorul ceasului cu pendulă, era bolnav în pat, în anii 1660, a observat că pendulele a două dintre ceasurile lui se mişcă în secvenţă

când se apropie unul de celălalt. Desincronizate, reveneau rapid la ritmul lor comun după puţin timp. Dacă erau îndepărtate unul de celălalt, ieşeau repede din ritm. Aceeaşi sincronicitate de proximitate poate fi observată la licurici, la fasciculele de fibre care reglează funcţionarea inimii, la cârdurile de păsări care îşi schimbă direcţia, la bancurile de peşti… Nu este o decizie conştientă, este un factor de mediu, un fir matematic subtil care poate fi aplicat chiar şi la nivel social – aşa cum religia şi sectele se bazează pe cadre geografice. Baptiştii *Sudişti*. *Anglicanii* în Anglia. *Islamul* în Orientul Mijlociu. *Hinduismul* în India. Totul are legătură cu reacţia la mediu.

— În ritmul ăsta mediul o să ne omoare, comentă Gant, intrând în laborator cu locotenentul Roebuck pe urmele sale.

Un vânt rece sufla din spatele lor.

— Puneţi-ne la curent, zise el.

Trânti pe masă o hartă şi o întinse.

— Ce altceva ne putem aştepta să găsim în Atlantida?

— Mai întâi de toate, zise Pearce, Atlantida a fost insulă – se spune că era la fel de mare precum Libia şi Asia combinate. Numele real al oraşului era Poseidon.

— Mă rog, spuse Gant ridicând din umeri. Care e cel mai bun punct de intrare?

Îşi folosi pixul ca să schiţeze cu negru locul în care fusese baza chinezească. Apoi trecu la roşu ca să cartografieze imagistica din satelit a structurilor aflate dedesubt.

— Aveau capcane? Era uşor de circulat pe acolo? Ce fel de minţi au conceput locul acesta? Erau războinici?

— Atlantida era fortificată. Platon a povestit cum au pornit ei un război cu Atena. Dar porţiunea centrală a oraşului era înconjurată de inele concentrice de mare. Presupun că se referea la canale gigantice. Platon le descria ca pe nişte roţi. Erau dispuse echidistant unele faţă de altele, cu inele de pământ conectate prin poduri şi tuneluri, legate de mare printr-un singur canal uriaş, lat de 90 de metri şi adânc de 30 de metri. Domnule maior, îşi ţineau întreaga flotă ancorată în jurul acelor inele.

— Altceva?

— Ei bine, aveau clădiri din piatră colorată diferit. Inelul de pământ exterior era acoperit cu bronz, asemănător unui furnir. Inelul de pământ din mijloc era acoperit cu cositor, turnat pe pereţi. Iar clădirile de pe insula centrală erau acoperite cu oricalc, inclusiv acropola, locul dominant de rugăciune. Peste tot erau temple, iar legile pământului erau scrise pe un stâlp central din oricalc, unde cei zece regi conducători ai provinciilor trebuiau să se întâlnească în fiecare al cincilea şi al şaselea an, demonstrând astfel respect atât pentru numerele pare, cât şi pentru numerele impare.

Scott şi Hackett schimbară imediat priviri intrigate.

— Ah, şi peretele Altarului lui Poseidon şi al lui Cleito era făcut din aur.

— Atât? Asta-i tot ce avem? zise Gant, aruncându-şi furios pixul pe masă.

— Atât avem! explodă Pearce. Atât a scris Platon. Nu şi-a terminat povestea. Ca orice autor care a scris trei capitole dintr-o carte pe care Hollywoodul nu s-a sinchisit să o aleagă, a aruncat şi el prosopul şi s-a apucat de altceva.

— Ce mi-ai spus nu-mi oferă absolut niciun indiciu despre această nouă sursă de energie. Pe care trebuie să o stingem. În nouă ore, oameni buni, o furtună solară este proiectată să lovească această planetă, atât de violent încât ar putea fierbe atmosfera transformând-o în vapori. Iar dacă maşinăria aia de sub gheaţă este încă funcţională, există toate şansele să reuşească, întrucât va absorbi totul imediat. Trebuie să ştiu ce naiba încerc să arunc în aer.

Oamenii de ştiinţă se adunară în jurul mesei, devastaţi din cauza implicaţiilor. Toţi, cu excepţia lui Scott, care nu venise până acolo ca să eşueze.

Liniştit, el spuse:

— *Şi al treilea înger a sunat din trompetă. O stea mare, care ardea ca o lampă, a căzut din cer; a căzut peste o treime din râuri şi peste izvoarele de ape. Numele stelei este Pelin. O treime din ape s-au prefăcut în pelin şi mulţi oameni au murit din cauza apelor, pentru că se făcuseră amare.*

Toţi ochii se întoarseră spre Scott.

— Despre ce vorbeşti? întrebă impacientat maiorul de marină.

Ochii lui November se luminară.

— Citează din *Cartea Apocalipsei,* versetele 8:10 şi 8:11.

— De ce?

Hackett ştia de ce. Zâmbi.

— În Ucraina, explică el, la nord de capitala Kiev, există multe păduri de copaci indigeni, numiţi copaci de pelin.

— Şi?

— Păi… ăăă, haideţi să spunem aşa, domnule maior. Ce este o stea?

— Nu înţel…

— O stea nu este nimic mai mult decât o explozie nucleară care durează milioane de ani.

— Când eram adolescent, preluă Scott ideea, în aceeaşi zonă a Ucrainei în care se găsesc copacii de pelin aveau şi o centrală nucleară care a devenit problematică. Precum o stea care cade din cer, a contaminat radioactiv apa şi solul. Denumirea locului a devenit sinonimă cu dezastrele nucleare.

— Ştiu, răspunse răbdător Gant. Cernobîl.

— Chiar aşa, spuse Scott. Şi Cernobîl, în engleză, înseamnă „pelin".

* * *

— Toate sunt foarte interesante pe partea cu profeţia, profesore Scott.

Gant devenea din ce în ce mai iritat.

— Dar ce are asta de-a face cu planul de ansamblu al Atlantidei?

— Mi s-a părut întotdeauna interesant faptul că descrierea oraşului Atlantida este atât de similară cu oraşul din *Cartea Apocalipsei*, unde se va purta ultima bătălie a omenirii.

Acum, le captase atenţia soldaţilor.

— În Apocalipsa 21, Ierusalimul Mesianic, oraşul este descris ca văzut de pe un deal, arătând ca o piatră preţioasă de diamant transparent precum cristalul, cu douăsprezece porţi. Zidul exterior era făcut din diamant, iar oraşul era din aur pur, precum sticla transparentă. Fundaţiile oraşului erau placate cu pietre preţioase. Prima era diamant, a doua lapislazuli[95], a treia turcoaz, a patra cristal, a cincea agat, a şasea rubin, a şaptea cuarţ de aur, a opta malahit, a noua topaz, a zecea smarald, a unsprezecea safir, iar a douăsprezecea ametist. Cele douăsprezece porţi erau douăsprezece perle şi fiecare poartă era făcută dintr-o singură perlă. Strada principală a oraşului era din aur pur – şi totuşi, transparentă precum sticla. Iar oraşul nu avea nevoie de soare sau de lună, pentru că era luminat de strălucirea slavei lui Dumnezeu.

— Sună ca visul oricărui geolog, comentă Sarah.

— Sună ca Atlantida, spuse Matheson uluit.

Scott înclină capul.

— Singura problemă cu analogia aceasta este că Noul Ierusalim era perfect pătrat. Atlantida este perfect rotundă.

— Şi cum ne ajută asta în cazul de faţă? întrebă, cât se poate de serios, Roebuck.

— În Apocalipsa 9:2, se vorbeşte despre un al cincilea înger care suflă din trâmbiţă şi, din cauza aceasta, o altă stea cade pe Pământ, iar îngerului i se dă o cheie. Această cheie descuie „puţul Abisului“, din care se ridică un fum sulfuros ca dintr-un furnal uriaş, iar soarele şi cerul se întunecă. Şi din fum cad lăcuste cu armuri metalice, cu ace în cozi precum scorpionii. Lăcustele acestea planează şi vâjâie ca o mulţime de care de luptă trase de cai care atacă.

— Hristoase, înghiţi în sec Roebuck. Sună asemenea unui atac al elicopterelor noastre Apache.

— Ce face Abisul acesta? întrebă Gant.

Scott ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar numele îngerului este Abaddon în ebraică şi Apollyon în greacă.

Privi apoi spre imaginea Golemului.

— Dacă îndepărtăm cuvântul sacru de pe fruntea Golemului, se transformă în praf. Şi Abaddon ar putea fi numele lui…

Se uită din nou la Gant şi continuă:

— Ideea este următoarea: ce sursă de energie ar putea fi atât de puternică încât să alimenteze sateliţii de securitate? Şi dacă Atlantida stă pe un vulcan?

— Activitatea înregistrată *nu* este vulcanică.

Matheson era cu un pas înainte.

— Da, dar situl din Giza accesa şi convertea energia geotermică. Poate că acest sit face acelaşi lucru pe o scară mai mare. Dar situată deasupra Polului? Ar fi posibilă folosirea Pământului ca un tip de dinam magnetic? Este incredibil! Mai multă putere decât aţi şti ce să faceţi cu ea.

— Şi cum o oprim?

— Închidem afurisitul acela de Abis, aşa îmi închipui eu, domnule, răspunse cu tupeu Roebuck.

— Al cincilea înger, notă Pearce. Al cincilea sit. Situl cu Abisul – sursa de energie.

Hackett scutură din cap.

— Toată scriptura asta antică… şi-o să apărem ca nişte idioţi dacă ajungem acolo jos şi găsim doar un iepure uriaş ca în reclame, conectat la o baterie.

Dar nimeni nu râse.

— În *Cartea egipteană a morţilor,* zise Scott, există un loc descris ca fiind crucial pentru supravieţuirea omului în lumea de dincolo şi în care trebuie să se prezinte sufletele oamenilor. Sculptată în rocă, este vorba de „Camera Chinurilor“ sau, mai frecvent, „Camera Focului Central“.

— Grozav!

— Deci trebuie să ajungem în centrul oraşului, conchise Gant. Ca să găsim această cameră, acest… Abis.

Nedumerit, Scott privi din nou fotografiile cu nodul.

— *Cartea Apocalipsei,* explică el, este şi locul în care Dumnezeu se asemuiește cu alfabetul. Aşa cum la început a fost cuvântul, Dumnezeu spune că el este Alfa şi Omega, Primul şi Ultimul, Începutul şi Sfârşitul. Şi ne întoarcem întotdeauna la cuvinte…

Epigrafistul se uită la cei din jurul mesei.

— Tot Dumnezeu precizează cine are voie să intre în oraş şi-i avertizează pe cei care nu au voie să intre. Câinii, prezicătorii.

Pearce scutură din cap.

— Ei bine, acesta sunt eu, fără invitaţie.

— Cei imorali sexual, zise Sarah roşind. Ucigaşii.

Gant se foi neliniştit.

— Era o situaţie de război.

— Idolatrii.

Scott privi prin cameră, iar ochii îi căzură asupra lui Hackett.

— Bănuiesc că se poate spune că fac un fel de idolatrie… ăăă, ştiinţă, admise Hackett timid.

— În plus, oricine spune minciuni şi duce o viaţă mincinoasă, conchise Scott. Ceea ce ne scoate din cauză pe noi toţi ceilalţi.

— Ei bine, remarcă November, va fi distractiv.

Sarah se întoarse spre maior.

— Acum, ştii la ce te poţi aştepta să găseşti sub gheaţă. Dar ce ne putem aştepta să găsim la suprafaţă?

Gant începu imediat să marcheze diverse poziţii.

— Semnele nu sunt bune. Avem rapoarte de activitate inamică aici, aici şi aici, spuse el încercuind baza pe o suprafaţă de o sută şaizeci de kilometri pătraţi. Chiar dacă am avea timpul necesar – şi nu-l avem –, n-am reuşi niciodată să ajungem pe uscat. Singura alternativă ar fi pe calea aerului, dar V-TOL-urile nu funcţionează bine pe frigul acesta. Am încercat să le adaptăm, dar există o problemă cu radiatorul. Le-am trimis deja înapoi pe *Truman.*

— Atunci, ce facem? întrebă îngrijorat Matheson.

— Avem un Hercules C-130 pregătit să ne ducă acolo. Seamănă cu cel cu care am zburat de la Geneva.

— Oho, obiectă Pearce preocupat. Chestiile alea sunt uriaşe. Un C-130 nu poate ateriza acolo. Nu există pistă de aterizare, nu există staţie de realimentare.

— N-a spus nimeni nimic despre aterizare, le atrase atenţia Gant.

Scott era confuz.

— Şi atunci, cum ajungem la sol?

HERCULE

Hercule, numele romanizat al eroului grec Heracles, fiul lui Zeus şi al lui Alcmene. Legendar pentru uciderea soţiei sale, Megara, şi a copiilor lor, după ce a fost cuprins de o criză de nebunie trimisă de Hera, a fost apoi pedepsit să îndeplinească douăsprezece munci. Muncile lui Hercule includeau uciderea hidrei cu nouă capete din Lerna, capturarea taurului nebun din Creta, furtul cingătorii Hipolitei, regina amazoanelor, şi aducerea merelor de aur ţinute de hesperide la capătul lumii. În mitologia romană, eroul măreţ, puternic şi carismatic salvează oamenii din faţa pericolului.

În rolul de C-130 al Armatei Statelor Unite, îi ducea *spre* pericol.

Richard Scott stătea la o fereastră din partea din spate a avionului şi privea nedumerit la multitudinea de chingi şi de cleme pe care le întinseseră pe tot corpul lui.

— Acum, ca să înţeleg şi eu, spuse el rostind cuvintele rar, urmează să mă aruncaţi din spatele avionului de la peste 300 de metri deasupra nivelului solului?

— N-o să fii singur, îi explică Gant, încercând să-şi facă vocea auzită peste urletul motoarelor. Niciunul dintre voi nu va fi singur. Săriturile în tandem sunt destul de obişnuite. Vei fi repartizat locotenentului Roebuck. El se va asigura că paraşuta se va deschide. Tu asigură-te că te-ai prins bine de el ori altfel vei fi într-o mare belea.

— Nu ştiu, gemu Scott, de parcă ar fi avut de ales. Trei sute de metri? E îngrozitor de jos, nu?

— Este înălţimea minimă necesară ca să se deschidă paraşuta, răspunse Roebuck încrezător. E aceeaşi înălţime pe care o folosesc săritorii de pe platforme fixe. Ştii tu, nebunii aceia care se aruncă de pe clădiri! Nu-ţi face griji, profesore! Nu vei fi în aer prea mult timp. Se va termina totul în zece secunde. Vei ajunge la sol înainte să-ţi dai seama.

— De asta mă şi tem…

— Nu uita, spuse Roebuck, luându-l deoparte pe antropologul lingvist şi revizuind pas cu pas procedura, în timp ce Gant o prezenta pe Sarah partenerului ei de sărituri. Îndoaie picioarele la impact! Nu le ţine drepte, ţi-ai putea rupe ceva. Picioarele alăturate, cam aşa ceva, vezi? Apoi, te rostogoleşti.

— În ce direcţie?

— Îţi spun eu în ce direcţie, când vom ajunge acolo. La impact, îţi dau drumul. Vei sări într-o parte. Când ajungi la sol, rostogoleşte-te. Iar când vrei să te opreşti, loveşte pământul cu braţul. Are legătură cu transferul de energie, ca să te loveşti cât mai puţin posibil.

— Mi-aş dori să nu-i mai spui „impact“, spuse Scott, spre amuzamentul lui Roebuck.

Lângă o altă fereastră, Matheson urmărea sloiurile de gheaţă care se retrăgeau, în timp ce avionul vira spre interiorul continentului. Cu doar două săptămâni în urmă, tot ce vedea în zonă era gheaţă în suspensie, cristale haotice care se formau în apele furtunoase, închegându-se laolaltă şi alcătuind gheaţa „unsuroasă“, pelicule lungi, striate de gheaţă ce arătau precum petele de petrol pe apă. Dar astăzi, ceea ce vedea erau clătitele de gheaţă, care formau cu rapiditate pojghiţe de gheaţă. Clătitele de gheaţă se formau în marea agitată, când, prin rotirea gheţii, se năşteau discuri, unele cu diametrul de trei metri, ca nişte frunze de nufăr gigantice pentru broaştele de gheaţă uriaşe. Pe măsură ce iarna înainta, aceste discuri se aglomerau şi, în cele din urmă, îngheţau complet, pentru a forma straturi continue.

Dar toate se îndepărtau acum, pentru a fi înlocuite de întinderile dezolante, inospitaliere de zăpadă, lovite de vânturi de viteză mare care, uneori, biciuiau zăpada, formând un curent ascendent ce zguduia violent avionul.

Creasta munţilor Transantarctici urma să se înalţe în curând, impunătoare. Între aceşti munţi se aflau Văile Uscate – locuri extrem de aride, unde nu ninsese niciodată şi unde umezeala din aer era absorbită, îngheţând imediat orice creatură vie. Temperatura scădea în mod regulat la minus 52 de grade Celsius, iar pământul îngheţa până la o adâncime de un kilometru. Condiţiile erau atât de vitrege, încât NASA îşi testa regulat acolo ultimele sonde robotice destinate planetei Marte.

Acest loc îl umplu pe Matheson de teama de Dumnezeu. Antarctica era un loc unde viaţa umană nu era numai insignifiantă, ci şi cu totul irelevantă.

Ralph se trezi cu o cană de ceai fierbinte în mână. Puşcaşii marini le împărţeau tuturor cafea fierbinte şi batoane Mars pentru păstrarea energiei.

— Beţi cât de multe băuturi fierbinţi puteţi. Vă vor ajuta să vă menţineţi căldura. Iar când mai rămâne doar o oră până la salt, vă sfătuiesc să mergeţi la baie. Va fi ultima toaletă încălzită pe care o veţi mai vedea pentru o vreme. Dacă vreţi să urinaţi, odată ce ajungem la sol, va fi atât de rece, încât urina va îngheţa înainte de a atinge pământul. Şi până nu primesc alte ordine, zonă de război sau nu, va trebui să adunaţi fecalele şi să le aduceţi cu voi. În Antarctica nu există gunoaie. Mâncaţi numai alimente puternic energizante. Mişcarea prin zăpadă solicită mai multă energie decât sunteţi obişnuiţi. Batoanele Mars sunt bune datorită glucozei. Mâncaţi cât puteţi, pentru că odată ajunşi acolo jos, singurele mese vor fi cele pe care le căraţi cu voi şi ce mai putem salva de pe *Jung Chang*.

Erau zece puşcaşi marini în total, echipaţi şi pregătiţi, mâncându-şi batoanele de ciocolată şi bându-şi ceaiurile fierbinţi. Nu prea vorbăreţi şi nici prea înclinaţi spre zeflemeaua comică, nu erau atât de gung-ho[96] precum se aşteptaseră savanţii.

— Ne pregătim să intrăm într-o potenţială zonă de război, îi explică liniştit Roebuck

lui Scott. Strigătele de „am înţeles, să trăiţi“ şi lustruitul bocancilor sunt pentru paradele de la sol. Trebuie să-ţi spun, profesore, că mi-e frică de mor. Şi ar trebui să fii îngrijorat dacă *nu* m-aş simţi aşa. Nu vreau să împuşc pe cineva sau să fiu împuşcat mai mult decât vrei tu, însă diferenţa e că asta e meseria mea.

Matheson lăsă să-i plutească pe faţă aburul cald, înainte de a da pe gât lichidul fierbinte şi dulce.

— Foarte bine, spuse el, trăgând laptopul la picioarele lui. Avem cam trei ore de stat priponiţi în conserva asta. Să trecem la muncă.

RECUPERAREA – STADIUL 1

— Încerci să decodifici chestia asta?

Scott îşi ridică privirea de pe bancheta verde care vibra unde stătea prăbuşit şi mârâi. Cu o mână se trăgea de păr, strângând o altă fotografie a glifelor din Atlantida în cealaltă.

— Îmi pare rău, se scuză Roebuck, făcând un pas înapoi şi mestecându-şi batonul Mars. Cred că ar trebui să te las în pace.

Scott se scutură. Îi dădu tânărului ofiţer fotografia şi îl invită să stea lângă el.

— Uită-te şi tu şi spune-mi ce crezi, îi propuse el. După o clipă, întrebă: Niciunul dintre voi nu are peste treizeci de ani?

Roebuck zâmbi ironic, uitându-se în continuare la fotografie.

— Armatei îi place să-şi aleagă tineri, domnule.

Ofiţerul nu părea intimidat de aranjamentul bizarelor glife, ceea ce îl surprinse pe Scott, dacă era să fie sincer. De fapt, evaluarea lui Roebuck asupra tiparelor reuşi să-l trezească la viaţă pe epigrafistul deprimat.

— Deci acestea sunt glifele, nu? întrebă Roebuck, referindu-se la bucata de hârtie prinsă de poză.

Erau trei linii orizontale de date. Linia din mijloc prezenta glifele.

— Aşa e.

— Ce sunt numerele acestea de deasupra?

— Când încerci să descifrezi un limbaj, atribui fiecărei glife câte un număr, arbitrar. Apoi reduci textul la o serie de numere, ca să vezi dacă poţi discerne un tipar, explică Scott. Numim procedeul „Recuperarea – stadiul 1“. Adică, o linie de text redusă la numere. Nu am finalizat încă stadiul 1.

— Şi ce-i cu setul acesta de numere de dedesubt – e şi ăsta un text?

— Nu, răspunse Scott, apoi îi explică pe scurt despre fluxul de numere care fusese descoperit inscripţionat în cristal.

— Înţeleg, dădu din cap Roebuck. Înţeleg ce-ai făcut. Ai convertit textul în numere. Dar nicio rearanjare, prin care ai schimbat numărul atribuit fiecărei glife, nu corespunde cu fluxul de numere din cristal.

— Aşa e. Ce crezi? Ştii ceva despre decriptare?

— Ăăă… într-un fel, răspunse Roebuck. M-am ocupat de reţeaua de comunicaţii când v-am contactat în Geneva, îţi aduci aminte? Am fost pregătit în toate modurile posibile în ceea ce priveşte criptarea şi decriptarea.

Asta avea sens.

— Ah, constată cu condescendenţă Scott, coduri de calculator. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar acesta este un limbaj. Nu un cod.

— Ceea ce, din anumite puncte de vedere, ar trebui să-l facă mult mai uşor de spart, domnule, replică pe un ton monoton Roebuck, nepărând să-şi dea seama pentru o clipă că tocmai distrusese reputaţia epigrafistului în rândul colegilor săi.

Roebuck ridică privirea nevinovat, auzindu-le pe Sarah şi pe November înăbuşindu-şi râsul.

— Dacă nu vă supăraţi că spun asta, domnule. N-am vrut să vă jignesc.

— Nu mă consider jignit.

Scott dezveli batonul Mars şi cu o gură plină de ciocolată spuse:

— Zi-mi mai multe. De ce ar trebui să fie mai uşor?

— Ei bine, presupun că nu există intenţia de a ascunde informaţia. Dacă este cu adevărat un avertisment din trecut, cu certitudine ar conţine şi indicii pentru decodificarea informaţiei.

Părea uluitor de evident şi simplist chiar, dar Scott ştia că Roebuck are dreptate. Poate că ar fi trebuit să-şi schimbe perspectiva şi să nu-şi mai bazeze analiza pe termeni pur lingvistici.

— Criptografia, adăugă Roebuck, reclamă codificarea şi decodificarea informaţiei. Aşadar, ai nevoie de o cheie. Poate că şi-au dat seama că timpul va codifica în mod natural mesajul, datorită coruperii limbii originale, şi prin urmare ceva care nu ar fi afectat de timp ar deveni cheia pentru decodificarea mesajului.

— Asta e remarcabil de bine intuit, locotenente, interveni Scott entuziasmat. Eşti prea bun pentru armată. Se întoarse spre ceilalţi şi adăugă: O parte din baza teoriei complexităţii o formează noţiunea de săgeată direcţională a timpului. Anumite legi ale fizicii depind de ea, altele nu. Entropia înseamnă cantitatea de dezordine dintr-un sistem. Lucrează într-un singur sens – sensul nostru. Dacă inversăm axa timpului, ceştile sparte se vor reface singure. Totuşi, lucrurile precum gravitatea lucrează la fel, indiferent de direcţia în care curge timpul.

Roebuck ridică din umeri.

— Asta are noimă.

— Aşadar, ai idee care ar putea fi cheia pentru decodarea acestui mic… ăăă… mesaj?

— La naiba, nu ştiu, profesore, îl ironiza Roebuck. Asta îţi rămâne ţie să rezolvi. Poate că această cheie este o lege a fizicii sau a matematicii. Un tip de constantă drept cadru de referinţă. Poate că este o manifestare fizică. Eu doar ştiu câte ceva despre criptare. În anii 1970, adică cu mult înainte de vremea mea, aveau un DES – Standard de Criptare a Datelor –, un produs cifru-bloc. Acesta utiliza runde de substituţii şi transpuneri în cascadă, criptate într-un text simplu binar de 64 de biţi, controlat de o cheie de 54 de biţi

– ceea ce producea un text cifru pe 64 de biţi.

— Cum?

— În esenţă, ai nevoie de un chip DES ca să codifici sau să decodifici textul. Sau de un software incredibil. Dar exista o singură cheie şi aveai nevoie de cheia aceea ca să decodezi textul. Dacă ar fi căzut în mâinile cui nu trebuia, toată chestia devenea inutilă pentru agenţiile de securitate. La nivelul anilor 1990, aveam un sistem de criptare asimetric, cu două chei. Cu sistemul de criptare în domeniul public, însă, a doua cheie, cheia de decriptare, era păstrată secretă. Din nou, bazată pe calculator. Ideea este următoarea: toată chestia se baza pe un algoritm care codifica şi decodifica. Poate că această serie de numere este un algoritm, un tip de cheie.

— Nu e un algoritm, explică Hackett. Crede-mă, am încercat.

— Dar asta n-o opreşte să fie o cheie, replică nerăbdător Roebuck. Acele numere trebuie să însemne ceva, altfel de ce ar fi fost puse acolo?

— Vrei să spui, încercă Scott, aşezându-se şi notând de zor, că poate există mai multe chei care să dezlege mesajul?

— Păi de ce nu? spuse calm Roebuck. Dacă e un avertisment din trecut ori dacă voiau cumva să contacteze oamenii din viitor, oameni cu capacităţi tehnice, ar fi încercat să realizeze contactul la orice nivel. Cel puţin, asta aş face eu.

— Ar putea fi o încercare de a construi un limbaj universal, care să transceandă timpul şi barierele rasiale. Iar acest limbaj ar fi inventat. La naiba, cheia pentru un astfel de mesaj ar putea fi şi umbra unei afurisite de clădiri în care se găsea. Schema tiparului se bazează pe capacitatea ochiului uman de a detecta tipare. Spirala şi arcada par a fi deosebit de importante pentru oamenii ăştia.

Scott simţi o înţepătură puternică. Un *limbaj inventat.* Avusese în vedere şi această posibilitate. De ce nu o urmărise până la capăt?

Matheson se ridică în picioare. Ceva începea să se aşeze. Se apropie de ceilalţi şi îşi puse deoparte laptopul.

— Şi dacă Roebuck are dreptate? Dacă şi-au gândit construcţiile megalitice în aşa fel încât să ne transmită *deliberat* un mesaj?

Sarah era intrigată.

— Proiectul clădirii drept cheie?

— În Giza, la suprafaţă, schema piramidelor şi a Sfinxului corespunde modului în care arăta cerul antic în anul 10 500 î.Hr. Ca o oglindă. Cam în perioada când vorbim despre primul potop. Cred că poate tunelurile subterane au şi ele un mesaj de transmis.

Scott aproba.

— Dictatul ermetic egiptean era: „Cum e deasupra să fie şi dedesubt“. Dar un mesaj în designul zidăriei?

Matheson scoase un pix şi un caiet de notiţe.

— Oamenii aceştia sunt maeştri în utilizarea sunetului, corect? Ştiu toate lucrurile în domeniul acustic şi în fizica propagării undelor.

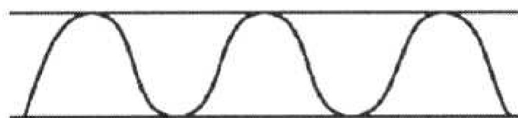
Ceilalţi încuviinţară.

— Deci, cum arată o undă?

Desenă pe pagină o undă.

— Prin urmare, cum ar arăta unul dintre tunelurile de la Giza dacă l-ai desena dintr-o parte? Este o spirală, vă amintiţi? Sarah, tu stăteai într-o undă acustică inserată în stâncă.

— Stai puţin, zise Sarah cu scepticism. O undă acustică – eşti sigur? Care e lungimea de undă a celor pe care le putem auzi?

— Între doi centimetri şi douăzeci de metri, replică Hackett, fără a avea nevoie să se gândească prea mult.

— Cum măsori lungimea unei unde? întrebă November.

— O undă are un maximum şi un minimum, explică Matheson. Ştiţi voi, ca un val adevărat în ocean. Lungimea undei este măsurată prin determinarea distanţei dintre două vârfuri.

— Nu e posibil ca unda din tunel să fie şi reprezentarea unei unde luminoase?

— Absolut deloc, replică Hackett categoric. Lungimea de undă a luminii vizibile este de 0,00000055 metri. Adică e ridicol de mică. Undele radio sunt pe aceeaşi lungime de scală.

— Nu toate, îl corectă Roebuck.

Sarah se apropie încet.

— Şi atunci, care e lungimea de undă a spiralei din tuneluri?

— Exact zece metri, confirmă Matheson, conform datelor noastre. E cea mai mare lungime de undă împărţită la cea mai scurtă: douăzeci împărţit la doi. Domeniul mediu exact al lungimilor de undă audibile. Şi glifele din Atlantida apar numai pe banda de spirală din Carbon 60, despre care ştim deja că produce unde staţionare în lichide datorită cvasicristalelor… Dumnezeule, asta e! *Asta e!*

Schiţă furios ceva pe caiet, apoi continuă:

— Aşa *lucrează* reţeaua! Aşa sunt legate cele cinci situri. Tunelurile care ies din ele coboară la oglinda apei. Dacă toate ajung până pe coastă, atunci toate cele cinci situri sunt legate prin oceane. Sunetul se deplasează cu 340 de metri pe secundă în aer – dar cu 1 500 de metri pe secundă în apă. La adâncimi foarte mari, există un strat de apă care are o temperatură şi o presiune diferite faţă de cele ale oceanului de deasupra. Asta

utilizează balenele ca să comunice la distanţe foarte mari şi cu viteze incredibile. Presiunea sporită sporeşte viteza sunetului. Acest strat de apă încapsulează sunetul, aşa că nu are altă soluţie decât să parcurgă distanţe foarte mari.

— De ce?

Matheson se uită cu ochii mari la Roebuck.

— Poftim?

— De ce? întrebă din nou locotenentul. Sunt sigur că ai dreptate. Submarinele noastre surprind regulat în oceane semnale acustice pe care nu şi le pot explica. Sunt sigur că reţeaua voastră există. Singura mea întrebare este: *de ce* există?

Matheson se aşeză înapoi pe vine, schimbând o privire cu restul echipei. Sarah îi spuse:

— Locotenente, ne-am pus cu toţii aceeaşi întrebare încă din prima zi.

— Locotenente Roebuck? spuse reticentă November. Nu suntem în pauză în activitatea de radiocomunicaţii sau ceva de genul ăsta, nu?

— Nu, confirmă puşcaşul. Comandantul doreşte să ştie chinezii că suntem aici.

— Şi atunci, ce-ar fi să-ţi dea Ralph referinţele cartografice despre locul unde se află aceste cinci situri? Poate ai putea contacta câteva submarine. Poţi verifica dacă n-au surprins cumva această reţea în apă…

— November, o certă blând Matheson. Încă nu ştim unde ar putea fi celelalte două situri. Aşteptăm confirmarea de la Gant.

— Eşti un om deştept, Ralph, zâmbi ea. Care ar fi versiunea ta?

În partea din spatele avionului, Gant urmărea cu mâinile uşor încrucişate la piept hărţile prezentate de Roebuck, sub lumina unei lămpi cu clips.

— Aici e *Connecticut* şi aici e *Jimmy Carter*, în Atlanticul de Nord.

— Clasa Seawolf[97]?

— Da, domnule. Jackson spune că ne va da *Virginia* din Atlanticul de Sud pentru două ore.

— Oricum, cam de atât au nevoie, nu?

Roebuck confirmă cu o înclinare a capului. Susţinând planul acesta, îşi punea fundul la bătaie. Să scoţi atât de multe submarine din bucla de patrulare pentru două ore presupunea un risc incredibil.

— *Louisville, Olympia, Charlotte* şi *Jefferson City* sunt şi ele în patrulare undeva în Pacific. Comandantul de flotă nu a vrut să-mi dea amănunte, dar m-a asigurat că pot baleia întreaga zonă pe care Ralph ne-a rugat să o verificăm. Sunt din clasa Los Angeles, mai veche. Iar *Trepang* se află în Oceanul Indian.

— *Trepang?* Vechea navă de pregătire din clasa Sturgeon[98]?

— Da, domnule, să trăiţi.

— La dracu', îmi amintesc vasul acela. Iisuse, trebuie să aibă vreo patruzeci-cincizeci de ani.

— Ei spun că încă funcţionează. Şi mai avem un submarin cu torpile balistice din flotă, *Kentucky.* Iar *Dolphin* e şi el pe aproape.

USS Dolphin AGSS-555 era un submarin de cercetare unic în felul său, utilizat de marină şi de agenţiile civile. Deţinea recordul mondial de adâncime pentru submarinele operative. Iar în acel moment se afla exact sub calota de gheaţă a Antarcticii, la sud-vest de Polul Nord, căutând un sit scufundat. Făcea deja parte din această goană după himere, aşa că dacă ar fi fost chemat de la post, nu avea prea mare importanţă.

— Zece nave, conchise Gant. Sunt multe. Pe Dower îl aşteaptă o criză de nervi când va încerca să obţină autorizaţie pentru astea. Îl contactez, spuse el.

— Când să le spun că vor avea un răspuns, domnule? zise Roebuck, arătând spre echipa din burta avionului.

— Două ore, replică el. Ceea ce înseamnă că vom fi deja pe pământ.

Roebuck se întoarse la locul său, iar pilotul îl chemă pe căpitan. Pe geam se vedea un perete de nori care se îndrepta spre ei cu viteză.

— Se pare că acolo e furtună. Dacă doriţi să o evităm, o putem face.

— Nu, oftă Gant, înmânându-i tânărului inginer de comunicaţii, Joe Dodson, foaia de informaţii pe care i-o dăduse Roebuck. Nu avem timp.

— Am înţeles.

Dodson aruncă o privire pe document. O fotografie mâncată de molii a unei schiţe ciudate. O foaie de hârtie prinsă în partea de sus, cu şiruri de numere, şi dedesubt nişte mâzgălituri care arătau familiare; lângă acestea, scrise cu pixul, un set de coordonate, intervale de adâncimi oceanice şi frecvenţe acustice care trebuiau transmise tuturor celor zece submarine care urmau a institui căutarea.

— Ăăă… domnule maior? zise Dodson inocent, încercând să-i atragă atenţia puşcaşului care discuta situaţia meteorologică cu piloţii. Vreţi să prelucrez şi fişierele cu undele şi să le trimit?

Gant nu-l auzise bine pe bărbat şi-l rugă să repete ce spusese. Dodson îşi trecu degetele peste seriile de glife din Atlantida, fără să fi observat că erau literele unui alfabet.

— Undele acestea mici… Vreţi să le introduc în calculator şi să le transmit submarinelor ce frecvenţă reprezintă?

Gant nu spuse nimic. Îl apucă pe tânăr de guler şi îl ridică în picioare.

— Spune-i şi lui ce mi-ai zis.

Scott îşi ridică surprins privirea, iar tânărul de la aviaţie care stătea în faţa lui îşi şterse nasul ca un şcolar adus cu forţa în faţa profesorului.

— Tot ce-am spus a fost că aceste simboluri arată ca nişte unde; şi am întrebat dacă doreşte să aflu frecvenţele şi să le trimit apoi această informaţie submarinelor. Am crezut că e important.

Gant îşi îndreptă nerăbdător degetul spre Scott, cu un gest ce părea mai curând de ameninţare.

— *Asta* te ajută?

Dar tot ce reuşi Scott fu să-şi deschidă şi să-şi închidă maxilarul, asemenea unui peşte auriu dintr-un acvariu. Hackett preluă controlul.

— Ce vrei să spui prin fişiere de undă?

— Pe un calculator, explică exasperat Dodson, când înregistrezi un semnal audio, îl poţi afişa în mai multe moduri. Ca o undă, ca o serie de vârfuri. Clicurile produc fişiere de undă foarte mici, pentru că sunetul este foarte scurt. Aşa arată acestea: fragmente minuscule de sunet afişate ca o undă în partea de sus, cu datele de maximum corespunzătoare în partea de jos, răsucite pe o parte… asta am vrut să spun.

Scott ridică din nou una dintre fotografii. Se uită fix la ea. Iisuse! Era oare posibil? Sarah se apropie şi ea ca să arunce o privire. Se priviră în ochi. Toată lumea aştepta răspunsul lui Scott. Cuvintele lui urmau să hotărască dacă era o teorie plauzibilă, pe baza căreia să se lucreze. Scott sări în picioare agitat.

— Cineva să aducă un calculator cu un microfon, repede! Acestea nu sunt doar simboluri fonetice! Nu *reprezintă* sunete! Chiar *sunt* sunete! Se uită la Dodson şi adăugă: Băiete, eşti un geniu. Îţi strâng mâna. Cum te cheamă?

— Ăăă… Joe, răspunse surprins inginerul de comunicaţii. Joe Dodson.

— Joe? îmi pare bine să te cunosc, Joe. Prescurtare de la ceva?

— Da, de la Joseph.

Scott începu să râdă. Matheson începuse să îşi instaleze calculatorul.

— Ce-i aşa de comic? întrebă Matheson.

— Joseph, spuse Scott. Asta chiar e comic. În *Vechiul Testament,* Joseph cu haina lui multicoloră a fost făcut vizir de către faraon, fiind numit Zaphe-nath-Paneah!

Dodson părea să nu înţeleagă.

— Ceea ce în ebraică înseamnă: „Decodorul Codului“!

RECUPERAREA – STADIUL 2

— Fă-o din nou, zise Pearce, încruntându-se fără să se uite la nimeni în mod particular, când zgomotul de fundal acoperi sunetul.

Îşi potrivi căştile, iar Sarah trase microfonul mai în spate.

— Bine, bine, încuviinţă ea iritată, trăgând un fum din ţigară.

Buf… buf…

Lupta aeronavei cu forţele naturii era însoţită de zguduituri, zăngănituri şi oftaturi metalice, de parcă cineva ar fi aruncat cu cărămizi în învelişul exterior al avionului. Sarah inspiră profund şi încercă să-şi ajusteze sunetele vocale la glifele din Atlantida. Deciseseră că fiecare glifa ar trebui să reprezinte un sunet vocal uman şi după câteva încercări reuşiseră să creeze o corespondenţă între sunetele lui Sarah şi glife. De fiecare dată când vorbea, calculatorul analiza forma undei de sunet şi o compara cu fiecare glifa. Progresau greu. Dar cel puţin progresau.

Scott păşea în sus şi în jos nerăbdător, adâncit în gânduri. Dacă adunau suficiente sunete laolaltă, acestea aveau să înceapă apoi să formeze propoziţii. Dar în ce limbă? Un lucru era sigur – nu avea să fie engleza.

La acest stadiu al recuperării textului, Scott ar fi trebuit să vadă componente repetate şi să evalueze grupurile de glife ce păreau să se repete în interiorul textului. Până acum ar fi trebuit să determine care ar fi putut fi aceste grupuri repetate. Conjuncţii, de pildă, precum cuvântul „şi“.

Însă componentele nu se repetau. Indiferent ce text ar fi studiat Scott – fie şiruri de glife din Giza, fie un segment din fotografiile nodului nimic nu avea sens. Nu păreau să dea decât peste un flux aleatoriu. Deci, în afara cazului în care această rasă străveche ar fi vorbit într-un vocabular care consta din cuvinte excepţional de lungi, nu aveau să obţină decât un flux aleatoriu de zgomote.

Frustrarea era acum un cuvânt subestimat.

Hackett, cu mâinile încrucişate la piept, împreună cu Matheson şi November dădură glas dilemei antropologului.

— Într-o scriere silabică, explică Scott, vocalele sunt de sine stătătoare doar la începutul unui cuvânt. După aceea se împerechează întotdeauna cu consoana care le precedă. Consoanele nu sunt niciodată independente. Este un dar statistic dumnezeiesc. Dar nu îl detectez aici. Va fi o problemă de timp ca să determin dacă vocalizarea este marcată în stopuri bilabiale şi palato-velare.

— Hmm?

— În unele limbaje, precum Alfabetul Liniar B, aceleaşi glife utilizate pentru a reprezenta sunetele pi, pa şi po sunt utilizate şi pentru bi, ba şi bo. Este mai economic. Majoritatea culturilor, poate cu excepţia chinezei, sunt la fel de economice cu scrierea lor: o informaţie maximă livrată cu minimum de efort. Dar o colecţie de sunete…?

— Richard, întrebă insistent Matheson, care e problema aici?

— Problema?

Scott părea aproape amuzat.

— Profesia mea este să joc jocuri mentale tridimensionale. Puzzle-uri de cuvinte. Aşteptările mele ar putea să fie eronate. Cum e scris acest limbaj s-ar putea să n-aibă nicio legătură cu modul în care se pronunţă. S-ar putea să nu înţeleg niciun cuvânt vorbit.

Şi atunci, îşi dădu seama. Sarah se uita la el zâmbind.

— Suntem gata, spuse ea provocator. Toate sunt asociate şi pregătite. Vreţi să auziţi?

Scott îi înmână lui Pearce „propoziţia" pe care o voia tradusă.

— Cele cinci situri, că tot veni vorba? îi spuse Pearce. Nicio corespondenţă. Rămân un mister, aşa că am obţinut cincizeci şi cinci de glife care se potrivesc vizual. Ca să ştii.

Introduse glifele şi aşteptă până când calculatorul le ordonă într-un fişier audio extins.

Era tulburător şi ciudat să auzi sunetele pronunţate de vocea lui Sarah.

— Dee – juh – kho – meh…

Ceea ce în engleză însemna:

— Păsărească pură, proclamă Scott cu capul plecat de exasperare, temerile cele mai rele fiindu-i confirmate. Păsărească sută la sută.

ZONA DE LIVRARE

Gant parcurse cu hotărâre culoarul metalic şi se ghemui lângă reţeaua de navigaţie. Vizavi de el, inginerul de comunicaţii Joseph Dodson îi aştepta ordinele, iar la sugestia lui Gant îşi activă încă o dată consola de la capătul carlingii, difuzând un mesaj pe toate canalele chinezeşti cunoscute. Dar, de data aceasta, în engleză. Transmisese acest mesaj pe toată perioada zborului, dar în zadar. Poate chineza sa nu era suficient de bună…

— Armata Statelor Unite vă vorbeşte din partea Naţiunilor Unite. Ni s-a cerut să transportăm o echipă de inspecţie a Naţiunilor Unite în regiunea antarctică despre care se ştie că găzduieşte o bază militară chineză. Solicităm trecere liberă pentru a transfera echipa de inspecţie. Terminat! Repet: transportarea acestei echipe de inspecţie a Naţiunilor Unite reclamă trecere liberă şi recunoaşterea imediată din partea dumneavoastră. Terminat!

Dodson, un tânăr subţirel, se lăsă pe spate în scaun şi îşi şterse transpiraţia care îi acoperea cu perle mici buza superioară. Se întoarse apoi spre Gant, livid la faţă.

— Să mai încerc, domnule?

Gant se pregătea să răspundă, când brusc, de deasupra capului lor, sună o sirenă, iar spaţiul fu inundat de lumina roşie a instalaţiilor de alarmă de la bord. Copilotul aflat în scaunul din stânga-faţă îşi lăsă capul pe spate.

— Domnule maior, sistemele antiaeriene chinezeşti ne-au luat în vizor. Să trec la acţiuni de evitare?

Gant era în picioare, gândind rapid.

— Nu, nu… Nu vrem să facem ceva care să pună în pericol misiunea. Dacă începi să faci manevre militare pompoase, vor şti că punem la cale ceva. Zboară înainte.

Copilotul îşi urmări căpitanul luptându-se cu comenzile, în încercarea de a rezista vânturilor puternice, şi îşi puse mâinile pe manşă ca să-l ajute.

— Vom face tot ce putem, domnule, se mulţumi el să spună.

Inginerul de comunicaţii îşi scărpină nervos barba.

— Aş putea încerca din nou, domnule. Chinezii… aş putea…

Şi atunci se auzi şuierul familiar al unui mesaj radio neacordat, care încerca să se facă auzit. Degetele lui Dodson zburau pe tastatură, în încercarea de a se fixa pe emiţător.

— Pune-l pe difuzor, îi ordonă Gant. Vreau să audă toată lumea.

În jurul fuzelajului metalic, verde al aeronavei şi rezonând între pereţi, se auzi vocea

slabă a unui ofiţer chinez cu un accent englezesc nemilos şi oribil, întrerupând zgomotul furtunii de gheaţă torenţiale ce lovea învelişul exterior asemenea unei grindine de gloanţe.

— Din partea Republicii Populare a Chinei, Armata Poporului refuză cu respect trecerea liberă pentru nava dumneavoastră şi refuză iniţiativa Naţiunilor Unite de a ne inspecta staţia. Vă avertizăm să nu coborâţi de la altitudinea prezentă. Orice încercare de a face acest lucru va fi considerată un act de agresiune şi se va trage asupra dumneavoastră. Nu încercaţi să aterizaţi la *Jung Chang*. Vi se acordă cinci minute ca să vă contactaţi superiorii. Dacă după acest interval nu aţi deviat de la calea de zbor actuală, se va trage asupra dumneavoastră. Aceste instrucţiuni nu vor fi repetate şi nu încercaţi să vă angajaţi în vreun dialog. Terminat.

Atât echipa, cât şi puşcaşii deveniră palizi. Matheson nu-şi putea controla tremurul piciorului.

— Doamne Dumnezeule, suntem în toiul celui de-al Treilea Război Mondial!

Apoi urmă confirmarea temerilor lor. Vocea lui Gant, fermă în sistemul de intercomunicaţii, rosti:

— În regulă, toată lumea. Puneţi-vă costumele. Ajungem în zona de salt în două minute.

Scott fu primul care se ridică nesigur în picioare. Apucă balustrada atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiră. În timp ce o ajuta şi pe Sarah să se ancoreze, auziră zgomotul. Începu ca un bubuit slab, cu geamătul motoarelor electrice în funcţiune, ca la coborârea trenului de aterizare. Şi apoi, se auzi un zăngănit. Tare şi ascuţit. Deschiderea unor blocaje.

Şi fulgerul luminos.

O frântură argintie deasupra rampei de încărcare din partea posterioară a avionului. O bandă albă prin care urletul puternic şi cutremurător al lumii de afară inunda cu toată strălucirea sa orbitoare.

Scott îşi duse o mână la ochi, care i se umplură instinctiv de lacrimi. Sarah reacţionă trăgându-şi masca pe faţă şi prinzându-şi gluga.

— Ochelari, spuse ea înăbuşit prin îmbrăcămintea groasă. Ochelari.

Scott îşi puse ochelarii de soare şi, pentru un moment scurt, se simţi ceva mai în siguranţă. Dar momentul fu cu adevărat scurt, întrucât Roebuck veni în spatele lui şi se ancoră de el. Scott se răsuci. Toţi puşcaşii marini se prindeau de încărcătura lor vie. Erau echipaţi cu haine de camuflaj din nailon, albe şi subţiri, îmbrăcate peste costumele de sărituri izolate termic. Asta însemna că, odată ajunşi la sol, aveau să fie practic invizibili în zăpadă, însă acolo, sus, arătau ca nişte fantome.

— În regulă, profesore, spuse Roebuck abrupt. Trebuie să ne prindem la linia de deasupra şi suntem pregătiţi.

Dacă eşti amabil să vii până aici… bravo, băiete.

Cei şase paşi care îl aşteptau erau precum o punte de acces către uitare. De fiecare dată când avionul se clătina, Scott se încorda, fiind pe punctul de a cădea peste bord. Dar de fiecare dată când simţea mişcarea antropologului, Roebuck îl trăgea în spate.

— E în regulă, profesore, te-am prins!

— Ştii, legendarul ţinut natal al incaşilor, Aztlan, înseamnă „locul albeţii“!

— Nu ştiam asta.

— O, da! rosti Scott nervos, urmărind spectaculoasa furtună de joasă înălţime şi viscolul care se zbuciuma în zare, prins în suflul elicei avionului C-130. Şi mai este o legendă chiliană despre un oraş magic de pe malurile unui lac de munte, despre care nu ştie nimeni unde era situat. Străzile şi palatele oraşului erau făcute din aur masiv. Şi acest oraş de aur, cunoscut ca „Oraşul regilor“, putea fi văzut la capătul lumii.

Apoi izbucni un claxon pătrunzător, însoţit de o lumină de avertizare roşie, deasupra rampei. Clipi de trei ori, după care începu să lumineze continuu. Scott simţi cum i se răscoleşte stomacul. Era indiciul lui cum că trebuia să facă trei paşi înainte pe rampa din metal care vibra. Îl simţea pe Roebuck târându-şi picioarele în spatele lui.

Gant o ţinea cu braţul pe November, avansând amândoi dinspre capătul rândului. Doi puşcaşi marini ţineau torpila în cutia ei, în faţa lor, cu o sanie prinsă deasupra. Următorul în linie era Hackett, care încă era ocupat cu ancorarea de puşcaşul desemnat lui.

— Vizibilitatea este oribilă aici, domnule maior! se plânse November. Nu-ţi poţi vedea nici mâna! Cum ne vom găsi unii pe alţii după ce aterizăm?

Gant trase de cârligele hamului de pe spatele ei.

— Cel de aici, explică el, este ataşat la un cablu extensibil, care, la rândul său, este ataşat de mine. Chiar dacă îţi dau drumul când aterizăm, ca să nu ne trezim unul peste celălalt, nu vom fi la o depărtare mai mare de trei metri unul de altul.

— Şi cu ceilalţi cum rămâne?

— Cu toţii avem emiţătoare, o asigură el.

Hackett se lupta cu partenerul care îi fusese repartizat.

— Ştiu că trebuie să mă îmbrăţişezi, glumi fizicianul, dar chiar trebuie să mă ţii atât de strâns?

— Domnule, e pentru siguranţa dumneavoastră.

Hackett îl măsură din priviri.

— Mama m-a avertizat că toţi băieţii drăguţi iubesc marinarii. Se aplică şi la puşcaşi?

Puşcaşul se întoarse spre ofiţerul său.

— Domnule, chiar trebuie să fac echipă cu tocilarul ăsta? zise el.

Gant îl certă.

— Privirea în faţă, soldat!

— El Dorado? Asta înseamnă „Oraşul de aur“ sau este oraşul soarelui? bolborosea gâfâit Scott.

Simţea că are un nod în gât şi înghiţea des.

— În mijlocul lui Salariu de Coipasa se află satul Coipasa, continuă el. La nord de acesta trăiesc indienii Chipaya. Limba lor este diferită atât de Quechua, cât *şi* de Aymara! Limba care se apropie cel mai mult de a lor este limba vorbită de triburile arabe şi nord-africane…

— Profesore Scott?

— Mda?

— Vorbiţi fără noimă.

Scott aruncă o privire înapoi, spre ceilalţi. Aflat în spatele lui, Matheson îşi ţinea privirea în podea, în timp ce Pearce şi Sarah se mutau de pe un picior pe altul. Poate că bătea câmpii, dar avea toate motivele.

Se auzi apoi un alt claxon.

Scott întoarse capul. Verde! Lumina se schimbase în verde! Îşi ţinu răsuflarea şi se pregăti să se repeadă înainte, când constată – prea târziu – că Roebuck îl ridicase deja de pe picioare şi îl împingea spre partea din spate a avionului.

Zvârrr! Scott aproape că-şi muşcă limba când coarda încă ataşată la avionul C-130 trase cu forţă paraşuta din ambalajul ei de pe spatele lui Roebuck.

Se aşteptase ca frigul şi teroarea glaciară să-i scurgă toată vlaga din extremităţi. Dar zgomotul, volumul ucigător al puternicelor motoare azvârlind o greutate nenaturală prin aer, combinat cu intensitatea aerului vâjâind, cu mirosul combustibilului ars şi puterea viscolului care izbea în trupurile lor ce atârnau neajutorate ca marionetele păreau aproape imposibil de suportat.

Nu vedea nimic. Nici cer, nici pământ – doar un zid imens de alb învolburat. Un vid pe care nici măcar Dumnezeu nu l-ar fi putut umple prea uşor.

Stomacul părea să i se fi ridicat într-o nouă poziţie, sus în piept, tocmai în laringe, iar respiratul devenise extrem de dificil. Sângele îi gonea în urechi cu o voce proprie, aidoma unei mulţimi care cerea moartea lui şi…

Bang! Simţi o durere în glezne când forţa impactului îl săgetă în picioare, transformându-i-le în piftie. Bâzâitul unei bride care era desfăcută şi o împingere brutală într-o parte şi Scott se trezi intrând în contact direct cu deşertul îngheţat. Se auzea sunetul ca de polistiren al zăpezii şi al gheţii, care se sfărâmau sub greutatea lui. Reuşi să se rostogolească, dar descoperi că aluneca necontrolat pe suprafaţa îngheţată.

Încercă să ţipe, dar din gură nu-i ieşi niciun sunet. În calea sa ateriză o pereche de

cizme. Le aruncă într-o parte, apoi se opri brusc când ajunse la capătul frânghiei.

Rămase acolo, pe spate, cu pieptul tresăltând, tuşind şi gâfâind, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Se afla pe pământ şi era în viaţă! Tuşi din nou, încercând să elibereze ceva spută, dar nu avea de unde; cum nu avea intenţia de a-şi da jos protecţia facială, se forţă să înghită şi încercă să se ridice. Cu tot echipamentul de pe el, era o adevărată luptă. Încercând să se adune, constată că viscolul bătea atât de puternic, încât zăpada se deplasa orizontal, lovindu-l, apoi trecând mai departe.

Scott gemu, încercând să se ridice. Dar vijelia era atât de aprigă, încât îl dărâmă la loc. Încercă din nou, dar îi era imposibil să se ţină pe picioare. Şi atunci simţi. O încordare uşoară a frânghiei şi un strigăt îndepărtat de…

— Ajutor! Profesore Scott, mă auzi?

Scott se întoarse, încercând să-şi dea seama din ce direcţie îl striga Roebuck, dar nu vedea nimic. Absolut nimic! Simţi din nou frânghia zvâcnind. Acolo! Dintr-acolo venea…

— Locotenente? Stai pe loc! Vin!

Încercă să se ridice din nou, dar nu reuşi decât să se târască în patru labe până când…

Frânghia se tensionă atât de puternic în spatele lui, încât îl învârti în loc şi-i trimise o durere ascuţită în şold. Trase de coarda de nailon în efortul de a o elibera puţin, dar tot ce reuşi fu să se învârtă din nou, apoi se trezi alunecând rapid spre locul de unde venise.

Gheaţa era fisurată şi fragmentată peste tot în jurul lui, înălţându-se în aer şi încercând să-l apuce. Auzi un strigăt şi apoi coarda se smuci şi mai tare.

Gândind rapid, Scott căută în buzunare şi înfipse în zăpadă şi în gheaţă singurul lucru pe care îl putu găsi – stiloul Parker placat cu aur, un dar de la soţia lui la ultima lor aniversare. Şi se ţinu bine.

Picioarele i se balansau pe marginea unei prăpăstii şi, atârnând de coarda care îi lega, la aproximativ trei metri mai jos, se afla locotenentul Roebuck. Eşuat pe o stâncă de gheaţă albastră, nefericitul ofiţer striga, încercând să găsească un punct de sprijin pentru picioare şi luptându-se să se elibereze din legătura paraşutei, ale cărei corzi i se înfăşuraseră în jurul gâtului.

Ce nu ştia era că stiloul lui Scott aluneca încetul cu încetul prin zăpadă şi gheaţă, lăsând o cicatrice adâncă în urmă.

Iar antropologul nu putea face nimic.

JUNG CHANG

AŞEZĂMINTELE AN-YANG – FÂŞIA HONANULUI DE NORD – PANHANDLE – CHINA

Inscripțiile de pe Oracle Bones, literal „chai-ku wen sau scrierile pe carapace [de broască țestoasă] şi oase [de animale]", datează cam din anul 4 000 î.Hr. Cele patru oase ching-hua din timpul domniei lui Wu Ting vorbesc despre şarpele cu două capete, care a băut din Fluviul Galben şi apoi a urmat o săptămână de vreme rea. Un curcubeu sau un şarpe cu capete la ambele terminaţii este menţionat deseori în literatura chinezească veche şi reprezintă un semn de rău augur. Cele 3 380 de oase Yi-pien, datând din dinastia Han, cu 1 300 de ani mai târziu, relicve din altarul de la Wu-lizng-tz'u, de la sud-vest de Shantung, descriu acelaşi lucru. Un dragon cu două capete, aflat în luptă cu spiritele vântului şi ploii.

Fragment din: *Tales of the Deluge: A Global Report On Cultural Self-Replicating Genesis Myths*
de dr. Richard Scott, 2008

TIMPUL PÂNĂ LA MAXIMUMUL SOLAR:
10 ORE, 23 DE MINUTE

TIMPUL PÂNĂ LA INTERCEPTAREA URMĂTOAREI FURTUNI SOLARE:
4 ORE, 51 DE MINUTE

Scott îşi încleştă dinţii şi urlă după ajutor, luptându-se să rămână în viaţă şi el, şi Roebuck. Ochelarii de soare i se abureau. De fiecare dată când încerca să inspire, aburul din gură reuşea să se strecoare pe sub ochelari şi se cristaliza pe suprafeţele cu temperatură negativă.

— Ajutaţi-ne! ţipă Scott. Să ne ajute cineva!

Auzi fisura – un soi de scârţâit metalic – şi privi în jos, văzând cerneala de un indigo profund scurgându-se din stilou şi croindu-şi drum prin gheaţă precum sângele.

— Doctore Scott! strigă Roebuck, cu vocea din ce în ce mai subţire şi mai slabă. Profesore?

— Rezistă, locotenente! răspunse Scott. E un ordin!

— Transmiţătorul, strigă slăbit Roebuck. Cusut în mâneca ta stângă, buzunarul de sus! Activează transmiţătorul, să ne poată urmări!

Mâneca stângă? Era mai uşor de spus decât de făcut. Scott se ţinea cu mâna dreaptă. Nu avea cum să ajungă la mâneca stângă. Încercă să-şi îndoaie braţul şi să ajungă la aparat cu degetele, dar nu reuşi. Mai încercă o dată, dar nu reuşi decât să se gâdile patetic.

Nu-i putea spune asta lui Roebuck. Doamne, nu-i putea spune nimic sărmanului om. Aruncă o privire peste umăr. Prăpastia care îl înghiţise pe puşcaş se lărgea. Dacă avea să continue în ritmul acela, pământul de sub el avea să cedeze şi atunci amândoi ar fi fost pierduţi. Roebuck avea dreptate, trebuia să ajungă la transmiţător. Cutiuţa aceea neagră era tot ce stătea între supravieţuire şi moarte.

Scott trase de bandana din lână care îi acoperea gura şi încercă să ajungă cu dinţii la mânecă. Frigul pătrunzător îi ardea pielea, iar vântul având forţa unui uragan îi spulbera cristalele de gheaţă în porii pielii. Făcându-şi gheară degetele de la mâna stângă şi înfigându-le în zăpadă, cu muşchii îndureraţi de efort, se întinse să apuce micuţul dispozitiv. O dată, de două ori – de cinci ori până când reuşi să apese butonul, apoi un LED mic şi roşu se aprinse, spunându-i că transmitea un semnal de ghidare.

— Roebuck?

Nimic.

— Roebuck, s-a aprins! Transmiţătorul funcţionează!

Niciun răspuns.

— Locotenente, răspunde-mi!

— Ăăă… profesore, cred că mai bine ai întoarce capul şi te-ai uita la asta, veni răspunsul înăbuşit al acestuia. Avem musafiri.

De dincolo de prăpastia de gheaţă, ridicându-se din ascunzătorile acoperite de zăpadă, apărură două siluete întunecate, în haine militare. De pe echipament le cădeau bucăţi mari de zăpadă. Îşi introduseră încărcătoare în puşti şi îi luară în vizor.

Erau chinezi.

Roebuck se afla la jumătatea drumului în încercarea de a-şi scoate corzile de paraşută din jurul gâtului, când simţi că îngheaţă. Tot ce putea face era să întoarcă spatele suflului. Aici, jos, era bine protejat, slavă Domnului. Furtuna care mătura prăpastia deasupra capului lui le făcea mari probleme soldaţilor chinezi, însă aceştia rămaseră pe poziţie.

Cei doi se ascunseseră în zăpadă. Probabil că se târâseră pe burtă până la crevasă. Pelerinele albe le fluturau atârnate de umeri – peste acestea se adunase probabil zăpadă şi se ascunseseră sub movile. Unul strigă spre ei într-o cantoneză de neînţeles, în timp ce partenerul lui umbla la radio, de parcă n-ar fi reuşit să găsească semnal.

Roebuck simţea efectele produse de alunecarea lui Scott deasupra lui şi încercă să se relaxeze.

— Ce mai faci, profesore…? strigă el.

— Nu… prea bine! mormăi epigrafistul, sub tensiunea efortului.

Roebuck încercă să arunce o privire prin peretele creat de furtună către cei doi soldaţi chinezi. Puţin granit, multă gheaţă.

— Suntem într-o adâncitură naturală, murmură el pentru sine. Sunt izolaţi.

Roebuck îşi ridică mâna încet, aducând-o în poziţia de predare, eliberându-se în acelaşi timp de corzile paraşutei. Dar până şi acea mişcare uşoară fu suficientă ca să-i provoace primului soldat o isterie de ţipete.

— Hei! strigă Roebuck, încercând să pară rezonabil. Am de gând să pun asta jos, da? Trebuie să pun asta jos.

Soldatul chinez strigă cu frustrare când Scott, fără să vrea, dărâmă câteva bucăţi de gheaţă din stâncă.

— Hei, ce se întâmplă? vru el să afle. Ce se întâmplă?

— Nu-ţi face griji, profesore. Tipul de acolo o face pe deşteptul. Dar e în ordine, doar vede că n-avem unde pleca.

Roebuck arătă spre corzile din cealaltă mână.

— Vreau să le las jos. Bine? Le las să cadă. La trei, profesore, pregăteşte-te. Unu, doi… trei!

Soldatul chinez deveni tensionat când corzile căzură din mâna lui Roebuck, eliberând puţin paraşuta. Dar dispozitivul era încă ataşat de spatele lui Roebuck şi mişcarea, deşi uşoară, lăsă să pătrundă o rafală de vânt, care provocă deschiderea paraşutei. Roebuck ştia că aşa se va întâmpla.

Aproape imediat, Scott începu să ţipe.

— Nu mă pot ţine! strigă el. La dracu', nu mă pot ţine! Ce faci acolo?

Soldatul chinez o luă razna, în timp ce partenerul lui îşi continua încercările disperate de a face staţia de emisie-recepţie să funcţioneze. În mod evident, era frustrat. Roebuck îşi ridică din nou mâinile.

— E în regulă! E în regulă! Trebuie să le dau drumul curelelor de-aici, din faţă, şi celor de pe spatele meu – şi repede!

Habar n-avea dacă soldatul înţelegea sau nu, dar n-avea de gând să aştepte prea mult ca să verifice. Acţionând din impuls, ţipa spre inamicul în criză, în timp ce Scott continua să avertizeze urlând că nu mai poate ţine coarda.

O curea pe stânga, una pe dreapta. Îşi duse mâna spre spate, în timp ce inamicul stătea cu arma pregătită. Trase cureaua şi paraşuta căzu, fluturând, în prăpastia de sub ei. Soldatul chinez răsuflă uşurat.

Roebuck zâmbi. Duşmanul îi răspunse la zâmbet. Dar zâmbetul îi dispăru rapid când constată că puşcaşul scosese un pistol de la spate şi ţintea direct spre…

Bang! Când glonţul îi intră între ochi, creierul soldatului chinez se împrăştie într-un arc pe cer. Dar nu înainte ca partenerul lui să reacţioneze la ce se întâmpla şi să abandoneze staţia.

Roebuck se pregăti să tragă din nou, însă temperatura armei supraîncălzite de focul tras în contact cu frigul îngrozitor afectase arma – şi chinezul i-o luă înainte. Armele lor erau acoperite cu huse termice. Atârnând de coardă, Roebuck era o ţintă sigură; fu atacat de o ploaie de gloanţe şi trupul i se convulsionă sub impact.

Scott ţipă când stiloul cedă şi simţi cum alunecă în viteză spre margine.

— Roebuck? Roebuck, eşti acolo?

Dar grindina de gloanţe continua neabătută, iar un glonţ îi sfâşie coapsa, explodând în zăpada de un alb neprihănit. Scott urlă în agonie, zbătându-se şi rostogolindu-se, apoi o mână, parcă de nicăieri, îl prinse de braţ şi îi opri căderea.

Scott privi în sus înspăimântat, pentru a vedea faţa lui Gant.

Maiorul îşi puse un deget pe buze, cerându-i antropologului să păstreze tăcerea.

Şi la fel de brusc precum începuse, ploaia de gloanţe încetă.

Apoi tăcere.

De partea cealaltă a crevasei se auzi o voce care raporta:

— L-am prins, domnule.

Scott aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe cel de-al doilea soldat chinez cu gâtul tăiat de la o ureche la alta, rostogolindu-se peste creastă, în neant.

— Acum stai liniştit! ordonă Gant. În regulă, soldat, trage!

Scott făcu ochii mari de spaimă.

— Şi cu Roebuck cum rămâne? întrebă el.

— Locotenentul a murit, explică Gant impasibil. Nu mai poţi face nimic. Capul ăla înfierbântat tocmai a transformat o ceartă minoră într-un război mondial. Prima lege a războiului: îţi răneşti adversarul, *îl răneşti,* nu-l omori. Vrei să-şi consume energia în încercarea de a-şi recupera răniţii. Şi soldaţii aceia ştiau ce fac. De aceea ai fost împuşcat în picior. Iar acum, ne-au încetinit ritmul.

Îi făcu un semn celuilalt soldat că totul este în regulă.

Puşcaşul aflat de cealaltă parte a prăpastiei trase un singur glonţ, care rupse coarda. Trupul lui Roebuck se prăbuşi în abis, în timp ce Gant îl trase pe Scott din strânsoare, încordându-şi toţi muşchii spatelui.

— Bine lucrat, doctore Scott, sunt impresionat. Ai reuşit – sub focul acela – să-ţi păstrezi capul pe umeri destul de bine. Hai să-ţi bandajăm rana, ca să putem pleca, sugeră Gant, ajutându-l să se ridice în picioare.

Scott şchiopătă câţiva paşi, constatând că toată lumea era deja adunată. November îi surâse, dar el o văzu doar pe Sarah, care se repezi să-i ia locul lui Gant în încercarea de a-l sprijini. Incapabili să se abţină, se sărutară profund, pasional.

— Credeam că te-am pierdut, spuse ea tremurând.

— Şi eu la fel, replică Scott, acceptând acel moment plin de romantism de parcă ar fi fost ceva natural.

Aflată în spatele lor, November încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Unde suntem? întrebă Scott întorcându-se spre Gant. Credeam că *Jung Chang* este abandonată.

— Întăriri, explică Gant. În furtuna asta, am putea fi în mijlocul unei tabere de război fără ca măcar să ştim. Sper din suflet că erau doar cercetaşi.

Ceea ce, după cum se demonstră ulterior, era departe de a fi adevărat.

Staţia lui Gant prinse viaţă.

— Domnule, Michaels e aici, pregătit.

— Continuă, soldat, replică Gant, remarcând în acelaşi timp că furtuna începea să se potolească.

Pe tot flancul lor stâng erau diverse obiecte răspândite. În zare păreau mici, deşi nu chiar atât de mici. Şi se vedea mişcare…

— Se îmbunătăţeşte vizibilitatea. Terminat.

— Minunat. Să pornim.

— Aăă… nu, negativ, domnule. Avem o problemă. N-o să vă vină să credeţi unde suntem.

ÎNTĂRIRILE

Gant îşi ajusta binoclul computerizat privind peste vârful crestei de zăpadă întărită şi de gheaţă, în timp ce medicul unităţii, un bărbat masiv, cu un accent blând de Iowa, cu numele de John Brandes, se ocupa de rana de la piciorul lui Scott.

La ceva depărtare de locul unde se aflau se vedea masiva tabără chinezească, pe deplin echipată cu vehicule blindate pentru trupe, cu tancuri, baterii antiaeriene şi rânduri peste rânduri de corturi. Acolo erau trupe. Multe trupe. Tabăra avea chiar şi sprijin aerian, beneficiind de supravegherea a patru elicoptere de atac.

Gant rămase fără răsuflare.

— La dracu'! zise el.

— Nu ştiai că sunt aici? întrebă Hackett cu privirea fixată asupra lui Bob Pearce, care însă ridică din umeri.

De unde dracu era să ştie?

— Nu aşa. Îşi plecă faţa, evitând privirea tuturor, apoi zise: Ei bine, nu par să ştie că suntem aici. Cercetaşii nu au reuşit să transmită avertismentul. Chiar avem un dram de noroc.

Se întoarse la supraveghere, lovindu-l fără să vrea pe Scott la picior.

— Ah! tresări Scott, punându-şi imediat mâna la gură.

Realiză prea târziu că ar fi trebuit să tacă. Încă mai aştepta ca morfina să îşi facă efectul.

— Ai noroc, spuse Brandes, înfășurând strâns bandajul în jurul rănii. Glonțul a trecut prin muşchi şi a ieşit.

— E şi asta o formă de noroc, bănuiesc, comentă acid Sarah.

Lui Scott îi clănţăneau dinţii.

— Ai putea să te grăbeşti? spuse el disperat. Îngheţ.

Îşi desfăcuse fermoarul ca să-şi scoată piciorul. November avea o trusă de reparaţii şi era ocupată să-i cureţe sângele de pe costum şi să amplaseze un petic hidrofug pe găurile din pantalonul costumului.

Medicul dădu din cap şi zise:

— E gata.

Scott se grăbi să se îmbrace.

Erau aliniaţi cu toţii cu spatele la viscol, cu capetele plecate. Gant scutură din cap.

— Nu ştiu, mormăi el. Ce-au gândit de v-au trimis aici în costume roşii? Le-am spus să

fie albe, şi asta nu o dată. E o afurisită de culoare a Naţiunilor Unite. Richard, poţi citi în chineză?

— Puţin.

— Ei bine, vino aici. Poate cineva să-l înfăşoare în ceva alb? Nu vreau să-l folosească iar pe post de ţintă.

Cu prelata albă – pe care o utilizaseră ca să acopere focosul – înfăşurată în jurul capului şi a umerilor, Scott urcă pe o movilă şi se uită cu grijă peste vârf.

Gant îi înmână binoclul.

— Sticla de la binoclu luceşte? întrebă Scott, spre agitaţia tuturor.

— Numai dacă-l mişti.

Scott nu era impresionat. Îşi duse binoclul la ochi.

— Unde mă uit? întrebă el.

— Jos spre stânga, unde e drapelul de pe cortul mai mare. Am văzut vreo două stindarde.

— Am văzut. A Şaptea Divizie Blindată. Îţi spune ceva?

Gant încuviinţă.

— Altceva?

— Garda de Elită… a Poporului.

Gant se lăsă să alunece în spatele movilei de zăpadă, trăgându-l pe Scott după el.

— Of, rahat. Sigur că înseamnă ceva… ceva grav. Sunt cei mai buni, spuse Gant. Ne confruntăm cu cei mai buni.

Îşi frecă bărbia, uitându-se la costumele de un roşu strălucitor ale celorlalţi savanţi.

— Cum dracu să treacă de chinezi fără să fie văzuţi?

— Ok, spuse el. Ne trebuie un plan.

— Cât de departe suntem de *Jung Chang*? întrebă Hackett.

Erau adunaţi într-un cerc în jurul lui Gant, care desena în zăpadă situaţia de pe teren.

— Cam la cinci kilometri. *Jung Chang* este amplasată spre sud. Adică o drumeţie de vreo oră fără ocoluri. Tabăra nu e chiar în calea noastră, dar e pe-aproape. Trebuie să ocolim perimetrul pe la colţul acesta estic.

— Şi dacă tăiem paraşutele şi le prindem pe costumele de sărituri? Atunci am fi camuflaţi, sugeră Sarah.

Doi dintre puşcaşi erau atraşi de idee, dar Gant nu era prea convins.

— Ăă… materialul e prea subţire. Ai sfârşi în roz în loc de roşu.

Sarah îşi adună cristalele de gheaţă de pe sprâncene, aruncând o privire spre tabăra chinezească. De ce nu mergeau direct spre *Jung Chang?* De ce se temeau? Şi atunci, îşi dădu seama. În timp ce toţi ceilalţi discutau teorii extravagante despre cum să se strecoare pe lângă o tabără chinezească fără să se tragă asupra lor, ceva legat de modul în

care se comportau soldaţii chinezi o făcu să realizeze un lucru. Soldaţii păreau preocupaţi. Deşi furtuna slăbise în intensitate, se concentrau tot spre cer. Era vorba de contactul neaşteptat cu o aeronavă inamică? Sau de vehicule care se apropiau din zare? Verificau datele de radar pe unde lungi. În timp ce doi dintre ei erau îmbrăcaţi în roşu. Era probabil personal civil auxiliar, persoane cam ca ei.

— Nu se aşteaptă să vină cineva pe jos, comentă ea.

Matheson era nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Suntem în pustietate, dădu din umeri Sarah. Cine dracu' să vină la o tabără chinezească aflată la mii de kilometri de civilizaţie? Nimeni.

Scott se ridică cu grijă.

— Sugerezi să traversăm pur şi simplu tabăra *la picior?*

— De ce nu? Ei se aşteaptă să ne strecurăm pe lângă. Dacă părem suspecţi, vom fi trataţi ca suspecţi. Majoritatea tipilor de aici sunt îngheţaţi deja şi sunt mai preocupaţi de menţinerea căldurii corpului. Să-i ia dracu! Pun pariu că dacă intrăm pur şi simplu în bază şi ne prefacem că ştim ce facem, vor presupune că suntem de-ai lor şi ne vor ignora.

— Ai înnebunit? chicoti Pearce. Trebuie să fie unul dintre cele mai demente scenarii de pseudopsihologie pe care le-am auzit vreodată.

Matheson zâmbi.

— Da. Nu se aşteaptă la aşa ceva. Şi, în afară de asta, Scott ştie chineză. Dacă intrăm în belea, ne scoate el de acolo.

— Dar… încercă Scott să protesteze, fără însă ca cineva să-i acorde atenţie.

Hackett rânjea şi clătina din cap.

— E atât de nebunesc planul acesta, că s-ar putea să funcţioneze.

Gant era agitat.

— E curajos. Dar e numai jumătate din plan.

— În legătură cu chestia asta cu vorbitul chinezei, încercă Scott să intervină. Ştiu să citesc, însă…

Dar Brandes era îngrijorat.

— Domnule, spuse el. Dacă îmi permiteţi… Purtăm camuflajul standard al armatei americane. Vor şti imediat cine suntem dacă vom încerca asta. Singura opţiune ar fi să ocolim perimetrul exterior şi să ne întâlnim cu savanţii pe partea cealaltă. Şi târâtul pe burtă ar fi o sugestie, dar sub nicio formă nu va reuşi asta o echipă formată din doi, trei oameni, care să mai şi aibă grijă de jucărie.

Şi bătu cu palma în lada lungă şi neagră în care se afla – pe culisorul său – focosul nuclear.

— Cu el ce facem?

— Asta nu e singura noastră opţiune, soldat, spuse aspru Gant. Competenţe… am

nevoie de competenţe.

Îl indică pe Scott.

— Tu te pricepi la limbi. Mergi.

Gant se uită la Sarah, apoi la Bob Pearce, înainte de a se opri, în cele din urmă, la November.

— Draga mea, scoate-ţi hainele. Apoi i se adresă lui Sarah: La fel şi tu.

Sarah luă foc.

— Lua-te-ar dracu'! ţipă ea.

Gant îşi dădu capul pe spate, nesigur în legătură cu modul în care să o abordeze în starea aceea explozivă, când Sarah adăugă:

— E planul meu. Merg şi eu.

— Stai să văd dacă pricep, spuse Matheson, băgându-şi degetele sub ham ca să-l aranjeze mai bine. Lumea e programată să se sfârşească. Iar noi suntem în mijlocul unei zone de război. Deci urmează să intru în tabăra unui inamic… târând un focos nuclear de două sute de kilograme pe un culisor.

Pe a doua frânghie, Sarah gemu lângă el.

— Cam atât de mare e, zise ea gâfâind.

Scott mergea cu capul plecat, de parcă s-ar fi temut să se mişte.

— Vorbeşte încet, te rog. Dacă aud că nu vorbim cantoneză, intrăm în belele.

— Cred că ai scăpat uşor numai cu împuşcătura din picior, spuse Sarah, urmărindu-l pe Scott luând-o înainte şi şchiopătând uşor.

Gant mergea lângă Scott, îmbrăcat în costumul roşu al lui November, verificând coasta şi supraveghind permanent zona împreună cu caporalul Hillman şi cu Michaels, care schimbaseră costumele cu Bob Pearce şi cu Hackett. Cei trei flancau focosul de o parte şi de alta.

Niciunul dintre ei nu avea arme. Personalul auxiliar civil nu purta arme. Dar soldaţii aveau cuţite ascuţite, pe care le ţineau ascunse.

Unui bărbat bine pregătit fizic i-ar fi trebuit o sută de zile ca să traverseze cele două mii şapte sute de kilometri de la o coastă la cealaltă, traversând Antarctica şi trăgând după sine o sanie de două sute de kilograme. Lui Matheson îi amintea de istoria acelui loc. Expediţiile lui Scott Amundsen şi Mawson deveniseră poveşti legendare, de spus în jurul focului de tabără – modul în care se luptaseră aceşti eroi cu elementele naturii şi felul în care pieriseră căpitanul Scott şi echipa lui. Avea să se întâmple asta din nou?

Erau agitaţi. *Cu toţii* erau agitaţi. Poate de aceea pasul lung se transformă treptat într-un fel de legănat de pinguin, care îi ducea înainte într-o trepidaţie lentă.

Ultimele două sute de metri de gheaţă netedă şi pustie erau cele care aduceau pericolul imediat cel mai mare. Dacă pe drum se afla vreo santinelă ascunsă, probabil că

ar fi sărit din ascunzătoare şi ar fi deschis focul.

Dar nu era nimeni.

Apropiindu-se de prima linie de corturi simple şi negre, auzeau numai vântul fluierând dezolant şi fluturarea solitară a foilor de cort şi a învelişurilor din nailon. Era ca un oraş-fantomă.

Scott respira atât de greu, încât devenea conştient de un fenomen propriu Antarcticii, cunoscut sub numele de „praf de diamant“. Aerul era atât de uscat şi temperatura era atât de scăzută, încât fulgii din aer formaseră mici hexagoane. Nu era un fenomen care să semene cu altele legate de fulgi. Când se uita la soare, acesta părea înconjurat de un halo, cu razele formând în mijloc un gen de cruce.

Matheson inspiră profund. Apoi din nou. Devenea din ce în ce mai greu de respirat. Iar pentru el era un şoc. Nu credea că este atât de nepregătit. Sarah se întoarse spre el.

— E în regulă, Ralph. E doar altitudinea. Antarctica se află la o înălţime de trei ori mai mare decât a oricărui alt loc, şi asta în medie. Suntem cam la trei kilometri deasupra nivelului mării. Te lupţi şi cu lipsa de oxigen, nu numai cu frigul.

— Simt că-mi explodează plămânii în piept, şuieră Matheson.

Scott le aruncă o privire cerându-le să păstreze tăcerea, verificând totodată dacă toată lumea purta ochelarii de soare. La urma urmelor, o singură privire în ochii lor şi chinezii şi-ar fi dat imediat seama care le era jocul.

Trecură fără probleme de primul rând de corturi, continuându-şi drumul fără a se gândi la prea multe.

Trecând imediat şi de al doilea şir de corturi, auziră vocile cu accent străin. Voci orientale cu un timbru jos, rezonând dintre rândurile de lăzi cu echipament stivuite sub prelate, acoperite acum cu zăpadă.

Brusc, în faţa lor, doi soldaţi chinezi ieşiră din corturi, cu armele atârnate pe umăr. Făcându-şi drum spre o baracă de comandă, le aruncară o privire scurtă, după care îşi continuară drumul.

Scott ezită, oprindu-se brusc. Ceilalţi îl urmară.

Cu timiditate, se aplecă ca şi cum ar fi vrut să-şi încheie mai bine bocancii şi aruncă o privire prin deschizătura celui mai apropiat cort; văzu alţi trei chinezi, care fumau şi jucau cărţi în jurul unui mic radiator. Unul dintre ei se uită la el.

Scott dădu din cap.

Soldatul închise repede deschizătura cortului.

Scott se ridică în picioare, ştergându-şi zăpada de pe un genunchi. Le făcu semn cu capul şi celorlalţi ca să-l urmeze şi aruncă o privire spre marginea taberei, sperând că ceilalţi se aflau deja undeva pe acolo.

Continuară iute, până ajunseră în locul în care Gant le propusese să se întâlnească. Snowmobilurile erau aliniate sub paravane fluturând – cel puţin douăzeci, toate lucioase

şi lustruite. Lângă ele se afla un APC pe şine, iar dincolo de ele se vedeau elicoptere şi, ceva mai departe…

Poc! Scott se învârti pe călcâie când se izbi de un soldat care ieşise în fugă dintr-un cort, fără să se uite pe unde merge.

Soldatul îl privi cu dispreţ din cap până-n tălpi. Lătră ceva, apoi se mişcă de parcă ar fi intenţionat să-şi continue drumul, dar Scott făcu un gest pe care probabil nu ar fi trebuit să-l facă.

Cu buzele tremurând, zâmbi şi dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles.

Soldatul se întoarse. Îl apucă pe antropolog de costum şi urlă ceva la fel de puternic şi de neinteligibil.

Sarah şi Matheson schimbară priviri îngrijorate. De ce nu-i răspundea Scott soldatului? De ce tot dădea din cap zâmbind, de parcă nu era întreg la cap?

Pearce se apropie sprijinindu-se în coate, care începuseră să-l doară, şi îşi dădu seama că echipa lui avea probleme atunci când mişcarea lui nu fu urmată de ceilalţi. Scott şi restul echipei, mici pete de roşu mişcându-se prin tabără, ar fi trebuit să iasă de ceva timp din garnizoană, mai ales că el îşi micşorase pasul la unul de melc.

Dar n-o făcuseră. Nu era nici urmă de ei.

Indicând tuturor celorlalţi să ia poziţie, se întoarse şi scoase binoclul.

— Iisuse Hristoase… Richard, *ce faci?*

Hackett se întoarse şi el, îngrijorat.

— Ce este?

Scott îşi trăsese braţul cu forţa. Îşi încleştase pumnul. Şi se pregătea…

Bum! Lovitura în măruntaiele soldatului chinez fu atât de puternică, încât omul căzu pe loc, încovoiat de durere.

Gant era impresionat.

— Şi ăsta a fost chinezescul pentru…

— Piciorul meu!

Scott le aruncă o privire celorlalţi, care păreau năuciţi.

— Cum am spus, *citesc* în chineză! N-am spus că ştiu să şi *vorbesc!* Haideţi!

Gant i se alătură imediat. Îl târî pe soldat în spatele unui cort. Apucându-şi cuţitul, tocmai se pregătea să i-l împlânte în ceafa, când Matheson îi ceru să înceteze.

— Ce faci?

Gant era exasperat, dar se grăbeau prea tare ca să mai stea la discuţii. Se mulţumiră să-i pună chinezului un căluş, legându-l şi luându-i arma. Aveau doar câteva secunde până când soldatul avea să fie descoperit de camarazii lui.

Sarah era nedumerită.

— Dar ai tradus ce-a spus soldatul acela… La *Jung Chang*, când Bob s-a proiectat…

— Cantoneză, acela vorbea cantoneză, sări Scott. Şmecherul acesta vorbeşte mandarină.

Gant arătă APC-ul cu degetul.

— Ok, Matheson, porneşte chestia aia.

Matheson dădu din cap.

— Cred că pot.

— Să nu crezi, îi ordonă Gant. Fă-o!

Michaels era perplex.

— Există două tipuri de chineză?

Scott arătă spre focos.

— Să mergem!

— Rahat, rahat, rahat! exclamă Pearce, în cea mai tare şoaptă pe care şi-o putea permite în poziţia în care se afla. Au eliminat un paznic!

Hackett se târî şi el lângă Pearce.

— Asta era şi ideea. Mă rog, au greşit santinela. Uite.

Hackett îşi duse binoclul la ochi şi privi atent tabăra. În spatele APC-ului, echipa deschisese uşile şi târa focosul înăuntru. În cabină, Matheson deschidea cu forţa un panou. Încerca să scurtcircuiteze pornirea. Fumul ieşea prin ţeava de eşapament verticală din spatele vehiculului.

APC-ul se trezi la viaţă. Chiar şi de la distanţa aceea îi puteau auzi mârâitul şi fluieratul specific.

În colţul îndepărtat, din spatele unor camioane mobile de comandă, apăru un alt bărbat. Paznicul vehiculului. *Acela* era omul pe care ar fi trebuit să-l elimine.

Se îndrepta direct spre ei.

Hackett se întoarse pe spate, chemându-l pe Brandes lângă ei.

— Ce explozivi grei aveţi la voi?

— Vrei să spui… aruncătoare, grenade?

— Da.

— Aruncătoare şi grenade, spuse medicul, ridicând din umeri.

Hackett arătă tabăra cu degetul.

— Atunci, m-aş gândi repede la ceva dacă aş fi în locul tău. Dintr-o clipă în alta vor avea nevoie de o diversiune.

Şi atunci se auzi focul de armă răsunând în toată tabăra.

Pietrificat, Pearce se uita la echipă.

— Ah…

Gant se îndepărtă de APC, cu mâinile ridicate deasupra capului, în timp ce paznicul chinez flutura ţeava armei prin fereastra cabinei. Matheson nu părea să priceapă că i se poruncea să coboare. Dar al doilea foc de armă fu suficient de clar. Se pregăti să coboare, chiar dacă grimasa de pe faţa lui Gant spunea clar: „Nu mişca".

Gant făcu un pas în faţă. Soldatul ţipă la el, în timp ce din cealaltă parte a taberei soldaţii ieşeau din corturi, curioşi să vadă ce se întâmplase. Un ofiţer iritat coborî din camionul lui de comandă, flancat de inferiori, chinuindu-se să se îmbrace din mers. În spatele APC-ului, Michaels privi spre Sarah, împietrită în prag, şi îşi ridică încet degetul la gură. Lângă el era Scott, de o parte, şi Hillman de cealaltă.

Focosul era depozitat în siguranţă înăuntru; una dintre uşile din spate era deja închisă. Cealaltă era pe jumătate deschisă.

Încet, foarte încet, Michaels deschise portiera dinspre Sarah şi-i şopti:

— Spune-i lui Ralph s-o calce până la podea.

Ea arătă printr-un semn al capului că înţelesese. Schimbă o privire scurtă de îngrijorare cu Scott şi închise bine portiera.

Soldaţii din întreaga tabără se apropiau, nu prea siguri de ceea ce se petrecea. Deodată, o brumă de cantoneză pe care Scott o înţelese îi ajunse la urechi.

— Ei cred că suntem dezertori, explică epigrafistul. Cred că am fost trimişi să furăm transportorul şi să evadăm.

— Gândeşte bine, replică Hillman.

Dar conversaţia le fu întreruptă când întreaga panoramă de corturi negre care se aliniau în faţa lor explodă brusc într-o flacără vineţie. Soldaţii erau aruncaţi în aer. Muniţia prinsă în explozie reacţiona la rândul său cu flăcări care se întindeau metru cu metru.

Şi doar de atât avu nevoie Gant ca să se arunce asupra paznicului său.

Lama cuţitului se înfipse adânc, până la plăsele, în ochiul stâng al tânărului, iar maiorul se uită urât la Matheson.

— Porneşte! urlă el.

Inginerul băgă maşina în viteză şi ţâşni în faţă, trecând prin corturi şi lăsând doar devastare în urmă. Gant plonjă spre arma soldatului mort, lăsându-se într-un genunchi ca să se apere de explozia unui incendiu, în timp ce Hillman îl înşfacă pe Scott de braţ.

— Vino, profesore! Oi fi ştiind tu multe, dar ştii şi să conduci o chestie din asta? strigă puşcaşul, arătând spre unul dintre snowmobiluri.

Scott îşi trase mâna ridicând din umeri, apoi îi demonstră că ştia. Trecându-şi un picior peste şa şi apăsând butonul pentru motor, călcă acceleraţia şi se avântă în carnagiu.

Hillman, Michaels şi Gant nu erau departe.

Şi nici A Şaptea Divizie Blindată a Poporului, Garda de Elită.

— Mai trageţi o dată! ordonă Brandes.

— Dar oamenii noştri vin direct spre noi! urlă unul dintre puşcaşii care manevrau aruncătorul.

— Trageţi peste capetele lor!

Soldatul se supuse, transformând unul dintre camioanele de comandă chinezeşti într-o minge de furie portocalie. Dar devastarea era mult mai mare decât s-ar fi aşteptat cineva. Pământul se deschise sub întreaga secţiune a taberei, transformând gheaţa într-o vale fără fund. Aburul vulcanic din adâncul glacial irupse.

Matheson schimbă vitezele.

— Asta explică totul! strigă el peste umăr.

— Ce explică? întrebă Sarah, prinzându-se de bara de pe tavan ca să nu se rostogolească spre partea din spate a APC-ului.

— De ce chinezii n-au campat mai aproape de *Jung Chang*. Imaginea aceea din satelit a Atlantidei arăta că oraşul avea o lăţime de câţiva kilometri – dimensiunea Manhattanului. Şi suntem chiar deasupra lui, şi totuşi atât de departe de *Jung Chang*. Gheaţa era fisurată probabil pe o distanţă de kilometri întregi în zonă. Când Atlantida s-a pornit, a început să topească şi gheaţa de dedesubt.

— Minunat, replică Sarah. Deci Atlantida ar putea fi scufundată încă o dată.

— Rahat, zise Matheson. Nu m-am gândit la asta. Ce naiba facem dacă nu putem ajunge acolo?

Cum snowmobilurile lui Scott şi ale celorlalţi ocoleau corturile, mergând în urma APC-ului, se găsiră brusc despărţiţi şi fură nevoiţi să se întoarcă, pentru a găsi rampele improvizate pe care le puteau utiliza ca puncte de lansare. Sub o grindină de focuri, fiecare sări peste prăpastie, aterizând greoi pe cealaltă parte.

Puşcaşii care manevraseră aruncătorul îl dezasamblară repede şi îl depozitară pentru transport. APC-ul veni bubuind pe gheaţă, viră şi derapă, zvârlind gheaţă în jurul său. Sarah deschise uşile din spate.

— Urcaţi!

Nimeni n-avu nevoie să i se spună de două ori. Se ridicară în picioare, în timp ce puşcaşii asigurau focul de acoperire, iar savanţii urcară primii.

Hackett se urcă pe scaunul din faţă.

— Ei bine, e plăcut, spuse el.

Apoi, deveni brusc conştient de câteva sunete înăbuşite, de parcă un copil arunca pietre într-o latură a vehiculului.

— Hei! Se trage asupra noastră!

Matheson se întunecă.

— Nu serios, Sherlock!

— Ah! strigă Pearce, simţind durere în braţ în timp ce încerca să se ridice.

November sări să-l ajute, în timp ce el încerca să oprească sângele care îi curgea din rana de la braţ.

— Veniţi! strigă Sarah spre puşcaşii din spatele maşinii. Urcaţi odată, trebuie să plecăm!

— Negativ! urlă Brandes drept răspuns. Noi rămânem să-i acoperim pe băieţi, altfel n-o să reuşească!

— Dacă nu urcaţi acum, n-o să reuşiţi niciodată!

Dar nici n-apucă să termine de vorbit, că-şi şi regretă cuvintele. O explozie nu prea îndepărtată zgudui vehiculul şi aruncă în aer doi puşcaşi.

Sarah era în şoc. Nu ştia ce să facă. Încremenită, nici nu observă că Brandes închisese uşa din spate, trăgând imediat zăvorul.

APC-ul se zgâlţâi din nou, sub o altă explozie.

Matheson aruncă o privire peste umăr.

— Ce se petrece? Am terminat?

Hackett privi mai atent şi văzu că Bob Pearce zăcea pe podeaua maşinii, sângerând puternic.

— Hai să plecăm de-aici! strigă el.

Matheson băgă în viteză, apoi se îndepărtară.

Scott se feri şi îşi croi drum printre soldaţii inamici împrăştiaţi şi bucăţile de gheaţă, în încercarea de a face un zigzag militar. Însă, în cele din urmă, se demonstră a fi mai uşor să atace frontal toate obstacolele.

Din stânga venea Gant, care trântise un soldat la pământ, smulgându-i arma din mână. Întoarse arma în spate şi trase câteva salve succesive, ca foc de acoperire, până goli întregul încărcător.

Şi chiar dacă nu toate gloanţele ajunseră aproape de ţintă, graţie lor avură drumul liber până când reuşiră să ajungă din urmă APC-ul.

Virară apoi spre locul unde îi aşteptau puşcaşii.

— Brandes, Jackson! Urcaţi! Acum! urlă Gant.

Hillman aruncă o privire peste umăr spre trupele de chinezi care se apropiau, pe snowmobiluri şi APC-uri. Chiar şi două dintre elicoptere începuseră să se încălzească, cu rotoarele în mişcare.

— O, Dumnezeule, haideţi, băieţi, trebuie s-o ştergem de aici!

În cele din urmă, puşcaşii marini se puseră în mişcară.

Brandes chiar reuşi să se ridice în capul oaselor. Dar nu aveau să mai meargă nicăieri cu ofiţerul lor comandant. Nu aveau să mai meargă nicăieri niciodată.

Erau morţi şi erau folosiţi acum drept scuturi de către comandourile forţelor speciale chinezeşti, care aşteptau sub trupurile americanilor morţi.

Michaels fu primul care reacţionă, trecând peste camaradul lui căzut şi zdrobindu-l pe chinezul aflat dedesubt. Şinele metalice ascuţite din spatele vehiculului se răsuciră şi rupseră hainele de pe pieptul soldatului mort, sfâşiindu-i carnea, după care prinseră din nou aderenţă şi porniră în urma APC-ului. Ceilalţi trei îl urmară îndeaproape.

Trecură pe lângă o movilă de gheaţă, fără să observe că în vârful acesteia se aflau doi cercetaşi chinezi buimăciţi, călare pe snowmobilurile lor. Cu staţiile activate, îşi întoarseră vehiculele şi porniră în urmărire.

— Unde mergem? întrebă Matheson, luptându-se să păstreze controlul vehiculului care gonea cu viteză.

Hackett întoarse harta invers şi o învârti, însă oricât încerca, nu reuşea să priceapă nimic.

— E în chineză, spuse el, împăturind documentul pe care îl găsise ascuns într-un compartiment până la o dimensiune mai uşor de folosit. Nu pricep nimic. Drace, unde e lingvistul când ai nevoie de el?

— Păi, ar trebui să aibă un semn pentru nord sau sud sau un rahat de genul ăsta… E universal doar.

Hackett ţinu harta ca să o poată vedea şi Matheson şi înfipse un deget în scrisul cu înflorituri.

— Nu şi în China!

— Hei, Bob sângerează destul de rău, strigă November. Vede cineva o trusă medicală?

Hackett se scărpină.

— Ăăă… nu. E o problemă?

Pearce încleştă dinţii, susţinându-şi braţul. Din antebraţ îi ieşea o bucată ascuţită şi înnegrită de metal.

— Da! strigă el. Da, chiar e o problemă!

Sarah făcu o grimasă când privi rana.

— Cuvinte dure, Bob. Ne vom gândi la ceva.

— Scuzaţi? întrerupse Matheson.

— Ce e?

Matheson arătă spre parbriz.

— În ce direcţie?

Oriunde priveau, nu se vedea decât un peisaj dezolant – numai zăpadă şi gheaţă.

— Pfff, habar n-am. Înainte? sugeră Sarah, uitându-se la cutia având pe capac micuţa

cruce roşie, care atârna de un batardou.

Se ridică în picioare.

Matheson viră pentru a evita gheaţa care se dezintegra. Şi atunci observă. Cerul acela familiar, pe care îl mai văzuse cu doar câteva săptămâni înainte. Frunzele mari, verzi, legănându-se şi strălucind pe fundalul mai întunecat al atmosferei, unde particulele încărcate din furtunile solare erau prinse în câmpul magnetic al Pământului. Aurora australă.

Doar că, de data aceasta, masa contorsionată de verde nu se mişca doar încoace şi încolo pe cer, ci se aduna efectiv într-un vârtej care reproducea o tornadă. Aşa cum povesteau miturile antice chinezeşti – un şarpe uriaş, cu două capete, care se lupta cu vântul şi cu ploaia.

Într-o pâlnie uriaşă şi verde ce părea să vibreze odată cu turbioanele fluxului magnetic, miliarde de tone de particule încărcate erau azvârlite spre Pământ şi dincolo de el, coborând şi fiind transportate pe cei aproape o sută de kilometri din spaţiu până la Pământ, într-un tub construit de forţele invizibile ale voinţei universului însuşi.

Era precum un cordon ombilical lucitor conectat la Mama Natură însăşi. Iar Atlantida se hrănea.

— Sfântă Fecioară, murmură Matheson. Cred că tocmai am găsit *Jung Chang*.

Era tulburător să descoperi că nu existau oglinzi laterale pe snowmobiluri. Şi că era imposibil să-ţi dai seama cât de aproape era duşmanul, fără imaginile acelea amplificate de oglinzi. Iar să se uite peste umăr nu era o soluţie foarte bună pentru Richard Scott. În primul rând era prea speriat, în al doilea rând – terenul era prea accidentat ca să-i permită să-şi ia ochii de la el.

Tot ce ştia era că se trăgea în el. Mult. Şi asta era suficient. Auzea proiectilele sfârâindu-i pe lângă urechi, ştia că maiorul Gant se afla undeva în laterala sa, gonind să ajungă în faţă… Apoi…

Bum! Pământul explodă într-o erupţie incredibilă de foc şi de gheaţă, atât de fioroasă încât săltă de la pământ snowmobilul, obligându-l pe Scott să meargă preţ de un moment pe o singură şină. Ceea ce se demonstră a fi cu noroc, pentru că îl îndepărtă de craterul care se deschise în faţa lui, într-o masă de fisuri cu margini neregulate.

Dar pe când Scott începea să se redreseze, una dintre ravenele de gheaţă îşi schimbă direcţia exact în faţa lui, făcându-l pe epigrafist să pună frână, pentru a-şi căuta calea prin labirint. Aruncă o privire în spate.

Şi îşi dori să n-o fi făcut.

O linie de snowmobiluri conduse de chinezi se apropia de el, lăsând în urmă nori grei de zăpadă, în timp ce pe deasupra lor zburau câteva aeronave. Trăgând.

— Iisuse, ce dracu fac? ţipă profesorul, deşi era evident că încercau să-l ucidă.

În faţă, unde ar fi trebuit să se afle şi Scott acum, zăpada se deschise într-o altă minge de foc, când cele două elicoptere de atac, zvelte şi negre, traseră asupra lui.

Scott îşi opri din nou snowmobilul, descoperind, spre oroarea lui, că gheaţa se crăpase peste tot în jurul său şi că era într-o cursă contratimp cu o fisură. Porni din nou, urmat de crăpătura din gheaţă. Adâncă şi întunecată. Zimţată şi neostoită. Lărgindu-se, eliberând un abur orbitor. Scott ştia că n-avea să mai dureze mult până când fenomenul avea să îşi schimbe direcţia, întretăindu-i calea şi punând capăt călătoriei lui.

Reduse viteza, dând astfel un impuls motorului, şi închise ochii cu speranţă, în timp ce fisura se avânta sub vehiculul lui.

Dar nu se întâmplă nimic.

Ca un miracol, gheaţa fisurată nu se deschise suficient cât să-i înghită snowmobilul; totuşi, situaţia lui rămăsese precară, întrucât de el se apropiau umbrele soldaţilor chinezi…

Observă apoi în faţa lui APC-ul care vira printre făgaşele din gheaţă, în timp ce – profilată pe fundalul pâlniei verzi şi învolburate de plasmă – vedea mitraliera de pe acoperiş.

Bineînţeles!

Aruncă o privire la bord. Localiză staţia radio şi apăsă butoanele:

— Gant, mă auzi?

Îl văzu pe Gant apucându-şi staţia şi răspunzând. Bine. Erau pe aceeaşi undă.

— Sunt Scott! Spune cuiva din APC să manevreze mitraliera de pe turelă! Şi arată-le cum s-o utilizeze, repede!

Sarah făcu o rotaţie în scaunul turelei mici şi înghesuite, întorcând mitraliera cu faţa spre spatele maşinii. Pe buza interioară a turelei erau peste tot cifre mici, ca cele ale unui ceas. Când ajunse la cifra şase, se opri.

Aruncă o privire în spate, spre Hackett, care deschidea o cutie cu muniţie.

— Atât avem ca să schimbăm situaţia, îi atrase el atenţia.

Sarah îl ignoră, urmând instrucţiunile transmise de Gant în căşti. Pe partea superioară a armei se afla o placă plată, alungită, cu două închizători având forma unor şuruburi. Le deşurubă rapid. Ridică placa şi văzu un mecanism pe un pivot. Bănui că acolo trebuia să pună gloanţele. Hackett îi înmână cartuşele, fiecare de dimensiunea unui deget, şi Sarah introduse primul şir în carcasă. Împinse dispozitivul, înşurubă înapoi placa şi-i raportă lui Gant.

— E în ordine! strigă el ca răspuns. Ai încărcat şi ai asigurat. Prinde-i în vizor şi ţine ambele mâini pe mitralieră. Are un recul puternic. O rezistenţă mai mică pe mâner şi te trezeşti că te învârte de jur împrejur.

Sarah nu mai aşteptă alte instrucţiuni. Prinzând în prim-plan primul elicopter, alinie

vizorul. Apoi apăsă trăgaciul.

Şi nu se întâmplă nimic.

— Drace! S-a blocat? Ce se întâmplă?

Hackett se uită din laterală la dispozitiv.

— Siguranţa! Ai lăsat siguranţa activă!

Sarah se simţi ca o amatoare – dar duse rapid mâna în laterală şi scoase siguranţa. Alinie din nou mitraliera.

Şi trase.

Scott sări de fericire când un şuvoi de plumb izbucni din turela cu două ţevi. Era ca o explozie de foc, de fiecare dată când al cincilea glonţ, trasorul, se aprindea ca o rachetă ghidând ţinta lui Sarah. Dar, în pofida asistenţei, încă nu reuşea să ţintească foarte bine.

Elicopterele reuşiră să se eschiveze, schimbându-şi mereu direcţia în zbor. Snowmobilurile se separară şi începură să meargă în zigzag. Asta le încetini destul de tare, dar cel puţin nu fură nevoite să se întoarcă de unde veniseră.

Şi, la fel de repede precum pornise, tirul gloanţelor se opri – rămăseseră fără muniţie. În faţa lor se vedeau impozantele rămăşiţe, acum devastate, ale lui *Jung Chang*. Ajunseseră. Ceea ce era o problemă, având în vedere că din moment în moment trebuiau să se oprească. Făcând asta, ar fi devenit ţinte sigure. Ce Dumnezeu aveau să facă? Maşina de război a chinezilor era asiduă. Se apropiau din ce în ce mai mult.

În faţa lor, terenul era deschis şi neted. Nu aveau unde să meargă sau unde să se ascundă. Erau prinşi în capcană.

Apoi, din senin, în faţă apărură nişte excrescenţe negre şi ascuţite. Se iveau din gheaţă exact în faţa lor. APC-ul trecuse deja de ele, dar Scott rămăsese mult în urmă şi, până să ajungă acolo, calea îi fu blocată. Resemnat, îşi opri snowmobilul şi ridică încet mâinile.

Se zgâia la ţeava unei arme.

* * *

Confruntat cu ceea ce părea a fi un mic tun mobil, Scott coborî domol din snowmobil şi încercă să nu facă mişcări bruşte. Nu voia să fie împuşcat din nou.

Părea să fie un dispozitiv automat. Montat pe un braţ metalic lung, era ataşat la un agregat sub zăpadă, iar din laterală se făcea văzută o cameră mică. Părea să fie un fel de dispozitiv cu control de la distanţă.

Cu zgomotul vehiculelor chinezeşti devenind din ce în ce mai ameninţător în urma lui, perturbaţiile unei voci care îi vorbea prin staţie erau ultimul lucru la care se aştepta Scott.

O voce slabă cu accent american întrebă repede:

— Numele?

Scott rămase perplex.

— Ăăă… Scott, spuse el. Richard Scott. Lingvist în Echipa de Inspecţie a Naţiunilor

Unite.

O tăcere, urmată apoi de cuvintele:

— O, sunteţi profesorul Scott. Domnule, nu vă supăraţi, vreţi vă rog să vă lăsaţi la pământ? Nu de alta, dar staţi în calea liniei mele de tragere.

Scott nu mai puse alte întrebări. Cu braţele în lături se aruncă la pământ, iar dispozitivul la care era ataşată arma bubui şi se cutremură sub zăpadă.

La marginea fostei tabere, în stânga şi în dreapta lui Scott, se vedeau mai multe vehicule identice, care ieşeau în marşarier din ascunzătorile pe care soldaţii le săpaseră în zăpadă şi în gheaţă.

Erau în jur de cincisprezece vehicule, ca o linie de tancuri miniaturale. În esenţă, erau maşini de teren Yamaha Breeze, cu şenile în loc de cauciucuri. Dar erau pline de dispozitive: echipament de supraveghere de înaltă putere, echipament de imagistică termică… Erau nişte maşinuţe bine echipate – însă blindajul şi pregătirea lor pentru război erau caracteristicile cele mai impresionante; în plus, şirul lor de mitraliere şi lansatoarele de rachete.

Aceste maşini fuseseră construite pentru război. Pe lateralele lor era scris SaRGE – Robotul pentru recunoaştere terestră şi supraveghere. Erau ultima invenţie în materie de dispozitive de război cu comandă de la distanţă şi muşcau fără milă din arsenalul duşmanului.

Despre acestea vorbeau Gant şi Dower. Afurisita de cavalerie…

Servomecanismele se treziră la viaţă, ţintele fură luate în vizor şi armamentul începu să tragă. Şi, în doar o secundă, sub un baraj de foc susţinut care acoperea o arie mare, unul dintre elicopterele de atac se prăbuşi din cer într-o sferă de foc, în timp ce ameninţătoarele snowmobiluri intrau într-o cumplită debandadă.

Apoi, în timp ce câteva unităţi continuau să tragă, alte unităţi SaRGE îşi modificară ţinta. După ce analizară geologia zonei, traseră spre terenul aflat la distanţă, deschizând o crăpătură în formă de semilună în gheaţa sfărâmicioasă, care obliga la un ocol la mare distanţă sau la construirea unui pod artificial.

Chinezii se opriră, nemaiştiind ce ar fi trebuit să facă, în timp ce Scott se târî în spatele celui mai apropiat vehicul SaRGE şi se prăbuşi uşurat.

COBORÂREA

[După ani întregi în care s-a studiat complexitatea descoperită] „Este foarte greu să aplici ştiinţa la sistemele complexe.“

Jack D. Cowan, biolog matematician,
Universitatea din Chicago,
cofondator al Institutului Santa Fe, 1995

USS JEFERSON CITY
SSN – 759

— Căpitane, am prins ceva.

Cuvintele nu fuseseră rostite cu prea multă forţă, nici cu aerul unei previziuni clare. Doar cu o francheţe simplă, care era de aşteptat la bordul submarinului nuclear de atac din clasa Los Angeles, de 6 900 de tone.

Penoit era un bărbat tăcut. Era tipul de căpitan care spunea atât de puţine, încât – atunci când vorbea – echipajul asculta cu mare atenţie.

Stegarul J.G. Will Timms aştepta ordinele căpitanului său.

— Confirm, fu tot ceea ce spuse acesta.

Porniseră în viteză spre coordonatele furnizate – cu viteza maximă de 20 de noduri –, scufundându-se din mers la adâncimea maximă de 450 de metri. Dar zona din Pacific pe care trebuiau să o investigheze se afla la o adâncime la care nu aveau cum să ajungă. Presiunea i-ar fi zdrobit.

Căpitanul Penoit ordonă ca submarinul *Jefferson City* să fie oprit şi să fie extins de la tribord sistemul de hidrofoane sonar remorcat, pe lungimea sa maximă de 2 600 de metri. Submarinul avea o mulţime de dispozitive de ascultare. De exemplu, echipamentul lui sonar era dispus într-un grup de antene. Grupul tractat era tras de submarin cu ajutorul unei corzi, atunci când submarinul era în căutarea sau în urmărirea unor vase inamice.

Când submarinul se oprea, grupul de hidrofoane se scufunda asemenea firului de plumb. Astfel, penetra profund adâncimile întunecoase ale Oceanului Pacific. Uneori, cu până la 1 600 de metri pe secundă. Alteori, cu 1 400 de metri pe secundă. Variabilele care influenţau viteza aceasta erau numeroase, dar trei caracteristici-cheie erau determinanţii majori: temperatura, salinitatea şi presiunea. Pentru fiecare creştere a temperaturii mării cu un grad Celsius, viteza sporea cu 4,5 metri pe secundă. Pentru fiecare procent de creştere a salinităţii, deci a densităţii, viteza sporea cu 1,3 metri pe secundă. Pentru fiecare 100 de metri adâncime, viteza sporea cu 1,7 metri pe secundă.

Astfel, principalul factor de control în acest caz era presiunea pură. Sub straturile oceanice superioare, undele acustice călătoreau precum fulgerul într-o sticlă.

Ţinând o mână pe căştile pe care le avea la urechi, Timms ajustă semnalul de ieşire pe ecran şi ridică degetul mare spre ofiţerul său superior, spunându-i că totul era în ordine.

— Cu certitudine avem ceva aici, domnule, spuse el.

— Ai idee ce-ar putea fi?

Timms ajustă din nou semnalul.

— Pot spune ce *nu* este, dacă asta ajută.

— Ce *nu* este?

— Păi, nu e un cântec de balenă. Este prea regulat, prea ritmic. Şi e cu totul în afara intervalului auzului uman. L-am convertit într-o frecvenţă pe care o pot auzi. Pot să pun pe difuzor, dacă doriţi, domnule.

Penoit încuviinţă din cap. Timms se întinse şi apăsă un comutator.

Se auziră câteva pulsuri scurte, urmate de o explozie prelungită – şi seria se repeta.

Câteva pulsuri scurte şi o explozie prelungită.

Timms mai făcu apoi câteva măsurători.

— E o undă tubulară, domnule. Se deplasează în linie dreaptă. Disipare foarte redusă. Se îndreaptă spre nord. Chestia asta ar putea parcurge mii de kilometri. Să o transmit mai departe, domnule căpitan?

Penoit încuviinţă din nou, murmurând:

— Asta căutam… Ei bine, au avut dreptate.

Întorcându-se spre ofiţerul lui executiv, ordonă:

— Urcă la douăzeci de metri. Ridică periscopul şi transmite-le celorlalţi. Puntea e sub comanda ta, locotenente.

Salută şi plecă.

LATITUDINE NOUĂZECI

— Ce dracu' e asta? întrebară oamenii de pe *USS Dolphin,* adunaţi în jurul ecranelor de pe puntea de observaţie a redutei-citadelă.

Imaginile video directe venind de la *Cousteau,* submersibilul robotic comandat de la distanţă, erau uluitoare.

Urmând traiectoria unui număr de fluxuri sonice ritmice, *Cousteau* călătorise până la un punct aflat cu aproape cinci kilometri sub Polul Nord, unde undele acustice părură să conveargă şi unde lumina soarelui era doar o amintire îndepărtată.

Special echipat pentru cercetarea acustică în ape adânci şi pentru studierea în apropiere de fundul oceanului, submarinul de cercetare *Dolphin* era poate cel mai bine amplasat în grupul operativ pentru a studia ceea ce studia.

Căpitanul Rachel McNichol îşi întinse gâtul. Pe ecran erau mai multe piramide, unite de o construcţie circulară ce părea să se întindă sute de metri în întuneric, dincolo de capacităţile de penetrare ale farurilor şi ale camerelor vasului.

Cei cinci ofiţeri erau cu căpitanul lor, cu cinci oameni de ştiinţă şi cu doi soldaţi. Pe scurt, puntea de observaţie era aglomerată, aşa că Rachel McNichol fu obligată să ridice mâna ca să menţină la minimum discuţiile înflăcărate.

— Iisuse, ce dracu' e aia?

— Mai încet! mai încet! spuse aspru Rachel. Jensen, poţi realiza pe calculator o suprapunere a imaginii comportamentului undelor acustice?

Jensen trecu la treabă şi fu surprins să descopere că noroiul şi construcţiile acoperite cu nisip… vibrau! Vibrau!

— Doamnă căpitan, chestiile astea nu numai că primesc semnale, dar şi pulsează semnale înapoi pe aceeaşi rută.

— Cum?

Jensen ridică din umeri.

— Mă depăşeşte. Din câte îmi dau seama, doamnă, este ca la un stereo, la care partea principală a boxelor este făcută dintr-un con de hârtie… Ei bine, megaliţii ăştia acţionează în acelaşi fel, cu excepţia faptului că, în loc de conul din hârtie, avem stâncă solidă.

Cousteau se aplecă în faţă, trecând peste movilele şi dâmburile geometrice. Toate păreau cenuşii şi negre, până când, brusc, ridicându-se din noapte, apăru un vârtej de apă sclipitoare. Într-o coloană ce părea prinsă în forma circulară a construcţiei de sub ea,

apa se răsucea şi scânteia.

Un savant iute la minte apăsă comanda pentru oprirea submersibilului, în timp ce toţi ceilalţi, rămaşi fără cuvinte, stăteau cu maxilarele căzute.

Rachel îşi trecu degetele prin părul de un castaniu-închis.

— Trimite o capsulă la suprafaţă. Emite un avertisment către oricine staţionează în apropierea Polului Nord: să ridice ancora şi să plece – *acum.*

— Căpitane, raportă Jensen, n-o să-ţi vină să crezi când vei vedea cifrele astea, dar apa din jurul curenţilor acustici este vâscoasă, de parcă ar fi pe cale să devină solidă.

— Apa?

— Da, doamnă. Şi se încălzeşte.

TRUMAN

— E o reţea, amirale.

Locotenentul scoase diapozitivul color şi-l puse pe banca aparatului de examinat diapozitive. O hartă a lumii de doi metri pătraţi, proaspăt scoasă din tiparniţa departamentului de informaţii din transportorul aerian.

Harta arăta cu precizie toate fluxurile acustice. De unde plecaseră şi încotro se duceau. Fiecare flux era reprezentat printr-o linie de un roşu strălucitor, încrucişându-se în imagine de sus până jos, ca în acele itinerare pe care liniile aeriene obişnuiesc să le tipărească pe dosul revistelor de la bord.

— Sunt mai mult de cinci situri, domnule amiral.

Dower îşi potrivi ochelarii, citind cu atenţie informaţiile.

— Dar par să fie cinci centri, nu crezi?

— O, da, domnule, dădu înapoi ofiţerul. Da. Sunt cinci centri. Dar mai există cel puţin o sută de situri minore, fiecare variind în dimensiune, care par a fi încorporate în reţea.

— Ce se întâmplă?

— N-avem idee.

— Scoate din ecuaţie unul dintre siturile acelea minore. Ce se întâmplă cu reţeaua?

Locotenentul ridică din umeri.

— Cel mai probabil, nimic. Undele acustice s-ar re-ruta. Dacă scoatem unul dintre *centri* din ecuaţie, ei bine, asta-i altă poveste.

Dower îi aruncă acea privire prin care spunea că doreşte mai multe informaţii şi că nu are obiceiul să ceară.

— Ne gândim că şansele să putem scoate din ecuaţie unul din patru centre anume, iar reţeaua să poată suporta defecţiunea sunt de cincizeci la sută. Dar… dacă scoatem Atlantida din ecuaţie, toată chestia se prăbuşeşte.

— Acestea sunt unde tubulare? Autonome?

— Da, domnule. Dar dacă li s-ar ajusta unghiul, astfel încât undele să se deplaseze în manieră normală, în toate direcţiile, ca valurile create de o piatră aruncată într-un iaz? Atunci nu ar rămâne nici măcar un centimetru pătrat din oceanele lumii care să nu fie afectat de semnalul la care este supus.

— Domnule amiral, oceanele se încălzesc. Asta provoacă topirea calotelor de gheaţă. Poate că asta s-a întâmplat ultima dată. Indiferent ce civilizaţie a construit aceste structuri – şi indiferent în ce scop –, efectul secundar a fost că acestea îşi trăgeau energia

de la soare şi pompau excesul de energie în oceane, topind polii şi inundând Pământul.

— Contactează-l pe maiorul Gant, ordonă Dower. Spune-i să se pregătească să detoneze focosul nuclear.

IGLU

Primele blocuri erau cele mai importante.

Tăiate pentru a se îmbina pe trei laturi şi fasonate *în situ*[99], determinau dimensiunea şi forma igluului. Cu cât se stivuiau mai multe blocuri de zăpadă, care erau apoi bătute puternic în locul lor, cu atât mai bine se lipeau cristalele de gheaţă, care păreau apoi prinse cu Superglue.

Un iglu terminat era o spirală neîntreruptă de blocuri de zăpadă, atât de puternic prinse între ele, încât un om ar fi putut sări în sus şi în jos pe acoperişul lui. Atât de perfecte în construcţie, încât temperatura din interior se ridica la 0 grade Celsius atunci când afară continuau să fie minus 40.

Igluul de la *Jung Chang* fusese construit de doi fraţi inuiţi, inginerii Lei şi Ham Kadloo, care zburaseră la Anchorage, anunţaţi în ultima clipă, şi avuseseră prea puţin timp ca să se familiarizeze cu braţele de construcţie la distanţă şi cu căştile de realitate vizuală, conectate prin satelit cu unitatea SaRGE din Antarctica.

Richard Scott se apropie şchiopătând de clădirea de gheaţă. Piciorul îi zvâcnea de durere, aşa că încercă să se concentreze asupra altor probleme, într-un efort de a-l ignora. Împreună cu faptul că atâta zăpadă chiar scârţâia ca polistirenul sub picioarele sale…

Jung Chang arăta exact aşa cum o descrisese Bob Pearce, cu excepţia unei caracteristici gigantice. Chiar dincolo de rămăşiţele arse şi contorsionate ale taberei, în spatele cabinelor distruse şi al utilajelor deformate, cordonul negru şi răsucit pentru curent electric se întindea venind din cer. Coborând printr-un crater masiv ce părea să nu aibă capăt, cablul de alimentare arăta ca un şurub imens răsucit în gheaţă, poate de Dumnezeu însuşi.

În iglu străluceau lumini. Scott auzea şi voci vorbind în engleză, utilizând terminologia medicală.

Dar când păşi dincolo de intrare, văzu doar nişte maşinării, care operau o masă însângerată de carne din centru. Făcu un pas mai aproape şi-l văzu pe Bob Pearce întins pe masa de operaţie. Unităţile de chirurgi Surgeon de la distanţă lucrau la îngrijirea plăgilor. Braţe comandate de la distanţă suturau tăieturi. O mână mecanică tampona cu blândeţe sângele.

Bob Pearce îşi înălţă capul şi zâmbi slab.

— Ăăă… bună, Richard.

Scott îşi smulse ochelarii de soare de pe faţă, rămas fără suflare, şi privi uluit modul în

care se desfăşura procedura.

— Stai liniştit, domnule Pearce, ordonă unul dintre medicii mecanici. N-am terminat încă. Nick, poţi apleca puţin lumina aici?

— Bineînţeles.

Un alt braţ mecanic trase o lampă cu halogen deasupra unei plăgi, în timp ce alte braţe îşi continuau activitatea. Camerele montate pe suporturi se întoarseră pentru puţin timp ca să-l examineze pe Scott şi să-i evalueze starea de sănătate.

— Ce-ţi face piciorul, doctore Scott?

— Mă doare. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt căpitanul Kit Preston, Departamentul de Chirurgie al Marinei, Pensacola.

Un ac ţinut între două degete de metal se undui clătinându-se între două manevre de sutură.

— Eu sunt Mike Everty. Sheila, unde eşti?

— La Chicago, Mike. Cum e vremea pe acolo?

— Nu întreba.

Scott îl privi pe Pearce.

— Ei simt ce fac?

— Comunicaţii în dublu sens. Comenzile se află în cabinetele lor de chirurgie şi le transmit toate senzaţiile pe care le-ar încerca dacă mi-ar palpa braţul cu propriile degete. Fain, nu?

Scott rămăsese perplex.

— Ciudat. Tu încearcă să stai liniştit acolo.

— Unde sunt toţi ceilalţi?

— Jos.

Scott ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „Asta ar trebui să însemne ceva?“

Pearce arătă cu degetul spre gura de acces din spatele lui. Un tunel pătrundea în gheaţă.

— Sunt acolo jos. Cu un soldat chinez.

— Cel pe care l-ai perceput de la distanţă?

Pearce îi aruncă un zâmbet timid.

— Iisuse, cred că ne-am ales cu un adevărat credincios.

— Nu te mai mişca, ordonă o doctoriţă. Vrei să stricăm totul?

Pearce o ignoră. Igluul fusese construit ca adăpost pentru soldatul chinez, îi explică el. Unităţile la distanţă fuseseră trimise ca să securizeze zona şi să-l ţină pe bărbat suficient de mult în viaţă ca să poată fi interogat. La urma urmelor, era o resursă inestimabilă. Era singurul care ştia ce se întâmplase cu adevărat acolo jos.

Scott nu se simţea în siguranţă coborând scara din frânghie de nailon, dar nu erau

decât trei metri până jos. Când îl văzu cum se chinuie cu ultimele două trepte ale scării, Sarah îi întinse mâna.

— Bine ai venit la petrecere, îi spuse ea.

Surprins, văzu că şi jos, în tunel, era o echipă de chirurgi Surgeon, care îl îngrijeau pe tânărul chinez. Acesta stătea sprijinit incomod de peretele tunelului de gheaţă şi ţinea în mână o cană de cafea fierbinte pe care i-o făcuse November.

Scott se ghemui lângă ea.

— E bine?

— Pare că da.

— Bob avea dreptate. La dracu, Bob avea dreptate.

— Ca şi Ralph, zâmbi Hackett, apropiindu-se ca să-l salute pe antropolog. Mă bucur să văd că ai scăpat cu bine, Richard.

Îl arătă cu degetul pe Matheson, care ţinea la ureche o staţie. Se afla undeva mai departe în tunel, unde tavanul se deschidea în unele locuri spre cer. Acolo, recepţia era mult mai bună. Ralph asculta ce i se spunea în staţie, desenând în acelaşi timp diverse linii pe o hartă a Pământului, schiţată la repezeală în carneţel.

— Asta e reţeaua de unde acustice – fluxuri acustice – care se întind de la un continent la altul. Chiar *există*. Marina a observat tiparul pe toată planeta. Dower tocmai a primit un telefon de la britanici. *HMS*[100] *Ocean* şi *Illustrious*, aflate în manevre, verifică o parte din hartă.

Scott aruncă o privire în jur.

— Hei, unde-i Gant? A reuşit să scape, nu?

— Gant, Michaels şi Hillman, spuse Sarah. Numai ei au rămas. Sunt în faţă, explorează tunelurile. Încearcă să găsească o cale de coborâre.

Scott îşi îndreptă atenţia spre soldat.

— *Cum te simţi?* îl întrebă el blând în cantoneză.

Soldatul nu-i răspunse. Se mulţumi să soarbă din cafea şi să-l ignore, deşi ceva din ochii lui îi arăta lui Scott că înţelesese. Nu era un vorbitor nativ de mandarină.

Scott o privi pe November.

— Vorbăreţ tare, nu-i aşa?

— Spunea întruna *Yan Ning* când am ajuns aici. Mereu. *Yan Ning*. Îţi spune ceva asta?

— *Yan Ning?* Asta nu e o expresie. E un nume – un nume de femeie.

— Numele prietenei mele, spuse brusc micul soldat, luptându-se cu cafeaua.

— Vorbeşti foarte bine engleza, remarcă Scott, prezentându-se.

— N-am lucrat degeaba pentru un McDonald’s din Beijing timp de doi ani înainte de a mă înrola, răspunse el, prezentându-se ca soldat Chow Yun.

Scott schimbă o privire cu ceilalţi.

— Uite ce e, avem nevoie de ajutorul tău, Yun. Trebuie să ştim ce se află sub gheaţă.

Ştim că este un oraş, dar nu avem idee în ce stare se află. Care e configuraţia?

— Asta nu e posibil.

— Ascultă, tocmai am avut o întâlnire cu camarazii tăi, sări Scott, atingându-şi rana de la picior. Am fost împuşcat, vezi? Aşa că nu sunt într-o dispoziţie prea răbdătoare…

Soldatul nu spuse nimic.

Scott se scărpină pe faţă. Poate că ar trebui să încerce o altă abordare. Codul militar fără îndoială îi interzicea soldatului să divulge secretele. Aşa că, de această dată, îl întrebă delicat:

— Probabil că ţi-e dor de prietena ta, nu?

— Da, răspunse nervos soldatul.

— Cred că te vei bucura când se vor sfârşi toate acestea şi te vei putea întoarce la ea.

— Nu mă pot întoarce la ea. Când am văzut-o în oraş… Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Scott şi adăugă: Deci, da, într-adevăr *exista* un oraş. Când am văzut-o… Era înspăimântător.

— Nu înţeleg. Era jos, în oraş?

— Da. Yan Ning era jos, în oraş.

— Este şi ea soldat?

— Nu. E moartă de şase luni. Dar am văzut-o acolo jos.

— Ok, nu asta voiam să aud, comentă acru Hackett, îndepărtându-se, în timp ce Sarah se apropia. Şi morţii vor învia şi vor păşi pe Pământ în Ziua Judecăţii? Nu. Asta, cu certitudine, nu era în agenda mea de activităţi pe astăzi.

— Nu-l crezi? întrebă Sarah, urmărindu-l pe Matheson schiţând linii peste tot în carnet.

— N-am spus că nu-l cred, o corectă Hackett. Doar că nu vreau să aud de aşa ceva.

— Ce crezi c-a văzut în realitate? Unul dintre Golemi, poate – în forma prietenei lui?

— Ce a făcut? I-a citit mintea?

— Poate.

— Sau poate că nu. Ştii, tocmai mi-a trecut prin cap: cei patru călăreţi ai apocalipsei ar putea fi pământul, vântul, focul şi apa. Cutremure, uragane, vulcani şi potopuri.

— Bravo! glumi Sarah, aproape amuzată, încercând însă să-şi păstreze vocea serioasă. În sfârşit, te laşi cuprins de spiritul aventurii.

— Nu mă ajuţi deloc. Ştii asta, nu?

Sarah zâmbi. Da, ştia. Se întoarse spre Matheson.

— Ralph, cum ne descurcăm?

Matheson îşi ajustă staţia, apoi trasă o altă linie.

— La viteza asta, rămân fără cerneală.

— Vreau să spun în general. Ca specie.

El inspiră adânc.
— La viteza asta, repetă el, rămân fără cerneală.
Hackett schiță detaliile.
— Temperaturile apelor cresc cu repeziciune. Dacă nu putem închide orice-o fi acolo jos, cred că Ralph va fi printre primii care mă vor ajuta să armez bomba aia.

— În tradiția chineză, explica Yun, spiritele morților sunt malefice. Dacă le tulburi locul de odihnă veșnică, se întorc să *te tulbure.* Noi am tulburat sanctuarul de la Wupu, iar spiritele s-au răzbunat pentru asta cu furtună și cutremur. De aceea, nu putem permite nimănui altcuiva să tulbure Wupu. A adus mult pericol. Din acest motiv a fost obligată Rola Corp. să plece.
— Și atunci, ce v-a făcut să veniți aici, în Antarctica? vru să știe Scott.
— Hărțile, replică Yun simplu.
Apoi, văzând expresia nedumerită de pe fața lui Scott, adăugă:
— Hărțile de la Wupu. Știți despre hărți, nu?
Scott își privi colegii îngrijorat.
— Nu.
Yun îi explică totul despre hărți. Și ce aflară corespundea perfect cu ceea ce deduseseră ei în ultimele câteva zile. Pentru că la Wupu erau hărți ale lumii gravate în monumentele de cristal, care arătau legăturile dintre siturile antice situate pe toată planeta. Iar cel din Antarctica era venerat mai presus de toate.
Asta explica cum de știuse Rola Corp. unde să caute.
— Când am tulburat spiritele lui Wupu, acestea s-au întors să ne bântuie. Să tulburi spiritele Antarcticii înseamnă să tulburi spiritele lumii. Și asta, doctore Scott, va aduce multă răzbunare. Nu suntem aici pentru că ne considerăm stăpânii Atlantidei. Suntem aici ca să vă împiedicăm să faceți o greșeală.
Scott își sprijini capul în mâini și își frecă părul cu pumnii.
— Naiba să le ia de religii! Îl privi cu hotărâre pe soldat și într-o cantoneză perfectă îi spuse: *Chow, cred că ar fi o greșeală să nu coborâm acolo. Tu știi la ce ne putem aștepta. Vino cu noi. Arată-ne calea.*
Chow Yun privi în lături, rușinat și mohorât.
— Nu mă întorc acolo, replică el în engleză.
— Avem nevoie de ajutorul tău.
Yun sorbi din cafea – părea să îi fie greu să se uite în ochii lui Scott. Nu era clar dacă aveau să obțină ajutorul său.
Din fața lor se auzi un huruit, care îi anunță pe toți că maiorul Gant se apropia de după colțul tunelului de gheață care se întindea în fața lor.
— Oameni buni, puneți-vă crampoanele! Plecăm, le zise el.

Yun privi în sus surprins.

— Şi cu mine cum rămâne? Mă ţineţi aici?

Gant dădu din umeri.

— Eşti liber să pleci. De fapt, vreau să le transmiţi un mesaj camarazilor tăi. Ne vom duce la capăt ordinele, înainte să aveţi timp să reacţionaţi.

Scott îşi exprimă îngrijorarea împreună cu toţi ceilalţi. Nu-i plăcea cum sunau toate acestea. Pentru moment însă, atenţia lui se concentra asupra lui Yun şi asupra informaţiilor pe care le putea obţine de la el.

Se aşeză lângă soldat, îşi scoase clemele şi începu să le închidă. Vorbea încet, pentru a nu-l pune în dificultate pe bărbat.

— Citeşti mult? întrebă el simplu.

— Bineînţeles.

— Şi eu citesc. Tot timpul. Totul, zău… de la benzi desenate la filosofie. Iubesc cuvintele.

Yun rămase tăcut, neştiind prea bine unde duceau toate acestea.

— L-ai citit vreodată pe Sun Tzu al vostru?

— Sun Tzu, replică Yun. *Arta războiului.*

— Filosofie chinezească veche de două mii de ani, care încă este citită de politicieni, de oameni de afaceri de marcă şi de strategii militari din toată lumea. Ce spunea Sun Tzu? Să-ţi ţii duşmanii aproape?

Yun încuviinţă.

— Arta războiului înseamnă să te adaptezi la actualitatea bătăliei. Unitatea ta a picat deja primul test şi a tras primele focuri în bătălie. Cuprinsă de panică, unitatea ta şi-a expus punctele tari, dar şi slăbiciunile.

Yun părea revoltat.

— Maestrul Sun a explicat că regula operaţiunii militare nu este să contezi pe neprezentarea adversarului, ci să te bazezi pe modalităţile de a-i face faţă.

— Da, fu de acord Scott.

Cunoştea bine pasajul.

— Şi tot el a recomandat să nu te bazezi pe faptul că adversarii *nu* vor ataca, ci să te bazezi pe ceea ce ai şi nu poate fi atacat, continuă el. V-am străpuns liniile de apărare şi acum ne îndreptăm spre ceva ce nu poate fi atacat.

— De unde ştiţi că nu am fortificat deja oraşul?

Scott zâmbi încet, uitându-se în ochii lui Gant. Apoi se ridică şi zise:

— Mulţumesc, Yun. Mi-ai spus tot ce trebuia să ştiu.

Yun sări şi el în picioare, aproape alunecând pe gheaţă.

— Nu ţi-am spus nimic!

— Mi-ai spus totul. Tu eşti ultima linie de apărare chineză aici. Nu avem a ne teme de

nimic jos, decât de teama însăşi.

— Există creaturile!

— Sunt sigur. Dar ele nu sunt soldaţi chinezi. Şi, în consecinţă, ştim cum să ne pregătim pentru necunoscut.

— Să coborâţi acolo e sinucidere curată.

— Dar vom controla ceea ce nu poate fi atacat. Vom avea avantajul acesta. Acum, dacă îţi ţii inamicii aproape… poate că poţi întoarce situaţia în avantajul tău.

Yun păru să ducă o luptă cu sine, apoi acceptă.

— Am provizii la suprafaţă, spuse el supărat. Trebuie să le adun înainte de a pleca.

Scott insistă să afle mai multe.

— Cum ar fi nişte cizme noi, explică Yun. Altfel, nu v-aş fi de folos.

Apropiindu-se de Scott, Gant îi făcu un semn lui Hackett.

— Du-te cu el.

Hackett îl conduse pe soldat până la provizii.

— Nu-i rău, doctore Scott. Sun Tzu? Cred că ţi-ai ratat vocaţia. Ai purtat vreodată uniformă?

— Nu ştiu o boabă despre arta războiului, mărturisi Scott. Sunt doar cuvinte scrise pe o bucată de hârtie. Dar le pot învârti cum vreau eu ca să demonstrez… orice.

— Ei bine, ne-am făcut cu o călăuză. Stoarce-l de informaţii. Trebuie să ajungem jos cât mai repede. Dar spune-mi ceva, profesore: de unde ai ştiut că n-o să ne trimită să căutăm cai verzi pe pereţi?

— N-am ştiut, admise Scott, asigurându-şi închizătorile de la cizme.

TUNELURILE DIN GHEAȚĂ

— Nu e bine, se lamentă Matheson încet, pe când îşi croiau drum prin pasajul de gheaţă care cobora.

Era poziţionat în spatele lui Gant şi era clar că începea să-l enerveze pe maior.

— Nu sunt aici ca să pun întrebări. Sunt aici ca să-mi îndeplinesc ordinele, zise maiorul.

— Ei bine, poate că ar trebui să începi să pui întrebări, sugeră provocator inginerul. Poate că asta ne-ar prelungi viaţa.

— Poate că nu ne este destinat să supravieţuim, replică rece Gant.

Restul echipei încercă să ignore comentariul ce rezonă între blocurile de gheaţă aflate de-a lungul pereţilor pasajului.

— Ştiu că trebuie să mai existe şi o altă soluţie, insistă Matheson.

Şi atunci, în pofida crampoanelor de pe tălpile cizmelor, care pătrundeau în gheaţa dură, alunecă şi se prăbuşi într-o baltă de apă din mijlocul tunelului, forţând pe toată lumea să se oprească.

— Iisuse Hristoase! Gheaţa e albastră! strigă el. Apa e albastră! Nu pot discerne o baltă de atâta gheaţă!

Gant aruncă o privire către restul grupului pe care-l conducea. Nu erau obişnuiţi cu asta. Hackett şi Pearce păreau să aibă dificultăţi, în timp ce Yun şi November, care erau mult mai tineri şi mai bine antrenaţi, păreau să se descurce bine.

Pasajul prin gheaţă avea un diametru de aproximativ trei metri şi era străbătut de un pârâiaş constant, care îi eroda calea în profunzime, centimetru cu centimetru. În timp, apa avea să sape în tunel, transformându-l într-o prăpastie.

— Bine, nu am prea multe din astea, dar bănuiesc că va trebui să le utilizăm.

Căută într-unul dintre buzunarele pantalonilor şi scoase un recipient mic din argint. Matheson reuşi să se ridice singur din torentul neostenit, deşi aproape invizibil, care se scurgea prin pasajul îngheţat.

Gant întoarse recipientul de argint cu fundul în sus şi îi răsuci baza ca pe o râşniţă de piper. Scoase şurubul de la acelaşi capăt şi răsuci apoi întregul dispozitiv, îndreptându-l spre podeaua de la picioarele lui.

Efectul fu imediat. Un fir efervescent de vopsea verde, luminoasă începu să se combine cu pârâul, definind clar apa; fosforescenţa sa ilumina calea de urmat.

Matheson îşi înfipse picioarele în gheaţă şi îi anunţă că era gata să îşi continue

drumul.

— Acum va fi bine, se mulţumi el să spună.

Gant îşi masca cu greu nerăbdarea.

— Michaels şi Hillman sunt deja cu mult înaintea noastră, spuse el, ducând cu ei focosul. Şi nu au nevoie de marcatori cu vopsea.

— Ei bine, bravo lor, ripostă Matheson.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Sarah pe antropolog cu voce scăzută.

Încercă să-şi scoată o ţigară din pachetul înghesuit undeva în hanorac şi îi zise îngrijorată:

— N-ai scos nici două cuvinte.

— Mă gândesc la „Lingua generalis“ a lui Leibniz, răspunse Scott.

— Bineînţeles că da, comentă ea aspru.

El se uită la ea, urmărindu-i ţigara, şi pentru un moment păru oarecum agasat.

— Ştiu, zise ea apoi. Chestiile astea te omoară… Mulţumesc lui Dumnezeu că e sfârşitul lumii şi că nu trebuie să aştept cancerul.

Scott nu păru amuzat.

— Crezi că eşti foarte dură, nu-i aşa?

Sarah rămase indiferentă.

— Poftim?

— Îţi joci rolul acesta, continuă el. Ştii, eşti inteligentă, dar dură. Bărbaţii n-au cum să ajungă la tine. Tu deţii controlul total. Şi totuşi, din când în când, aluneci şi tu, şi atunci iese la lumină fiinţa aceea umană îngropată adânc în tine. Şi atunci întrebi chestii precum: „La ce te gândeşti?“

Vorbea cu multă patimă. Şi părea crispat. În mod normal, astfel de bărbaţi o speriau cumplit pe Sarah şi-i lăsa să peroreze la infinit. Dar cu Richard, era ceva care o făcea să dorească să se apropie de el. Ori poate că erau hormonii ei înnebuniţi. Oricum ar fi fost, ceea ce îi spusese o afectase. Parcă avea capacitatea de a vedea adevărul în ochii ei.

— Iar tu crezi că ştii totul, se răzbună ea.

— Şi ai pus punctul pe „i“, replică Scott, jignit la rândul lui. Nu cred asta. Dar mi-ar plăcea să fie adevărat.

— Hai să facem o înţelegere, îi zise Sarah. Pun pariu că reuşesc să descifrez limbajul acesta înainte de a mă descifra tu pe mine.

— De acord, răspunse el.

Înfipse apoi piconul manual în peretele de gheaţă, păşind cu grijă pe drumul în formă de „S“ care cobora abrupt în faţa lor. Aşchii de gheaţă se împrăştiară peste tot.

Pereţii tunelului făceau meandre la intervale neregulate. Marginile erau uneori ascuţite şi dure, ca nişte lame. Nuanţele de albastru şi de alb erau infinite. Exotice.

Uneori le venea greu să creadă că în jurul lor era gheață. Luminată de razele soarelui de deasupra, care se refractau la adâncimi incredibile. Dacă aveau noroc, le explică Sarah, probabil că lumina soarelui avea să îi însoțească încă vreo doi kilometri.

Călcând pe urmele lui Scott, Sarah îl întrebă:

— Leibniz filosoful, da? Secolul al şaptesprezecelea.

Scott încuviință.

— Deci, care-i treaba cu el?

— A atribuit literelor numere.

— Cum adică?

— A descompus toată cunoaşterea umană, aşa cum o vedea el, în concepte simple. Aceste concepte erau reprezentate de un număr. Apoi a propus un sistem prin care consoanele ţineau locul imaginilor, iar vocalele – unităților de zece şi puterilor lui zece.

— Ceea ce însemna…

— Ei bine, să spunem că avem numărul 81 374 – acesta ar putea fi transcris ca „mubodilefa“, explică el.

— În regulă, m-ai pierdut. Şi asta ar trebui să aibă sens?

— Ideea este, explică Scott sărind peste detalii, că Leibniz nu căuta un limbaj universal sau limbajul genezei. El căuta adevărul printr-un limbaj ştiinţific. Intenţiona să cureţe limbajul de noţiunile preconcepute despre înţeles şi să distileze temele şi ideile fundamentale într-un limbaj propriu lor.

— Ai decis că glifele din Atlantida sunt un limbaj ştiinţific?

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât concluzia aceasta se impune mai tare, de ce nu?

Scott șchiopătă, pierzându-şi pentru scurt timp echilibrul. Se poticni uşor, apoi reuşi să-şi regăsească aderenţa. Un scârţâit satisfăcător indică apoi că-şi implantase crampoanele în suprafaţa gheţii.

— Oamenii aceştia, continuă el, erau maeştrii ingineriei, astronomiei, fizicii şi acusticii. Mi se pare firesc faptul că doreau să comunice într-un mod ştiinţific. Leibniz era preocupat de un limbaj care, în sine, nu încerca să comunice decât idei. Şaizeci de tipuri separate de sunete acoperă destul de bine capacitățile vocale ale fiinţelor umane. Aşa că, bănuiesc, şi e doar o bănuială… Că dacă glifele din Atlantida aveau menirea de a comunica idei, limbajul ar fi trebuit să ia în considerare toate limbajele existente pe Pământ la acel moment.

— Cam dificilă sarcină.

— Ca şi construirea unui oraş din cristal de Carbon 60. Dar dacă e să dăm crezare imaginii prin satelit, exact asta au făcut.

Se concentră să pună un picior în faţa celuilalt. Pas cu pas. Pas cu pas. Îi urmări pe ceilalţi din faţă. Gant, Matheson, Hackett, Pearce, Yun şi November… Patru americani,

apoi un chinez. Apoi trei americani, toţi păşind în cadenţă… Hei, patru vorbeau engleza. Apoi urma chineza. Apoi, din nou, engleza şi…

— Este o secvenţă pas cu pas, realiză Scott. Asta e! Aşa funcţionează! Este o secvenţă pas cu pas, bazată pe schimbarea limbilor!

Emoţionată, Sarah ţinea pasul cu Scott, în timp ce discutau ideea.

— Credeam că am eliminat perspectiva aceasta în avion…

— Ideea clasică a unei secvenţe pas cu pas, da, încuviinţă Scott. Când spionii voiau să ascundă mesaje, înainte de apariţia calculatorului, le inserau uneori în texte. Din toate punctele de vedere, arăta ca o poveste, de exemplu, sau ca o scrisoare. Dar persoana care decodifica, el sau ea, ştia că, dacă luai acea poveste şi notai fiecare, să spunem, a patra literă, în secvenţă, descopereai un mesaj ascuns.

— Da, dar acest principiu nu a funcţionat cu limbajul în discuţie, îi aminti Sarah. Am încercat. Nu am reuşit.

— Asta e adevărat – pentru că noi încercam o secvenţă clasică pas cu pas. Principiul era corect, doar că n-am descoperit tipul corect de secvenţă. Cheia se află în şirul acela de numere. Are de-a face cu acel şir de numere. Aş paria pe viaţa mea.

Hackett ciuli urechile.

— Richard, foarte nobil din partea ta. Dar în cazul acesta, dacă lucrezi cu o teorie care duce într-un impas, pariezi pe vieţile *tuturor.*

— Am dreptate, insistă Scott.

— Atunci, cum funcţionează? vru să ştie Gant, aflat în fruntea coloanei.

— Fiecare număr din şirul de numere corespunde unui limbaj cunoscut. Dacă luăm numărul patru – ar putea fi engleza. Cinci ar putea fi araba şi şase – rusa. Fiecare limbă utilizează practic aceleaşi tipuri de sunete, cu propriile variaţii. Aşa că în utilizarea sunetelor vor avea suprapuneri. De aceea, unele numere ar putea fi asociate cu aceeaşi glifă. Dar am luat-o cam repede… Eu cred că funcţionează aşa: notăm şirul de numere, iar deasupra lor scriem glifele din Atlantida, aşa cum apar ele pe monumente. Apoi alegem o limbă, luăm numărul desemnat ei şi parcurgem tot şirul de numere. De fiecare dată când descoperim, să spunem, numărul patru, notăm glifa care apare deasupra lui. Astfel, textul este descifrat în limba selectată. Ceea ce facem noi ar fi un calcul cu pas dat.

— Deci, câte limbaje diferite crezi că sunt încorporate în glife şi de ce? întrebă Pearce. Mi se pare un mod teribil de complicat de a face lucrurile.

Scott privi ceafa lui Hackett, încercând să-şi echilibreze mersul instabil.

— Complex ar fi un cuvânt care l-ar descrie mai bine, spuse el. Nu complicat.

Hackett îşi înălţă capul, de parcă tocmai ar fi primit un compliment.

— Gândiţi-vă puţin. Vorbim despre o civilizaţie care a trăit cu douăsprezece mii de ani în urmă, care a vorbit o limbă total necunoscută nouă. Ca şi astăzi, pe Pământ se vorbeau

multe limbi. N-aveau de unde să ştie care limbi vor supravieţui şi care vor pieri. Aşa că au selectat şaizeci – care păreau cele mai promiţătoare – şi le-au întreţesut într-un sistem pe care să-l putem descifra la un moment dat în viitor.

— Dar au ales un şir de numere pe care să-l putem detecta doar cu ajutorul unui calculator? întrebă November.

— Oamenii aceştia aveau mai multe cunoştinţe ştiinţifice decât avem noi azi, comentă sever Hackett. Bănuiesc că şi-au dat seama că mesajul lor era atât de sofisticat, încât nu avea sens să-l împărtăşească până când nu ajungeam să avem profunzimea şi capacitatea de a înţelege sensul. La urma urmelor, du un neanderthalian într-un 767 şi primul lui impuls va fi să mănânce scaunele. Nu să piloteze avionul.

Se uită în spate către ceilalţi.

— Bănuiesc că nu voiau să le mâncăm scaunele, adăugă el.

— Şaizeci de numere diferite, se minună Scott. Scrise în baza şaizeci, reprezentând şaizeci de limbi diferite, care corespund la şaizeci de glife diferite. Şi asta, pentru orice minte care să merite să fie salvată, este un puzzle ce trebuie rezolvat.

— Acum, nu mai rămâne decât să ne dăm seama ce limbi au ales.

— Ei bine, n-o să fie engleza, comentă November. Engleza a apărut abia acum câteva sute de ani. Vorbim despre limbi vechi de mii de ani. Egipteana antică a rezistat două mii de ani.

— Şi se pare, contrar teoriilor actuale, că a apărut de nicăieri, încuviinţă Scott. Dar este o limbă prea tânără. Poate căutăm un strămoş al egiptenei. Limbaje vechi. Cu adevărat vechi.

— Ce părere aveţi de feniciană? sugeră Pearce.

— Majoritatea limbilor moderne de astăzi, precum ebraica şi araba, derivă din arameică, un descendent direct al fenicienei, observă Scott. Asta e adevărat. Dar există o limbă mai veche, din care provine feniciană, şi anume protocananeana. Şi aceasta e o limbă care poate fi scrisă şi citită multidirecţional.

— Nu ţi se pare ciudat, interveni gânditor Hackett, luptându-se cu torentul de apă fosforescentă ce părea să devină tot mai puternic odată cu mărirea pantei, că fiecărei limbi i se atribuia un număr pe o bază arbitrară? De ce să atribui unei limbi numărul patru, când la fel de uşor ar fi putut fi douăzeci şi patru sau şaisprezece? Ce diferenţiază fiecare limbă şi numărul atribuit ei?

— Poate că indiciile sunt în miturile şi în legendele noastre, aruncă Gant din faţă.

— Interesantă idee, strigă Scott. Te bazezi pe ceva, domnule maior?

— Mă gândeam la Biblie, replică el, nesigur pe picioare. Ştiţi voi, lumea a fost creată în şapte zile. Pereţii Ierihonului au căzut după ce trâmbiţele au sunat de şapte ori.

— Dar arca lui Noe a fost pe mare patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, îi avertiză November. La fel de bine ar putea fi numărul patruzeci.

— Mayaşii venerau numărul nouă, ca în cei nouă cavaleri ai nopţii, adăugă grăbit Pearce. Şi asta e o posibilitate.

— Sunt şaizeci de posibilităţi, le spuse Scott. Sugerez să punem calculatoarele să facă ore suplimentare până când vor veni cu ceva ce aş putea recunoaşte.

Yun se uită la savanţi, meditând asupra cuvintelor care fuseseră rostite. Nu era clar dacă înţelegea chiar tot, dar era clar că îşi dăduse seama de importanţa celor discutate. O urmărea pe November atent, în timp ce aceasta îşi punea la treabă tableta.

Chiar atunci, staţia lui Gant se trezi la viaţă cu o suită de paraziţi. Era Michaels.

— Domnule maior, zise el, am ajuns la prima intersecţie şi n-avem idee încotro să mergem. Vreun cuvânt de la gălbejit cu privire la cel mai bun drum?

— Ăăă… răspuns negativ, replică Gant, uitându-se la Yun cu un soi de dispreţ. Rămâneţi pe loc şi aşteptaţi-ne. Între timp, faceţi o verificare preliminară. Poate găsiţi primele trei cele mai probabile opţiuni.

Urmă o pauză scurtă, apoi Michaels răspunse:

— Domnule, observă el, nu vedem *nicio* opţiune probabilă. Dar trebuie să vedeţi ca să credeţi.

FOC ŞI GHEAŢĂ

Se aflau la marginea unui abis, lângă un versant de gheaţă solidă care dădea spre o prăpastie de proporţii incredibile. Dar nu era o prăpastie obişnuită. Era pâlnia vastă şi zimţată în care cobora tornada verde de energie de deasupra.

În faţa lor se zvârcolea un caleidoscop gigantic, transparent şi efervescent de particule ionizate în coliziune. Şi totuşi, straniu de tăcut. În răstimpuri, şuierături stridente umpleau aerul, când moleculele încărcate explodau şuierând pe lângă ei. Dar, în ansamblu, era ca o confruntare cu o fantasmă. Senzaţia aerului pâlpâind. O briză uşoară, electricitatea în forma sa fundamentală. Poate chiar viaţa.

Era copleşitor.

Când conştientiză situaţia în care se aflau, Hackett simţi un fior străbătându-i corpul. Se aflau la aproape un kilometru distanţă de suprafaţă, care încă mai putea fi zărită mult deasupra lor. Chiar şi suprafaţa se afla însă într-o situaţie precară, mai delicată decât crezuseră ei pe când se aflau deasupra. Pentru că de aici se vedea structura reală a gheţii de dedesubt. Şi nu era deloc stabilă.

Arătau precum muştele în interiorul unei bucăţi congelate de şvaiţer. Arcade uriaşe de gheaţă, de dimensiunea zgârie-norilor, se ridicau pretutindeni în jurul lor, conectate cu alte coloane de mărimea munţilor sau distanţându-se de acestea. Vizavi de ei se întindeau alte tuneluri. Unele păreau pustii şi lipsite de viaţă, artere albastre în trupul unui uriaş mort. Dar altele păreau cu mult mai ameninţătoare, din ele ieşind aburi şi fum, ca un indiciu legat de ceea ce se afla dedesubtul lor.

Hackett se uită precaut spre apa strălucitoare care curgea iute printre picioarele lui şi o urmări cum se prăvăleşte dincolo de margine, pierzându-se în hăul întunecat de dedesubt.

— O, rahat! oftă el.

— Deci, în ce direcţie? vru să ştie Gant, întorcându-se spre Yun cu o mânie greu reţinută. *Pe unde coborâm?*

Yun se apropie poticnit de margine, uitându-se la cufărul întunecat ce conţinea focosul nuclear. Privi cu atenţie sistemul de tuneluri din faţa lor. Orice drum ar fi ales, nu puteau ajunge acolo decât dacă ar fi întins o frânghie peste prăpastie – asta pentru că, analizând rapid zidul care mărginea abisul, chinezul observă:

— Cărarea a dispărut.

— Nu, serios! mârâi Gant. Şi acum, încotro?

Yun îi ceru ajutor lui Scott din priviri, dar lingvistul era la fel de nerăbdător să audă răspunsul ca oricare altul. Chinezul indică un tunel aflat vizavi de ei, la circa nouă metri distanţă şi la alţi câţiva metri mai jos. Din el se ridicau aburi, asemenea respiraţiei unui dragon adormit.

— O, minunat, gemu Matheson. Asta înseamnă că trebuie să trecem prin râul acesta de plasmă, nu?

— Corect, confirmă Michaels, care îşi scotea deja rucsacul; i-l înmână apoi lui November pentru a i-l ţine.

Când scoase o frânghie şi un cârlig, Gant avu o altă idee.

— Hillman, ai la tine un harpon?

— Da, domnule, să trăiţi.

— Ataşează o coardă şi trimite-o peste prăpastie. Nu cred c-o să se lase ancorată într-o protuberanţă de gheaţă, Michaels. Ăsta nu-i un dispozitiv mecanic de ridicare şi de deplasare a încărcăturilor.

— Cred că avem nevoie de mai multe corzi, domnule, răspunse calm puşcaşul, ca să distribuim greutatea. Mă ofer voluntar să trec dincolo şi să ataşez mai multe cabluri.

Hackett avea un aer nesigur.

— Eşti nebun? zise el.

— Vedeţi un alt mod de a trece?

Gant scoase primul dintre numeroasele cârlige de alpinism de care aveau nevoie pentru a face traversarea, îl ataşă la frânghia de nailon şi începu să-l bată în gheaţa dură. Legă celălalt capăt de cureaua lui Michaels şi-l bătu pe puşcaş pe umăr, în timp ce Hillman ţinti cu harponul şi trase.

Bulonul şuieră traversând ca o explozie prăpastia, purtând cu el o a doua coardă. Apoi se înfipse săpând adânc în gheaţa de la gura pasajului.

Traseră de coardă cu forţă de câteva ori şi fu clar că avea să ţină. Gant ataşă a doua coardă la un cârlig şi îl bătu bine, în timp ce Michaels se ancoră la linie şi începu să coboare.

O singură coardă subţire, suspendată peste abis, era tot ce avea ca să traverseze, dar de atât avea nevoie. Strânse în mâini coarda, îşi încolăci picioarele peste ea şi îşi începu călătoria spre cealaltă parte.

Îngrijorată, November îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, urmărindu-l pe puşcaş cum se apropie de masa învolburată de energie electrică.

— Ce i-ar putea face chestia aia? întrebă ea.

Sarah scutură din cap.

— Nu ştiu.

— Nu are împământare, explică Hackett cu voce joasă. Nu ştiu ce tip de energie trece prin chestia aia, dar, teoretic, efectul ar trebui să fie nul.

Gant îl privi sobru pe savant.

— Teoretic, reiteră Hackett.

Michaels continuă să se deplaseze şovăind, oprindu-se apoi în faţa zidului de energie magnetizată. Era limpede că e tensionat. Se lăsă să atârne, cu o mână ţinându-se de coardă, în timp ce cu cealaltă atingea vârtejul.

— Mi se ridică firele de păr de pe corp! raportă el îngrijorat. Dar altceva nu simt. Încerc să trec prin vârtej.

Îşi folosi apoi toată forţa părţii superioare a corpului ca să-şi creeze un impuls şi pătrunse din ce în ce mai adânc în masa ionizată. Curând după aceea era cu totul scufundat în vâltoarea de energie.

Niciunul nu scoase vreun sunet în timp ce urmăreau înaintarea puşcaşului – tot ce se auzea era micul mecanism inserat în ceasul de la încheietura lui Hackett. Iar acesta sună pe neaşteptate. Starea de spirit a lui Hackett se înrăutăţi vizibil. Verifică ora şi închise ceasul.

— Doar n-ai setat soneria ca să te trezească, nu? îl întrebă Pearce.

— Nu, Bob, nu am făcut asta. Se adresă apoi celorlalţi: Este furtuna solară. Va ajunge pe Pământ în ceva mai mult de cincisprezece minute. Va fi foarte violentă şi va sfârşi prin a fi descărcată – exact aici.

— Cincisprezece minute? icni Sarah. N-o să reuşim să traversăm cu toţii în timpul acesta.

— Rămâne de văzut, replică Gant, ordonându-i lui Hillman să fixeze o a treia coardă.

Maiorul îngenunche şi începu să ancoreze focosul nuclear în cele două linii care erau deja fixate, legându-l apoi de centura lui Hillman. Coborâră împreună containerul, cu atenţie să nu supună liniile la o presiune prea mare, până când focosul se găsi ancorat la locul său.

Apoi, în pofida balansului acestuia, în pofida scârţâiturilor ameninţătoare ale ancorelor corzilor în gheaţă, Hillman porni – târând focosul instabil în urma lui.

Era dureros să urmăreşti avansul lent şi laborios al bărbatului. De fiecare dată când se deplasa înainte, trebuia să se oprească şi să tragă după el focosul, ca să-l pună în mişcare.

Gant se aplecă spre Hackett, urmărindu-l împreună pe Hillman.

— Toată energia aia n-o să declanşeze focosul, nu?

— Sper că nu, fu tot ce putu răspunde Hackett.

Ceea ce nu-l mulţumi pe Gant foarte tare.

Hackett ridică din umeri – era cel mai bun răspuns pe care îl putea da.

Pe linia întinsă, Hillman se oprise din nou. Eliberă focosul de pe coardă şi îl aruncă spre Michaels, care îl prinse într-o mişcare fluidă. Din poziţia sa sigură de pe cealaltă parte a prăpastiei, preluă provocarea, aplecându-se peste container şi ridicând greutatea, lăsându-l astfel pe Hillman să-şi finalizeze rapid călătoria.

În scurt timp Hillman ancora cea de-a treia linie în cârlige şi îl ajuta pe Michaels cu focosul.

— Ei bine, cam asta este tot, observă Hackett. Nu, toată energia asta nu va declanşa focosul nuclear.

Gant îl ignoră, lovindu-i pe ceilalţi trei pe spate.

— Ok, November, Sarah şi Ralph, plecaţi. Câte o coardă fiecare.

FURTUNA SOLARĂ

Prima dată fu zărită sus pe cer, deasupra Indoneziei. O minge de foc gigantică, crescând văzând cu ochii, până când întregul firmament, în toate direcţiile posibile, începu să semene cu focul unui incendiu.

Pentru cei care priveau de la sol, spectacolul transmitea un sentiment terifiant de panică; atmosfera se încărca şi se dilata odată cu căldura din ce în ce mai mare. Respiraţia devenea extrem de dificilă, ceea ce puse pe fugă mii de oameni obişnuiţi, care, înspăimântaţi, umplură străzile Jakartei.

Dincolo de Pacific, unde insulele se luptau deja cu cutremure de pământ puternice şi cu norii de cenuşă vulcanică, subit, noua teroare deveni ploaia însăşi, supraîncălzită în drumul ei prin atmosferă.

În Noua Guinee şi în Australia de Nord, şcolarii aflaţi afară, la joacă, se întoarseră plângând în hohote în şcoală, cu pielea ca o masă de pete roşii acolo unde fuseseră atinşi de ploaia torenţială. Mulţi dintre ei aveau arsuri de gradul doi şi trei.

Pe câmpurile agricole, fermierii fură forţaţi să se adăpostească în hambare, neputând face altceva decât să privească neputincioşi cum animalele lor fierb de vii.

În timp ce vânturile se înteţeau pe câmpiile Australiei de Nord, nu mai dură mult până când mirosul atotpătrunzător de carne fiartă începu să umple fiecare pungă de aer proaspăt.

Când haosul ionic pătrunse mai adânc în atmosfera superioară, declanşă furtuni de fulgere cum nu mai fuseseră văzute pe Pământ de milioane de ani. Fâşii imense de energie electrică ţâşneau din Pământ spre cer cu o viteză atât de feroce în unele zone, încât urmele de arsură lăsate pe câmpii se asemănau prăpădului provocat de un gigantic tun Gatling.

Dacă acest fenomen mai dura mult, era greu de crezut că ar mai fi putut rămâne ceva în viaţă pe suprafaţa Pământului.

Cu atâţia sateliţi scoşi din funcţiune precum popicele pe un traseu, era dificil pentru orice agenţie naţională spaţială să urmărească distrugerea, izolată fiind de restul lumii. În curând, cei de la NASA se treziră făcând de bunăvoie schimb de informaţii cu ESA şi cu agenţia spaţială rusească, fiecare agenţie urmărind cvadrante diferite de pe cer.

Dar nu după mult timp, tiparul preconizat şi de mult anticipat începu să se formeze.

Furtuna fu absorbită fără oprire în liniile de câmp magnetic ale polilor magnetici ai Pământului.

Furtuna solară fusese deviată. Destinaţia: Polul Nord. Arctica.

PE TOT PĂMÂNTUL

Ziua se transforma în noapte. Miliarde de tone de materie vulcanică arzând erau expulzate în atmosferă de erupţiile vulcanice de pe tot globul.

Din statul Washington şi până în Montana, din California de Nord până în sudul Mexicului, nori de cenuşă fierbinte se ridicau la douăzeci, chiar treizeci de kilometri înălţime.

104 milioane de hectare de teren agricol american mănos fu ars până la pământ, fiind devastat de grindina de piatră ponce înăcrită. Dintr-o străfulgerare, cea mai impresionantă centrală electrică a lumii suferi daune de miliarde de dolari.

Pe o rază de până la 1 500 de kilometri în jurul fiecărui vulcan de pe glob, mii de oameni alergau spre spitale cu erupţii cutanate extrem de urâte, cu răni purulente şi arsuri provocate de vârtejurile de zgură vulcanică. Oamenii sufereau arsuri la plămâni. Mulţi muriră.

În 1945, oraşul Nagasaki din Japonia fusese şters de pe faţa pământului de o explozie atomică de 20 de kilotone. Adică echivalentul a 20 000 de tone de dinamită.

Când furtuna solară atinse Pământul, declanşă cinci explozii vulcanice catastrofale, care explodară cu forţa unui milion de kilotone fiecare. Echivalentul a cinci vulcani Krakatoa.

Exploziile fură auzite în toate colţurile Pământului, ca un horcăit de moarte al unei planete muribunde.

PROBLEMA

Cârligul lui Sarah se blocase.

Trase din nou de el, dar în zadar. Cumva de-a lungul corzii pe care se deplasa, cârligul rămăsese înțepenit în şarniera la care era ataşată coarda ei.

Sarah privi în jur după ajutor, dar Matheson traversase deja şi cobora în tunel, în timp ce November, care privea în spate şi văzuse că ceva era în neregulă, era şi ea ancorată pe o linie mult prea îndepărtată pentru a-i putea oferi ajutor.

— Mă descurc eu, o asigură Sarah. Tu mergi înainte, reuşesc eu să eliberez ancora.

Reticentă, November îşi continuă drumul, trăgându-şi greutatea trupului peste prăpastie şi lăsând-o pe Sarah să se zbată în mijlocul torentului de energie.

Scott îşi răsuci capul şi miji ochii ca să vadă mai bine.

— Ce face acolo?

— A rămas înțepenită, constată Pearce.

— Nu e un moment bun să rămâi înțepenit, spuse Hackett, verificându-şi ceasul din nou. În curând, vârtejul acesta micuț de energie se va transforma într-un stâlp de foc, care, în Biblie, n-ar arăta deloc deplasat.

— Mai bine mă duc acolo, îi anunță Gant pregătindu-şi coarda, dar Scott era de altă opinie.

— Nu, interveni el. Mă duc eu. Tu trimite-l pe Yun pe cealaltă linie. Nu cred că va încerca să evadeze întorcându-se, dacă *tu* îl aştepți aici.

Fu evident că lui Yun nu-i plăcu comentariul.

Rapid, cei doi bărbați îşi prinseră liniile de siguranță pe frânghiile principale şi porniră în traversare cățărați precum maimuțele.

Yun îl privi rece pe antropolog, pe fundalul gâfâielilor cauzate de efort.

— De ce nu ai încredere în mine? Am spus că vin cu voi. Să fug acum ar fi o dovadă de laşitate.

— Nu vreau să spun că eşti laş, replică Scott, având dificultăți cu o manevră. Dar fiecare are dreptul să se răzgândească.

Yun îşi continuă drumul, iar Scott se trase lângă Sarah, care îşi dădu ochii peste cap.

— O, minunat! Exact cum aş fi vrut să fie. Afurisita de domniță la ananghie…

— Ei bine, bună şi ție, răspunse Scott, legănându-se pentru a ajunge mai aproape şi prinzând linia principală a lui Sarah. Dacă vrei să ştii, să fac parte dintr-un circ şi să merg

pe o frânghie n-au fost niciodată foarte sus pe lista mea de priorități, spuse el.

— Nici pe a mea. Ce e în neregulă?

Scott se ținu de linia lui cu o mână și răsuci cârligul lui Sarah și linia de siguranță cu cealaltă mână.

— O, te-am prins… linia ta de siguranță s-a încolăcit în jurul cârligului când te-ai lansat. Iar când te-ai lăsat cu toată greutatea, cred că a tras după ea linia principală și a făcut-o să intre în șarnieră. Ne-am ales cu un nod foarte strâns.

— Poți să-l dezlegi?

Scott simțea că brațele încep să-l doară. Bună întrebare. *Putea* oare? Se uită atent la nod, gemu din cauza efortului și simți cum începe să transpire.

Trase de nod.

— Știi, în timpurile străvechi, spuse el calm și pe un ton nepăsător, preoții egipteni erau foarte bine văzuți dacă se specializau în arta nodurilor. Nodurile erau foarte semnificative – erau magice. Erau asociate cu legarea energiilor.

Sarah se uită la vâltoarea nesfârșită a ionilor.

— În magia nodurilor, numărul șapte era numărul magistral.

Se priviră în ochi. Și din nou numărul șapte: era oare cheia dezlegării limbajului Atlantidei?

— Richard, nodurile sunt fascinante, dar trebuie să-ți dai fundul la o parte, prietene.

Sarah se uită peste umăr la Hackett, care luneca pe coardă apropiindu-se de ei, în drumul spre cealaltă parte. Yun ajunsese deja.

— Studiul nodurilor, gemu el din cauza efortului, este în prim-planul teoriei spațiului cu bucle din fizică.

— Și ce relevanță are asta? întrebă Sarah, amuzată de modul în care i se ridicase lui Hackett părul în vârful capului.

— Spațiul cu bucle are legătură cu timpul. Ceva ce nu are niciunul dintre voi. Timpul este prețios.

Brusc, întreaga prăpastie se aprinse, când exploziile intermitente de energie, ca șerpii puși pe gâlceava, se unduiră în și din curentul principal și începură să pulseze de deasupra, curgând în abisul de dedesubt.

Cei trei savanți începură să țipe.

— Iisuse! urlă Scott, simțind teroarea pură a electricității volatile rostogolindu-se pe pielea sa.

Întinse mâna spre buzunarul lateral și scoase un cuțit.

— O s-o facem după moda veche, spuse el. Gândește-te la Alexandru cel Mare și la nodul gordian.

— Dar asta înseamnă să-mi pierd linia de siguranță! protestă Sarah.

— Ancorează-te de mine, insistă Scott, tăind în două siguranța lui Sarah.

— În regulă, porneşte! ordonă Gant, prinzând siguranţa lui Pearce pe una dintre linii.
— Dar Jon e încă pe drum! Dacă linia nu poate ţine doi oameni?
— Vezi vârtejul de acolo? vorbi sacadat Gant, arătând cu pumnul masa instabilă de energie. Cu el te cerţi, nu cu mine! Acum, mişcă-te încolo!
Acum îl auzeau, precum mugetul tunetului care însoţeşte apropierea a o mie de trenuri de marfa. Un bubuit intens, menit să le zguduie din temelii mediul.
Scott se strădui din răsputeri să se tragă pe el însuşi de-a lungul corzii cât mai repede, conştient de faptul că în jurul lor începuseră să cadă bulgări de zăpadă şi de gheaţă. Cu adrenalina pompându-i în organism, simţi brusc o durere ascuţită în picior. Dar rezistă, opunându-i-se cu toată voinţa.

* * *

Sarah era conştientă de urlete. Strigăte de încurajare, cuprinse de panică, veneau dinspre toţi cei ajunşi deja de cealaltă parte. Dar ea îşi ţinea privirea aţintită pe punctul de sosire şi continua să se balanseze, pentru că imaginea lor, adunaţi cu toţii la gura următorului tunel de gheaţă, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Vocile sunau înfundat. Acoperite de tunetul dezastrului iminent.

— Braţul meu, Iisuse, braţul meu blestemat! se auzi Pearce strigând, încordându-se şi flexându-şi muşchii, în timp ce se târa de-a lungul cablului în miezul vârtejului.
Brusc, se simţi tras. Absorbit în părţi, de parcă tocmai fusese prins într-un malaxor setat pe mărunţire.
— Mă aude cineva? strigă el înspăimântat. Să mă ajute cineva!
Dar singurele persoane care îl puteau ajuta, Scott şi Sarah, erau deja cu mult în faţa lui şi ajutaţi să coboare de pe corzi.
— Nu mă mai pot ţine! strigă el, cu vocea înecată de explozia nebunească a haosului amplificat. Nu mă mai pot ţine!

Gant evaluă situaţia cu calmul unui om obişnuit să acţioneze.
În timp ce restul grupului se refugie sub arcada pasajului de gheaţă aflat mai jos, după ce îi eliberară pe Scott şi pe Sarah de pe liniile de siguranţă, Gant se concentră asupra celor ce se petreceau la opt sute de metri deasupra capului lor.
Şuvoiul de energie se zvârcolea precum un şarpe care tocmai mâncase un şobolan şi încerca să-l digere întreg. Se convulsiona dintr-o parte în alta, ca şi cum volumul de energie din spaţiu ar fi fost tras printr-un gât de sticlă acolo unde gheaţa refuza să se deschidă mai mult şi să lase volumul de materie ionizată să treacă.
Vastele şi impozantele arcade de gheaţă care susţineau terenul de deasupra începură să se cutremure, apoi să se lase. Cadrele de dimensiunea clădirii Chrysler începeau să se

clatine. Bulgări gigantici, de dimensiunea camioanelor, se rostogoleau pe lângă ei.

Iar soclurile stâlpilor începură să se fisureze.

Bob Pearce, încremenit în agonie, renunţă să se mai ţină şi dădu drumul mâinii rănite.

Doar de atât avu nevoie Gant. Printr-o mişcare continuă, se aruncă spre linia din mijloc, îşi scoase cuţitul de vânătoare şi tăie linia în spatele său. Rostogolindu-se, scăpă cuţitul şi întinse mâna spre Pearce, reuşind să-l prindă.

Pearce sări de pe linie şi cei doi bărbaţi se rostogoliră împreună înainte să…

Se opriră brusc, căci linia de siguranţă a lui Pearce îi împiedică să se îndepărteze mai mult.

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi o clipă, până când Gant avu prezenţa de spirit de a-i atrage atenţia lui Pearce asupra furtunii de fulgere ce se aduna deasupra lor. Ramurile vaste de electricitate se întindeau ieşind din tornadă şi izbeau arcadele de gheaţă.

— Taie-ţi linia de siguranţă, ordonă Gant. Te ţin eu. Taie linia!

Pearce nu se mişcă. Era încremenit de groază.

Amândoi simţeau cum se amplifica sălbăticia furtunii, cu mânia unei puteri dezlănţuite.

— Taie dracului linia ori ne prăjim amândoi!

Pearce se scutură. Era mort de spaimă.

Încet, dureros de încet, îşi scoase propriul cuţit – şi tăie linia.

Cei doi bărbaţi se rostogoliră incontrolabil, până când dădură de peretele de gheaţă al prăpastiei. Gant, cu o mână ferm ancorată de centura lui Pearce şi ţinând strâns cu cealaltă frânghie, strigă la oamenii din tunelul de deasupra.

— Scoateţi-ne de aici!

Câteva zvâcnituri puternice, apoi începură să urce peretele într-un ritm de melc, dar imaginea din faţa ochilor nu era de natură să îi liniştească. Ramurile haotice de energie biciuiau aerul din jurul lor, lovind pereţii prăpastiei şi creând noi tuneluri.

Deasupra capetelor lor, într-o explozie cutremurătoare, tornada de energie se dilată brusc într-o explozie gigantică de flăcări livide, distrugând gheaţa din jur şi lărgind de zece ori gaura prin care se prăvălea.

Dintr-odată, văzură întreaga bază *Jung Chang* începând să alunece spre interior, spre ei…

Barăci mobile şi unităţi de artilerie cădeau în prăpastie una după alta, în timp ce în spatele lor, apropiindu-se cu repeziciune, bucăţi masive de gheaţă şi arcade de zăpadă…

— Fugiţi! urlă Scott, trăgându-i pe Pearce şi pe Gant în tunel. Fugiţi acum!

Fără a mai pune întrebări, cei doi bărbaţi se ridicară în picioare şi sprinţară prin pasajul de gheaţă cât de repede îi puteau duce picioarele, lovindu-se de pereţi şi reuşind

să dispară după colţ, exact în momentul în care bucăţi mari de gheaţă şi de zăpadă se prăbuşiră în spatele lor, cu o bubuitură de sfârşit de lume. Numai un miracol le salvă timpanele de la distrugere.

Dar acesta nu era sfârşitul. Trebuiau să se mişte în continuare şi asta cât mai repede – înainte ca restul tunelului să facă implozie.

Cu focosul nuclear atârnat în hamul de la centura sa, Michaels alerga primul – dar după câteva intersecţii cu alte pasaje şi puţuri se trezi tras înapoi cu violenţă de mâna lui Yun.

— Ce dracu' crezi că faci? vru el să ştie, dar Yun nu se sinchisi să-i răspundă.

Se mulţumi să-i oprească pe toţi în timp ce…

Un torent de apă clocotită irupse brusc dintr-un tunel lateral şi explodă pe coridoarele întretăiate.

— Activitatea vulcanică e puternică aici, explică Yun. Trebuie să fim atenţi.

În faţa lor, alte gheizere ce clocoteau erau expulzate în sistemul de tuneluri.

— Şi cum vom trece de astea? întrebă Hackett.

Yun indică un pasaj lateral pe care nimeni nu-l observase. De doar un metru diametru, nu avea nicio cotitură direct la dreapta, nicio gaură în podea. În realitate, axa sa părea să păstreze o înclinaţie constant descendentă de 45 de grade.

— Încercaţi să urcaţi panta asta, le spuse Yun. Coborâtul e mult mai uşor.

— Cât de uşor? întrebă Gant, care încă încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Alunecăm.

— Ai înnebunit?

— Domnule maior, interveni Scott, ruta de scăpare ne-a fost tăiată şi, dacă vom coborî pe acolo, vom fierbe. Ce alte opţiuni avem?

— E o nebunie, profesore. Nu ştim unde ne duce. Am putea sfârşi aruncaţi într-o prăpastie.

— Riscul face parte din joc, insistă Scott. Ai spus-o chiar tu.

ÎN CĂDERE LIBERĂ

După părerea lui Gant, era cea mai proastă decizie din viaţa lui – să-şi lase oamenii la mâna duşmanului. Dar, la urma urmelor, ce alte opţiuni aveau?

Intrară pe rând în tunelul care trepida şi se lăsară să alunece cu o viteză ameţitoare. Fu nevoie de multă încredere din partea lor, dar cu ceasul care număra secundele, ce mai aveau de pierdut?

Michaels şi Hillman plecară primii, cărând focosul după ei. Scott şi Hackett îi urmară, împreună cu Yun, în timp ce Gant se avântă ultimul, în spatele fetelor. Ceea ce, după cum avea să se demonstreze, nu prea avu valoare strategică. Pentru că lunecuşul prin pasajul de gheaţă la viteze apropiate de 40 de metri pe secundă nu avantaja pe nimeni în mod deosebit. Era pur şi simplu haos în mişcare.

Gheaţa devenea de un albastru profund. Sarah observă asta pe pereţii care treceau în goană pe lângă ei. Gheaţa albastră se forma prin compresiune – ca urmare a greutăţii gheţii de deasupra care apăsa pe gheaţa de dedesubt de mii de ani.

Era incredibil. O netezime sticloasă scobită şi roasă de erupţia de apă fierbinte, încălzită de magma activităţii vulcanice din adâncime. Toate trecând pe lângă faţa ei la doar câţiva centimetri. Aşezată pe spate, lăsă gravitatea să o ducă oriunde.

Ţinea gura deschisă. Ochii pironiţi. Inspira rar şi puternic, fiind incapabilă să scoată vreun sunet, căci se simţea asaltată de temeri care îi ţineau încătuşate corzile vocale.

Săltau peste marginile tăioase de gheaţă, în timp ce pământul tresălta. Michaels şi Hillman simţiră containerul poticnindu-se când întâlni un alt obstacol în cale. Auziră închizătorile metalice şi balamalele chinuindu-se să păstreze capacul etanş.

Şi se treziră aruncaţi în afară. Într-o peşteră imensă de gheaţă, cu podeaua având forma unei pante neregulate de sticlă dură, cu modele nebuneşti erodate în ea de canalele ce o străbăteau.

Auzeau gheaţa opunând rezistenţă distrugerii care continua la suprafaţă. Când Hillman apăru ca racheta din spatele focosului, haina i se prinse în lamele de gheaţă. Asta îl încetini pentru moment.

Apoi, o stalactită de dimensiunea unui copac se rupse brusc din tavan şi explodă în faţa lui.

Hillman se rostogoli pe o parte, în efortul de a evita vârful ca un pumnal al colosului de gheaţă, care penetră podeaua dură a peşterii şi despică fără efort adâncimile

îngheţate.

Dar, spre deosebire de capătul din faţă, care explodă la impact cu o erupţie feroce, capătul din spate rămase intact. Vertical şi imuabil.

Hillman răsuflă uşurat şi oftă trecând pe lângă colos. La asemenea viteză, dacă ar fi dat peste un obstacol ca acela, cu siguranţă şi-ar fi rupt gâtul. Posibil era să-şi… Ah!

Michaels întoarse capul şi-l văzu pe Hillman zburând prin aer. Aruncat ca o păpuşă din cârpă de forţa impactului la o viteză uluitoare cu un gorgan de gheaţă.

Soldatul era cu faţa în jos şi se învârtea ca dintr-o catapultă. Era conştient că fusese lansat deasupra unei prăpăstii ce fusese ascunsă de pământul neregulat şi care se dezvăluia acum sub el ca un abis de teroare nesfârşită.

N-avea de unde să ştie dacă va reuşi să ajungă în partea cealaltă. N-avea de unde să ştie dacă exista partea cealaltă.

Michaels întinse instinctiv mâna pentru a-l prinde pe Hillman, dar era un gest inutil, pentru că şi el, la o asemenea viteză, fu înghiţit de o altă deschizătură din gheaţă.

Scott alunecă neajutorat, pătrunzând într-o ploaie de cristale mici de gheaţă, care tăiau precum cioburile de sticlă. Ca un glonţ lansat dintr-un pistol, ţâşni din tunel. În faţa lui, stalactitele se prăbuşeau la pământ şi se împrăştiau pe podeaua peşterii ca o pădure de copaci pietrificaţi dintr-o epocă glaciară.

Nu putea face prea multe pentru a-şi modifica direcţia, decât să se rostogolească, balansându-se dintr-o parte în alta, şi să se roage. În spatele lui, ceilalţi membri ai echipei ţâşniră şi ei în peşteră cu un ţipăt şi făcură tot ce le stătea în puteri să-şi controleze traiectoria.

Pământul se cutremură încă o dată, eliberând stalactitele uriaşe ca un potop de suliţe. Fiecare proiectil îşi atingea ţinta, iar impactul distrugea podeaua peşterii. Calea le era îngreunată de alte şi alte explozii. Şrapnele îngheţate născute din apă.

Iar monstruoasa bătălie continuă până când tavanul peşterii nu mai putu suporta, despicându-se în faţa lor.

Echipa fu înghiţită.

El nu se putu opri.

Bob Pearce nu se putea opri. Alunecă dincolo de margine, spre calea pe care i-o arăta fagurele de tuneluri de gheaţă. În întunecime, acolo jos, unde lumina soarelui nu reuşea să mai pătrundă.

Totul păru să se adune ca într-un vârtej, ca într-o ceaţă, în pasajul aflat în faţă.

Pearce o observă pe November alunecând pe lângă el în mijlocul unei tornade de gheaţă. Când se uită peste umăr, îşi pierdu direcţia şi se lovi de peretele tunelului, ricoşând înapoi, într-un unghi oblic.

Simţi cum braţul îi este zdrobit dureros, după care, într-un ultim salt, se trezi aruncat

ca din puşcă într-o peşteră de gheaţă gigantică, cu o podea plină de găuri şi de făgaşe, de parcă un uriaş cu o lingură fierbinte s-ar fi înfruptat cu bucăţi mari, rotunde, de gheaţă.

Terenul era mai neted aici. Haina i se rupse şi pielea dezgolită se zdrelea uneori de pietrele şi cremenea de pe jos, lovind stâncile cu margini ascuțite care se ițeau prin gheaţa subţire.

Se rostogoli pentru o ultimă dată, oprindu-se, lovindu-se la cap în ceva solid şi neclintit precum gheaţa…

Şi totuşi, nu era gheaţă.

KUDURRU

Citeşte, în numele Domnului tău! Cel care a creat omul din sânge închegat! Citeşte, pentru că Dumnezeul tău este cel mai generos! Cel care te-a învăţat scrierea! Cel care a învăţat oamenii ceea ce nu ştia nici El.

96.2-6

The Qur'an, tradus de E.H. Palmer, 1965

TIMPUL PANA LA MAXIMUMUL SOLAR:
13 ORE, 37 DE MINUTE

Era înalt de jumătate de metru şi avea formă de ac. O versiune miniaturală a monumentelor gigantice din Egipt ce fuseseră ridicate în onoarea faraonilor. Cu baza pătrată şi cu un vârf piramidal. Era acoperit de simboluri mici – glifele din Atlantida care îl înfăşurau asemenea unei panglici.

De asemenea, era cald la atingere. Topind gheaţa în jurul său, baza dispăruse în jgheaburile cenuşii de pământ solid de sub ea. Obiectul însuşi părea a fi din cristal, luminând de parcă ar fi fost parcurs de electricitate la un nivel molecular.

Era înalt de jumătate de metru. Şi era făcut din Carbon 60.

— O, frate! gemu Pearce, depărtându-şi capul de suprafaţa dură a obiectului şi încercând să se ridice în picioare.

Ameţit, îşi frecă zona lovită, apoi îşi dădu seama că Scott stătea în picioare lângă el, privindu-l fix. Nu, nu se zgâia la el, ci privea undeva pe lângă el.

Se răsuci să vadă cu ce intrase în coliziune. Şi rămase nemişcat de uluire.

— Iisuse…

Scott se apropie de el, iar Pearce şterse sângele de pe obiect. Nu putea fi curăţat perfect, pentru că o parte din sângele lui Pearce se scursese în glifele gravate. Îşi linse degetul în încercarea de a ajuta la curăţarea literelor, dar Scott îi opri mâna.

— Nu face asta, spuse el blând, sângele ajută.

Pearce ridică din umeri. Nu asta se aştepta să audă de la Scott, care se ghemuise lângă artefact şi-şi scosese tableta.

Sarah stătea în picioare în cealaltă parte a peşterii, frecându-şi oasele care o dureau. Avea atârnată la centură o lanternă mare, pe care o aprinse, deşi nu era necesar.

— De ce e atât de multă lumină aici? întrebă ea cu voce tare.

November se ridică în picioare.

— Gheaţa e străbătută de atât de multe puţuri, raţionă ea, încât probabil că lumina ajunge până aici.

Dar Hackett era de altă părere.

— Ciotul de cristal, arătă el, străluceşte. Pun pariu că nu e singurul.

— Nici… că-mi… pasă, gemu Matheson, făcut grămadă pe podea.

— Poftim, se oferi Yun, ajutându-l pe inginer să se ridice.

Matheson îl privi prudent pe chinez.

— Ei bine, ai spus c-o să ne aduci aici, jos.

— Indiferent ce înseamnă „aici“, replică soldatul. Acesta nu e tunelul prin care am ieşit data trecută.

— De ce nu mă miră să aud asta? zise Gant trecând pe lângă el, deschizându-şi cataramele de la haina din piele de karibu şi dezgolindu-şi capul.

— Să fie de la mine sau este neobişnuit de cald aici?

Hackett măsură temperatura.

— E cald, încuviinţă el. Aproximativ minus două grade.

Brusc se auzi un râcâit, urmat de o cădere greoaie, care rezonă în toată peştera. Gant se răsuci pe călcâie, mormăind:

— Oamenii mei, unde sunt oamenii mei?

Scrută gheaţa cu privirea.

— Hillman? Michaels?

Auziră o voce înăbuşită. Solitară. Prinsă undeva dincolo de peretele gros de gheaţă. Urmată de o bătaie.

— Unde dracu' eşti? strigă Gant.

— Acolo sus! constată repede Yun.

— Hillman? Tu eşti?

Se auzi din nou un răspuns înăbuşit.

— Ce-a spus? întrebă November, întinzând gâtul să audă mai bine.

Şi atunci, Gant înţelese.

— A spus: „Daţi-vă înapoi!“

Trăgând-o pe fată din cale, le aruncă celorlalţi o privire, însă aceştia se puseseră deja în mişcare, sub focul de armă semiautomată care smulgea bucăţi din gheaţa de deasupra capetelor lor, sfărâmându-le în mii de fragmente. Porţiuni mari din tavanul peşterii începură să cedeze şi printre ele se prăbuşi Hillman, lovindu-se de resturile de pe jos.

Uluit, puşcaşul rămase la pământ ameţit preţ de o clipă, apoi reuşi să se mişte.

— Ei bine, mormăi el în cele din urmă, ce pot să spun? A fost neobişnuit.

Gant se uită de sus la subalternul său.

— Unde e Michaels? vru el să ştie. Bomba e la el.

— Nu-i aici?

— L-am pierdut din vedere.

— N-am idee, domnule. Deloc.

Bob Pearce făcu o grimasă.

— Ups!

Între timp, Sarah se uita ţintă la Richard Scott. Lingvistul părea adâncit în gânduri. Gânduri minunate.

Limbajul – ca şi ADN-ul – apărea în lanţuri şi trebuia citit într-o anume direcţie. Limbajul – ca şi ADN-ul – avea semnale de început şi un cod de instrucţiuni.

Limbajul era un animal ca oricare altul. Dar animalele puteau fi îmblânzite, dacă ajungeai să le înţelegi.

În anii 1 600, rozacrucienii crezuseră că au înţeles. O societate secretă, cu membri anonimi, susţinea că ar fi descoperit şi ar fi utilizat anticul limbaj original, limbajul perfect al omenirii. Pornind de la activitatea infamului cabalist Lull, ei utilizaseră simboluri care constau dintr-un cerc pentru soare, o semilună pentru lună şi o cruce pentru punctele cardinale. Erau convinşi că aceste simboluri lingvistice erau intrinsec legate de geometrie.

Dar rozacrucienii formaseră un grup atât de secret, încât dispăruseră din istorie, munca lor fiind redusă la nişte zvonuri nesusţinute de dovezi.

Şi totuşi, aici, acum, Richard Scott putea spune cu absolută siguranţă că, deşi limbajul lor aşa-zis perfect era, după toate probabilităţile, o şarlatanie, simbolismul utilizat şi înţeles de ei, simbolismul ce fusese cules din mileniile de mituri şi de legende era întru totul corect.

Cercul şi crucea. Soarele şi punctele cardinale.

Acestea erau semnalele de start care îl conduseseră pe Scott pe drumul descifrării misteriosului cod de instrucţiuni al Atlantidei. Şi acum, tot ce avea de făcut era să introducă un număr. Un singur număr. Calculatorul avea să facă restul.

Pe monitorul tabletei, calculatorul trecea deja prin fiecare simbol din lanţul de pe cristalul din faţa lui. Scoţând fiecare glifă care corespundea amplasamentului acelui număr, aşa cum se repeta în şirul de numere descoperit codificat în cristalele de Carbon 60 de la CERN…

— Ce număr ai ales? întrebă cu voce joasă Sarah, îngenunchind lângă el.

— Ei bine, am început prin a încerca să-mi dau seama ce numere trebuie respinse, îi spuse Scott.

— Cum ar fi?

— Mayaşii, al căror nume înseamnă „nu mulţi“ sau „cei puţini“, poate datorită faptului că strămoşii lor au supravieţuit Marelui Potop, nu ştiu… în fine, ei venerau zeul numărului *patru*. Acelaşi zeu pe care îl considerau a reprezenta soarele.

— N-ar fi acest *patru* un candidat excelent pentru decodificarea mesajului?

— În mod obişnuit, da, încuviinţă Scott. Apoi îşi coborî vocea şi zise: Problema este că nu vorbesc foarte bine mayaşa. Dacă acesta este limbajul pe care va trebui să-l citim, mă tem c-am dat-o-n bară tare şi că au adus cu ei pe cine nu trebuia.

Dar Sarah nu muşcă momeala. Scott era într-o dispoziţie mult prea bună.

— L-ai descifrat, nu-i aşa?

Scott dădu din cap.

— Cred că da.

— Ce număr ai utilizat?

— Şapte, mărturisi antropologul. Şi în cea de-a şaptea zi, Dumnezeu se odihni. Sper să apucăm să facem şi noi la fel.

Computerul transmise un semnal. Calculele erau complete. Sarcina, finalizată.

Scott şi Sarah schimbară o privire preocupată, după care epigrafistul comandă calculatorului să-i spună ce găsise, în timp ce toţi ceilalţi din grup se adunară să privească.

Calculatorul bâzâi, după care, asamblând fişierele audio necesare, anunţă cu ritmul ciudat al vocii lui Sarah Kelsey: Kuh – Duu – Ruu…

— Duu – Ruu…

Ceilalţi se uitară cu atenţie la lingvist, care începu să se scarpine în cap. Ce însemna asta?

Scott repetă pentru sine amestecul de silabe.

— Kuh – du – ruu…? Kuh – du – ruu…?

Şi-şi dădu seama. Iisuse Hristoase!

— Iisuse Hristoase! strigă epigrafistul. Asta e! *Kudurru! KUDURRU!* E în sumeriană antică! Se traduce prin *însemnul căii* sau *însemnul graniţei!* E o piatră de hotar! Ne spune ce este! Suntem la marginea oraşului! Dumnezeule… am reuşit!

— La dracu cu însemnul căii, explodă agitat Pearce, dar cristalele celelalte? Pietrele pe care le-a adus cu el Ralph?

Cu repeziciune, Scott setă calculatorul astfel încât să decodifice setul de glife pe care le avea deja stocate. Ceea ce rezultă suna ameninţător. Citi cu voce tare:

Între aceste ziduri stau puterile cerurilor eterne. Un popor a murit. S-a născut un spirit.

Dincolo de aceste ziduri se află…

— Ce scrie acolo? *Nazaret?* întrebă November cu voce joasă.

— Nu Nazaret, o corectă Scott, ci „Nasaru“. Înseamnă „a proteja“…

Dincolo de aceste ziduri se află mijloacele de a-i apăra pe fiii fiilor şi pe fiicele fiicelor. Copiii noştri, ai celor care am fost cei dintâi.

Citeşte-le cu voce tare. Vorbeşte ca tunetul. Pentru că ele vor face oamenii să se cutremure.

Citeşte-le cu voce tare. Vorbeşte ca tunetul. Dacă le poţi înţelege.

Dincolo de aceste ziduri se află speranţa şi teroarea.

Dar pe aceste ziduri se află cunoaşterea şi puterea.

Înţelege-le. Proclamă-le. Foloseşte-le!

Dacă nu urmezi instrucţiunile, vei pieri!

Puterea lui zero trebuie eliberată!

ATLANTIDA

Nu există niciun secret atât de bine ascuns încât să nu poată fi descoperit, nicio voce atât de tăcută încât să nu poată fi auzită.

Dr. Steven Roger Fischer, directorul Institutului
de Limbi şi Literaturi Polineziene,
Noua Zeelandă, *GLYPHBREAKER, 1997*

MARGINILE ORAŞULUI

— Michaels, răspunde, Michaels! Mă auzi? Hai, Ray! Dacă mă auzi, semnalizează.

Hillman se uită la Gant şi scutură din cap nefericit. Oriunde ar fi aterizat Michaels, nu se afla în raza lor de emisie. Cei doi bărbaţi făcură semn către echipă să rămână pe loc, iar ei plecară în recunoaştere, împreună cu Chow Yun.

Soldatul chinez văzuse ceva. Ceva important.

Hackett îi urmări cu părere de rău dispărând pe după curbura peretelui de gheaţă de la capătul peşterii, la câteva sute de metri mai departe, apoi se aşeză în genunchi lângă Scott.

— Foarte bine, Scott, spuse el plin de admiraţie. Vezi tu, asta e remarcabil… cu adevărat remarcabil. Iei un alfabet de şaizeci de litere: dacă notezi toate permutările posibile de cuvinte pe care le poţi obţine cu un alfabet de aceste dimensiuni, sfârşeşti cu un număr de aproape cinci sau şase trilioane de zerouri. Ar trebui ca o mie de oameni să lucreze timp de aproximativ treizeci de ani ca *să scrie* un astfel de număr.

— Să obţii un cuvânt din toate aceste glife, adăugă Pearce emoţionat, un cuvânt cu sens… este o coincidenţă, dar trei pagini de text cu o precizie de nouăzeci şi opt la sută? Richard, prietene, ăsta este cel mai apropiat lucru de un miracol pe care l-am văzut eu vreodată.

November ridică privirea din calculator şi îşi fixă mentorul preocupată. Chiar se întâmpla asta?

— Profesore, iar apare fraza asta. *Puterea lui zero trebuie eliberată.* Puterea lui zero? Un mare nimic?

Scott încuviinţă.

— Ţi-am spus că n-are sens.

Pentru epigrafist, poate că n-avea sens. Dar pentru fizicianul din rândul lor, asta declanşă o curiozitate adânc îngropată.

— *Puterea lui zero trebuie eliberată,* repetă îngândurat Hackett. Mai spune ceva despre acest zero?

— Cum ar fi?

— Spune ce *tip* de zero trebuie eliberat?

— Jon, spuse Sarah suspicioasă, nimic este nimic. Nu există decât un singur tip de zero.

— Ba nu, o corectă Hackett. Asta nu e adevărat.

Scott se întoarse cu interes spre bărbat.

— La ce te gândeşti?

— Găseşte-mi ceva care ar putea fi o încercare de a defini un zero.

Reticent, Scott începu să analizeze notiţele mâzgălite în grabă în carnet şi documentele-text de pe calculator.

— N-are sens, se plânse el. O prostie, o ghicitoare.

Trecu cu degetul peste text, până găsi ce căuta.

— Uite aici, vezi? *Eliberează puterea lui zero. Spiritul lui nimic care este în toate. Nimic este totul. Puterea zero…*

— Opreşte-te acolo, îl rugă Hackett, ridicându-şi mâna şi privindu-l pe Scott direct în ochi. Chiar acolo. Asta e. Asta e sursa noastră de putere. Asta depistau sateliţii noştri. Asta a aprins ochii armatei şi ai directorilor de la Rola Corp. Sfântul Graal al combustibililor. Energie curată – *gratuită…*

— Şi asta are sens pentru tine?

— Întru totul, replică fizicianul. Se numeşte energie de punct zero. Literalmente… ceva din nimic.

— Vedeţi voi, savanţii din secolul al nouăsprezecelea credeau în existenţa unei substanţe numite „eter“, explică Hackett, un material care apărea în întregul univers, un material care explica propagarea undei de lumină. Doi tipi, Michelson şi Morley, au făcut experimentul acesta faimos, în încercarea de a detecta acest „eter“, şi au eşuat. E important să ştiţi că oamenii de ştiinţă caută această materie misterioasă de multă vreme.

Restul grupului îl crezu pe cuvânt.

— La un moment dat, au crezut că au prins un gen de „vânt de eter“, ca rezultat al trecerii Pământului prin materia eterică. Einstein a profitat de faptul că acest experiment a eşuat ca să-şi argumenteze teoria lui specială, a relativităţii, piatra de temelie a fizicii moderne. Einstein a susţinut că spaţiul este vid, dar matematica l-a condus la elaborarea şi la utilizarea mecanicii cuantice. Iar în ultima discuţie, din anii 1930, mecanica cuantică a sfârşit prin a crea termenul matematic pentru descrierea stării de minimă energie a oricărui sistem oscilator, pe care l-a numit „Energia de Punct Zero“. „Punctul zero“ se referea la temperatură: zero grade Kelvin.

— Care înseamnă ce, mai exact? dori să ştie Sarah.

Matheson, care era vag familiarizat cu termenul, răspunse în locul lui Hackett:

— Înseamnă că există energie chiar şi în absenţa căldurii. Energia este inerentă ţesăturii spaţiului însuşi.

— Şi astfel, devine din ce în ce mai bine, se lumină Hackett. Densitatea energiei – cantitatea de energie de punct zero depozitată, aşteptând să fie exploatată la orice punct

din spaţiu – este infinită.

— Cred că glumeşti.

Hackett negă dând din cap.

— Crede-mă, numeroase argumente fundamentale din mecanica cuantică nu ar funcţiona dacă n-ar exista punctul de energie zero. Dirac a fost primul care a arătat cum ia naştere producţia de electroni-pozitroni din fluctuaţiile în vacuum şi a sfârşit inventând electrodinamica cuantică. Principiul incertitudinii, al lui Heisenberg, cere ca sistemele mecanice cuantice să „împrumute" energie de la acest punct zero de flux energetic. Boyer a folosit constanta Lorentz pentru a determina energia de punct zero ca funcţie de frecvenţă şi…

— Jon, ce vrei să ne spui? întrebă Pearce, întrerupându-l pe fizician.

— Dacă vă puteţi da seama cum să eliberaţi puterea lui zero, explică el, înseamnă că vă conectaţi la generatorul privat al lui Dumnezeu. Acolo e mai multă energie decât vă puteţi imagina.

Arătă cu degetul în direcţia lui Gant şi continuă:

— Asta face ca puterea bombei aceleia pe care o caută ei să pară un pârţ în vânt. Dacă asta se află acolo jos, dacă asta au surprins sateliţii, un dispozitiv care se alimentează dintr-o sursă de energie de punct zero, vă spun de pe acum că a o arunca în aer ca s-o închidem nu e o opţiune. Energia de punct zero e puterea pură a universului. Dacă vrei să închizi un robinet, răsuceşti partea superioară, nu strici robinetul cu un ciocan. Dacă Gant aruncă în aer dispozitivul acesta, ne confruntăm cu o devastare majoră, oameni buni. El ar putea sfârşi prin a distruge întregul sistem solar.

Hackett tăcu, în timp ce toţi ceilalţi se gândeau la implicaţii.

— Despre ce tip de dispozitiv vorbim?

Matheson păşi în prim-plan ca să răspundă.

— În anii 1890, Nikola Tesla credea că ar fi posibil să construiască un motor electric care să fie fără fire şi care să se alimenteze direct din ceea ce el numea „energia naturii". Tesla susţinea că această energie ar putea fi accesată la frecvenţe foarte ridicate. De fapt, chiar a construit în cele din urmă un motor care avea un singur fir, dar *nu* şi circuite de retur. Circuitul de retur, susţinea Tesla, era transmis fără fir în spaţiu.

— Sună de parcă era pe drumul cel bun, se entuziasmă Sarah.

— S-a aflat pe drumul cel bun în legătură cu multe lucruri, spuse cu căldură Matheson. Tesla a inventat curentul alternativ şi radioul, radarul şi…

— Stai puţin, interveni Hackett, adâncit în gânduri. Curentul alternativ. Nu putea fi inventat fără inventarea mai întâi a motorului cu inducţie electrică, nu? Câmpul magnetic rotativ.

— Adevărat, încuviinţă fericit Matheson.

— Polul Sud, atrase atenţia Hackett, este un capăt al unui magnet care se roteşte în

spaţiu.

— Polul Sud, adăugă Matheson, este cunoscut şi pentru faptul că are cea mai mare concentraţie de fronturi atmosferice de joasă presiune. Tesla a descoperit că gazele la presiune redusă devin extrem de conductive. Este acelaşi principiu după care funcţionează iluminatul cu neon.

— Aşteaptă o clipă, interveni Pearce. Nu mi-ai spus tu odată că superconductorii şi semiconductorii, componentele utilizate în calculatoare şi în ştiinţa de frontieră, lucrează cel mai bine la temperaturi extrem de scăzute?

— Aşa e, încuviinţă Hackett. Şi ce loc ar fi mai bun să-ţi construieşti dispozitivul decât aici?

— Tot spaţiul acesta, medită cu voce tare Hackett, uluit, tot spaţiul acesta a fost ales pentru că mediul răspunde tuturor cerinţelor dispozitivului?

— Nu doar ale acestui dispozitiv, replică Hackett. Ci tuturor condiţiilor în care ai fi capabil să te conectezi la energia de punct zero.

Luă un pix şi începu să deseneze un plan în gheaţă.

— Aşa credem noi că arată Atlantida, da? continuă el. Trei inele concentrice uriaşe, cu un perimetru de mulţi kilometri, corect?

Ceilalţi dădură din cap.

— Ei bine, cum credeţi că arată acceleratorul de particule de la CERN?

— Jon, îl avertiză Scott, eşti cu opt paşi înaintea noastră. Cu atât mai mult în cazul meu, căci eu am făcut doi paşi înapoi.

— Richard, zise Hackett, cred că Ralph a avut dreptate în evaluarea lui iniţială. Cred că *întregul oraş* al Atlantidei este un dispozitiv uriaş, al cărui scop este să se alimenteze din energia de punct zero.

Hackett continuă să deseneze în gheaţă planul Atlantidei, aşa cum fusese detectat de sateliţi.

— Trei inele concentrice de Carbon 60, cu două inele de apă între ele şi o coloană de plasmă în centru, care le conectează pe toate… Are sens. Se întoarse spre ceilalţi şi adăugă: în jurul modului de conectare la energia de punct zero gravitează un număr de teorii. Una este oscilaţia acustică ionică – oscilaţia coerentă a nucleilor într-o plasmă, cum ar fi într-o furtună solară. Teoria spune că dacă putem face ca nucleii din plasmă să oscileze, atunci plasma va produce căldură – mai multă căldură decât cantitatea de energie necesară pentru a produce plasma, ceea ce legile fizicii de acum nu permit. Dacă mergem un pas mai departe, teoria spune că putem face acelaşi lucru cu cristalele solide. Chemetskii, un fizician specialist în plasmă, a susţinut în anii 1990 că a reuşit să conecteze plasma cu energia de punct zero. Dar metoda lui a fost să supună particulele de plasmă unei mişcări cicloide. El a creat un plasmoid inelar de tip vortex în laborator,

pe care poate îl cunoaşteţi sub un alt nume – fulgerul globular. Dar dacă ai construi un dispozitiv pe o scară suficient de mare pentru a crea acest inel într-o manieră controlată, cum ar fi, să spunem, printr-un accelerator de particule, atunci ai avea o şansă suficient de mare de a recolta energia care rezultă.

Hackett îşi mişcă pixul pe harta desenată, arătând locurile spre care ar putea fi orientată plasma.

— Aceeaşi teorie presupune că ar fi posibil să se inducă această mişcare cicloidă în nucleii materialelor magnetice în stare solidă. Şi astfel, am obţine un obiect solid care emană unde acustice de energie liberă. Cristalul ar fi deosebit de adecvat pentru asta, după cum susţine teoria.

Îşi purtă din nou pixul în jurul cercurilor din gheaţă, de data aceasta atrăgând atenţia tuturor asupra cercurilor din Carbon 60.

— Totuşi, Schauberger, care lucrează cu vortexuri de apă, a descoperit că, atunci când forţa apa prin tuburi spiralate construite special, se producea o anomalie energetică – o luminiscenţă albastră în centrul vortexului, spuse Hackett, atrăgându-le atenţia spre inelele de apă. Şi toate aceste trei experimente se desfăşoară aici, simultan. Aceşti oameni n-au lăsat nimic la voia întâmplării.

— Am auzit că un inginer a construit un dispozitiv care s-ar fi conectat la energia de punct zero, spuse Matheson. Jim Griggs… mda, acesta e numele lui. Un inginer din Georgia. A inventat o pompă care transformă apa rece în abur, *în lipsa* căldurii.

— Asta-i imposibil, obiectă November. Eu trăiesc în sud. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Se spune că se ocupa de repararea unor conducte şi a descoperit că o ţeavă de apă rece elibera abur pentru că în conductă se manifesta o undă de şoc. Aşa că a construit un dispozitiv care să reproducă aceste efecte. Avea o tobă şi a perforat tot felul de găuri în ea. Apoi a pus toba într-un tub gros şi a pompat apă în tub, în acelaşi timp rotind toba din interior. Milioane de unde de şoc au supraîncălzit apa. A funcţionat atât de bine, încât acum e la NASA. O studiază de zece ani. N-au găsit nimic în neregulă cu ea. Şi obţin întotdeauna mai multă energie decât bagă în ea.

— Apa are cel mai bun potenţial energetic, încuviinţă Sarah. Singură, e inofensivă, dar să nu uităm că este compusă din hidrogen şi oxigen – două dintre cele mai explozive elemente de pe faţa pământului.

— Ştiu că armata testează un pistol electric, zise Pearce. Au utilizat apa ca proiectil în loc de gloanţe şi au tras un cartuş de extracţie într-o placă de aluminiu de doi centimetri grosime. Acesta a pătruns prin placă precum un laser, utilizând mai multă energie decât introduseseră ei.

— Un centimetru cub de spaţiu, reiteră Hackett, are atât de multă energie de punct zero, încât ar oferi electricitate lumii timp de un miliard de ani.

— Se pare că alimentarea la energia de punct zero depinde de rotaţie sau de învârtire, observă Scott. Suntem la Polul Sud, capătul lumii – axa în jurul căreia se învârte toată planeta. Are vreo importanţă?

— O, da, încuviinţă cu răceală Hackett. O mare importanţă. Laithwaite, fizician în giroscopie, a observat că un giroscop în mişcare de precesiune, deplasat de-a lungul unei traiectorii cicloide, va prezenta semne de anomalie inerţială şi/sau gravitaţională dacă vine în contact cu energia de punct zero.

Lăsă cuvintele să ajungă în conştiinţa tuturor, apoi continuă:

— În esenţă, mişcarea de precesiune înseamnă „pendulare". Asta face Pământul. Se roteşte, adică e un giroscop, dar are şi o mişcare cicloidă – orbitează în jurul soarelui. *Şi* pendulează în jurul axei. Mişcarea de pendul are nevoie de 26 000 de ani ca să completeze un ciclu. De aceea, cu mii de ani în urmă, constelaţiile ca Orion erau într-o poziţie diferită pe cer, iar Steaua Polară obişnuia să fie altă stea, adică Draco – asociată cu Lucifer, Cel Căzut.

— O anomalie gravitaţională? întrebă agitat Pearce. Cum ar fi, poate, antigravitaţia? O undă antigravitaţională, care să protejeze Pământul de soare?

— Bob, îmi place de tine, dar nu mi-aş dori să te văd lucrând cu particule subatomice. Nu poţi proteja Pământul de gravitaţie, spuse Hackett impasibil. Nu funcţionează aşa. Îl poţi proteja împotriva luminii, electricităţii, magnetismului… Îl poţi proteja împotriva acestora. Dar nu şi împotriva gravităţii. Nu e ca şi cum ai crea o undă antigravitaţională care să o anuleze pe cealaltă.

— Eşti sigur de asta? întrebă provocator Sarah.

— Nu, replică Hackett fără a se opri. În afară de asta, efectele descrise de Laithwaite depind de timp. Dimensiunea temporală se modifică în apropierea anomaliei…

— O, drace, deci între ciocan şi nicovală. Dacă distrugem dispozitivul, murim, spuse Pearce. Dacă nu facem nimic când soarele o ia razna, murim. Doar dacă nu facem aşa cum spune scrierea, bineînţeles. Respectăm indicaţiile şi eliberăm puterea lui zero.

— Am elibera o groază de energie, oftă Sarah. Centrala electrică personală a lui Dumnezeu. Pentru ce o vrea Atlantida? Doar nu te conectezi la un rezervor de energie numai pentru că poţi. O faci pentru că vrei s-o utilizezi la ceva. Dar la ce?

— *Şi al şaptelea înger suflă din trompetă. Şi au fost fulgere, voci, tunete, un cutremur de pământ şi o grindină mare.*[101]

Atenţia tuturor se îndreptă asupra lui November. Ea părea adâncită în gânduri, în timp ce încerca să îşi amintească Evanghelia. Vocea îi deveni apoi mai puternică şi mai rezonantă.

— *Şi am auzit un sunet venind din cer,* spuse ea, *ca vuietul multor ape şi ca zgomotul unui tunet puternic*[102]*… Şi am văzut în cer un alt semn, mare şi minunat… Şi am văzut ceva ca o mare de sticlă, amestecată cu foc*[103]*…*

Zâmbi, ştiind că toţi o ascultau cu atenţie.

— *Cartea Apocalipsei*, spuse ea. *Marea părea îngheţată precum cristalul* – precum paharul meu de Cola din laborator, vă amintiţi?

— Doamne, asta să fie? întrebă preocupat Matheson. Să fie oare asta? Toate fluxurile acelea sonice pompând unde acustice în oceanele planetei… Nu ar trebui decât o schimbare de frecvenţă şi ar începe să producă unde staţionare… Oceanul s-ar transforma într-un gigantic cvasicristal.

Hackett îşi ridică mâna, de parcă ar fi analizat cu viteză această teorie. Dar nu părea să fie vreo problemă.

— Da, ar putea fi asta, spuse el cu voce joasă. S-ar putea. Nu te poţi proteja împotriva unei unde gravitaţionale *per se.* Dar îţi poţi lua măsuri de siguranţă. Vrei să protejezi un ou? Îl pui într-o cutie pentru ouă. Vrei să opreşti potopul? Vrei să opreşti revărsarea oceanelor peste continente? Îngheţi oceanul.

— Şi cu mantaua cum rămâne? întrebă Sarah.

Scott dădu din cap.

— Aşa e. Deriva continentelor. Întreaga suprafaţă a pământului a fost făcută să alunece pe miezul interior lichid.

— Ei bine, cine poate susţine că nu s-au gândit şi la asta, că acele unde de cvasicristal nu sunt pompate şi în miezul pământului? zise November. Să transformi pentru o clipă întreaga planetă într-un solid…

— Este energia de punct zero, încuviinţă Scott. Nu e ca şi cum Atlantida ar trebui să-şi facă griji în legătură cu provenienţa energiei. Partea asta e asigurată deja.

Pearce îi aruncă lui November cea mai admirativă privire cu putinţă.

— Tu, tânără domnişoară, s-ar putea să fii un geniu.

November roşi în semn de apreciere.

— Singura problemă pe care o am, sublinie Hackett, este că dacă pompezi prea multă energie într-un sistem, unde merge aceasta după aceea? Doar nu dispare pur şi simplu; trebuie îndepărtată cumva. Atât de multă energie eliberată într-un sistem s-ar putea să producă un dezastru la fel de mare ca şi unda gravitaţională.

Sarah îşi schimbă poziţia, conştientă că ştia deja răspunsul.

— Bineînţeles, şopti ea. Piramidele!

— Tot o componentă mecanică, observă Matheson. Sarah, ai dreptate!

Hackett voia mai multe explicaţii. Toată lumea putea vedea asta în ochii lui.

— În Africa Centrală a fost un cutremur, explică Sarah, vă amintiţi? Exact înainte să intru în tunelurile de sub piramidele din Egipt. Cumva, energia seismică s-a transformat în lumină şi într-un fel de puls electromagnetic. Acest puls de energie a sfârşit prin a fi pus în circulaţie în întregul sistem Giza, după care piramidele au expulzat energia în spaţiu.

— Piramidele, se entuziasmă Matheson, sunt valvele de degajare! Ca o oală sub

presiune.

— Egiptul nu va fi suficient, spuse Hackett. Ai nevoie de mai multe.

— Să încercăm Amazonul, replică Sarah sigură pe ea. Şi China. Pe toată planeta avem piramide şi situri antice.

— Nu vorbim doar de un dispozitiv de dimensiunea unui oraş, respiră întretăiat Matheson. Vorbim de un dispozitiv care acoperă întreaga suprafaţă a Pământului!

— Şi poate că Atlantida este acum în modul aşteptare, adăugă Scott. Poate că undele gravitaţionale ale soarelui au alertat oraşul că există un pericol. L-au trezit. Poate că a fost construit ca să ne ajute. Nu trebuie să-l reducem la tăcere, trebuie doar să ne dăm seama cum să-l folosim!

Yun vedea în faţă amplasamentul armat comandat de la distanţă.

Zăcea pe o parte, distrus – o movilă contorsionată de componente greu de refolosit. Yun o luă la fugă, îndreptându-se spre pasajul larg de gheaţă. Gant îl opri.

— La-o mai uşor, îl avertiză posomorât maiorul, uitându-se cu atenţie la mitraliera care zăcea la câţiva metri mai încolo. Nu vrem să-ţi vină vreo idee, nu-i aşa?

— N-ai cum să înţelegi, explică Yun, când Gant îi ordonă lui Hillman să inspecteze armamentul. Aici mi-am lăsat camarazii.

— Voiai să ne duci direct în capcană, nu-i aşa? Mi se pare că cineva ţi-a luat-o înainte.

Hillman aruncă la pământ o bucată contorsionată.

— Distrusă total, domnule.

— În luptă?

— Întocmai.

Puşcaşul atinse epava cu cizma.

— Urme de gheare.

Gant se dădu în spate. Metalul negru al armei era străbătut de trei şanţuri adânci. Adânci şi egale.

— Aici au atacat spiritele, înghiţi în sec Yun, supraveghind cu teamă pasajul din faţa lor.

Gant se aşteptase la asta.

— Golemii…

— Puteţi să le spuneţi cum vreţi.

Şi când un vânt rece străbătu pasajul, însoţit de un huruit ca de tunet, de animale trezite din amorţeală, chinezului i se tăie respiraţia.

— Au venit, spuse Yun, răsucindu-şi capul brusc.

TIMP PÂNĂ LA MAXIMUMUL SOLAR: 10 ORE, 13 MINUTE

Sarah simţea cum i se ridică părul de pe ceafă. Pentru un moment, avu aceeaşi senzaţie ca în tunelurile de sub piramidele din Giza.

— Cunosc sunetul acesta, spuse ea înspăimântată. Avem musafiri.

Şi atunci, staţia lui Scott se trezi la viaţă.

— Împachetaţi-vă lucrurile. Fă-ţi treaba din mers, doctore, ordonă Gant. Trebuie să ne punem în mişcare.

Nimeni din echipă nu-l contrazise. Bob Pearce fu al doilea care simţi, urmat rapid de toţi ceilalţi: aerul din jurul lor se umplea cu un fel de forţă electrizantă. Instinctiv, ştiură cu toţii că *nu* numai că nu erau singuri, ci erau şi urmăriţi.

Îl puseră la curent pe Gant cu teoria lor din mers, un marş la pas dublu, cu armele pregătite: Gant mergea în faţă, Hillman în ariergardă. Nimeni nu voia să mai rămână acolo.

Pearce îşi încheie explicaţia, pe care Gant o procesă în linişte, nepunând nicio întrebare fără să fi fost absolut necesar. Cu ochii aţintiţi la drumul din faţa lor, Gant aşteptă ca Pearce să-şi termine de explicat teoria întregii echipe, apoi comentă:

— O treabă bună. Un raţionament foarte aprofundat.

— Mulţumesc.

— Totuşi, am o întrebare.

— Care?

— Ei bine, dacă acesta e motivul pentru care au construit Atlantida… de ce n-a funcţionat?

Pearce rămase nemişcat şi Gant continuă:

— Scoarţa Pământului *s-a deplasat*. Pământul *a fost* cotropit de potop. Aşa e?

Scott închise ochii şi scutură din cap. La dracu, nimeni nu se gândise la asta. Chiar, de ce *nu salvase* Atlantida Pământul data trecută?

— Ceea ce voi propuneţi aici are sens, îşi exprimă Gant acordul, dar v-aţi gândit că tot ceea ce aţi descris reprezintă *intenţia* celor care au construit Atlantida? Şi se pare că a dat greş. A sfârşit prin a face mai mult rău decât bine.

— Tot ce se poate, recunoscu Pearce. Dar…

— Dar… nimic, ripostă Gant. Dacă a existat vreodată un motiv bun să-l găsesc pe

Michaels şi să recuperez bomba, atunci acesta este.

Pearce aruncă o privire peste umăr spre ceilalţi. Ca răspuns, Hackett ridică din umeri.

— Singurul puşcaş marin din toată ceata care ştie cum să gândească, aşa că trebuie să-l recuperăm!

Sarah îl înghionti pe fizician ca să tacă, simţindu-se în mod clar iritată.

— Ştiu, zise November plină de înţelegere. Simt şi eu asta. E înfricoşător.

Pereţii pasajului din gheaţă arătau ciudat, ceea ce nu-i ajuta deloc. Nu erau afectaţi de condiţiile atmosferice, şi totuşi păreau erodaţi precum gheaţa de la suprafaţă. Aici păreau să se aplatizeze, păstrându-şi totuşi aspectul angular. Era o caracteristică ce îl frământa pe Matheson de ceva timp. După un timp, când nu mai putu suporta, inginerul îşi asumă riscul şi se apropie pentru o inspecţie mai îndeaproape.

Gheaţa era transparentă. Mai subţire, de parcă ar fi acoperit ceva. Ceva mai cald, ce topea gheaţa şi o făcea să capete structura aceea sticloasă.

Luând micul picon pe care îl avea la centură, Matheson ciobi gheaţa. Nu foarte adânc, însă suficient. Nu-i trebui mult până să obţină un rezultat şi fu surprins când o pojghiţă netedă de material se sfărâmă, pentru a expune suprafaţa încărcată de glife a unei structuri realizate în întregime din Carbon 60.

— Ei, să fiu al naibii!

Câţiva paşi mai departe, în tunel, se vedea un petic mai întunecat de gheaţă, care bloca accesul spre o firidă sau poate spre un întreg pasaj.

Lui Matheson nu-i venea să creadă cât de norocos era.

Ceilalţi se aflau la câţiva paşi în faţa lui, deplasându-se cu repeziciune.

— Hei! Hei, aşteptaţi! îi strigă el. Am descoperit ceva! Cred că am ajuns!

Dar Hillman fu singurul care se deranjă să arunce o privire spre Matheson, în timp ce acesta ridicase piconul.

— Ştim, Ralph, spuse răstit puşcaşul. Dar trebuie să ajungem într-o zonă mai sigură. Yun crede că aici dăm de necazuri şi tind să fiu de acord cu el. Acum, hai!

Reticent, Matheson îşi coborî piconul şi se despărţi de descoperirea sa glorioasă. Fără să aibă habar că, în spatele gheţii întunecate, o faţă albă, eterică, estompată de fereastra de apă îngheţată, se apropiase la câţiva centimetri de inginer pentru a-l privi.

După care clipise…

Pasajul se deschidea într-o zonă mai largă.

Cavernoasă, deşi departe de a fi o peşteră. O peşteră ar fi însemnat o închidere, un spaţiu larg, dar delimitat, în timp ce acoperişul acestui spaţiu părea să urce la infinit. Se arcuia într-o curbă albă şi lucioasă în spatele lor şi continua să urce în marea întindere de nepătruns. În faţa lor, blocându-le calea, se afla un versant de gheaţă cu o înălţime de cincisprezece metri, care se întindea de la un capăt al cavernei la celălalt.

Coloane de gheaţă, stalactite şi stalagmite duceau spre creasta abruptă. Tot felul de

sculpturi din gheaţă, bizare şi deformate, dăltuite de depunerea neîncetată de precipitaţii îngheţate, împânzeau locul. Precum stâlpii de sare sau copacii anemici, deveneau şi mai stranii prin faptul că pietrişul expus care ducea, din petic în petic, spre vârf începuse să găzduiască colonii întregi de muşchi şi licheni.

Grupul se apropie şi constată că vârful versantului era aplatizat, întrucât – sub toată gheaţa aceea – se afla o structură reală, una atât de mare încât părea de necrezut – totuşi, o structură care, precum *kudurru,* strălucea.

Energia luminoasă o străbătea pulsând, estompată de straturile groase de apă îngheţată. Totuşi, prin pulsaţii, îşi releva adevărata natură.

Vastul perete exterior al oraşului Atlantida, ca acela al unei fortăreţe, stătea în faţa lor licărind neostoit, asemenea parapetelor unui castel medieval. Serii întregi de detalii păreau să apară şi să dispară în explozii trecătoare. Petice de glife cu un model în spirală se descopereau treptat. Arcade mari de interior, aproape gotice, cu un parfum de templu, îţi tăiau răsuflarea.

Fundaţiile erau solide, iar structura impozantă rămăsese neatinsă. În centru se aflau porţile sale vaste şi glorioase, având o înălţime de şase metri. Închise ferm.

— O, frate! exclamă Matheson, trecându-şi degetele prin barba plină de ţurţuri.

Cuvintele lui reverberară în vidul încăperii şi constatară cu toţii că erau înconjuraţi de sunetul de apă curgând năvalnic, ce venea de undeva din zare. De cealaltă parte a fascinantului zid al oraşului.

Scott îşi duse mâna la gură uluit, dar îşi reveni rapid când îi văzu pe Gant şi pe Hillman. Cei doi puşcaşi marini nu păreau mişcaţi de privelişte, concentrându-se în schimb asupra pericolului ce părea iminent.

Toţi ceilalţi păreau copleşiţi de un sentiment de admiraţie reverenţioasă, reducându-şi chiar şi vocile până la un murmur.

— Dumnezeule, şopti November. Chiar există?

— Atlantida! exclamă Pearce cu vocea gâtuită de emoţie, apropiindu-se încet. Aşa cum am văzut-o.

Dar militarii nu se lăsară impresionaţi.

— Haideţi, le ordonă Gant, verificându-şi ceasul. Nu avem prea mult timp.

* * *

— Mă întreb dacă aşa s-a simţit Schliemann când a descoperit Troia, murmură Scott, în timp ce se deplasau spre porţile impunătoare aflate în faţa lor.

— Nu aşa, răspunse Sarah, conştientă că ceva era în neregulă.

— Te pot asigura, comentă aspru Hackett, aruncându-i lui Matheson o privire, că momentul lui de glorie nu a fost încununat de nemuritoarele cuvintele: „O, frate!“

Dar inginerul nu muşcă din momeală.

— Nu-mi place asta, repeta întruna Hillman, pe măsură ce se apropiau de zidul oraşului. Nu-mi place deloc.

Gant îi aruncă o privire lui Yun, care părea să fie din ce în ce mai agitat.

— E doar imaginaţia ta, zise el.

Dar ştia, la fel ca toţi ceilalţi, că nu era vorba doar de imaginaţie.

Numai Matheson era atât de încântat de loc, încât părea orb în faţa oricărui pericol.

Porţile se desluşeau ameninţătoare, având o grandoare prohibitivă. Şi, pe măsură ce se apropiau, începeau să simtă cu toţii furnicături, împreună cu o senzaţie palpabilă a pielii de găină.

Ca şi cum acel loc ar fi fost viu.

Pearce se uită cu atenţie la porţi.

— Ce facem?

Hackett evaluă obiectiv situaţia.

— Încercăm clanţa? sugeră el inocent.

Ceea ce agentul CIA făcu de îndată.

— Încuiată.

— Minunat, se lamentă Hackett. Vede cineva vreun covoraş de uşă pe aici? Poate că au lăsat o cheie sub el.

Însă înainte să poată riposta cineva, băgară de seamă că Matheson se îndepărtase.

— Ralph, mârâi Sarah. Ce naiba faci?

Inginerul se deplasa pe lângă zid, uitându-se la spectacolul de lumină şi testând gheaţa cu piconul. În spatele lui, Hillman se învârtea constant pe călcâie, reacţionând la zgomotele stranii care reverberau în tot spaţiul. Bucăţi sporadice de gheaţă se desprindeau din acoperişul cavernei, prăbuşindu-se pe pământ.

— E de rău, omule, spunea întruna Hillman, agravându-şi starea de anxietate. E rău tare…

— Hillman! strigă Gant. Calmează-te dracului!

Îi aruncă apoi o privire lui Yun şi întrebă:

— Asta s-a întâmplat şi când aţi fost voi aici?

Yun încuviinţă.

— O teamă incontrolabilă – apoi ne-au atacat.

— *Ralph!* exclamă Sarah.

— Este în ordine, răspunse inginerul.

Îşi balansă apoi picotul şi tăie o bucată considerabilă din acoperământul îngheţat. Cu o grimasă, o extrase din perete şi îşi lipi palma de suprafaţa netedă a peretelui de dedesubt.

— Este cald! spuse el surprins. Îşi lipi urechea de zid şi adăugă, cu sufletul la gură: Şi vibrează! Îl simt cum vibrează!

Când Euler demonstrase matematic modul în care o curbă sinus nu numai că afecta o coardă de vioară ciupită, dar şi o suprafaţă bidimensională precum pielea unei tobe, se născuse ecuaţia undei. Un instrument matematic ce era utilizat oriunde, de la electricitate şi magnetism la dinamica fluidelor şi la propagarea sunetelor.

— Sunetul are tot felul de efecte asupra psihicului uman, comentă Hackett într-o şoaptă ce abia se auzi. Muzica este inerent matematică, de la un instrument la un aranjament complex de instrumente dintr-o orchestră. Ne poate face să zâmbim, să râdem, să plângem. Se spune că psalmii mongoli şi tibetani cu frecvenţe acustice dincolo de percepţia noastră vindecă bolnavii. Poate că vibraţiile produse de acest cristal *au menirea* de a induce această teroare intensă pe care o simţim, ca un fel de avertisment la nivel instinctual.

— O, chiar aşa? spuse sarcastic Sarah. Ei bine, a funcţionat.

— Şi cum rămâne cu vibraţia pe care ai spus că ar utiliza-o cristalul ca să se alimenteze din energia de punct zero? întrebă Pearce, întorcându-se către ceilalţi.

Era evident că hotărâse să nu-l urmeze pe Matheson acolo unde se decisese acesta să lucreze.

— Un cristal are o multitudine de moduri de vibraţie, spuse gânditor Hackett. Nu există niciun motiv pentru care nu le-ar putea face pe amândouă în acelaşi timp.

Se întoarse spre Scott, dar îl găsi angajat în ceva ce părea destul de ciudat.

— Cauţi un mod de a sparge încuietoarea? îi zise el.

— Aş face şi asta, replică Scott, arătând porţile. Dar nu e nicio gaură de cheie – vedeţi?

În capătul îndepărtat al cavernei, coloane gigantice de gheaţă se prăbuşeau la pământ; Hillman reacţiona prompt de fiecare dată, ridicându-şi arma şi ochind, privind totul ca într-un delir. Însă, după cum avea să se demonstreze în scurt timp, dacă intenţia îi fusese să apere grupul, atunci greşise abordarea.

Ralph Matheson se duse până la capătul zidului, făcu un pas în spate şi observă din nou petele întunecate din gheaţă. Nerăbdător, începu să lovească gheaţa, convins că dăduse peste ceva important. Poate că descoperise chiar o intrare laterală, se gândi el. Două lovituri bine plasate şi pătrunse…

Cavitatea de dincolo era întunecată şi mirosea ciudat. Îşi introduse braţul cât de departe reuşi în întuneric şi îşi învârti piconul, lovind gheaţa cu câteva mişcări de măturare. În cele din urmă, curăţă o zonă suficient de mare cât să se poată uita prin gaură în cealaltă parte – şi fu surprins să dea nas în nas cu un soi de statuie de cristal.

— Iisuse!

Se împletici dând înapoi.

Ceilalţi se uitară în direcţia lui, pentru a vedea ce mai punea la cale excentricul inginer,

dar îşi doriră imediat să nu o fi făcut.

Statuia suferea mutaţii. Îşi schimbă forma şi se contorsionă, până când ajunse să aibă chipul familiar al unui fost angajat de la Rola Corp. Mai scund şi mai solid decât Ralph Matheson, Golemul deschise ochii, creă o ţigară de cristal şi se prefăcu a scoate un fum.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Ralph, rosti statuia, într-o ciudată imitaţie mecanică a lui Jack Bulger. A trecut mult timp.

GOLEMUL

NANO-ROIUL

Să aibă grijă cel care se luptă cu monştrii să nu devină el însuşi un monstru… Dacă te uiţi prelung în abis, abisul se va uita prelung în tine…

Friedrich Nietzsche, 1844-1900

REACŢIE ÎN LANŢ

Matheson nu stătu pe gânduri. Răspunsul său fu unul fulgerător şi instinctiv. Îşi ridică arma, un instrument al puterii pe care îl ridiculizase toată viaţa lui, şi trase cât plumb putu în efigia lui Jack Bulger. Urlând de spaimă în tot acest timp.

Golemul mai făcu o gaură în gheaţă şi încercă să-i ia inginerului arma din mână.

— Hai, Ralph, spuse el calm. Aşa îţi tratezi tu vechii prieteni? Spune-mi, ce mai face Wendy?

Apoi încercă din nou să-i ia arma.

Brusc, de o parte şi de alta a porţilor principale şi din tot zidul, la intervale egale, braţe şi picioare de cristal începură să lovească şi să împingă pentru a-şi croi drum prin gheaţă, în efortul de a ajunge la echipă. Zece, cincisprezece, poate chiar douăzeci de Golemi sfărâmară gheaţa, încercând să scape din temniţele lor.

Aşa-numiţii gardieni din mituri şi legende se treziseră la viaţă…

Hillman scoase un ţipăt îngrozitor şi continuă să tragă salvă după salvă. În zadar însă. Majoritatea gloanţelor ricoşau la contactul cu creaturile, iar acele gloanţe care reuşeau să pătrundă nu păreau să aibă efect.

— Ar fi un moment foarte bun să deschideţi porţile alea! strigă Hackett spre Scott.

Dar epigrafistul îi aruncă o privire plină de ură şi dispreţ.

— Ştii tu vreo metodă de a deschide chestiile astea?

Îşi scoase apoi arma şi trase două încărcături de acoperire, care îi permiseră lui Matheson să se retragă.

Jack Bulger se cutremura sub ploaia de gloanţe, dar îşi continua mersul. Părea să se enerveze din ce în ce mai tare… În cele din urmă, efigia de cristal scoase un pistol de cristal şi încărcă în acesta un glonţ de cristal. Ţinti, înconjurat de gheaţa care exploda în jurul său. Din spate se apropiau alţi Golemi. Dar pe când se pregătea să tragă, o văzu pe Sarah şi se opri brusc.

— Măi, măi… frumuşica, spuse el.

Sarah aruncă o privire peste oceanul de gheaţă dintre ei, împietrită la vederea bizarei privelişti, dar îşi reveni suficient de repede cât să răspundă.

— Bună, Jack, credeam că eşti în Amazon, spuse ea. Credeam c-ai murit.

Efigia ezită. Păru să se gândească la un comentariu, de parcă ar fi fost cu adevărat Jack Bulger. Părea confuz…

— Sunt… sunt peste tot… acum, fu tot ce reuşi să spună.

Scott înţelese mesajul. Era oare posibil să ajungi la un compromis cu acele creaturi? Aveau oare raţiune? Când se hotărî să verifice, expresia de pe faţa Golemului se întunecă brusc.

Şi trase.

* * *

Glonţul îi sfârtecă lui Sarah partea superioară a umărului stâng, explodând la ieşire şi pulverizând un jet oribil de sânge pe faţa lui Scott.

Sarah se prăbuşi, iar în cădere rucsacul i se prinse de piconul care atârna de centura lui Scott. Materialul se rupse şi conţinutul rucsacului se împrăştie. Scott încercă să o prindă, îngenunche lângă ea şi o luă în braţe, în timp ce în apropierea lor, pe podeaua cavernei, se rostogoleau tot felul de artefacte – obiectele ciudate pe care le descoperise sub piramidele din Giza şi de care uitase.

— O, Doamne, nu! strigă Yun, de parcă s-ar fi balansat la graniţa dintre nebunie şi sănătate mentală.

Căci lângă Jack se afla o orientală frumoasă şi micuţă de statură, care era şi ea construită, tulburător, din cristal albastru. Manifestare a unui miliard de nano de dimensiunea unor molecule, care lucrau ca o entitate singulară.

Ea zâmbi.

— Chow, spuse ea, te-ai întors după mine.

Hackett păşi protector în faţa tânărului tulburat şi spuse:

— Aşadar, aceasta este Yan Ning. Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Ning.

— Cum naiba reuşesc să facă asta? urlă Matheson, cu Sarah plângând în agonie la picioarele lui. Ne citesc minţile?

— Nu ştii ce scrie în Evanghelie? întrebă November, cu dinţii clănţănind şi cu Golemii din ce în ce mai aproape. „În Ziua Judecăţii, morţii vor umbla pe Pământ."

— Dacă tot ce vor este să umble, e minunat, replică Hackett. Dar trupa asta de aici pare decisă să ne omoare.

Încărcătorul lui Gant se golise. Scoase încă unul, dar, ca şi primul, era gol.

— La dracu!

Scoase pistolul. Trase foc după foc, până când blestemăţia de pistol se blocă.

Şi atunci, deveni evident pentru întreaga echipă că erau înconjuraţi.

PRIMA LINIE

ANTARCTICA

Când caporalul Peter „Squeeze" Barton plecase în maşina cu dispozitive radar de supraveghere terestră până la buza falezei de la Havola Escarpment, nu se aşteptase să fie necesar să contacteze atât de curând vasul *Truman.* Dar îl contactă.

După cum se temea, o coloană masivă de forţe chinezeşti trecuse de Forrestal, Neptune şi Patuxent Ranges şi se afla acum la 50 de kilometri de muntele Tolchin, îndreptându-se spre muntele McKelvey. Acolo, în jurul lui King Peak şi al munţilor Thiel, se masau întăririle chinezilor.

Chinezii erau la fel de conştienţi de dezastrele naturale catastrofale care se abătuseră asupra Americii ca şi americanii înşişi. Aşa că sentimentul la nivelul conducerii era clar: avansaţi şi daţi-le de veste chinezilor că America rămâne o forţă care trebuie luată în seamă.

Spre vest, chiar la periferia lui *Jung Chang,* americanii aveau deja trupe de teren masate la poalele dealurilor Hart, în timp ce o coloană de tancuri şi de artilerie grea avansa constant prin Ohio Range spre nord. La staţiunea Amundsen-Scott de la Polul Sud, pista aeriană era utilizată pentru aducerea trupelor suplimentare şi, astfel, începea să prindă contur un câmp de bătălie ce se deplasa printr-o mişcare de învăluire pe trei direcţii spre muntele McKelvey.

Pe mare, aştepta pregătit un baraj cu torpile Tomahawk, cu capacităţi de prim atac, preconizând o lansare simultană posibilă de 200 şi 250 de torpile în valul iniţial, fără să se fi luat în calcul mijloacele de apărare antiaeriene, care erau şi ele apreciabile.

Totuşi, chinezii nu stăteau nici ei degeaba şi se estima că aveau capacităţi de răspuns/prim atac la fel de ample ca ale americanilor.

Dar Statele Unite doreau să aibă avantajul şi le emiseră o provocare directă chinezilor. Una clară şi simplă: „Nu vă apropiaţi de *Jung Chang.* Forţele noastre vă inspectează instalaţiile. Orice avans al poziţiilor trupelor va fi considerat un act de agresiune".

Răspunsul se lăsa aşteptat.

Acesta era motivul pentru care Squeeze Barton şi echipajul său veniseră la Havola Escarpment – pentru a monitoriza activitatea chinezilor şi mişcările trupelor de sol.

Barton încercase să sune acasă prin satelit, fiind îngrijorat de moarte în legătură cu soţia şi copiii lăsaţi în Philadelphia, dar nu reuşise să obţină legătura. Şi, până când aveau

să se elibereze liniile, el trebuia să îi raporteze constant lui Dower, aflat la bordul lui *Truman*.

Cineva îi înmână lui Barton un alt set de date, apoi oamenii lui îl chemară să vadă ceva. Masiv în echipamentul său polar, se cocoţă peste scaun şi ajunse în centrul de comandă al misiunii, aflat în spatele lui, unde şiruri de console şi de pupitre operau parabolele şi antenele aeriene de pe acoperiş. Pe ecranele de radar se vedea mişcare. Şi nu era a americanilor.

Navigând pe Hercules Inlet[{104}] şi stabilită în spatele munţilor Ellsworth, o masivă coloană chineză de artilerie grea stătea în aşteptare. În cele din urmă, se împărţi în două falange. Făcându-şi încet apariţia, primul detaşament se deplasă spre est, ocolind Heritage Range, şi ajunse la distanţa de bombardare de Hart Hills. A doua unitate se mişcă spre vest, apărând din spatele lui Sentinel Range şi deplasându-se la distanţa de bombardare de două baze americane de comunicaţii: Ski-Hi sau Eights Station şi Siple.

Distrugerea acelor staţii le-ar fi cauzat probleme de comunicaţii grave elementelor flotei care se deplasau încă prin marea Bellinghausen, împiedicând orice acoperire aeriană menită a proteja trupele de la sol din zona Hart Hills.

Ca rezultat al acestei mişcări, trupele de sol ale americanilor deveniseră vulnerabile, prinse fiind între două ciocane. Dacă bazele de comunicaţii erau cucerite, forţele americane ar fi fost obligate să se retragă şi să rişte să piardă baza Amundsen-Scott.

Realitatea puse cu spatele la zid conducerea armatei, obligând-o la o decizie rapidă. Poate că venise timpul să atace muntele McKelvey – chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi trimită oamenii într-o zonă de război pe care nu avuseseră timp să o cerceteze.

Dar China îşi făcuse mutarea.

Şi asta merita un răspuns.

DECIZIA-CHEIE

Scott simţi un nod în gât.

Vedea glifele din Atlantida, rotunjite şi întortocheate, pe frunţile Golemilor. Uluit, o strângea la piept pe Sarah, care sângera în braţele lui, privind cum automatele avansau.

În timp ce Golemii veneau greoi spre ei, se lăsă pe genunchi şi, din greşeală, dărâmă unul dintre artefactele care zăceau răspândite pe pământ, trimiţând obiectul de-a dura, până când se opri la câţiva metri mai departe.

În acea clipă, Golemul aflat cel mai aproape reacţionă.

Văzu artefactul şi ezită.

Ezită suficient de mult încât să-i dea lui Scott timpul necesar să-şi revină. Se uită la artefact. Mângâind-o pe Sarah pe păr, o întrebă:

— Iubito, ce sunt lucrurile acelea pe care le-ai adus din Egipt?

Sarah încercă să se concentreze. Pe punctul de a leşina, îi spuse:

— Ce lucruri?

Restul grupului se apropie. Rămăseseră de mult timp fără muniţie.

— Iisuse! La dracu, omule! La dracu! ţipă Hillman, ieşit din minţi de spaimă.

Numai Scott părea să aibă prezenţa de spirit de a se ocupa de situaţie. Continuând să se uite la Golem, îi înclină lui Sarah chipul şi îi direcţionă privirea spre artefactele tubulare din piatră care se împrăştiaseră din rucsacul ei.

În total erau patru şi păreau, în linii mari, identice.

Scott se aplecă în faţă şi ridică unul.

— Ce este ăsta? o întrebă el.

— Am uitat de ele, spuse ea gâfâind, muşcându-şi buzele de durere. Nu ştiu. Speram că vom reuşi să aflăm… împreună. Arătă apoi spre Golemi şi zise: Priveşte!

Gardienii se opriseră brusc.

Până şi cel care se pregătea să-l atace pe Hillman. Pumnul îngheţat se opri la câţiva centimetri de gâtul puşcaşului.

Hillman profită de şansă ca să se îndepărteze.

Golemul lăsă braţul în jos. Şi, ca şi duplicatele sale, aştepta următoarea mişcare.

— Ce ai făcut? îl întrebă cu voce joasă Hackett, din colţul buzelor.

— Nu ştiu, veni răspunsul uimit al lui Scott.

Uşor, o culcă pe Sarah pe o parte şi se ridică în picioare, mânuind artefactul tubular ca

pe o armă.

— Pur şi simplu am ridicat unul dintre astea.

Atât îi trebui lui Hillman. Bâjbâi în jur şi înşfacă un artefact. Fluturându-l spre Golemii cei mai apropiaţi de el, puşcaşul văzu cu satisfacţie cum aceştia făcură doi paşi înapoi.

— A, nu mai sunteţi atât de duri acum, nu, matahalelor?

— Amin pentru asta, încuviinţă superiorul lui, procurându-şi şi el un obiect. Ce sunt chestiile astea, profesore?

Pearce luă de pe jos ultimul artefact şi-l studie împreună cu Matheson, în timp ce Scott îl învârtea pe al lui pe toate părţile.

— Nu am idee.

Scott simţea dispozitivul vibrând în mâna lui, ca un aparat de ras electric ori ca un pager pus pe vibraţii. Îşi trecu degetele peste el, recitind glifele inscripţionate pe feţele Golemilor. Bineînţeles – acum îşi amintea! „Pe chipul Golemului este gravat un cuvânt sacru", cită el cu voce tare. „Îndepărtând acel cuvânt sacru, dezactivezi monstrul."

Din impuls, întinse mâna în faţa dispozitivului.

Imediat simţi că mâna i se contractă, de parcă i-ar fi îngheţat. Cristalizându-se. Tocmai se pregătea să-şi anunţe propunerea, când observă că Pearce încerca să introducă dispozitivul în ceea ce considera el a fi mecanismul de închidere al porţilor principale.

Era un gest pe care n-ar fi trebuit să-l facă, căci astfel le atrase atenţia Golemilor asupra faptului că intruşii nu ştiau la ce folosesc obiectele.

În pripă, Scott făcu un pas în faţă.

— Nu, strigă el, ridicând dispozitivul la gură ca pe un microfon.

Golemii se opriră brusc.

Hackett era uluit.

— Drăguţ, medită el. Dar nu ştiu dacă e chiar momentul pentru cântări în grup. În afară de asta, uită-te la ei. Nu au ritm.

— Asta e cheia pentru deschiderea porţilor, dezvălui Scott. Vorbeşte în ea.

— Ce-ai de gând să faci? Să te întorci şi să cânţi *Sesam, deschide-te?*

Scott ridică din umeri şi spuse fără nicio urmă de ironie:

— Mitul trebuie să provină de undeva.

Apoi se răsuci pe călcâie pentru a ajunge cu faţa la porţi, ridică dispozitivul la gură şi într-o sumeriană străveche şi clară pronunţă:

— *Uşi, deschideţi-vă!*

Se auzi apoi un zăngănit, puternic şi greoi. Sunetul unor mecanisme care se decuplau, al unor balamale şi contragreutăţi acţionând, urmat de deschiderea porţilor principale ale oraşului Atlantida.

— Toată lumea înăuntru – *acum!* rosti poruncitor Gant. Mişcaţi-vă!

Echipa ţâşni printre uşile deschise cât de repede îi puteau duce picioarele, fără a se gândi la ce i-ar fi putut aştepta dincolo de porţi.

Sarah îşi înăbuşi un ţipăt când fu trasă dincolo de porţi, dar îşi înfrână lacrimile. După ce Scott se asigură că este în siguranţă, îi înfruntă pe Golemii care stăteau în prag – uitându-se fix la ei.

Ridică dispozitivul sonic şi, din nou în sumeriană, porunci:

— *Uşi, închideţi-vă!*

Vocea lui reverberă în toată camera de cristal, pe măsură ce mecanismul îngropat adânc în pereţii oraşului se supunea comenzilor lui.

Chinuitor de lent, porţile masive îşi începură călătoria domoală, torturantă, spre închidere.

— Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă! strigă November, făcând semne disperate cu braţele, ceea ce-l făcu pe Scott să-şi ia ochii de la nano-roiurile de Golemi.

În acel moment, efigia lui Yan Ning se hotărî să atace. Cu un pas mare, micuţa femeie Golem se aşeză între cele două uşi gargantueşti şi îşi ridică braţele pentru a le bloca. Când mecanismele interne opuseră presiune ca să depăşească obstacolul, se auzi un ţipăt asurzitor. Pământul se zgudui puternic. Dar fata-Golem rezistă, în timp ce în spatele ei ceilalţi avansau. Dar nu aveau cum să treacă de ea.

Aşa că, incapabil să se mişte, Golemul Yan Ning se mulţumi să le arunce căutături urâte oamenilor, iar Jack Bulger se apropie să asiste la spectacol, pufăind impasibil din trabucul său fals. Yun urmărea efigia prietenei lui moarte cu mult timp în urmă, cu o combinaţie de tristeţe şi oroare pe faţă.

Pearce se opri lângă el.

— Iisuse, uită-te la fata asta!

Când Yun nu răspunse, Pearce întrebă:

— De curiozitate, cum a murit… ştii, prima dată?

Yun arăta ca un om bolnav.

— Era arheolog, înghiţi el în sec. Lucra la Wupu.

— Ah, fireşte, înţelese Pearce. Trebuie să fi venit în contact cu Carbonul 60 şi cu naniţii microscopici care pluteau în el. Totuşi, aceasta nu e o explicaţie pentru prezenţa ei şi a grupului ei aici.

Jack Bulger îşi înălţă capul şi îl ţintui pe Pearce cu privirea.

— Veştile circulă, spuse el. Veştile bune circulă repede. Cu toţii suntem informaţie. Un cod. Această construcţie conţine în cea mai mare parte carbon şi apă. Voi sunteţi în cea mai mare parte carbon şi apă. Aceleaşi cărămizi de construcţie, zise el bătându-se în piept, doar că proiectul e altul, asta-i tot. E ca un afurisit de lego.

Matheson era şocat.

— Ce vrei să spui?

— Eşti inginer, Ralph, pentru numele lui Dumnezeu! Dă-ţi seama şi singur. Am fost digerat, Ralph, puiule! Apoi reconstituit. Ceea ce vezi aici este un televizor tridimensional.

Bulger rânji şi apăsă trăgaciul unei arme automate care se forma în mâinile lui.

— S-a întors – şi e supărat.

Matheson înțelese.

— Fluxurile sonice. E precum internetul. Toate siturile interacţionează şi comunică.

— Ca internetul, confirmă Bulger. Dar fără grupuri de ştiri perverse pe serverul acesta. Îmi pare rău, Ralph, dar norocul vi s-a terminat.

Matheson scutură din cap.

— E oribil.

Hackett o evaluă din priviri pe Yan Ning, minunându-se de forța ei formidabilă. Apoi se uită la propria mână.

— Naniţii sunt de dimensiunea moleculelor. Toţi am venit în contact cu Carbonul 60. Teoretic, aceşti naniţi ne-ar fi putut fi transferaţi. Pătrunzând prin pielea noastră, direct în fluxul sanguin, ar fi fost deja în plină activitate.

— Eşti isteţ, spuse Jack Bulger. Nu e descompunerea asta o nenorocită?

— Suntem pe moarte? se panică November.

— Nu trebuie s-o priveşti ca pe o moarte. Gândeşte-te ca la… o schimbare. Şi priveşte partea bună: în comparaţie cu planeta asta blestemată, măcar aşa aţi obţine nemurirea.

— Doar n-o să ne întindem pe jos aşteptând să murim, spuse Scott cu răceală.

În tot acest timp îi privise intens pe Golemi, studiind glifele de pe feţele lor. Acelaşi set de glife. Şi când Bulger îl privi, efigia avu o surpriză, pentru că epigrafistul nici nu se clinti. Era momentul să testeze mitul.

— Cuvântul sacru de pe frunţile voastre, spuse simplu Scott. În ebraică este *Emmet*. *Em* înseamnă adevăr. *Met* înseamnă moarte. Adevăr şi moarte.

— Şi ce dacă? dădu din umeri Bulger. De ce nu ieşi ca să tranşăm problema asta ca doi bărbaţi? Ei bine, *un* bărbat… Şi o creaţie magistrală.

— De ce nu intri *tu* aici?

Bulger se întunecă la faţă.

— Nu poţi, nu-i aşa? zâmbi Scott. Fizic, nu poţi păşi în această clădire. Acesta e marele defect al Golemului. Prea şi-a luat poruncile ad-litteram. Aţi fost creaţi ca Paznici, ca să protejaţi pământul sfânt şi să împiedicaţi intrarea străinilor. Dar acum, că noi suntem înăuntru, misiunea voastră s-a terminat. Ar fi trebuit să vă dezactivaţi, dar n-aţi făcut-o. Vă e frică de moarte?

Bulger îşi ridică arma spre Scott.

— Cui nu-i este?

— Ca să vă dezactivez, explică Scott, trebuie să traduc cuvântul de pe fruntea voastră. Să-l traduc într-o limbă pe care s-o înţeleagă corpul vostru.

— Imposibil.

Scott îşi ridică tableta.

— Ba e posibil. Am tradus deja una dintre cele şaizeci de limbi fundamentale, chiar aici.

Brusc, Bulger păru interesat.

— Dar nu trebuie să-mi verific notiţele ca să-ţi spun ce e scris pe fruntea ta, Jack, zise Scott.

— Ce faci, doctore? şopti Gant cu o neîncredere disperată.

— În sumeriană, *úš* şi *nam-úš* înseamnă „moarte". Iar *nanarn* înseamnă „adevăr".

Golemul Bulger zâmbi atotcunoscător, de parcă Scott ar fi înţeles totul pe dos.

Dar Scott îi răspunse cu acelaşi zâmbet.

— Totuşi, îl avertiză el, şi *Ug* înseamnă „moarte". Iar la plural, cuvântul este *marû,* care provine din cuvântul *hamtu,* însemnând „reduplicat". În timp ce *zid* – sau *zi* – înseamnă şi „adevăr", dar şi „credinţă".

Bulger se întunecă la faţă.

— În moarte, precum pasărea Phoenix înălţându-se, există înviere, reduplicare. În adevăr, există credinţă. Dacă uneşti aceste cuvinte, Jack, obţii *zihamtu.*

* * *

În timp ce rostea aceste cuvinte, Scott ştia că dispozitivul sonic va reacţiona. Şi ştia şi că Bulger va trage. Poate că el nu putea pătrunde în clădire, dar proiectilul său cu certitudine putea.

În momentul în care Bulger trase, din artefactul sonic pe care Scott îl ţinea în mână izbucni o undă de şoc vizibilă. Ambii bărbaţi se adăpostiră şi în aceeaşi clipă unda de şoc îşi găsi o ţintă. Lovi cu forţă efigia din nano-roi a lui Yan Ning.

Golemul se convulsionă, de parcă tocmai şi-ar fi băgat degetul într-o priză electrică. Cu răsuflarea întretăiată, îl privi pe Scott în ochi, apoi făcu ceea ce spusese mitul că avea să facă atunci când i se întrerupea linia vieţii: se dezintegră într-un nor gros şi masiv de pulbere. Un miliard de naniţi reduşi la nimic altceva decât o ceaţă, cu o furtună interioară de fulgere, declanşată atunci când legăturile între naniţi se descompuseră şi se făcură scrum.

Ceilalţi Golemi dădură înapoi, iar porţile principale se închiseră în sfârşit, cu un bufnet năprasnic şi asurzitor.

Echipa privi cu uluire închiderea uşilor. În sfârşit, erau în siguranţă.

— Ai mers pe ghicit? urlă înverşunat Gant, îmbrâncindu-l pe Scott de parcă ar fi avut intenţia să-i dea un pumn.

Scott gemu din cauza loviturii, ţinându-se de picior şi scrâşnind din dinţi.

— N-am ghicit, protestă el. Am ştiut!

— Ai ştiut, pe dracu! Ar fi trebuit să *traduci* ceea ce era scris pe feţele lor, nu să ghiceşti! Ne-ai pus viaţa în pericol.

— Calmează-te, omule, interveni Matheson. A funcţionat, nu?

— N-am mai avut nevoie de calculator, atâta tot, adăugă Scott, îndepărtându-şi mâna de pe picior.

Pe mână avea sânge.

— La naiba, cred că mi s-a redeschis rana.

November se apropie în fugă ca să-l ajute pe epigrafist, în timp ce toţi ceilalţi o îngrijeau pe Sarah şi rana de glonţ care-i străpunsese umărul.

— Ah! se crispă Scott când November îi cercetă cu atenţie piciorul.

— Nu ţi s-a redeschis vechea rană, doctore Scott. Ai fost împuşcat din nou.

— În acelaşi loc?

— Mă tem că da. Cred că a făcut-o dinadins.

— N-o să mai pot merge niciodată.

— Te fac eu să mergi, promise Gant. Data viitoare, să verifici de două ori. Să te asiguri că ai nimerit limba care trebuie.

— Depinde de limbă, spuse Scott, încercând să se ridice în şezut. Ce-ai fi făcut dacă singura limbă vorbită de Golemi ar fi fost limbajul trupului?

Gant îi arătă degetul mijlociu.

Scott privi zidurile camerei în care se găseau, ce arăta ca o catedrală. Fiecare centimetru pătrat era acoperit de scrisul Atlantidei, un model bogat de spirale peste spirale de secvenţe de glife. Un continuum de informaţii.

— Cine nu e matematician să nu îndrăznească să-mi citească lucrările, spuse Scott.

— Profund, comentă Hackett.

— Leonardo da Vinci, explică lingvistul, utiliza limbajul numerelor.

Îl privi pe maior direct în ochi şi îi arătă pereţii.

— Nu e vorba de *acea* limbă, spuse el. Nu a fost vorba niciodată de acea limbă ori de vreo altă limbă, în înţelesul normal al cuvântului. Este vorba de limbajul mitologiei, al religiei şi al superstiţiei. Este vorba de folclor – de decodarea miturilor, a legendelor şi a povestirilor a o mie de oameni pentru o mie de generaţii. Şi de a pune apoi aceste povestiri laolaltă, una lângă alta, selectând factorii comuni.

Gant îşi dădu ochii peste cap.

— Delirează. Reparaţi-l înainte să-l pocnesc.

— Noţiunea de leu este un factor comun, protestă Scott, deşi Gant nu-l asculta. A patra întrupare a lui Vishnu, zeul hindus, a fost în formă de om-leu, cunoscut drept Cel Roşcat.

— Aşa, şi?

— Sfinxul avea formă de leu şi ambele simboluri sunt asociate cu Era Leului. Aceste

două culturi nu au intrat în contact – şi totuşi, împărtăşesc aceleaşi mitologii. Miturile sud-americane prezintă şi ele numeroase intersectări cu India. De ce?

— De ce India?

— Nu de ce India, răbufni iritat Scott. Ci de ce intersectările?

Acum ascultau şi alţii din grup.

— Jon m-a pus pe gânduri atunci când a spus că Pământul oscilează în jurul axei sale în fenomenul numit precesiune. Mi-a amintit de această ciudăţenie pe care niciun cunoscut al meu n-o poate explica satisfăcător. De ce erele zodiacale în care trăim sunt izbitor de similare cu religiile predominante din timpurile noastre?

— Ce vrei să spui? întrebă Pearce, care încerca să-i scoată lui Sarah hanoracul pentru a-i putea trata rănile.

— Are dreptate, încuviinţă Hackett.

În acest punct reuşi să atragă şi atenţia soldatului chinez, care părea devastat.

— Imaginaţi-vă că soarele este un punct fix în mijlocul unei pagini. În jurul lui, un cerc marchează orbita Pământului. Apoi, un alt cerc în jurul *acestuia,* marcând constelaţiile. Singurul obiect în mişcare este Pământul, aşa e?

Ceilalţi confirmară.

— Bine. Acum, dacă ne uităm spre răsărit, chiar înainte de apariţia zorilor, observăm că, în fiecare lună, pe cer se vede o altă constelaţie zodiacală, ca un calendar cu fete. Noi avem *Playboy,* cerurile îi au pe Scorpion, Leu şi aşa mai departe. Se spune că soarele este „în“ acea constelaţie. Singura problemă ar fi că Pământul se roteşte în jurul axei în sensul acelor de ceasornic. Efectele asupra vieţilor noastre cotidiene este minim, dar asta înseamnă că, dacă oferim acestui ciclu de constelaţii un punct de plecare, aşa cum procedau anticii, constelaţia care apare pe cer în est, chiar înainte de zori, se schimbă în timp. Şi timpul necesar schimbării fiecărei constelaţii este puţin sub 2 200 de ani. Sunt numite ere. Acum ne aflăm la începutul Erei Peştilor. Dar la momentul potopului, era Era Leului – o constelaţie având forma unui leu gigantic.

— Care ai spus că era punctul acesta de plecare? întrebă Matheson.

— Vernalul sau echinocţiul de primăvară, continuă Hackett. Acel moment din an când ziua şi noaptea sunt egale. Acum, la echinocţiul de primăvară, chiar înainte de răsărit, primul semn pe care îl vedem este Peştele, iar semnele se schimbă o dată pe lună, în fiecare lună, începând cu semnul Peştelui. Dar încet-încet, în timp, pendularea Pământului duce la deplasarea punctului central în sus pe listă, astfel că, în 2 200 de ani, echinocţiul de primăvară va începe cu o constelaţie diferită. Indiferent care va fi aceea.

— Capricornul, spuse Scott, luptându-se cu o durere profundă.

— Mă rog…

— Ideea este, conchise Scott, că religiile omenirii au corespuns erei în care ne aflam. În Era Leului, s-a construit Sfinxul şi s-au creat zeii-lei. În momentul în care a lovit

cutremurul provocat de explozia solară, civilizaţia era slabă, dar – chiar şi aşa – avem dovezi de culte dedicate crabilor şi, mai pregnante, culte dedicate zeilor gemeni, cum ne-am aştepta în Era Gemenilor. La momentul Erei Taurului, civilizaţia îşi revenise şi dorea să se răzbune. Taurii Apis erau furia Egiptului; adorarea taurului şi mitul minotaurului prindeau putere în Creta. Vaca devine animalul sacru în India şi Asiria. Următoarea eră este cea a Berbecului, când sunt sacrificaţi berbeci şi miei în *Vechiul Testament* şi apare Amon, zeul-berbec, în Egipt. Apoi ajungem la Era Peştilor.

— Aici găsim un om care umblă pe ape, înmulţeşte pâinile şi peştii, îşi spune „pescarul oamenilor" şi este simbolizat printr-un peşte de numeroase secţiuni ale credinţei sale sau printr-o cruce şi un halo reprezentând soarele. S-a născut Hristos.

Ceilalţi erau încremeniţi de uimire.

— Acum ne aflăm în Era Peştilor, simbolul apei, iar preocuparea noastră predominantă este un potop. De ce? Constelaţiile sunt doar imagini create de puncte aleatorii de lumină de pe cer. Nu înseamnă nimic mai mult. Şi totuşi, pe toată planeta, poveşti şi legende similare se învârt în jurul unor tipare asemănătoare acelor puncte de lumină din cer. Şi toate par să se canalizeze spre acest moment anume. Momentul nostru. Iar preocupările legate de un potop – efectele undei gravitaţionale care loveşte Pământul. Coincidenţă? Nu cred. Nu poţi vedea viitorul prin magie. Dar poţi *prezice* viitorul cu ajutorul ştiinţei. Şi la fel de bine poţi transmite informaţiile de avertisment de-a lungul erelor, cosându-le în însăşi ţesătura societăţii prin mituri – şi, mai puternic chiar, prin religie. Tot ce trebuie să ştim ne este pus la dispoziţie prin propriile evanghelii, transmise din generaţie în generaţie. Poporul care a creat acest incredibil loc ştia cum funcţionează mintea umană mai bine decât noi. Ştiau cum să păstreze vie ideea şi sperau că vom fi suficient de deştepţi încât să ne dăm seama. Aşa că, vedeţi, n-a avut niciodată legătură cu limbajul. Nu l-am fi putut decoda până nu am fi decodat miturile. Şi atunci când vom fi reuşit asta, am fi ştiut deja ceea ce era de ştiut. O, aceşti pereţi vor umple toate spaţiile goale şi ne vor prezenta adevărul pe baze ştiinţifice, sunt sigur. Dar tabloul de ansamblu, cel care ne va salva? Îl ştim deja.

— Ce crezi, domnule maior? întrebă Pearce.

Dar puşcaşul verifica structurile impunătoare care îi înconjurau.

Erau adunaţi cu toţii pe podeaua transparentă ca sticla şi dură ca marmura. Vizavi de ei se afla un alt rând de porţi, la fel de masive ca şi primele, iar de o parte şi de alta a acestora se aflau scări în spirală ce duceau la niveluri mai înalte, iar sus, abia vizibile, erau o multitudine de uşi şi de pasaje. *Acestea* îl interesau pe Gant.

Dacă nu erau atenţi, riscau să se rătăcească.

Gant îşi examină atent dispozitivul sonic.

— Unde vrem să ajungem?

Scott ridică din umeri.

— Nu ştiu. Probabil în centrul oraşului.

— Atunci, mă gândesc că vrem să ajungem pe calea cea mai scurtă.

Scott încuviinţă. Gant arătă cu degetul spre porţi.

— Asta înseamnă că trebuie să trecem de al doilea set de porţi.

Scott fu de acord cu logica lui.

Gant îi arătă apoi artefactul.

— Aşadar, cum folosesc chestia asta?

Scott îi spuse ce trebuia să ştie. Cum să pronunţe corect cuvintele sumeriene pentru deschiderea şi închiderea unei uşi – şi cum să dezintegreze un Golem.

Puşcaşul o porni înainte şi verifică al doilea set de porţi masive din cristal, în timp ce Hillman, care găsise ceea ce căuta, era ghemuit la podea examinând rănile lui Sarah.

Îşi scoase cuţitul, care era ascuţit şi compact ca un brici. Tipul de cuţit Swiss Army[105]. Cu atenţie, tăie hainele lui Sarah, în timp ce toţi ceilalţi îi îndopau pe ea şi pe Scott cu doze de analgezice. Tăie cu delicateţe o cruce şi trase în afară fiecare parte de material, lipindu-le în loc cu bandă adezivă argintie.

Trebuia curăţat sângele, dar mâna lui Hillman, deşi sigură pe ea atunci când ţinea un cuţit, nu era suficient de delicată pentru un tampon. Era prea nervos. Prea tensionat. Aşa că Matheson preluă sarcina.

— Va fi bine, totul va fi bine, continuă el să o asigure.

— Sper şi eu, zise Sarah. E braţul meu de tenis.

— Joci tenis?

— Nu. Dar îmi imaginez că, dacă aş juca, aş folosi acest braţ.

Matheson îi zâmbi, tamponând ultimele urme de sânge; ciudat, era puţin sânge, ceea ce părea cam neobişnuit. Schimbă o privire cu ceilalţi. De ce nu era mai mult sânge?

Pearce se aplecă.

— Trebuie să sondăm puţin rana. Să vedem dacă putem găsi glonţul.

Dar Sarah nu se lăsă păcălită.

— Închide rana! îi zise ea ferm. O să mă ocup de asta când ne întoarcem. Nu vreau să-mi tai vreo arteră.

— Dar nu durează decât o secundă.

— Măcar ştii ce faci?

Pearce nu răspunse. Se mulţumi să-şi ia lanterna şi, cu ajutorul degetelor, deschise cu blândeţe rana. Îşi folosi degetul mic ca să scoată mizeria şi atunci îl simţi. Proiectilul pătrunsese adânc în ţesut şi era dur la atingere. Îşi aplecă lanterna şi se uită în gaura lăsată de glonţ.

Aproape imediat, regretă.

— Ai găsit glonţul? întrebă Sarah cu vocea întretăiată de durere.

Pearce îşi puse mâna la gură şi încuviinţă dând din cap.

— Ți-am spus că a pătruns adânc, spuse ea, sub efectul unei dureri puternice. Îl simt.

Dar nu asta îl speriase pe Pearce. Îi înmână lanterna celui mai apropiat de el şi apoi se întoarse cu spatele, cutremurându-se.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă cu voce slabă Sarah.

În aceeaşi clipă însă, observă schimbul de priviri panicate dintre November şi ceilalți. November se îngrijea de piciorul lui Scott.

Matheson se apropie mai mult, pentru a vedea mai bine.

— E la fel, confirmă el cu voce gravă.

Scott se ridică brusc în şezut, lovind-o pe November peste mână.

— Ce e la fel? întrebă el, răsucindu-şi piciorul, ca să-şi vadă rana mai bine. Apoi adăugă speriat: Iisuse Hristoase! Ce e cu piciorul meu? Ce e cu piciorul meu?

Era o întrebare îndreptățită. La fel ca umărul lui Sarah, rana de la picior nu mai sângera şi glonțul de cristal găzduit în țesuturi nu mai putea fi îndepărtat. Fuzionase cu țesutul din jur precum o grefa de piele.

Două bucăți de Carbon 60 de dimensiunea unor tumori erau acum parte din Scott şi din Sarah. Şi creşteau, precum cancerul.

MECANISME DEFENSIVE

Sarah nu vedea bine. Îşi întoarse capul, dar nu reuşi să vadă cristalul din umărul ei. Panicată, îl prinse pe Pearce de încheietură.

— Foloseşte *blestemăţia* aia, îi ceru ea. Vorbeşte în ea. Dezactivează chestia asta din umărul meu!

Ştia că glonţul din Carbon 60 era de fapt un conglomerat de naniţi din carbon care se hrăneau cu carnea ei şi se multiplicau, dar era un gând asupra căruia nu îndrăznea să zăbovească.

Lui Pearce îi tremura mâna. Încercă să facă aşa cum îi ceruse ea, dar nu putea pronunţa cuvintele corect. Se întoarse spre Scott, pentru un sfat, dar lingvistul încerca acelaşi lucru cu rana sa de la picior, utilizându-şi artefactul sonic.

Însă, nimic.

Nu era ca şi cum ai fi încercat să distrugi un Golem – aceasta era o entitate cu totul diferită. Şi era imposibil de oprit.

Sarah privi spre Hackett.

— Cât timp mai am? întrebă ea.

Era evident că era pe punctul de a ceda nervos.

Cuvintele pe care urma să i le spună i se păreau oribile lui Hackett.

— Aş spune că mai puţin de o zi… în care să te mănânce de vie.

Sarah rămase fără suflare când îşi dădu seama de implicaţii. Dar undeva în adâncurile psihicului ei găsi o dârzenie de oţel. Se uită la Hillman.

— Trebuie să o extirpi!

— Ai înnebunit?

— Ia-ţi cuţitul şi taie blestemăţia asta din mine! îi ordonă ea. Acum!

— Ţi-ai putea pierde braţul din cauza operaţiei.

— Atunci, am să-mi pierd braţul. Dă-mi cuţitul! Dă-mi-l! O fac eu! N-am să sfârşesc ca unul dintre *ei!*

Hillman inspiră profund. Îşi înclină capul meditând câteva clipe, încercând să ia o hotărâre.

— Bine, spuse el apoi. Dar o să te doară.

Însă Sarah depăşise stadiul în care să-i mai pese.

Cuţitul ales de Hillman era diferit de cel pe care-l folosise ca să îi taie hainele. Acesta era un cuţit mare de vânătoare, cu lamă metalică, care părea înfricoşător chiar şi înainte

de a fi utilizat.

Îi dădu lui Sarah o bucată de frânghie groasă din colacul pe care îl avea prins de centură. Ea muşcă din frânghie, iar ceilalţi o apucară strâns de braţe.

Hillman stabili punctul de unde să înceapă şi îşi înfipse cuţitul de vânătoare adânc în carnea roşie din jurul masei de carbon nano.

Sarah urlă în agonie, în timp ce Hillman începu să taie şi să-i secţioneze umărul. Muşcând cu ferocitate din frânghie şi zvârcolindu-se, Sarah simţi dintr-odată o senzaţie de vibraţie. Un roi care ataca la nivel molecular.

Întregul trup începu să se convulsioneze, iar Sarah îşi dădu seama prea târziu că naniţii de Carbon 60 din trupul ei îşi extrăgeau puterea din structurile înconjurătoare. Se simţea ca un condensator electric uman şi deschise ochii în încercarea de a-l avertiza pe Hillman să se oprească.

Dar frânghia din gură o împiedica să se facă înţeleasă.

Şi, chiar mai rău de atât, simţea că lumea – ca şi timpul însuşi – se mişca mult mai lent. Vedea dezastrul apropiindu-se – şi totuşi, nu-l putea opri.

Sarah văzu un covor de flăcări roşii rostogolindu-se pe suprafaţa pereţilor interiori ai Atlantidei. De parcă ar fi avut o voinţă proprie, flăcările fuzionară într-o sferă gigantică, implodând în ea însăşi, iar când simţiră prezenţa lui Sarah, se concentrară asupra glonţului de cristal încastrat în umărul ei.

Trupul lui Sarah se convulsionă din nou sub explozia de energie unificată într-o lance de forţă mistuitoare, ce sfârâi sub lama cuţitului de vânătoare al lui Hillman, lovindu-l pe puşcaş cu o ferocitate care îl aruncă la nouă metri depărtare.

Era imposibil să extragi bulgărele din umărul lui Sarah ori din piciorul lui Scott. Acum devenise clar.

Matheson se apropie de puşcaş ca să se asigure că este bine şi îl găsi pe Hillman gemând, cu pielea fumegând pe alocuri din cauza arsurilor.

— Fir-aş al naibii! gâfâi puşcaşul.

— Asta nu e o opţiune! răspunse Gant din partea cealaltă a camerei.

Toate privirile se întoarseră spre el. Deschisese al doilea set de porţi şi se confrunta cu un perete solid de zăpadă şi de gheaţă, atât de gros încât era imposibil să sapi un tunel prin el.

Se alătură grupului, abia observând ce se întâmplase. Îşi puse în buzunar artefactul sonic.

— Trebuie să găsim o altă cale, se mulţumi el să spună.

PROCEDURA INVAZIVĂ

Richard Scott suferea atât de tare, încât aproape că nu mai avea puterea să continue. Şi totuşi rezistă, luptându-se să urce scara de cristal împreună cu ceilalţi pentru a ajunge în capul scărilor, unde văzuseră lumină.

Acoperise găurile din costumul de supravieţuire cu bandă adezivă argintie, dar dedesubt piciorul îi zvâcnea. La fiecare pas, simţea cum bulgărele solid se mişcă şi tresaltă în pulpa lui, comprimându-i muşchii şi nervii.

Aceste camere interioare formau o construcţie maiestuoasă. Arcade şi coloane extrem de rezistente susţineau grinzi incredibile şi duşumele atât de grele, încât era de-a dreptul o minune modul în care sfidau gravitatea.

O tentă de gotic, o tentă de bizantin. O aluzie la arhitectura mayaşă şi un precursor evident al grecilor şi al egiptenilor. Şi încă multe altele. Aceasta era arhitectura perfecţiunii, la cea mai grandioasă scară, demonstrând o capacitate de a construi şi de a lucra cu materialele solide la care un zidar modern putea doar visa.

Era clar că autorii acelui loc ştiuseră că avea să fie îngropat sub trei kilometri de gheaţă şi intenţionaseră ca acesta să reziste. De fapt, după cum indică Sarah, gâfâind de durere, materialul pe care-l aleseseră pentru construcţie, Carbonul 60, era unul dintre puţinele cunoscute de ştiinţă care-şi *sporiseră* rezistenţa în timp.

La urma urmelor, geologia era o ştiinţă preocupată de presiune şi de timp. Şi era adevărat că moleculele de Carbon 60 erau mai dure decât diamantul. Dar fulerita, forma de Carbon 60 cristalizată, de un galben-maroniu, era moale. Şi totuşi, supusă la presiuni constante şi extreme, se transformase, devenind mai dură decât orice diamant cunoscut de om.

Atlantida fusese proiectată să devină din ce în ce mai rezistentă în timp.

Scott îşi verifică ceasul, analizând pasajul întunecos care se deschidea din capătul scărilor pe care urcau. După calculele lui Hackett, mai aveau şase ore până la emisia gravitaţională finală a soarelui, care urma să dezlănţuie o distrugere pe care planeta Pământ n-o cunoscuse niciodată. După aceea, soarele avea să se domolească, dormitând pentru încă 12 000 de ani.

— Mi-aş dori să fi avut mai mult timp ca să studiez locul acesta, spuse el cu o nuanţă de regret în voce.

Lumina de la capătul scărilor era o combinaţie ciudată de portocaliu şi verde, dar

părea a izvorî din câteva deschizături. De unde deduseră că, mai mult ca probabil, undeva sus existau ferestre care nu aveau gheaţă pe ele şi care le-ar fi oferit o imagine mai bună asupra oraşului.

Cei care aveau artefacte sonice le ţineau pregătite, iar în mâinile celorlalţi se vedeau arme. Grupul parcurgea cu prudenţă sala, care era anticamera unui spaţiu mult mai vast.

Podeaua avea modele complexe, strălucitoare. Scânteile de energie prinse în capcana adâncă a infrastructurii reticulare a cristalului se zbuciumau şi dădeau naştere unor explozii stelare, având modele în zigzag, pătrate, cercuri sau alte forme geometrice.

Sarah îşi masă umărul, în care durerea surdă continua să pulseze, penetrând tot mai profund în sistemul nervos. Îşi încleştă dinţii şi făcu un schimb de priviri cu Scott. Poate din cauza traumei, timp de o fracţiune de secundă părură a se blama reciproc pentru cele întâmplate.

Hillman îşi verifică încărcătorul armei, după care, la ordinul lui Gant, pătrunse pe sub arcadă. Îşi predase artefactul sonic, pentru că nu-l putea considera o armă. Nu-i stătea în fire să se încreadă în altceva decât în arme.

Puşcaşul avansă, iar Gant îşi verifică încărcătorul de şase gloanţe şi se năpusti în sală din urma lui Hillman.

Nimic…

Sunetul paşilor lor reverberă între pereţii duri şi umplu întreaga sală. O idee cu adevărat înspăimântătoare, pentru că – atât în faţa lor, cât şi în spatele lor – holul se întindea pe kilometri întregi în ambele direcţii.

Hillman îşi puse arma în poziţie de tragere, lăsându-şi garda jos.

Nimic.

Ridică din umeri, raportându-i apoi comandantului său:

— Drumul e liber.

Lumina izvora prin panourile translucide cu care era împânzit acoperişul sălii, ceea ce le oferea o perspectivă care îi lăsă fără suflare, profundă, sub peticele calde de lumină şi de întuneric care alternau parcă până la infinit.

Hackett şi Matheson estimară curbura măreţei săli şi fură forţaţi să concluzioneze că, dacă ar fi continuat în linie neîntreruptă, peretele exterior al Atlantidei ar fi avut o circumferinţă de aproape o sută douăzeci şi unu de kilometri.

— Ăsta mai zic şi eu zid de cetate, spuse admirativ Hackett.

Parcurseră sala umăr la umăr, simţindu-se ca nişte pitici în faţa imensităţii încăperii. Energia scânteia formând panglici care se mlădiau sub picioarele lor, ricoşând în depărtări.

Pearce clătina continuu din cap.

— E de necrezut.

— Asta e ceea ce ai văzut? îl întrebă Hackett, referindu-se la şedinţele de vedere la distanţă pe care le derulase Pearce pentru CIA.

— Mult mai interesant decât ce am văzut eu.

Dar Matheson, neuitând nicio clipă că este inginer, observă ceva ce nu avea sens. De-a lungul pereţilor măreţei săli curbate se aflau alcovuri şi nişe, construcţii tubulare şi ceva ce putea fi descris drept nişte flacoane supradimensionate. Nu elemente portante, ci mai curând vase pentru păstrarea unei materii şi pentru eliberarea acesteia la un moment dat.

— Ce naiba *sunt* chestiile astea? întrebă el cu voce tare.

Le studiară cu toţii din mers, întrucât Gant insista să-şi continue drumul.

— Trebuie să fie o cale de coborât spre oraş. Neapărat. Doar să găsim uşa, le spuse el.

Dar flacoanele atrăgeau toată atenţia grupului şi devenea clar pentru toţi că Scott şi Sarah le găseau deosebit de fascinante.

Şi atunci, Scott spuse, dând din cap:

— Mda, ai dreptate.

Era evident că repeta o observaţie.

— Are sens, zise el apoi, părând adâncit într-o conversaţie.

Dar cu cine?

— Ăăă… Richard? îl întrerupse stingher Hackett. Îmi pare rău să te întrerup, dar, băiete, ne sperii pe toţi.

Scott nu părea să înţeleagă.

— Cu cine vorbeşti? îl întrebă Hackett.

Scott ridică un deget, de parcă ar fi fost evident cu cine vorbea. Se uită apoi la Sarah, ca pentru a-i cere aprobarea, iar aceasta păru să i-o acorde.

— Nu-i auziţi? spuse el.

Preocupat, Gant dădu grupului semnalul de oprire.

— Ce să auzim?

Scott ridică din umeri.

— Vocile, zise el.

Poate că nu era cel mai bun lucru de spus…

— Nu, Richard, continuă Hackett, fără nici cea mai mică urmă de ironie. Nu, noi nu auzim nicio voce.

VAR

Un vânt rece mătură Marea Sală. Cu o viteză înspăimântătoare, Gant îşi ridică artefactul sonic, ţinându-l pregătit. Nu le trebuise mult ca să ajungă la concluzia că orice tip de briză în apropierea vastităţii de Carbon 60 reprezenta preludiul pentru ceva neplăcut.

Dar Sarah fu cea care interveni de data aceasta. Rapid şi blând, îi apăsă mâna lui Gant.

— Este în ordine, explică ea. Încearcă să comunice cu noi.

— Cine? insistă Hackett. Sarah, cine încearcă să comunice cu noi?

— O, Doamne, murmură Pearce, când spectacolul de lumini care cuprinsese întreaga suprafaţă a duşumelei se schimbă intr-un caleidoscop de imagini animate.

Era ca şi cum ar fi stat pe o podea din sticlă, iar sub aceasta o mare de imagini complexe se învârteau într-un amestec haotic. Nu erau imagini bidimensionale, pixelate, precum cele de la televizor; erau imagini tridimensionale şi la fel de precise precum obiectele reale. De parcă în podea ar fi existat o trapă, prin care – dacă ar fi deschis-o – ar fi reuşit să ajungă sub pământ ori chiar să întindă mâna şi să-i ajute pe cei de dedesubt să urce la suprafaţă.

Pentru că asta era ceea ce vedeau. Oameni. Un ocean infinit de feţe care se luptau să ocupe locuri mai bune, ca să-i poată vedea prin sticlă. Unii îşi zdrobeau obrajii şi nasurile, împingându-se în bariera care separa cele două lumi. Alţii roiau în fundal, încercând să zărească mai bine de la distanţă. Dar toţi aveau ochii fixaţi asupra grupului.

Cei mai mulţi aveau un aspect fantomatic. Erau palizi. De parcă albăstrimea duşumelei din cristal le furase culoarea. Dar, din când în când, apăreau urme de nuanţe de piele, de păr, culoarea ochilor… Bărbaţi şi femei. Bătrâni şi tineri. Copii şi mame. Taţi şi unchi. Toţi îşi deschideau şi îşi închideau gurile, de parcă ar fi fost prinşi într-o discuţie cu grupul. Buzele li se mişcau în încercarea de a forma cuvinte şi chiar reuşiră să creeze o uşoară vibraţie a pereţilor, urmată la scurt timp de un vânt care crescu în intensitate odată cu oscilaţiile.

În curând însă, în sală se auzi reverberând un bubuit îndepărtat, de parcă mai multe voci vorbeau deodată, devenind un urlet înfricoşător. Se auzea precum marea – val după val spărgându-se de ţărm.

Lui Hackett nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Că tot vorbeam despre fantomele din maşinărie, spuse el, respirând întretăiat.

Fiecare reacţionă în felul său. Matheson căzu în genunchi şi-şi apăsă mâinile pe

podeaua ca sticla, ca într-un efort de a atinge trecutul, având pe chip o admiraţie de-a dreptul copilărească. November se învârtea pe călcâie şi urmărea valul de zgomote şi de feţe care pulsa prin podea. Emoţionată, respira greu.

Yun tremura şi striga continuu în cantoneză:

— *Despre asta v-am avertizat! De asta mă temeam! Vedeţi? Spiritele morţilor s-au întors ca să ne distrugă!*

Scott se întoarse spre soldat, spunându-i să se calmeze, dar asta nu-l consolă prea mult pe tânăr. Agentul CIA interveni:

— Richard, ce naiba se întâmplă aici?

Scott se lumină la faţă:

— Faceţi cunoştinţă cu fosta populaţie a Atlantidei!

Dar zâmbetul îi dispăru imediat de pe faţă.

Ceva nu era în regulă. Deloc.

Începuse cu chicotitul unui copil mic, o fetiţă. Scott auzi sunetul paşilor alergând de-a lungul Marii Săli şi o simţi apropiindu-se de el. Însă acolo nu era nimeni. Fetiţa chicoti din nou, de parcă îşi dorea să-l arunce într-o confuzie şi mai mare, apoi îi şopti la ureche.

Dar când Scott se întoarse spre ea, constată că în spatele lui nu era nimeni – şi atunci, instinctiv, la un nivel foarte profund, îşi dădu seama că singurul loc unde putea auzi aşa ceva era propria minte.

În timp ce se plimba prin sală împreună cu ceilalţi, deveni evident că acolo exista unul dintre cele mai sofisticate sisteme audio pe care le întâlnise vreodată. Fiecărui metru cub de spaţiu îi fusese alocată o voce diferită, care era emisă în cele trei dimensiuni ale Marii Săli.

De fapt, înaintarea lui prin sală declanşa din ce în ce mai multe voci.

Rapid, acestea se adunau până când aveai senzaţia că te afli în mijlocul unui stadion sportiv plin până la refuz, unde fiecare voce în parte avea claritate, volum şi greutate.

Asta era suficient ca să arunce pe oricine în braţele nebuniei. Scott îşi simţea creierul apropiindu-se vertiginos de suprasolicitare. Carbonul 60 din picior fuzionase cu sistemul lui nervos, şi se trezise aruncat direct în copacul cunoaşterii din Atlantida. Era ceva de care nu se putea feri.

Dar cel mai tulburător era corul de voci frenetice. Amintirile lor pietrificate, cuvintele lor pe jumătate formate, cele mai multe rămânând de neînţeles, păreau să-i pătrundă în psihic la un nivel atât de profund, încât cuvintele rămâneau fără sens. Pentru că simţurile şi emoţiile lui erau sub stăpânirea celorlalţi şi oroarea deplină a ceea ce dorea să-i destăinuie poporul Atlantidei i se imacula în minte.

Şi toate acestea într-o fracţiune de secundă. Să descrie ceea ce simţea prin „explozie de adrenalină“ ar fi fost o subestimare. Ceea ce încerca situaţia să transmită, fără succes, era

o luptă nebună pentru atenţia lui. Pentru că Scott suferea un asalt de proporţii gigantice, la limita unei maltratări mentale.

Şi totuşi, mesajul era clar şi răspicat: *Atlantida este atacată de propriile sale creaţii. Scopul existenţei sale este subminat.*

* * *

Hackett şi ceilalţi se repeziră înainte. Deşi Scott nu ştia, se prăbuşise la pământ şi trupul i se contorsiona de parcă ar fi fost cuprins de o criză epileptică. Din nas şi din gură îi ţâşneau sânge şi secreţii. Întregul trup îi era zguduit de tremurături atât de violente, încât unii dintre tovarăşii lui nici nu îndrăzneau să se apropie.

— Ştiu că suntem aici, explică disperată Sarah, îngenunchind şi încercând să-l ajute pe Scott. Îl aud pe Scott, mă aud şi pe mine.

Hackett era preocupat.

— Ce-i fac lui şi ţie nu, Sarah?

— Ne aud pe amândoi, dar el e singurul care le vorbeşte limba. Pe mine mă ignoră. De parcă n-aş exista.

Le explică pe scurt cum îşi făcuse loc Carbonul 60 din umăr în sistemul nervos şi cum folosea undele de frecvenţă joasă ca să comunice cu Marea Sală.

— Nu sunt reali, le spuse Sarah. Sunt amintiri – amintirile animate ale oamenilor. Sunt un program de calculator.

November îl mângâie pe Scott pe păr, în timp ce lacrimile îi izvorau în ochi ca într-o fântână.

— Opriţi-i, vă rog! Îi fac rău.

Gant făcu semn spre vastul spaţiu care îi înconjura.

— Să-i oprim… dar *cum?*

Hackett analiză cele spuse de Sarah şi se sfătui cu Matheson şi cu Pearce.

— Ce credeţi? Ca să codifici o persoană, este nevoie de un spaţiu de stocare imens. Dar să codifici o societate întreagă?

— Oamenii ăştia sunt specialişti în manipularea moleculară, zise Matheson, distras o secundă de respiraţia întretăiată şi greoaie a lui Scott.

Hackett era de acord. Dincolo de o anumită scară de miniaturizare, proporţiile mici deveniseră o problemă pentru componentele electronice. Firele erau blocate de mase de electroni precum colesterolul în artere. Tranzistorii abia mai funcţionau, aşa că circuitele minimalizate aveau nevoie de un concept cu totul diferit, unul care se baza pe utilizarea efectelor mecanicii cuantice pentru administrarea datelor. Calculatoare care utilizau comutatoarele fonice şi structurile reticulare de cristale sau calculatoare care utilizau reacţii chimice în procese care imitau mintea umană.

Şi atunci, Hackett înţelese. Dar dacă aveau de-a face cu un dispozitiv care le realiza pe amândouă? Care funcţiona cu viteza luminii, dar avea elemente chimice şi, în esenţă,

funcţiona ca un creier. Dacă Scott îi era util dispozitivului, atunci singurul mod de a-l salva ar fi fost să-l deconecteze de la dispozitiv.

Atent pe unde păşeşte, Pearce continuă să discute cu Matheson.

— Deci, sunt precum hologramele, nu? Iluzii optice?

— Exact.

Dar Hackett îi întrerupse.

— Începeţi să căutaţi o uşă, le ordonă el. Nu avem prea mult timp, aşa că nu ne putem întoarce pe unde am venit. Trebuie să mergem tot înainte. Să-l scoatem pe Scott de aici. Să întrerupem contactul cu partea aceasta a oraşului.

Arătă cu degetul spre artefactul sonic al lui Pearce.

— Dacă ştii cum să-l foloseşti, acum e momentul, îi zise el.

Grupul se despărţi şi se împrăştiară toţi de-a lungul pereţilor Marii Săli, în încercarea disperată de a găsi o ieşire. Dar, în pofida eforturilor lor, nicio instrucţiune rostită în faţa a ceea ce părea a fi o uşă nu părea să funcţioneze. Matheson îşi trecu degetele peste marginea unui posibil cadru de uşă. În zadar. Se îndepărtă de acesta şi îl studie cu atenţie.

Şi atunci, se întâmplă.

Flacoanele şi canistrele din cristal, care erau ataşate cu miile de-a lungul fiecărui perete al Marii Săli, începură dintr-odată să se mişte, schimbându-şi poziţia şi găsindu-şi locul în tuburile lungi, răsucite, ca de sticlă.

— Ralph? gemu Pearce. Acum ce-ai mai atins?

— Nimic! se panică Ralph. N-am atins nimic.

— Ce se întâmplă? întrebă Gant agitat. Ce *este* locul acesta?

Şi atunci, faţa contorsionată a lui Scott păru să se lumineze puţin. Încetă să mai tremure, de parcă reuşise să recâştige un control parţial. Se ridică în şezut şi-şi şterse faţa cu mâneca, inspirând profund de câteva ori, apoi vorbi. Dar când reuşi să vorbească, era evident că în el se ducea o luptă teribilă, care îl secătuia de puteri. Îi privi pe toţi.

— Uşile sunt închise pentru că le-am încuiat eu, explică el slăbit.

— Richard, de ce ai făcut asta? întrebă suspicios Hackett.

— Pentru că acesta este *Var,* veni răspunsul.

Prudent, Gant încerca să estimeze de unde ar putea veni următoarea ameninţare.

— Un *Var*? Ce dracu' este un *Var,* profesore?

— Te simţi bine? întrebă repede Hackett.

Scott nu răspunse, de parcă efortul de a răspunde i-ar fi întrerupt concentrarea.

— În *Vechiul Testament,* spuse el, când Marele Potop devenise iminent, Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă, o barcă, şi să pună în ea câte o pereche din toate animalele de pe Pământ, ca să fie salvaţi. Dar anterior, tradiţiile din Orientul Mijlociu

susţin că Yima, versiunea lor pentru Noe, a primit poruncă să construiască o *Var*. Tradiţia ariană avestică din Iran susţine că *Var* era un loc subteran care unea cele patru colţuri ale Pământului. Tradiţia zoroastrică descrie *Var* ca pe o fortăreaţă.

— Dar animalele salvate erau tot perechi, nu? întrebă Hillman.

— Nu, respinse Scott ideea, dând din cap. *Var* avea menirea de a conţine *sământa* tuturor fiinţelor vii de pe Pământ.

Matheson îi aruncă lingvistului o privire.

— Sământa? Ca mostrele de ADN? Poate chiar ovule şi spermă?

Inginerul se repezi spre fiolele cu aspect ciudat ataşate pe pereţi.

— Dumnezeule, toate speciile pe care am reuşit să le distrugem în ultimele mii de ani… le-am putea readuce la viaţă. Mastodonţi, toxodonţi, mamuţi, tigri cu dinţi sabie – toate fiinţele din ultimele 12 000 de ani… să le aducem pe toate îndărăt, chiar şi pasărea Dodo. Mi-a plăcut întotdeauna Dodo. Se întoarse apoi spre ceilalţi şi adăugă: Vă daţi seama ce înseamnă asta?

Dar Hackett i-o luase înainte – îşi ridică braţele deasupra capului, îngrijorat.

— Ralph, s-ar putea să nu fie o idee chiar aşa de bună.

— De ce nu?

— Uită-te în jurul tău. Pământul este o biosferă în continuă evoluţie. Presupunând că reuşim în câteva ore să eliberăm ce se află în containerele acelea, gândeşte-te ce ai face. Nu ştim sigur ce se află acolo. Poate că vom elibera boli şi virusuri care nu s-au mai văzut de milenii, care au dispărut şi faţă de care noi nu mai avem rezistenţă. Ne-am autodistruge.

November se declară de acord cu Hackett.

— Când conquistadorii au acostat pe ţărmurile Americilor, multe dintre populaţiile indigene au fost ucise ca urmare a răspândirii bolilor, nu din cauza războiului.

— O altă opţiune ar fi că ne-am putea trezi că am recreat insecte care par suficient de inofensive, dar care au un efect devastator asupra lanţului trofic. Nu poţi deschide un recipient spunând: „Ia te uită, un mamut“. Trebuie să ai în vedere şi consecinţele.

Gant spuse:

— Deci, opinia voastră este că, şi dacă supravieţuim, locul acesta va rămâne o bombă cu ceas.

— Aha, iar începem, mormăi Matheson. Orice scuză pentru a arunca în aer locul acesta…

— Linişte, urlă Scott, încercând să se ridice în picioare şi sfârşind întins pe duşumea.

Se încruntă spre câteva feţe care se uitau la el prin podea şi, precum ochii melcilor, aceştia se traseră imediat înapoi.

November se îndreptă spre el şi îl ajută să se ridice. Scott se clătină, gâfâind, de parcă primise un pumn în piept.

— Tăceţi cu toţii! Nu vă mai certaţi! Mai bine ascultaţi-mă! Nu vreţi să ascultaţi!

Nesigur pe picioare, încercă să-şi regleze respiraţia. Toţi ceilalţi îl urmăreau nerăbdători. Matheson se aplecă în faţă, pe fundalul horcăitului ce venea dinspre Scott.

— Spune-ne ce să facem, Richard, propuse smerit inginerul. Spune-ne ce să facem şi vom face.

— În primul rând, trebuie să înţelegeţi, spuse simplu Scott. Trebuie să mă ascultaţi, pentru că atunci când voi deschide uşile, există şansa să murim cu toţii. Sala asta e aidoma Copacului Cunoaşterii, depozitul tuturor lucrurilor fizice şi metafizice. Chiar acum, mă aflu într-o vastă bancă de informaţii pe care o pot accesa cu puterea gândului. Acum ştiu tot ceea ce au fost oamenii aceştia, tot ceea ce ştiau ei. Acest *Var* slujeşte unui scop dublu. În cazul în care omenirea supravieţuieşte, în cazul în care am evoluat suficient de la ultima Mare Catastrofa încât să înțelegem cum să folosim locul acesta, cunoştinţele noastre pot fi amplificate la infinit şi ni se va permite accesul la aceste informaţii care, de drept, sunt ale noastre. Dar dacă nu reuşim să anunţăm centrul de comandă al oraşului că existăm şi că avem nevoie de ajutor ca să ne salvăm, atunci această maşinărie va trece la al doilea rol al său. Va elibera în mediu material genetic ce va reînsămânţa viaţa pe planetă. Dar viaţa care ar trebui însămânţată s-a modificat. A fost alterată de creaţiile pe care oamenii Atlantidei le-au construit ca să apere oraşul. Aceşti naniți sunt vii şi nu vor să moară. Ne aşteaptă în spatele acestor uşi – iar când le voi deschide, *vor încerca* să ne omoare.

EVOLUȚIE

— Au încercat deja să ne omoare, spuse dintr-o suflare Gant.

November tremura.

— Domnule doctor Scott, spuse ea, chiar începeţi să mă speriaţi! Nici măcar nu păreţi să fiţi dumneavoastră.

— *Eu* te sperii?

Scott se gândi că era aproape comic.

— November, zise el, eu sunt ultima ta grijă.

— Richard, spuse Hackett, nu pari să fii în apele tale.

— Care e problema, Jon? Eşti gelos pentru că vocile din capul meu nu vorbesc cu tine?

Când spuse aceste cuvinte, feţele de sub duşumea începură să se agite. Târându-se pe pereţi, se răsuciră şi se contorsionară până când fuzionară din nou în trupuri întregi – oameni la dimensiunea lor reală, purtând hainele şi podoabele timpurilor lor. O mare de oameni care aşteptau acum în tăcere, urmărindu-i. Ca spectatori la sfârşitul Evurilor. O mare de suflete întemniţate stând la câţiva centimetri de ei, în spatele unei despărţituri din cristal.

Scott le arăta celor din grup cum să utilizeze cu eficienţă maximă artefactele sonice din posesia lor în scopuri defensive, atunci când avea să vină momentul să-şi croiască drum înainte.

— Naniţii, explică el, erau destinaţi să întreţină toate structurile de pe planetă. Şi, de nevoie, au fost dotaţi cu o inteligenţă artificială limitată – capacitatea de a acţiona colectiv şi de a se reproduce.

Hackett îşi imaginase asta.

— Şi, făcând asta, au evoluat, spuse el, preluând rolul de prezentator de la Scott.

Scott se uită lung la el – era corect.

— Teoria complexităţii biologice, continuă Hackett, susţine că e nevoie de cincizeci de mii de ani ca să creezi de la zero ochiul uman. Douăsprezece mii de ani de evoluţie într-o specie precreată sunt mai mult decât suficienţi ca să putem presupune că aceste creaturi au devenit cu adevărat nişte ticăloşi deştepţi.

— Mda, fu de acord Scott. Şi doresc să continue să evolueze. Vor să aibă o şansă la planeta Pământ. Aşa cum văd ei problema, noi am avut şansa noastră şi am dat-o în bară.

Hillman mai puse un încărcător în arma automată.

— Spectacolul nu se termină până nu cântă doamna cea grasă, mârâi el, şi cum pe aici

nu sunt doamne grase, bănuiesc c-o să mai zăbovim o vreme…

Hackett îşi scărpină sprânceana.

— Drăguţ.

— Nu e drăguţ, îi avertiză Hillman. E o afurisită de promisiune.

Yun se apropie de Scott.

— Asta s-a întâmplat ultima dată? Maşinile au preluat puterea?

— Nu asta s-a întâmplat ultima oară, spuse pe un ton grav lingvistul. N-au terminat la timp reţeaua.

Se adresă apoi întregului grup:

— Nu era terminată. Şi ştiau şi ei că nu va fi terminată. De aceea au introdus mitologiile religioase în plan. Au studiat psihicul uman şi au găsit modalităţile prin care să menţină vii aceste idei şi cunoştinţe timp de generaţii întregi, până când noi, ca specie, vom fi fost suficient de inteligenţi ca să terminăm de construit reţeaua. Aşa că au fost trimise grupuri de savanţi care, protejate fiind în timpul primei catastrofe, aveau misiunea de a reconstrui civilizaţia şi de a finaliza reţeaua.

— Şi *acum* e finalizată? se auzi vocea disperată a lui Pearce. Nu se poate să fi făcut tot drumul acesta pentru ceva care nici măcar nu funcţionează!

— Acum *este* finalizată, îl asigură cu voce sigură Scott. În cele din urmă, după ultimul potop, supravieţuitorii s-au asigurat că reţeaua este finalizată. S-au împărţit în grupuri şi au dus civilizaţia cu ei la toţi locuitorii planetei. Ei erau Părinţii Fondatori originari. În America de Sud, mitul spune că civilizaţia a fost adusă pe pământurile lor de către Quetzalcoatl, cel cu barbă. Părul facial era necunoscut în America de Sud – de ce să inventeze aşa o caracteristică? Le era, genetic, imposibil să-şi lase barbă. Ar fi trebuit să fi văzut una. Clement al Alexandriei şi Tertulian, amândoi din secolul al treilea d.Hr., vorbesc despre aceleaşi mituri colective ca şi Lactantius, Zosima şi împăratul roman Iulian, din secolul al cincilea d.Hr., potrivit cărora zeii – sub forma oamenilor – le-au adus înţelepciunea de pe un pământ care a fost distrus într-un potop.

Scott îşi şterse sângele care îi curgea din nas, apoi continuă:

— Atlantida însăşi era completă. Centrele majore ale reţelei erau complete, dar mai trebuiau create structurile de legătură. Aceste structuri de legătură necesitau doar cunoştinţe rudimentare de tehnologie – să ridici pietrele, să sapi tuneluri şi altele. S-au gândit la toate. Erau oameni deştepţi. Mai deştepţi decât tine şi decât mine.

Pearce îl bătu pe umăr pe lingvist.

— Ştii unde mergem?

— Da, ştiu unde mergem.

— Chiar aşa? Cum de ştii?

Scott spuse:

— Pentru că am fost acolo. L-am văzut.

Pe faţa lui Pearce se citi un zâmbet îngrijorat.

— Oh, l-ai văzut, nu-i aşa? zise el. Îmi pare rău, dar nu te cred.

Scott nu apucă să riposteze, pentru că maiorul Gant începu la rândul său să-l chestioneze.

— Şi ce facem când ajungem acolo? Zona asta centrală de comandă, camera aceasta de control… cum arată?

— O veţi recunoaşte, le răspunse Scott. N-aveţi cum să nu o observaţi. Dar nu vă faceţi griji, vă conduc eu. Sarah şi cu mine ştim ce e de făcut când vom ajunge acolo.

Se întinse şi o luă de mână, de parcă ar fi comunicat la un nivel dincolo de orizontul celorlalţi. Comunicau la un nivel secret, poate chiar la nivelul mintal pur, prin intermediul impulsurilor electrice din maşinăria de cristal a oraşului.

— Ce vom face când vom ajunge acolo? insistă Gant, care nu avea obiceiul de a se repeta.

Scott spuse:

— Crede-mă, dacă ţi-aş spune, nu ţi-ar plăcea.

— Oricum nu-mi place.

Erau aliniaţi cu toţii, cu armele pregătite de tragere. Scott îşi încleştă pumnii preţ de o clipă, de parcă purta din nou o bătălie chinuitoare pe câmpul de luptă al minţii lui. După câteva secunde reuşi să îşi descleşteze pumnii şi rămase cu privirea fixată în faţă, pe zidul din faţa lor.

— Gata?

Se auziră murmure de încuviinţare.

Scott dădu din cap şi atunci uşile începură să se deschidă.

REVELAŢIA

Indienii Hopi au zeii gemeni, Poqanghoya şi Palongawhoya, paznicii axelor de nord şi sud, a căror sarcină este să menţină rotaţia corectă a planetei. Li s-a poruncit de către Sotuknamy, nepotul Creatorului, să-şi părăsească posturile, pentru ca „a doua lume“ să poată fi distrusă, căci oamenii ei deveniseră răi. Apoi, lumea, fără nimeni care să o controleze, începu să se balanseze dezechilibrată, se roti şi se dădu peste cap. Mările şi lacurile inundară pământurile – lumea îngheţă şi peste ea se aşternu un strat de gheaţă solidă. Prima lume fusese distrusă de foc, iar a treia lume de apă.

The Earthquake Generation[106],
Jeffrey Goodman, 1979

ORAŞUL INTERIOR

La început fură fulgere de lumină, apoi breşe lungi de aproape patru metri ce apăreau la intervale egale de-a lungul bazei zidului interior al Marii Săli, acolo unde întâlneau podeaua. Centimetru cu centimetru, breşele deveneau din ce în ce mai mari şi, când uşile uriaşe de deasupra începură să se ridice, se ridică şi temperatura, pe măsură ce aerul fierbinte năvăli în sală ca să-i întâmpine.

Parcă s-ar fi aflat la gura unui furnal.

Matheson şi Hackett se priviră îngrijoraţi.

— Ce naiba se întâmplă acolo jos?

Ceilalţi îşi încleştară mâinile pe arme, iar uşile îşi continuară huruitul lent şi zgomotos spre zenit. Lumina care se revărsa înăuntru era înfricoşătoare şi November fu nevoită să-şi protejeze ochii ca să poată păşi pe holul de dincolo de uşi.

Cu ochii mijiţi, aşteptă să i se adapteze vederea. Dar când reuşi să vadă suficient de bine, nu ar fi putut descrie priveliştea din faţa ei altfel decât ca fiind biblică.

* * *

Turnurile Atlantidei străluceau în zare – vaste coloane de cristal gargantuesc, atât de impresionante ca dimensiune încât păreau să susţină însuşi acoperişul cavernei de gheaţă în care era găzduit oraşul Atlantida.

Caverna în sine trebuie să fi avut câteva zeci de kilometri în lăţime şi cel puţin jumătate de kilometru înălţime. Suprafaţa era vălurită şi deformată de o serie de pârâiaşe topite, acolo unde căldura intensă sculptase golul imens. Stalactite gigantice cădeau din tavan; unele atârnau libere, altele formaseră coloane încă îngheţate deasupra numeroaselor clădiri care formau oraşul.

Dar oricât de spectaculoasă ar fi fost caverna, nu era nimic în comparaţie cu Atlantida.

Echipa se afla pe un dig interior circulabil, asemănător cu parapetul unui castel sau cu un balcon nesfârşit. Era platforma superioară a zidului exterior care încercuia întregul oraş.

La cincisprezece metri sub ei, pe jumătate scufundate în gheaţă, se găseau clădirile complexe din piatră, străzile şi aleile suburbiilor. Unele dintre case erau lipsite de gheaţă, splendide cu decoraţiile de pe zidurile lor. Acoperişurile erau placate cu foiţe lucioase de aur şi pereţii multora dintre clădiri erau împodobiţi cu fresce. Alte aşezări nu erau la fel de norocoase; minigheţarii încă blocau drumurile, iar clădirile rămâneau nemişcate sub gheaţă şi timp.

Dedesubt, plutea un sentiment de dezolare fantomatică. O goliciune. Sentimentul unei traume a trecutului încă gravată în peisaj. Senzaţia că, dacă echipa ar fi avut timp să coboare şi să viziteze împrejurimile, n-ar fi văzut prin ferestre decât nenorocire şi nefericire.

Districtul de dedesubt părea întunecat şi albastru. Îngheţat în timp. Le amintea de unele imagini din Pompei, dezgropat după atât de multe secole de la momentul în care fusese înghiţit de fluviile de lavă ale Vezuviului. Şi totuşi, acesta nu era un sit arheologic antic, acoperit de aluviuni şi putrezind. Era un oraş care încă vibra. Un oraş a cărui esenţă fusese conservată de gheaţă.

Era un oraş în stază. În sensul direct al cuvântului – criogenat. Un oraş în aşteptare, care merita ca străzile să-i fie populate de oameni.

Echipa se puse în mişcare spre gigantica stradă principală, care avea lăţimea unui teren de fotbal american şi care se desfăşura într-o linie perfect dreaptă direct spre inima oraşului. O inimă care se afunda direct în centrifuga de plasmă ce îşi săpase drumul din spaţiu şi pe care o văzuseră cu toţii pătrunzând în gheaţă când se aflau la suprafaţă.

Dimensiunile locului erau atât de uriaşe, încât echipei îi luă o jumătate de oră ca să ajungă la punctul de acces în strada principală. Şi, urmându-şi drumul spre stradă, surprinseră cu adevărat imaginea din faţa lor.

Turnurile strălucitoare ale Atlantidei se înălţau pe un fundal de un portocaliu incandescent, o ceaţă vibrantă care pâlpâia fierbinte, de parcă întregul oraş se afla la marginile unui etern asfinţit. Gheaţa învăpăiată era luminată şi devenea incandescentă sub efectul unui vulcan activ încă încastrat în gheaţa antarctică, care arunca lavă undeva la distanţă, poate la mulţi kilometri. Înspăimântător de vie, lumina care se refractase până în această cavernă pâlpâia şi se intensifica odată cu erupţia vulcanului.

Fasciculele de lumină erau însoţite de efluviile dogoritoare care explodau prin crăpăturile din pereţii cavernei, umplând aerul de vapori sulfuroşi ce formau nenumărate straturi în aer. Unii coborau deasupra oraşului ca o ceaţă delicată, în timp ce alţii se împrăştiau în straturile superioare mai calde ale acestei miniatmosfere, având înfăţişarea unui acoperiş de nori ce plutea în jurul vârfurilor zgârie-norilor din centru.

Dar spectacolul nu se termina aici.

Să ne imaginăm că Empire State Building ar fi un paratrăsnet. Şi să presupunem că ar avea şase copii. Imaginaţi-vă că împreună ar fi aşezate într-un cerc care înconjoară o structură deloc diferită de Marea Piramidă de la Giza, care, la rândul său, ar fi ridicată de la sol, sprijinindu-se pe patru piloni de dimensiunea Statuii Libertăţii, fiecare sub forma unei creaturi herculeene.

Imaginaţia ar recrea astfel o viziune asemănătoare aspectului real al porţiunii centrale

a oraşului Atlantida.

Prin gaura imensă din mijlocul acoperişului cavernei, vortexul cutremurător al ionilor verzi turbionari ce fuseseră absorbiţi din spaţiu se dilatase, iar ferocitatea şi dimensiunea lui se amplificaseră. Întregul fenomen se transformase într-o masă contorsionată de scântei de energie furioase, care se comportau aproape ca un şarpe gigantic în continuă mişcare. Şi totuşi, spre vârful său, tornada de energie era zdrenţuită. Sfârtecată, ca o frânghie ale cărei fire se destrămaseră.

Şapte fire biciuiau aerul. Fiecare lujer era conectat la unul dintre obeliscurile masive ce păreau să acţioneze ca o serie de conductori de electricitate, deviind energia intr-un scop neştiut.

La rândul său, fiecare structură cristalină din oraş pulsa şi sfârâia cu electricitate, începând cu zidul exterior al Atlantidei şi terminând cu zidurile interioare mai îndepărtate, cu drumul principal şi cu fiecare clădire de dincolo de acesta. Întregul spaţiu era viu datorită acestei energii, care ricoşa şi demonstra că aceste structuri serviseră unui dublu scop în trecutul lor – pentru că toate prezentau indicii clare de ferestre, de căi de acces şi de o multitudine de camere.

Într-adevăr, acest loc fusese destinat vieţii. Slujise ca un oraş real, chiar dacă scopul său suprem era unul mult mai înalt.

Abia după ce străbătură strada principală se desfăşură în faţa lor vastitatea reală a locului. Pentru că, indiferent cât de mult ar fi mers, destinaţia lor finală nu părea să se apropie.

Era una să afirmi că Atlantida apărea pe imaginile din satelit de dimensiunea Manhattanului şi alta era să vezi cu ochii tăi.

— *Din tron ieşeau fulgere…* cită November cu un aer meditativ, *voci şi tunete, iar înaintea tronului erau şapte lămpi de foc ce ardeau; acestea reprezintă cele şapte spirite ale lui Dumnezeu. Înaintea tronului era un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului. În mijlocul tronului şi în jurul tronului erau patru creaturi vii, pline de ochi în faţă şi în spate…*[{107}]

Scott cunoştea bine pasajul şi arătă spre imensele creaturi care susţineau piramida.

— *Şi prima creatură vie era ca un leu, a doua creatură vie era ca un taur tânăr, a treia creatură vie avea o faţă ca de om, iar a patra creatură vie era ca o acvilă în zbor*[{108}], adăugă el. Foarte bine, November. *Cartea Revelaţiei,* capitolul patru.

Şi, cu certitudine, statuile-reazem se potriveau descrierii. November indică tornada de energie cu şapte capete.

— Şi bănuiesc că asta reprezintă şarpele cu şapte capete, conchise ea.

Leviatanul. În ebraică, Livyatan. În sumeriană, Tiamat. Şarpele de apă primordial cu şapte capete şi simbolul puterii de creaţie a lui Dumnezeu.

Pearce îşi umezi buzele uscate. Îşi continuară drumul pe strada principală spre centrul

oraşului.

— Ce altceva mai are de spus *Cartea Sfântă* despre acest subiect? întrebă el.

Pearce se aştepta să-i răspundă November sau Scott. Însă mare îi fu surpriza când cel care interveni fu Gant.

— *Al şaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Şi din Templu, din scaunul de domnie, a ieşit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!" Şi au urmat fulgere, glasuri, şi tunete şi s-a făcut un mare cutremur de pământ, aşa de tare că, de când este omul pe Pământ, n-a mai fost un cutremur atât de mare. Cetatea cea mare a fost împărţită în trei părţi şi cetăţile neamurilor s-au prăbuşit.*[{109}]

Puşcaşul ridică din umeri stânjenit.

— Nu sunteţi singurii care citesc Biblia, spuse el.

Îşi continuară drumul, cu armele pregătite.

Strada principală părea un pod sau un pasaj suprateran. Şi nu era singurul de genul acesta.

Hillman profită de drumul îndelungat ca să-şi utilizeze binoclul şi să evalueze amplasamentul oraşului. Atât cât îşi putea da seama el, semăna, surprinzător de mult, cu imaginile din satelit şi cu descrierea oferită de Platon.

Oraşul era împărţit în cartiere printr-o reţea vastă de intersecţii, dintre care ei traversară doar o parte. Intersecţia reală apăru sub piramidă, în centru, deşi era prea departe ca s-o vadă din poziţia lor şi nu putea fi decât presupusă. În depărtare, spre stânga şi spre dreapta, Hillman reuşi să zărească ambele laturi ale drumului principal perpendicular, care ducea în acelaşi punct spre care se îndreptau şi ei. Ceea ce însemna că spre centru se putea ajunge pe trei căi de acces vizibile, la care se adăuga presupusa existenţă a unui al patrulea drum, pe a patra direcţie.

Pe măsură ce se apropiau de centru, clădirile care mărgineau drumurile deveneau din ce în ce mai înalte. Nu proporţional, nu treptat, ca şi cum ar fi fost guvernate de un proces matematic, ci mai curând într-un mod neregulat, aleatoriu, care reproducea un oraş adevărat. În general, cu cât se apropiau mai mult de centru, cu atât mai înalte deveneau clădirile.

Rezultatul era un sentiment de stranietate la trecerea printre clădirile uriaşe, cu ferestrele lor întunecate şi lipsite de viaţă, şi totuşi cu ramele ferestrelor vibrând datorită scânteilor de energie.

Se simţeau de parcă ar fi fost singurii călători pe o autostradă cu opt benzi de circulaţie.

Hackett aruncă o privire spre una dintre impunătoarele clădiri şi-i făcu semn lui November.

— Te-ai întrebat vreodată cine stătea în spatele uneia dintre aceste ferestre uitându-se la noi?

— Opreşte-te, se cutremură November. Locul acesta e suficient de sinistru şi aşa.

Şi avea dreptate. De fapt, Bob Pearce spunea acelaşi lucru şi, respirând întretăiat, începu să emită tot felul de idei extravagante, poate tocmai în efortul de a se calma.

Ceva despre proiectul unui oraş care susţinea ipoteza vieţii umane. Clădiri fără oameni, care vorbeau despre moarte, singurătate şi izolare. Clădirile fără oameni erau înspăimântătoare. Locuri de temut. Puţini oameni vorbeau despre fantome la concertele rock sau pe autostrăzi, în baruri sau în parcuri şi pe plaje. Domeniul fantomelor erau podurile, camerele dosnice, holurile şi dormitoarele nefolosite. Fantomele şi domeniile lor spuneau multe despre dorinţa omului de a umple neantul. Psihologia adânc înrădăcinată a unei specii care nu putea suporta inexistenţa.

Asocierea unei fantome cu un loc anume spunea multe despre arhitectura acelui loc, pentru că vorbea despre o clădire care nu-şi îndeplinea rolul pentru care fusese creată. Prin linii simple şi modele geometrice, numeroase clădiri erau un apel sfâşietor la contactul uman. Şi atât cât putea fi aplicată această teorie pentru Atlantida – aici întâlneau un oraş care, la o scală de necrezut, plângea după contactul cu oamenii.

Înainte de a comenta, Hackett medită la ceea ce spusese Pearce.

— Da, spuse el, sunt sigur că fantomele din *War* ar fi de acord cu tine.

Bob Pearce i-ar fi răspuns, dar echipa se oprise brusc. Pentru că drumul le era blocat.

Era ca şi cum o găleată gigantică de sorbet de vanilie se răsturnase şi se scurgea pe Fifth Avenue. Pasajul dintre clădirile din dreapta străzii principale erau înăbuşite de o pătură de gheaţă groasă, netedă, care se revărsase pe drum înainte de a-şi continua calea printre clădiri, spre stânga.

Totuşi, spre norocul echipei, existau dovezi că gheaţa era aerată. Că se formaseră găuri atunci când apa fierbinte se scursese de deasupra, erodând secţiuni întregi din blocaj.

Gant făcu câţiva paşi în spate, evaluând situaţia cu piconul în mână. Vârful metalic al acestuia era umed din pricina gheţii glaciare care se topise.

— E în regulă, spuse el. Cred că voi găsi un loc pe unde să trecem.

— Asta e bine, comentă Hackett, verificându-şi ceasul, pentru că nu mai avem prea mult timp la dispoziţie.

Gant înfipse piconul în gheaţa subţire.

— Spune-mi ceva nou.

Le făcu semn nerăbdător lui Yun şi celorlalţi, adăugând:

— Haideţi, veniţi aici! Daţi-mi o mână de ajutor!

Pasajul se răsucea şi se întorcea şi uneori, acolo unde drumul era închis, îl curăţau cu piconul sau se lăsau cu toată greutatea pe stratul de gheaţă. Gheaţa era atât de fragilă şi de casantă, încât era de mirare că-şi putea susţine propria greutate.

— Fiţi atenţi, îi avertiză Sarah. Există riscul să se dărâme întreaga cavernă.

Reuşiră în cele din urmă să-şi croiască drum spre marele bulevard aflat dincolo de

zidul de gheaţă. Un loc unde perspectiva era la fel de spectaculoasă ca la început, dar care dezvăluia mult mai multe detalii despre oraş. Căci, ramificându-se în faţa lor într-un arc uriaş, se afla exteriorul a ceea ce Platon descrisese drept două canale concentrice, dintre care primul era atât de masiv, încât se spunea că Atlantida găzduia o întreagă flotă la sânul său.

Canalul era plin cu gheaţă topită şi părea mai ciudat din apropierea nivelului străzii principale decât la prima incursiune de-a lungul lui.

Matheson, mereu uluit de minunile inginereşti ale oraşului, alergă într-o parte şi privi în jos.

— Asta e! strigă el. Oraşul trebuie să fi fost construit în întregime pe o colină sau un deal! Cu cât ne apropiem mai mult de centru, cu atât ajungem mai aproape de nivelul solului! Nu cred că sunt mai mult de cinci-şase metri până la nivelul apei…

Şi, în acel moment, rămase fără cuvinte.

— Iisuse! spuse el. Michaels…!

MOMEALA

La câteva sute de metri distanţă, Michaels zăcea la pământ, nemişcat, în mijlocul canalului. Nu era greu de imaginat acest lucru, având în vedere că apa era îngheţată. Dar nu prin procese naturale, pentru că – deşi canalul scânteia ca apa fluidă şi deşi era limpede ca apa proaspătă – nu era gheaţă. Era îngheţat ca urmare a fenomenului de undă staţionară numit cvasicristalizare.

Clipocelile din apă şi perturbaţiile, devenite prizoniere, îngheţaseră în timp din cauza undelor staţionare pompate de zidurile de Carbon 60 care mărgineau canalul. Undele erau marcante în apropiere de malurile apei, unde fusese iniţiată cvasicristalizarea. Ele arătau clar de unde veneau puterea şi forţa realizării acestei imagini.

Ceilalţi alergară şi ei spre locul unde stătea Matheson, undeva la marginea străzii principale.

Gant îl văzu primul – containerul negru zăcea pe o parte, la câţiva metri distanţă de puşcaşul marin. Maiorul se pregătea deja să scoată frânghiile care îi atârnau la centură. Nu spuse decât atât:

— Bomba.

— Las-o dracului de bombă! sări Pearce. Trebuie să-l ajutăm! Michaels! Hei, mă auzi? Hei, Michaels, eşti bine?

Michaels păru să se mişte. Cu un geamăt, îşi înălţă capul, apoi se prăbuşi înapoi pe spate. Părea să rostească ceva, dar nimeni nu înţelegea.

— Staţia radio, interveni Yun. Foloseşte-o!

În timp ce Hillman îşi scotea staţia, Gant îşi asigură linia legând-o de ceva care arăta ca un stâlp de iluminat antic. Apoi aruncă partea liberă peste margine.

— Ray, spuse decis Hillman, butonând transmiţătorul. Ray, mă auzi? Venim după tine, amice. Nu-ţi face griji.

— N-avem timp pentru asta, îi avertiză disperat Hackett.

— N-o să abandonăm un camarad căzut, spuse printre dinţi Hillman.

— Bine! ripostă Hackett. Coboară şi scoate-l de acolo, iar noi ne continuăm drumul spre centrul de control.

— Mergem împreună! strigă Gant.

Pe marginea canalului, braţul lui Michaels căzu neputincios pe piept după ce-şi scoase staţia. Nu se vedea foarte bine ce face. Era straniu. Dar părea că ar vrea să arunce staţia. Părea să le arate că nu voia ca ei să coboare după el.

Îi avertiza să se îndepărteze.

— Ce Dumnezeu face?

Hillman îşi duse binoclul la ochi.

— O, drace! Domnule, bietul de el şi-a rupt picioarele. Acum văd. Sunt răsucite în unghiuri nefireşti.

Yun îşi scoase şi el frânghia şi începu să lege un capăt de un stâlp.

— Ce dracu crezi că faci? sări Gant.

— Ajut.

— Pe dracu'…

— N-avem timp pentru astfel de prostii macho! sări November, apucându-şi brida de siguranţă şi trecându-şi piciorul pentru margine. Mă duc *eu* să-l ajut. Cu cât rezolvăm mai repede problema, cu atât mai repede putem s-o luăm iar din loc.

Înainte ca cineva să mai apuce să spună vreun cuvânt, ea începu să coboare spre canal. Gant schimbă o privire cu Scott.

— E înfierbântată tare, nu?

Scott ridică din umeri.

Gant îşi continuă drumul, iar Hackett îl trase deoparte pe epigrafist.

— Ce ai?

— O să mor, replică simplu Scott, aproape nepăsător. Asta schimbă cumva modul de a privi lucrurile.

Era evident că Hackett nu se aştepta să audă aşa ceva. Ar fi vrut să insiste, dar Hillman îi băga deja echipamentul în mână.

— Uite, ţine asta, îi spuse el, dându-i rucsacul şi trecându-şi picioarele peste margine. Mă întorc imediat.

Dar pe când cei trei soldaţi şi asistenta antropologului se lăsau să cadă în canal, Scott se încruntă, de parcă abia atunci reuşea să conştientizeze ce se întâmplă.

— Ceva e în neregulă, spuse el simplu.

Sarah schimbă o privire cu Scott când acesta se apropie de margine, supraveghind orizontul cu ochiul unei păsări de pradă.

— Acolo! spuse ea.

Şi atunci, văzură toţi.

AMBUSCADA

Michaels gemu într-o agonie hidoasă, aproape delirând, susţinându-şi cu cealaltă mână braţul sfărâmat. Pe faţă avea sânge închegat. Nasul îi era zdrobit, împreună cu o parte a feţei. Piciorul stâng stătea îndoit în unghi drept de la şold. Nu putea fi sigur, dar bănuia că o coastă ruptă îi perforase un plămân.

Şi apoi, din nebuloasa vederii sale înceţoşate, se ivi cavaleria.

Într-un singur mod se putea descrie această imagine. Cu puţina putere rămasă în voce şi cu aerul ca raşpelul pe faringe, spuse:

— Nebunii dracului!

Apoi, capul îi căzu pe pământ.

Hillman sprintă.

— Aproape c-am ajuns, frate! Am ajuns! O să reuşim să ieşim noi şi din asta!

Singurul care nu se grăbea să ajungă la Michaels era Gant. Ceea ce nu era surprinzător, pentru că principala lui preocupare era bomba. O întoarse în jurul axei.

— E încă întreagă, spuse el. Mulţumescu-Ţi, Doamne!

— Mulţumeşte-i firmei Samsonite[110], spuse cu răsuflarea tăiată Michaels, amuzându-se.

— Ce dracu ţi s-a întâmplat, omule? întrebă Hillman, analizând rănile puşcaşului.

Michaels tuşi.

— Am căzut din cer… Ce crezi că mi s-a întâmplat?

— Iisuse, ai noroc că eşti viu.

— Şi atunci, de ce nu mă simt norocos?

Deşi sunase ca o glumă, nimeni nu râdea. Michaels îşi lăsă braţul fracturat pe o parte şi îl înşfacă pe Hillman de guler.

— Trebuie să plecaţi de aici înainte să se întoarcă. Trebuie să plecaţi!

Hillman nu înţelegea.

— Ce dracu tot spui acolo? Te scoatem de aici.

Dar nici nu-şi termină bine cuvintele, că faţa lui Michaels deveni imaginea fricii pure, nediluate. Lacrimile îi năvăliră în ochii injectaţi. Era pe cale să izbucnească în plâns, ca un copil.

— Omule, e prea târziu! Au ajuns deja. Frate, au venit deja! O să murim dracului cu toţii!

Ceilalţi întoarseră capul spre locul unde se uita Michaels, iar acesta îi surprinse pe Hackett şi pe ceilalţi din echipă privind de pe pod. Toţi dădeau frenetic din mâini.

— Plecaţi de-acolo! se auzeau ţipetele lor tardive.

— M-au lăsat aici ca momeală, suspina Michaels. Şi voi aţi căzut direct în capcană.

Însă era prea târziu. Michaels îşi lăsă capul să cadă, încordarea fiind prea mare pentru muşchii gâtului său.

— Asta încercam să vă spun, murmură el fără suflare.

November se ridică încet în picioare, urmată de Yun şi de Gant, care se apropie de ei târând după el focosul nuclear.

— Sfinte Sisoe…

— Ce facem? întrebă November.

Dar nu prea avea sens să răspunzi la aşa o întrebare redundantă.

De cealaltă parte a imensului canal, pe cheiurile pustii şi docurile străvechiului oraş, într-o mulţime pe care ochiul abia o cuprindea, aşteptau Golemii.

Nu unul, nu doi. Nici măcar o sută. Ci mii. Poate chiar zeci de mii.

La început nemişcaţi, niciunul nu realiză cine se mişcase primul; apoi, brusc, urmă o schimbare imperceptibilă de atitudine în pădurea de efigii de cristal şi, în câteva secunde, Golemii începură să-şi clatine capetele uriaşe, legănându-se greoi pe gâturile groase, şi să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul. Ameninţători şi foarte atenţi.

Hillman se uită în spate în căutarea unei căi de scăpare, dar comentariul „O, nu“ îi lămuri pe toţi că pe acolo nu se putea fugi. Pentru că, stând într-o linie de-a lungul arcului de închidere al vecinătăţii canalului, tăindu-le drumul pe care veniseră, se aflau alte mii de Golemi. Erau o ceată cu mult mai agresivă decât cei pe care îi întâlniseră până atunci.

Cei din avangardă făcură un pas înainte şi îşi întinseră braţul drept. La unison, îşi strânseră mâinile pumn şi, începând de la mijlocul grupului şi simultan spre periferii, pe ambele părţi ale arcului, fiecare pumn se metamorfoză. Se contorsionă. Brusc, din pumnii lor apărură pumnale-stilet, care se măriră, devenind săbii din cristal.

Zgomotul era asemănător celui produs de zece mii de lame care zgâriau o tablă. Era sunetul morţii – un sunet care transmitea clar grupului că n-avea cum să se întoarcă pe unde venise.

— Ce-i cu rahatul ăsta? urlă Hillman.

Pentru moment, Golemii se mulţumeau să-şi menţină poziţia şi să-i privească de dincolo de hău. De parcă îşi calculau şansele. Evaluau opţiunile.

— Câţi crezi că sunt? gâfâi Michaels.

— Chiar contează? mârâi Gant. Mai mulţi decât noi.

— O sută patruzeci şi patru de mii, spuse tristă November. Atâţia sunt. Asta spune

Biblia despre mărimea armatei în conflictul final.

— Trebuie să ajungem la pod.

Gant își verifică artefactul sonic, ancorând focosul nuclear de centură.

— Ce cuvânt trebuie să folosesc?

— Două cuvinte, îi aminti November. *Zihamtu.*

Gant dădu din cap aprobator, vorbind în dispozitiv ca să verifice dacă acesta funcționa. *Zihamtu…*

Poate că nu era cea mai bună mutare. De-a lungul marginii, pe ambele părți ale canalului, Golemii începură să emită un vuiet jos, limbajul trupurilor lor indicând că se pregăteau să treacă la ofensivă.

Michaels zăcea pe pământ, tremurând.

— Domnule, nu cred că a fost o idee prea bună.

Hillman își ridică arma.

— Și asta e reacția lor la acele două cuvinte? Ei bine, am alte două cuvinte pentru ei. *Hechler* și *Koch!* Sau ce spuneți de *Înghițiți plumb!?* Sau poate *Muriți, ticăloșilor!*

Gant porni.

— Haideți, să mergem!

— Domnule, protestă Hillman, cum rămâne cu Michaels? Domnule, nu-l putem lăsa aici!

Gant își scoase revolverul și îl înmână pușcașului căzut.

— Uite, fiule. Ai nevoie de el mai mult decât mine.

În timp ce spunea aceste cuvinte, Golemii de pe ambele părți ale canalului începură să coboare pe suprafața dură a apei.

— Plecați de aici! îi imploră Michaels. Sau o să muriți!

— Rămân cu el, interveni brusc Yun. Nu-l puteți lăsa aici să moară.

— Rahat! *Eu* rămân cu el! protestă Hillman. Tu n-ai fost în armată cu el! Eu, da.

— N-avem timp pentru rahatul ăsta, soldat! explodă Gant, realizând că masa de Golemi aflați de o parte și de alta a canalului porniseră în marș spre ei. Dacă sunteți amândoi pregătiți să rămâneți cu el, ridicați-l și cărați-l! *Acum, să mergem!*

November își prinse rapid frânghia de focosul nuclear și începu să tragă alături de Gant. Împreună, o luară la fugă spre pod, de unde ceilalți le strigau să se grăbească.

Era cel mai bun lucru de făcut, pentru că și Golemii grăbiseră pasul.

Începuseră să atace.

— Iisuse Hristoase! N-o să reușească! strigă Pearce. *Fugiți!*

Matheson dădu să încalece balustrada ca să coboare de pe pod, dar Scott îl opri.

— Ce faci? se plânse acesta, luptându-se să se elibereze. Trebuie să facem ceva!

— Stai aici, spuse ferm Scott, este opțiunea cea mai sigură.

— Poftim?

— Priveşte în jurul tău, explică rece Sarah. Vezi vreuna dintre creaturile alea că urcă pe pod? Nu. Pentru că e Carbon 60. În oraş se poartă acum o bătălie pentru preluarea controlului asupra acestor creaturi. Dacă vin în contact cu podul de cristal, vor interacţiona cu el. Şi atunci, vor muri!

— *Chiar* începe să mă deranjeze că voi doi ştiţi atât de multe despre locul acesta, sări Pearce.

Scott începu să-şi înfăşoare una dintre frânghii în jurul mijlocului.

— Când ajung dedesubt, trebuie să-i tragem.

— Să sperăm că ajung aici.

November îşi auzea inima bătându-i în piept ca un ciocan. Obrajii îi erau roşii ca para focului, în urma sprintului în care ţâşnise peste canalul cvasicristalizat spre pod, târând focosul nuclear alături de Gant.

Cu coada ochiului, îi zărea pe Golemii impunători năvălind ca o undă de sticlă sfărâmată într-o criză de furie.

Îi auzea târându-şi săbiile după ei, forţând vârfurile acestora în canalul cristalizat şi provocând un scrâşnet asurzitor – păreau o sută de marfare ce apăsau concomitent frânele, ca să evite o ciocnire.

Simţea că pe buze i se adună un ţipăt – o bolboroseală de teroare primară.

Deşi ştia că n-ar trebui să facă asta, întoarse capul pentru a vedea mai bine, şi atunci Golemii ajunseră mai aproape de ea, îşi ridicară spadele lungi şi subţiri şi atacară.

November nu ştia de unde-i veni o astfel de prezenţă de spirit.

Tot ce ştia era că, la un nivel instinctual, înţelegea că trebuie să se răzbune şi că avea la îndemână mijloacele s-o facă. Îşi ridică artefactul sonic la buze şi, fără a-şi întrerupe ritmul alergării, ţipă ca o zână prevestitoare a morţii: *Zihamtu! Zihamtu! Zihamtu!*

Prima linie de Golemi care învârteau săbii explodă într-un nor de praf electrificat.

Dar prin norul de furtună şi prin fulgerele reziduale, a doua linie de creaturi atacă. Îşi înclinară cu toţii săbiile în faţă, indicându-i că au intenţia să o sfârtece.

Hillman trase întruna, trimiţând gloanţele adânc în maşinăriile de pradă.

Ştia că n-o să le ucidă. Dar mai ştia şi că, dacă îi făcea să se împiedice, dacă îi dărâma, le va încetini puţin drumul şi astfel va câştiga timp pentru restul grupului.

— Luaţi de-aici, ticăloşilor!

— Ah! urlă Michaels, îngheţându-le sângele în vene celor doi care, tremurând înfioraţi, îl cărau cu greu.

Michaels încercase să se ţină pe picioare, chiar dacă ştia că n-avea nicio şansă. Disperarea de a grăbi ritmul era uriaşă.

Nu că ar fi ajutat la ceva. N-aveau cum să-l care – trebuiau să se oprească. Unul dintre ei trebuia să-l ducă în spate, în stilul pompierilor.

Hillman le făcu semn să se oprească. Îi puse lui Michaels pistolul în mână.

— Uite, ţine-l!

Yun înţelese ce urmărea. Îl ajută pe Hillman să-l ridice pe puşcaş pe umăr şi porniră din nou.

Michaels era greu, o greutate inertă; dar Hillman n-avea intenţia să-l părăsească acolo. Trase în laterală, strigând la cel pe care îl căra:

— Trage în ticăloşi! Trage din spate!

Ascultă cu un aer satisfăcut cum Michaels trimitea salvă după salvă în roiul care îi urmărea. Dar nu era suficient. Hillman nu era suficient de puternic. N-avea cum să menţină viteza necesară pentru a nu fi ajunşi. În câteva momente, fură înconjuraţi.

În panica ce urmă, Hillman se împiedică şi se prăbuşi în genunchi. Şi totuşi, în pofida durerii sfâşietoare din rotule, reuşi miraculos să-l menţină pe Michaels pe umărul său.

Însă efortul lui se demonstră inutil.

După ce se terminară încărcătoarele, rămaşi fără muniţie, Michaels ar fi preferat el însuşi să se vadă căzut la pământ.

— Eşti bine, camarade? întrebă cu voce slabă Hillman.

— Desigur, veni un răspuns la fel de slab.

Pentru că ultimul lucru pe care avea să-l vadă Michaels ridicându-şi capul peste umărul prietenului său fu un Golem uriaş aplecându-se asupra lui şi vârful zimţat al sabiei sale subţiri apăsându-i carnea şi osul dintre ochi – şi continuând să apese.

Yun nu-i mai auzea în spatele său pe cei doi puşcaşi marini.

Ştia că n-ar fi trebuit să se uite în spate, dar în faţă vedea că November şi Gant încă nu ajunseseră la pod. Aşadar, aveau nevoie de o diversiune.

Apoi, ca din întâmplare, se opri, realizând că ajunsese la hotărârea finală în modul cel mai raţional cu putinţă. Îşi coborî arma şi observă că valurile de Golemi îşi modificaseră traseul ca să-l atace.

Sus, pe pod, ceilalţi priveau, nevenindu-le să creadă ceea ce vedeau. Pearce apucase strâns marginea şi striga la soldatul chinez, dar fără folos. Yun se hotărâse.

Se întoarse să-i înfrunte pe Golemi.

Priveliştea din faţa lui era la fel de înfiorătoare precum şi-o imaginase. Văzu ultima secvenţă a unei decapitări duble şi urmări cum capetele celor doi puşcaşi se rostogolesc pe podea.

Din instinct, ţipă.

Banda de Golemi se întoarse imediat spre soldatul chinez, ca un banc de peşti care simt hrana. Însă nu era necesar să-l urmărească – era evident că Chow Yun decisese să rămână locului şi să-şi înfrunte demonii.

Fața soldatului părea o masă contorsionată de riduri îmbibate în transpirație; urmări pietrificat cum Golemul din frunte se apropie de el, micşorându-se apoi şi luând înfățişarea enigmatică a lui Yan Ning.

Cum ajunsese iubita lui în oraş?

— *A venit momentul să mi te alături, iubitul meu,* îşi anunță ea fostul logodnic, într-o cantoneză rece, lipsită de emoție.

În loc de răspuns, Yun urlă la efigie. Un țipăt final, de moarte… Trase tot ce mai rămăsese din încărcătorul pe jumătate gol în fata de cristal care se apropia. Dar, deşi pe moment se clătină dezechilibrată, aceasta îşi continuă înaintarea zâmbind.

Cu muniția terminată, cu nervii la limită, Yun fu luat prin surprindere când o floretă netedă din cristal i se împlântă în spate, țâşnind apoi prin abdomen şi ajungând până în bărbie.

— *Zihamtu!* strigă Gant.

Era un strigăt de război stupid. Şi totuşi, avea efectul dorit: *Zihamtu!*

Unii după alții, prinşi în unda de şoc sonic, Golemii se pulverizară pe loc, acoperindu-i uneori pe cei doi într-un nor de nisip cenuşiu, plin de electricitate statică. Gant şi November îşi croiră drum spre pod. Din când în când, Golemul care gândea mai rapid încerca să se ascundă, sfârşind prin a-şi pierde un braț sau un picior dacă era suficient de nebun încât să-şi lase terminațiile să rămână în urmă.

Frânghiile încă erau acolo când perechea ajunse la pod.

Gant se desprinse de focosul nuclear şi legă containerul de frânghie. Făcu acelaşi lucru cu frânghia lui November, în timp ce aceasta stătea de pază şi arunca în aer Golemii care se apropiau.

— Ridicați-o!

— Şi cu tine cum rămâne? strigă Matheson.

— Ridicați-o!

Cei cinci aflați pe pod renunțară să se mai opună şi îşi puseră muşchii spatelui în funcțiune, ridicând lada spre pod într-o mişcare fluidă şi trăgând-o peste margine.

Imediat aruncară o frânghie înapoi, dar cealaltă frânghie se eliberă doar după câteva secunde.

Şi atât fu necesar…

Golemii se apropiau cu repeziciune.

November prinse prima frânghie şi strigă la ceilalți să o ridice, lăsându-l pe Gant să se apere. Golemul care se afla cel mai aproape se lansă spre ei de la câțiva metri distanță, ridicându-şi sabia deasupra capului în încercarea de a-i tăia pe amândoi.

November strigă în arma sonică şi elimină amenințarea când încă se afla în aer, însă atacatorul lor nu era singur. Trei dintre Golemi săriră pe Gant şi puşcaşul nu avu de ales.

Plantându-şi piciorul în faţa creaturii, se folosi de aceasta ca de o platformă de sărituri pentru a se prinde de piciorul lui November.

November urlă de groază, neştiind ce se petrece, şi îşi slăbi priza. Când arsura frecării de materialul frânghiei îi sfârtecă pielea, avu senzaţia că palmele i-au luat foc, dar reuşi să reziste.

Gant îşi încleştă dinţii când un alt Golem se repezi spre ei, dar văzând un fel de stâlp care cobora dinspre pod, precum cele de deasupra podului, se balansă şi îl lovi, în efortul de a-l dezechilibra pe atacator.

Şi strategia le reuşi. Golemul se lovi de stâlpul de Carbon 60 şi rămase atârnat de acesta. Trupul îi zvâcnea şi tremura, iar sub gheaţă apărură imediat o mulţime de feţe pentru a-şi întâmpina creaţia şi a o trage alături de ele.

Golemii de jos ezitară.

Când echipa de pe pod îşi trase prietenii deasupra, Golemii se adunară sub pod şi, nemişcaţi, îşi îndreptară cu toţii privirea spre ei. Nesatisfăcut de turnura evenimentelor, un Golem răzbunător încercă pentru ultima dată să schimbe soarta jocului şi sări după cei doi, prelungindu-şi sabia cât de mult putu şi lovind cu forţă cizma lui Gant.

Lovitura fu puternică. Când din rană începu să-i curgă sânge, Gant urlă de furie şi de durere. Dar asta nu-l opri să se târască pe suprafaţa dură a podului lângă November, care era extenuată. Se rostogoli până când se opri, strângându-şi în mână piciorul sfârtecat, şi fu întâmpinat de Pearce, care comentă mai mult decât bucuros:

— Deştepţi, nu?

Sarah verifică din nou focosul nuclear şi containerul acestuia. Ceva părea ciudat, dar încă nu-şi dădea seama ce.

Studie închizătorile. Erau prinse – dinspre interior, de parcă ceva se târâse înăuntru şi se dilatase până când metalul cedase. Sarah desfăcu prudentă închizătorile şi deschise lada.

Făcu imediat un pas înapoi, surprinsă.

Gant se ridică gemând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, apropiindu-se cu greu şi lăsând în urmă o dâră de sânge.

Ce descoperi fu o grămadă de sârme şi de piese distruse, componente contorsionate şi plăci de bază arse. Focosul fusese distrus.

Hackett se uită peste umărul lui.

— Şi asta a meritat trei vieţi, nu-i aşa?

Gant preferă să îl ignore, băgându-şi furios mâna în grămada inutilă de piese distruse.

— N-aş face asta, îi avertiză Sarah, dar puşcaşul refuză s-o asculte.

— Ce s-a întâmplat cu bomba mea? strigă el disperat. Depindeam de bomba asta! Ce

s-a întâmplat cu focosul meu?

Nici nu se stinse bine sunetul vorbelor lui şi din ladă începură să iasă mici păianjeni de sticlă, încercând să-l atace. Folosindu-se de dinţii lungi ca nişte ace, se răspândiră pe componentele de oţel lustruit şi îşi înfipseră armele în degetele încordate ale lui Gant.

Maiorul strigă de durere, aruncând cât colo creaturile. Sarah le recunoscu. Erau identice cu cele pe care le văzuse la Giza, dar de departe mai agresive. Instinctiv, răsturnă lada şi grămada de păianjeni pe podul din Carbon 60.

Într-un vârtej de ţipete stridente, micuţii păianjeni din cristal încercară să fugă, dar fură prinşi de undele de frecvenţă joasă ce erau emise de elementele din strada de Carbon 60.

Explodară cu fluierături şi pocnituri în miniatură, precum artificiile chinezeşti.

Gant îşi coborî ruşinat capul.

— Am eşuat. Suntem terminaţi.

Dar Scott, cu spatele la ceilalţi, stătea lângă zidul jos al podului şi privea la congregaţia de automate furioase de dedesubt – era convins că sfârşitul încă nu venise.

— Vom scăpa cu bine, anunţă el cu certitudine în voce. Ştiu că va fi bine.

După aceste cuvinte, îşi înfipse dispozitivul sonic într-una dintre numeroasele firide care se înşirau pe întreaga lungime a zidului şi murmură ceva aproape neperceptibil.

Cu ceva întârziere, Golemii de dedesubt deveniră conştienţi de ceea ce făcea şi se împrăştiară. Alţii îşi încercară şansa sărind spre pod – dar, dacă erau într-adevăr capabili de gândire reflexivă, probabil că îşi doriră să n-o fi făcut. Căci atunci când se agăţară de podul de cristal şi se zbătură în convulsii de moarte, apa de sub ei începu să licărească şi să emită scântei, recăpătându-şi o fluiditate pe care n-o mai avusese de mult.

Golemii care rămăseseră prinşi pe canal se prăbuşiră în apă, scufundându-se precum pietrele.

Hackett era impresionat.

— Aţi avut vreodată senzaţia că vă scufundaţi? zise el.

Dar Scott nu părea amuzat, aşa că Hackett încercă încă o dată.

— Ei bine, locul acesta s-a mai scufundat o dată, dacă-mi aduc bine aminte. Ai crede că s-au pregătit pentru asta.

Scott tot nu găsi că e comic.

Apele erau calme şi liniştite, de o puritate şi o transparenţă care le tăiau răsuflarea. Golemii care se scufundaseră pe fundul canalului dispăruseră. Deveniseră literalmente invizibili. Singurul mod de a-i discerne era încercând să depistezi umbra ciudată şi întunecată care zbura pe fundalul zidăriei mai luminoase de dedesubt.

Când reuşiră acest lucru, o caracteristică deveni cât se poate de clară: Golemii erau înotători fantastic de rapizi. Se adunau, transformându-se într-un grup care se comporta ca un roi.

Cu toţii îşi dădură seama de asta, dar Matheson fu primul care spuse:

— Nu cred c-a fost o idee prea bună. Nu cred c-a fost o idee bună *deloc.* Mai bine ne-am pune în mişcare.

Gant ridică privirea din locul în care stătea pe podea îngrijindu-şi piciorul.

— Şi să mergem… unde? întrebă el posomorât.

Matheson ridică un deget spre Scott.

— Mergem unde spune *el,* cred.

— Şi unde e locul acesta… mai precis?

— Nu ştiu, dădu din umeri Matheson. Dar are dreptate, domnule maior, trebuie să plecăm.

Se uită peste marginea podului – masa de umbre se amplifica.

— Acolo jos se petrece ceva foarte ciudat, zise el apoi.

Gant se strădui să se ridice în picioare. Era clar că nu putea apăsa prea mult pe piciorul rănit, dar rămase totuşi în picioare cu demnitate şi chiar îşi netezi uniforma.

— De ce ne-am face griji cu asta? De ce nu-ţi pui amicul să rezolve asta? Că se pare că ştie foarte multe despre locul ăsta! De unde ştim că nu s-a transformat într-unul dintre ei şi ne atrage într-o capcană?

— Asta nu-i corect! îl întrerupse Pearce, însă Scott ridică mâna ca să-l facă să tacă.

— E în regulă, spuse el calm. Uite, domnule maior, eu sunt parte din acest loc. Comunic în permanenţă cu dispozitivul. Dar nu pot vedea după colţ. Ştiu destinaţia pentru că am întrebat. Ştiu ce e de făcut pentru că am întrebat.

Gant se aruncă înainte şi îl înşfacă pe Scott de gât.

— M-am săturat de ghicitoarea asta cosmică până peste cap! Tocilarule, să-mi spui acum ce ne aşteaptă că, altfel, pe cuvânt că te arunc la peştii ăia micuţi şi drăgălaşi de dedesubt. Acum… unde mergem?

Ceilalţi nu ştiau cum să reacţioneze, dar Scott părea la fel de încrezător în sine. Indică vasta piramidă din vârful celor patru statui colosale.

— Mergem *acolo,* spuse el. Acolo e centrul de control.

Rânjetul lui Gant se lărgi.

— Şi ce facem când ajungem acolo?

— *Voi* nu faceţi nimic, explică Scott. Eu intru în centru – şi mor.

SACRIFICIUL

— Richard, intri în încăpere şi nu te mai întorci… Ce tot spui?! Şi cu fiica ta cum rămâne? Gândeşte-te la ea!

Scott zâmbi senin:

— Ralph, dacă nu intră nimeni acolo, fiica mea va muri oricum. Toţi fiii şi fiicele de pe lume vor muri.

Părea emoţionat şi nerăbdător şi îşi reţinu cu greu un chicotit.

— Este foarte simplu, zise apoi.

— Mai avem treizeci de minute, remarcă grav Pearce, verificându-şi ceasul. Şi aceasta e cea mai bună soluţie la care te-ai gândit? De ce trebuie să mori? Nu înţeleg!

Îl apucă pe Gant de braţ şi zise:

— Ia-ţi blestematele de mâini de pe el! Richard, ce se întâmplă acolo?

— Trebuie să fuzionez cu dispozitivul de acolo. Singurul mod de a-i arăta că noi, ca specie, am supravieţuit ultimului potop şi am evoluat suficient de mult este ca doi dintre noi să se unească fizic cu dispozitivul. Să îl lăsăm să ne cunoască în esenţa noastră umană. Dispozitivul se va conecta cu mine la un nivel subatomic. Va forma o legătură asemănătoare fuziunii. Mă va dezbrăca de toată umanitatea vizibilă. Pentru un moment fragil, voi continua să fiu om. Dar voi avea în acelaşi timp toate resursele şi cunoaşterea acumulată în mii de ani de istorie a omenirii. În mâinile mele se va afla accesul la înregistrările a nenumărate civilizaţii. În postura de cea mai modernă achiziţie pentru acest măreţ depozit de cunoaştere, mintea mea de secol douăzeci şi unu va furniza toate datele actuale despre centrele populate, ecosistemele fragile şi alte zone de pe glob care au nevoie de o protecţie specială. Voi fi capabil să controlez şi să manipulez fiecare aripă din reţeaua globală, dar şi locurile în care ajunge aceasta, şi-i voi canaliza energiile spre componentele cele mai eficiente. Sarcina atribuită acestei maşinării este să transforme planeta într-un gigantic cristal. Mările, aerul şi miezul interior lichid al acestei planete vor deveni o masă solidă. Imuabilă. Pentru un moment foarte scurt, această planetă va cunoaşte ordinea pură într-un sistem solar al haosului. Voi evita distrugerea noastră. Pentru un moment foarte scurt… voi fi Dumnezeu… şi apoi voi dispărea. Nu există cale de întoarcere. Voi fi dezmembrat, particulă cu particulă. Voi deveni parte din acest… dispozitiv. Voi deveni istorie. Mă voi transforma în informaţie pură.

Se opri pentru a le lăsa celorlalţi un moment de meditaţie, apoi adăugă:

— Ne apropiem de momentul Paştelui, festivalul antic al sacrificiului şi al renaşterii.

Este scris în însăşi mitologia civilizaţiei că viitorul omenirii se bazează pe noţiunea de sacrificiu.

Zâmbi – un zâmbet atotcunoscător, care dezarmă îndoielile celorlalţi.

— Cum am spus în prelegerea mea, când m-aţi întâlnit pentru prima dată, Ralph şi Bob… Trebuie să analizezi *toată* Biblia, nu numai părţi din ea. Şi, în acest sens, preiau toate miturile şi legendele, nu numai părţi din ele. Cu mii de ani în urmă, s-a scris că este imperios necesar ca un om să moară pentru a salva umanitatea. Aş putea fi eu acel om.

Hackett miji ochii.

— Ai spus că *doi* oameni trebuie să păşească în acea încăpere, sublinie el, doi, nu unul. Cine este cel de-al doilea?

— Ai observat asta, nu?

— Observ totul.

— Un bărbat trebuie să pătrundă acolo – şi o femeie.

Scott se întoarse spre Sarah şi îi întinse mâna.

— Ce părere ai? Ai chef să fii Eva Adamului din mine? Vrei o şansă să cureţi ce e rău?

Sarah privi mâna epigrafistului şi ezită doar un moment. Apoi cedă în faţa acelei anticipări emoţionante de a se preda giganticei minuni existenţiale.

Încet, ezitant, îşi puse mâna într-a lui. Îi simţi căldura şi fu copleşită de sentimentul mulţumirii.

— Acum, staţi puţin! tună Pearce. Aţi înnebunit cu toţii?

— Ştii, ar fi chiar distractiv, medită Hackett, frecându-şi maxilarul. Studiile au demonstrat că sinucigaşii trec prin ceva similar unei bucurii copleşitoare cu câteva ore – chiar zile – înainte de a-şi zbura creierii sau de a-şi tăia venele. Are de-a face cu eliberarea. Să ştii că totul se va termina, în sfârşit. Că au ajuns, după părerea lor, la o soluţie.

— Nu asta! explodă Pearce. Sacrificiu? Aţi înnebunit? Dacă e vorba de tâmpenia aia din piciorul tău, Scott, avem noi grijă de ea. O putem îndepărta! Ok, poate că-ți pierzi un picior, dar vei trăi.

Hackett se apropie de ei. Era evident că era de acord cu spusele lui Pearce.

— Nu trebuie să faci asta, insistă el cu fermitate. Este o nebunie. Ai toate motivele să trăieşti. Eu, pe de altă parte…

— Tu?

Era o întrebare dură, aproape acuzatoare. Dar Hackett nu se lăsă intimidat.

— Jon, spuse Scott pe un ton blând, pentru tine e vorba doar de puzzle. De joc. Pentru tine a fost întotdeauna vorba de puzzle.

Scott privi adânc în ochii fizicianului. Îşi admira prietenul şi preţuia curiozitatea şi sinceritatea care ardeau în ochii acelui bărbat. Da, prieten. Până la urmă, conchise Scott, îl putea numi pe acest bărbat prietenul său.

— Jon… pentru mine a fost întotdeauna vorba de răspuns. Cunoaşterea supremă. Despre cine suntem. De unde venim.

Hackett îi primi vorbele cu umilinţă.

— Tu nu te-ai mulţumi cu un răspuns, conchise Scott. Tu ai vrea întreaga ghicitoare.

Hackett zâmbi. Acelaşi zâmbet straniu care îl incitase pe Scott din primul moment în care îl întâlnise. Şi care acum îi aducea atâta plăcere şi recunoştinţă. În mintea lui Jon Hackett zbârnâiau o mie şi una de întrebări. Dar, din respect, n-avea să-i adreseze niciuna.

Scott aprecie gestul.

Hackett se mulţumi să spună cu sinceritate:

— Pentru toate lucrurile există un ritm. Poate că acesta este ritmul vieţii tale.

— Douăzeci de minute, anunţă Matheson privind spre apă. Băieţi, trebuie s-o ştergem de aici! Nu-mi place ce văd acolo jos!

Şi atunci, apa văluri, se despărţi şi spumegă în clipa în care un cristal uriaş, fin tăiat, o străbătu şi se ridică spre ei. Urmat de un altul. Apoi, de încă unul. Până când, în cele din urmă, masa entităţii fuzionate de sub apă le fu dezvăluită, având colţii de dimensiunea trunchiurilor de copaci, iar solzii de cristal iridescenţi şi asemănători perlelor.

Precum şarpele din *Cartea Revelaţiei* – încarnarea Satanei –, uriaşa bestie a mării, de mărimea unui Goliat, îşi încleştă fălcile gigantice într-o capcană bubuitoare, se târî spre ei, se sprijini pe coadă – şi urlă.

20 DE MINUTE

Alergară cum nu mai alergaseră niciodată în viaţa lor.

Adevăratul Leviatan al Atlantidei tăia apa de parcă nici n-ar fi existat. Se arcui peste pod şi, când prima lovitură eşuă, coborî înapoi, înălţându-şi capul pe partea cealaltă a podului.

Urlă de furie şi lovi din nou.

Greşi şi de această dată. Ghearele de dimensiunea unui canoe le trecură la doar câţiva centimetri pe deasupra capetelor.

Ştia că nu putea lovi direct în jos ca să-i strivească precum insectele. Iar asta îl enerva şi mai tare. În plus, trebuia să fie prudent cu privire la modul în care ataca. Trebuia să fie precis şi să-şi strecoare laba masivă printre coloanele înalte şi fusiforme de Carbon 60, care păreau să fi fost amplasate acolo doar ca să o întârzie pe incredibila fiară.

Cu cei şapte pe fugă, Leviatanul se răsuci, începând să înoate pe spate, pentru a-şi putea urmări prada păstrând ritmul înaintării.

De data aceasta biciui în jur cu coada, lovind totul în calea lor, sperând că astfel le va provoca probleme.

Dar grupul nu renunţă.

Cei cu dispozitive sonice îşi orientară armele în direcţia bestiei şi strigară cuvântul sacru cu toate ferocitatea de care erau capabili.

Bucăţi imense de cristal căzură din pieptul fiarei, care încasa lovitură după lovitură. În cele din urmă se prăbuşi, creând un val de apă mareic ce se lovi de clădirile de pe ţărm. Pe fundalul strigătului său agonic cei şapte îşi continuară drumul, în timp ce revărsarea de apă se ridica până la buza podului, ameninţând să-i smulgă şi să-i arunce în canal.

Se îndreptară direct spre prelungirea de drum din Carbon 60 aflată dincolo de pod, mărginită pe ambele părţi de clădiri înalte din cristal, ştiind că, măcar pentru această parte a călătoriei, erau în siguranţă.

Dar Leviatanul era departe de a renunţa la luptă, iar atunci când grupul se îndreptă spre drumul principal, presărat cu obstacole din gheaţă în locurile în care caverna nu se retrăsese total, creatura se decise pentru un drum secundar pavat cu granit şi se năpusti după ei.

Solzii ascuţiţi precum briciul şi aripioarele terifiante trimiteau valuri de apă uriaşe în aer, în timp ce fiara se năpustea urlând spre docuri pentru ca, în ultimul moment, să se sfărâme în bucăţi.

Zeci de mii de cioburi mari de cristal fură catapultate pe drum, săltând şi rostogolindu-se. Folosind inerţia în favoarea lor, se transformară în zeci de mii de Golemi – care alergau ca vântul.

Hackett fu primul care observă că sunt urmăriţi, când drumul principal se nivelă. Brusc, începea să semene totul cu o călătorie pe o versiune fantomatică a oricărei străzi din centrul Manhattanului şi, întorcând capetele, văzură că o cohortă de fantome hotărâseră să alerge într-un maraton paralel cu al lor, la o stradă distanţă.

Erau mult mai rapide decât oamenii, iar după toate probabilităţile aveau să le-o ia înainte la prima intersecţie.

Hackett se uita în faţa lui, cu adrenalina gonindu-i prin vene.

Şi înghiţi în sec.

În faţa lor se întindea o cărare în zigzag de depozite de gheaţă. Era o rută atât de complexă, încât la început le fu greu să discearnă în ce direcţie mergeau, pentru că perspectiva asupra districtului central, acum nu foarte departe, era cu totul ascunsă.

Şi atunci, se întâmplă. Scenariul înspăimântător de care se temuseră cu toţii şi căruia nu-i dăduseră niciodată glas.

Deşi drumul din faţa lor continua în mod evident, cărarea de Carbon 60 pe care mergeau şi de care depindeau vieţile lor dispărea sub straturile de gheaţă. Uneori, adâncimea gheţii măsura doar câţiva centimetri. Iar acei centimetri separau în mod crucial viaţa de moarte.

Golemii ştiau acest lucru.

Gheaţa vălurea în sus şi în jos în faţa lor, precum dealurile domoale ale zonelor rurale, iar cei şapte se văzură confruntaţi cu escadroanele de cercetaşi ale Golemilor, care izvorau din străzile laterale şi se postau în faţa lor, ocupând poziţii de atac la poalele colinelor.

Zihamtu! Zihamtu! Zihamtu!

Obstacolele fură anihilate. Însă norocul îi putea părăsi din nou, în orice moment.

Când ajunseră la al doilea canal, unul mult mai îngust decât primul, observară uşuraţi că gheaţa lucra de fapt în favoarea lor, ascunzându-i de privirea Golemilor. Începură să străbată imensul spaţiu liber care îi despărţea de centru.

Cu zece minute înainte ca soarele să-şi trâmbiţeze ultima undă gravitaţională, cei şapte membri supravieţuitori ai Echipei Antarctica se văzură coborând în străzile cercului interior al Atlantidei, trecând pe lângă statui spectaculoase şi impunătoare, care susţineau, la rândul lor, incredibila piramidă de cristal ce se înălţa la peste şaizeci de metri deasupra capului lor.

Făcându-şi drum prin găurile de gheaţă care străluceau într-un roşu violent, urmăreau cu admiraţie cum, la zeci de metri înălţime, tornada de energie a plasmei solare se

prăbuşea ca o cascadă în jos şi se încolăcea în jurul celor şapte turnuri vaste de cristal.

În mijlocul gheţii se afla o platformă din cristal strălucitor. Având formă pătrată şi un model deosebit, pulsa şi palpita în unde de lumină, ca un covor magic ce aştepta să-şi ducă oaspeţii sus, în piramida de deasupra.

Însă problema era că nu aveau cum să ajungă la platformă.

Între ei şi salvare se afla o legiune întreagă de Golemi. Aşteptând cu răbdare. Înarmaţi până-n dinţi. Ştiau că nu e necesar să atace, pentru că timpul era de partea lor. În jurul lor se înălţau ciudatele carcase şi ruine arse ale bazei chineze *Jung Chang*. Contorsionată şi răsucită după ce căzuse de la suprafaţă, era amintirea perfectă a faptului că puteau deveni şi ei parte a unui cimitir macabru.

Hackett descrise cel mai bine ceea ce vedeau.

— Nu ştiu cum vom ieşi din asta fără un act al lui Dumnezeu, zise el.

Un act al lui Dumnezeu.

Şi exact asta obţinură.

ACTUL LUI DUMNEZEU

Pământul se zgudui. Cutremurul fu atât de violent, încât November căzu în genunchi. Strălucirea de un roşu profund a vulcanului din apropiere pogora asupra întregului oraş, însoţită de răsunetul bubuiturilor de tunet.

Matheson intră în panică.

— Se întâmplă?

Hackett scutură din cap.

— Nu, spuse el, e doar acumularea. Undele preseismice care preced evenimentul principal. Fluctuaţii gravitaţionale minore înainte de descărcarea finală.

November nu mai rezistă. Începu să suspine, iar Scott o ajută să se ridice în picioare. Şi atunci, văzură cu toţii: o incandescenţă intensă de un alb torid, întunecându-se până la un galben distinct, apoi transformându-se în portocaliu, devenind din ce în ce mai cuprinzătoare şi pătând gheţarii impunători din jurul lor.

Brusc, fulgere uriaşe şi întunecate de cenuşă vulcanică arzătoare începură să ţâşnească peste tot în jurul lor, atunci când lava topită îşi făcu drum prin gheaţa Antarcticii precum un cuţit fierbinte prin unt, răcindu-se dramatic pe parcurs.

Echipa îşi căută refugiu când o proiecţie bruscă de rocă, însoţită de jeturi gigantice de aburi, explodă chiar lângă ei. Ceea ce părea ironic, întrucât de data aceasta ei se deplasau mai repede decât Golemii, care stăteau stoici în aşteptarea lor. Coloane multiple de cenuşă neagră păreau să se intersecteze incontrolabil şi să explodeze în mulţimea de cristal, în timp ce mirosul înăbuşitor şi detestabil de sulf cobora peste toată zona.

Pământul se zgudui din nou, mai violent ca înainte.

Iar când aceste ciudate lăncii de rocă răcită, de dimensiunea trunchiurilor de copaci, continuară să străpungă gheaţa, cerurile se deschiseră într-o cascadă bruscă de pucioasă. Roci topite şi fierbinţi, unele încă strălucind într-o nuanţă de galben puternic şi evident maleabile, se prăbuşiră prin caverna de gheaţă de deasupra şi căzură ca ploaia peste legiunea Golemilor. Bulgări uriaşi, arzători ca tăciunii, se rostogoleau în gheaţă, creând în siajul lor o lapoviţă instantanee şi dărâmând în acelaşi timp sute de Golemi, ca pe nişte popice.

Şi Scott văzu atunci o oportunitate. Acum ori niciodată.

Blând, îşi îndepărtă mâna de pe umerii lui November, ridicându-i capul de pe pieptul lui. Îi îndepărtă delicat părul de pe faţă şi o sărută tandru pe frunte.

— Îmi va fi dor de tine, îi spuse el.

Ea îl privi în ochi. Cu convingere. Alinător.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, răspunse ea.

Matheson bătu în sticla ceasului.

— Plecaţi! strigă el. Vom încerca să vă acoperim! Şi… Richard?

Scott întoarse capul.

— Mulţumesc!

Scott era nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai gândit că merităm să fim salvaţi.

— Cine s-ar fi gândit la asta? îi ironiză Hackett. Noi, tocilarii, chiar vom moşteni Pământul.

Scott dădu din cap, înmânându-le celorlalţi arma lui sonică.

Nici el, nici Sarah nu mai aveau nevoie de ea acolo unde mergeau.

— Aveţi grijă de voi, le spuse Sarah îndepărtându-se. De voi toţi.

Cei cinci care urmau a rămâne jos înaintau la unison, fiecare tăind prin grupul de Golemi o cărare care să le permită lui Scott şi lui Sarah să ajungă fără probleme pe platforma luminiscentă.

Aerul era îmbibat de o vibraţie pulsândă, de parcă dispozitivul însuşi devenise nerăbdător. Anticipând momentul în care avea să-şi îndeplinească menirea.

Simţeau cu toţii tonurile asurzitoare de bas care le apăsau plămânii şi atunci…

Vâj!

Scott şi Sarah îşi luaseră locurile pe schiful plutitor şi se ridicau acum spre cer, propulsaţi de forţe pe care ceilalţi nici nu le puteau concepe. În câteva secunde, platforma zburătoare andocase lângă piramidă şi cei doi dispărură.

Hackett îşi verifică din nou ceasul. Îl întrebă din ochi pe Pearce, iar agentul CIA încuviinţă:

— Două minute, spuse el.

Golemii se apropiau de ei, înconjurându-i cu săbiile trase ca o multitudine de coase gata să împartă porunca îngerului Morţii.

Şi apoi, una câte una, feţele Golemilor din apropiere începură să se contorsioneze şi să se metamorfozeze. Până când, în cele din urmă, se transformară în efigiile unor oameni pe care Matheson îi recunoscu. Oameni pe care Rola Corp. îi folosise în trecut. Oameni care lucraseră ca mercenari în America de Sud. Ucigaşi nemiloşi, cu sânge rece.

Maple, Carver şi echipa lor.

Două minute. Două minute întregi. Existau toate motivele să creadă că nu aveau să supravieţuiască următoarelor două minute.

CENTRUL DE CONTROL

Se lăsase tăcerea.

Un calm paşnic coborâse după ce platforma andocase în poziţia ei. De parcă nimic nu putea pătrunde acolo din lumea exterioară.

Încăperea era vastă şi, în cea mai mare parte, lipsită de aspecte caracteristice. Deşi pereţii acoperiţi de glife se închideau în jurul lor ca un turn de catedrală incredibil de masivă, piramida, spre deosebire de cele din Egipt, era în întregime goală.

Existau câteva platforme care punctau drumul ascendent spre noaptea adâncă a vârfului enigmatic, câteva panouri şi câteva podiumuri în centru. În plus, două firide cu forme umane, câte una pe fiecare latură, în care era evident că erau nevoiţi să se aşeze ei.

Era un moment delicat.

Respiraţia li se oprise pe buze. Deşi demonstraseră o hotărâre de neclintit în faţa celorlalţi, totul fusese o minciună, îşi împărtăşeau gândurile de o vreme şi fiecare ştia că celălalt era împietrit de spaimă.

— Îmi doresc să te fi cunoscut mai demult, zise Scott.

— Şi eu, răspunse Sarah.

Amândoi îşi înghiţiră lacrimile în acelaşi timp, apoi închiseră ochii. Şi împărtăşiră un moment deosebit de apropiere, bucurându-se de extazul profund şi statornic al unui sărut.

— Ah, nu-i aşa că-i drăguţ? spuse sarcastic Bulger.

Sarah şi Scott se desprinseră din îmbrăţişare şi priviră cum de dincolo de întinderea podelei de Carbon 60 se apropia de ei Jack Bulger, purtând cizmele unui puşcaş recent decedat. Ţăcănind din tocuri, îşi croi drum către ei rânjind.

SUPRAFAŢA

USS JOHN S. McCAIN
DDG-56

Zeiţa Fortuna ţine cu cei curajoşi – acesta era motoul navei.

Această a şasea navă din clasa Arleigh Burke de distrugătoare era destinată să deruleze operaţiuni simultane, contra unor ţinte de pe uscat, din aer, de la suprafaţă şi în subteran. Sistemul de arme AEGIS şi radarul său multifuncţional AN/SPY-ID permiteau echipajului să urmărească sute de ţinte potenţiale în acelaşi timp.

McCain avea la bord 22 de ofiţeri şi 315 soldaţi, femei şi bărbaţi; fiecare dintre cele 90 de rachete de croazieră pentru atac la sol Tomahawk era deja depozitată şi poziţionată pentru foc rapid în sistemul de lansare verticală.

Nu aştepta decât cuvântul de ordine, care nu se lăsă mult aşteptat.

Ca navă-comandant în coordonarea ofensivei-capcană SaRGE, echipajul de la bordul vasului *McCain* poziţionase soldaţii robotici cu comandă de la distanţă ca să atragă forţele chineze, în timp ce tancurile, artileria şi trupele terestre camuflate se apropiau de chinezi din spate. Odată ce forţele erau pe poziţie, *McCain* urma a trage un foc de baraj cu Tomahawk în grupările de incursiune chineze, în încercarea de a le obliga să se retragă. Dacă strategia avea succes, chinezii ar fi căzut direct în poala trupelor americane, care îi aşteptau.

Era riscant. Dar întotdeauna era riscant. Rămânea totuşi un plan bun.

Pe punte, aşteptau răbdători să primească ordin de la *Truman* şi de la celelalte nave din cele două grupuri de luptă. Iar confirmarea trunchiată veni:

— Toate torpilele fixate pe ţintă, domnule.

Căpitanul Larry Belvedere, din New Port, Connecticut, dădu din cap, aşteptând împreună cu ofiţerii lui superiori.

În cele din urmă, veni chemarea portavionului. Toate trupele erau pe poziţie şi amiralul Dower transmitea personal ordinele fiecărei nave de sprijin.

— Preşedintele confirmă cu regret faptul că, în urmă cu câteva clipe, chinezii au refuzat să cedeze în aceste probleme şi, în consecinţă, suntem autorizaţi să tragem, comandă el.

De pe puntea lui *McCain,* plecă primul val de Tomahawkuri. Şi, pe întinderile sterile de

gheaţă ale Antarcticii, se schimbară primele focuri dintre forţele chinezeşti şi cele americane. Războiul începuse.

BĂTĂLIA FINALĂ

Jack Bulger îşi lansă pumnul atât de rapid şi cu o forţă atât de mare, încât – atunci când lovitura ajunse în maxilarul lui Scott – îl propulsă pe antropolog până în capătul opus al camerei de control.

— Sunt dezamăgit, spuse vesel Bulger. Abia aşteptam să mă joc cu tine.

Îşi mişcă degetele de la picioare mulţumit, pentru că, purtând cizmele, nu atingea suprafeţele din Carbon 60 care l-ar fi dezactivat.

— Aceste cizme au fost făcute pentru mers pe jos, fredonă el. Şi exact la asta le voi folosi.

Lansă încă o lovitură, repezindu-se spre Sarah, dar ea, anticipându-i atacul, se mişcă iute într-o parte.

— Chiar crezi c-o să te lase în viaţă? îl provocă ea.

Bulger dădu din umeri.

— Păi nu e cine ştie ce viaţă de apoi. Dar totuşi, e o formă de viaţă de *după* moarte.

— Pentru ei, nu valorezi nimic, contracară Sarah. Sunt nişte psihopaţi microscopici. N-ai niciun loc în noua lor ordine. Eşti doar un dispozitiv de programare. După ce-ţi vei fi slujit scopul, se vor debarasa de tine.

Lui Bulger nu-i plăcu ce auzi. Furios, lansă un nou atac şi apucă hanoracul gros al lui Sarah, rupând fâşii din el. O aruncă la pământ şi o lovi cu forţă.

În acest timp, Scott ajunsese în capătul îndepărtat al camerei. Privirea îi era înceţoşată, iar maxilarul, rupt – simţea cum osul se mişcă sub carne. Dar, în pofida rănilor, abia ţinându-se pe picioare, încercă să oprească atacul lui Bulger.

Golemii se apropiau.

Cei care aveau arme sonice încercară să-i ţină la distanţă, cu Gant conducând contraofensiva. Dar automatelor nu le luă mult să îşi dea seama ce eroare comiseseră în atac şi, în loc să trimită una sau două efigii în acelaşi timp, schimbară tactica – şi făcură ce ştiau să facă mai bine.

Se transformară în roi.

Echipa îşi diminuă atacurile sonice. Dar Golemii care luaseră forma lui Maple şi a lui Carver erau mai deştepţi. Îşi apucară camarazii şi-i folosiră drept scuturi pentru a avansa.

November bătu în retragere cu un pas, apoi cu încă unul, cu mintea preocupată de alte gânduri. Dintr-unul dintre minigheţarii proeminenţi începuse să curgă un izvor de apă,

urmat de un al doilea. Apoi, de un al treilea.

Auzea gheaţa crăpând în jurul lor. Zguduirile şi tunetul violent al roiului de Golemi slăbeau structura cavernei de gheaţă.

— Locul ăsta se prăbuşeşte! strigă ea. Uitaţi-vă acolo! zise apoi, arătând spre latura îndepărtată a oraşului.

Întregul zid al cavernei de gheaţă, aflat la circa trei kilometri distanţă, se încovoiase acolo unde căldura emanată de vulcan deformase gheaţa. Începuse să se fisureze sub presiunea extremă şi nu-i mai putea rezista rezervorului de apă construit în spatele lui.

Se fisura şi gemea, iar crăpăturile apăreau de peste tot prin gheaţă; apoi, rezistenţa la rupere îl trădă: capătul îndepărtat sări în aer, eliberând milioane de tone de apă.

Cu rapiditate, celelalte formaţiuni de gheaţă începură să se prăbuşească. Aisberguri uriaşe se ridicau în depărtare, iar valul creat se îndreptă direct spre ei. Alte valuri loviră clădirile şi se sparseră cu atâta ferocitate, încât şrapnelele de gheaţă loviră atât oamenii, cât şi Golemii, asemenea unor gloanţe.

Golemii din stânga şi din dreapta fură decapitaţi de gheaţa zburătoare, iar în zare se vedea o legiune întreagă măturată de furia apelor.

— Fugiţi! ordonă Gant.

— Unde să fugim? întrebă speriat Matheson.

— Oriunde! Trebuie să ieşim de sub piramidă ori sfârşim cu toţii înecaţi!

Dar, rupând-o la fugă, fură luaţi pe sus atunci când un al doilea rezervor de apă – urlând eliberat din temniţa sa de gheaţă – explodă deasupra lor.

Fură separaţi, fiecare plutind liber într-un lac spumegând de apă rece ca gheaţa. Hackett se lovi cu faţa de un sloi de gheaţă. Ochiul îi fu sfârtecat, ca şi carnea de la sprânceană până la pomete. Urlă în agonie.

Gant îl văzu şi înotă spre fizician, făcându-și drum printre bucăţi uriaşe de gheaţă.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Hackett, având probleme evidente cu frigul.

Gant auzea clănţănitul dinţilor lui Hackett. Dacă mai stăteau mult în apa înghețată, aveau să moară amândoi. Se uită atent în jur şi văzu în cele din urmă ceva.

— Aisbergul acela! strigă el.

Hackett schimbă direcţia şi o văzu pe November pescuindu-l pe Matheson din apă. Reuşise să ajungă la aisberg şi-l folosea ca pe o plută.

Înotară spre ceilalţi, luptându-se cu forţele turbioanelor şi ale curenţilor incredibili din vârtejul de apă, ceea ce le solicita tot efortul de care erau capabile trupurile lor obosite. În curând, membrele le erau amorţite.

Dar cel mai tulburător lucru era duşmanul, pentru că Golemii nu renunţaseră.

Bulger o lovi din nou pe Sarah, îngropându-şi cizma atât de feroce în coastele ei, încât Scott le auzea pocnind. Şi chiar dacă ştia că-şi pune viaţa în pericol, Scott se aruncă în faţa

Golemului şi se roti cu faţa spre el.

— Nu vezi ce fac, nu? strigă cu patimă Scott. Nici măcar nu luptă în războiul acesta! Ne fac să *ne* ucidem *între noi.* Să ne ucidem unii pe alţii – şi pentru ce? Pentru avere. Spune-mi ceva, Jack! Ce-o să faci cu tot cristalul acesta de carbon şi diamant când se vor termina toate acestea, dacă n-o să fie nimeni în jur care să-l cumpere?

Efigia lui Jack Bulger nu răspunse, pentru a nu-şi slăbi hotărârea. Făcu un pas în spate şi produse una dintre acele florete folosite şi de ceilalţi Golemi.

Oraşul fusese inundat atât de puternic, încât unele clădiri din cristal se aflau acum cu totul sub apă. Iar nivelul apei se ridica extraordinar de repede. Nu avea să mai dureze mult şi întregul spaţiu avea să se scufunde din nou.

Gant îşi folosi întreaga putere pentru a-l ridica pe Hackett pe aisberg, lângă November şi Matheson.

— Nu vă agitaţi prea mult! îi avertiză Matheson, nesigur pe picioare. Nu vreau să-i dau creaturii ăsteia niciun motiv ca să se răstoarne cu burta în sus.

Între timp November se ridicase în genunchi, trăgându-l pe puşcaş, încercând să-l aducă şi pe el în siguranţă.

— Treci aici, acum! ţipă ea. Mişcă!

Dar Gant n-avea nevoie să i se spună de două ori. Golemii se transformau deja în versiuni groteşti ale unor rechini cu dinţi hidoşi şi supradimensionaţi. Se căţără pe sloiul de gheaţă, îngropându-şi degetele în gheaţă şi ajungând în siguranţă exact când doi rechini loveau aisbergul cu boturile, făcându-l să se rotească în curenţii turbionari. Ameţită, echipa fu împinsă spre marginea cavernei.

Gant se ridică.

— Unde e Pearce? întrebă el cu răsuflarea întretăiată. L-a văzut cineva pe Bob?

Bulger se avântă din nou, intenţionând să coboare sabia direct în capul lui Scott. Dar drumul îi fu barat de un braţ zvelt din cristal albastru, care se avântă şi preluă lovitura.

Era braţul lui Sarah.

Trăgându-şi într-o parte hanoracul, descoperi că se transforma. Îşi roti braţul, smulse sabia din locaş şi o aruncă în partea opusă a camerei. Aceasta se înfipse în podeaua din Carbon 60, vibrând şi topindu-se.

Bulger era uluit.

— Mă metamorfozez, mulţumită ţie, îl anunţă Sarah. Se uită apoi la Scott şi spuse: Nici măcar n-am simţit.

Şi asta îi dădu lui Scott o idee. Se uită la propriul picior. Se schimba şi acesta? Nu putea afla decât intr-un singur mod: îşi retrase piciorul şi-l lovi pe Jack Bulger.

Efigia traversă camera ca racheta, propulsată de o forţă incredibilă.

Scott şi Sarah urmăriră cu respiraţia tăiată cum Bulger plonjează în zidul îndepărtat şi rămâne atârnând acolo ca un magnet de frigider. Se zvârcoli, înspăimântat, şi urlă. Îşi găsi sfârşitul atomizat, iar din el nu mai rămaseră decât cizmele negre de luptă, care căzură cu zgomot pe podea.

Erau copleşiţi. Hackett, November, Matheson şi Gant.

Deşi se menţineau pe poziţie şi duceau o luptă nobilă, erau totuşi mult prea mulţi Golemi. Prea mari şi prea brutali.

Din apă apăru capul lui Maple, ataşat la corpul unei creaturi marine uriaşe, care încă fuziona sub aisberg. Creatura se întinse şi-l apucă pe Gant de gât, nepărând să observe loviturile ca ploaia pe care i le aplica puşcaşul. În acelaşi timp, un alt nano-roi o lovi pe November cu dosul palmei sale masive şi o trimise alunecând spre marginea sloiului.

Luptându-se să-şi recapete luciditatea, November văzu cum este târât Pearce sub apă, undeva departe, înconjurat de aripioare.

Echipa Antarctica era învinsă. Şi, într-adevăr, nimeni nu auzi când soneria ceasului lui Hackett sună ca să-i anunţe că venise momentul.

PULSARUL

Dumnezeu utilizează electromagnetismul, bazându-se pe teoria undelor, luni, miercuri şi vineri. Iar Diavolul îl utilizează, bazându-se pe cuantică, marţea, joia şi sâmbăta[111].

Sir William Bragg, co-câştigător al
Premiului Nobel pentru Fizică, 1915

ORA ZERO

Pulsarii erau ceasurile lui Dumnezeu.

Când o stea îşi epuiza combustibilul, se prăbuşea în ea însăşi şi o lua pe una din cele două căi: fie devenea o singularitate cuantică – o gaură neagră fie exploda într-o supernovă. Se spunea că, *după* o supernovă, urma un pulsar.

Tot ceea ce rămânea – tot materialul stelar – urma să formeze o nouă stea. Dar o stea foarte diferită. Protonii aveau să se combine cu electronii, ca să formeze neutronii. Presiunea de degenerare neutronică rezultantă, nevoia neutronului instabil de a exploda aveau să se opună gravităţii – forţa care menţinea structura internă a neutronului.

Două forţe supreme, luptându-se într-un vas sub presiune până la atingerea echilibrului. Astfel s-ar produce rezistenţe imense ale câmpului magnetic, de zece la puterea doisprezece mai mari decât cea a Pământului. Steaua neutronică, precum oricare altă stea, ar începe să se rotească. Dar, spre deosebire de soare, a cărui unică revoluţie ar dura treizeci de zile, ciclul de rotaţie al stelei de neutroni ar putea dura de la săptămâni până la secunde – şi chiar de mai multe ori pe secundă. Liniile de câmp magnetic ar fi grav perturbate, iar fasciculele de unde radio ar fi azvârlite în cosmos în timpul rotaţiei stelei precum razele luminoase ale unui far.

Aşa spunea teoria.

Ceea ce însemna că acest tip de activitate nu ar fi putut apărea pe o stea obişnuită precum soarele – o stea care mai avea suficient combustibil, suficient pentru a străluci încă 500 de milioane de ani. Era departe de a deveni o stea neutronică.

Era o teorie puternică.

Dar greşită.

Toate stelele erau pulsari, într-o formă sau alta.

Experimentau oscilaţie, rezonanţă-ritm. Exista un tipar al vieţii pentru toate aspectele universului. Un reflux şi un flux. Un zenit şi un nadir.

Exista haos şi exista o ordine.

Acesta era mersul lucrurilor.

Toate lucrurile aveau un ritm, aproape sigur cuantificabil. Dar pentru toate lucrurile exista o scală a timpului după care puteau fi cuantificate. Viaţa unei stele era una lungă şi cu meandre. O stea trăieşte la o scară pur şi simplu prea mare, prea incomensurabilă pentru înţelegerea umană.

Soarele era un pulsar.

Nu în sensul unei stele neutronice. Nu arunca unde radio într-un fascicul la intervale regulate, nu se rotea nebuneşte, dar resimţea totuşi consecinţele liniilor de câmp magnetic contorsionate şi deformate. Nu, progresul soarelui spre ultima pulsaţie poate că era unul lent, dar – precum Iepurele şi Broasca ţestoasă[{112}] – era de neoprit.

În timpul rotaţiei soarelui în jurul axei, nodurile şi buclele deformate ale liniilor sale de câmp magnetic se încâlciră, se răsuciră, se comasară şi se contorsionară. Până când, în ultimă instanţă, întreaga suprafaţă a mingii clocotinde a fuziunii nucleare nu mai rezistă.

O dată la 12 000 de ani, întreaga suprafaţă a soarelui se „decojea“, precum stratul exterior al unei cepe – un strat intact. Acest strat se dilata în toate direcţiile. Atât de mare era instabilitatea determinată de învelişul de materie expulzat, încât – pentru câtva timp – masa interioară se balansă şi îşi modifică forma, alterându-şi astfel densitatea, ceea ce îi afectă impactul asupra ţesăturii spaţiului.

Spaţiul însuşi începu să se onduleze, precum un covor bătut, iar ondulaţia aceasta – unda gravitaţională – purta cu ea această carcasă de material stelar la viteze apropiate de cea a luminii.

Şi un astfel de eveniment avea loc chiar în acele momente.

SCOTT ŞI SARAH

Se cuibăriră în receptaculele de integrare şi aşteptară.

Nu dură mult şi ceva se întâmplă.

Brusc, îşi simţiră minţile inundate de gânduri şi de imagini. Fragmente de idei ici şi colo. Cuvinte şi concepte pe jumătate formate. Era de parcă…

Bang!

Scott nu se putu abţine. Îşi scoase capul din tetieră şi privi uluit de jur împrejurul camerei. Se uită la mâinile lui. La trupul lui. Degetele începuseră deja să i se topească în zid. Se luptă, dar degetele nu voiau să iasă. Era copleşit de panică şi de mâhnire. Şi, cu toate că nu simţea nimic, pentru că procesul îi secţionase traiectoriile nervoase spre creier, întoarcerea instinctuală la teama atavică pusese stăpânire pe el.

Sarah ţinea ochii închişi. O vedea cum se topeşte fizic în zidul din partea îndepărtată a camerei. Devenind de un albastru-deschis, foarte deschis.

Acelaşi lucru i se întâmpla şi lui.

Şi atunci, sentimentul de teamă dispăru. Auzea din nou vocile, liniştitoare şi generoase.

Se uită pentru ultima dată la suprafeţele transparente de cristal şi-şi puse capul din nou pe tetiera din cristal.

Apoi închise ochii.

Sarah simţea ceva ca o furnicătură. Undeva adânc, în degetele de la picioare. Încercă să-şi mişte degetele şi avu brusc o senzaţie de căldură şi de nisip, urmată de o senzaţie mai profundă de adâncime, de mişcare şi de lichefiere.

Îşi dădu seama că se afla sub Pământ, în miezul topit al planetei, examinând densităţile geologice, urmărind curenţii de convecţie interiori ai mantalei. Cu cât se apropia mai mult de centrul Pământului, cu atât roca devenea mai densă. Când straturile interioare se mişcau, efectul era amplificat la suprafaţă, în scoarţă. Curenţii de convecţie tridimensionali erau incredibili de complecşi, dar ea păru să înţeleagă în aceeaşi clipă toate nuanţele, toate faţetele activităţilor interioare ale planetei. Ca să cvasicristalizezi această manta, erau necesare cel puţin şapte tipuri diferite de unde staţionare.

Scott era conştient de lumina orbitoare care strălucea undeva în stânga lui. Îşi întoarse capul pentru a o vedea. Sau, cel puţin, avu senzaţia că întorsese capul. Întinse mâna şi îşi

dădu seama că interacţiona cu un tip de dispozitiv, undeva într-o junglă. Poate în America de Sud. Mai precis de atât nu ştia.

Întinse cealaltă mână şi, instinctiv, îşi dădu seama că opera un dispozitiv similar undeva în pustietăţile Rusiei. Precum în cazul construcţiilor de cristal de sub piramidele de la Giza, avea senzaţia că muta piramide de Carbon 60 şi că le asambla în poziţie, rearanjând fasciculele de cristal pentru a completa circuitele.

O maşinărie globală. O reţea globală, la o scară planetară. Ca şi cum Pământul devenise o singură entitate, iar el făcea parte din această entitate.

Îi dezvăluia Atlantidei că avea cunoştinţe despre această reţea, că îi cunoştea potenţialul şi capacităţile. Şi, la rândul său, Atlantida începea să-l cunoască pe Scott. În curând, ajunseră să se înţeleagă.

Undeva la distanţă, din inima Atlantidei, Scott şi Sarah făcură un tur al întregii reţele globale cu viteza luminii. Cu cât cereau mai multe informaţii, cu atât primeau mai multe – până când, în cele din urmă, ştiură totul.

Precum secundele ticăind la un ceas, una câte una, cele cincizeci şi nouă de limbi codificate în glifele din Atlantida le fură relevate şi în faţa lor se înşiră istoria pierdută a propriei planete. Fiecare limbă era însoţită de povestirile colecţionate de fiecare civilizaţie care o utilizase.

Iar revelaţia era măreaţă.

În acelaşi timp, unul câte unul, se activă fiecare dispozitiv din Carbon 60, dispus în firidele de pe tot globul. Se schimbară informaţii. Fură redescoperite monumente pierdute. În cele din urmă, întreaga reţea începu să bâzâie de nerăbdare.

Când nu mai rămăsese nimic de făcut, totul se opri. Scott şi Sarah îşi împliniseră destinul. Răspunsul Atlantidei urma a fi unul automat, declanşat de acţiunile soarelui.

Şi, la fel de straniu, soarele era cel pe care îl admirau acum Scott şi Sarah. Pentru că se aflau pe un deal care străjuia Atlantida, aşa cum fusese odată, cu 12 000 de ani în urmă. O bijuterie strălucitoare într-o vale bogată, un peisaj pierdut pentru timp, dar nu şi pentru amintire.

Stând la porţile acestui maiestuos oraş, monument al realizărilor Omului, se aflau 10 000 de binevestitori, nerăbdători să-i întâmpine şi să le ureze bun venit în noul lor cămin. Aşadar, când soarele străluci pe deasupra canalelor sclipitoare ale oraşului acum scufundat, Scott şi Sarah schimbară o privire sinceră, din inimă, se luară de mână şi coborâră să-şi întâmpine concitadinii.

În centrul de control al Atlantidei se aflau console şi podiumuri şi două receptacule goale.

În afară de acestea, era goală. Pustie, cu excepţia unei perechi de cizme de luptă din piele şi a unui sentiment de aşteptare.

FURTUNA DINSPRE SOARE

Planetă, de la cuvântul grecesc însemnând „rătăcitor".

Planetele erau în criză.

În nici două minute, micuţa minge de rocă supraîncălzită, numită planeta Mercur, fusese învăluită şi cucerită. Pentru că suprafaţa sa era incapabilă să susţină viaţa sau să suporte o atmosferă, era dificil de estimat impactul avut de eveniment. Poate o traiectorie uşor modificată a orbitei. O lungire a anului, o răsucire suplimentară în jurul axei, care determinase o scurtare a zilei sau a nopţii. Indiferent care fuseseră efectele, acestea nu erau de interes pentru populaţia Pământului, pentru că, în materie de planete, nu exista comparaţie.

După *cinci* minute de călătorie a erupţiei coronale totale prin sistemul solar, începură să se resimtă efectele şi pentru rasa umană – acest moment fu cel în care cataclismul năucitor interceptă orbita lui Venus.

* * *

Era ironic ca o planetă purtând numele zeiţei romane a frumuseţii şi a iubirii să fie atât de îndepărtată de aceste două calităţi.

Anul lui Venus dura 240 de zile. Planeta se învârtea retrograd în jurul axei, ceea ce însemna că, în comparaţie cu Pământul, se rotea în direcţie opusă – deci, soarele răsărea la asfinţit şi asfinţea la răsărit. Avea un câmp magnetic foarte slab şi era aproape perfect sferoidă, ceea ce sugera că miezul său era mai solid decât cel al Pământului. Atmosfera conţinea 96,5% bioxid de carbon şi acid sulfuric în straturile de nori superiori. Atmosfera era de 95 de ori mai densă decât cea a Pământului şi, datorită bioxidului de carbon, încapsula lumina solară în cantităţi atât de mari, încât temperatura medie la suprafaţă era de 480 grade Celsius sau 900 grade Fahrenheit. Chiar şi într-o zi răcoroasă, pe Venus era suficient de cald cât să topeşti plumbul.

În afară de aceste aspecte, era precum Pământul.

Iar din punctul de vedere al impactului cu ejecţia unui pulsar – situaţia era identică.

Asta pentru că Venus era un peisaj dominat de caracteristici vulcanice, falii şi cratere de impact, mult asemănător peisajului terestru. Dar, în timp ce multe dintre punctele geologice fierbinţi de pe Pământ erau mascate adeseori de urme de viaţă, vulcanii de pe Venus constituiau semnele sale de frumuseţe. În multe dintre vastele zone ale suprafeţei planetei, imaginile de la sateliţi atestau că existaseră perioade de inundaţii cu lavă, cu scurgerile de lavă stratificate. O regiune cu elevaţie mai mare, numită *Ishtar Terra*, era de

fapt un bazin umplut cu lavă de dimensiunea Statelor Unite, cu muntele Maxwell Montes la un capăt.

Şi pentru că pe Venus nu exista apă, iar eroziunea provocată de vânt era minimă, reţeaua extinsă de linii de fractură era vizibilă, ca rezultat al aceleiaşi flexiuni a scoarţei pe care o resimţea Pământul. Şi cum temperaturile extreme ale planetei slăbiseră structura de rocă, provocând fisurarea scoarţei în nenumărate regiuni, formarea plăcilor tectonice era imposibilă pe Venus.

Ca rezultat, relieful de lavă de pe planetă evidenţia un alt aspect extraordinar. Din când în când, bucăţi din Venus, de dimensiunea unor continente, se topeau complet, de parcă planeta încerca să se întoarcă de pe dos pe faţă. Mecanismul unui astfel de eveniment rămăsese necunoscut. Sau fusese, până acum.

A numi unda de pulsar care lovi Venusul un exerciţiu de furie pură însemna să subestimezi gravitatea undei gravitaţionale.

Viteza undei care lovi atmosfera superioară a planetei Venus putea fi măsurată în microsecunde. Impactul fu atât de grav, încât unda luă cu ea straturile superioare, curăţând atmosfera ca pe o portocală.

Compresiunea rezultată aprinse gazele combustibile care mai existau în atmosfera planetei Venus, declanşând o reacţie în lanţ ce penetră peste un kilometru jumătate din atmosfera planetei, făcând ca vaste cantităţi de bioxid de carbon să strălucească la punctul de colaps molecular. Brusc, atomii gemeni ai oxigenului se despărţiră de atomii lor de carbon şi explodară.

Întregul strat superior al planetei Venus fu transformat. Luând foc, deveni flacără pură.

Iar când mingea de foc în expansiune – ejecţia finală a coroanei solare – explodă lovind din nou planeta volatilă, o secundă întreagă Venus fu numai foc. Era imposibil de distins care parte a vârtejului era Venus arzând şi care parte era coroana solară trecând prin acea parte a sistemului solar.

Nu existau decât flăcările.

Şi, împreună cu acestea, unda gravitaţională.

Aceasta străbătu planeta în mai puţin timp decât o clipire de ochi. Şi aşa cum seria de fluxuri gravitaţionale anterioare construiseră un efect de oscilaţie în mantaua lichidă a Pământului, aceste pulsuri produseră un vârtej geologic pe toată planeta Venus.

Dacă s-ar fi gândit cineva să coreleze datele geologice acumulate din sistemul solar, ar fi observat un model care se propulsa de la o planetă la alta. Ar fi văzut că această criză vulcanică şi seismică de pe Pământ nu îi era specifică doar acestei planete, ci era parte a unei catastrofe globale la nivel de sistem solar.

Dar nimeni nu se gândi să facă astfel de corelaţii. Iar la momentul când lumina

dinspre Venus avea să ajungă la Pământ şi să ofere un indiciu despre tipul de experienţă la care se puteau aştepta pământenii, unda ar fi părăsit deja Pământul.

Pentru că viteza luminii era viteza luminii. Nu se putea învinge pe sine într-o cursă.

Ca rezultat, nimeni de pe Pământ nu putea *să vadă* efectiv cum suprafaţa planetei Venus se umflă şi se încovoaie. Nimeni nu putea să vadă bucăţile de scoarţă cât continentele aruncate în aer şi rotite în văzduh precum clătitele, pe o bandă transportoare gigantică. Nimeni nu putea să vadă continente întregi din Venus încălzite în câteva secunde şi topite. Nimeni nu putea să vadă diversele bucăţi de materie stelară şi reziduurile care fuseseră prinse în undă şi acum cădeau într-o ploaie pe suprafaţa planetei, ca o grindină strălucitoare şi arzătoare, creând noi văi pe planeta Venus.

Din perspectiva omenirii de pe Pământ, dacă ar fi supravieţuit următoarelor trei minute, Venus ar fi apărut de zece ori mai strălucitoare pe cerul nopţii decât în mod normal, şi asta timp de un secol, cât timp suprafaţa sa topită ar fi ars şi s-ar fi răsucit şi s-ar fi sedimentat în noile formaţiuni, înainte de a se răci.

Din fericire pentru umanitate, exista deja o forţă care nu avea nevoie să vadă catastrofa ca să ştie că trebuie să intervină. Pentru că sistemul de avertizare timpurie pe care îl folosea Atlantida nu avea nevoie de electricitate. Şi nu se baza neapărat pe previziuni matematice, ci mai curând pe efectele cuantelor gravitaţionale. Detecta schimbări în însăşi ţesătura spaţiului. Se baza pe un tip de fizică pe care omenirea abia începuse să-l descopere – teoria supercorzilor şi a interacţiunilor acestora cu câmpul de punct zero. Ideea că două puncte din galaxie pot fi intim şi simultan înlănţuite.

Atlantida era capabilă să o ia pe scurtăturile universului. Pentru că ştia că, la fel ca în cazul unui tsunami, dacă un om vedea valul venind, însemna că era deja prea târziu.

Atlantida nu avea nevoie să-l vadă – ştia dinainte.

FAZA I

EFECTUL CASIMIR

A fost descoperit pentru prima dată în 1948, de fizicianul olandez Hendrick Casimir. Era o teorie a cuantelor care se ocupa de particulele virtuale în stare continuă de flux.

Manifestarea fizică a fenomenului era următoarea: dacă se amplasează două plăci conductoare *neîncărcate* în spaţiul vid, datorită fluctuaţiilor cuantice în vid ale câmpului electromagnetic, plăcile se vor atrage reciproc, în pofida faptului că nu există o sursă de energie care să determine această atracţie.

Efectul Casimir demonstrase existenţa energiei de punct zero.

Şi straniul puzzle care se născuse în urma acestei demonstraţii matematice fusese că efectul îşi găsise imediat locul în domeniul gravitaţiei. Energia de punct zero era asociată direct cu efectele de deformare exercitate asupra spaţiului şi timpului. Cu alte cuvinte, dacă țesătura spaţiului era determinată să se curbeze şi să se onduleze, acest lucru ar fi avut un efect imediat asupra capacităţii de a elibera energie de punct zero.

În Atlantida, asta însemna un singur lucru: interacţiunea naturală dintre energia de punct zero şi gravitate prin intermediul țesăturii spaţiului demonstra că sursa de energie pe care intenţiona să o utilizeze oraşul pentru a salva planeta funcţiona şi ca sistem de avertizare timpurie, un sistem care să alerteze oraşul în legătură cu un atac gravitaţional iminent.

Şi acum primea exact un astfel de semnal. Verifică informaţiile de la centrul de comandă. Finalizase integrarea celor două noi unităţi de informaţie. Cerinţele cruciale fuseseră satisfăcute.

Ca urmare, îşi iniţie primul protocol de răspuns. Venise momentul ca Atlantida să protejeze Pământul, utilizând toate tipurile de unde staţionare pentru a determina cvasicristalizarea în toate tipurile de materie.

FAZA II

CVASICRISTALIZAREA

Gant era pe punctul de a leşina. Golemul îl apăsa pe trahee şi-l strângea atât de tare, încât puşcaşul simţea că limba începe să-i iasă printre dinţi.

Nu era singurul. Îi vedea pe ceilalţi în situaţii la fel de crâncene. Neajutoraţi. Nu mai avea spaţiu în gât nici ca să emită un sunet de avertisment pentru Hackett. Fizicianul tocmai atomizase un Golem, neştiind că este atacat din spate.

Când atacatorul îl prinse pe Hackett şi-l învârti, Gant constată că în zare, de jur împrejurul oraşului, ceva se mişca. Dincolo de zgârie-nori, spre suburbiile oraşului – şi dincolo de ele, pe canalul exterior –, se vedea o licărire. O lucire. Ca o zvârcolire de şarpe creată de conţinutul canalului, milioane de tone de apă se ridicară din albie şi îşi începură călătoria intr-un vârtej ce mătura periferiile oraşului.

Ca şi cum s-ar fi aflat în ochiul unui ciclon, haosul înconjură oraşul. Apa urca tot mai sus, în timp ce, deasupra capetelor lor, tornada de energie se transforma într-un vârtej singular.

Atât mai apucă să vadă Gant, pentru că vasele de sânge din ochi îi explodară, iar creierul îi rămase fără oxigen.

Apoi urmă o schimbare în previziunile lor.

Aerul deveni ca siropul. Mişcarea încetini, devenind fantomatică. Începu să se audă un vuiet – senzaţia că spaţiul din jur era bombardat cu o multitudine de unde sonice joase şi înalte.

Rezultatul fu că sunetul din intervalul audibil pentru om începu să coboare, pentru a fi înlocuit cu acel sunet ca un şuierat pe care şi-l aminteau cu toţii de la paharul cu Cola ce suferise cvasicristalizarea la sediul CERN.

Lent… chinuitor de lent… totul se opri. Întreaga lume se opri şi îngheţă. Cristalizată.

De parcă timpul însuşi s-ar fi oprit.

În mijlocul Mării Chinei de Sud, un mare rechin alb se lupta cu trei delfini care îl atacau răutăcios din lateral pentru a-l îndepărta, când, dintr-odată, aceştia se retraseră, pentru că sonarul interior le semnală că de ei se apropia ceva masiv şi solid. Vietăţile se întoarseră brusc şi se pregătiră să se îndepărteze, dar soarta se apropia cu o viteză mult prea mare.

La trei sute de metri sub grupul luptător, cele şase submarine chinezeşti ce porniseră să-şi susţină flota în Antarctica fură la fel de surprinse să se confrunte cu acelaşi fenomen. Impulsurile sistemului radar relevau, unul câte unul, că o masă uriaşă se apropia, ca un zid care se întindea de la fundul oceanului până la suprafaţă, precum şi în toate direcţiile.

Brusc, totul îngheţă. Marea se cristaliză în jurul lor. Creaturile marine şi submarinele fură puse în suspensie.

Pe nava de război de clasă Han, echipajul se cutremură când auzi scârţâiturile ciudate ale carcasei metalice, când tensiunile cvasicristalizării afectară submarinul. Un membru al echipajului puse mâna pe metalul care vibra cu violenţă şi îngheţă şi el imediat, efectele cvasicristalizării pătrunzându-i în braţ şi imobilizându-l pe loc.

Ceilalţi membri ai echipajului încercară să fugă, dar fură opriţi în mijlocul pasului de sprint, când undele staţionare de diverse frecvenţe fură pompate prin cabină. Paharele de apă pe jumătate vărsate, ceştile de cafea suspendate în aer, farfuriile cu mesele pe jumătate servite care se aflau pe punctul de a se sparge lovindu-se de punte – toate fură prinse în mişcare şi imobilizate. La fel şi marinarii.

De parcă cineva apăsase butonul „Pauză“ în toiul unui film, şi totuşi ceva mai mult de atât. Pentru că tot ceea ce se întâmpla era tridimensional şi la toate nivelurile, de la cel molecular la cel mega.

Acest efect cuprinse treptat toată planeta. Fenomenul de cristalizare, prin chiar natura sa, nu putea călători la viteza luminii, ci la viteza sunetului. Iar densitatea materialului în care urma a se produce unda staţionară dicta viteza la care avea să călătorească sunetul.

Era un proces complex. Dar pentru ochiul uman era instantaneu.

Oceanele se transformară cu rapiditate în vaste întinderi de cristal, prin care putea fi studiată o întreagă lume suspendată. Râurile refuzară să mai curgă. Izvoarele încetară să susure, iar gheizerele să erupă.

Pe toată suprafaţa planetei, se auzi o cutremurare înspăimântătoare. O vibraţie ce părea să se apropie de masa critică.

Şi atunci, efectul spulberă liniştea aerului.

Păsările rămaseră prinse în mijlocul zborului. Cascadele deveniră şiruri de perle. Avioanele aflate în zbor părură să încetinească pentru a se opri brusc în aer. În cabinele acestor aeronave, efectul putea fi descris ca un contact cu un perete de cărămidă. Tot ce nu era asigurat fu catapultat în aer. Trupuri, pături, cărţi şi jucării fură azvârlite în aer pentru a fi brusc învăluite de ciudatul fenomen, ce părea să le ţină în aer fără efort.

Pe câmpurile de bătălie ale Antarcticii, torpilele de croazieră Tomahawk rămaseră suspendate la treizeci de metri deasupra solului, surprinse în toiul atacului, în timp ce valurile de infanterie fură surprinse în plină ofensivă – cu gloanţele oprite la câţiva metri

de locul unde explodaseră de pe ţeava armelor.

Iar efectele cvasicristalizării nu se opriră aici.

Mult sub scoarţa planetei Pământ, se afla o lume volatilă de rocă topită. O lume de o densitate şi o temperatură impresionante, măsurate în milioane de ani şi manifestate prin presiune. Nu era un loc obişnuit vieţii, după normele influenţelor exterioare, dar chiar şi aşa, nu rămase neatins de efectele cvasicristalizării.

Reacţia depindea de densităţi – respectiv, care straturi de rocă erau mai dense. Era un calcul complex, pentru că natura de bandă transportoare a curenţilor de convecţie tridimensionali din manta impunea ca rocile să fie deplasate continuu. O parte din materialul mai dens era propulsată spre suprafaţă, în loc să rămână la nivelul la care fusese creată.

Ca urmare, evenimentul cvasicristalizării luă forma unui bombardament repetat, ce trimitea undele staţionare una după alta, profund în lumea ascunsă, până când, strat după strat, ajunseră să se cristalizeze, devenind solide.

Totuşi, exista o caracteristică a lumii interioare a Pământului ce nu putea fi cristalizată ori oprită: miezul solid din fier al planetei. Într-adevăr, era imperativ pentru activităţile Atlantidei ca acesta să rămână activ. Acest masiv component central se rotea şi crea câmpul magnetic al Pământului. În esenţă, era un gigantic motor cu inducţie.

Şi urma să se descurce cu unda gravitaţională prin propriile puteri.

Complexitatea se referă la interconectivitatea lucrurilor. Şi înseamnă să dai sens necunoscutului.

Complexitatea înseamnă să descoperi ordinea din haos.

Pentru o fracţiune de clipă, ordinea coborâse pe planeta Pământ pentru prima dată în îndelungata sa istorie. Pentru acea fărâmă de timp, Pământul fu cuprins de pace. Şi, ironic, sistemul în care se afla se zbătea agonic într-o stare de distrugere.

IMPACTUL

Când o văzură, se aflau pe o orbită înaltă deasupra Africii de Nord.

Astronauţii de la bordul Staţiei Spaţiale Internaţionale observară că soarele părea să pâlpâie, după care începu să strălucească mai puternic.

Se grăbiră să contacteze Houstonul, dar se pare că erau probleme, pentru că Houstonul nu răspundea. De fapt, nimeni nu răspundea. Toate liniile de comunicaţie erau moarte. Nu mai exista radio, tv. Nu mai funcţionau nici măcar fasciculele purtătoare care emiteau semnalele, ceea ce însemna că nu puteau verifica precizia frecvenţelor, chiar dacă nimeni nu emitea.

Nimic.

Dar mai problematică era planeta în jurul căreia orbitau, cu care se petrecea ceva ciudat. Devenise sticloasă, ca o marmură gigantică. Lumina soarelui, în loc să se reflecte din oceane, părea să se reflecte în atmosferă…

Dar înainte ca vreunul dintre ei să comenteze, evenimentele de pe soare deveniră dramatice.

Soarele se dilata. Ca un balon umflat.

Urmă un fel de balansare şi apoi porţiunea centrală păru să se întoarcă la funcţia de soare, în timp ce porţiunea exterioară îşi asumă aspectul unui halo în expansiune.

Echipajul constată cu repeziciune că spre ei se năpustea o undă de şoc având forma unei mingi de foc. Într-un minut şi jumătate, aveau să se afle pe partea întunecată a Pământului. Planeta avea să îi protejeze de ceea ce se apropia. Un minut şi jumătate – doar de atât aveau nevoie. Dar n-au primit atât.

În timp ce plutea în jurul curburii Pământului şi se îndrepta spre crepuscul, Staţia Spaţială Internaţională fu lovită în spate de un zid de foc, care făcu bucăţi naveta şi lăsă în urmă o epavă contorsionată arzând.

Inundând planeta aflată dedesubt, atmosfera exterioară deveni supraîncălzită şi explodă într-o manieră mult mai violentă decât pe Venus, dar – ca urmare a efectului de cvasicristalizare – evenimentul nu declanşă o reacţie în lanţ, nici nu pătrunse prea adânc în atmosfera superioară.

Furtuna de foc rezultantă fu absorbită de unda distrugătoare provocată de soare şi purtată mai departe, în spaţiul infinit.

Când unda gravitaţională străbătu Pământul, întreaga planetă păru să se alungească şi să se întindă înainte de a reveni la forma originală. Dar, datorită stării sale cvasisolide,

efectele asupra planetei rămaseră benigne.

Nu avură loc cutremure, nu explodară liniile de falie… Râurile nu fură scoase din matcă, iar oceanele nu se revărsară. Pe planeta Pământ era linişte. Era nemişcare. Era puritate.

Cu Luna, era o altă poveste. Pentru că, deşi nu exista o atmosferă care să ia foc, existau suficiente reziduuri cosmice prinse în explozia coronală cât să se creeze – într-o clipită – noi formaţiuni pe suprafaţa sa arsă.

Bulgări groteşti săpară adânc în pielea sa prăfoasă, în timp ce pe Pământ ciocanele distrugerii ricoşară.

În câteva secunde, devenise clar că Pământul supravieţuise în cel mai extraordinar mod. Iar când ejecţia coronală continuă să se dilate şi trecu de Pământ, lumina solară fu reflectată înapoi în suprafaţa interioară a mingii de foc şi lumină partea întunecată a planetei.

Pentru câteva secunde, marmura sticloasă de un albastru-verzui atârnă acolo, într-o secţiune a spaţiului care nu cunoştea stele, care nu cunoştea noapte.

O oază de calm într-un ocean de furtună, Pământul se răsuci în jurul axei şi îndură furtuna. Şi Luna fu luminată din toate unghiurile, o incidenţă care ar fi pus pe jar oamenii de ştiinţă dacă ar fi fost în poziţia de a acţiona. Pentru că, pentru prima dată în 12 000 de ani, faţa întunecată a Lunii fu complet iluminată şi se dezvălui pentru a fi văzută de toţi. Dar pentru că toată instrumentaţia ştiinţifică spaţială fusese distrusă, detaliile acestui fenomen urmau a rămâne un mister. Ceea ce era păcat, pentru că sigur ar fi ridicat câteva sprâncene.

Şi atunci, pe cât îi luase ca să ajungă în acest punct, fenomenul luă sfârşit.

După 12 000 de ani de acumulare, soarele se întoarse la ritmul său natural şi reîncepu procesul.

Totuşi, pe planeta Pământ, povestea nu se termină aici. Pentru că Reţeaua Atlantida mai avea o îndatorire de derulat şi trebuia s-o facă repede, înainte ca energia eliberată asupra planetei – pentru a o proteja – să facă la fel de mult rău pe cât fusese menită să prevină.

FAZA III

EXPULZAREA

Pretutindeni pe glob, tunelurile şi structurile de Carbon 60, rezonând la frecvenţe de energie specifice, începură să intre în acţiune ca magneţi şi să atragă energia reziduală rămasă în urma procesului de cvasicristalizare.

Încet, mările începură să freamăte şi râurile să curgă din nou. Aerul începu să se mişte, iar creaturile din biosfera care era planeta Pământ se putură mişca din nou. Dar asta nu însemna întoarcerea la normalitate, ci doar acomodarea la următorul stadiu al procesului. Un proces care începuse în Atlantida.

Peretele de apă sclipitoare, asemănător unui vortex, care se ridicase din canalul exterior şi îmbrăţişase oraşul interior într-o cicloidă pâlpâitoare îşi pierdu brusc coeziunea şi se prăbuşi înapoi în canal, într-o explozie masivă de apă. Clădirile din interiorul Atlantidei, care rămăseseră în întuneric până atunci, se luminară brusc şi vibrară cu o nouă energie – energie ce părea a fi extrasă din Pământul însuşi, îmblânzită în sistemul Atlantidei până când ţâşnea în cele şapte incredibile turnuri şi se arcuia, coborând spre piramida centrală.

Piramida scânteia şi zvâcnea sub masa de putere uriaşă care clocotea şi se convulsiona pe suprafaţa ei. Asemenea unui mare grup de şerpi care luaseră foc, se cutremură până când energia fuzionă şi deveni o coloană vastă de energie, care, precum tornada de plasmă care o precedase, fu trimisă înapoi în spaţiu. Se înălţă prin gaura prin care, nu cu mult timp înainte, intrase tornada iniţială.

Între timp, în jurul periferiei oraşului, orice energie ce nu putea fi eliminată în acest mod era redirecţionată spre tunelurile care se conectau cu reţeaua utilizată pentru cvasicristalizarea planetei.

Pe întregul Pământ, tuburi incredibile de energie, extrem de rapide, începură să se întretaie în diverse puncte, aparent la întâmplare. Apele se despărţiră şi creară hăuri gigantice prin care călătoreau aceste limbi feroce de foc.

Curând, întregul glob păru să fi fost înfăşurat într-o panglică gigantică arzând – asta devenea reţeaua invizibilă care, cândva, nu transportase altceva decât unde sonice; dar acum era golită, servind drept sistem de transfer pentru energia nediluată şi pură.

Aceasta era Reţeaua Atlantidei, îndeplinindu-şi sarcina finală.

Dincolo de coasta lui Yonaguni, o mică insulă japoneză, un uriaş monument subacvatic, construit în jurul anului 10 000 î.Hr., se lumină brusc atunci când nivelurile oceanelor fură mult mai joase. Corpul său piramidal, înalt cât o clădire cu şase etaje, începu să se cutremure. Canalele enorme tăiate în zidărie în linii perfect drepte, a căror construcţie ar fi necesitat o vedere laser, începură să se umple cu o energie pe care o canalizau şi o stocau. În acest timp, deasupra monumentului începu să se rotească un vârtej de apă, care se deschise până când aerul atinse monumentul pentru prima dată după multe milenii.

În câteva fracţiuni de secundă, energia scânteind pe suprafaţa monumentului fuzionă şi se transformă intr-un stâlp atotputernic şi tunător de foc, care se înălţă spre cer.

Conform principiului potrivit căruia o cantitate de energie pompată în sistemul Pământului pentru derularea cvasicristalizării trebuia să fie îndepărtată de ţinta ei pentru a se evita distrugerea planetei, al doilea şir de aproape o mie de valve de emisie energetică începură brusc să funcţioneze. Principiul era la fel de vechi precum Pământul însuşi, pentru că prea puţini ştiau că fulgerul, departe de a fi o lovitură din ceruri, îşi începea viaţa pe Pământ. Fulgerul se deplasa *de jos în sus.*

Priveliştea era copleşitoare şi perfectă în execuţia ei.

În alte părţi însă, povestea era diferită.

În Mexic se afla unul dintre cei mai înalţi vulcani activi din lume. El Popo – sau Popocatepetl – avea o înălţime de 5 874 de metri şi elimina gaze fierbinţi, roci şi cenuşă, care se combinau deseori cu ploaia şi cu apa din gheaţa topită formând curgeri de noroi letale. Numele Nahuatl pentru acest vulcan era *zencapopocz* – „cel care fumegă întotdeauna“. Iar în această criză solară, El Popo ajunsese la înălţimea reputaţiei sale.

Ceea ce îi lăsă pe preoţii de la biserica catolică de la poalele vulcanului într-o oarecare dilemă, pentru că biserica lor era construită în vârful unei piramide prehispanice care se afla lângă vulcan. Nu se ştiau prea multe despre Tlachihualtepetl sau „muntele făcut de om“, cu excepţia faptului că era acum unul dintre cele mai bune locuri în care să te afli dacă voiai să eviţi moartea într-un râu de noroi. Aşa că sătenii urcară în fugă căutând adăpost, chiar dacă spaţiul era redus. Dar temându-se pentru siguranţa lor în panica ce precedă procesul de cvasicristalizare, preoţii nu le permiseră intrarea dincolo de ziduri decât primarului, bancherilor şi persoanelor importante ale regiunii înconjurătoare.

În nici zece secunde, erau cu toţii morţi.

Totuşi, sătenii campară în afara bisericii pentru siguranţa lor, iar cei care încă se aflau prinşi în ciudatul efect de stază fură brusc eliberaţi din nemişcare atunci când realitatea reveni în timpul real. În acest moment, Pământul se mai cutremură o dată. Electricitatea umplu aerul, ridicându-le părul din cap.

Iar biserica catolică explodă.

Un stâlp de flacără vie izbucni din vârful lui Tlachihualtepetl, acoperind clădirea care îi stătea în cale.

Sătenii se ascunseră, pentru că, după cum se dovedi, scăpaseră ca prin urechile acului.

Pretutindeni în America de Sud şi în America Centrală, acolo unde fuseseră construite biserici catolice în vârful monumentelor trecutului, clădirile fură fie mistuite de foc, fie vaporizate pe măsură ce valvele de emisie eliminau în spaţiu energia în exces.

Cele opt piramide de la Pini Pini aruncară coloane de energie din pădurea tropicală, la fel ca şi structurile de la Bimini. Piramida Lunii, împreună cu Piramida Soarelui şi cu Piramida Şarpelui cu Pene lansară la rândul lor trei incredibile explozii de energie pură în spaţiu. Cele trei piramide ale anticului sit de la Teotihuacan din centrul Mexicului erau şi ele importante, pentru că din aer se vedea dispunerea lor în forma centurii din Constelaţia Orion, reproducând fidel amplasamentul celor trei piramide din Giza, din Egipt, care, de asemenea, aruncau la rândul lor fluvii de energie în spaţiu.

În Orlando, Florida, acolo unde un Wal-Mart fusese nefericit construit deasupra unui cimitir antic al amerindienilor, departamentul de instalaţii casnice şi mobilă fu distrus pentru că se afla pe o valvă de emisie antică. Coloana de energie eliberată fu atât de puternică, încât expulză în aer numeroase articole. În săptămânile care urmară, se primiră relatări despre rezervoare de toaletă găsite pe câmpuri tocmai în apropiere de Gainesville.

În toată Europa, cimitirele saxone zvâcneau de energie şi expulzau stâlpi de foc. În districtul Kent, din sudul Angliei, Kits Coty, un sit antic de pe versantul unui deal calcaros, mascat de copaci şi de o autostradă, explodă brusc, determinând alunecarea a jumătate din colină în timp ce vărsa limbi de foc.

Valvele de emisie intrară în acţiune explodând în zona arctică, în Pacific, la Angkor Wat, în Africa şi în Orientul Mijlociu. Coloane de foc fură văzute înălţându-se spre cer în India, în Pakistan şi în siturile antice din China.

Timp de câteva minute, pe întregul glob, limbi uriaşe de foc fură aruncate în spaţiu pe măsură ce procesul de cvasicristalizare se disipa, apoi, la fel de brusc precum începuse, întregul proces se opri.

Peste monumentele antice se lăsă liniştea…

* * *

Nu mai urmă nimic.

Pământul era în siguranţă.

Restul sistemului solar urma să se descurce singur.

PASAJ FINAL

Analiza internă a secvenţelor de glife va releva tipare de distribuţie a glifelor şi, în acest mod, o structură pe baza căreia să poată fi tradus limbajul. Procedând astfel, se pot afla procesele mentale şi logica societăţii şi a poporului de la care provine limbajul. Consecinţa inevitabilă este că orice contează în istoria unui popor îşi va găsi sensul.

Richard Scott,
Antropolog, lingvist şi epigrafist, 1970-2012

CONSECINȚELE

Gant aspiră o cantitate uriaşă de aer format din macroparticule, în timp ce mâna lui Maple, strânsă în jurul gâtului lui, se transformă brusc în praf, împreună cu restul trupului creaturii.

Câteva momente mai târziu, un val întreg de degradare mătură zona, reducând fiecare efigie de nano-roi în nisip.

Lumina, care devenise o caracteristică a Atlantidei, începu brusc să pâlpâie şi se stinse, lăsându-i în întuneric. Priviră piramida de deasupra lor, acum lipsită de viaţă, la fel ca şi restul oraşului. Cu forţa vitală dispărută, sângele său stelar secă.

Atlantida se întorsese la somnul său.

November privi în jur. Având ca unică sursă de lumină tăciunii roşii muribunzi ai unui vulcan potolit, era dificil să recunoască drumul, aşa că îşi aprinse lanterna. Lumina acesteia tăie praful care stăruia în aer – precum un fascicul al unui far de maşină care străpunge o noapte ceţoasă –, înainte să se micşoreze şi să se stingă. Lovi lanterna de câteva ori în legănarea leneşă a aisbergului pe care se aflau, dar dispozitivul refuză să mai funcţioneze.

Recurse la strigăte:

— Bob!

Îl strigară cu toţii, pe rând, dar nu primiră drept răspuns decât tăcerea.

În scurt timp ieşiră de sub piramidă, urmărind stalactitele spectaculare, de mărimea unor catedralele, care se rupeau şi cădeau în apă, împroşcând totul în jur. Unele se rostogoleau pe o parte, precum buştenii, altele rămâneau cu latura plată în sus.

Şi, pe măsură ce aisbergul plutea pe panta piramidei odată cu creşterea statornică a nivelului apei, îşi dădură seama că, dacă nu aveau să-l găsească în curând pe Pearce, acesta cu siguranţă urma să moară. Pereţii cavernei se îngustau, iar punga de aer respirabil se reducea. În scurt timp, toată gheaţa şi apa nu aveau unde să se mai ducă, ci doar să se întoarcă în gaura imensă prin care pătrunsese vârtejul de plasmă din spaţiu, disipat nu de mult.

— Bob! strigă November, refuzând să renunţe.

Se aşeză pe marginea aisbergului şi privi cu atenţie spre piramida de sub ei şi, foarte încet, trăsăturile sale oblice alunecară sub apele îngheţate încă o dată.

Abia când vârful piramidei fu acoperit în întregime de ape observă November scânteierea slabă de sub acestea. Începu ca o pâlpâire uşoară, despre care crezu mai întâi

că ar putea fi o iluzie optică sau feste jucate de propria vedere.

Dar ochii nu-i jucau feste.

Urme slabe de energie scânteiau în jurul piramidei, însoţite de pocnituri şi crescând în intensitate, până când, în cele din urmă, fuzionară intr-un soi de himeră. Era un chip, îşi dădu ea seama, care o privea din temniţa piramidei. November se mişcă agitată, dezechilibrând aisbergul.

— Uşurel! o avertiză Gant.

— Priveşte! exclamă November. E doctorul Scott!

Şi, desigur, în întuneric, din adâncimile mocirloase ale apelor, apăru o faţă palidă, albastră şi fantomatică, precum sufletele Varului. Richard Scott îşi făcuse apariţia ca să le ureze drum bun. Apoi Sarah apăru lângă el, urmată de un alt chip. Şi apoi de altul. Mii de feţe. Milioane. Fiecare, o flăcăruie, o scânteie în cascadă… până când, brusc, câteva secunde mai târziu, întregul oraş se lumină pentru ultima dată, departe, departe de ei, ca un far uriaş.

Şi numai pentru că oraşul făcuse brusc acest lucru reuşiră să-l repereze pe Bob Pearce, inconştient şi ridicat de apă spre ei.

— Repede, repede! Daţi-i aer! strigă November după ce-l traseră pe agentul CIA pe platforma de gheaţă.

Dar Gant făcu şi mai mult de atât. După ce-i curăţă căile aeriene, îi verifică pulsul şi îi masă inima, îi făcu respiraţie gură la gură.

Un izvor constant de apă şi fiere izbucni din gura lui Pearce, asemenea expiraţiei unei balene care ieşise la suprafaţă. Se convulsionă în icnituri, rostogolindu-se pe o parte şi scuipând apă, străduindu-se din răsputeri să răsufle.

— Dă-mi voie să ghicesc! spuse Hackett cu faţa lipsită de expresie. Aproape c-ai fi preferat să fii împuşcat.

Printre icnituri, Pearce întrebă:

— Unde sunt?

— Pe un aisberg, îi explică maiorul.

— Şi avem probleme, adăugă pripit Matheson.

— Deci, ce e nou? mormăi Pearce, încercând să se ridice.

Dar problema era evidentă. Nu încăpeau cu toţii pe platformă.

Aisbergurile se adunau laolaltă. Compactându-se. Concurând pentru cea mai bună poziţie, îmbulzindu-se spre tavanul cavernei de gheaţă. La aproximativ opt metri distanţă, cel mai bun candidat la propulsarea prin puţ spre suprafaţă era deja expulzat din apă. Suprafaţa sa plană se ridicase deja cu un metru, iar înălţimea creştea rapid.

— Mai bine am sări acolo, propuse Gant.

Ceea ce făcură imediat, sărind de pe un aisberg pe altul, în timp ce suprafeţele plutitoare, extrem de instabile, se clătinau sub paşii lor. Unul câte unul, se căţărară de platforma care se ridica neabătut. Dar până să-i vină rândul lui Hackett, aisbergul se ridicase atât de mult deasupra apei, încât vârful său era aproape de bărbia lui.

Trebuia să sară. Se strădui să urce, dar mişcarea bruscă nu făcu decât să afunde şi mai adânc în apă bucata de gheaţă pe care stătea.

Era ca şi cum ar fi încercat să urce într-un lift care era blocat între etaje cu uşile deschise. Aisbergul, zdrobit de celelalte, începu să alunece pe puţul de gheaţă care ducea la suprafaţă.

Ceilalţi se grăbiră să-l ajute, întinzându-i mâinile.

— Hai! Prinde-ne de mâini şi te tragem noi!

Însă era mai uşor de zis decât de făcut. Picioarele lui Hackett alunecau pe gheaţa lipsită de aderenţă, în timp ce, cu fiecare încercare de a urca, panica îi creştea din ce în ce mai mult.

Când presiunea de dedesubt începu să sporească, gheaţa se avântă înainte.

— Haide odată! strigară ceilalţi.

Hackett sări din nou, disperat. Reuşiră să-l apuce şi de data aceasta fu tras pe platformă. Însă picioarele îi rămaseră atârnând pe marginea gheţarului, care se cutremură încă o dată sub presiunea ucigătoare a apei.

Se prinse rapid de mâinile celorlalţi, căci aisbergul se legănă violent şi se năpusti în puţul de gheaţă.

La circa doi kilometri şi jumătate deasupra lor era lumină, iar în jurul lor, platforma de gheaţă compactată, aflată într-o rotaţie constantă, gemea sub tensiunea creată de presiunea apei de dedesubt.

Instinctiv, se mutară cu toţii spre mijlocul gheţii, căci dinspre margini începu să se audă acel scrâşnet mortal şi îngrozitor pe care numai volumele mari de gheaţă le pot face atunci când sunt frecate unul de altul. Gheţarul lor se balansă din nou, iar pereţii puţului se sfărâmară atunci când masa compactă de gheaţă se înălţă brusc cu încă trei metri.

Urmă o nouă hurducătură. Şi încă una. Se simţeau de parcă ar fi fost intr-un lift care se balansa prins de un cablu fragil, doar că aici nu aveau a se teme să nu cadă, ci să urce. Precum furnicile atârnate de dopul sticlei de şampanie, era numai o problemă de timp până când…

În momentul în care intrară în efect forţele gravitaţionale, cei cinci fură aruncaţi la pământ. *Bang!* Gant întoarse capul şi văzu un vast gorgan de gheaţă explodând la impact, atunci când ateriză lângă el. Se întoarse cu faţa la puţ şi privi în sus, numai pentru a constata că drumul înainte era la fel de fragil şi de instabil pe cât fusese şi caverna.

Bang! Încă o masă solidă de gheaţă se izbi lângă el. Iar pe drum mai erau multe. Când

un proiectil atingea pământul, fiecare secundă devenea un minut. Fiecare minut devenea o oră… iar ei continuară să urce până când…

Platforma de gheață se opri cu un balans puternic.

Gheața se înțepeni din nou, la numai câțiva metri de suprafață.

Priveau ţintă cu toţii la cerul ca pudra albastră şi îşi ţineau respiraţia. Întinşi pe spate, ştiau că ar fi trebuit s-o ia din loc, dar nu se mai simţeau capabili.

Dar în timp ce stăteau acolo culcaţi, o serie de chipuri începură să se ițească pe marginea puțului de gheață.

Soldaţi…

Din instinct, membrii supravieţuitori ai Echipei Antarctica ridicară mâinile pentru a se preda, însă văzură surprinşi că soldaţii le aruncau frânghii.

Gant părea suspicios.

— Sunteţi americani? întrebă el.

— Şi chinezi, veni răspunsul. Dacă aş fi în locul vostru, m-aş grăbi. Chestia aia pe care staţi va sări curând în aer.

Nu fu necesar să i se spună de două ori. Însă când se ridicară în picioare şi dopul din gheaţă se hurducăi din nou, Hackett îşi dădu seama că mişcarea se schimbase. Gheaţa începuse să cadă în puţ.

— Cred că se creează un vacuum dedesubt. Chestia asta va urma refluxul.

Cuvintele îi fură întâmpinate de priviri întrebătoare.

— Lăsaţi-o baltă, spuse el. Trebuie să scăpăm de aici.

Gheaţa se balansă din nou, coborând încă un metru.

— Înțeleg ce vrei să spui, sări Gant, înșfăcând una dintre frânghii şi începându-şi ascensiunea.

Îl urmară cu toţii, pornind să se caţere tocmai la timp, pentru că în spatele lor plomba de gheaţă compactată începu să coboare constant, până când căzu în puţ cu cel puţin treizeci de metri mai jos.

Urmă un fluierat, precum sunetul unui obuz care se apropia. Echipa Antarctica încerca să-şi vină în simţiri.

— Fiţi atenţi! veni un strigăt de avertizare. Încă unul!

Toată lumea se feri când torpila de croazieră Tomahawk căzu din cer şi se zdrobi pe gheaţă, din fericire fără să explodeze.

— Ce dracu' se întâmplă pe aici? vru să ştie Gant, ridicându-se în picioare contrariat.

Forţele chineze şi cele americane stăteau, în cea mai mare parte a timpului, împreună, discutând prieteneşte.

— Un fel de puls electromagnetic a scurtcircuitat cea mai mare parte a echipamentului electronic pe o rază de optzeci de kilometri, explică tânărul locotenent. Din cer cad tot

soiul de chestii. Avem doar o singură staţie care funcţionează. Suntem cât se poate de siguri că nu putem purta un război… domnule.

În masivul crater care fusese odată baza *Jung Chang*, înainte ca pământul de sub aceasta să implodeze, se aflau oameni înarmaţi. Şi, în timp ce aceştia evaluau situaţia, un alt soldat tânăr se grăbi spre ei, etalând singura staţie de emisie-recepţie care funcţiona.

— Aveţi un profesor Scott în echipă?

Membrii echipei se uitară unii la alţii în tăcere.

— N-a scăpat, explică Hackett.

— Păcat! Domnul amiral Dower dorea să-l felicite personal.

Echipa rămase cu buzele strânse şi se îndreptă spre cel mai apropiat vehicul de transport. În spatele lor lăsară o hoardă de soldaţi la fel de confuzi şi de uluiţi ca şi ei din cauza evenimentelor recente, care urmăreau nerăbdători cu privirile puţul de gheaţă, în vreme ce pământul din jurul lor se scutura.

— O să explodeze! se auziră strigătele lor.

Şi aveau dreptate.

DUMINICA PAŞTELUI

Aveau să urmeze plăgile. Lăcuste, muşte, ţânţari. Şi bolile. Aveau să fie tot felul de plăgi.

Era o consecinţă inevitabilă a cicatricelor lăsate pe trupul planetei Pământ. A devastării produse de activitatea vulcanică în atât de multe zone, încât suprafeţe mari de pământ agricol bogat, de dimensiunea unor mici ţări, fuseseră complet distruse. Proviziile de alimente se împuţinaseră şi, ca rezultat, populaţiile de insecte tindeau să se adune şi să roiască. În trecut, deşi vulcanii nu provocaseră decât pagube minore, îi atacaseră totuşi până şi pe copiii dormind în leagănele lor, doar ca să controleze rezervele de hrană. Iar acum se considera că existau toate motivele ca situaţia să se repete la o scară mult mai mare.

La o scară aproape biblică.

Şi nicio maşinărie de dimensiunea Atlantidei nu putea opri acest lucru.

Toată lumea de la bordul elicopterului Seahawk ştia că omenirea va avea nevoie de timp ca să se regrupeze şi să-şi reconstruiască lumea.

Era o imagine stranie să vezi armatele a două naţiuni atât de înverşunate una contra celeilalte strângându-şi arsenalul şi pregătindu-se să se întoarcă acasă. Şi totuşi, era realitatea – soldaţi americani şi chinezi care se ajutau unii pe alţii la făcutul bagajelor. Era o distanţă ca de la cer la pământ de la momentul în care se pregătiseră să dezlănţuie unii asupra altora un arsenal formidabil, cu consecinţe care ar fi pus în umbră orice dezastru provocat de soare.

Pământul traversa o perioadă de schimbare.

Hackett urmărea tot ce se întâmplă, verificându-și ceasul. Puterea obişnuinţei, îşi spuse în sinea lui. Ceasul era un instrument pentru teren, cu un compas pe care rareori îl folosea. La urma urmelor, cu greu te puteai rătăci în drum spre bar.

Dar ceva din modul în care indica acul îl făcu să zâmbească.

Inginerii de la bordul elicopterului se plânseseră de erori tehnice şi de navigaţie ale întregului echipament electronic al flotei. Dăduseră vina pe pulsul electromagnetic final declanşat de Atlantida – ceva asemănător detonării unui focos nuclear. Dar Hackett ştia că explicaţia era alta, probabil pentru că era singurul care să gândise să caute o altă explicaţie.

Fizicianul se uită pe fereastră şi, imitându-l pe Scott cât de bine putea reuşi, spuse:

— Galaxie, de la grecescul „galaxos“, însemnând „lapte“. Calea Lactee…

Pearce îşi trase mai bine pe umeri pătura albastră, sorbind dintr-o ciocolată fierbinte, şi privi spre Matheson şi November, care ciuliseră urechile ca să audă ce spune.

— Am citit despre tipul ăsta, spuse Hackett, William Tifft. A lucrat la Universitatea Arizona până acum câţiva ani. Timp de peste un sfert de secol a studiat deplasarea gravitaţională spre roşu a galaxiilor. Ştiţi ce este o deplasare spre roşu, nu?

— Habar n-avem, comentă Matheson căscând uşor.

— Dacă un obiect strălucitor se îndepărtează de noi, explică fizicianul, ni se va părea colorat mai roşu. Dacă se apropie de noi, va apărea colorat mai spre albastru. Deplasarea spre albastru şi deplasarea spre roşu. Tifft studia deplasarea spre roşu a stelelor şi a galaxiilor. Şi, ca urmare a evenimentului Big Bang, gradul în care se deplasează un obiect spre roşu – cu alte cuvinte viteza cu care se îndepărtează obiectul de noi – ar trebui să fie aleatoriu.

— Şi acum vine nelipsitul „dar“, oftă November.

— Dar nu asta fac, confirmă Hackett netulburat. Tifft a descoperit că, în funcţie de tipul de galaxie, se poate obţine un tip diferit de citire de deplasare spre roşu, chiar dacă are loc în aceeaşi parte a cerului. Galaxiile spiralate par să aibă o deplasare spre roşu mai mare decât galaxiile eliptice. Iar această creştere pare să aibă loc în salturi cuantice. Anume, peste şaptezeci şi doi de kilometri pe secundă. Deplasările galactice spre roşu sunt cuantificate ca stări de energie ale unui atom.

Gant îşi frecă faţa şi-şi smulse cascheta de pe cap, frustrat că încercările lui disperate de a adormi sunt inutile.

— Şi ce dacă? se răsti el. Cui îi pasă?

Hackett părea cu adevărat ofensat.

— Mie îmi pasă. Ştii ce înseamnă genul ăsta de informaţie? Înseamnă că universul *nu* se dilată. Înseamnă, deci, că nu a existat niciun Big Bang. Înseamnă că întreaga cosmologie a secolului douăzeci poate fi aruncată la gunoi. Dacă nu există factorul aleatoriu, nu există Big Bang. În haos, există ordine. Complexă, dar există. Şi, dacă nu a existat Big Bang, de unde vine tot universul acesta? O să-mi spuneţi că l-a creat Dumnezeu. Nu există Dumnezeu, cred că tocmai am demonstrat asta. Dumnezeu este un mit creat ca să ne salvăm fundurile.

— Ce dracu’ are asta de-a face cu ce se întâmplă? îşi manifestă interesul Matheson. Ce vrei să demonstrezi?

— Nu vreau să demonstrez nimic, oftă Hackett. Nu în sensul la care te referi tu. Nu vreau să spun decât că… poate că vor avea loc nişte schimbări pe planeta asta. Tot ce-am considerat de la sine înţeles în vieţile noastre se va schimba acum. Mereu a fost altfel – doar că până acum am fost orbi. Dar acum avem dovada…

Se ridică în picioare şi îşi privi prietenii din elicopter. Bătu cu degetul în sticla ceasului.

— Chestia asta e şi busolă, spuse el. Şi acum indică nordul.

— Şi?

— Şi…? Indică nordul – *direcţia de unde am venit*. Polul Nord a devenit Polul Sud.

Ceilalţi fură surprinşi şi nu reuşiră decât să emită un zâmbet slab.

— Sarah a spus că polii se schimbă între ei la anumite intervale – ultima dată s-a întâmplat în 10 400 î.Hr. — cu circa douăsprezece mii de ani în urmă. E o realitate geologică, adăugă November.

— Sarah a spus multe, comentă Matheson. Aşa era ea.

Pearce îşi înălţă ceaşca cu ciocolată fierbinte.

— Pentru Richard şi Sarah, toastă el.

Extenuaţi, restul echipei îşi întoarse privirile spre peisajul pe care îl survolau.

Era Duminica Paştelui, îşi dădu seama Hackett. Festivalul străvechi datând dinaintea lui Hristos, care simboliza moartea, sacrificiul şi înnoirea.

„Ar fi drăguţ să încercăm să găsim un ou“, se gândi el.

* * *

Le luă aproape o zi ca să ajungă din nou la McMurdo. Şi câteva ore ca să realimenteze Seahawkul.

Zburând la altitudine joasă pe deasupra Staţiei McMurdo, spre portavionul care îi aştepta, *Truman*, ce părea un punct roşu, văzură spărgătorul de gheaţă *Polar Star* abia andocând.

Întârziase. Dacă ei ar fi rămas la bordul spărgătorului, cu certitudine n-ar fi reuşit să ajungă la timp. Dar, în pofida inconvenientelor, într-un efort care reproducea spiritul uman, de neoprit în faţa dificultăţilor insurmontabile, tot era o bucurie să-i vadă prora de un roşu strălucitor luând în stăpânire gheaţa, zdrobind-o şi creând o nouă cale pentru ei.

Îşi realizase destinul, de la început până la sfârşit, aşa cum fusese scris.

Literatura înţelepciunii Egiptene Antice

BIBLIOGRAFIE

Aldersey-Williams, Hugh, *The Most Beautiful Molecule: An Adventure In Chemistry,* Aurum Press, London, 1995.

Allan, D.B. and J.B. Delair, *Cataclysm! Compelling Evidence of a Cosmic Catastrophe in 9500BC,* Bear and Company, Santa Fe, 1995.

Allen, J.M., *Atlantis: The Andes Solution,* The Windrush Press, Gloucestershire, 1998.

Alley, Richard B. And Michael L. Bender, *Greenland Ice Cores: Frozen in Time, Scientific American,* Vol. 278, No. 2, February, 1998.

Atkins, Peter, *The Periodic Kingdom: A Journey into the Land of the Chemical Elements,* Weidenfeld & Nicolson, 1995.

Atzner, Kenneth, *The Languages of the World,* Routledge, London, 1995.

Baigent, Michael and Richard Leigh, *The Dead Sea Scrolls Deception,* Corgi, London, 1992.

Bartusiak, Marcia, *Gravity Wave Sky, Discover,* Vol. 14, No. 7, July, 1993.

Bauval, Robert and Adrian Gilbert, *The Orion Mystery, Heinemann, London,* 1994.

Bauval, Robert and Graham Hancock, *Keepers of Genesis: A Quest for the Hidden Legacy of Mankind,* Heinemann, London, 1996.

Berlitz, Charles, *Atlantis: The Eighth Continent,* Fawcett-Crest, New York, 1984.

Betro, Maria Carmela, *Hieroglyphics: The Writings of Ancient Egypt,* Abbeville Press, New York, 1996.

Brown, Stuart and George Gruner, *Charge and Spin Density Waves, Scientific American,* Vol. 270, No. 4, April, 1994.

Bruner, Paul and Moshe Shapiro, *Laser Control of Chemical Reactions, Scientific American,* Vol. 272, No. 3, March, 1995.

Carsten, Peter, *Into the Heart of Glaciers, National Geographic,* Vol. 189, No. 2, February, 1996.

Cheney, Margaret, *Tesla: Man Out Of Time,* Bantam Books, New York, 1981.

Clayton, Peter A., *Chronicle of the Pharaohs,* Thames & Hudson, 1995.

Clendinnen, Inca, *Aztecs: An Interpretation,* Cambridge University Press, Cambridge, 1995.

Cremo, Michael A. And Richard L. Thompson, *Forbidden Archeology: The Hidden History of the Human Race,* Bhaktivedanta Institute Press, Los Angeles, 1996.

Cooper, George A., *Directional Drilling, Scientific American,* Vol. 270, No. 5, May, 1994.

Coterell, Maurice M., *The Supergods,* Thorsons, London, 1997.

Curl, Robert F. And Richard E. Smalley, *Fullerenes, Scientific American,* Vol. 265, No. 4,

October, 1991.
Diamond, Jared, *Writing Right,* Discover, Vol. 15, No. 6, June, 1994.
Diaz, Bernal, *The Conquest of New Spain,* Penguin, London, 1963.
Ditto, William L. And Louis M. Pecora, *Mastering Chaos, Scientific American,* Vol. 269, No. 2, August, 1993.
Drosnin, Michael, *The Bible Code,* Simon 8c Schuster, New York, 1997.
Eco, Umberto, *The Search For a Perfect Language,* Fontana Press, London, 1997.
Eiseman, Robert E. And Michael Wise, *The Dead Sea Scrolls Uncovered,* Penguin, London, 1993.
Faulkner, R.O., *The Ancient Egyptian Book of the Dead,* British Museum Press, 1996.
Fischer, Steven Roger, *Glyph-Breaker,* Copernicus, New York, 1997.
Flanagan, Ruth and Tom Yulsman, *On Thin Ice, Earth,* Vol. 5, No. 2, April, 1996.
Flem-Ath, Rand and Rose Flem-Ath, *When The Sky Fell,* Weidenfeld & Nicolson, London, 1995.
Folger, Tim, *Waves of Destruction, Discover,* Vol. 15, No. 5, May, 1994.
Gilbert, Adrian, *The Magi: The Quest For a Secret Tradition,* Bloomsbury, London, 1996.
Gilbert, Adrian, and Maurice M. Coterell, *The Mayan Prophecies,* Element, Dorset, 1995.
Goodman, Jeffrey, *The Earthquake Generation,* Tumstone Books, London, 1979.
Green II, Flarry W., *Solving the Paradox of Deep Earthquakes, Scientific American,* Vol. 271, No. 3, September, 1994.
Greenbery, Joseph H. And Merritt Ruhlen, *Linguistic Origins of Native Americans, Scientific American,* Vol. 267, No. 5, November, 1992.
Hancock, Graham, *Fingerprints of the Gods,* Heinemann, London, 1995.
Hawking, Stephen W., A *Brief History of Time,* Guild, London, 1990.
Hawking, Stephen W., *Black Holes and Baby Universes,* Bantam Books, New York, 1994.
Herning, Thomas A., *The Global Positioning System, Scientific American,* Vol. 274, No. 2, February, 1996.
Heyerdahl, Thor, Daniel, H. Sandweiss and Alfredo Narvaez, *Pyramids of Tucume: The Quest For Peru's Forgotten City,* Thames & Hudson, 1995.
Honan, Mark, *Switzerland: A Travel Survival Kit,* Lonely Planet, London, 1994.
Hope, Murray, *The Sirius Connection,* Element, Dorset, 1996.
Horgan, John (Senior Writer), *From Complexity to Perplexity, Scientific American,* Vol. 272, No. 6, June, 1995.
Horgan, John, *Particle Metaphysics, Scientific American,* Vol. 270, No. 2, February, 1994.
Johanson, Donald and Blake Edgar, *From Lucy To Language,* Weidenfeld & Nicolson, London, 1996.
Kakauer, Jon, *Queen Maud Land, National Geographic,* Vol. 193, No. 2, February, 1998.
Kaster, Joseph, *The Wisdom of Ancient Egypt,* Michael O'Mara Books, London, 1968.

Kovacs, Maureen Gallery (Translator), *The Epic of Gilgamesh,* Stanford University Press, Stanford, 1989.
Lang, Kenneth R., *SOHO Reveals the Secrets of the Sun, Scientific American,* Vol. 276, No. 3, March, 1997.
Lee, Desmond (Translator), *Plato: Timaeus and Critias,* Penguin, London, 1977.
Lemesurier, Peter, *The Great Pyramid Decoded,* Element, Dorset, 1997.
Lloyd, Seth, *Quantum-Mechanical Computers, Scientific American,* Vol. 273, No. 4, October, 1995.
Mack, Burton L., *The Lost Gospel: The Book of Q and Christian Origins,* Element, Dorset, 1993.
Matheson, Ralph K., *Ecological Controls în Oil Production,* USC Press, San Francisco, 2009.
Nesme-Ribes, Elizabeth, Sallie L. Baliunas and Dimitry Sokolott, *The Stellar Dinamo, Scientific American,* Vol. 275, No. 2, August, 1996.
Nicolis, Grégoire and Ilya Prigogine, *Exploring Complexity: An Introduction,* W. H. Freeman & Company, New York, 1989.
Phillips, Graham, *Act of God,* Pan, London, 1998.
Prescott, William H., *The World of the Incas,* Tudor Publishing, New York, 1974.
Renfrew, Colin, *World Linguistic Diversity, Scientific American,* Vol. 270, No. 1, January, 1994.
Richmond, Simon, *The Lost World, Geographical: The Royal Geographical Society Magazine,* Vol. LXX No. 8, August, 1998.
Rohl, David, *A Test of Time: Pharaohs and Kings,* Random House, London, 1995.
Rohl, David, *Legend: The Genesis of Civilization,* Century, 1998.
Ruthen, Russel, *Catching the Wave, Scientific American,* Vol. 266, No. 3, March, 1992.
Sanders, N. K. (Translator), *The Epic ofgilgamesh,* Penguin, London, 1972.
Sattin, Anthony and Sylvie Franquet, *Explorer: Egypt,* AA Publishing, London, 1996.
Schreider, David, *The Rising Seas, Scientific American,* Vol. 276, No. 3, March, 1997.
Scott, Richard, *Tales of the Deluge: A Global Report on Cultural Self-Replicating Genesis Myths,* University of Washington, Press, Seattle, 2008.
Senner, Wayne M. (Editor), *The Origins of Writing,* University of Nebraska Press, London, 1989.
Shaw, Ian and Paul Nicholson, *British Museum Dictionary of Ancient Egypt,* British Museum Press, London, 1995.
Silberman, Neil Asher, *The Hidden Scrolls,* Heinemann, London, 1994 Spence, Lewis, *Mexico and Peru: Myths and Legends,* Senate, London, 1994.
Steger, Will and Jon Bowermaster, *Crossing Antarctica,* Bantam Press, New York, 1992.
Stephens, Peter W. And Alan I. Goldman, *The Structure of Quasicrystals, Scientific American,* Vol. 264, No. 4, April, 1991.

Stevens, Jane Ellen, *Exploring Antarctic Ice, National Geographic,* Vol. 189, No. 5, May, 1996.
Stewart, Ian, *Does Chaos Rule the Cosmos? Discover,* Vol. 113 No. 11, November, 1992.
Stewart, Ian, *Natures Numbers: Discovering Order and Pattern in the Universe,* Weidenfeld & Nicolson, London, 1995.
Stone, Gene and Stephen Hawking, *Stephen Hawking's A Brief History of Time: A Readers Companion,* Bantam Press, London, 1992.
Stroyatz, Steven H. And Ian Stewart, *Coupled Oscillators and Biological Synchronization, Scientific American,* Vol. 269, No. 6, December, 1993.
Thiering, Barbara, *jesus The Man,* Corgi, London, 1993.
Waldrop, Mitchell M., *Complexity: The Emerging Science At The Edge Of Order And Chaos,* Simon & Schuster, New York, 1992.
Wansborough, Henry (Editor), *The New Jerusalem Bible, Standard Edition,* Darton, Longman & Todd, London, 1985.
Wellard, James, *By the Waters of Babylon,* Hutchinson, London, 1973.
Willis, Roy (Editor), *World Mythologies,* Duncan Baird, London, 1996.
Wilson, A. N., Jesus, Flamingo, London, 1993.
Wilson, Colin, *From Atlantis To The Sphinx,* Virgin, London, 1996.

[1] *Poveştile potopului: raport internaţional asupra miturilor culturale automultiplicative ale Genezei* (n.tr.)
[2] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe cvasiomofonia dintre „weather“ (vreme) şi „whether“ (dacă) (în lb. engleză în original, n.tr.)
[3] Egreta roşie (în lb. engleză în original, n.tr.)
[4] Frecvenţe joase (n.tr.)
[5] Revistă pentru bărbaţi, publicată în Statele Unite (n.tr.)
[6] Sistemul de Poziţionare Globală (n.tr.)
[7] Aluzie la înmulţirea pâinii şi a peştilor de către Iisus Hristos (n.tr.)
[8] Formă de relief exocarstic elementar, cu aspect de depresiune în formă de pâlnie (n.tr.)
[9] The Bible Belt – sintagmă informală pentru o regiune din sud-estul şi centrul sudic al Statelor Unite, în care protestantismul evanghelic conservator joacă un rol important în societate şi politică, iar participarea la slujbele Bisericii Protestante este, în general, mai ridicată decât media naţională (n.tr.)
[10] Corect, Genizah, spaţiu de depozitare dintr-o sinagogă sau dintr-un cimitir evreiesc, destinat depozitării provizorii a cărţilor vechi de limbă ebraică şi a documentelor ebraice pe subiecte religioase, anterior înmormântării propriu-zise în cimitir (n.tr.)
[11] Băutură fermentată din secară sau pâine de secară, cu un conţinut scăzut de alcool (n.tr.)
[12] Animal preistoric, cunoscut sub numele de tigru cu dinţi-sabie. Prădător care a trăit în epoca giganţilor, pe teritoriul Americii de Nord (n.tr.)
[13] Un cot este egal cu 45 de centimetri (n. tr.)
[14] Moleculă de carbon poliedrică în formă de minge de fotbal, formată din 60 de atomi de carbon (n.tr.)
[15] Home Video (n.tr.)
[16] Virtual Reality sau Immersive Media (n.tr.)
[17] Este vorba despre trei dintre tipurile de quarkuri (sau quarcuri) – componenţii nucleonilor, particule elementare indivizibile –, acestea fiind în total în număr de şase: *up, down, charm, strange, top* şi *bottom.* (n.tr.)
[18] Forțele Aeriene ale Statelor Unite (n.tr.)
[19] Legiunea de Merit (n.tr.)
[20] Medalia pentru Serviciu Meritoriu în Apărare (n.tr.)
[21] Medalia pentru Serviciu Meritoriu (n.tr.)
[22] Medalia Atacul Aerian (n.tr.)
[23] Medalia de Recomandare a marinei în rang I (n.tr.)
[24] Citarea prin ordin de zi a Unității Prezidențiale (n.tr.)
[25] Crucea Vitejiei în Războiul din Golf (n.tr.)
[26] Marina Statelor Unite (n.tr.)
[27] Uited Nations – Națiunile Unite (n.tr.)
[28] Populația Mansi, din Tiumen, Oblast, Rusia (n.tr.)
[29] Video Cassette Recorder - aparat electromecanic de înregistrare audio şi video (n.tr.)
[30] Veşmânt egiptean tradiţional, specific Văii Nilului, larg şi lung până la glezne (n.tr.)
[31] Electronic Design Automation (EDA sau ECAD) - categorie de instrumente software pentru proiectarea sistemelor electronice (n.tr.)
[32] Palatul Naţiunilor (în lb. franceză în original, n.tr.)
[33] BAS, programul de cercetare polară al Marii Britanii (n.tr.)
[34] Echipament Terestru pentru Recunoaştere şi Supraveghere (n.tr.)
[35] Marcă de snowmobiluri (n.tr.)
[36] Lanț internațional de magazine (n.tr.)
[37] Limbă vorbită de o populaţie indigenă din regiunile Anzilor şi Altiplano din America de Sud; circa două milioane de aymarezi trăiesc în Bolivia, Peru şi Chile, (n.tr.)
[38] Limba unor grupuri etnice indigene din America de Sud, în special Peru, Ecuador, Bolivia, Chile, Columbia şi Argentina (n.tr.)
[39] Formă de scriere utilizată de conducătorii Greciei după dispariţia civilizaţiei minoice, 1 500-1 200 î.Hr. (n.tr.)
[40] Hai, hai! (în lb. arabă în original, n.tr.)
[41] Priviţi! (în lb. arabă în original, n.tr.)
[42] Repede! (în lb. arabă în original, n.tr.)
[43] Aici e o treaptă! Stăpânesc treapta! (în lb. arabă în original, n.tr.)
[44] Mergeți! Mergeți! (în lb. arabă în original, n.tr.)

[45] Arab Organization for Industrialization (n.tr.)
[46] Army Personnel Carrier - transportoare blindate
[47] Spectroscopie prin rezonanță magnetică nucleară (n.tr.)
[48] The American Carbon Society (Societatea Americană a Carbonului), anterior Comitetul American pentru Carbon - societate înfiinţată în 1957, care organizează conferinţe şi editează publicaţii asupra carbonului şi a aplicaţiilor sale (n.tr.)
[49] Institutul de Tehnologie din Massachusetts (n.tr.)
[50] În mecanica cuantică şi fizica particulelor elementare, se numeşte „spin" momentul cinetic intrinsec al unei particule (electron, proton, atom) (n.tr.)
[51] Câini (n.tr.)
[52] Griji, necaz (n.tr.)
[53] Dumnezeu (n.tr.)
[54] Ocean (n.tr.)
[55] Națiune (n.tr.)
[56] Problemă, subiect, publicație etc.; sunetul „ș" din *ocean*, *nation* și *issue* se pronunță la fel (n.tr.)
[57] Familie (n.tr.)
[58] Marea adâncă (în lb. engleză în original, n.tr.)
[59] Explorând complexitatea: Introducere (n.tr.)
[60] Teoria unificată a câmpului, o teorie care include unificarea tuturor interacţiunilor cunoscute (n.tr.)
[61] Regiune menţionată în Biblie, faimoasă pentru bogăţiile sale
[62] Sau Yahweh (n.tr.)
[63] *Ain't no such thing as an atheist in a foxhole,* aforism utilizat pentru a susţine că, în vremuri tensionate sau de teamă extremă, ca în timpul războiului (*foxhole* - tranşee, groapă individuală), toţi oamenii cred într-o putere superioară (n.tr.)
[64] Biserica englezească (în lb. franceză în original, n.tr.)
[65] Etch-A-Sketch, jucărie mecanică pentru desen, prevăzută cu un ecran gros şi plat de culoare cenuşie, într-o ramă din plastic roşie. A fost inventată de francezul André Cassagnes şi fabricată de Ohio Art Company. (n.tr.)
[66] 55 kilometri/oră (n.tr.)
[67] Agenția Centrală de Informații (n.tr.)
[68] Popol Vuh: Cartea sacră a tribului mayaș (n.tr.)
[69] Liniile ley sunt aşa-zisele alinieri ale numeroaselor locuri de interes geografic şi istoric, cum ar fi monumentele antice şi megaliţii, culmile muntoase şi vadurile apelor. (n.tr.)
[70] Marea explozie (n.tr.)
[71] Bila demolatoare (n.tr.)
[72] Rudolf al II-lea, din dinastia de Habsburg (18 iulie 1552, Viena - 20 ianuarie 1612, Praga), a fost împărat al Sfântului Imperiu Roman (1576-1612), rege al Boemiei şi rege al Ungariei şi, totodată, principe al Transilvaniei (între 1599-1604). (n.tr.)
[73] Originile scrisului în China (n.tr.)
[74] Originile scrisului (n.tr.)
[75] Runele alcătuiesc din secolul al treilea un alfabet a cărui denumire este „futhark". Acest nume este dat de primele şase litere, F-U-TH-A-R-K. (n.tr.)
[76] *Pear* (pară) și *pair* (pereche) sunt omofone (n.tr.)
[77] Inacţiune (n.tr.)
[78] Nemişcat (n.tr.)
[79] Fără Peter (n.tr.)
[80] Articolul nehotărât în limba engleză (n.tr.)
[81] Articolul hotărât în limba engleză (n.tr.)
[82] Regele (n.tr.)
[83] Oraşul (n.tr.)
[84] Un dar (n.tr.)
[85] White noise - zgomot cu spectru continuu şi uniform (n.tr.)
[86] Ceaţa de evaporaţie se formează în urma evaporării ce apare la trecerea unei mase de aer rece pe deasupra unei suprafeţe mai calde şi umede. Aceasta se formează în strat subţire în apropierea suprafeţei deasupra căreia a luat naştere. Se datorează creşterii tensiunii vaporilor de apă. (n.tr.)
[87] Asociații pentru Sprijin din Antarctica (n.tr.)
[88] Autobuzul Ivan cel Groaznic (n.tr.)

[89] Beakers (în lb. engleză) – pahare Berzelius, de aici trimiterea (n.tr.)
[90] Mukluks - sau Kamik - sunt cizme moi, fabricate tradiţional din piele de căprioară sau de focă, purtate la origine de populaţiile aborigene arctice, inclusiv inuiţii şi populaţia Yupik. Termenul se utilizează deseori pentru orice cizmă moale destinată temperaturilor foarte joase. (n.tr.)
[91] Joc de cuvinte bazat pe omofonia cuvintelor *denial* - negare şi *denile/de Nile* - fluviul Nil (n.tr.)
[92] Compararea și verificarea seismogramelor sintetice (n.tr.)
[93] Sintagmă desemnând zona Statelor Unite în care au loc cele mai frecvente tornade; aceasta include statele Texas, Oklahoma, Kansas şi Nebraska (n.tr.)
[94] Numerele naturii (n.tr.)
[95] Lazurit (n. red.)
[96] Termen de argou englezesc de etimologie chineză, folosit în Marina Statelor Unite, însemnând „entuziaşti“ (n.tr.)
[97] *Lupul de mare*, clasă de submarine americane (n.tr.)
[98] *Sturionul*, submarin american (n.tr.)
[99] În mediul natural, la fața locului (în lb. latină în original, n.tr.)
[100] HMS, Her Majesty’s Ship, nava Majestății Sale (regina Angliei) (n.tr.)
[101] Cartea Apocalipsei 11:15 (n.tr.)
[102] *Ibidem*, 14:2 (n.tr.)
[103] *Ibidem*, 15:2 (n.tr.)
[104] Braț de mare (n.tr.)
[105] Cuţit multifuncţional, de buzunar, fabricat de Victorinox AG. Termenul „Swiss Army Knife“ a fost inventat de soldaţii americani după al Doilea Război Mondial. Are o lamă foarte ascuţită, şurubelniţă, tirbuşon, deschizător de conserve etc. (n.tr.)
[106] Generația cutremurului (n.tr.)
[107] http://www.jw.org/ro/publicatii/biblia/nwt/carti/Revela%C5%A3ia/4/ (n.tr.)
[108] *Ibidem* (n.tr.)
[109] Biblia online, *Apocalipsa*, capitolul 16, versetele 17-19, traducerea: Cornilescu, sursa: http://www.ebible.ro/biblia/romana/cornilescu/apocalipsa/16/8/#8 (n.tr.)
[110] Firmă americană producătoare de valize, genţi şi diverse recipiente pentru transport (n.tr.)
[111] http://www.citatepedia.ro/index.php?q=william+bragg (n.tr.)
[112] Fabulă de Esop (n.tr.)